ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului

cartea a cincea
FOCURILE CERULUI

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a cincea

FOCURILE CERULUI

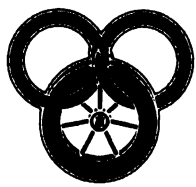

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JORDAN, ROBERT
Focurile cerului / Robert Jordan ; trad.: Petru Iamandi –
Bucureşti : Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-093-3

I. Iamandi, Petru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT JORDAN
The Fires of Heaven
Copyright © 1993, The Bandersnatch Group, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
PETRU IAMANDI

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

septembrie 2011

ISBN 978-606-609-093-3

Pentru Harriet
Lumina ochilor ei este Lumina mea.

Odată cu venirea lui renasc focurile spaimei.
Dealurile ard, pământul se usucă. Oamenii fug unde
văd cu ochii, orele se împuținează. Zidul e străpuns,
iar vălul despărțirii se ridică. Furtunile vuiesc dincolo
de orizont, în vreme ce focurile cerului curăță pământul.
Nu există izbăvire fără distrugere, și nici speranță
de partea aceasta a morții.

fragment din *Profețiile Dragonului*
despre care se crede că au fost traduse de
N'Delia Basolaine
Primă Fecioară și neîntrecută mânuitoare a sabiei pe lângă
Raidhen din Hol Cuchone
Cca 400 DFL

Mana
DASHAR
Bandar Eban
R. Dhagon
ARAD DOMAN
Katar
Toman
Almoth
Falme
Ținutul celor Două
Râuri
Munții de Negură
R. Andahar
TARABON
Tanchico
GHEALDAN
OCEANUL
ARYTH
Elmora
Amador
AMADICIA
R. Sharia
Pădurea Umbrelor
Ebou Dar
Qaim
Tremalking

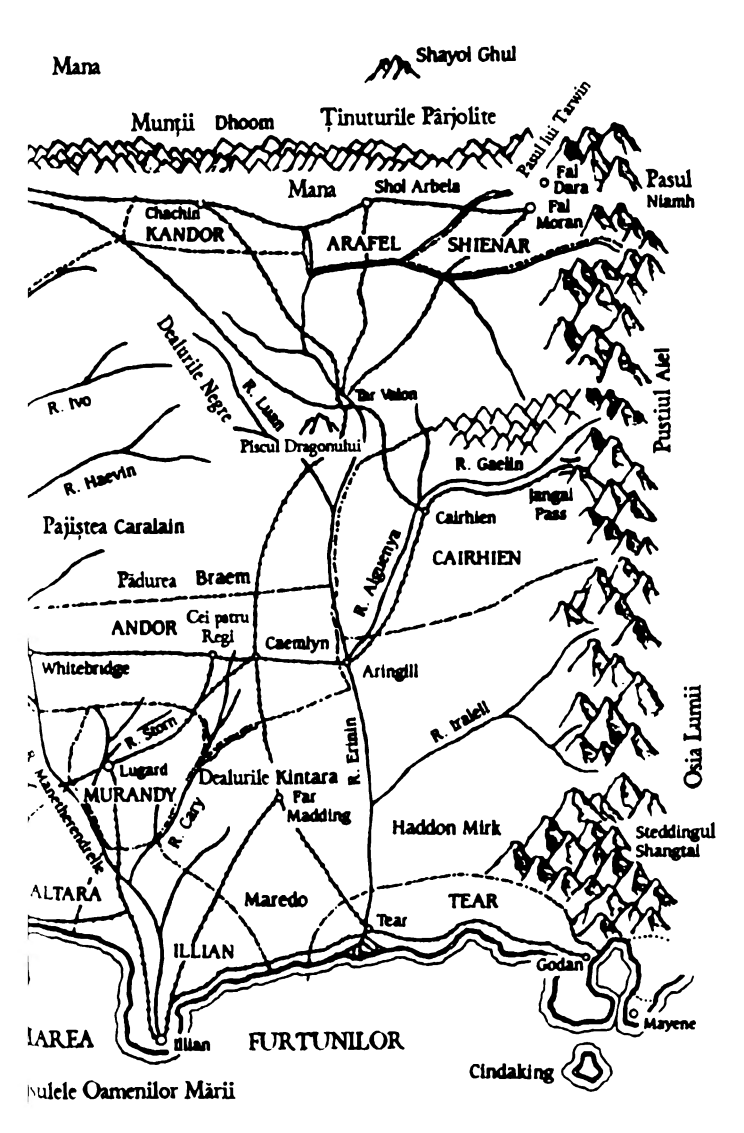

Mana
Shayol Ghul
Munții Dhoom
Ținuturile Pârjolite
Pasul lui Tarwin
Fal Dara
Pasul Niamh
Mana
Shol Arbela
Fal Moran
Chachin
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Dealurile Negre
R. Luan
Tar Valon
R. Ivo
Pustiul Aiel
Piscul Dragonului
R. Gaelin
R. Haevin
Jangai Pass
Cairhien
Pajiștea Caralain
CAIRHIEN
R. Alguenya
Pădurea Braem
ANDOR
Cei patru Regi
Caemlyn
Whitebridge
Aringill
R. Storn
R. Iraleil
Osia Lumii
R. Erinin
Lugard
Dealurile Kintara
MURANDY
Far Madding
R. Cary
Haddon Mirk
Steddingul Shangtai
ALTARA
Maredo
TEAR
Tear
ILLIAN
Godan
Mayene
IAREA
Illian
FURTUNILOR
Cindaking
sulele Oamenilor Mării

PROLOG

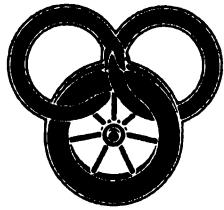

Cad primele scântei

Elaida do Avriny a'Roihan își trecea degetele, absentă, peste etola lungă, în șapte dungi, din jurul umerilor, semnul Supremei Înscăunate, în timp ce ședea la masa de scris. La prima vedere, mulți ar fi zis că e frumoasă, dar o privire mai atentă te lămurea că severitatea chipului ei de Aes Sedai, fără vârstă, nu era doar o chestiune de moment. Astăzi, se mai adăuga ceva: o furie care-i făcea ochii negri să strălucească, dar pe care reușea să și-o ascundă.

De-abia le auzea pe femeile aliniate pe scăunelele din fața ei. Rochiile lor erau de toate culorile, de la alb la roșul cel mai închis, de mătase sau de lână, după gustul fiecăreia dintre ele, dar numai una nu purta șalul obligatoriu, cu Flacăra Albă din Tar Valon brodat în mijloc, pe spate, ciucurii colorați indicându-le Ajah, de parcă ar fi participat la o întrunire a Divanului Turnului. Vorbeau despre înștiințări și zvonuri legate de întâmplări din lumea largă, încercând să separe adevărul de fantezie, să hotărască ce ar trebui să facă Turnul, învrednicind-o rareori cu o privire pe femeia din dosul mesei, căreia îi

juraseră supunere. Elaida nu se putea concentra la ceea ce spuneau. Fiindcă nu știau ceea ce era important cu adevărat. Sau mai degrabă știau, dar se temeau să vorbească despre așa ceva.

– Se pare că se întâmplă ceva în Shienar.

Cuvintele îi aparțineau lui Danelle, slăbuță și adesea părând că visează cu ochii deschiși, singura soră Brună prezentă acolo. Ajah Verde și cea Galbenă aveau tot câte o soră, fapt care nu era pe placul nici uneia dintre cele trei Ajah. Albastră nu avea nici o reprezentantă. Acum ochii mari, albaștri ai lui Danelle arătau preocupați de un gând numai de ea știut; pe obraz avea o pată minusculă de cerneală, iar rochia de lână, de un gri-închis, îi era mototolită.

– Am auzit că acolo au loc tot felul de încăierări. Nu cu trolocii, și nici cu Aielii, deși incursiunile prin Pasurile Niamh par să se fi înmulțit. Între Shienari. Ceea ce e surprinzător pentru Ținuturile de la Hotar. Locuitorii lor rareori se bat între ei, continuă ea.

– Dacă vor să aibă un război civil, au ales momentul cel mai potrivit, spuse calm Alviarin.

Înaltă și zveltă, îmbrăcată numai în mătase albă, era singura fără șal. Etola Păstrătoarei Cronicilor era și ea albă, ca să arate că aparținea de Ajah Albă. Nu Roșie, fosta Ajah a Elaidei, conform tradiției. Albele întotdeauna își păstrau cumpătul.

– Se prea poate ca trolocii să fi dispărut. Mana Pustiitoare pare îndeajuns de liniștită ca să poată fi apărată doar de doi fermieri și de un novice.

Degetele ciolănoase ale lui Teslyn foiră hârtiile din poala ei, deși femeia nu se uita la ele. Una dintre cele patru surori Roșii de acolo – mai mult decât oricare altă Ajah – o concura pe Elaida în privința severității, deși nimeni nu se gândise vreodată că ar fi și frumoasă.

– Poate că ar fi mai bine să nu fie atât de liniștită, zise Teslyn, cu accentul ei illian. În dimineața asta, am primit un mesaj conform căruia Mareșalul-General al Saldaeei a pus în mișcare o oștire întreagă. Nu spre Mana Pustiitoare, ci

în direcția opusă. Spre miazăzi și răsărit. N-ar fi făcut asta dacă Mana Pustiitoare nu ar da impresia că doarme.

– Atunci se adeveresc cuvintele lui Mazrim Taim, spuse Alviarin de parcă ar fi vorbit despre vreme sau despre prețul covoarelor, și nu despre un posibil dezastru.

Se depuseseră eforturi uriașe pentru capturarea lui Taim, ca de altfel și pentru ascunderea evadării lui. Nu era deloc bine pentru Turn dacă lumea afla că nu putuse reține un Dragon Fals pe care de-abia îl prinsese.

– Și se pare că regina Tenobia sau Davram Bashere, sau amândoi cred că n-ar mai trebui să ni se încredințeze misiunea de a-l captura din nou.

La auzul numelui lui Taim se lăsă o tăcere de moarte. Omul putea conduce Puterea Supremă – fusese trimis la Tar Valon ca să fie pus cu botul pe labe, să i se ia Puterea pentru totdeauna, însă cineva îl eliberase –, dar nu acesta era motivul pentru care amuțiseră femeile. Cândva, existența unui om capabil să conducă Puterea Supremă fusese cel mai groaznic blestem; vânarea acestor oameni constituia principala rațiune de a fi pentru Roșii, drept care fiecare Ajah dădea o mână de ajutor după puterile ei. Acum însă majoritatea femeilor din fața mesei se foiră pe scaun, refuzând să se privească în ochi, fiindcă subiectul Taim le aducea prea aproape de un altul, pe care nu voiau să-l abordeze cu voce tare. Până și Elaida simți cum i se amărăște gura.

Numai Alviarin nu părea să aibă această reținere. Un colț al gurii îi tremură scurt în ceea ce ar fi putut fi un surâs sau o grimasă.

– Voi dubla eforturile de a-l prinde din nou pe Taim. Și propun ca una dintre surori să fie trimisă ca sfetnică a Tenobiei. Una care să știe cum să învingă rezistența înverșunată pe care o va opune regina asta tânără.

Celelalte femei se grăbiră să umple tăcerea.

Joline își mută șalul cu franjuri verzi pe umerii firavi și zâmbi, deși un pic forțat.

– Întocmai. Are nevoie de sprijinul unei Aes Sedai. De cineva care să-l manevreze pe Bashere. Omul are prea mare

influență asupra Tenobiei. Trebuie să-și retragă armata ca să poată interveni dacă Mana Pustiitoare se trezește la viață.

Sânii prea îi dădeau pe din afara șalului, iar rochia ei de mătase verzuie stătea prea strânsă pe ea, era prea strâmtă. Și zâmbea prea mult, ceea ce o deranja pe Elaida. Mai ales bărbaților. Surorile Verzi întotdeauna făceau asta.

– Ultimul lucru care ne lipsește acum este încă o oștire în marș, spuse repede Shemerin, sora Galbenă.

Femeia cam durdulie nu reușise niciodată să afișeze calmul aparent al unei Aes Sedai; în jurul ochilor ei era mereu o undă de neliniște, care în ultima vreme se accentuase.

– Trebuie să trimitem pe cineva și la Shienar, adăugă Javindhra, o altă Roșie.

În ciuda obrajilor netezi, fața ei ascuțită era îndeajuns de tare ca să poți bate cuie în ea. Avea vocea aspră.

– Nu vreau treburi de felul ăsta în Ținuturile de la Hotar. Ultimul lucru de care avem nevoie este slăbirea Shienarului și invadarea lui de către o oștire trolocă.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Alviarin aprobând din cap, gânditoare. Dar în Shienar avem iscoade – Roșii, cu siguranță, poate și altele?

Cele patru surori Roșii înclinară scurt din cap, fără prea multă convingere; numai ele.

– ... care ne pot avertiza dacă aceste mici încăierări devin motiv de îngrijorare, continuă Alviarin.

Era un secret știut de toată lumea că Ajah, cu excepția Albelor, mai aplecate asupra logicii și filosofiei, aveau iscoade, mai mult sau mai puțin, împrăștiate prin toate neamurile, deși rețeaua Galbenelor era într-o stare jalnică. Despre boli sau Tămăduire nu aveau ce afla de la cei care nu puteau conduce Puterea. Unele surori aveau propriile iscoade, cu toate că acestea erau mult mai atent supravegheate decât trimisele Ajah. Albastrele aveau cele mai multe, atât membre ale Ajah, cât și personale.

– Cât despre Tenobia și Davram Bashere, sunteți de acord să fie dați pe mâna surorilor? continuă Alvirian și nici nu mai așteptă aprobarea celorlalte. În regulă. Așa vom face. Memara

se va descurca foarte bine; o va struni pe Tenobia fără ca regina să observe ceva. Mda. Are cineva vreo veste din Arad Doman sau Tarabon? Dacă nu intervenim acolo imediat, s-ar putea să ne trezim că Pedron Niall și Mantiile Albe trec din Bandar Eban în Coasta Umbrei. Evanellein, ai ceva pentru noi?

Arad Doman și Tarabon erau sfâșiate de războaie civile, ba chiar mai rău de atât. Haosul domnea peste tot. Elaida era surprinsă că femeile aduseseră vorba despre asta.

– Doar un zvon, răspunse sora Cenușie.

Rochia ei de mătase, care se asorta cu franjurii șalului, avea o croială elegantă, cu un decolteu adânc. Elaida se gândise de multe ori că femeia ar fi trebuit să fie Verde pentru cât de preocupată era de felul cum arată și cum se îmbracă.

– Aproape toți locuitorii acelor sărmane ținuturi sunt refugiați, inclusiv cei care ne-ar putea trimite vești. Panarhul Amathera se pare că a dispărut, cu ajutorul unei Aes Sedai...

Mâna Elaidei se încleștă pe etolă. Expresia nu i se schimbă, doar ochii i se aprinseră. În privința armatei saldaeane se luase deja o hotărâre. Cel puțin Memara era Roșie; ceea ce era o surpriză. Dar nici măcar nu-i ceruseră părerea. Hotărârea era deja luată. Posibilitatea, neașteptată, ca o Aes Sedai să fie implicată în dispariția Panarhului – numai dacă nu era vorba despre încă o născocire dintre sutele care ajungeau până aici dinspre coasta de răsărit – nu-i putea lua gândul de la asta. Aes Sedai erau împrăștiate peste tot, de la Oceanul Aryth la Osia Lumii, iar surorile Albastrele cel puțin erau în stare de orice.Trecuseră mai puțin de două luni de când îngenuncheaseră cu toate ca să-i jure credință, ei, întruchiparea Turnului Alb, iar acum luau o hotărâre fără ca măcar să-i arunce o privire.

Încăperea de lucru a Supremei Înscăunate era la doar câteva nivele mai sus, în Turnul Alb, încăperea aceasta însă era inima Turnului, la fel cum Turnul, de culoarea oaselor albite de vreme, era inima marelui oraș-insulă Tar Valon, înconjurat de Râul Erinin. Iar Tar Valon era sau ar fi trebuit să fie inima lumii. Încăperea îți vorbea despre puterea numeroaselor generații de femei care stătuseră acolo, podeaua din

piatră roşie şlefuită, adusă din Munţii de Negură, şemineul înalt din marmură aurie de Kandor, pereţii lambrisaţi cu lemn de culoare deschisă, în striaţii ciudate, unde fuseseră sculptate cu măiestrie păsări şi animale nemaivăzute, cu mai bine de o mie de ani în urmă. Ferestrele înalte, arcuite erau încadrate de ornamente de piatră ca nişte perle strălucitoare şi dădeau spre balconul cu vedere spre grădina Supremei Înscăunate, singura piatră de acest fel, recuperată dintr-un oraş fără nume înghiţit de Marea Furtunilor la Frângerea Lumii. O încăpere a puterii, o prelungire a Supremelor Înscăunate care de aproape trei mii de ani făceau ca regii şi reginele să joace cum le cântau ele. Iar femeile astea nici măcar nu-i ceruseră părerea.

Devenise un obicei lipsa asta de consideraţie. Dar cel mai rău – faptul care o umplea de amărăciune – era că îi subminau autoritatea fără ca măcar să se gândească la consecinţe. Ştiau cum ajunsese să poarte etola, ştiau că numai cu ajutorul lor şi-o pusese pe umeri. Dar acum mergeau prea departe. Trebuia să pună piciorul în prag. Nu acum însă.

Îşi lăsase şi ea amprenta asupra încăperii, atât cât putuse: masa de scris ornamentată cu inele triple legate între ele şi un fotoliu masiv care se încununa cu o Flacără a Tar Valonului, din fildeş incrustat, deasupra părului ei negru, ca o lacrimă mare, limpede. Pe masă erau trei cutii din lemn de Altaran lăcuit, la aceeaşi distanţă una faţă de celelalte; într-una îşi ţinea cea mai frumoasă colecţie de figurine sculptate. O vază albă aşezată pe o plintă simplă, lângă un perete, era plină cu trandafiri roşii care împrăştiau un parfum dulce în toată încăperea. Nu mai plouase de când devenise Aes Sedai, dar florile frumoase erau tot timpul la îndemâna celor care aveau acces la Putere; întotdeauna îi plăcuseră florile. Era atât de uşor să le îngrijeşti şi să le creşti ca să împrăştie frumuseţe.

Pe peretele din faţa ei erau două tablouri pe care, aşa cum stătea la masă, le putea vedea printr-o simplă ridicare a privirii. Celelalte femei evitau să le privească; dintre toate Aes Sedai care păşeau în biroul Elaidei, numai Alviarin îndrăznea să le arunce câte o privire.

– Vreo veste de la Elayne? întrebă Andaya timid.

O femeie slabă, mărunțică, semănând cu o pasăre și dând impresia de sfioșenie în ciuda trăsăturilor Aes Sedai, cea de-a doua Cenușie nu arăta deloc a mediatoare când, de fapt, era cea mai bună. În vocea ei încă mai răzbătea accentul tarabonez.

– Sau de la Galad? Dacă Morgase descoperă că i-am pierdut fiul vitreg, ar putea să pună mai multe întrebări despre locul în care se află fiica ei, nu credeți? Dacă află că am pierdut-o pe Domnița-Moștenitoare, Andorul ar fi la fel de inaccesibil pentru noi ca și Amadicia.

Câteva femei clătinară din cap – nici o veste.

– O soră Roșie a fost plasată în Palatul Regal. De-abia a devenit Aes Sedai, deci poate trece ușor drept cineva care nu e Aes Sedai, spuse Javindhra.

Javindhra voia să spună că femeia încă nu arăta atemporalitatea care venea odată cu utilizarea îndelungată a Puterii. Dacă cineva ar fi încercat să ghicească vârsta unei femei din biroul Elaidei, ar fi greșit cu aproape douăzeci de ani, iar în unele cazuri cu de două ori pe atât.

– E bine instruită, puternică și are ochi buni. Morgase de-abia așteaptă să revendice tronul Cairhienului.

Câteva femei se foiră pe scaun, iar Javindhra, dându-și seama că pășise pe un teren alunecos, se grăbi să adauge:

– Altfel, noul ei iubit, Seniorul Gaebril, pare să-i ocupe tot restul timpului.

Buzele subțiri ale femeii se îngustară și mai mult.

– Bărbatul ăsta pur și simplu i-a luat mințile.

– O face să se gândească numai la Cairhien, zise Alviarin. Situația de acolo e aproape la fel de proastă ca și cea din Tarabon și Arad Doman, fiecare Casă are pretenții la Tronul Soarelui, iar foamea domnește peste tot. Morgase va restabili ordinea, dar îi va lua mult timp ca să-și asigure tronul. Până atunci nu-i va rămâne prea multă energie ca să se ocupe de alte treburi, chiar dacă e vorba despre Domnița-Moștenitoare. Am pus pe cineva să-i trimită din când în când câte o scrisoare; femeia imită bine scrisul lui Elayne. Morgase va rezista până când vom reuși s-o controlăm din nou.

– Cel puțin îl avem pe fiul ei, spuse Joline zâmbind.

– Nu știu dacă putem spune așa ceva despre Gawyn, interveni Teslyn cu asprime în glas. Tinerii ăia se încaieră mereu cu Mantiile Albe, când pe un mal al râului, când pe celălalt. Gawyn acționează de unul singur la fel de mult cât acționează la ordinele noastre.

– Va fi adus sub control, zise Alviarin.

Elaidei începea să-i displacă această stăpânire de sine a lui Alviarin.

– Fiindcă veni vorba despre Mantiile Albe, se pare că Pedron Niall poartă negocieri secrete prin care încearcă să convingă Altara și Murandy să cedeze o parte din teritorii Illianului și astfel să împiedice Consiliul Celor Nouă să invadeze una din ele sau pe amândouă.

Reîntoarse de pe buza prăpastiei, femeile de pe partea cealaltă a mesei continuară să discute, încercând să decidă dacă negocierile Comandantului ar putea duce la o prea mare influență din partea Copiilor Luminii. Poate că negocierile ar fi trebuit întrerupte pentru ca Turnul să intervină și să-l înlocuiască pe Comandant.

Elaida făcu o grimasă. Adesea, de-a lungul istoriei, Turnul simțise nevoia să fie precaut – prea mulți se temeau de el, prea mulți nu se încredeau în el –, dar să se *teamă* de ceva sau de cineva, niciodată. Acum însă se temea.

Își ridică ochii spre cele două tablouri. Unul era un triptic și o înfățișa pe Bonwhin, ultima soră Roșie care fusese pregătită să devină Suprema Înscăunată, cu o mie de ani în urmă, și motivul pentru care de atunci nici o soră Roșie nu mai purtase etola. Până la Elaida. Bonwhin, înaltă și mândră, sfătuindu-le pe Aes Sedai cum să-l manipuleze pe Artur Aripă-de-Șoim; Bonwhin, sfidătoare, pe zidurile albe ale Tar Valonului, sub asediul armatei lui Aripă-de-Șoim; și Bonwhin, îngenunchind, umilită, în fața Divanului Turnului, în timp ce i se luau etola și sceptrul pentru că adusese Turnul în pragul distrugerii.

Multe femei se întrebau de ce Elaida scosese tripticul din magazia unde stătuse atâta vreme acoperit de praf; chiar dacă nimeni nu vorbea pe față, la urechile Elaidei încă mai ajungeau

șoaptele lor. Nimeni nu înțelegea de ce era nevoie de acest memento al prețului eșecului.

Al doilea tablou era executat după moda nouă, pe pânză întinsă, o copie după schița unui pictor ambulant din apusul îndepărtat. Acesta le tulbura și mai mult pe Aes Sedai care își treceau privirea peste el. Doi bărbați se luptau printre nori, probabil pe cer, folosindu-se de fulgere. Unul avea fața de foc. Celălalt era tânăr și înalt, cu părul roșcat. Tânărul era cel care înspăimânta și care o făcea pe Elaida să-și încleștеze dinții. Nu era sigură dacă de furie sau ca să-i oprească din clănțănit. Teama însă putea fi și trebuia controlată. Controlul era totul.

– Atunci am terminat, spuse Alviarin, ridicându-se cu grație de pe scaun.

Celelalte o imitară, aranjându-și rochiile și șalurile, gata de plecare.

– Peste trei zile aștept... continuă Alviarin.

– V-am dat eu voie să plecați, fiicele mele?

Erau primele cuvinte rostite de Elaida de când le spusese să ia loc. Femeile o priviră surprinse. Surprinse! Unele se întoarseră spre scaune, dar nu în grabă. Și fără nici un cuvânt de scuză. Elaida acceptase acest comportament de prea multe ori.

– Dacă tot sunteți în picioare, veți rămâne așa până voi termina ce am de spus.

Cele care dăduseră să se așeze trecură printr-un moment de derută, apoi se ridicară nesigure.

– N-am auzit pe nimeni să pomenească despre femeia aceea și însoțitoarele ei.

Nu era nevoie s-o numească pe *femeia aceea*, predecesoarea Elaidei. Știau la cine se referă, iar Elaidei îi venea din ce în ce mai greu chiar să se și gândească la numele fostei Supreme Înscăunate. Toate problemele ei – absolut toate! – puteau fi puse pe seama *acelei femei*.

– E și greu, fiindcă am întărit zvonul potrivit căruia ar fi fost executată, spuse Alviarin la fel de calmă ca și până acum.

Femeia asta avea gheață în loc de sânge. Elaida îi susținu privirea cu fermitate până când Alviarin adăugă, tardiv,

cuvântul „Mamă", cu prea multă indiferență însă, chiar cu nepăsare.

Elaida își mută privirea asupra celorlalte, oțelindu-și vocea.

– Joline, tu răspunzi de urmărire și de anchetarea evadării ei. În ambele cazuri nu aud decât despre tot felul de obstacole. Poate că o penitență zilnică te va ajuta să depui mai multe eforturi, domniță. Scrie ce crezi că ți se potrivește și vino mai târziu. Dacă mi se pare că nu e ceea ce-ți trebuie, îți voi tripla pedeapsa.

Omniprezentul zâmbet al lui Jolie dispăru brusc, făcându-i pe plac Elaidei. Deschise gura, apoi, sub privirea cruntă a Elaidei, o închise la loc. În cele din urmă, făcu o reverență adâncă.

– Cum poruncești, Maică.

Rostise cuvintele dintr-o suflare, cu o smerenie forțată, dar era de-ajuns. Pe moment.

– Și ce-ar fi să le aducem înapoi pe cele care au fugit?

Tonul Elaidei părea și mai aspru. Întoarcerea femeilor Aes Sedai care fugiseră după detronarea *acelei femei* însemna întoarcerea la Turn a surorilor Albastre. Nu era sigură dacă se mai putea încrede vreodată într-o Albastră. Pe de altă parte, nu era sigură că va avea vreodată încredere în cineva care fugise, în loc să-i aclame venirea pe tron. Turnul însă trebuia să se reîntregească.

Javindhra era cea căreia îi revenea această sarcină.

– Și aici avem necazuri.

Trăsăturile ei rămaseră la fel de severe, dar își linse repede buzele la vederea furtunii care umbri în tăcere chipul Elaidei.

– Maică, adăugă ea.

Elaida clătină din cap.

– Nu vreau să aud de necazuri, fiica mea. Mâine îmi vei prezenta tot ce s-a făcut, inclusiv cu măsurile luate pentru ca lumea să nu afle de neînțelegerile din cadrul Turnului.

Ceea ce era extrem de important; deși acum exista o nouă Supremă Înscăunată, în fața lumii, Turnul trebuia să apară la fel de unit și de puternic.

– Dacă nu-ți găsești timp pentru sarcinile pe care ți le dau, poate că ar trebui să renunți la locul de reprezentantă a Roșilor în Divan. Oricum, trebuie să mă mai gândesc la asta.

– Nu cred că e nevoie de așa ceva, Maică, se grăbi să spună femeia cu fața aspră. Mâine, vei primi înștiințarea. Sunt sigură că multe se vor întoarce cât de curând.

Elaida nu era chiar atât de sigură, oricât de mult și-ar fi dorit acest lucru – Turnul trebuie să-și păstreze forța; *trebuie!* –, dar vorbele ei produseseră efectul așteptat. Privirile celor din jur se înneguraseră, cu excepția lui Alviarin. Dacă Elaida era gata să o pedepsească pe una dintre fostele ei Ajah, o soră Verde pe deasupra, care fusese alături de ea din prima zi, se prea poate să fi greșit când o trataseră doar ca pe un simbol. Chiar dacă *ele* o înscăunaseră, acum *ea* era Suprema Înscăunată. Alte câteva exemple în zilele următoare și lucrurile aveau să fie clare. La nevoie, le putea pedepsi pe toate, până când le aducea în situația de a cerși îndurare.

– În Cairhien sunt oșteni taireni și andorani, continuă ea, ignorând ochii care evitau să o privească. Oșteni taireni trimiși de cel care a cucerit Stânca din Tear.

Shemerin își strânse mâinile grăsuțe, iar Teslyn tresări. Numai Alviarin rămase imperturbabilă ca o baltă înghețată. Elaida întinse mâna și arătă spre tabloul celor doi bărbați care se luptau cu fulgerele.

– Priviți! Uitați-vă! Altfel am să vă pun pe toate să curățați podelele-n genunchi! Dacă nici măcar nu aveți curajul să vă uitați la un tablou, la ce să mă aștept de la voi când vor veni vremurile grele? Lașii nu au ce căuta în Turn!

Femeile își ridicară ochii încet, lăsându-se când pe un picior, când pe altul, ca niște tinere panicate, nu ca niște adevărate Aes Sedai. Alviarin privi doar, singura care nu părea impresionată. Shemerin își frânse mâinile, cu ochii plini de lacrimi. De Shemerin trebuia să se ocupe mai îndeaproape.

– Rand al'Thor. Un bărbat care poate conduce Puterea.

Cuvintele le plesniră ca un bici. Stomacul li se întoarse pe dos, Elaida temându-se că ar putea voma pe loc. Dar nu-și

schimbă expresia şi continuă pe acelaşi ton, împroşcându-le cu vorbe, ca nişte pietre pornite dintr-o praştie.

– Un bărbat sortit să-şi piardă minţile şi să împrăştie teroare cu ajutorul Puterii înainte de a muri. Mai mult de-atât. Arad Doman şi Tarabon, ca mai tot ce există între cele două oraşe, sunt în ruină, din cauza rebeliunii conduse de el. Dacă războiul şi foametea din Cairhien nu îi pot fi puse doar lui în seamă, cu siguranţă el este cel care va declanşa un război şi mai devastator între Tear şi Andor, acum când Turnul are atâta nevoie de pace! În Ghealdan un predicator shienaran nebun îl ridică în slăvi în faţa unor mulţimi pe care oştirea lui Alliandre nu are cum să le potolească. Cel mai mare pericol cu care s-a confruntat Turnul vreodată, cea mai groaznică ameninţare cu care s-a confruntat lumea vreodată, şi voi nu sunteţi în stare să vorbiţi despre el! Nu puteţi să vă uitaţi la imaginea lui?

Nu-i răspunse decât tăcerea. Toate, mai puţin Alviarin, arătau de parcă le-ar fi îngheţat limba în gură. Cele mai multe priveau fix la tânărul din tablou, ca nişte păsări hipnotizate de un şarpe.

– Rand al'Thor.

Numele îi umplea buzele de amăreală. Cândva, tânărul acela, care părea atât de inocent, îi fusese la îndemână. Şi nu-şi dăduse seama de ce era în stare. Predecesoarea ei ştiuse, ştiuse de când lumea şi îl lăsase de capul lui. *Femeia aceea* îi spusese multe înainte de a evada, îi spusese unele lucruri, când o silise să vorbească, pe care Elaida nici nu voia să le creadă – dacă Rătăciţii erau cu adevărat liberi, totul era pierdut –, dar într-un fel refuzase să răspundă la câteva întrebări. Şi apoi evadase înainte de a fi supusă unui nou interogatoriu. *Femeia aceea* şi Moiraine. *Femeia aceea* şi Albastra ştiuseră mereu. Elaida le voia pe amândouă înapoi, în Turn. Unde vor spune absolut tot ce ştiau. Şi să se roage în genunchi ca să moară înainte de a termina ea cu întrebările.

Se sili să continue, deşi cuvintele i se opreau în gât.

– Rand al'Thor este Dragonul Renăscut, fiicele mele.

Genunchii lui Sheremin cedară, și femeia se lăsă să cadă pe podea. Altele păreau a fi pe cale să facă la fel. Ochii Elaidei le biciuiră cu dispreț.

– Nu încape nici o îndoială. El este cel pe care îl pomenesc Profețiile. Cel Întunecat scapă din temniță, Ultima Bătălie se apropie, iar Dragonul Renăscut trebuie să-l înfrunte, altfel lumea este condamnată la foc și pieire, atâta timp cât se învârtește Roata Timpului. Iar el e liber ca pasărea cerului. Și noi nu știm unde este. Știm zeci de locuri în care nu este. Nu mai este în Tear. Nu este nici aici, în Turn, protejat, în siguranță, cum ar trebui să fie. Aduce năpasta asupra lumii, iar noi trebuie să-l oprim dacă vrem să supraviețuim Tarmon Gai'donului. Trebuie să-l avem în mână, ca să lupte în Ultima Bătălie. Sau crede vreuna dintre voi că Rand al'Thor va merge de bunăvoie la moartea profețită ca să salveze lumea? Un om care probabil deja și-a pierdut mințile? Trebuie să-l ținem sub control!

– Maică, începu Alviarin cu acea sâcâitoare lipsă de emoție, Elaida însă o fulgeră cu privirea.

– Capturarea lui Rand al'Thor este mult mai importantă decât încăierările din Shienar sau dacă Mana Pustiitoare e liniștită, mult mai importantă decât găsirea lui Elayne sau Galad, mult mai importantă chiar decât Mazrim Taim. Trebuie să-l găsiți! *Trebuie!* La următoarea noastră întrunire, îmi veți relata în amănunt tot ce ați făcut ca să-l găsiți. Acum puteți pleca, fiicele mele.

Un șir de reverențe nesigure, murmure întretăiate – „Precum ți-e voia, Maică" – și aproape că o luară la fugă, Joline ajutând-o pe Shemerin care de-abia se ținea pe picioare. Sora Galbenă era tocmai potrivită pentru următoarea pedeapsă; se impuneau măsuri drastice, ca să fie sigură că nici una nu va mai da înapoi, iar Shemerin era prea slabă ca să mai facă parte din acest Divan. Oricum, acest divan nu-și mai putea continua activitatea mult timp. Îl va pune în fața faptului împlinit.

Plecară toate, în afară de Alviarin.

La câteva momente după ce ușa se închise în urma lor, cele două femei se priviră în ochi. Alviarin fusese prima, chiar prima, care auzise și fusese de acord cu acuzațiile aduse predecesoarei Elaidei. Tot Alviarin știa foarte bine de ce purta etola Păstrătoarei Cronicilor în locul uneia Roșii. Ajah Roșii se declaraseră toate în favoarea Elaidei, Albele însă nu, și fără sprijinul lor total multe altele n-ar fi fost de partea ei, situație în care Elaida s-ar fi aflat acum într-o celulă, și nu pe tron. Asta dacă nu cumva rămășițele capului ei n-ar fi împodobit vârful unei sulițe, mare prilej de bucurie pentru corbi. Alviarin nu se lăsa atât de ușor intimidată, precum celelalte. Dacă exista ceva care să o intimideze. În privirea dârză a lui Alviarin întrezărea, cu neliniște, pornirea de a discuta de la egal la egal cu ea.

O bătaie în ușă răsună nefiresc de tare în liniștea din jur.

– Intră! spuse Elaida tăios.

Una dintre Alese, o tânără palidă, mlădioasă, intră în încăpere cu pași șovăitori și imediat făcu o reverență atât de adâncă încât rochia ei albă, cu tivul în șapte culori, păru că lasă o baltă în jurul ei. După ochii ei mari, albaștri și felul în care privea în podea, se molipsise de starea femeilor care tocmai plecaseră. Locul din care Aes Sedai plecau tremurând reprezenta un mare pericol pentru Alese.

– M-maică, a s-sosit j-jupânul F-Fain. S-spune că-l p-poți p-primi acum.

Așa cum stătea ghemuită, tânăra începu să se clatine, gata să cadă de frică.

– Atunci poftește-l înăuntru, fato, nu-l mai face să aștepte, mârâi Elaida care, dacă n-ar fi așteptat omul acela afară, ar fi făcut-o cu ou și cu oțet.

Furia pe care o ascundea de Alviarin – nu voia să creadă că nu îndrăznea s-o arate – simți cum crește în ea.

– Și, dacă nu știi să vorbești cum trebuie, poate că bucătăria e un loc mai potrivit pentru tine decât anticamera Supremei Înscăunate. Ei? Ai de gând să faci ce ți s-a spus sau nu? Mișcă-te, fato! Și spune-i Mai-marii peste Novice că trebuie să te învețe cum să îndeplinești poruncile cu promptitudine!

Tânăra bâigui ceva cu un glas piţigăiat, care ar fi putut fi răspunsul corect, şi plecă glonţ.

Elaida se străduí să-şi ţină firea. Nu era treaba ei dacă Silviana, noua Mai-mare peste Novice, avea s-o zvânte în bătaie pe fata cu pricina sau doar să-i ţină o predică. Rareori avea de-a face cu novicele sau cu Alesele, doar dacă o inoportunau cu ceva, motiv pentru care nici nu se sinchisea de ele. Pe Alviarin voia s-o umilească, s-o vadă în genunchi.

Cât despre Fain, hm. Îşi bătu uşor buzele cu un deget. Un ins mărunţel, osos, cu nasul mare, care apăruse în Turn cu doar câteva zile în urmă, în nişte veşminte murdare, frumoase cândva, când arogant, când slugarnic, dorind o audienţă la Suprema Înscăunată. Cu excepţia celor care erau în slujba Turnului, bărbaţii veneau acolo numai când erau la ananghie, dar nici unul nu dorea să se adreseze Supremei Înscăunate. Un smintit, poate, sau un nătărău; susţinea că e din Lugard, din Murandy, dar îşi schimba mereu accentul, uneori trecând de la unul la altul chiar în mijlocul aceleiaşi propoziţii. Şi totuşi, poate că-i era de vreun folos.

Alviarin continua să o privească, afişând o complezenţă glacială, doar licărul din ochi trădându-i interesul faţă de Fain. Chipul Elaidei se înăspri. Fu cât pe-aci să întindă mâna după *saidar*, jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor, ca să-i arate care era locul ei faţă de Putere. Dar nu aşa trebuia să procedeze. Alviarin ar fi putut opune rezistenţă, riposta energică a unei ţărăncuţe într-un grajd nefiind metoda potrivită pentru Suprema Înscăunată de a se impune. Şi totuşi, Alviarin va învăţa să i se supună la fel ca toate celelalte. Pentru început, o va lăsa să-şi pună tot felul de întrebări despre jupânul Fain sau cum naiba îl chema.

*

Padan Fain îşi abătu gândurile de la tânăra Aleasă atât de panicată în timp ce păşea în încăperea de lucru a Supremei Înscăunate; era o bucăţică bună, genul lui, tipele care se vânzoleau de colo-colo, ca o pasăre pe care o prinzi în mână, acum însă trebuia să se concentreze asupra unor chestiuni mult mai importante. Frecându-şi mâinile, îşi înclină capul cât

se cuvenea, cât să aducă a supunere, dar cele două femei care îl așteptau nu dădură semne că i-ar percepe prezența acolo, continuând să se privească în ochi. Lui Fain mai că-i venea să întindă o mână ca să atingă tensiunea dintre ele. Tensiunea și dezbinarea se împleteau prin toate colțurile Turnului. Într-un scop nobil, de altfel. Tensiunea putea fi atenuată, iar dezbinarea putea fi exploatată, după nevoie.

Fusese surprins să găsească tronul ocupat de Elaida. Mai bine decât se așteptase. În multe privințe, Elaida nu era la fel de dură, cel puțin așa auzise el, ca femeia care purtase etola înaintea ei. Mai aspră, da, mai nemiloasă, dar și mai fragilă. Mai greu de încovoiat, poate, dar mai ușor de frânt. În caz că se impunea așa ceva. Cu toate acestea, o Aes Sedai, chiar și o Supremă Înscăunată era totuna pentru el. Niște țicnite. Țicnite periculoase, e-adevărat, dar a căror naivitate îți putea fi de folos.

În cele din urmă, cele două femei își dădură seama că se mai află cineva acolo, surpriza făcând-o pe Suprema Înscăunată să se încrunte ușor; Păstrătoarea Cronicilor rămase impasibilă.

– Poți pleca acum, fiica mea, spuse Elaida pe un ton ferm, cu un accent ușor, dar sigur pe „acum".

A, desigur. Tensiunile, fisurile puterii. Fisurile în care se puteau planta semințele. Fain fu cât pe-aci să scoată un chicot.

Alviarin ezită înainte de a schița o reverență. În timp ce părăsea încăperea cu fruntea sus, privirea îi poposi un moment asupra lui, inexpresivă dar deconcertantă. Fără să vrea, Fain se zgribuli, băgându-și capul între umeri; buza de sus îi flutură într-o jumătate de rânjet. Preț de o clipă, avu senzația că femeia știa prea multe despre el, dar nu-și dădu seama de ce. Fața ei rece, ochii ei reci rămâneau neschimbați. Fain ar fi vrut să poată schimba toate astea. Teamă. Suferință. Implorare. Gândul aproape că-l făcu să râdă. N-avea nici un rost, desigur. Femeia nu știa nimic. Răbdare, rezolva și problema ei, îi schimba el privirea neschimbătoare.

În tezaurele Turnului existau niște lucruri pentru care merita să ai răbdare. Cornul lui Valere se afla acolo, fabulosul

Corn care-i scula din morți pe eroi pentru Ultima Bătălie. Cele mai multe Aes Sedai nu aveau habar de asta, el însă știa cum să obțină astfel de informații. Pumnalul era acolo. Îi simțea forța chiar din locul în care stătea. Putea să și arate unde e. Era al lui, parte din el, furat și ascuns de aceste Aes Sedai. Recuperarea pumnalului ar compensa atât de mult pierderile suferite, nu era sigur cum va acționa, dar era sigur că o va face. Pentru pierderea Aridholului. Era prea periculos să se întoarcă la Aridhol, doar ca să fie prins din nou. Se înfioră. Și să stea închis atâta vreme. Asta nu.

Desigur, nimeni nu-i mai spunea Aridhol, ci Shadar Logoth. Locul Unde Așteaptă Umbra. Un nume potrivit. Atât de multe lucruri se schimbaseră. Până și el. Padan Fain. Mordeth. Ordeith. Uneori, nici el nu mai era sigur cum îl cheamă cu adevărat, cine e cu adevărat. Un lucru însă era sigur. Nu era ceea ce credeau ceilalți. Cei care credeau că îl cunosc se înșelau amarnic. Se transformase. O forță năprasnică, pe care n-o putea birui nici o putere. Ceilalți vor afla asta, până la urmă.

Tresări când își dădu seama că Suprema Înscăunată spusese ceva. Căutând prin minte, îi găsi cuvintele.

„Da, Maică, haina mi se potrivește foarte bine."

Își trecu mâna peste catifeaua neagră ca să arate cât de mult îi plăcea, de parcă veșmintele ar fi contat.

„E o haină foarte bună. Mulțumesc mult, Maică."

Era pregătit să suporte cât mai mult încercările ei de a-l face să se simtă în largul lui, gata să îngenuncheze și să-i sărute inelul, de data aceasta însă femeia trecu direct la subiect.

– Spune-mi mai multe despre Rand al'Thor, jupâne Fain.

Fain își opri ochii asupra tabloului cu cei doi bărbați și, în timp ce-l privea, își îndreptă spatele. Portretul lui al'Thor îi provoca aproape aceeași repulsie ca și omul, îi făcea sângele să fiarbă de ură și furie. Din pricina acelui tânăr trecuse prin chinuri inimaginabile, dincolo de durere, de care nu voia să-și mai amintească. Din pricina lui al'Thor fusese distrus și refăcut. Desigur, refacerea îi oferea posibilitatea de a se

răzbuna, dar asta se înțelegea de la sine. Dorința de a-l distruge pe al'Thor le estompa pe toate celelalte.

Când se întoarse din nou spre Suprema Înscăunată și îi înfruntă privirea, nu-și dădu seama că atitudinea lui era la fel de autoritară ca și a femeii.

– Rand al'Thor este viclean și prefăcut, nu-l interesează decât propria putere.

„Femeie neghioabă."

– Și este mereu imprevizibil, continuă el.

„Dar dacă i-l punea pe al'Thor în palmă..."

– E greu de strunit – foarte greu –, dar cred că se poate. Mai întâi trebuie să te agăți de una dintre puținele persoane în care are încredere... încheie el.

Dacă i-l dădea pe al'Thor, poate că o lăsa în viață când va fi să plece, chiar dacă era Aes Sedai.

Tolănit într-un fotoliu aurit, în cămașă, cu un picior încălțat în cizmă peste brațul capitonat, Rahvin zâmbi când femeia din fața lui repetă ce-i spusese. Ochii ei mari, căprui erau ușor împăienjeniți. O femeie tânără, drăguță, chiar și în costumul simplu, din lână de culoare gri, în care se deghizase, dar nu asta îl interesa pe el acum.

Nici măcar o adiere de vânt nu pătrundea prin ferestrele înalte ale încăperii. Femeia vorbea înainte, cu chipul scăldat de sudoare, în timp ce fața îngustă a celuilalt bărbat prezent acolo se acoperea și ea de broboane. În pofida hainei elegante, de mătase roșie, cu broderii aurite, bărbatul stătea țeapăn ca un servitor, ceea ce într-un fel și era, chiar dacă numai de bunăvoie, spre deosebire de femeie. Desigur, pe moment bărbatul era surd și orb.

Rahvin manevra cu delicatețe firele Spiritului cu care îi învăluise pe cei doi. N-avea nici un rost să le facă rău unor servitori de preț.

Bineînțeles că el nu asuda. Nu lăsa ca arșița obsedantă a verii să-l afecteze în vreun fel. Era un bărbat înalt, voinic, brunet și chipeș, în ciuda firelor albe de la tâmple. Constrângerea își făcuse imediat efectul asupra acestei femei.

Se încruntă și fața i se schimonisi imediat. Așa se întâmpla cu unii. Câțiva, foarte puțini, aveau atâta putere în ei încât mintea lor căuta, chiar fără știința lor, locuri în care să se ascundă. Ghinionul lui că avea nevoie de o asemenea persoană. Femeia putea fi manipulată, dar încerca să scape fără să știe că nu avea nici o șansă. Până la urmă, se va descotorosi de ea, mai mult ca sigur; va trebui să hotărască dacă să o trimită înapoi sau să scape de ea pentru totdeauna. Ambele opțiuni erau periculoase. Nimic care să-i amenințe viața, bineînțeles, dar el era un om precaut și meticulos din fire. Micile pericole se agravau dacă erau ignorate, de aceea întotdeauna își alegea riscurile cu multă prudență. S-o ucidă sau s-o păstreze?

Când femeia se opri, se trezi și el din reverie.

– Când pleci de aici, nu-ți vei aminti de vizita aceasta, îi spuse el. Îți vei aminti numai de plimbarea obișnuită de dimineață.

Femeia înclină din cap, nerăbdătoare să-i facă pe plac, iar el înnodă ușor firele Spiritului ca să-i dispară din minte de îndată ce femeia ajungea în stradă. Exercitarea repetată a constrângerii înlesnea supunerea chiar și atunci când nu funcționa, deși atunci când funcționa exista pericolul de a fi detectată.

Apoi eliberă și mintea lui Elegar. A seniorului Elegar. Un nobil mărunt, dar credincios legămintelor făcute. Elegar își linse agitat buzele subțiri și aruncă o privire femeii, apoi se lăsă pe un genunchi în fața lui Rahvin. Iscoadele Celui Întunecat – așa se numeau acum – începuseră să învețe cât de strict trebuia să-și respecte legămintele acum că Rahvin și ceilalți erau liberi.

– Scoate-o în stradă prin spate și las-o acolo. Nu trebuie s-o vadă nimeni, zise Rahvin.

– Voi face precum spui, Mărite Stăpâne, replică Elegar, înclinând din cap.

Ridicându-se, se retrase din fața lui Rahvin, făcând mai multe plecăciuni și trăgând-o pe femeie de mână. Ea îl urmă docilă, desigur, cu ochii la fel de încețoșați. Elegar nu-i va pune întrebări. Era conștient că existau și lucruri pe care nu trebuia să le știe.

– Una dintre drăguțele tale? spuse o voce de femeie în spatele lui, în timp ce ușa bogat ornamentată se închidea în urma lui Elegar. Așa le împopoțonezi acum?

Apelând la *saidin*, se umplu de Putere, pata de pe jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor activând scutul de protecție a legăturilor și jurămintelor sale, legăturile cu ceea ce știa că reprezintă o putere mai mare decât Lumina sau chiar decât Creatorul.

În mijlocul camerei, deasupra covorului roșu-auriu, apăru o poartă, o deschizătură spre altceva. Pentru o fracțiune de secundă, văzu o încăpere pe pereții căreia atârnau mai multe tapiserii de mătase albă ca neaua, apoi camera dispăru lăsând în urmă o femeie, înveșmântată în alb și încinsă cu un brâu din argint împletit. Atingerea ușoară pe care o simți, ceva rece, fu singurul semn că femeia condusese Puterea. Înaltă și zveltă, era la fel de frumoasă pe cât era el de chipeș, cu ochii negri ca două fântâni fără fund, cu părul împodobit cu stele și semiluni de argint căzându-i pe umeri în valuri negre, desăvârșite. Văzând-o, cei mai mulți bărbați ar fi simțit cum li se usucă gura de dorință.

– Ce-ți veni să apari așa, ca din senin, Lanfear? întrebă el tăios, nerenunțând la Putere, pregătit pentru cele mai neplăcute surprize. Dacă vrei să vorbești cu mine, trimite un emisar, și-am să hotărăsc când și unde să ne întâlnim. Și dacă ne întâlnim.

Lanfear îi oferi zâmbetul acela dulce și perfid atât de cunoscut.

– Întotdeauna ai fost un porc, Rahvin, dar rareori și fraier. Femeia aceea este o Aes Sedai. Dacă i se va simți lipsa? Trimiți emisari ca să anunțe și unde te afli?

– Crezi că poate folosi Puterea? făcu el surâzând batjocoritor. Nu e îndeajuns de tare ca să poată fi lăsată afară fără paznic. Copilele lor neinstruite ajung Aes Sedai când jumătate din ce știu sunt trucuri pe care le-au învățat singure, iar cu cealaltă jumătate de-abia reușesc să te zgândăre.

– Ai fi la fel de sigur de tine dacă aceste copile neinstruite te-ar prinde într-un cerc de treisprezece?

Tonul rece, batjocoritor din vocea femeii îl străpunse ca un pumnal, dar reuși să se stăpânească.

– Întotdeauna îmi iau măsuri de precauție, Lanfear. Departe de a fi una dintre „drăguțele" mele, după cum le numești tu, femeia asta e iscoada Turnului. Îmi spune exact ce vreau să știu, și chiar cu nerăbdare. Femeile care îi slujesc pe Cei Numiți din Turn mi-au spus exact unde s-o găsesc.

Nu era prea departe ziua în care lumea va renunța la Rătăciți și va îngenunchea în fața Celor Numiți. Așa suna promisiunea de demult.

– De ce-ai venit, Lanfear? Doar nu ca să le ajuți pe femeile lipsite de apărare.

Lanfear ridică din umeri.

– Din partea mea, poți să te joci cu ele oricât dorești. Ospitalitatea ta, Rahvin, lasă de dorit, de aceea ai să mă ierți dacă...

Un vas de argint se înălță de pe o măsuță de lângă patul lui Rahvin și se înclină ca să toarne vin negru într-un pocal bătut cu aur. După ce vasul reveni la locul lui, pocalul pluti până la mâna lui Lanfear. Rahvin nu simți decât acea atingere rece, abia perceptibilă, desigur, și nu văzu firele întrețesându-se; ceea ce-i displăcuse întotdeauna. Faptul că nici ea nu vedea cum își împletește el firele era doar o mică redresare a balanței.

– De ce? întrebă el din nou.

Lanfear sorbi liniștită și apoi spuse:

– Dat fiind că ne eviți, câțiva dintre Cei Numiți vor veni aici. Eu am venit prima ca să știi că nu e vorba despre un atac.

– Alții? Ce intenționați să faceți? Ce nevoie am de planul altcuiva? zise Rahvin, izbucnind într-un hohot de râs. Deci nu e vorba despre un atac. Tu, dacă nu mă-nșel, n-ai atacat niciodată pe față. Poate nu ca Moghedien, deși ai preferat flancurile și spatele. De data asta am să mă încred în tine, ca să aud ce ai de zis. Atâta timp cât te am sub ochi.

Cine avea încredere în Lanfear merita cuțitul cu care se putea trezi în spate. Nu că femeia ar fi fost mai puțin periculoasă dacă stăteai cu ochii pe ea; firea ei era cel puțin imprevizibilă.

– Cine mai este implicat?

De data aceasta, avertismentul deveni mai clar – era opera bărbaților – când se deschise o altă poartă, spre mai multe arcade de marmură care, la rândul lor, dădeau spre balcoane mari, de piatră, iar niște pescărușI se roteau și țipau pe un cer albastru, fără nori. În cele din urmă, pe poartă pași un bărbat, totul dispărând în urma lui.

Sammael era un tip îndesat, masiv și dădea impresia că e mai mare decât era cu adevărat, agitat și cu pasul iute. Cu ochii albaștri și părul blond, cu o barbă pătrată, bine întreținută, n-ar fi arătat deloc rău dacă n-ar fi avut o cicatrice oblică, de parcă un vătrai încins i-ar fi fost lipit de față de la frunte până la gură. Ar fi putut scăpa de ea imediat, la vremea când fusese făcută, dar preferase să o lase așa.

Legat de *saidin* la fel de strâns ca și Rahvin – pe care acum îl simțea, vag –, Sammael îl privi precaut.

– Mă așteptam la slujnice și dansatoare, Rahvin. Te-ai săturat de distracția ta preferată după atâția ani?

Lanfear chicoti cu buzele pe pocalul cu vin.

A pomenit cineva de distracție?

Rahvin nu observase deschiderea unei a treia porți spre o încăpere enormă, plină de bazine și coloane canelate, de acrobați aproape dezbrăcați și servitoare cu veșminte și mai puține pe ele. Ciudat, un bătrân uscățiv, într-o haină boțită, ședea trist printre acrobați. Două servitoare acoperite de un văl străveziu, un bărbat musculos care purta o tavă de aur și o femeie frumoasă, voluptuoasă, care turna vin, grăbită, dintr-o carafă de cristal într-un pocal de pe tavă, îl urmară pe Sammael și apoi poarta dispăru.

Dacă n-ar fi fost alături de Lanfear, Graendal ar fi trecut drept o femeie de o frumusețe răpitoare, cu forme generoase și tocmai coaptă. Purta o robă de mătase verde, cu un decolteu adânc. Un rubin de mărimea unui ou de găină i se odihnea între sâni și o diademă incrustată cu mai multe rubine îi împodobea părul lung, de culoarea soarelui. Lângă Lanfear însă părea doar o femeie durdulie, care îl avea pe vino-ncoa'.

Surâsul ei amuzat nu lăsa să se vadă dacă inevitabila comparație o deranja sau nu.

Brățările aurite îi zăngăniră când făcu un semn în spate cu mâna plină de inele; servitoarea îi dădu repede pocalul cu un zâmbet mieros care fu imitat de Sammael.

Graendal nu băgă de seamă.

– Așadar, aproape jumătate din Cei Numiți care au supraviețuit adunați la un loc. Și nici unul nu încearcă să-l omoare pe celălalt. Cine s-ar fi așteptat la așa ceva înainte de întoarcerea Marelui Stăpân al Întunericului? Ce-i drept, o vreme Ishamael a reușit să ne oprească din a ne lua unul altuia beregata, asta însă...

– Întotdeauna îți dai drumul la gură așa în fața servitorilor? întrebă Sammael făcând o grimasă.

Graendal clipi de câteva ori și le aruncă o privire celor doi servitori de parcă ar fi uitat de ei.

– Servitorii mei știu să-și țină gura. Mă venerează. Am dreptate?

Cei doi căzură în genunchi, întrecându-se în a-și declara dragostea nemărginită față de ea. Ceea ce era adevărat; chiar o iubeau din toată inima. Acum. O clipă mai târziu, Graendal se încruntă puțin, iar servitorii înghețară, cu gura căscată, fără să-și mai termine vorba.

– Dacă-i lași, o țin așa o veșnicie. Sper totuși că nu te deranjează.

Rahvin clătină din cap, întrebându-se cine sunt sau cine au fost. Frumusețea fizică nu era îndeajuns pentru servitorii lui Graendal; aveau nevoie și de putere sau de influență. Un fost senior pe post de valet, o domniță care să-i pregătească baia; asta-i plăcea lui Graendal. Dar una era să nu-ți refuzi nici o plăcere și alta să fii risipitor, cazul lui Graendal. Manipulați cum se cuvine, acești doi servitori s-ar fi dovedit utili, dar nivelul de constrângere aplicat de Graendal îi reducea la un simplu rol decorativ. Femeia nu avea deloc rafinament.

– Să mă aștept și la altceva, Lanfaer? mormăi Rahvin. L-ai convins pe Demandred să nu mai creadă că este totul, mai puțin moștenitorul Marelui Stăpân?

– Mă îndoiesc că este atât de îngâmfat ca să creadă asta, replică Lanfear cu o voce dulce. A văzut unde a ajuns Ishamael cu asta. Și aici e problema. O problemă semnalată de Graendal. Cândva, eram treisprezece, nemuritori. Acum patru sunt morți, iar unul ne-a trădat. Noi, cei patru, suntem cei care ne întâlnim astăzi aici, și e destul.

– Ești sigură că Asmodean a trecut de partea noastră? întrebă Sammael. Până acum n-a riscat nimic. Cum de s-a încumetat să îmbrățișeze o cauză pierdută?

Lanfear schiță un zâmbet amuzat.

– A întins o cursă despre care credea că va face din el conducătorul nostru. Dar când acțiunea lui s-a dovedit sortită eșecului, și-a dat seama că nu mai are de ales.

– Și bănuiesc că nici nu a prea stat pe gânduri, remarcă Sammael, cicatricea făcându-i rânjetul și mai sarcastic. Dacă erai atât de aproape de el ca să știi ce pune la cale, de ce l-ai lăsat în viață? Îl puteai ucide fără ca măcar să-și dea seama.

– Nu sunt la fel de înclinată să ucid precum ești tu. Decizia lui e bătută în cuie, n-are cum să mai revină asupra ei, în plus cred că putem profita de pe urma lui. Și, ca să te fac să mă înțelegi mai bine, n-am vrut să lansez un atac frontal asupra forțelor superioare.

– E chiar atât de puternic? întrebă Rahvin calm. Acest Rand al'Thor. Te-ar fi putut dovedi, dacă ai fi fost față în față cu el?

Nu că el însuși n-ar fi putut s-o facă, dacă i se ivea ocazia, sau Sammael, deși Graendal mai curând s-ar fi unit cu Lanfear dacă el sau Sammael ar fi încercat ceva acum. De altfel, ambele femei erau probabil pline ochi de Putere în acel moment, gata să lovească la cea mai mică încercare de atac din partea vreunuia dintre bărbați. Sau din partea celeilalte. Dar băiatul ăsta de la țară. Un biet păstor neinstruit. Dacă nu cumva Asmodean încerca să-l învețe ceva.

– El este Lews Therin Telamon renăscut, Lanfear spuse la fel de suav. Lews Therin era la fel de puternic ca toți ceilalți.

Sammael își frecă absent cicatricea de pe față; Lews Therin era cel care i-o făcuse. Cu trei mii de ani în urmă, cu

mult înainte de Frângerea Lumii, înainte ca Marele Stăpân să fie închis, cu mult înainte, Sammael însă nu putea uita.

– Ei, putem să discutăm şi noi problema pentru care ne-am adunat aici? interveni Graendal.

Rahvin tresări, neplăcut surprins. Cei doi servitori stăteau la fel de nemişcaţi sau îngheţaseră din nou. Sammael mormăi ceva în barbă.

– Dacă acest Rand al'Thor este într-adevăr Lews Therin Telamon renăscut – continuă Graendal, urcând în spatele bărbatului care se lăsă în patru labe –, sunt surprinsă că n-ai încercat să i te strecori în pat, Lanfear. Sau ar fi prea uşor? Din câte îmi amintesc eu, Lews Therin a fost cel care te-a dus de nas, şi nu invers. El te-a pus cu botul pe labe. El te-a pus să faci sluj, ca să spun aşa.

Graendal aşează pocalul cu vin pe tava ţinută cu mâna întinsă de femeia îngenuncheată, opacă la tot ce se întâmpla în jur.

– Erai atât de obsedată de el încât te-ai fi lungit la picioarele lui dacă ţi-ar fi poruncit „culcat".

Ochii negri ai lui Lanfear străluciră o clipă, dar femeia reuşi să se stăpânească.

– O fi el Lews Therin renăscut, dar nu e însuşi Lews Therin.

– De unde ştii? întrebă Graendal, zâmbind de parcă totul ar fi fost o glumă. Aşa cum mulţi cred, s-ar putea ca toţi să ne naştem şi să renaştem pe măsură ce Roata se învârteşte, dar eu una n-am citit despre aşa ceva. Un om anume, renăscut după o profeţie. Cine ştie ce-ar putea fi?

Lanfear surâse batjocoritor.

– L-am observat îndeaproape. E chiar păstorul pe care-l întruchipează, poate chiar mai naiv decât pare, zise ea şi dispreţul făcu loc seriozităţii. Acum însă îl are de partea lui pe Asmodean, oricât de slab ar fi acesta ca aliat. Şi înainte de Asmodean, patru dintre Cei Numiţi au murit în confruntarea cu el.

– Lasă-l să se risipească în nimicuri, zise Sammael cu asprime.

Împleti firele de Aer că să-și tragă un fotoliu și să se tolănească în el, întinzându-și picioarele în cizme incrustate la glezne și lăsându-și brațul peste spătarul ornamentat. Cel care credea că Sammael se relaxa acum era un mare naiv; lui Sammael întotdeauna îi plăcuse să-și facă dușmanii să creadă că-l puteau lua prin surprindere.

– Mai multe pentru noi, ceilalți, în Ziua Întoarcerii. Sau crezi că ar putea câștiga Tarmon Gai'donul, Lanfear? Chiar dacă-l păcălește pe Asmodean să-l ajute, de data asta nu-i mai are pe Cei O Sută de Tovarăși. Cu sau fără Asmodean, Marele Stăpân îl va strivi ca pe o muscă.

Privirea pe care i-o aruncă Lanfear era încărcată de dispreț.

– Câți dintre noi vor mai fi în viață când Marele Stăpân va fi, în sfârșit, eliberat? Patru s-au dus deja. Tu vei fi următorul pe lista lui, Sammael? Poate îți convine. Ai scăpa de cicatrice dacă l-ai învinge. A, era să uit. De câte ori te-ai aflat față în față cu el în Războiul Puterii? Ai câștigat vreodată? Eu una nu-mi aduc aminte.

Lanfear trase adânc aer în piept și își îndreptă atacul asupra lui Graendal.

– Sau poate vei fi tu. Nu știu din ce motiv nu-i place să facă rău femeilor, tu însă nu vei avea parte nici măcar de opțiunea lui Asmodean. Tu n-ai cum să-l înveți ceva, și-o piatră știe mai multe decât tine. Doar dacă se hotărăște să te țină pe lângă el, ca pe un animal de companie. Ceea ce ar fi o mare schimbare pentru tine, nu crezi? În loc să hotărăști care dintre drăgutele tale se pricepe să-ți împlinească toate poftele, ai putea să înveți tu cum să împlinești poftele cuiva.

Graendal se schimonosi la față, iar Rahvin se pregăti să se apere de toate obiectele pe care femeile ar fi putut să le arunce una asupra celeilalte, și chiar să recurgă la Topirea-n văzduh la cel mai mic semn. Apoi, simți cum Sammael adună Puterea, simți diferența – Sammael o numea obținerea unui avantaj tactic – și se aplecă să-l apuce de braț. Sammael îi dădu peste mână furios, dar momentul critic trecuse deja. Cele două femei se uitau la ei acum, nu una la alta. Nici una

nu știa ce era să se întâmple, însă era clar că ceva se întâmplase între Rahvin și Sammael, bănuiala citindu-li-se în ochi.

– Vreau să aud ce are de spus Lanfear.

Rahvin nu-l privi pe Sammael, dar cuvintele îi erau adresate acestuia.

– Trebuie să fie și altceva decât încercarea prostească de a ne băga în sperieți.

Sammael făcu un semn din cap care aducea a aprobare sau doar a nemulțumire. Din două una.

– Așa e, trebuie să fie, deși o mică sperietură nu strică, zise Lanfear, cu ochii ei negri la fel de neîncrezători, dar cu o voce limpede ca apa de izvor. Ishamael a încercat să-l controleze, însă fără folos, a încercat să-l omoare, însă fără folos, același Ishamael a încercat să-l intimideze și să-l sperie, dar Rand al'Thor este imun la așa ceva.

– Ishamael era cât pe ce să-și piardă mințile, parcă nu mai era om, mormăi Sammael.

– Asta suntem noi? întrebă Graendal arcuindu-și o sprânceană. Niște bieți oameni? Nu, suntem mai mult de-atât. Uite aici un om.

Graendal își trecu un deget peste obrazul femeii îngenunchеate lângă ea.

– Va trebui să inventăm un alt cuvânt care să arate ce suntem.

– Indiferent de ce suntem, putem reuși acolo unde Ishamael a eșuat, spuse Lanfear, aplecându-se ușor înainte.

Lanfear rareori își exterioriza încordarea. De ce tocmai acum?

– De ce numai noi patru? întrebă Rahvin.

De ce trebuia să aștepte ceilalți?

– De ce mai mulți? veni replica lui Lanfear. Dacă îl putem face pe Dragonul Renăscut să îngenuncheze în fața Marelui Stăpân în Ziua Întoarcerii, de ce să împărțim onoarea și răsplata cu alții? Și poate că se va obișnui – cum ai spus, Sammael? – să se risipească în nimicuri.

Era genul de răspuns pe care Rahvin îl putea înțelege. Nu că ar fi avut încredere în ea sau în ceilalți, dar știa ce înseamnă

ambiția. Cei Numiți uneltiseră pentru câștigarea puterii până în ziua în care Lews Therin îi aruncase în temnița Marelui Stăpân și o luaseră de la capăt în ziua în care fuseseră eliberați. Acum trebuia să se asigure că planul lui Lanfear nu-i afecta propriile planuri.

– Continuă, îi zise el.

– Mai întâi de toate, altcineva trebuie să încerce să-l controleze. Poate chiar să-l ucidă. Cred că Moghedien sau Demandred ar fi cei mai potriviți. Moghedien întotdeauna a încercat să acționeze din umbră, iar Demandred întotdeauna l-a urât pe Lews Therin.

Sammael zâmbi sau poate se strâmbă, ura lui însă pălea pe lângă cea a lui Demandred, deși era în slujba unei cauze mai bune.

– De unde știi că n-ar fi mai potrivită una dintre noi? întrebă Graendal volubilă.

Zâmbetul lui Lanfaer dezvălui tot atâția dinți ca și zâmbetul celeilalte femei, și aceeași răceală.

– Fiindcă voi trei preferați să vă izolați și să vă conservați puterea, în timp ce ceilalți încearcă să se omoare între ei. Mai sunt și alte motive. V-am spus să stați cu ochii pe Rand al'Thor.

Era adevărat ce spusese despre ei. Rahvin prefera diplomația și manipularea conflictului deschis, deși la nevoie nu se dădea în lături de la așa ceva. Sammael preferase întotdeauna oștirile și cucerirea; nu s-ar fi apropiat de Lews Tharin, chiar dacă acesta renăscuse ca păstor, până când n-ar fi fost sigur de victorie. Și Graendal era adepta cuceririi, deși metodele ei nu presupuneau prezența oștenilor; având mereu grijă de jucăriile ei, făcea pasul numai dacă știa că nu calcă greșit. Pe față, desigur, cum procedau Cei Numiți, dar neriscând ca pasul să fie prea lung.

– Știți doar că pot fi cu ochii pe el fără să mă vadă, voi însă trebuie să vă feriți ca să nu bage de seamă, continuă Lanfear. Trebuie să-l aducem înapoi...

Graendal se aplecă înainte, interesată, iar Sammael începu să dea din cap, aprobând-o pe Lanfear. Rahvin nu spuse

nimic. Poate că planul era bun. Dacă nu era... Dacă nu era, avea deja în minte câteva modalități de a hotărî mersul evenimentelor în avantajul lui. Oricum, existau șanse ca lucrurile să iasă așa cum voia el.

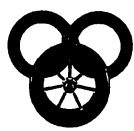

CAPITOLUL 1

Suflând în scântei

Roata Timpului se învârteşte, Vârstele vin şi se duc, lăsând în urmă amintiri care devin legende. Legenda trece încet în mit, dar până şi mitul e uitat când revine Vârsta care l-a creat. Într-o anume Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă trecută de mult, un vânt se iscă în marea pădure numită Braem. Vântul nu era începutul. Întoarcerea Roţii Timpului nu are nici început, nici sfârşit. Acesta însă era *un* început.

Bătea spre miazăzi şi răsărit, uscat, sub un soare de aur topit. Nu mai plouase de săptămâni întregi peste ţinut, iar arşita de vară târzie se înteţea pe zi ce trece. Frunzele maronii apărute prea devreme împestriţau unii copaci în vreme ce pietrele golaşe se coceau la soare în albiile pâraielor secate. Într-un loc deschis, de unde iarba dispăruse şi doar tufişurile subţiri şi veştejite mai ţineau solul cu rădăcinile lor, vântul începu să descopere pietre demult îngropate. Erau tocite, mâncate de vreme şi ochii omului n-ar fi recunoscut în ele rămăşiţele unui oraş amintit în poveşti, dar altfel uitat de toată lumea.

Sate împrăştiate apăreau înainte ca vântul să treacă hotarul Andorului, ca şi ogoare pe care ţărani cu feţele îngrijorate de-abia reuşeau să le brăzdeze. Pădurea se împuţinase de mult, doar desişuri ici şi colo. Acum vântul mătura uliţa pustie a unui sat pe nume Izvoarele Kore. Izvoarele îşi împuţinaseră apa în vara aceasta. Câţiva câini răsuflau din greu în zăduful amiezii, doi băieţi goi până la brâu alergau de colo-colo, dând cu bâtul într-o băşică umplută cu cârpe. Nici o altă mişcare, doar vântul şi praful, şi firma care scârţâia deasupra intrării în han, din cărămidă roşie şi cu acoperişul din stuf, ca orice altă casă de-a lungul uliţei. Cu două nivele, era cea mai înaltă şi mai mare clădire din Izvoarele Kore, un sat curat, bine îngrijit. Caii înşeuaţi, priponiţi în faţa hanului, de-abia dădeau din coadă. Firma de lemn a hanului vestea Dreptatea Bunei Regine.

Clipind din cauza prafului, Min îşi lipi un ochi de crăpătura din peretele zgrunţuros al şopronului. Vedea umărul celui care păzea uşa şopronului, atenţia îi era însă atrasă de han. Parcă ar fi vrut ca numele acestuia să nu fie atât de potrivit. Judecătorul lor, seniorul din partea locului, se pare că sosise de ceva vreme, dar ea pierduse momentul. Fără îndoială că acum asculta acuzaţiile aduse de fermier; Admer Nem împreună cu fraţii, verii şi soţiile lor păreau că preferă ca vinovatul să fie spânzurat pe loc, înainte ca un membru al suitei seniorului să treacă din întâmplare pe acolo. Se întrebă care era pedeapsa aici pentru incendierea unui hambar, cu tot cu vacile de lapte. Fără intenţie, desigur, dar Min nu credea că asta conta prea mult când era vorba de încălcarea proprietăţii.

Logain dispăruse în agitaţia care se crease, abandonându-i – arde-l-ar focul! –, şi Min nu ştia dacă trebuia să fie mulţumită sau nu. El îl pusese la pământ pe Nem când acesta îi descoperise cu puţin înainte de ivirea zorilor, făcând ca felinarul să-i zboare în căpiţa de paie. Vina era a lui, dacă era vorba de aşa ceva. Numai că uneori îl lua gura pe dinainte. Poate era mai bine că fugise.

Întorcându-se ca să se lipească din nou de perete, îşi şterse sudoarea de pe frunte, deşi o clipă mai târziu aceasta i se

umplu din nou de broboane. În șopron era o căldură înăbușitoare, dar pe cele două însoțitoare ale ei nu părea să le deranjeze. Siuan ședea întinsă pe spate într-o rochie de călărie din lână închisă la culoare, ca și rochia lui Min, și privea spre tavanul șopronului, atingându-și din când în când bărbia cu un pai. Leane, cu pielea arămie, mlădioasă și aproape cât bărbații de înaltă, ședea picior peste picior în cămașa de culoare deschisă, dregându-și rochia cu ac și ață. Li se dăduse voie să-și păstreze desagii, după ce fuseseră căutate de săbii, securi sau alte arme care le-ar fi putut ajuta să scape de-acolo.

– Care-i pedeapsa pentru incendierea unui hambar în Andor? întrebă Min.

– Dacă avem noroc, lovituri cu cureaua în piața satului. Dacă n-avem noroc, lovituri cu biciul.

– Aoleu! făcu Min. Asta numești tu noroc?

Siuan se întoarse pe-o parte și se sprijini în cot. Era o femeie voinică, nu frumoasă, dar arătoasă, și părea mai mare decât Min cu doar câțiva ani. Ochii ei albaștri, pătrunzători erau însă prea autoritari pentru o tânără care aștepta să fie judecată într-un șopron dintr-un sat uitat de lume. Uneori, Siuan își pierdea controlul la fel de mult ca și Logain; poate și mai rău.

– O bătaie cu cureaua e o bătaie cu cureaua, o încasăm și ne vedem de drum, zise ea pe un ton care nu admitea nici un fel de replică. Ia mai puțin timp decât orice altă pedeapsă. Mult mai puțin decât moartea prin spânzurare, bunăoară. Deși nu cred că se va ajunge acolo, dacă mai țin minte câte ceva din legile Andorului.

Min scoase un hohot de râs răgușit; cealaltă alternativă era plânsul.

– Timp? După cum merg lucrurile, nu ne-a mai rămas decât timpul. Pun rămășag că am trecut prin toate satele de aici și până în Tar Valon, dar n-am aflat. Nici un semn, nici o șoaptă. Eu una nu cred că *e* vorba de o întrunire. Iar de acum trebuie să mergem pe jos. Din câte am auzit, Logain a luat caii cu el. Pe jos și încuiate într-un șopron, așteptând numai Lumina știe ce!

– Ai grijă cum vorbești, șuieră Siuan, aruncând o privire cu înțeles spre ușa rudimentară în fața căreia trona paznicul. Limba slobodă te poate prinde în năvod, lăsând peștele pe dinafară.

Min se strâmbă, în parte fiindcă se săturase de zicalele ei pescărești din Tairen, în parte fiindcă Siuan avea dreptate. Până acum reușiseră să preîntâmpine veștile neplăcute – teribile era un cuvânt mai potrivit – unele vești însă păreau să le-o ia înainte cu cel puțin o sută de mile pe zi. Siuan călătorea sub numele de Mara, Leane sub numele de Amaena, iar Logain își luase numele de Dalyn, după ce Siuan îl convinsese că Guaire suna ca naiba. Min încă mai credea că nimeni nu-i va recunoaște propriul nume, dar Siuan insistase să-i spună Serenla. Nici măcar Logain nu le știa numele adevărate.

Necazul era că Siuan nu voia să cedeze. Săptămâni întregi fără nici un rezultat, și acum asta; pe de altă parte, ori de câte ori spuneau că ar fi bine să treacă prin Tear, ceea ce părea logic, Siuan se înfuria atât de tare încât îl băga în sperieți până și pe Logain. Cu cât căutau mai mult ceea ce voia Siuan, fără a găsi nimic, cu atât mai greu îi venea femeii să se stăpânească. *Nu că ar fi fost foarte stăpânită și înainte.* Min însă era destul de înțeleaptă ca să-și țină observațiile pentru ea.

În cele din urmă, Leane termină de cârpit rochia și și-o trase pe cap, ducându-și brațele la spate ca să-și încheie nasturii. Min nu înțelegea de ce se obosise pentru atâta lucru; ea una nu suporta lucrul de mână. Decolteul era mai adânc acum, dezvelind o parte din sânii lui Leane, iar rochia îi stătea mai strâns acolo și poate în jurul șoldurilor. Dar ce mai conta aici? Nimeni nu avea s-o invite la dans în șopronul ăsta în care te coceai de căldură.

Scociorând prin desagii lui Min, Leane scoase o cutie de lemn plină cu vopseluri, pudre și alte cele pe care Laras i le dăduse cu forța lui Min înainte de plecare. Min tot se ținuse să le arunce, dar până acum nu apucase să o facă. În capacul prins cu o balama era o oglinjoară, și Leane începu să-și curețe fața cu o pensulă din blană de iepure. Până deunăzi, cutia aceea n-o atrăsese în nici un fel. Acum părea enervată că nu

găsea decât o perie de păr din lemn negru și un pieptene mic din fildeș. Chiar mormăi ceva despre imposibilitatea încălzirii cleștelui de ondulat părul! Părul ei negru crescuse peste măsură de când porniseră la drum, dar încă nu-i ajungea până la umeri.

După ce o privi câteva clipe, Min întrebă:

– Ce-ai de gând să faci, Le – Amaena?

Min evită să se uite spre Siuan. De regulă, *știa* să-și țină gura; doar că acum, din cauza căldurii sufocante și a judecății care se apropia, simțea că plesnește dacă nu spune ceva. Spânzurătoarea sau bătaia cu cureaua în public. Ce mai alternative!

– Te-ai hotărât s-o faci pe cocheta?

Întrebarea voia să sune a glumă – Leane era întruchiparea seriozității și a eficienței –, ceva care să mai înveselească atmosfera, Leane însă o surprinse cu răspunsul ei.

– Da, zise Leane iute, privind cu ochii mari în oglindă în timp ce-și aranja genele. Și dacă reușesc să cochetez cu bărbatul potrivit, poate că nu va mai trebui să ne facem griji în privința pedepsei. Sau cel puțin ne vom alege cu una mai ușoară.

Văzând-o cum își duce mâna la față ca să și-o șteargă din nou, Min rămase cu gura căscată – de parcă bufnița ar fi anunțat că vrea să se preschimbe în colibri –, Siuan însă se proțăpi în fața lui Leane și o întrebă scurt:

– Ce-ți veni?

Dacă Siuan și-ar fi îndreptat privirea asupra ei, Min ar fi mărturisit fapte de mult uitate. Când Siuan se concentra astfel asupra ta, te trezeai făcând o plecăciune și îndeplinind porunca imediat, înainte de a-ți da seama ce și cum. Până și Logain reacționa așa, de cele mai multe ori. În afară de plecăciune.

Leane își mângâie calmă pometii cu o perie minusculă și examină rezultatul în oglindă. Îi întoarse privirea lui Siuan, dar, fără să țină cont de ce văzuse, replică pe același ton hotărât pe care-l folosea mereu:

– Știi, mama făcea negoț, mai ales cu blănuri și cherestea. Odată am văzut cum îl păcălește pe un senior saldaean până l-a făcut să-i dea producția de cherestea pe un an întreg la jumătate din prețul pe care îl ceruse. Cred că omul și-a dat

seama de ce se întâmplase de-abia când a ajuns acasă. Dacă și-a dat seama și atunci. Mai târziu, i-a trimis mamei o brățară din filinit. Despre domane nu-i adevărat absolut tot ce se spune – că sunt mărginite și încrezute –, mai facem și lucruri cu care ne mândrim. Mama și mătușile mele m-au învățat tot ce știu, alături de surorile și verișoarele mele, desigur.

Privindu-se cum arată, clătină din cap, apoi oftă și începu să se aranjeze din nou.

– Dar, din păcate, acum sunt la fel de înaltă pe cât eram când mi-am sărbătorit cea de-a paisprezecea onomastică. Numai oase, ca un mânz care a crescut prea repede. Și la scurtă vreme după ce am învățat să merg fără să mă împiedic la fiecare pas, am aflat (aici Leane trase adânc aer în piept), am aflat că viața mea nu va fi cea de negustoreasă. Și acum s-a dus și ea. A cam sosit timpul să mă folosesc de ceea ce am învățat cu atâția ani în urmă. În condițiile astea, cred că e momentul cel mai potrivit.

Siuan o studie o clipă, cu șiretenie.

– Nu ăsta-i motivul real. Nu în totalitate. Hai, spune-ne tot.

Aruncând o perie în cutie, Leane izbucni furioasă.

– Motivul real? Nu știu care-i motivul real. Știu doar că am nevoie de ceva ca să înlocuiesc... ce s-a pierdut. Chiar tu mi-ai spus că aceasta e singura speranță de supraviețuire. Răzbunarea nu mi-e de-ajuns. Știu că ceea ce faci tu e necesar și poate just, dar Lumina mi-e martoră, nici asta nu mi-e de-ajuns; nu mă pot implica la fel de mult. Poate e prea târziu pentru mine. Voi rămâne alături de tine, dar asta nu mi-e de-ajuns.

Furia îi dispăru treptat, în timp ce punea capacul la cutii și sticluțe și le vâra pe toate la loc, deși cu mai multă forță decât era nevoie. Răspândea un parfum de trandafir, abia perceptibil.

– Îmi dau seama că a cocheta nu-mi poate umple golul din suflet, dar e de-ajuns ca să-mi ocupe câteva clipe. Faptul că sunt ceea ce a trebuit să fiu e suficient. Pur și simplu nu știu. Asta nu-i ceva nou; întotdeauna mi-am dorit să fiu ca mama

şi mătuşile mele, am visat cu ochii deschişi după ce m-am făcut mare.

Leane deveni gânditoare, ultimele lucruri intrând în cutie cu mai multă blândeţe.

– Cred că întotdeauna am simţit că joc rolul altcuiva, că am purtat o mască până a devenit o a doua natură. Trebuia să fac şi lucruri mai serioase, mai serioase decât negoţul şi, până să-mi dau seama că aş fi putut-o lua pe alt drum, masca mi s-a lipit atât de tare, încât n-am mai putut s-o scot. Dar acum *am terminat-o* cu asta şi masca, în sfârşit, mi se dezlipeşte de faţă. Mă gândisem să încep cu Logain, acum o săptămână, ca exerciţiu. Dar mi-am pierdut îndemânarea şi cred că Logain e genul de bărbat care ar putea auzi mai multe promisiuni decât poţi face şi s-ar aştepta să le îndeplineşti. Pe buzele lui Leane înflori un surâs. Mama îmi spunea mereu că, dacă se va întâmpla aşa ceva, înseamnă că nu am gândit deloc bine; dacă nu e nici o cale de întoarcere, trebuie să renunţ la orice dram de demnitate şi să fug sau să plătesc preţul cuvenit şi să consider că totul a fost o lecţie de viaţă. Surâsul deveni poznaş. Mătuşa Resara spunea că, dacă plăteşti preţul cuvenit, trebuie să te şi bucuri.

Min nu găsi de cuviinţă decât să clatine din cap. Leane părea să fie o altă femeie. Să vorbească aşa despre...! Chiar dacă o auzise cu urechile ei, tot nu-i venea să creadă. Dar, dacă se uita mai bine, Leane chiar arăta altfel. În ciuda gătelii ei, nu-i vedea nici urmă de fard sau pudră pe faţă, doar buzele păreau mai pline, pomeţii mai înalţi, ochii mai mari. Leane era oricând o femeie mai mult decât drăguţă, acum însă frumuseţea ei era de cinci ori mai mare.

Siuan însă nu terminase tot ce avea de zis.

– Dar dacă seniorul acestui loc seamănă cu Logain? întrebă ea cu o voce catifelată. Ce te faci atunci?

Leane se îndreptă de spate şi înghiţi în sec înainte de a răspunde imperturbabil:

– Dată fiind situaţia, ce altă variantă crezi că am?

Nici una nu clipi, iar momentul de linişte se prelungi.

Înainte ca Siuan să răspundă – dacă asta îi era intenția, Min ar fi dat orice ca să audă ce are de spus – lanțul și încuietoarea zăngăniră de partea cealaltă a ușii.

Celelalte două femei se ridicară încet în picioare, luându-și desagii, gata de orice, Min însă tresări, regretând că nu are cuțitul la ea. „Ce dorință prostească, gândi ea. Asta m-ar vârî și mai tare în bucluc. Doar nu sunt cine știe ce erou de poveste. Chiar dacă aș sări asupra paznicului..."

Ușa se deschise și în pragul ei apăru un bărbat într-un veston lung de piele pe deasupra cămășii. Nu era deloc tipul care putea fi atacat de o femeie, chiar și înarmată cu un cuțit. Sau chiar cu o secure. Lat în umeri erau cuvintele care i se potriveau cel mai bine, și îndesat. Cele câteva fire de păr de pe cap erau mai mult albe, dar insul părea tare ca un butuc de stejar bătrân.

– Fetelor, a sosit vremea să apăreți în fața seniorului, zise el cu voce aspră. Mergeți pe picioarele voastre sau trebuie să vă tragem ca pe niște saci de grâne? Oricum trebuie să ieșiți de aici, dar aș prefera să nu vă car în spate pe căldura asta.

Uitându-se pe lângă el, Min văzu alți doi bărbați în așteptare, cărunți, dar la fel de aspri, chiar dacă nu la fel de trupeși.

– Mergem pe picioarele noastre, spuse Siuan sec.

– Foarte bine. Atunci mișcați-vă. Mai cu inimă. Seniorului Gareth nu-i place să aștepte.

Chiar dacă promiseseră să meargă de bunăvoie, fiecare bărbat înșfăcă de braț pe câte una dintre ele și porniră la drum pe ulița prăfuită. Mâna bărbatului cu chelie strângea brațul lui Min ca o cătușă. „N-am cum să fug", gândi ea cu amărăciune. Se gândi să-l lovească în glezna acoperită de cizmă ca să vadă dacă o mai slăbește din strânsoare, dar insul arăta atât de solid încât își dădu seama că nu se putea alege decât cu o durere de picior și cu perspectiva de a fi târâtă pe jos tot restul drumului.

Leane părea căzută pe gânduri; schița câteva gesturi cu mâna liberă, iar buzele i se mișcau în tăcere de parcă ar fi repetat ce voia să spună, apoi clătina din cap și o lua de la capăt. Și Siuan era la momentul introspecției, dar pe fața

încruntată i se citea îngrijorarea; chiar își mușca buza de jos, deși nu se arătase *niciodată* atât de neliniștită. Una peste alta, cele două n-o ajutau deloc să fie mai încrezătoare în soarta lor.

Hanul Dreptatea Bunei Regine, cu tavanul din bârne, n-o ajută nici atât. Admer Nem, cu părul lins, cu o pată galbenă în jurul ochiului umflat, stătea lângă o jumătate de duzină de frați și veri la fel de vânjoși, împreună cu nevestele lor, toți cu hainele sau șorțurile cele mai bune. Fermierii le priviră pe cele trei prizoniere cu un amestec de furie și satisfacție care lui Min îi întoarse stomacul pe dos. Unde mai pui că privirile nevestelor erau și mai crunte, pline de ură. De-a lungul celorlalți pereți se îngrămădeau sătenii, toți îmbrăcați pentru îndeletnicirile de la care fuseseră luați. Fierarul încă mai purta șorțul de piele, iar câteva femei aveau mânecile suflecate și brațele pline de făină. Încăperea vuia de murmurele sătenilor, ale celor în vârstă ca și ale celor câțiva copii, toți cu ochii pe cele trei femei, la fel de nerăbdători ca și neamurile lui Nem. Min se gândi că acesta era cel mai mare eveniment la care participau cei din Izvoarele Kore. Mai văzuse o mulțime în aceeași stare de spirit în timpul unei execuții.

Mesele fuseseră scoase, în afară de una, așezată în fața șemineului lung, din cărămidă. Un bărbat scund și gras, cu o figură inexpresivă, cu părul plin de fire cărunte, ședea cu fața spre ele, într-o haină de mătase verde-închis, bine croită, cu mâinile împreunate pe masă. O femeie a cărei talie zveltă îi trăda vârsta stătea în picioare lângă masă, îmbrăcată într-o rochie de lână gri, brodată cu flori albe în jurul gâtului. Seniorul satului, bănui Min, și doamna lui; nobili de la țară, puțin mai știutori despre lumea de-afară decât arendașii lor.

Paznicii le împinseră în fața mesei seniorului, apoi se amestecară cu privitorii. Femeia în gri făcu un pas înainte, și murmurele încetară.

– Toți cei prezenți să fie cu luare-aminte căci dreptatea va fi împărțită astăzi de seniorul Gareth Bryne, strigă femeia. Acuzate, veți fi judecate de seniorul Bryne.

Deci nu era doamna seniorului; un fel de demnitar. Gareth Bryne? Din câte își amintea Min, era căpitanul-general al

Gărzilor Reginei, în Caemlyn. Dacă era vorba despre aceeași persoană. Îi aruncă o privire lui Siuan, aceasta însă se uita fix la pardoseala de sub picioarele ei. Indiferent cine era, acest Bryne arăta foarte obosit.

– Sunteți acuzate de încălcarea proprietății pe timp de noapte, de incendiere și distrugere a unei clădiri și a tot ce era în ea, de uciderea unor vite de valoare, de atac asupra lui Admer Nem și de furtul unei pungi despre care se spune că ar fi conținut aur și argint, continuă femeia în gri. Se știe că atacul și furtul au fost opera tovarășului vostru de drum, care a evadat, dar, conform legii, voi sunteți la fel de vinovate.

Femeia făcu o pauză pentru ca vorbele ei să fie bine înțelese, răstimp în care Min și Leane schimbară priviri îngrijorate. Logain *mai trebuia* să și fure, celelalte nu erau de-ajuns. Probabil că acum era la jumătatea drumului spre Murandy, dacă nu și mai departe.

După o clipă, femeia își reluă discursul.

– Acuzatorii sunt aici, ca să se confrunte cu voi, zise ea arătând spre neamurile lui Nem. Admer Nem, să-ți auzim mărturia.

Insul vânjos înaintă într-un amestec de înfumurare și stânjeneală, trăgând de haina pe care nasturii de lemn din mijloc stăteau să plesnească și trecându-și mâinile prin părul rar care îi tot cădea în ochi.

– Cum v-am spus, stăpâne, lucrurile s-au întâmplat în felul următor...

Povesti în câteva cuvinte cum îi descoperise în pod și le spusese să iasă de acolo, deși îl făcu pe Logain mai înalt cu aproape jumătate de metru și transformă singura lovitură primită într-o luptă în care Nem se bătuse de la egal. Felinarul căzuse, fânul luase foc și toată familia ieșise din casă înainte de ivirea zorilor; femeile fuseseră prinse, iar hambarul arsese din temelii, după care descoperiseră dispariția pungii cu bani. Nem nu insistă asupra momentului în care membrii alaiului seniorului Bryne trecuseră pe acolo în timp ce ai lui aduceau frânghii din casă și socoteau care copac ar fi mai potrivit ca spânzurătoare.

Când reveni asupra „luptei" – de data asta părea să iasă învingător –, Bryne îl întrerupse.

– De-ajuns, jupâne Nem. Poți trece la loc.

Dar numaidecât o femeie cu fața rotundă, din grupul Nem, de-o vârstă care o recomanda drept nevasta lui Admer, i se alătură imediat acestuia. Cu fața rotundă, dar departe de a fi catifelată; rotundă ca o tigaie sau ca o piatră de râu. Și roșie de prea multă furie.

– Ascultă-mă, stăpâne, muierile astea merită o bătaie soră cu moartea. Zvântă-le-n bătaie și trimite-le în cușcă pân-la la Jornhill!

– Nu te-a poftit nimeni să vorbești, Maigan, spuse tăios femeia zveltă. Acesta este o judecată, nu o întrunire în care se semnează o petiție. Treci la locul tău, împreună cu Admer. Numaidecât!

Cei doi se supuseră, Admer cu mai mult zel decât Maigan. Femeia în gri se întoarse spre Min și tovarășele ei.

– Dacă vreți să faceți o declarație, în apărarea voastră sau pentru a cere îngăduință, o puteți face acum.

În vocea ei nu deslușiră nici o urmă de compasiune, de fapt nu deslușiră nimic.

Min așteptă ca Siuan să vorbească – ea era prima la toate, ea vorbea –, Siuan însă nu făcu nici o mișcare, nici măcar nu ridică ochii. Leane fu cea care se îndreptă spre masă, cu privirea ațintită asupra celui din spatele ei.

Se ținea dreaptă, însă mersul ei obișnuit – pași mari, grațioși, dar mari – se preschimbase într-un soi de alunecare, la care se adăuga și un pic de mlădiere. Șoldurile și sânii parcă îi ieșeau și mai mult în evidență. Nu că ar fi făcut paradă de ele; doar felul în care se mișca atrăgea atenția asupra lor.

– Stăpâne, suntem trei femei neajutorate, refugiate din calea furtunilor care pustiesc lumea.

Vocea ei de obicei energică dispăruse, fiind înlocuită de un susur de catifea. Ochii ei negri scânteiau, un fel de provocare mocnită.

– Fără bani şi rătăcind de colo-colo, ne-am adăpostit în hambarul jupânului Nem. Am greşit, ştiu, dar ne temeam de întuneric.

Un mic gest, mâinile dând să se ridice, cu încheieturile spre Bryne, făcu din ea, preţ de o clipă, o fiinţă total neajutorată. Doar preţ de o clipă.

– Bărbatul acela, Dalyn, ne era străin, se oferise să ne protejeze. În zilele astea, femeile singure trebuie să aibă un protector, stăpâne, deşi în cazul nostru mă tem că n-am făcut cea mai bună alegere.

Ochii ei mari, privirea imploratoare îi spuneau lui Bryne că el ar fi putut face o alegere mai bună.

– Într-adevăr, el e cel care l-a atacat pe jupânul Nem, stăpâne; noi am fi fugit sau am fi muncit ca să plătim pentru noaptea petrecută aici.

Păşind pe lângă masă, îngenunche cu graţie lângă scaunul lui Bryne şi îşi lăsă degetele uşor pe încheietura lui, în acelaşi timp privindu-l drept în ochi. Vocea îi tremura, dar surâsul ei era îndeajuns ca să facă inima bărbatului să bată cu putere, Atingerea ei... îi spunea ceva.

– Stăpâne, suntem vinovate, recunosc, dar nu atât de mult pe cât sună acuzaţiile. Apelăm la mila ta. Te implor, stăpâne, îndură-te de noi şi apără-ne!

Bryne o privi lung în ochi. Apoi, dregându-şi glasul, îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi se duse în celălalt capăt al mesei. Sătenii şi fermierii se agitară, bărbaţii dregându-şi glasurile ca şi stăpânul, femeile şoptind între ele. Bryne se opri în faţa lui Min.

– Cum te cheamă, fata mea?

– Min, stăpâne, răspunse ea şi imediat auzi un mormăit înăbuşit dinspre Siuan, drept care adăugă repede: Serenla Min. Toţi îmi spun Serenla, stăpâne.

– Mama ta trebuie să fi avut o presimţire, murmură el zâmbind.

Nu era primul care reacţiona aşa la numele acesta.

– Ai ceva de spus în apărarea ta, Serenla? întrebă Bryne.

– Doar că regret foarte mult, stăpâne, și că nu a fost vina noastră. Dalyn a fost capul răutăților. Îți cer îndurare, stăpâne!

Cuvintele ei nu egalau nici pe departe pledoaria lui Leane – orice altceva părea fără valoare pe lângă spectacolul oferit de Leane –, dar altceva mai bun nu-i venise în minte. Își simțea gura uscată precum ulița. Dacă seniorul se hotăra să le spânzure?

Înclinând din cap, Bryne trecu în dreptul lui Siuan, care stătea tot cu ochii în pământ. Apucând-o ușor de bărbie, Bryne îi ridică privirea spre el.

– Dar pe tine cum te cheamă, fata mea?

Smucindu-și capul, Siuan își eliberă bărbia și făcu un pas înapoi.

– Mara, stăpâne, șopti ea. Mara Tomanes.

Min gemu ușor. Siuan era speriată rău, dar în același timp reușea să-l sfideze pe Bryne. Min aproape că se aștepta ca Siuan să-i ceară lui Bryne să le lase să plece imediat. Bryne o întrebă dacă vrea să spună ceva, însă Siuan refuză tot printr-o șoaptă nesigură, privindu-l ca și cum ea ar fi fost cea care hotăra lucrurile. Chiar dacă reușea să-și țină limba în frâu, asupra ochilor nu avea nici o putere.

După câteva clipe, Bryne îi întoarse spatele.

Du-te lângă prietenele tale, fata mea, îi spuse el lui Leane revenind la scaunul lui.

Leane se alătură celorlalte două cu o expresie plină de frustrare și ceea ce la altcineva Min ar fi considerat o urmă de nervozitate.

– Am luat hotărârea, anunță Bryne lumea adunată în han. Faptele sunt serioase și nimic din ce-am auzit aici nu le poate schimba. Dacă trei bărbați se furișează în casa cuiva ca să-i fure sfeșnicile și unul dintre ei îl atacă pe proprietar, toți trei sunt la fel de vinovați. Trebuie să existe o despăgubire. Jupâne Nem, am să-ți dau atâția bani cât să-ți refaci hambarul, plus prețul a șase vaci de lapte.

Ochii fermierului vânjos se aprinseră până când Bryne adăugă:

– Caralin îți va da banii când se va lămuri asupra prețurilor. Din câte am auzit, unele dintre vacile tale nu prea mai dădeau lapte.

Femeia zveltă îmbrăcată în gri înclină din cap mulțumită.

– Pentru cucuiul din cap, îți dau o marcă de argint. Să nu te plângi, se răsti Bryne când Nem dădu să deschidă gura. Maigan te-a aranjat și mai rău când ai băut prea mult.

Remarca lui Bryne fu întâmpinată de cei prezenți cu hohote de râs, care nu se domoliră la privirile încruntate, dar și stânjenite ale lui Nem, și poate stimulate de căutătura disprețuitoare pe care Maigan i-o aruncă bărbatului ei.

– Am să-ți dau și banii din punga furată. Atunci când Caralin va stabili câți au fost acolo.

Nem și nevasta lui păreau la fel de nemulțumiți, dar își ținură gura; era clar că Bryne le dăduse doar cât voia el. Min începu să spere.

Sprijinindu-se cu coatele pe masă, Bryne își îndreptă atenția spre ea și celelalte două. Calmul cu care rosti cuvintele îi întoarse stomacul pe dos.

– Voi trei veți munci pentru mine, cu simbria obișnuită pentru treburile pe care le veți avea de făcut, până când veți acoperi toată suma pe care i-o voi da lui Nem. Să nu credeți cumva că sunt îngăduitor. Dacă jurați într-un fel care să mă mulțumească, nu veți fi păzite și veți munci la conacul meu. Dacă nu, veți munci pe câmp, unde veți fi sub supravegherea cuiva tot timpul. Simbria e mai mică pe câmp; voi hotărâți.

Min încercă repede să-și amintească cel mai slab jurământ care să-l mulțumească pe Bryne. Nu-i plăcea să-și încalce cuvântul în nici o împrejurare, dar voia din toată inima să plece de-acolo cu prima ocazie și fără ca un jurământ strâmb să-i rămână pe conștiință.

Și Leane părea că încearcă să găsească un jurământ mai acceptabil, Siuan însă șovăi doar o fracțiune de secundă și apoi îngenunche și își împreună mâinile deasupra inimii. Ochii ei păreau că se lipiseră de ochii lui Bryne, provocarea din ei fiind la fel de intensă.

– Pe Lumina sfântă și speranța mântuirii și a renașterii, jur să te slujesc în ceea ce-mi vei cere și cât timp îmi vei cere, altfel Creatorul să-și întoarcă fața de la mine pentru totdeauna și întunericul să-mi mistuie sufletul!

Cuvintele lui Siuan, rostite în șoaptă, dintr-o suflare, fură urmate de o tăcere de moarte. Nu exista un jurământ mai puternic, poate doar cel făcut de femeia care devenea Aes Sedai, Sceptrul Legămintelor legând-o tot atât de mult ca de propriul ei trup.

Leane o privi lung pe Siuan; apoi se lăsă și ea în genunchi.

– Pe Lumina sfântă și speranța mântuirii și a renașterii...

Min încercă disperată să găsească o soluție. Un jurământ mai slab ar fi însemnat munca la câmp și cineva care ar fi stat cu ochii pe ea tot timpul, dar acest jurământ... Din câte învățase ea, încălcarea lui aproape că echivala cu o crimă, dacă nu chiar mai mult. Numai că *nu* exista nici o soluție. Jurământul sau cine știe câți ani de muncă pe câmp cât e ziua de lungă și probabil sub lacăt toată noaptea. Lăsându-se în genunchi lângă celelalte, murmură cuvintele, dar urlând pe dinăuntru. „Siuan, proasta proastelor! În ce m-ai băgat? Nu pot rămâne aici! Trebuie să-l văd pe Rand! Ah, Lumină sfântă, ajută-mă!"

– Măi să fie, spuse încet Bryne după ce auzi ultimul cuvânt, nu mă așteptam la așa ceva. Dar e de-ajuns. Caralin, ești bună să-l duci pe jupânul Nem de aici ca să vedeți împreună cam care sunt pierderile lui? Dar, înainte de asta, scoate-i pe săteni de-aici, rămân numai cele trei fete. Și aranjează să fie duse la conac. În situația dată, nu cred că mai e nevoie de paznici.

Femeia zveltă îi aruncă o privire înciudată, dar în scurt timp evacuă hanul în deplină ordine. Admer Nem și bărbații din neamul lui se ținură aproape de ea, pe fața primului necitindu-se altceva decât lăcomie. Femeile lor arătau aproape la fel de lacome, însă nu uitară să arunce câteva priviri încruntate în direcția lui Min și a celorlalte două, care rămaseseră în genunchi în timp ce încăperea se golea de oameni. Cât despre Min, ea nu credea că picioarele o mai puteau ajuta să se

ridice. Aceleași cuvinte îi reveneau iar și iar în minte. „Vai, Siuan, de ce? *Nu* pot rămâne aici. Pur și simplu nu pot!"

– Au mai trecut câteva refugiate pe-aici, spuse Bryne când ultimul sătean părăsi hanul.

Se lăsă pe spătarul scaunului studiindu-le.

– Dar niciodată un grup atât de ciudat ca al vostru. O domană. O tairenă?

Siuan încuviință scurt din cap. Se ridică în picioare, alături de Leane, femeia mlădioasă, cu pielea arămie, își șterse genunchii cu grație, iar Siuan rămase pur și simplu dreaptă, fără să facă o altă mișcare. Min reuși să li se alăture, nesigură pe picioare.

– Și tu, Serenla, continuă Bryne, schițând din nou un zâmbet când îi rosti numele. De undeva de la apus de Andor, dacă nu greșesc accentul.

– Baerlon, mormăi ea și își mușcă limba prea târziu.

Cineva ar fi putut ști că Min era din Baerlon.

– N-am auzit ca la apus de Andor să se fi petrecut ceva care să-i pună pe oameni pe fugă, zise mirat Bryne.

Văzând că nu primește nici un răspuns de la ea, nu insistă.

– După ce vă achitați de datorie, puteți rămâne în slujba mea. Viața poate fi foarte grea pentru cei care și-au pierdut casa. Chiar și patul tare al unei servitoare poate fi mai bun decât somnul sub cerul liber.

– Mulțumim, stăpâne, susură Leane, făcând o reverență atât de grațioasă încât până și în rochia ei de călărie, mai puțin rafinată, păru că dansează.

Min ar fi vrut s-o imite, dar nu avea încredere că picioarele îi rezistau la o reverență. Siuan pur și simplu rămase dreaptă privindu-l fix, fără să spună nimic.

– Păcat că tovarășul vostru de drum v-a luat caii. Patru cai v-ar fi redus din datorie destul de mult.

– Era, practic, un necunoscut și un pungaș, îi spuse Leane, pe un ton mai potrivit pentru lucruri intime. Eu, una, sunt mai mult decât fericită să schimb protecția lui cu a ta, stăpâne.

Bryne o cântări cu privirea – încântat, gândi Min dar nu spuse decât:

– Cel puțin la conac veți fi departe de neamul lui Nem.

Nu primi nici un răspuns. Min gândi că a freca podelele în conacul lui Bryne era cam același lucru cu a freca podelele la ferma lui Nem. „Cum pot scăpa de-aici? Lumină sfântă, cum?"

Tăcerea se prelungi, doar Bryne bătând darabana pe masă. La prima vedere, ai fi crezut că nu știa ce să spună, dar Min își dădea seama că omul acesta nu fusese niciodată prins cu garda jos. Mai degrabă era iritat că numai Leane părea să-și manifeste într-un fel gratitudinea; probabil că sentința, din punctul lui de vedere, ar fi putut fi mult mai aspră. Poate că vocea mângâietoare și privirile ademenitoare ale lui Leane își făcuseră efectul, Min însă descoperi că regretă faptul că femeia nu rămăsese așa cum era. Pedeapsa în piața satului, chiar și legată de mâini, ar fi fost o soluție mai bună decât asta.

În cele din urmă, Caralin se întoarse, mormăind ceva în barbă. I se adresă lui Bryne pe un ton înțepat:

– Va fi nevoie de zile întregi ca să mă lămuresc cu familia Nem, stăpâne Gareth. Dacă m-aș lua după el, Admer a pierdut cinci hambare și cincizeci de vaci. Cred totuși că i s-a furat o pungă, dar cât o fi fost în ea... Până la urmă, tot aflu eu. Joni e gata să le ducă pe fetele astea la conac, dacă ai terminat cu ele.

– Ia-le de-aici, Caralin, spuse Bryne ridicându-se. După ce termini cu ele, caută-mă la cărămidărie.

Părea din nou foarte obosit.

– Thad Haren spune că are nevoie de mai multă apă pentru cărămizi și numai Lumina sfântă știe unde am s-o găsesc, adăugă el și părăsi hanul cu pași mari, de parcă ar fi uitat cu totul de cele trei femei care tocmai juraseră să-l slujească.

Joni se dovedi a fi insul lat în spate, chel, care venise după ele în șopron; acum aștepta în fața hanului lângă o căruță cu roți înalte, acoperită de o prelată rotundă, trasă de un cal murg, costeliv. Câțiva săteni le așteptau să vadă cum pleacă, cei mai mulți însă se întorseseră la casele lor ca să scape de zăpușeală. Gareth Bryne se îndepărtase deja pe ulița plină de praf.

– Joni vă va duce la conac, zise Caralin. Faceți tot ce vi se spune și n-o să vă fie rău.

Preț de o clipă, le cercetă cu privirea, ochii ei negri erau aproape la fel de pătrunzători ca și ai lui Siuan; apoi dădu din cap, semn că era mulțumită, și o luă grăbită pe urmele lui Bryne.

Joni ridică prelata ca să le lase să urce în spatele căruței, dar nu le ajută în nici un fel. În căruță nu era decât o mână de paie, iar prelata groasă păstra căldura ca într-o capcană. Bărbatul nu scoase nici un cuvânt. Căruța se clătină când urcă pe locul vizitiului, ascuns de prelată. Min auzi cum își îndeamnă calul să pornească și căruța se urni din loc, cu roțile scârțâind ușor, poticnindu-se din când în când în hârtoapele de pe drum.

În prelată era o crăpătură destul de mare prin care Min văzu cum satul se face din ce în ce mai mic, până dispare, locul lui fiind luat de desișuri și câmpuri împrejmuite. Era prea copleșită ca să poată vorbi. Cauza măreață a lui Siuan era să nu mai curețe oale și podele. N-ar fi trebuit s-o ajute pe femeia asta, n-ar fi trebuit să rămână cu ea. Ar fi trebuit să plece la Tear cu prima ocazie.

– Ei, n-a ieșit deloc rău, spuse Leane pe neașteptate.

Vorbea din nou cu multă însuflețire, dar parcă și cu emoție – emoție! – și îmbujorată la față.

– Ar fi putut fi mai bine, dar, cu puțin exercițiu, vom ajunge și acolo, adăugă ea, aproape chicotind. Nu știam că va fi atât de amuzant. Când am simțit cum îi crește pulsul...

Întinse mâna la fel cum făcuse când atinsese încheietura lui Bryne.

– Nu știu dacă m-am mai simțit vreodată atât de vie, cu simțurile atât de ascuțite. Mătușa Resara spunea că bărbații te distrează mai mult decât vânătoarea cu șoimi, dar de-abia azi am înțeles-o.

Ținându-se de marginea căruței, Min făcu ochii mari la ea.

– Ți-ai pierdut mințile, zise ea în cele din urmă. Pe câți ani am jurat? Doi? Cinci? Sperі, probabil, că Gareth te va legăna pe genunchi tot timpul ăsta! Ei bine, eu sper să te dezamăgească! În fiecare zi!

Privirea surprinsă a lui Leane nu-i potoli accesul de furie. Oare se aștepta ca Min să nu reacționeze în nici un fel? Dar

Min nu era furioasă pe Leane. Se întoarse și o privi crunt pe Siuan.

– Iar tu! Când te hotărăști să cedezi, o faci cu totul. Te duci ca mielul la tăiere. De ce-ai ales jurământul *ăla?* Pentru numele Luminii sfinte, de ce?

– Fiindcă era singurul jurământ despre care eram sigură că îl va împiedica să-și pună oamenii să stea cu ochii pe noi zi și noapte, în conac sau în afara lui, replică Siuan.

Pe jumătate întinsă pe scândurile aspre ale căruței, Siuan păru că rostește cel mai evident adevăr din lume. Iar Leane dădu semne că era de acord cu ea.

– Dar vrei să-l încalci, spuse Min o clipă mai târziu.

Șoptise cuvintele, șocată, dar chiar și așa aruncă o privire îngrijorată spre prelata care îl ascundea pe Joni. Dar nu crezu că acesta le auzise.

– Vreau să fac ce trebuie, zise Siuan hotărâtă, dar la fel de încet. În două-trei zile, când voi fi sigură că nu mai sunt cu ochii pe noi, plecăm. Din păcate, va trebui să furăm câțiva cai, din moment ce ai noștri s-au dus. Bryne trebuie să aibă grajdurile bine garnisite. Ăsta e un lucru pe care îmi pare rău că-l vom face.

Leane ședea ca o pisică de-abia întoarsă dintr-o incursiune printre oalele cu smântână. Femeia trebuie să-și fi dat seama de la început; de asta acceptase să jure fără șovăială.

– Îți pare rău că vom fura caii? întrebă Min cu vocea răgușită. Vrei să încalci un jurământ pe care numai o Iscoadă a Celui Întunecat nu l-ar ține și-ți pare rău că ai să furi câțiva cai? Nu-mi vine să vă cred pe nici una. Nu vă *recunosc* pe nici una.

– Tu chiar vrei să rămâi aici ca să cureți oale? întrebă Leane cu o voce la fel de joasă. Când Rand cine știe pe unde e, un om căruia i-ai dăruit inima.

Min se încruntă în tăcere. Regretă că le vorbise despre dragostea ei pentru Rand al'Thor. Uneori, regreta chiar și că se îndrăgostise de el. Un bărbat care de-abia dacă știa despre existența ei, un om ca ăsta. Asta părea la fel de important ca și faptul că n-o privise decât o dată, dar pentru ea era totuna.

Voia să spună că își va ține jurământul, va uita de Rand atâta timp cât va trebui să muncească pentru a-și plăti datoria. Numai că nu putea deschide gura. „Arză-l-ar focul! Dacă nu l-aș fi întâlnit, n-aș fi fost în situația asta!"

Când tăcerea dintre ele se prelungi prea mult, întreruptă doar de scârțâitul ritmic al roților și tropăitul înfundat al cailor, Siuan spuse:

– Voi face precum am jurat. După ce termin ceea ce *trebuie* să fac mai întâi. N-am jurat să-l slujesc imediat; am avut grijă ca nici măcar să nu dau de înțeles așa ceva, strict vorbind. O chestiune ingenioasă, știu, pe care Gareth Bryne s-ar putea să n-o aprecieze, dar cât se poate de adevărată.

Min se lăsă moale, plină de uimire, clătinându-se odată cu căruța.

– Adică vreți să fugiți și să vă întoarceți peste câțiva ani ca să vă puneți la dispoziția lui Bryne? Omul sigur vă va pune pielea pe băț. Pielea *noastră*.

De-abia după ce rosti cuvintele își dădu seama că acceptase soluția lui Siuan. Să fugă și să se întoarcă, și... „Nu pot! Îl iubesc pe Rand. Care nu m-ar mai vedea dacă Gareth Bryne m-ar pune să muncesc în bucătăriile lui tot restul vieții!"

– Recunosc, nu e un om cu care să te pui, zise Siuan oftând. L-am mai întâlnit o dată. Mi-a fost teamă că-mi va recunoaște vocea. Fețele se mai schimbă, vocile nu.

Siuan își atinse fața, întrebătoare, cum făcea adesea, parcă fără să-și dea seama.

– Fețe chiar se schimbă, murmură ea, apoi vocea i se întări. Am plătit din greu pentru ce a trebuit să fac și am să plătesc și pentru asta. Până la urmă. Dacă trebuie să mergi pe sub apă sau să călărești un pește-leu, o faci și speri că va fi bine. Cam la asta se reduce totul, Serenla.

– Statutul de servitoare e departe de viitorul pe care l-aș alege, dar face parte din viitor și cine știe ce se poate întâmpla până atunci? spuse Leane. Mi-amintesc prea bine de vremea când credeam că nu am nici un fel de viitor.

Pe buze îi apăru un surâs, ochii i se închiseră pe jumătate, visători, iar vocea i se catifelă.

– Și, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că Bryne ne va pune pielea pe băț. Am nevoie doar de câțiva ani de practică și apoi de doar câteva minute cu seniorul Gareth Bryne și-o să-l vedeți cum ne întâmpină cu brațele deschise și ne găzduiește în cele mai bune odăi din conac. Ne va împodobi cu mătăsuri și ne va pune la dispoziție trăsura ca să ne plimbăm pe unde vrem noi.

Min o lăsă în lumea fanteziei. Uneori, cele două păreau că trăiesc într-un tărâm de basm. Acum însă deveni conștientă de altceva. Un fapt mărunt, dar care începea să o irite.

– A, Mara, lămurește-mă. Am văzut cum unii zâmbesc când îmi spui Serenla. Și Bryne a zâmbit și-a spus ceva despre mama, că ar fi avut o presimțire. De ce?

– În Limba Străveche, înseamnă „fiică încăpățânată". Asta e și impresia pe care mi-ai făcut-o când ne-am întâlnit prima dată. O încăpățânată și jumătate.

Siuan spunea asta! Siuan, cea mai încăpățânată femeie din lume! Și acum râdea cu toată gura.

– Sigur, acum parcă te mai dai pe brazdă. În satul următor am putea folosi numele de Chalinda. Care înseamnă „fată dulce". Sau poate...

Brusc căruța se clătină și mai abitir, apoi prinse viteză ca și cum calul ar fi pornit în galop. Aruncate de colo-colo precum grăunțele într-o sită, cele trei femei se priviră surprinse. Apoi Siuan se ridică și trase de prelata care acoperea locul vizitiului. Joni dispăruse. Aruncând-se pe locul rămas gol, Siuan înșfăcă hățurile și trase de ele, obligând calul să se oprească. Min dădu prelata la o parte și privi afară.

Drumul trecea printr-un desiș, aproape o mică pădure de stejari, ulmi, pini și tufișuri. Praful stârnit de scurtul galop al calului se așternea pe jos, o parte pe Joni, care zăcea întins pe marginea drumului la o depărtare de vreo șaizeci de pași.

Min sări instinctiv din căruță, alergă spre Joni și îngenunche lângă el. Încă mai respira, dar ținea ochii închiși și dintr-o rană adâncă de la tâmplă sângele îi țâșnea în cascadă.

Leane o împinse și pipăi capul lui Joni cu degete experte.

– Va supraviețui, constată ea scurt. Nu pare să aibă ceva rupt, dar, după ce se dezmeticește, va rămâne cu o durere de cap zdravănă câteva săptămâni.

Sprijinindu-se pe călcâie, își împreună brațele și adăugă cu o voce tristă:

– Oricum n-am ce să-i fac. Arză-m-ar focul, mi-am promis de-atâtea ori să nu mai plâng.

– Întrebarea... Min înghiți în sec și o luă de la capăt. Întrebarea e dacă îl suim în căruță și-l ducem la conac sau... o ștergem de-aici?

„Lumină sfântă, nu sunt deloc mai bună decât Siuan!"

– L-am putea duce până la prima fermă care ne iese în cale, spuse Leane rar.

Siuan se apropie de ele, trăgând calul de căpăstru de parcă s-ar fi temut că animalul, liniștit de altfel, ar putea să muște. Aruncă o privire bărbatului întins pe jos și se încruntă.

– Rana asta n-a făcut-o căzând din căruță. Nu văd nici o rădăcină sau o piatră de care să se fi lovit roata, zise ea cercetând pădurea de dincolo de drum.

Un bărbat ieși dintre copaci, călare pe un armăsar înalt, murg, trăgând după el trei iepe, una mițoasă și mai scundă decât celelalte două.

Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină de mătase albastră, cu o sabie la brâu, cu părul cârlionțat atingându-i umerii lați, măsliniu, într-un cuvânt chipeș, în ciuda asprimii care i se citea pe față, poate de pe urma unui necaz care îl afectasc mult. Ultimul om pe care se aștepta să-l vadă Min.

– E opera ta? îl întrebă Siuan.

Logain zâmbi în timp ce își îndrepta calul spre căruță, deși fără nici o urmă de bucurie.

– Praștia e o armă întotdeauna folositoare, Mara. Aveți noroc că mă aflam prin preajmă. Nu mă așteptam să părăsiți satul atât de repede, și într-o căruță. Seniorul din partea locului se pare că a fost destul de înțelegător.

Brusc fața i se întunecă și mai mult, iar vocea lui le zgârâi urechile.

– Credeați că am să vă las de izbeliște? Poate că așa ar fi trebuit să fac. Mi-ai promis mai multe lucruri, Mara. Vreau răzbunarea pe care mi-ai promis-o. Te-am urmat jumătate de drum până la Marea Furtunilor, deși n-ai vrut să-mi spui ce cauți. N-am pus nici un fel de întrebări despre cum vrei să-mi dai ceea ce mi-ai promis. Acum vreau să-ți spun un lucru. Grăbește-te. Găsește ce ți-ai propus să găsești și îndeplinește-ți promisiunile, altfel te las în voia sorții. Ai să descoperi foarte curând că majoritatea satelor sunt nemiloase cu străinii care n-au nici un sfanț în buzunar. Trei femei frumoase singure? Numai vederea acesteia, adăugă el atingându-și sabia, v-a ferit de pericole de nu știu câte ori. Găsește ce ți-ai propus să găsești cât mai curând, Mara.

Nu fusese la fel de arogant la începutul călătoriei. Atunci își exprimase umil recunoștința față de ajutorul pe care *i-l* dăduseră – oricum, pe cât de umil putea fi un om ca Logain. Se părea că timpul – ca și lipsa rezultatelor – îl făcuse să-și uite recunoștința.

Siuan îi susținu privirea cu aceeași fermitate.

– Sper din toată inima, răspunse ea. Dar, dacă vrei să pleci, atunci lasă-ne caii și du-te! Dacă nu vrei să vâslești, sari din barcă și înoată singur! Și-ai să vezi cât de departe ai să ajungi cu răzbunarea de unul singur.

Mâinile mari ale lui Logain se încleștară pe hățuri până când Min auzi cum îi trosnesc degetele. Bărbatul tremura de furie, dar reuși să se controleze.

– Mai rămân puțin, Mara, zise el în cele din urmă. Puțin.

Preț de o clipă, Min văzu cum în jurul capului îi apare un nimb, o coroană strălucitoare, un amestec de auriu și albastru. Siuan și Leane nu văzură nimic, desigur, deși știau că pot face așa ceva. Uneori, Min vedea anumite lucruri la oamenii pe care îi cunoștea – viziuni le numea ea –, imagini sau aure. Uneori, știa și ce înseamnă toate acestea. O femeie avea să se mărite. Un bărbat avea să moară. Lucruri neînsemnate sau evenimente majore, vesele sau triste, întotdeauna neașteptate, neținând cont de persoană, de loc sau de timp. Aes Sedai și

Străjerii aveau întotdeauna aură; majoritatea oamenilor nu aveau niciodată. Nu era tot timpul plăcut să știi asta.

Mai văzuse nimbul lui Logain și înainte, știa ce înseamnă. Gloria ce va veni. Dar pentru el, mai presus de toți ceilalți bărbați, așa ceva era absurd. Calul, sabia și haina le câștigase la zaruri, deși Min nu era sigură cât de cinstiți fuseseră jucătorii. Altceva nu avea, și nici perspective, în afară de promisiunile lui Siuan, dar cum și le putea ea ține vreodată? Numele lui era, probabil, sinonim cu condamnarea la moarte. Ceea ce era pur și simplu absurd.

Lui Logain îi reveni umorul la fel de iute pe cât îl părăsise. Scoase de la cingătoare o pungă groasă, din pânză aspră, și o flutură în fața lor.

– Am găsit niște gologani. O vreme, nu vom mai fi nevoiți să dormim prin hambare.

– Am auzit, spuse Siuan sec. La ce altceva era să mă aștept de la tine?

– Consider-o o contribuție la succesul călătoriei.

Siuan întinse mâna, dar Logain își legă punga de cingătoare cu un rânjet ușor batjocoritor.

– Nu vreau să-ți mânjești mâinile cu bani furați, Mara. În plus, așa pot fi sigur că n-ai să fugi și să mă lași cu buza umflată.

Siuan arăta de parcă ar fi putut înjumătăți un cui cu dinții, însă nu spuse nimic. Ridicându-se în șa, Logain privi drumul spre Izvoarele Kore.

– Văd venind o turmă de oi și doi băieți. E vremea s-o tulim. De îndată ce ajung aici se și întorc să ducă vestea.

Așezându-se la loc, Logain privi spre Joni care încă mai zăcea inconștient.

– Și să aducă ajutoare pentru omul de colo. Nu cred că l-am lovit chiar atât de tare ca să aibă prea mult de suferit.

Min clătină din cap; omul ăsta continua s-o surprindă. Nu credea că va avea un gând bun despre o persoană căreia tocmai îi spărsese capul.

Siuan și Leane încălecară imediat, Leane pe iapa sură căreia îi spunea Floarea-Lunii, Siuan pe Bela, iapa scundă și mițoasă. De fapt, Siuan mai mult se cățără pe ea; nu avea

deloc talent la călărit; după săptămâni întregi petrecute în şa încă o mai trata pe blânda Bela ca pe un cal de război, cu ochii de jar. Leane o strunea pe Floarea-Lunii fără nici un efort. Min ştia că se situa undeva la mijloc; urcă pe Trandafir-Sălbatic, iapa ei murgă, cu mult mai multă graţie decât Siuan, dar cu mult mai puţină decât Leane.

– Crezi că va veni după noi? întrebă Min în timp ce porneau la trap spre miazăzi, în direcţia opusă Izvoarelor Kore.

Întrebarea îi era adresată lui Siuan dar răspunsul îl primi de la Logain.

– Seniorul din partea locului? Mă îndoiesc că vă consideră destul de importante. Bineînţeles că ar putea trimite un om şi, cu siguranţă, va împânzi zona cu semnalmentele voastre. Vom merge cât putem, fără să ne oprim, şi aşa vom face şi mâine.

Logain părea că îşi asumă conducerea.

– *Nu suntem* destul de importante, zise Siuan sărind stângace în şa.

Poate că se temea de reacţiile Belei, dar privirea aruncată spre Logain anunţa că atacul la adresa autorităţii ei nu avea sorţi de izbândă.

Din punctul ei de vedere, Min spera ca Bryne să le considere lipsite de importanţă. Ceea ce probabil că era adevărat. Atâta timp cât nu le afla numele adevărate. Logain iuţi pasul armăsarului, iar ea îi dădu pinteni lui Trandafir-Sălbatic ca să ţină aproape, preferând să cugete mai bine la situaţia ei decât s-o lase pe altă dată.

Vârându-şi mănuşile de piele sub cingătoare, Gareth Bryne îşi luă de pe birou pălăria de catifea cu borul întors. Pălăria era ultima modă la Caemlyn. Caralin i-o cumpărase; pe el nu-l interesa moda, dar femeia considerase că ar trebui să se îmbrace potrivit rangului, drept care în fiecare dimineaţă îi pregătea numai veşminte din mătase şi catifea.

În timp ce-şi punea pălăria înaltă pe cap, îşi surprinse imaginea reflectată pe unul dintre geamuri. Nu-i de mirare că arăta atât de slab şi şovăitor. Oricât de atent ar fi privit, pălăria şi haina din mătase gri, împodobită cu panglici argintii, nu

aduceau nici pe departe cu coiful și armura cu care era obișnuit. Care erau de domeniul trecutului. Asta însă... Asta era ceva care să-i umple orele pustii. Atâta tot.

– Ești sigur că vrei să faci asta, stăpâne Gareth?

Se întoarse de la fereastră spre locul în care stătea Caralin, lângă propriul birou, în celălalt capăt al încăperii. Biroul ei era plin de registrele contabile ale moșiei. Ea conducea moșia în anii în care Bryne era plecat și, fără îndoială, se descurca mult mai bine decât el.

– Dacă le-ai fi pus să muncească pentru Admer Nem, cum cere legea, n-ar mai trebui să-ți bați capul cu ele acum, continuă ea.

– Dar nu le-am pus. Și nici nu le-aș pune dacă ar fi să le judec din nou. Știi la fel de bine ca și mine că Nem și bărbații din neamul lui ar încerca să le îngrămădească pe unde apucă zi și noapte. Iar Maigan și celelalte femei le-ar face viața un infern, asta dacă toate cele trei tinere n-ar cădea, ca din întâmplare, într-o fântână și și-ar găsi sfârșitul acolo.

– Nici măcar Maigan n-ar apela la o fântână, mai ales cu vremea de care avem parte acum, replică sec Caralin. Dar înțeleg ce vrei să spui, stăpâne Gareth. Au avut totuși aproape o zi și o noapte ca să fugă unde văd cu ochii. Sunt sigură că vei afla unde se află de îndată ce vei anunța lumea de fuga lor. Dacă li se mai poate da de urmă.

– Le găsește Thad.

Thad avea peste 70 ani, dar încă mai putea lua urma vântului de ieri la lumina lunii și fusese mai mult decât mulțumit să-și lase fiul să se ocupe de fabrica de cărămizi.

– Precum spui, stăpâne Gareth.

Caralin nu se înțelegea cu Thad.

– Oricum, când le aduci înapoi, le găsesc eu de lucru prin casă, adăugă ea.

Ceva din vocea ei, chiar dacă fusese spus pe un ton firesc, îi atrase atenția lui Bryne. O undă de satisfacție. Practic, din ziua în care sosise acasă, Caralin adusese la conac un șir întreg de slujnice și țărăncuțe care mai de care mai frumoase și doritoare să-l ajute pe stăpân să uite de necazuri.

– Și-au încălcat jurământul, Caralin. La câmp cu ele!

Felul în care femeia își strânse buzele, exasperată, îi confirmă bănuielile, deși Caralin păstră același ton neutru.

– Poate celelalte două, stăpâne Gareth, dar grația tinerei domane s-ar pierde pe câmp; mult mai potrivită ar fi la servitul mesei. O tânără extrem de atrăgătoare. Dar, desigur, voi face precum dorești.

Așadar, pe aceea o alesese Caralin. O tânără extrem de atrăgătoare, într-adevăr. Deși ciudat de diferită de domanele pe care le întâlnise până atunci. Când șovăitoare, când prea repezită. De parcă și-ar fi încercat farmecele pentru prima oară. Ceea ce era imposibil, desigur. Doamnele își învățau fiicele să-i învârtă pe bărbați pe degete aproape din leagăn. Nu că tânăra n-ar fi fost deloc eficientă, recunoscu el. Dacă supusa lui, Caralin, i-ar fi adus-o împreună cu țărăncuțele... Extrem de atrăgătoare.

Și totuși, oare de ce nu chipul ei îl obseda acum? De ce se gândea doar la doi ochi albaștri? Provocându-l, de parcă stăpâna lor și-ar fi dorit să aibă o sabie, înfricoșată, însă refuzând să cedeze fricii. Mara Tomanes. Fusese sigur că își va respecta cuvântul, chiar și fără să jure.

– Am s-o aduc înapoi, mormăi el ca pentru sine. Am să aflu cu de ce și-a încălcat jurământul.

– Precum spui, stăpâne. Mă gândeam că ar fi potrivită pe post de cameristă. Sela a cam îmbătrânit tot urcând și coborând scările ca să vă aducă ce vă trebuie noaptea.

Bryne clipi spre ea. Poftim? A. Tânăra domană. Confuzia lui Caralin îl făcu să clatine din cap. Dar oare nu și la el era vorba de confuzie? El era stăpânul aici; aici trebuia să rămână, ca să aibă grijă de supușii lui. Și totuși, Caralin avusese grijă de moșie mai bine decât s-ar fi priceput el vreodată, în toți anii în care fusese plecat. Știa totul despre tabere, oșteni și campanii, și poate un pic despre cum să se descurce în intrigile de la curte. Avea dreptate Caralin. Ar trebui să-și scoată sabia și pălăria asta caraghioasă și s-o pună pe Caralin să le descrie pe cele trei, apoi să... Dar nu spuse decât:

– Stai cu ochii pe Admer Nem şi pe neamurile lui. Vor încerca să te tragă pe sfoară cât pot ei de bine.

– Precum spui, stăpâne.

Cuvintele erau respectuoase; tonul însă îl îndemna să înveţe pasărea să zboare. Chicotind, Bryne părăsi încăperea.

Conacul era doar o casă de fermier foarte mare, cu două nivele asimetrice din cărămidă şi piatră, sub un acoperiş de ardezie, la care fiecare generaţie adăugase câte ceva. Brynii erau stăpânii acestui pământ – sau mai degrabă pământul îi stăpânea pe ei – de când Andorul fusese desprins din ce mai rămăsese din imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim cu o mie de ani în urmă şi în tot acest timp îşi trimiseseră fiii să lupte în războaiele Andorului. El însă nu avea de gând să mai lupte în nici un război, era prea târziu pentru neamul lor. Fuseseră prea multe războaie, prea multe bătălii. El era ultimul descendent al familiei. Fără soţie, fără copii. Spiţa lui se termina odată cu el. Toate aveau un sfârşit; Roata Timpului se învârtea fără încetare.

Douăzeci de bărbaţi aşteptau lângă caii înşeuaţi în curtea pavată din faţa conacului. Bărbaţi, cei mai mulţi, chiar mai cărunţi decât el, dacă mai aveau păr. Toţi oşteni cu experienţă, foşti luptători în armata regulată, conducători de escadroane de cavalerie şi stegari care fuseseră alături de el într-un moment sau altul al carierei lui de militar. Joni Shagrin, care fusese stegarul principal al gărzilor, era chiar în faţă, bandajat la cap, deşi Bryne aflase că fiicele lui îşi puseseră copiii să-l ţină în pat. Joni era unul dintre puţinii care aveau cât de cât o familie, aici sau în altă parte. Majoritatea preferaseră să vină din nou sub comanda lui Gareth Bryne, în loc să-şi bea solda strânsă depănând amintiri pe care numai un alt oştean bătrân ar fi fost dispus să le asculte.

Toţi purtau săbii încinse peste haine, iar câţiva aveau lănci lungi, cu vârfurile oţelite, care atârnaseră ani de zile pe pereţi, până în dimineaţa aceasta. Fiecare şa avea în spate o pătură groasă făcută sul şi desagi care dădeau pe dinafară, plus un ceainic şi burdufuri cu apă, ca şi cum ar fi pornit într-o campanie, şi nu într-o călătorie de o săptămână ca să găsească trei

femei care dăduseră foc unui hambar. Era şansa lor de a retrăi zilele bune sau de a se preface că le retrăiesc.

Bryne se întrebă dacă acesta era motivul care îl scotea şi pe el din casă. Era, desigur, prea bătrân ca să mai alerge după ochii frumoşi ai unei femei îndeajuns de tânără ca să-i poată fi fiică. Sau poate nepoată. „Nu sunt chiar atât de neghiob", îşi spuse el hotărât. Caralin îl putea mulţumi mult mai uşor fără complicaţii.

Un murg costeliv apăru în galop pe aleea străjuită de stejari care ducea spre drum, iar călăreţul sări din şa înainte ca animalul să se oprească; omul se poticni, însă reuşi să-şi lipească pumnul de inimă salutându-l pe Bryne cum se cuvine. Barim Halle, care cu ani în urmă luptase sub comanda lui ca şef de ceată, era un ins dur, vânos, cu capul ca un ou şi cu sprâncenele albe care păreau să compenseze absenţa altor fire de păr.

– Ai fost chemat la Caemlyn, stăpâne? întrebă el gâfâind.

– Nu, răspunse Bryne, poate prea răstit. Ce dai năvală aşa de parcă toată cavaleria din Cairhien ar fi pe urmele tale?

Câţiva cai dădeau semne de nervozitate, molipsindu-se de la murgul lui Barim Halle.

– Am călărit la fel de tare doar atunci când o puneam pe fugă, stăpâne, răspunse Barim, rânjetul pierindu-i de pe faţă când văzu că lui Bryne nu-i arde de glumă. Am văzut caii şi-am crezut că...

Barim îi mai aruncă o privire lui Bryne şi trecu direct la subiect.

– De fapt, am mai multe veşti. Am fost la Noul Braem ca s-o văd pe soră-mea şi acolo am auzit mai multe.

Noul Braem era mai vechi decât Andorul – „vechiul" Braem fusese distrus în Războaiele Troloce, cu o mie de ani înainte de Artur Aripă-de-Şoim – şi un loc propice ştirilor. Un oraş de mărime mijlocie, aproape de hotar, la răsărit de moşia lui, pe drumul de la Caemlyn la Tar Valon. În pofida atitudinii ostile a lui Morgase, negustătorii puteau fi văzuţi pe drumul acela tot timpul.

– Atunci dă-ţi drumul la gură, omule. Despre ce e vorba?

– Păi, mă gândesc cu ce să încep, stăpâne, spuse Barim luând fără să vrea poziția de drepți, ca și cum s-ar fi pregătit să raporteze ceva. Cea mai importantă veste, socot eu, e că a căzut Tearul. Aielii au ocupat Stânca, iar Sabia-care-nu-poate-fi-atinsă a fost atinsă. Se aude că cineva a reușit s-o scoată.

– Un Aiel a reușit s-o scoată? făcu Bryne nevenindu-i să creadă.

Aielii ar fi preferat să moară decât să atingă o sabie; văzuse asta cu ochii lui, în Războiul cu ei. Deși, din câte auzise el, Callandor nu era o sabie. Era altceva, deși nu știa ce anume.

– Așa am auzit, stăpâne. Și câteva nume; Ren parcă, cel mai des. Dar lumea vorbea ca de ceva sigur, nu doar un zvon. Toată lumea vorbea.

Fruntea lui Bryne se încreți. Rău de tot, dacă era adevărat. Dacă sabia fusese scoasă, însemna că Dragonul renăscuse. Potrivit Profețiilor, însemna că Ultima Bătălie era aproape, Cel Întunecat eliberându-se. Dragonul Renăscut avea să salveze lumea, spuneau Profețiile. Și s-o distrugă. Numai vestea asta era de-ajuns ca să-l trimită în galop pe Halle până la el, dacă stătea bine să se gândească.

Insul vânos din fața lui nu terminase însă.

– Veștile care vin de la Tar Valon sunt aproape la fel de importante, stăpâne. Se spune că s-a schimbat Suprema Înscăunată. Elaida e acum, stăpâne, cea care era sfetnica reginei.

Clipind des, Halle începu să turuie; cu Morgase nu se putea discuta, fiecare om de pe moșie știa asta, deși Bryne nu o declarase.

– Se zvonește că fosta Supremă Înscăunată, Siuan Sanche, a fost ferecată și executată. Și Logain e mort. Dragonul ăla Fals pe care l-au prins și l-au domolit anul trecut. Lumea lua veștile de bune, stăpâne. Unii spuneau că se aflau în Tar Valon când s-au întâmplat toate astea.

Vestea despre Logain nu era mare lucru, chiar dacă el însuși pornise un război în Ghealdan pretinzând că e Dragonul Renăscut. În ultimii ani apăruseră destui Dragoni Falși. Cert este că Logain putea conduce Puterea. Până l-au domolit

Aes Sedaii. Nu că ar fi fost primul om prins şi domolit, izolat de Putere ca să n-o mai poată conduce vreodată. Se spunea că oamenii ca el, fie Dragoni Falşi, fie nişte amărâţi pe care Ajah Roşii nu-i puteau suporta, nu trăiau prea mult. Se spunea că renunţau la dorinţa de a mai trăi.

Vestea despre Siuan Sanche era, într-adevăr, de luat în seamă. O întâlnise cu aproape trei ani în urmă. O femeie care impunea mai mult decât respect, supunere, şi care nu stătea să-ţi explice motivul. Dură ca tovalul, cu limba ca o pilă şi un temperament rivalizând cu cel al unui urs pe care tocmai l-a apucat durerea de dinţi. Dădea impresia că ar fi putut sfâşia, cu mâinile goale, pe oricine ar fi îndrăznit să ridice glasul la ea. Ferecarea însemna acelaşi lucru cu domolirea în cazul bărbaţilor, dar se aplica mult mai rar. Mai ales în cazul unei Supreme Înscăunate. În trei mii de ani doar două Supreme Înscăunate avuseseră această soartă, după spusele Turnului, deşi se prea poate ca acesta să ascundă ale două duzini; Turnul se pricepea de minune să ascundă ce voia să rămână ascuns. Dar, pe lângă ferecare, şi o execuţie părea de-a dreptul inutilă. Se spunea că femeile supravieţuiau ferecării la fel de rău ca şi bărbaţii domolirii.

Oricum, veştile astea anunţau numai necazuri. Toată lumea ştia că Turnul are alianţe, legături cu alte tronuri, cu nobili şi nobile puternice. Odată cu apariţia, de maniera aceasta, a unei noi Supreme Înscăunate unii cu siguranţă aveau să vadă dacă Aes Sedai erau în continuare la fel de atente la tot ce se întâmplă. Şi după ce acest ins din Tear înăbuşea orice opoziţie' -- nu că ar fi întâmpinat aşa ceva dacă într-adevăr ocupase Stânca - următoarea lui mişcare era să atace Illianul şi Cairhienul. Întrebarea era cât de repede putea să se mişte? Trupele aveau să se adune împotriva lui sau pentru el? Cu siguranţă era adevăratul Dragon Renăscut, dar Casele puteau reacţiona şi într-un fel, şi în celălalt, ca şi oamenii, de altfel. Iar dacă se iscau şi mici conflicte din cauza Turnului...

– Nătărău bătrân, mormăi el şi, văzându-l pe Barim că tresare, adăugă: Nu la tine mă refer. La altul.

Oricum, lucrurile astea nu-l mai priveau de-acum. Mai puțin poziția pe care avea s-o adopte Casa Bryne, când va sosi momentul. Nu pentru că i-ar fi păsat cuiva, ci doar să știe dacă să-l atace sau nu. Bryne nu fusese niciodată o Casă puternică și nici numeroasă.

– Ce zici, stăpâne? întrebă Barim aruncând o privire oamenilor care așteptau lângă caii lor. Crezi că e nevoie de mine?

Fără ca măcar să întrebe unde sau de ce. Nu era singurul care se săturase de viața la țară.

– Încearcă să ne-ajungi din urmă după ce-ți pregătești bagajul. Noi o luăm spre miazăzi, pe Drumul Celor Patru Regi.

Barim salută și plecă, trăgând calul după el.

Urcând în șa, Bryne întinse brusc brațul înainte fără să scoată vreun cuvânt și oamenii se încolonară câte doi în spatele lui, pornind pe aleea străjuită de stejari. Bryne voia să găsească răspunsuri. Și le putea găsi dacă o înșfăca de ceafă pe Mara și o scutura bine.

Nobila Alteima se relaxă în clipa în care porțile Palatului Regal din Andor se deschiseră și-i lăsară caleașca să intre. Nu fusese sigură că porțile se vor deschide. Durase destul ca să trimită un bilet de înștiințare, dar și mai mult ca să primească un răspuns. Camerista, o fată slăbuță pe care o găsise aici, în Caemlyn, făcu ochii mari și numai că nu sări în sus de bucurie, pe bancheta din fața ei, că intră în palat.

Deschizându-și evantaiul din dantelă, Alteima încercă să se răcorească. Era aproape de miezul zilei; căldura avea să fie și mai sufocantă. Și ea care întotdeauna crezuse că în Andor e răcoare. Recapitulă în grabă ce voia să spună. Era o femeie arătoasă – știa exact cât de arătoasă –, cu ochii mari, căprui, care-i făceau pe unii să o creadă, greșit, că ar fi inocentă sau chiar inofensivă. Alteima știa că nu e nici una, nici alta, dar îi convenea de minune ca alții să creadă așa ceva despre ea. Mai ales aici, astăzi. În această caleașcă erau ultimele piese de aur pe care reușise să le ia când fugise din Tear. Dacă era să se stabilească acolo, avea nevoie de prieteni puternici și nimeni nu

era mai puternic în Andor decât femeia pe care venise să o vadă.

Caleașca se opri lângă o fântână arteziană într-o curte circulară, mărginită de coloane, iar un servitor într-o livrea roșu cu alb se repezi să deschidă portiera. Alteima privi absentă curtea și servitorul: mintea ei era la întâlnirea de peste câteva clipe. Părul negru îi atârna până aproape de talie de sub o tocă bătută în perle mici, alte perle îi împodobeau pliseurile minuscule ale rochiei cu guler înalt din mătase verde-marin. O întâlnise o singură dată pe Morgase, doar câteva minute, cu cinci ani în urmă, în cursul unei vizite de stat; o femeie care emana putere, rezervată și impunătoare cum trebuie să fie o regină, și excesiv de manierată, după standardele andoriene. Adică peste măsură. Zvonurile care circulau în oraș cum că ar avea un iubit – un bărbat care, după toate aparențele, nu se bucura de prea multă simpatie – nu se prea potriveau deloc cu morga ei. Dar din câte își amintea Alteima, croiala sobră a rochiei și gulerul înalt nu puteau decât s-o impresioneze plăcut pe Morgase.

De îndată ce pantofii Alteimei atinseră pavajul, camerista, Cara, sări și se apucă să-i așeze de zor pliseurile. Până când Alteima își închise evantaiul și o plesni peste încheietură cu el; o asemenea curte nu era deloc potrivită pentru așa ceva. Cara – ce nume prostesc – tresări și făcu un pas înapoi ținându-se de mână cu o privire rănită și cu lacrimi în ochi.

Alteima strânse din buze iritată. Fata nici măcar nu știa cum să primească o mică dojană. Se înșelase amarnic; fata asta nu era de soi; se vedea de la o poștă că nu e educată. O doamnă însă trebuia să fie însoțită de o cameristă, mai ales dacă voia să se deosebească de masa de refugiați care își căutaseră sălaș în Andor. Văzuse bărbați și femei trudind în soarele arzător, cerșind pe străzi, îmbrăcați în ceea ce mai rămăsese din veșmintele nobililor din Cairhien. Chiar i se păruse că recunoaște câteva fețe. Poate că ar trebui să o angajeze pe una dintre ele; cine să cunoască îndatoririle unei cameriste mai bine decât o femeie de viță nobilă, cineva care a avut parte de așa ceva? Și dacă acum ajunseseră la munca

de jos, sigur ar fi acceptat slujba fără să cârtească. Ar fi amuzant să aibă drept cameristă o fostă „prietenă". Pentru azi însă era prea târziu. Chiar și o cameristă needucată, o fată din partea locului, spusese, poate prea limpede, că Alteima ajunsese la fundul sacului, la un pas de a cerși ea însăși pe străzi.

Încercă să o privească pe Cara cu un amestec de blândețe și îngrijorare.

– Te doare, Cara? întrebă ea cu miere în glas. Rămâi aici, în caleașcă, și freacă-ți încheietura. Sunt sigură că cineva îți va aduce o cană cu apă ca să te mai răcorești.

Recunoștința stupidă de pe față tinerei o surprinse până și pe Alteima.

Valeții, bine instruiți, stăteau drepți, privind în gol. Dar, cunoscând bine psihologia servitorului, vestea despre bunătatea Alteimei avea, cu siguranță, să se răspândească.

În fața ei apăru un tânăr înalt, îmbrăcat în uniforma roșie cu guler alb și platoșa sclipitoare a Gărzii Reginei, făcând o plecăciune cu mâna pe mânerul sabiei.

– Înaltă Doamnă, sunt Tallanvor, locotenent în Garda Reginei. Dacă binevoiți să mă însoțiți, vă voi conduce la Regina Morgase.

Tânărul îi oferi brațul, pe care Alteima îl acceptă, fără însă a-i acorda prea multă atenție. Pe ea o interesau militarii doar dacă erau generali sau căpetenii de oști.

În timp ce tânărul o conducea de-a lungul unor coridoare largi, pline de bărbați și femei în livrea care alergau de colo-colo – având grijă să nu-i stea în drum, desigur –, privi pe furiș tablourile frumoase, cuferele incrustate în fildeș, bolurile și vazele gravate cu aur și argint, ca și vasele subțiri de porțelan, opera Oamenilor Mării. Palatul Regal nu etala la fel de multă bogăție ca și Stânca din Tear, însă Andorul încă mai era un ținut înstărit, poate la fel de înstărit precum Tearul. Un senior mai în vârstă i-ar conveni de minune, maleabil pentru o femeie încă tânără, poate un pic debil și infirm. Cu domenii vaste. Asta pentru început, până să descopere mecanismele puterii din Andor. Câteva cuvinte schimbate cu Morgase în urmă cu câțiva ani nu contau prea mult, ea însă deținea un

lucru de care o regină puternică avea întotdeauna nevoie: informații.

În cele din urmă, Tallanvor o introduse într-o sală mare, cu tavanul înalt, pictat cu păsări, nori și cer senin, cu jilțuri aurite și bogat ornamentate, așezate în fața unui șemineu din marmură albă, lustruită bine. Alteima observă amuzată că tocmai călca pe un covor roșu-auriu țesut în Tair. Tânărul se lăsă pe un genunchi.

- Maiestate, spuse el cu o voce brusc răgușită, așa cum mi-ai poruncit, ți-am adus-o pe Înalta Doamnă Alteima din Tear.

Morgase îi făcu semn să plece.

- Bine ai venit, Alteima. Mă bucur să te revăd! Ia loc, ca să discutăm în tihnă.

Alteima reuși să facă o reverență și murmură un cuvânt de mulțumire înainte de a se așeza într-un jilț. Simți cum crește invidia în ea. Morgase rămăsese în memoria ei ca o femeie frumoasă, dar femeia cu părul auriu din fața ei îi arăta cât de mult pălise acea amintire. Morgase era un trandafir înflorit, gata să pună în umbră orice altă floare. Alteima nu-i găsi vină tânărului militar care se împiedicase în drum spre ieșire. Era bucuroasă că plecase, ca să nu-l vadă cum le compară.

Și totuși, observa unele schimbări. Schimbări profunde. Morgase, prin mila Luminii, regină a Andorului, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand, atât de rezervată, de impunătoare și de manierată, purta o rochie de mătase albă lucioasă care îi dezvăluia sânii îndeajuns ca să șocheze până și o servitoare dintr-o tavernă din Maule. Rochia se lipea de șolduri și de coapse ca la cea din urmă desfrânată. Așadar, zvonurile se adevereau. Morgase avea un iubit. Era clar că se schimbase atât de mult doar ca să-i facă plăcere acestui Gaebril, și nu invers. Morgase încă mai emana putere, umplând încăperea cu prezența ei, dar această rochie îi reducea mult din aură.

Alteima era de două ori mai bucuroasă că purta guler înalt. Din gelozie, o femeie atât de subjugată farmecelor unui bărbat ar fi putut reacționa cu furie la cea mai mică provocare. În caz că-l întâlnea pe Gaebril, cu siguranță i l-ar fi prezentat

cu cea mai mare indiferență pe care i-o permitea politețea. Chiar și simpla bănuială că s-ar fi *gândit* să-i fure iubitul lui Morgase ar fi dus-o direct la spânzurătoare, în loc să se aleagă cu un soț care era cu un picior în groapă. Și ea ar fi procedat la fel.

O femeie îmbrăcată în roșu și alb aduse vin, un excelent Murandian, și umplu două pocale de cristal gravate cu Leul din Andor în plină săritură. În timp ce Morgase lua pocalul în mână, Alteima îi văzu inelul, un șarpe de aur care își mânca propria coadă. Inelul Marelui Șarpe era purtat de unele femei care se instruiseră în Turnul Alb, ca și Morgase, fără să devină Aes Sedai, ca și de Aes Sedai. Reginele Andorului se instruiau în Turn de o mie de ani. Dar toată lumea vorbea, de o ruptură între Morgase și Tar Valon, deși resentimentele oamenilor față de Aes Sedai puteau fi înăbușite repede dacă Morgase ar fi poruncit așa ceva. De ce mai purta inelul? Alteima trebuia să aibă grijă ce vorbește înainte de a afla răspunsul.

Femeia în livrea se retrase în capătul celălalt al încăperii, prea departe ca să audă ce se vorbea, dar îndeajuns de aproape ca să vadă când trebuia să reumple pocalele.

– A trecut ceva timp de când ne-am întâlnit prima oară, spuse Morgase sorbind din pocal. Cum se simte soțul tău? Este cu tine, în Caemlyn?

Alteima își schimbă repede planul. Nu bănuise că Morgase știa că e măritată, dar întotdeauna se pricepuse să se adapteze repede la situație.

– Tedosian se simțea bine ultima oară când l-am văzut.

„Da-r-ar da Lumina să moară cât mai curând. Pentru ca ea să-și poată vedea de viață."

– O vreme a stat în dubiu dacă să-l slujească pe acest Rand al'Thor, o întreprindere foarte periculoasă, de altfel. Unii seniori au fost spânzurați ca niște răufăcători de rând pentru și mai puțin.

– Rand al'Thor, murmură Morgase gânditoare. L-am întâlnit odată. Nu arăta deloc ca unul care să se autointituleze Dragonul Renăscut. Un păstor tinerel care încerca să-și

ascundă spaima. Dar, privind retrospectiv, aș zice că atunci căuta ceva... o scăpare.

Ochii albaștri ai lui Morgase priveau în interior.

– Elaida mi-a spus să fiu atentă la el.

Morgase părea să nu-și dea seama că ar fi rostit ultimele cuvinte.

– Elaida a fost sfetnica ta? întrebă Alteima precaută.

Știa că așa era, ceea ce făcea ca zvonurile despre o ruptură între ele să pară mai greu de crezut. Trebuia să știe dacă era adevărat.

– Ai înlocuit-o, acum că a devenit Suprema Înscăunată?

Ochii lui Morgase se concentrară din nou.

– Nici pomeneală de așa ceva! exclamă ea și apoi vocea i se îndulci din nou. Fiica mea, Elayne, se instruiește în Turn. În curând, va fi primită în rândul Aleselor.

Alteima își flutură evantaiul, sperând ca fruntea să nu i se acopere de sudoare. Dacă Morgase nu era sigură pe propriile sentimente față de Turn, era foarte greu să vorbească fără să facă o greșeală. Planurile ei stăteau pe buza unei prăpăstii, gata să se năruiască.

Apoi Morgase i le salvă, așa cum o salvă și pe ea.

– Spui că soțul tău a stat în dubiu în privința lui Rand al'Thor. Dar tu?

Alteima fu cât pe-aci să ofteze ușurată. Chiar dacă Morgase se purta ca o țărăncuță neinstruită când venea vorba de Gaebril, judecata îi revenea când era vorba de putere și pericolele care îi amenințau regatul.

– Desigur, l-am observat îndeaproape, în Stânca din Tear, răspunse Alteima gândind că așa aruncă sămânța, dacă trebuia s-o arunce. Poate conduce Puterea, și cel care e în stare de așa ceva e întotdeauna de temut. Da, el este Dragonul Renăscut. Nu încape nici o îndoială. Stânca din Tear a căzut, iar el a pus mâna pe Callandor. Profețiile... Mă tem că trebuie să-i las pe cei mai înțelepți decât mine să ia hotărârile care se impun în privința Dragonului Renăscut. Eu știu doar că mi-e frică să rămân acolo unde domnește el. Nici măcar o Înaltă

Doamnă din Tear nu-și poate măsura curajul cu cel al reginei Andorului.

Femeia cu părul auriu îi aruncă o privire șireată care o făcu pe Alteima să se teamă că se întrecuse cu lingușeala. Unora nu le plăcea ca lingușeala să fie prea pe șleau. Morgase însă se lăsă pe spătarul jilțului și sorbi din pocal.

– Vorbește-mi despre el, omul ăsta care trebuie să ne salveze și, în același timp, să ne distrugă.

Succes. Sau cel puțin începutul lui.

– E un om cât se poate de periculos, mai ales atunci când se folosește de Putere. Leul pare leneș, pe jumătate adormit, apoi atacă pe neașteptate; devine numai iuțeală și forță. Rand al'Thor pare inocent, nu leneș, ci naiv, nu adormit, dar când atacă... Nu are nici un respect față de o persoană sau de poziția acesteia. N-am exagerat când am spus că a spânzurat până și seniori. E sămânță de anarhie. În Tear, potrivit noilor legi date de el, chiar și Înalții Seniori pot fi chemați în fața unui magistrat spre a fi amendați sau, mai rău, spre a fi acuzați ca ultimii țărani sau pescari...

Spunea adevărul gol-goluț, cel puțin așa cum îl vedea ea; la nevoie, putea spune adevărul cu aceeași viteză cu care spunea o minciună. Morgase sorbi din nou din pocal și ascultă; poate că Alteima credea că era cu gândul în altă parte, ochii ei însă arătau că soarbe și cântărește fiecare cuvânt.

– Trebuie să înțelegi că n-am spus decât generalități, încheie Alteima. Despre Rand al'Thor și tot ce-a făcut el în Tear aș putea vorbi ore întregi.

– Vei avea ocazia, zise Morgase, și Alteima zâmbi în sinea ei, sigură de succes. Este adevărat că i-a adus pe Aieli cu el în Stânca din Tear?

– A, bineînțeles. Niște sălbatici, cu fețe acoperite mai tot timpul, femeile lor fiind dispuse să ucidă fără să stea pe gânduri. L-au urmat ca niște câini credincioși, terorizând pe toată lumea, și au luat ce-au vrut din Stâncă.

– Eu am crezut că e doar un zvon, reflectă Morgase. În ultimul an au umblat tot felul de zvonuri, dar de douăzeci de ani, de la Războiul cu Aielii, nimic despre Pustiu. Desigur,

lumea nu are nevoie ca acest Rand al'Thor să-i aducă din nou pe Aieli asupra noastră.

Privirea ei se aspri iar.

– Ai spus că „l-au urmat". Au plecat deja?

Alteima încuviință din cap.

– Chiar înainte ca eu să părăsesc Tearul. Și Rand al'Thor a plecat odată cu ei.

– Cu ei! Mă temeam eu că se află în Cairhien chiar în acest...

– Ai un musafir, Morgase? Ar fi trebuit să mă anunți ca să-l salut și eu.

Un bărbat solid pătrunse cu pași mari în încăpere, înalt, cu o haină roșie brodată cu fire aurii care de-abia îi cuprindea umerii lați și pieptul bombat. Alteima nu avu nevoie să vadă fața radioasă a lui Morgase ca să-și dea seama că acesta era seniorul Gaebril; siguranța de sine cu care o întrerupsese pe regină o lămurise îndeajuns. Gaebril ridică un deget, și servitoarea făcu o reverență și plecă repede; bărbatul nu-i ceruse voie reginei să-i expedieze servitoarea. Era brunet, extrem de arătos, cu tâmplele încărunțite.

Adoptând o expresie neutră, Alteima schiță un zâmbet amabil, potrivit pentru un unchi în vârstă fără nici un fel de putere, bogăție sau influență. Arăta el extraordinar, dar, chiar dacă nu i-ar fi aparținut lui Morgase, nu era omul pe care să încerce să-l manipuleze – numai dacă era absolut necesar. Gaebril părea să arate chiar mai multă autoritate decât Morgase.

Bărbatul se opri lângă Morgase și își puse mâna pe umărul ei gol, un gest foarte familiar. Morgase aproape că-și lăsă obrazul pe mâna lui, ochii lui însă erau ațintiți asupra Alteimei. Aceasta era obișnuită cu privirile insistente ale bărbaților, dar ochii lui o făcură să se foiască în jilț, neliniștită; erau mult prea pătrunzători, vedeau prea departe.

– Vii din Tear?

Vocea lui profundă îi stârnise fiori pe șira spinării; își simți pielea, chiar și oasele, de parcă ar fi fost vârâte într-o apă rece ca gheața, dar, ciudat, neliniștea ei de moment dispăru.

Răspunse Morgase în locul ei; Alteima nu părea a-și găsi cuvintele sub privirea lui necruțătoare.

– Gaebril, ți-o prezint pe Înalta Doamnă Alteima. Tocmai îmi povestea despre Dragonul Renăscut. Era în Stânca din Tear când fortăreața a căzut. Știi, și Aielii au fost acolo...

Apăsarea mâinii lui o întrerupse. Fața i se întunecă de iritare, dar numai pentru o clipă, luminându-se cu un zâmbet larg, adresat numai lui.

Ochii lui, care nu se desprinseseră de Alteima, o înfiorară din nou, de data aceasta femeia începând să gâfâie.

Atâta discuție trebuie să te fi obosit, Morgase, zise el fără să-și mute privirea. Prea multă vorbă strică. Du-te și trage un pui de somn. Hai, du-te. Te trezesc eu când te-ai odihnit destul.

Morgase se ridică imediat, zâmbindu-i în continuare cu aceeași uitare de sine. Ochii ei păreau ușor împăienjeniți.

– Da, sunt obosită. Am să trag un pui de somn, Gaebril.

Ieși din încăpere aproape plutind, fără să-i arunce măcar o privire Alteimei, a cărei atenție era îndreptată spre Gaebril. Inima îi bătea mai repede; respira mai repede. Era cu siguranță cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse în viața ei. Cel mai frumos, cel mai puternic, cel mai autoritar... Superlativele o copleșeau ca o avalanșă.

Plecarea lui Morgase îl lăsă la fel de nepăsător ca și pe Alteima. Așezându-se în jilțul lui Morgase, Gaebril se lăsă pe spătar și își întinse picioarele cât erau de lungi.

– Spune-mi de ce ai venit la Caemlyn, Alteima, zise el, același fior făcând-o să se cutremure. Adevărul gol-goluț, dar fără înfloriturі. Detaliile mi le poți da mai târziu, dacă ți le cer.

Femeia nu șovăi.

– Am încercat să-mi otrăvesc soțul și am fost nevoită să fug de-acasă înainte ca Tedosian și târfa de Estanda să mă ucidă ei sau mai rău. Rand al'Thor i-a pus să mă omoare, ca exemplu.

Adevărul parcă o făcu mai mică. Nu pentru că îl ascunsese atât de mult, ci pentru că voia să-i facă pe plac mai mult decât orice pe lume și se temea că altfel o va expedia de-acolo. El însă voia adevărul.

– Am preferat să vin la Caemlyn fiindcă nu suport Illianul şi, deşi nici în Andor nu mă simt mai bine, Cairhienul este aproape în ruine. În Caemlyn îmi pot găsi un soţ bogat sau, la nevoie, unul care să creadă că-mi poate fi protector şi să-şi folosească influenţa ca să...

Gaebril o opri cu un gest grăbit, chicotind.

– O pisicuţă care zgârie rău, deşi destul de arătoasă. Îndeajuns de arătoasă ca s-o păstrez, dacă nu-şi foloseşte colţii şi ghearele, zise el şi brusc adoptă un ton mult mai serios. Spune-mi ce ştii despre Rand al'Thor, mai ales despre prietenii lui, dacă are aşa ceva, despre tovarăşii şi aliaţii lui.

Alteima îi spuse, vorbind până i se uscară gura şi gâtul, iar vocea îi răguşi, aducând cu un scrâşnet. Nu-şi ridică pocalul decât atunci când îi spuse el să bea, şi atunci bău tot vinul şi continuă să vorbească. Putea să-i facă pe plac. Putea să-i facă pe plac mai bine decât Morgase.

*

Servitoarele care trebăluiau prin iatacul lui Morgase făcură repede o reverenţă, surprinse să-şi vadă stăpâna acolo, în mijlocul dimineţii. Făcându-le semn să iasă din cameră, Morgase se urcă îmbrăcată în pat. O vreme, rămase cu privirea aţintită asupra stâlpilor aurii. Fără Lei ai Andorului aici, doar trandafiri. Pentru Coroana de Trandafiri a Andorului, trandafirii potrivindu-i-se mai mult decât leii.

„Nu mai fi atât de încăpăţânată", se mustră ea, apoi se întrebă de ce. Îi spusese lui Gaebril că e obosită şi... Sau el îi spusese? Imposibil. Ea era regina Andorului, nimeni nu-i putea porunci ce să facă. *Gareth.* De ce se dusese cu gândul la Gareth Bryne? Gareth niciodată nu-i poruncise să facă ceva; Căpitanul-General al Gărzilor Regale se supunea reginei, şi nu invers. Dar şi el fusese încăpăţânat, fiind în stare să-şi susţină cauza până când o convingea de justeţea ei. „De ce mă gândesc la el? Tare-aş vrea să fie aici." Absurd. Îl îndepărtase fiindcă i se împotrivise; nu mai ştia în legătură cu ce, dar nu asta era important acum. Gareth i se împotrivise. Îşi aminti vag ceea ce simţise pentru el, de parcă Gareth ar fi fost plecat

de zeci de ani. Atât de mult timp să fi trecut? „Nu mai fi atât de încăpățânată!"

Închise ochii și adormi imediat, un somn tulburat de un coșmar: încerca să scape de ceva nevăzut.

CAPITOLUL 2

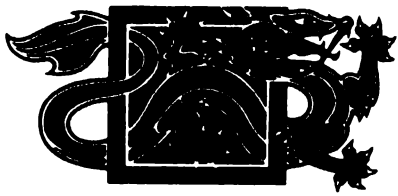

Rhuidean

Sus, în orașul Rhuidean, Rand al'Thor privea de la o fereastră înaltă; geamul dispăruse de mult. Umbrele de dedesubt se înclinau brusc spre răsărit. Harpa unui bard se auzea încet din încăperea din spatele lui. De îndată ce apărea, sudoarea i se și evapora de pe față; haina de mătase roșie, umedă între umeri, era deschisă la nasturi, așteptând zadarnic o boare de vânt, iar cămașa îi dezvelea pieptul până la jumătate. Noaptea în Pustiul Aiel aducea un frig năprasnic, în timpul zilei însă vântul nu te răcorea niciodată.

Sprijinindu-se cu mâinile de tocul neted al ferestrei, mânecile căzute dădeau la iveală o parte din silueta înfășurată în jurul fiecărui antebraț; o vietate șerpuitoare, cu coama aurie, cu ochii precum soarele, cu solzi galbeni și stacojii, la fiecare picior cu câte cinci gheare aurii. Nu erau tatuaje, ci parte din pielea lui; luceau ca niște metale și pietre prețioase lustruite bine, părând aproape vii în lumina după-amiezii târzii.

Acele siluete erau însemnul Celui-Care-Vine-cu-Zorile pentru oamenii de pe partea aceasta a lanțului muntos numit

Zidul Dragonului sau Osia Lumii. Şi, la fel ca bâtlanii din palme, erau, potrivit Profeţiilor, însemnul Dragonului Renăscut pentru cei de dincolo de Zidul Dragonului. În ambele cazuri el era cel trimis să unească, să salveze şi să distrugă.

Acestea erau nume pe care ar fi vrut să le evite dacă ar fi putut, dar vremurile acelea erau apuse de mult, dacă existaseră vreodată, şi acum nu se mai gândea la ele. Sau, dacă se gândea, rareori o făcea cu urma de regret a unui bărbat care-şi aduce aminte de un vis naiv din copilărie. De parcă n-ar fi fost destul de aproape de copilărie ca să-şi aducă aminte fiecare clipă din ea. În loc de asta, încerca să se gândească doar la ce avea de făcut. Soarta şi datoria îl ţineau legat de drum, precum hăţurile unui călăreţ, deşi de multe ori lumea îl considerase încăpăţânat. Trebuia să ajungă la capătul drumului, dar dacă, pentru a ajunge acolo, urma o altă cale, poate că nu chiar acela era capătul. Slabe şanse. De fapt, aproape sigur n-avea nici o şansă. Profeţiile îi voiau moartea.

Rhuidean se întindea sub ochii lui, ars de un soare la fel de nemilos în timp ce cobora spre munţii stâncoşi, sumbri, cu urme vagi de vegetaţie. Această zonă accidentată, unde oamenii uciseseră sau muriseră pentru un ochi de apă ce putea fi trecut cu pasul, era ultimul loc de pe pământ unde te-ai fi aşteptat să găseşti un oraş impunător. Constructorii lui nu-şi terminaseră treaba. Clădiri imposibil de înalte umpleau oraşul, palate placate cu marmură, cu şiruri lungi de trepte, care uneori se terminau după opt sau chiar zece nivele nu cu acoperişul, ci cu zidurile unui alt nivel ridicate doar pe jumătate. Turnurile erau şi mai înalte, dar de cele mai multe ori se opreau şi ele brusc. Acum, mai bine de un sfert din construcţiile mari, cu coloanele lor masive şi ferestrele imense cu geamuri colorate, erau în ruină pe bulevardele late, prevăzute cu benzi pline de movile de praf în locul copacilor care nu mai apucaseră să fie plantaţi. Minunatele fântâni arteziene erau secate de sute şi sute de ani. Toată truda aceea inutilă, constructorii murind fără să-şi termine treaba; dar, din când în când, Rand se gândea că poate oraşul fusese început ca să-l găsească el.

„Prea mândru, gândi el. Un om ar trebui să fie cel puțin pe jumătate nebun ca să fie atât de mândru." Nu se putu abține și chicoti sec. Bărbații și femeile care veniseră aici cu atâția ani în urmă fuseseră însoțiți de Aes Sedai, ei cunoșteau *Ciclul Karaethon,* Profețiile Dragonului. Sau poate chiar ei scriseseră Profețiile. „Prea mândru, de zece ori mai mândru."

Chiar sub el se întindea o piață pe jumătate acoperită de umbră, plină de un amestec de statui și jilțuri de cristal, ciudățenii și forme extravagante din metal, sticlă sau piatră, obiecte pe care nu le putea denumi, împrăștiate peste tot, parcă învălmășite acolo de-o furtună. Umbrele păreau răcoroase numai prin comparație. Oameni îmbrăcați în haine ponosite – nu Aieli - asudau încărcând căruțe cu lucruri alese de o femeie scundă și zveltă, într-o rochie albastră, cu spatele drept și alunecând dintr-un loc într-altul ca și cum căldura nu ar fi apăsat-o la fel ca pe ceilalți. Purta totuși o batistă albă, umedă, în jurul frunții; pur și simplu, nu voia să arate cât de mult o afecta dogoarea soarelui. Rand ar fi pariat că femeia nici măcar nu transpira.

Șeful celor care trudeau în piață era un bărbat voinic, oacheș, pe nume Hadnan Kadere, un așa-zis negustător îmbrăcat în mătase de culoare crem, îmbibată de sudoare. Își ștergea fața tot timpul cu o batistă mare, înjurându-și oamenii – căruțașii și paznicii –, dar sărea la fel de repede ca și ei să ridice lucrurile, mari sau mici, spre care arăta femeia zveltă. Aes Sedai nu aveau nevoie să-și impună voința prin forță, dar Rand gândi că Moiraine ar fi făcut mai bine dacă nu ar fi petrecut atâta timp în Turnul Alb.

Doi oameni încercau să miște ceea ce părea a fi un toc de ușă strâmb, din piatră roșie; colțurile nu se îmbucau cum trebuie, iar oamenii păreau că nu știu de unde să apuce. Tocul stătea drept, se mișca într-o parte și într-alta, dar refuza să se aplece, oricât de tare apăsau cei din jur. La un moment dat, unul dintre oameni alunecă și căzu – numai picioarele îi rămaseră afară. Rand se încordă. Preț de o clipă, bărbatul păru că nu mai există de la brâu în sus; dădea din picioare cuprins de panică. Până când Lan, un ins înalt, în haine de un

verde-închis, se apropie de el cu pași mari și îl scoase trăgându-l de cingătoare. Lan era Străjerul lui Moiraine, legat de ea într-un fel pe care Rand nu-l înțelegea, un bărbat dur care se mișca precum Aielii, ca un lup pornit la vânătoare; sabia de la șoldul lui nu doar părea o parte din el, ci chiar era o parte din el. Dădu drumul cărăușului pe pavaj și îl lăsă acolo; țipetele îngrozite ale victimei de-abia ajungeau până la Rand, iar tovarășul lui părea gata s-o ia la fugă. Câțiva dintre oamenii lui Kadere, care fuseseră îndeajuns de aproape ca să fie martori la scenă, se priveau cântărindu-și șansele.

Moiraine apăru dintre ei probabil cu ajutorul Puterii și începu să treacă repede de la unul la altul. După felul în care se mișca, Rand aproape că-i auzea poruncile seci, autoritare, atât de sigură că acestea vor fi îndeplinite încât părea absurd să nu le îndeplinești. În doar câteva clipe, anihilă orice urmă de rezistență, înlătură cu fermitate orice obiecție și-i convinse să se întoarcă la treabă. Cei doi care se ocupau de rama de ușă începură din nou să împingă și să tragă de ea, chiar dacă mai aruncau câte o privire spre Moiraine când credeau că aceasta nu se uită la ei. Într-un fel, femeia era chiar mai dură decât Lan.

Din câte știa Rand, toate lucrurile de acolo erau angreale, sa'angreale sau ter'angreale, făcute înainte de Frângerea Lumii ca să amplifice Puterea Supremă sau să o folosească în mai multe feluri. Obținute cu ajutorul Puterii, mai mult ca sigur, deși nici măcar Aes Sedai nu știau cum să facă astfel de lucruri acum. Bănui la ce era bun tocul strâmb al ușii – o ușă spre o altă lume –, despre celelalte însă habar nu avea. Ca de altfel toți ceilalți. Tocmai de aceea Moiraine depunea atâtea eforturi ca să care cât mai multe din lucrurile alea în Turn, unde să poată fi studiate. Era foarte posibil ca nici măcar Turnul să nu aibă atât de multe obiecte ale Puterii precum cele care împânzeau această piață, deși se spunea că Turnul deține cea mai mare colecție din lume. Chiar și așa, Turnul știa la ce folosesc numai câteva din ele.

Ce era în căruțe sau ce stătea aruncat pe pavaj nu-l interesa pe Rand; deja luase tot ce avea nevoie de-acolo. În unele privințe, luase mai mult decât avea nevoie.

În mijlocul pieței, lângă ce mai rămăsese dintr-un copac înalt de treizeci de metri, se afla o mică pădure de coloane de sticlă, fiecare cam de aceeași înălțime cu copacul și atât de subțire, încât părea că la prima rafală de vânt mai violentă toate s-ar fi făcut fărâme. Chiar și atinse de o urmă de umbră, coloanele prindeau și refractau lumina soarelui în mii de scântei. De sute de ani Aielii intrau în acea pădure și reveneau la fel de însemnați ca și Rand, dar numai pe un singur braț – căpenii de clan. Reveneau însemnați sau nu reveneau deloc. Femeile Aiel sosiseră și ele în acest oraș, din dorința de a intra în rândul Înțeleptelor. Nimeni altcineva, viu sau mort. „Bărbatul poate merge la Rhuidean o dată, femeia de două ori; de mai multe ori înseamnă moarte." Asta spuseseră Înțeleptele, și se adeverise, atunci. Acum, oricine putea intra în Rhuidean.

Sute de Aieli treceau pe străzi și din ce în ce mai mulți se adăposteau în clădirile de aici; în fiecare zi pe cărările prăfuite apăreau vrejuri de fasole, de dovleci sau *zemai*, stropiți mereu cu apă din urcioare umplute la noul lac, uriaș, ce ocupa capătul de miazăzi al văii, singura sursă de apă din zonă. Mii de Aieli își ridicau tabăra în munții învecinați, chiar și pe Chaendaer, unde înainte veneau doar ca parte a unui ritual, trimițând doar câte un bărbat sau o femeie în Rhuidean.

Oriunde mergea, Rand provoca schimbări și distrugeri. De data aceasta, spera, fără nici un temei, că schimbarea va fi benefică. Existau șanse. Copacul ars parcă îl lua în râs. Avendesora, legendarul Copac al Vieții; poveștile nu spuneau unde se află, fiind surprins să-l găsească tocmai aici. Moiraine spunea că încă mai e viu, că va prinde rădăcini din nou, dar până acum nu văzuse decât ramuri înnegrite și golașe.

Oftând, se întoarse de la fereastră spre încăperea mare, deși nu cea mai mare din Rhuidean, cu ferestre înalte pe doi pereți și cu tavanul boltit, acoperit de un straniu mozaic cu oameni și animale înaripate. Cea mai mare parte din mobilierul rămas în oraș putrezise de mult chiar și în uscăciunea

aceea, şi o mare parte din ce mai rezistase era plin de gândaci şi cari. Dar în cealaltă parte a încăperii se afla un jilţ cu spătarul înalt, masiv, cu poleiala încă intactă, dar lângă o masă cu care nu se potrivea deloc, o masă lată, cu picioarele şi marginile ornamentate cu flori. Cineva lustruise lemnul cu ceară de albine până când căpătase un luciu care îi ascundea vârsta. Aielii i le găsiseră, deşi clătinau din cap la vederea unor astfel de lucruri; erau puţini copaci în Pustiu din care se putea obţine un lemn îndeajuns de drept şi de lung pentru un asemenea jilţ şi nici unul pentru o asemenea masă.

Acela era tot mobilierul, după mintea lui. Un covor illian, de mătase fină, alb-auriu, pradă de război după o luptă de demult, acoperea mijlocul plăcilor de ceramică de un roşu-închis. Podeaua era plină de perne, din mătase în culori vii, şi cu ciucuri. Aielii le foloseau în loc de scaune, atunci când nu stăteau pe vine, sprijiniţi în călcâie, la fel de relaxaţi ca pe un scaun tapiţat.

Şase bărbaţi şedeau tolăniţi pe pernele de pe covor. Şase căpetenii de clan, reprezentând clanurile care se juraseră până acum să-l urmeze pe Rand. Sau mai degrabă pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile. Nu întotdeauna cu prea multă tragere de inimă. Credea că Rhuarc, un bărbat lat în spate, cu ochii albaştri şi cu şuviţe albe, groase, în părul de un roşu-închis, îi arăta oarecare prietenie, dar nu şi ceilalţi. Doar şase din cei doisprezece.

Ignorând jilţul, Rand se aşeză pe o pernă, cu picioarele încrucişate şi cu faţa spre Aieli. Dincolo de Rhuidean, singurele scaune din Pustiu erau scaunele şefului, folosite numai de căpetenii şi numai în trei scopuri: să fie recunoscuţi drept căpetenii, să accepte supunerea unui duşman cu onoare sau să împărtă dreptate. Dacă se aşeza în jilţ acum ar fi însemnat că vrea să facă unul din cele trei lucruri.

Aielii purtau cadin'sor, haine şi pantaloni în nuanţe de cafeniu şi gri care se confundau cu solul, şi cizme moi legate cu şireturi până la genunchi. Chiar şi aici, la întâlnirea cu omul pe care îl proclamaseră *Car'a'carn*, căpetenia căpeteniilor, fiecare avea un pumnal cu lama groasă la cingătoare şi

shoufa gri-cafenie înfăşurată ca o eşarfă lată în jurul gâtului; dacă îşi acopereau faţa cu vălul negru care făcea parte din *shoufa* era semn că aveau să ucidă pe cineva. Ceea ce acum nu era o imposibilitate. Aceşti bărbaţi se războiseră între ei într-un şir nesfârşit de certuri, atacuri şi bătălii. Acum îl priveau şi îl aşteptau, deşi aşteptarea unui Aiel întotdeauna presupunea a fi gata de acţiune, bruscă şi violentă.

Bael, cel mai înalt bărbat pe care Rand îl văzuse vreodată, şi Jheran, subţire ca o lamă de cuţit şi iute ca biciul, se ţineau cât mai departe unul de altul, atât cât le permitea covorul. Între goshienii lui Bael şi shaarazii lui Jheran era o duşmănie de moarte, reprimată de Cel-Care-Vine-cu-Zorile, însă nu şi uitată. Dar poate că Pacea Rhuideanului avea să mai dureze, în pofida a tot ce se întâmplase. Şi totuşi, sunetele liniştite ale harpei contrastau puternic cu refuzul lui Bael şi Jheran de a se uita unul la altul. Şase perechi de ochi, albaştri, verzi sau cenuşii, pe feţe înnegrite de soare; pe lângă Aieli până şi şoimii arătau blânzi.

– Ce trebuie să fac ca să-i aduc pe Aielii Reyn alături de mine? întrebă Rand. Erai sigur că vor veni, Rhuarc.

Şeful taardazilor îl privi calm, cu faţa parcă cioplită în piatră.

– Aşteaptă. Ai răbdare. Dhearic îi va aduce aici. Până la urmă.

Han, cu părul alb, întins lângă Rhuarc, se strâmbă de parcă ar fi vrut să scuipe. Ca de obicei, faţa lui uscată arbora o expresie posacă.

– Dhearic a văzut prea mulţi bărbaţi şi Fecioare privind în gol zile la rând şi apoi aruncându-şi lăncile. Aruncându-şi lăncile!

– Şi fugind din calea duşmanului, adăugă Bael calm. I-am văzut şi eu, printre goshieni, chiar din clanul meu, luând-o la fugă. Şi tu i-ai văzut, Han, printre tomannelli. Cu toţii i-am văzut. Nu cred că ştiau încotro fugeau, ci numai din calea cui fugeau.

– Nişte laşi, strigă Jheran.

Părul lui castaniu-deschis era vârstat cu fire cărunte; nu erau deloc tineri printre căpeteniile clanurilor Aielilor.

– Niște năpârci puturoase, care se tem și de umbra lor, adăugă el.

Întorcându-și puțin ochii albaștri spre celălalt capăt al covorului, dădu de înțeles că se referea și la goshieni, nu doar la cei care își aruncau lăncile.

Bael dădu să se ridice, cu fața și mai încruntată, dacă așa ceva era posibil, dar cel de lângă el îl apucă ușor de braț. Bruan, din neamul nakailor, era voinic cât doi fierari, dar avea o fire liniștită ce părea nelalocul ei pentru un Aiel.

– Cu toții am văzut bărbați și Fecioare luând-o la fugă, spuse el aproape nepăsător, atitudine trădată și de ochii lui cenușii, deși Rand știa că nu-i adevărat.

Până și Rhuarc îl considera pe Bruan un luptător de temut și un tactician plin de viclenie. Din fericire, pentru Rand nici măcar Rhuarc nu era mai puternic decât Bruan. Dar el venise ca să se pună sub comanda Celui-Care-Vine-cu-Zorile; nu știa de Rand al'Thor.

– Ca și tine, Jheran. Știi cât de greu le-a fost să înfrunte ceea ce aveau de înfruntat. Dacă nu-i poți considera lași pe cei care au murit fiindcă n-au putut să înfrunte ceea ce aveau de înfruntat, îi poți considera lași pe cei care au fugit din același motiv?

– N-ar fi trebuit să învețe niciodată, mormăi Han, strângându-și perna cu ciucuri roșii de parcă ar fi fost gâtul unui dușman. M-am referit la cei care puteau intra în Rhuidean și trăi aici.

Rosti cuvintele fără să se adreseze neapărat cuiva, dar de fapt erau pentru urechile lui Rand. Acesta era cel care le dezvăluise ce învăța un om printre coloanele de sticlă din piață, îndeajuns ca Înțeleptele și căpeteniile să nu întoarcă spatele când li se cereau amănunte. Dacă exista vreun Aiel în tot Pustiul care să nu știe adevărul însemna că o lună întreagă nu vorbise cu nimeni.

Departe de moștenirea glorioasă a bătăliei în care credeau cei mai mulți dintre ei, Aielii începuseră ca niște refugiați

neajutorați în urma Frângerii Lumii. Toți supraviețuitorii fuseseră refugiați, desigur, Aielii însă niciodată nu se consideraseră neajutorați. Mai rău, urmaseră Calea Frunzei, refuzând să recurgă la violență chiar și când era vorba să-și apere viața. Aiel însemna „dedicat" în Limba Străveche, și toți se dedicaseră păcii. Cei care își spuneau Aieli acum erau urmașii celor care încălcaseră un jurământ ținut de generații întregi. Un singur lucru mai rămăsese din acea credință: Aielul va muri înainte de a pune mâna pe sabie. Era o parte din mândria lor, din identitatea lor, ceea ce îi deosebea de cei care trăiau dincolo de Pustiu.

Rand îi auzise spunând că ajunseseră în Pustiu din cauza unui păcat comis demult. Acum știau care era acel păcat. Bărbații și femeile care înălțaseră Rhuideanul și muriseră aici – cei numiți Aieli Jenn, clanul care, de fapt, nu exista, în puținele ocazii în care se vorbea despre ei – erau cei care le fuseseră credincioși Aes Sedai înainte de Frângerea Lumii. Acum le era greu să înțeleagă că trăiseră în minciună.

– Trebuia să li se spună, zise Rand.

„Aveau dreptul să știe. Omul nu trebuie să trăiască în minciună. Chiar profeția lor spunea că îi voi distruge. N-aș fi putut face altfel." Trecutul era trecut; acum trebuia să-și facă griji în privința viitorului. „Unii dintre oamenii ăștia nu mă au la inimă, alții mă urăsc fiindcă nu sunt de-al lor, cu toate acestea mă urmează." *Am nevoie de toți.*

– Dar miagomii?

Erim, care ședea între Rhuarc și Han, clătină din cap. Părul lui cândva de un roșu-aprins era acum pe jumătate alb, dar ochii lui verzi erau la fel de ageri ca și ai unui bărbat mai tânăr. Mâinile lui mari, lungi, late și aspre dădeau de înțeles că și brațele îi erau puternice.

– Timolan nu-și lasă picioarele să știe în ce parte va sări decât după ce sare.

– Când era tânăr, Timolan a încercat să adune clanurile la un loc, dar n-a reușit, spuse Jheran. Nu cred că-i convine că, în sfârșit, cineva a reușit acolo unde el a dat greș.

– Va veni şi el, zise Rhuarc. Ţimolan niciodată nu s-a crezut Cel-Care-Vine-cu-Zorile. Iar Janwin îi va aduce pe shianzi. Dar pe moment aşteaptă. Mai întâi trebuie să înţeleagă cum stau lucrurile.

– Trebuie să se împace cu ideea că Cel-Care-Vine-cu-Zorile e din ţinuturile umede, strigă Han. Fără supărare, *Car'a'carn.*

Nu era nici urmă de slugărnicie în vocea lui; o căpetenie de clan nu era rege şi nici căpetenia căpeteniilor nu era. În cel mai bun caz era primul dintre egali.

– Darynii şi codarrii vor veni şi ei până la urmă, socot eu, spuse Bruan calm.

Şi repede, pentru ca tăcerea să nu dea prilej pumnalelor să sară de sub cingătoare. Primul dintre egali, în cel mai bun caz.

– Dezolarea i-a făcut să piardă mai mulţi oameni decât celelalte clanuri.

„Dezolare" numeau Aielii perioada lungă în care cineva contempla realitatea înainte de a renunţa la condiţia de Aiel.

– Pe moment, Mandelain şi Indirian încearcă să-şi ţină clanurile la un loc. Amândoi vor să vadă cu ochii lor dragonii de pe braţele tale, dar până la urmă vor veni şi ei.

Mai rămânea un singur clan, cel pe care nici una dintre căpeteniile nu voia să-l aducă în discuţie.

– Ce veşti aveţi despre Couladin şi ceilalţi Aieli Shaido? întrebă Rand.

Îi răspunse tăcerea, întreruptă doar de sunetele line, senine ale harpei de alături, fiecare căpetenie aşteptând-o pe cealaltă să vorbească, toţi părând stingheri, atât cât putea arăta un Aiel. Jheran se încruntă la degetul lui mare, iar Bruan începu să se joace cu ciucurii argintii de pe perna lui verde. Până şi Rhuarc părea preocupat de covor.

Bărbaţi şi femei în robe albe pătrunseră cu graţie în încăpere, cu pocale de argint pline cu vin pe care le aşezară lângă fiecare căpetenie, cu tăvi mici de argint pline cu măsline, raritaţi în Pustiu, brânză de oaie albă şi nuci alburii, zbârcite, pe care Aielii le numeau *pecara.* Feţele de Aieli care se întrezăreau

din glugile albe stăteau cu ochii în pământ și arătau nefiresc de umile.

Prinși în timpul unei lupte sau al unui atac, gai'shainii erau puși să jure credință pentru un an și o zi, să nu se atingă de vreo armă și să nu recurgă la violență, urmând ca la sfârșit să revină la clanul lor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Un ecou ciudat al Căii Frunzei. Așa cerea ji'e'toh, onoarea sau obligația, încălcarea ji'e'toh fiind aproape cel mai rău lucru pe care îl putea face un Aiel. Poate chiar *cel* mai rău. Era foarte posibil ca unii dintre acești bărbați și femei să-și servească propria căpetenie, dar nici unii, nici alții n-o arătau, nici măcar printr-un clipit de ochi, pe toată perioada în care serveau drept gai'shaini; nici chiar dacă era vorba de un fiu sau de o fiică.

Rand își dădu brusc seama că acesta era motivul adevărat pentru care unii Aieli suportau atât de greu adevărul dezvăluit de el. Pentru ei se părea că strămoșii lor juraseră să rămână gai'shaini pentru toate celelalte generații. Și toate celelalte generații – toate, până în ziua de azi – încălcaseră ji'e'toh luând lancea în mână. Oare cei din fața lui gândeau la fel? Ji'e'toh era ceva foarte important pentru un Aiel.

Gai'shainii plecară cu pași ușori, abia auziți. Nici una dintre căpetenii nu se atinse de vin sau de mâncare.

Există vreo speranță ca să mă întâlnesc cu Couladin? întrebă Rand.

Rand știa că nu există; nu-l mai chemase să se întâlnească din clipa în care aflase că pe toți trimișii lui îi jupuia de vii. Dar era un mod de a-i face pe ceilalți să vorbească.

– Singurele cuvinte pe care le-am primit de la el sunt că vrea să te jupoaie și pe *tine* de viu, cu prima ocazie, pufni Han. Ți se pare că sună a târguială?

– Pot să-i desprind pe Aielii Shaido de el?

– Nu cred, răspunse Rhuarc. Deși nu este, de drept, căpetenia lor, Aielii Shaido așa îl consideră.

Couladin nu intrase niciodată printre coloanele de sticlă; poate că încă mai credea, cum și zicea de altfel, că tot ceea ce spusese Rand era o minciună.

– Susține că el este *Car'a'carn'* și ceilalți Aieli Shaido îl cred. Fecioarele Shaido care au ajuns aici au venit pentru frăția lor și asta fiindcă *Far Dareis Mai* cred în tine. Altcineva nu va veni.

– Trimitem cercetași ca să-i țină sub observație, zise Bruan, și, cum îi prind, Aielii Shaido îi omoară – până acum Couladin și-a făcut aproape zece dușmani de moarte –, pe moment însă nu dă semne că ar vrea să ne atace aici. După spusele lui, noi n-am făcut decât să profanăm Rhuideanul, iar atacul lui n-ar face decât să-l profaneze și mai tare.

Erim scoase un mormăit și se foi pe pernă.

– Adică aici sunt destule lăncii ca să-l ucidă pe fiecare shaido de două ori și să rămână loc și pentru a treia oară, spuse el și își aruncă o bucată de brânză în gură, gemând de plăcere. Aielii Shaido sunt niște lași și niște hoți.

– Câini fără onoare, exclamară Bael și Jheran în același timp, apoi se priviră lung, de parcă s-ar fi gândit că celălalt îl făcuse să spună așa ceva.

– Cu sau fără onoare, oștenii lui Couladin se înmulțesc pe zi ce trece, remarcă Bruan liniștit.

Oricât de calm ar fi părut, luă o înghițitură zdravănă de vin și continuă:

– Știți despre ce vorbesc. Unii dintre cei care o iau la fugă, după perioada de dezolare, nu-și aruncă lăncile. Dimpotrivă, se alătură Aielilor Shaido împreună cu frățiile din care fac parte.

– Nici un Tomanelle nu s-a desprins vreodată de clanul lui, strigă Han.

Bruan privi pe lângă Rhuarc și Erim spre căpetenia Tomanellilor și spuse rar:

– Așa ceva s-a întâmplat în fiecare clan.

Fără să aștepte reacția la cuvintele lui, își îndreptă spatele și adăugă:

– Asta nu se poate numi desprindere de clan. Nu fac decât să se alăture frățiilor lor. Așa cum Fecioarele Shaido s-au alăturat Acoperișului lor de aici.

Se auziră câteva murmure, dar de data aceasta nu-l contră nimeni. Regulile după care se conduceau frățiile războinicilor

Aieli erau complicate și, în unele privințe, membrii lor se simțeau la fel de legați de frății ca și de clan. De pildă, membrii aceleiași frății nu se luptau între ei, chiar dacă, din întâmplare, clanurile lor se aflau într-o dușmănie de moarte. Unii bărbați nu se însurau cu femeile prea apropiate ca grad de rudenie de un membru al propriei lor frății, considerând că astfel femeile ar deveni rudele lor de sânge. Cât despre regulile *Far Dareis Mai*, Fecioarele Lăncii, Rand nici nu voia să se gândească la ele.

– Trebuie să știu care sunt intențiile lui Couladin, le spuse el.

Couladin era ca un taur căruia i-a intrat o viespe în ureche; putea ataca în orice direcție.

– Credeți că ar fi dezonorant dacă am trimite oameni care să se alăture frățiilor din sânul Aielilor Shaido? întrebă Rand ezitant.

Nu dorea să spună mai multe. Ca la un semn, toți cei de față înlemniră, chiar și Rhuarc, răceala din ochii lui fiind în stare să alunge căldura din încăpere.

– A spiona în halul ăsta ar fi echivalent cu a-ți spiona propriul clan, replică Erim strâmbându-se la cuvântul „spiona" de parcă ar fi gustat ceva scârbos. Nici un om de onoare n-ar face așa ceva.

Rand se abținu să întrebe dacă ar putea găsi pe cineva cu o onoare mai puțin sensibilă. Simțul umorului la Aieli era ceva straniu, uneori plin de cruzime, dar în unele privințe nu se manifesta nicicum.

– Avem vreo veste de dincolo de Zidul Dragonului? întrebă el ca să schimbe subiectul.

Știa răspunsul; asemenea vești se răspândeau repede printre toți Aielii adunați în jurul Rhuideanului.

– Nimic important, răspunse Rhuarc. Din cauza necazurilor pricinuite de Ucigașii-de-Copaci, puțini negustători ambulanți au curajul să calce în Ținutul Întreit.

Așa îi spuneau Aielii Pustiului; o pedeapsă pentru păcatul lor, un teren de încercare a curajului lor, o nicovală care să le modeleze caracterul. Ucigașii-de-Copaci erau locuitorii Cairhienului.

– Steagul Dragonului încă mai flutură deasupra Stâncii din Tear, adăugă Rhuarc. Tairenii s-au mutat spre miazănoapte, în Cairhien, precum ai poruncit, ca să împartă alimente în rândul Ucigașilor-de-Copaci. Nimic mai mult.

– Ar fi trebuit să-i lași să moară de foame pe Ucigașii-de-Copaci, mormăi Bael, iar Jheran închise repede gura.

Rand bănui că Jheran intenționase să spună același lucru.

– Ucigașii-de-Copaci sunt buni numai să fie uciși sau vânduți ca animale în Shara, zise Erim înverșunat.

Acelea erau două dintre pedepsele pe care Aielii le aplicau celor care intrau în Pustiu neinvitați; numai menestrelii, negustătorii și meșterii ambulanți puteau intra nestingheriți, deși Aielii se fereau de meșteri ca de ciumați. Shara era numele dat ținuturilor de dincolo de Pustiu; nici măcar Aielii nu știau prea multe despre ele.

Cu coada ochiului, Rand văzu două femei care făcuseră un pas în încăpere și acum așteptau sub intrarea înaltă, boltită. Cineva atârnase acolo ghirlande de mărgele colorate, roșii și albastre, în locul ușilor care lipseau. Una dintre femei era Moiraine. Preț de o clipă, Rand se gândi să le lase să aștepte; Moiraine afișa expresia aceea autoritară, enervantă, fiind convinsă că ceilalți vor întrerupe orice discuție ca să-i acorde întreaga atenție. Numai că nu prea mai rămăsese nimic de discutat, Rand citind în ochii căpteniilor că se săturaseră de-atâtea vorbe. Mai ales după ce pomenise de dezolare și de Aielii Shaido.

Oftând, se ridică în picioare, exemplul fiindu-i urmat de ceilalți bărbați. Toți, cu excepția lui Han, erau la fel de înalți sau mai înalți decât el. Acolo unde crescuse Rand, despre Han s-ar fi spus că e de înălțime medie sau puțin peste; printre Aieli, era considerat scund.

– Știți ce trebuie făcut. Aduceți și celelalte clanuri și fiți cu ochii pe Aielii Shaido... Se va sfârși cu bine. Cât se poate de bine pentru Aieli, promit.

– Profeția spune că ne vei distruge și începutul n-o contrazice deloc, zise Han acru. Dar te vom urma. „Până ce umbra va dispărea, recită el, până ce apa va dispărea, în Moartea

ce-şi arată colţii, urlând sfidarea cu o ultimă suflare, ca să-l prea scuipe-n ochi pe Foc-n-văz în Ziua de Apoi."

Foc-n-văz era unul dintre numele date de Aieli Celui Întunecat.

Lui Rand nu-i rămânea decât să dea răspunsul cuvenit Cândva, nu-l ştiuse.

– „Pe onoarea mea şi pe Lumină, viaţa mea va fi un pumnal ce va căuta inima lui Foc-n-văz."

– „Până la Ziua de Apoi, până la Shayol Ghul", sfârşiră Aielii.

Harpă continuă să cânte liniştitor.

Căpeteniile clanurilor ieşiră pe rând, trecând pe lângă cele două femei, privind-o pe Moiraine cu respect. Nu li se citea nici un fel de teamă în ochi. Rand şi-ar fi dorit să fie la fel de sigur pe el. Moiraine avea mult prea multe planuri pentru el, prea multe căi de a trage sforile cu care îl legase.

Cele două femei păşiră spre el de îndată ce căpeteniile părăsiră încăperea, Moiraine la fel de stăpână pe ea şi de elegantă ca întotdeauna. O doamnă drăguţă, minionă, cu sau fără acele trăsături Aes Sedai cărora Rand nu le putea da o vârstă, femeia renunţase la batista umedă, răcoroasă, din jurul frunţii. Locul ei fusese luat de o piatră mică, albastră, care-i atârna pe frunte prinsă de un lănţişor aurit care i se întrezărea din părul negru, des. Nu că ar fi contat dacă păstra batista; nimic nu-i putea ştirbi din ţinuta regală. De obicei, dădea impresia că era mult mai înaltă, iar în ochi i se citeau autoritatea şi încrederea de sine.

Cealaltă femeie era mai înaltă, deşi lui nu-i ajungea până la umăr, tânără dar nu de vârstă incertă. Egwene, cu care crescuse el. Acum, cu excepţia ochilor ei mari şi negri, aproape că putea trece drept o femeie Aiel, şi nu doar din cauza feţei şi a mâinilor bronzate. Purta o fustă de lână cafenie şi o bluză albă, largă, dintr-o fibră vegetală numită algode. Algode era mai moale decât cea mai fină lână ţesută; s-ar fi vândut bine, dacă-i putea convinge pe Aieli să o comercializeze. Un şal gri îi atârna pe umeri şi o eşarfă gri, îndoită îi ţinea părul negru care îi cădea pe după umeri. Spre deosebire de majoritatea

femeilor Aiel, purta o singură brățară, din fildeș, un cerc de flăcări, și un singur colier de aur, cu mărgele de fildeș. Și încă ceva. Un inel cu Marele Șarpe pe mâna stângă.

Egwene studiase cu câteva dintre Înțeleptele Aiel – Rand nu știa ce anume, deși era aproape sigur că ceva legat de vise; Egwene și femeile Aiel țineau totul secret –, dar studiase și în Turnul Alb. Era una dintre Alese, pe cale de a deveni Aes Sedai. Și trecea, aici cel puțin, și în Tear, drept Aes Sedai. Uneori, o tachina în privința asta, deși fata nu-i prea gusta glumele.

– Căruțele vor fi gata de plecare spre Tar Valon cât de curând, anunță Moiraine cu o voce muzicală, cristalină.

– Trimite o gardă întărită, altfel Kadere s-ar putea să nu ajungă cu ele unde vrei tu, zise Rand, întorcându-se spre ferestre ca să privească afară și să se gândească la Kadere. Până acum n-a fost nevoie să te țin de mână sau să-ți dau voie să faci ceva.

Brusc simți că-l lovește ceva între umeri, tare, ca un baston gros; fiorul care-i făcu pielea ca de găină, de altfel imposibil pe o asemenea căldură, îi spuse că una dintre femei condusese Puterea.

Răsucindu-se pe călcâie, întinse mâna după *saidin* și se umplu cu Puterea Supremă. Puterea era ca însăși viața, creștea în el dându-i senzația că e de zece ori, de o sută de ori mai viu; simți cum pătrunde în el și Cel Întunecat, moarte și întinare, ca niște viermi care i se târau prin gură. Era un torent care amenința să-l ia cu el, un val imens, furios, cu care trebuia să se lupte clipă de clipă. Era aproape obișnuit, acum dar în același timp i se părea că nu se va obișnui niciodată. Voia să se bucure mereu de dulceața *saidinului*, dar și să vomite. Și în tot acest timp potopul încerca să-l descărneze și să-i prefacă oasele în scrum.

Prezența Celui Întunecat avea să-l scoată din minți până la urmă, dacă nu cumva mai întâi îl ucidea Puterea; era ca o cursă între ei. Nebunia fusese soarta celui care conducea Puterea încă de la Frângerea Lumii, încă din ziua în care Lews Therin Telamon, Dragonul, și Cei O Sută de Tovarăși ai lui îl închiseseră pe Cel Întunecat în temnița din Shaoul Ghul.

Ultima reacție a Celui Întunecat întinase jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, iar bărbații care puteau conduce Puterea, nebunii care puteau conduce Puterea, distruseseră lumea.

Se umplu cu Puterea Supremă... Dar nu-și dădu seama care dintre cele două femei o folosise. Amândouă îl priveau ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fiecare cu o sprânceană arcuită aproape la fel, într-o întrebare ușor amuzată. Fiecare sau amândouă puteau îmbrățișa jumătatea femeiască a Izvorului chiar în clipa aceea, fără ca el să-și dea seama.

Desigur, o lovitură de baston între umeri nu era genul lui Moiraine; ea găsea întotdeauna alte mijloace de a pedepsi, mai subtile, de obicei mai dureroase. Dar, chiar dacă era sigur că Egwene era cea care îl lovise, Rand nu făcu nimic. *Dovada.* Gândurile îi alunecară pe lângă Vid; el plutea înăuntru, în gol, gândurile și emoțiile, chiar și furia, departe. „Nu voi face nimic fără dovezi. De data asta nu mă voi lăsa provocat." Ea nu era Egwene cu care crescuse el; devenise o parte din Turn de când Moiraine o trimisese acolo. Din nou Moiraine. Mereu Moiraine. Uneori, își dorea să scape de Moiraine. *Doar uneori?*

Se concentră asupra ei.

– Ce vrei de la mine?

Vocea îi suna monoton și rece, chiar și lui. Puterea se dezlănțuise în el. Egwene îi spusese că, pentru o femeie, atingerea *saidarului*, jumătatea femeiască a Izvorului, era ca o îmbrățișare; pentru un bărbat, întotdeauna, era ca un război nemilos.

– Și nu-mi mai pomeni iar de căruțe, surioară. De obicei, aflu care îți sunt intențiile mult după ce le-ai pus în aplicare.

Aes Sedai se încruntă la el, și nu-i de mirare. Nu accepta nimănui să i se adreseze în felul acela, nici unui bărbat, nici chiar Dragonului Renăscut. Rand habar nu avea de unde-i venise „surioara"; în ultima vreme, îi apăreau tot felul de cuvinte în minte. Un semn de nebunie, poate. Erau nopți în care stătea treaz până spre dimineață, întrebându-se de unde veneau. În interiorul Vidului, grijile parcă erau ale altuia.

– Trebuie să vorbim între patru ochi, spuse ea aruncându-i o privire rece harpistului.

Jasin Natael, cum își spunea el aici, stătea pe jumătate întins pe câteva perne de lângă pereții fără ferestre, atingând ușor coardele harpei sprijinite de genunchi, cu brațul de sus cioplit și aurit în așa fel încât să semene cu vietățile de pe antebrațele lui Rand. Dragoni, le spuneau Aielii. Rand nu știa sigur de unde făcuse rost de harpă Natael. Era un bărbat cu părul negru – prin alte părți decât Pustiul Aiel ar fi fost considerat mai înalt decât aproape toți ceilalți – și de vârstă mijlocie. Haina și pantalonii erau din mătase bleumarin, potriviți pentru curtea regală, cu gulerul și manșetele brodate în fir de aur, cu toți nasturi încheiați în ciuda căldurii dogoritoare. Hainele elegante contrastau cu pelerina de menestrel întinsă lângă el. O pelerină din material trainic, dar acoperită de sute de petice în aproape toate culorile curcubeului, toate cusute în așa fel încât să fluture la cea mai slabă adiere, era emblema saltimbancului, a scamatorului și clovnului, a muzicantului și a povestitorului care mergea dintr-un sat într-altul. Cu siguranță nu un om care să poarte veșminte de mătase. Natael se ținea fudul, dând impresia că e absorbit de muzica lui.

– Poți spune tot ce vrei de față cu Natael, zise Rand. La urma urmei, el este menestrelul Dragonului Renăscut.

Dacă ceea ce urmau să discute era foarte important, femeia va insista, iar el va trebui să-l expedieze pe Natael, deși voia să-l țină tot timpul sub ochi.

Egwene pufni ostentativ și își așeză mai bine șalul pe umeri.

– Ți s-a cam urcat la cap, Rand al'Thor, ai capul ca un pepene răscopt, spuse ea sec, pe un ton foarte firesc.

Furia răzbătu dincolo de Vid. Nu din cauza cuvintelor ei; femeia îl lua peste picior încă de când erau copii, de cele mai multe ori pe nedrept. În ultima vreme însă lui Rand i se părea că prea se apropiase de Moiraine, încercând să-l prindă pe picior greșit pentru ca Aes Sedai să-l aducă unde voiau ele. Când erau mai tineri, înainte să afle ce este cu adevărat, Rand se gândea chiar să se însoare cu Egwene. Și iat-o acum, aliindu-se cu Moiraine împotriva lui.

Privind necruțător, Rand vorbi mai dur decât ar fi vrut.

– Spune-mi ce vrei, Moiraine. Spune-mi acum sau când am să-mi fac timp pentru tine. Sunt foarte ocupat.

Ceea ce era o minciună sfruntată. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea duelându-se cu Lan, aruncând lancea cu Rhuarc sau învățând de la amândoi cum să lupte cu mâinile și picioarele. Dar dacă trebuia să o facă pe durul acum, o va face. Natael nu auzea nimic. Aproape nimic. Atâta timp cât Rand știa unde se afla acesta.

Moiraine și Egwene se încruntară, dar adevărata Aes Sedai păru să-și dea seama că de data aceasta Rand era prea ferm pe poziție. Aruncă o privire spre Natael, strângând din buze – omul părea adâncit în muzică –, apoi scoase un ghemotoc de mătase gri din punguța de la cingătoare.

Desfăcându-l, puse pe masă conținutul, un disc de mărimea unei mâini de bărbat, pe jumătate negru, pe jumătate alb, cele două culori pure întâlnindu-se într-o linie sinuoasă, ca două lacrimi lipite una de alta. Acela fusese simbolul Aes Sedai, înainte de Frângerea Lumii, însă discul însemna mai mult de-atât. Numai șapte fuseseră făcute, pecețile de pe temnița Celui Întunecat. Sau, mai bine spus, fiecare disc era suportul acelor peceți. Scoțându-și pumnalul de la cingătoare, cu mânerul înfășurat în sârmă de argint, Moiraine răzui ușor marginea discului din care se desprinse o coajă neagră, extrem de subțire.

Chiar dacă era prins în Vid, Rand rămase cu gura căscată. Vidul însuși tremură și, preț de o clipă, Puterea amenință să-l copleșească.

– E o copie? Un fals?

– L-am găsit în piața de jos, răspunse Moiraine. E autentic. Cel pe care l-am adus cu mine din Tear e la fel.

Femeia rostise cuvintele de parcă ar fi cerut supă de mazăre la prânz. Pe de altă parte, Egwene își strânse șalul pe ea de parcă ar fi luat-o cu frig.

Rand simți cum îl cuprinde teama, prelingându-se dincolo de Vid. Parcă ar fi vrut să renunțe la *saidin*, dar se ținu tare. Dacă își pierdea concentrarea, Puterea îl distrugea pe loc. El

însă voia să afle totul despre discul acela. Chiar și așa, chiar cu prezența înfricoșătoare a morții, simțea că pierdea ceva.

Coaja de pe masă era pur și simplu incredibilă. Discurile acelea erau făcute din *cuendillar,* inima de piatră, și nimic din *cuendillar* nu poate fi clintit, nici măcar de Puterea Supremă. Forța cu care încercai s-o spargi o făcea și mai tare. Secretul compoziției ei se pierduse odată cu Frângerea Lumii, dar obiectele făcute din ea de-a lungul Vârstei Legendelor încă mai existau, până și cea mai fragilă vază, chiar dacă Frângerea Lumii o aruncase pe fundul oceanului sau o îngropase la poalele unui munte. Desigur, trei dintre cele șapte discuri erau deja sparte, dar pentru asta un simplu pumnal nu fusese de-ajuns.

Însă, dacă se gândea mai bine, Rand nu știa cum se spărseseră cele trei discuri. Dacă nici o forță nu putea sparge inima de piatră, doar forța Creatorului era în stare de așa ceva.

– Cum? întrebă el, surprins că vocea îi era la fel de sigură ca și atunci când îl împresurase Vidul.

– Nu știu, replică Moiraine, în aparență la fel de calmă. Dar înțelegi care e problema? Dacă discul ăsta cade de pe masă, se sparge. Dacă și celelalte, indiferent unde se află, sunt la fel, patru bărbați înarmați cu baroase ar putea dărâma din nou zidurile temniței Celui Întunecat. Cine mai poate spune cât de sigure sunt discurile astea acum?

Rand își dădu seama. „Încă nu sunt pregătit." Nu era sigur că va fi gata vreodată, dar era sigur că acum nu era. Egwene arăta de parcă s-ar fi uitat în propriul mormânt deschis.

Înfășurând discul în mătasea gri, Moiraine îl vârî la loc în pungă.

– Poate am să găsesc ceva înainte de a duce discul la Tar Valon. Dacă aflăm ce și cum, poate găsim și soluția.

Rand văzu cu ochii minții cum Cel Întunecat încearcă din nou să iasă din Shayol Ghul, în cele din urmă eliberându-se complet; lumea se umplea de focuri și întuneric, flăcări care mistuiau tot, fără să lumineze, întunericul dens precum piatra comprimând aerul. Concentrat asupra acestor imagini, avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă ce spusese Moiraine.

– Vrei să te duci chiar tu?

Crezuse că Moiraine voia să se ţină de el ca scaiul. „Nu asta vrei?"

– Dacă nu se poate altfel, replică Moiraine liniştită. Până la urmă, aşa voi face... va trebui să te las. Ce-o fi o fi.

I se păru că femeia se înfioară pentru o clipă, dar totul se petrecu atât de repede încât o puse pe seama imaginaţiei, Moiraine recăpătându-şi stăpânirea de sine.

– Trebuie să fii pregătit.

Rand se lăsă din nou cuprins de vechile îndoieli.

– Trebuie să discutăm ce planuri ţi-ai făcut, continuă ea. Nu mai poţi rămâne mult timp aici. Chiar dacă nu intenţionează să vină după tine, Rătăciţii aşteaptă acolo, îşi sporesc puterea. Strângerea la un loc a Aiclilor nu-ţi va fi de folos dacă afli că tot ce se întinde dincolo de Osia Lumii se află în mâinile lor.

Chicotind, Rand se lăsă pe spătarul jilţului. Iată încă un truc de-al ei; dacă de-abia o aştepta să plece, poate că va fi mai dispus să asculte, mai uşor de manipulat. Femeia nu mintea, desigur, nu direct; unul dintre mult-lăudatele Trei Legăminte avea grijă de asta; să nu rosteşti vreun cuvânt care nu e adevărat. Rand învăţase însă că legământul acesta lăsa loc multor interpretări. Până la urmă, Moiraine avea să-l lase singur. După moartea lui, bineînţeles.

– Vrei să discutăm planurile mele, zise el sec.

Scoţând o pipă scurtă şi o pungă de piele cu tutun din buzunarul hainei, o umplu bine şi atinse uşor *saidinul* ca să direcţioneze o flacără deasupra tutunului.

– De ce? Sunt planurile mele.

Pufăind alene, aşteptă, ignorând privirea încruntată a lui Egwene. Expresia lui Moiraine nu se schimbă, dar ochii ei mari, negri păreau că luaseră foc.

– Cu ce te-ai ales dacă ai refuzat să-mi asculţi sfaturile? întrebă ea cu o voce la fel de rece ca şi trăsăturile ei, deşi cuvintele îi ţâşneau de pe buze ca nişte pocnete de bici. Pe unde ai trecut ai lăsat în urmă numai moarte, distrugere şi război.

– Nu și în Tear, replică el, mult prea repede.

Și prea defensiv. Nu trebuie s-o lase să-l prindă cu garda jos. Precaut, trase lung, de mai multe ori, din pipă.

– Nu, nu și în Tear. Pentru prima dată ai avut alături o națiune, un popor, dar ce-ai făcut cu el? Faptul că ai făcut dreptate în Tear a fost cât se poate de lăudabil. Faptul că ai restabilit ordinea în Cairhien, că ai dat de mâncare celor flămânzi a fost de asemenea meritoriu. Am să-ți recunosc meritele altă dată, zise Moiraine, ea însăși din Cairhien. Dar asta nu te va ajuta cu nimic în ziua în care te vei confrunta cu Tarmon Gai'don.

O femeie care îți spunea adevărul în față, rezervată în orice privință, chiar și când vine vorba de propria ei țară. Oare nu trebuia să fie și el la fel de deschis?

– Ce vrei să fac? Să-i vânez pe Rătăciți unul câte unul? întrebă el din nou, văzându-se silit să tragă mai încet din pipă, ceea ce reprezenta un efort. Știi măcar unde sunt? A, Sammael este în Illian – asta știi –, dar ceilalți? Dacă mă duc după Sammael, așa cum vrei tu, și dau peste doi, trei sau patru dintre ei? Sau de toți nouă?

– Ai fi putut înfrunta trei sau patru, poate pe toți nouă, supraviețuind, dacă n-ai fi lăsat Callandorul în Tear. Adevărul e că ești un fugar. N-ai un plan anume, un plan pentru Ultima Bătălie. Fugi dintr-un loc într-altul, cu speranța că până la urmă lucrurile vor ieși bine. Cu speranța, fiindcă nu ai altă soluție. Dacă mi-ai urma sfaturile, cel puțin...

Rand o întrerupse, agitându-și pipa, fără să se sinchisească de privirile încruntate pe care i le aruncau cele două femei.

– Să știi că am un plan.

Dacă voiau să știe, le va spune, și afurisit să fie dacă va schimba o iotă.

– Mai întâi, vreau să pun capăt războaielor și crimelor, indiferent dacă le-am pornit eu sau nu. Dacă bărbații trebuie să ucidă, să ucidă troloci, nu s-o facă între ei. În Războiul cu Aielii, patru clanuri au trecut peste Zidul Dragonului și au făcut ce-au vrut mai bine de doi ani. Au prădat și ars Cairhienul, au înfrânt toate armatele trimise împotriva lor. Dacă ar fi

vrut, ar fi putut ocupa și Tar Valonul. Turnul nu i-a putut opri din cauza Celor Trei Legăminte.

Să folosești Puterea ca armă doar împotriva Făpturii Umbrei, a Iscoadelor Celui Întunecat sau pentru apărarea propriei vieți – era alt Legământ, Aielii neamenințând Turnul. Rand simțea că fierbe de furie. Fugar? Numai speranța?

– Patru clanuri au făcut asta. Ce se va întâmpla când voi conduce unsprezece peste Osia Lumii?

Trebuiau să fie unsprezece; slabe speranțe să-i aducă și pe Aielii Shaido.

– Când neamurile se vor gândi să se unifice, va fi deja prea târziu. Îmi vor accepta pacea sau îmi voi găsi mormântul în Can Brear.

Dinspre harpă se auzi o notă discordantă, și Natael se aplecă peste instrument, clătinând din cap. O clipă mai târziu, sunetele dulci reveniră.

– Mai trufaș ca tine nici că există, mormăi Egwene, încrucișându-și brațele sub sâni. Și mai încăpățânat! Moiraine nu vrea decât să te ajute. Ce-i așa de greu de înțeles?

Aes Sedai își netezi fusta de mătase, fără a fi nevoie de așa ceva.

– Trecerea Zidului Dragonului în fruntea Aielilor ar putea fi cel mai neinspirat lucru pe care l-ai putea face.

În vocea ei se deslușeau și furia, și frustrarea. Cel puțin Rand o făcea să înțeleagă că nu era o marionetă.

– Chiar acum, Suprema Înscăunată stă de vorbă cu toți conducătorii neamurilor care încă mai au conducători și le arată dovezile potrivit cărora tu ești Dragonul Renăscut. Toți știu Profețiile; toți știu pentru ce te-ai născut. Din clipa în care sunt convinși cine ești, te vor accepta fiindcă așa trebuie. Se apropie Ultima Bătălie și tu ești singura lor speranță, singura speranță a omenirii.

Rand izbucni în râs. Un râs amar. Ținându-și pipa între dinți, se așeză pe masă cu picioarele încrucișate și le privi lung.

– Prin urmare, tu și Siuan Sanche încă mai credeți că știți totul.

Cu voia Luminii, nu știau nici jumătate din cât ar fi trebuit să știe despre el și nu vor ști niciodată.

– Sunteți niște netoate.

– Puțin respect! strigă Egwene, dar Rand strigă și mai tare.

– Înalții Seniori din Tear știu și ei Profețiile, mă știu și pe mine, doar m-au văzut cu Sabia care nu poate fi atinsă în mână. Jumătate dintre ei se așteaptă să le aduc putere sau glorie, sau și una, și alta; cealaltă jumătate ar prefera să-mi înfigă un cuțit în spate și să uite că Dragonul Renăscut a trecut vreodată prin Tear. Așa îl vor întâmpina neamurile pe Dragonul Renăscut. Dacă nu le pun căluțul în gură mai întâi, cum le-am făcut tairenilor. Știți de ce am lăsat Callandorul în Tear? Ca să le amintească de mine. În fiecare zi știu că este acolo, înfipt în Inima Stâncii, și știu că mă voi întoarce să-l iau. Asta îi ține legați de mine.

Acela era doar unul dintre motivele pentru care lăsase acolo Sabia care nu poate fi atinsă. Nu voia nici măcar să se gândească la celălalt.

– Fii cu multă băgare de seamă, zise Moiraine după o clipă.

Doar atât, cu o voce de un calm de gheață. Rand percepu un avertisment clar în cuvintele ei. Odată o auzise spunând cam pe același ton că ar prefera să-l vadă mort decât să-l ia Umbra. O femeie aspră.

Moiraine îl privi lung, cu ochii ca două lacuri întunecate care amenințau să-l înghită. Apoi făcu o reverență impecabilă.

– Cu voia ta, Mărite Dragon, am să-l anunț pe jupânul Kadere unde va trebui să muncească mâine.

Nimeni n-ar fi putut sesiza nici cea mai mică urmă de batjocură în gestul sau în cuvintele ei, Rand însă o simți. Orice îl putea dezechilibra, orice îl putea face mai vulnerabil – vină, rușine, nesiguranță, orice –, femeia încerca orice. Privi după ea până când dispăru după ghirlandele pline de mărgele din cadrul ușii.

– Nu e nevoie să te încrunți așa, Rand al'Thor, spuse Egwene cu o voce joasă și cu o privire mânioasă, apucându-și șalul de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât cu el. Mărite Dragon, ce să-ți spun! Nu ești decât un bădăran, un necioplit.

N-ai nici o brumă de maniere. Nu mori dacă ești și tu puțin politicos!

– Nici *tu* n-ai fost politicoasă, se răsti el, dar, spre surprinderea lui, Egwene dădu să clatine din cap și apoi se opri.

Deci Moiraine se folosise de Putere. Dacă femeia era atât de agitată însemna că era extrem de îngrijorată. Din cauza lui, probabil. Poate că ar trebui să-și ceară scuze. „Nu mori dacă ești și tu puțin politicos." Deși nu înțelegea de ce trebuia să fie manierat cu o Aes Sedai când femeia încerca să-l poarte în lesă.

Dar, dacă Rand se gândea să încerce să fie politicos, nu la același lucru se gândea și Egwene. Dacă tăciunii aprinși ar fi de un căprui-închis, ar fi arătat exact ca ochii ei.

– Ești un neghiob, Rand al'Thor, cu ochelari de cal, și regret că i-am spus lui Elayne că ești perechea potrivită pentru ea. Nu ești potrivit nici pentru o nevăstuică! Mai taie-ți din nas. Mi-aduc aminte când te-am văzut cum asudai când încercai să ieși dintr-un bucluc în care te băgase Mat. Mi-aduc aminte când Nynaeve te-a bătut cu nuiaua până ai început să țipi ca din gură de șarpe și-ai avut nevoie de o pernă ca să poți sta jos. Toate astea nu s-au întâmplat cu mulți ani în urmă. Ar trebui să-i spun lui Elayne să te uite. Dacă ar ști măcar jumătate din prostiile pe care le-ai făcut...

Rand se uita la ea cu gura căscată în timp ce Egwene își continua tirada, și mai furioasă decât atunci când intrase în încăpere pe sub ghirlandele de mărgele. Apoi înțelese. Acel mic semn din cap pe care nu intenționase să-l facă, prin care îi dădea de înțeles că Moiraine îl lovise. Egwene se străduia din răsputeri să facă ce trebuia să facă după toare regulile. Pentru că studia cu Înțeleptele purta haine de Aiel; mai curând sau mai târziu poate că adopta și obiceiurile Aielilor. N-ar fi fost exclus. Fapt e că voia să arate ca o Aes Sedai tot timpul, chiar dacă *era* doar una dintre Alese. De obicei, Aes Sedai știau să-și țină cumpătul și niciodată nu lăsau să se vadă ceea ce voiau să ascundă.

„Ilyena niciodată nu-şi pierdea cumpătul în faţa mea când era furioasă pe ea. Când mai încerca să muşte cu limba ei ascuţită, o făcea fiindcă..."

O clipă, simţi că îngheaţă. Niciodată nu întâlnise o femeie cu numele Ilyena. Dar putea lipi numele de o faţă, vag; o faţă drăguţă, cu pielea albă şi cu părul auriu, exact nuanţa părului lui Elayne. Asta trebuia să fie nebunia. Să-ţi aminteşti o femeie imaginară. Poate că într-o zi se va trezi că vorbeşte cu oameni care nu sunt de faţă cu el.

Peroraţia lui Egwene se sfârşi cu o privire îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat, Rand? întrebă ea, furia dispărându-i din glas de parcă nici n-ar fi existat. Te simţi rău? S-o chem pe Moiraine ca să...

– Nu! răspunse el răstit, dar îşi înmuie repede vocea. Ea nu poate Tămădui...

Nici măcar o Aes Sedai nu putea Tămădui nebunia; nici una dintre ele nu putea Tămădui ce-l durea pe el.

– Elayne e bine?

– E bine, răspunse Egwene cu o undă de compasiune, în ciuda a ceea ce spusese până atunci.

La asta se şi aşteptase Rand. Dincolo de ce ştia el când Elayne plecase din Tear, ce voia ea să facă era treaba Aes Sedai, nu a lui; asta-i şi spusese Egwene, de mai multe ori, susţinută şi de Moiraine. Cele trei Înţelepte care puteau pătrunde în visele altora, cele cu care studia Egwene, fuseseră chiar şi mai puţin cooperante; aveau motivele lor ca să nu fie mulţumite de el.

– Cred că mai bine plec şi eu, continuă Egwene, înfăşurându-şi braţele cu şalul. Văd că eşti obosit... Rand, ce înseamnă să fii înmormântat în Can Breat?

Rand dădu s-o întrebe despre ce anume vorbea, dar îşi aminti că folosise cuvintele ceva mai devreme.

– O expresie acolo, am auzit-o cândva, minţi el.

Nu mai ştia ce înseamnă şi nici nu-şi mai aducea aminte de unde venea.

– Odihneşte-te, Rand, zise ea, pe un ton care o făcea cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el, deşi Rand era mai mare cu doi ani. Promite-mi. Ai mare nevoie de odihnă.

Rand încuviință din cap. Egwene îl privi atent câteva clipe de parcă ar fi vrut să se convingă de adevăr, apoi se îndreptă spre ușă.

Pocalul de argint al lui Rand se înălță de pe covor și pluti până la el. Îl apucă în grabă tocmai când Egwene întorcea capul.

Poate că n-ar trebui să-ți spun, adăugă ea. Elayne nu mi-a zis să-ți spun dar... A zis că te iubește. Poate știai deja, dar, dacă nu știai, ar trebui să te gândești la asta.

Apoi tânăra ieși, mărgelele lovindu-se unele de altele în urma ei. Sărind de pe masă, Rand azvârli pocalul, împrăștiind vinul pe dalele de piatră și repezindu-se la Jasin Natael plin de furie.

CAPITOLUL 3

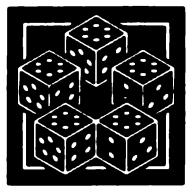

Umbre palide

Apucând strâns *saidinul*, Rand conduse Puterea, ţesând firele de Aer care îl smulseră pe Natael de pe perne; harpa aurită se rostogoli pe dalele de un roşu-închis, în timp ce menestrelul se văzu ţintuit de perete, imobilizat de la gât şi până la glezne, cu tălpile la o jumătate de metru de podea.

– Te-am prevenit! Niciodată să nu conduci Puterea când mai e cineva în preajmă. Niciodată!

Natael înclină capul în felul lui neobişnuit, de parcă ar fi vrut să-l privească pieziş pe Rand sau să privească fără a fi observat.

Dacă a văzut, probabil a crezut că vine de la tine.

Nu era nici un fel de scuză în vocea lui, nici un fel de ruşine, ca de altfel nici nu fel de provocare; părea să creadă că dă o explicaţie rezonabilă.

În plus, păreai că ţi-e sete. Bardul curţii trebuie să aibă grijă de stăpânul lui.

Aceasta era una dintre micile fantezii cu care se amăgea Natael; dacă Rand era Dragonul Renăscut, atunci el trebuia să fie bardul curţii, nu doar un simplu menestrel.

Dezgustat de propria persoană în aceeaşi măsură în care era furios pe Natael, Rand destrămă ţesătura şi îl lăsă să cadă. A-l brutaliza era echivalent cu a căuta ceartă unui băiat de 10 ani. Nu putea vedea scutul care limita accesul lui Natael la *saidin* – asta numai o femeie putea face –, dar ştia că e acolo. Mişcarea unui pocal era cam tot ce putea face Natael acum. Din fericire, scutul fusese ascuns şi de ochii femeii. Natael numea asta „inversare", un proces pe care însă nu ştia să-l explice.

– Dar dacă mi-a văzut expresia şi a intrat la bănuieli? Am rămas atât de surprins de parcă pocalul ar fi zburat spre mine cu de la sine putere!

Rand îşi vârî din nou pipa între dinţi şi scoase rotocoale furioase de fum.

– Tot n-avea cum să-şi dea seama, zise Natael, se aşează la loc pe perne şi luă harpa, începând un cântec cu accente sumbre. Cum să-şi dea seama? Nici mie nu-mi prea vine să cred.

Rand nu percepu nici măcar o urmă de amărăciune în vocea lui. Nici lui nu-i prea venea să creadă, deşi se străduise din răsputeri. Omul din faţa lui, Jasin Natael, avea alt nume. Asmodean.

Ciupind alene coardele harpei, Asmodean nu arăta ca unul dintre temuţii Rătăciţi. Chiar era destul de arătos; femeile probabil că-l considerau atrăgător. Adesea, părea ciudat că răul nu lasă nici o urmă vizibilă. Asmodean era unul dintre Rătăciţi şi, departe de a încerca să-l ucidă, Rand îi ascundea adevărata identitate de Moiraine şi de toţi ceilalţi. Avea nevoie de un învăţător.

Dacă ceea ce se spunea despre acele Aes Sedai numite sălbăticiuni era valabil şi pentru bărbaţi, avea doar o şansă din patru ca să supravieţuiască încercării de a învăţa să folosească Puterea de unul singur. Asta fără să ia în calcul nebunia. Învăţătorul lui trebuia să fie bărbat; Moiraine şi celelalte femei îi spuseseră destul de des că pasărea nu poate învăţa peştele să zboare, la fel cum peştele nu poate învăţa pasărea să înoate. Învăţătorul lui trebuia să fie cineva cu experienţă, cineva care să ştie deja toate lucrurile de care avea el nevoie. Faptul că Aes Sedai îi domoleau pe bărbaţii care puteau conduce Puterea de

îndată ce-i găseau – iar numărul acestora se împuțina în fiecare an – îi demonstra că șansele lui de reușită erau minime. Cel care pur și simplu descoperise că poate conduce Puterea nu știa mai multe decât el. Un Dragon Fals care conducea Puterea – asta dacă Rand găsea unul care nu fusese deja prins și domolit – era departe de a renunța la propriile visuri de mărire pentru unul care pretindea că este Dragonul Renăscut. Mai rămânea unul dintre Rătăciți, pe care Rand îl atrăsese spre el.

Asmodean ciupea coardele la întâmplare, în timp ce Rand se așeză pe o pernă din fața lui. Era bine să nu uite că omul nu se schimbase, cel puțin în interior, din ziua, atât de îndepărtată, în care își făgăduise sufletul Umbrei. Ceea ce făcea acum făcea de nevoie; nu ajunsese la Lumină.

– Te-ai gândit vreodată să te întorci, Natael?

Rand avea grijă mereu să nu-i rostească numele adevărat; un singur „Asmodean", și Moiraine era sigură că trecuse de partea Umbrei. Moiraine, poate și alții. Nici el, nici Asmodean n-ar mai supraviețui.

Mâinile lui Natael încremeniră pe coarde, iar fața i se întunecă.

– Să mă întorc? Demandred, Rahvin, oricare din ei m-ar ucide pe loc. Dacă aș avea noroc. Poate mai puțin Lanfear, sper că înțelegi de ce nu vreau să o pun la încercare. Semirhage ar face și o stâncă să-i ceară îndurare și să-i mulțumească fiindcă o omoară, scăpând-o astfel de chinuri. Cât despre Marele Stăpân...

– Cel Întunecat, îl întrerupse Rand cu pipa între dinți.

Marele Stăpân al Întunericului era cel pe care Iscoadele îl numeau Cel Întunecat. Iscoadele și Rătăciții.

Asmodean înclină scurt din cap în semn de aprobare.

– Când Cel Întunecat se va elibera...

Dacă până acum fața îi fusese lipsită de expresie, acum era plină de tristețe.

– Nu pot să-ți spun decât că o voi găsi pe Semirhage și mă voi da pe mâna ei înainte de a primi... pedeapsa Celui Întunecat pentru trădare.

– Până atunci însă nu uita că ești aici ca să mă înveți.

O muzică de jale începu să izvorască din harpă, despre pierderi și lacrimi.

– „Marșul morții", spuse Asmodean mai tare decât muzica, ultima parte a *Ciclului Marile Pasiuni* compus înainte cu trei sute de ani de Războiul Puterilor de...

– Nu-mi place cum mă înveți, i-o tăie Rand.

– Dată fiind situația, fac și eu ce pot. Acum poți prinde *saidinul* la fiecare încercare și poți deosebi un fir de altul. Te poți apăra, și Puterea face tot ce vrei tu.

Asmodean se opri din cântat și se încruntă, dar nu spre Rand.

– Chiar crezi că Lanfear a vrut ca eu să te învăț totul? Dacă ar fi vrut asta, ar fi făcut în așa fel încât să rămână aproape, ca să ne poată lega. Lanfear vrea să trăiești, Lews Therin, dar de data asta vrea să fie mai puternică decât tine.

– Nu-mi spune așa! se răsti Rand, dar Asmodean păru că nu aude.

– Dacă asta ați pus la cale amândoi... ca să mă prindeți în capcană... zise Rand simțindu-l cum se încordează, ca și cum Rătăcitul ar fi încercat scutul pe care Lanfear îl țesuse în jurul lui; femeile care puteau mânui Puterea vedeau o strălucire în jurul altei femei care îmbrățișase *saidarul* și îi percepeau Puterea clar, Rand însă nu vedea nimic în jurul lui Asmodean și simțea ceva foarte vag.

– Dacă ați pus totul la cale împreună, ai lăsat-o să te păcălească în mai multe privințe. Ți-am spus că nu sunt un învățător foarte bun, mai ales dacă n-am o legătură. Nu-i așa că ați pus totul la cale împreună? întrebă Asmodean, privindu-l acum pe Rand, pieziș, dar cu intensitate. Cât îți mai amintești? Din a fi Lews Therin. Spunea că nu-ți mai aduci aminte absolut nimic, dar poate că nu voia decât să-l mintă pe Mar... pe însuși Cel Întunecat.

– De data asta, a spus adevărul.

Așezându-se pe o pernă, Rand îndreptă spre el unul dintre pocalurile de argint neatinse de căpeteniile clanurilor. Chiar și o atingere atât de scurtă a *saidinului* era revigorantă și scabroasă. Și îi venea greu să n-o repete. Nu voia să discute despre Lews Therin; se săturase ca oamenii să creadă că *este*

Lews Therin. Pipa i se înfierbântase de atâta pufăit, drept care o scoase din gură și gesticulă cu ea.

– Dacă legătura te ajută să mă înveți, de ce nu ne legăm? întrebă el.

Asmodean îl privi de parcă l-ar fi întrebat de ce nu mănâncă piatră, apoi clătină din cap.

– Mereu uit cât de multe lucruri nu știi. Noi doi nu ne putem lega. Pentru asta e nevoie de o femeie. Ai putea s-o rogi pe Moiraine sau pe fata aceea, Egwene. Una dintre ele ar putea găsi metoda potrivită. Atâta vreme cât nu te deranjează că află cine sunt.

– Nu minți, Natael, strigă Rand.

Cu mult înainte de a-l întâlni pe Natael, aflase că felul în care bărbatul mânuiește Puterea este la fel de diferit de cel al femeii pe cât e de diferit bărbatul de femeie, motiv pentru care crezuse prea puțin din ceea ce-i spusese Rătăcitul.

– Am auzit că Egwene și alte femei vorbesc că Aes Sedai își leagă puterile. Dacă ele o pot face, de ce n-am putea și noi doi? continuă Rand.

– Fiindcă nu putem, replică Asmodean cu exasperare în glas. Întreabă un filosof, dacă vrei să știi de ce. De ce nu pot zbura câinii? Poate că Pânza Vârstei compensează faptul că bărbații sunt mai puternici decât femeile. Nu ne putem lega fără ele, dar ele se pot lega fără noi. Nu în număr mare, până la treisprezece, ceea ce este o palidă consolare; apoi au nevoie de bărbați pentru a lărgi cercul.

Rand era sigur că, de data aceasta, îl prinsese cu o minciună. Moiraine spunea că, în Vârsta Legendelor, bărbații și femeile fuseseră la fel în fața Puterii, și ea nu putea minți.

– Da, dar Cele Cinci Puteri sunt egale, se mărgini el să spună.

– Pământul, Focul, Aerul, Apa și Spiritul, zise Natael, ciupind câte o coardă pentru fiecare. E-adevărat, sunt egale, și la fel de adevărat e că ce poate face bărbatul cu ele poate și femeia. Cel puțin în principiu. Dar asta n-are nimic de-a face cu faptul că bărbații sunt mai puternici. Ceea ce crede Moiraine că e adevărat susține că e adevărat, indiferent dacă e sau nu adevărat; una dintre miile de hibe ale acelor Legăminte prostești.

Asmodean cântă ceva care într-adevăr părea prostesc.

– Unele femei au brațele mai puternice decât unii bărbați, dar, în general, lucrurile stau invers. Același lucru e valabil și când vine vorba de mânuirea Puterii, cam în aceeași proporție, adăugă el.

Rand dădu din cap aprobator. Ceea ce spunea Natael părea să fie logic. Elayne și Egwene erau considerate două dintre cele mai puternice femei care se instruiseră în Turn în ultimii peste o mie de ani, el însă le testase puterea doar o singură dată, pentru ca mai târziu Elayne să spună că se simțise ca o pisicuță încolțită de un buldog.

Asmodean nu terminase ce avea de spus.

– Dacă două femei se leagă, nu înseamnă că-și dublează puterea – legarea nu e la fel de simplă precum punerea la un loc a celor două forțe –, dar, dacă sunt îndeajuns de puternice, se pot măsura cu un bărbat. Și când lărgesc cercul la treisprezece, trebuie să fii cu ochii în patru. Treisprezece femei, legate, care știu foarte puțin să mânuiască Puterea i-ar putea dovedi pe cei mai mulți dintre bărbați. Cele mai slabe treisprezece femei din Turn ar putea dovedi orice bărbat, chiar și pe tine, fără ca măcar să le vezi gâfâind. În Arad Doman am auzit o zicală: „Cu cât sunt mai multe femei în preajma lui, cu atât mai ușor pășește bărbatul înțelept". N-ar fi rău s-o ții minte.

Rand se înfioră, gândindu-se la vremea când se aflase printre mai mult de treisprezece Aes Sedai. Sigur, cele mai multe dintre ele nu știau cine e. Dacă ar fi știut... *Dacă Egwene și Moiraine s-ar lega...* Nu voia să creadă că Egwene se apropiase atât de mult de Turn și se îndepărtase atât de mult de prietenia lor. „Orice lucru ar face, îl face cu toată inima, fiindcă vrea să devină o Aes Sedai. La fel și Elayne."

Bău jumătate din pocal, dar nu reuși să-și mute gândurile în altă parte.

– Ce poți să-mi mai spui despre Rătăciți?

Era o întrebare pe care sigur o pusese de o sută de ori, dar mereu credea că mai poate afla câte ceva. Mai bine decât să se gândească la posibilitatea ca Moiraine și Egwene să se lege și astfel să...

– Ți-am spus tot ce știu, răspunse Asmodean oftând adânc. Cu nici unul n-am fost foarte apropiat. Crezi că-ți ascund ceva? Nu știu unde sunt ceilalți, dacă asta vrei să afli. Cu excepția lui Sammael, dar știai dinainte că și-a ales regatul Illian. Graendal a fost câtva timp în Arad Doman, cred că a plecat de-acolo; îi place prea mult confortul. Bănuiesc că Moghedien este sau a fost și ea undeva, în apus, dar Păienjenița nu poate fi găsită decât dacă vrea și ea. Rahvin și-a găsit o regină, dar habar n-am în ce țară. Asta e tot ce știu și tot ce te-ar putea ajuta să-i localizezi.

Rand mai auzise lucrurile astea; i se părea că auzise de cincizeci de ori tot ce știa Asmodean despre Rătăciți. Atât de des încât uneori i se părea că știa dintotdeauna ce-i spunea Asmodean. Pe unele dintre ele regreta că le aflase – ce i se părea amuzant lui Semirhage, de pildă –, altele pur și simplu nu aveau logică. Demandred trecuse de partea Umbrei fiindcă îl invidia pe Lews Therin Telamon? Rand nu-și putea închipui că poți să faci ceva din invidie, mai ales să treci de partea Umbrei. Asmodean susținea că pe el îl tentaseră gândul la nemurire și nesfârșitele Vârste ale muzicii; susținea că înainte fusese un compozitor de marcă. Absurd. Dar poate că acele nenumărate informații, adesea înfiorătoare, dețineau cheia supraviețuirii Ultimei Bătălii. Indiferent de ce-i spunea lui Moiraine, știa că va trebui să-i înfrunte cât de curând. După ce goli pocalul, îl puse pe podea. Vinul nu-l putea face să întoarcă spatele realității.

Auzi zgomotul ghirlandelor de mărgele și privi peste umăr la gai'shainii care tocmai intrau, în robele lor albe, tăcuți. În timp ce unii se apucară să strângă mâncarea și băutura pe care le aduseseră pentru el și pentru căpeteniile clanurilor, un bărbat se apropie de masă cu o tavă mare, de argint. Pe ea se aflau mai multe farfurii acoperite, o cupă de argint și două urcioare de lut cu dungi verzi. Într-unul era vin, în celălalt apă. O femeie gai'shain aduse o lampă aurită, deja aprinsă, și o așeză lângă tavă. Afară cerul începea să capete nuanța galben-roșcată a apusului de soare; în scurtul interval dintre căldura sufocantă și frigul glacial aerul era destul de plăcut.

Rand rămase în picioare în timp ce gai'shainii părăseau încăperea, dar nu îi urmă imediat.

– Natael, ce șanse crezi că am în Ultima Bătălie?

Asmodean stătu pe gânduri dacă să tragă păturile de lână cu dungi roșii și albastre din spatele pernelor, apoi ridică privirea spre el, cu capul lăsat pe o parte, după cum îi era obiceiul.

– Ai găsit... ceva... în piață în ziua în care ne-am întâlnit aici.

– Lasă asta, replică Rand cu asprime.

Fuseseră două obiecte, nu unul.

– Oricum l-am distrus, adăugă el, părându-i-se că umerii lui Asmodean se lăsă un pic.

– Atunci... Cel Întunecat... te va mânca de viu. În ceea ce mă privește, vreau să-mi tai venele în clipa în care scapă de acolo. Dacă mai am timp. O moarte rapidă e mai bună decât orice altceva, zise Asmodean, aruncând păturile și privind posomorât în gol. Mult mai bine decât să-mi pierd mințile. Ceea ce mi se poate întâmpla oricând, ca și ție, de altfel. Fiindcă ai distrus legăturile care mă protejau.

Nu era nici o urmă de amărăciune în vocea lui; doar deznădejde.

– Dar dacă te mai poți apăra și altfel de mâna lungă a Celui Întunecat? întrebă Rand. Dacă am găsi un antidot? Te-ai mai sinucide?

Asmodean râse cu amărăciune.

– Lua-m-ar Umbra, chiar ai început să te crezi însuși Creatorul! Suntem morți. Amândoi. Morți! Nu mai vezi de-atâta mândrie? Sau ești prost de-a binelea, păstor nenorocit?

Rand încercă să-și păstreze calmul.

– Atunci de ce n-o faci acum? întrebă el ferm.

„Am văzut foarte bine ce-ați vrut să faceți, tu și Lanfear. Eu am prostit-o pe ea și te-am atras în capcană pe tine."

– Dacă nu mai e nici o speranță, nici o șansă, oricât de mică... de ce te mai agăți de viață?

Privind în altă parte, Asmodean își frecă nasul.

– Cândva, am văzut un om care atârna de o stâncă, spuse el rar. Marginea stâncii se fărâmița sub degetele lui și singurul lucru de care se putea apuca era un smoc de iarbă, câteva fire

ale căror rădăcini de-abia se mai țineau. Singura șansă pe care o avea omul ăla era să urce pe stâncă. Așa că s-a apucat de smocul de iarbă.

Chicotul lui Asmodean era lipsit de veselie.

– Deși știa că se va rupe.

– L-ai salvat? întrebă Rand, dar Asmodean nu răspunse.

În clipa în care se îndreptă spre ușă, Rand auzi acordurile „Marșului Morții".

Ghirlandele de mărgele căzură în spatele lui și cele cinci Fecioare care așteptau în holul mare și pustiu se ridicară imediat în picioare de unde ședeau pe dalele bleu. Cu excepția uneia, toate erau peste înălțimea obișnuită, deși nu peste cea a femeilor Aiel. O palmă în plus și șefa lor, Adelin, ar fi putut să-l privească drept în ochi. Excepția, o roșcată pe nume Enaila, deși nu era mai înaltă decât Egwene, devenea foarte irascibilă când venea vorba de statura ei. Ca și la căpeteniile de clan, ochii lor erau albaștri, cenușii sau verzi, iar părul, castaniu-deschis, blond sau roșcat, era tuns scurt, cu excepția unei cozi lăsate pe ceafă. La cingătoare purtau pumnale lungi, ascunse în teacă, iar pe spate arcuri din corn. Fiecare mai avea și câte trei-patru lănci scurte și un scut rotund, din piele de taur. Femeile Aiel care nu voiau familie și copii aveau propria frăție, *Far Dareis Mai,* Fecioarele Lăncii.

Le salută cu o mică plecăciune, ceea ce le făcu să zâmbească; nu era un obicei Aiel, cel puțin nu în felul în care fusese învățat să o facă.

– Te văd, Adelin, zise el. Unde este Joinde? Mi s-a părut că mai devreme era cu tine. E bolnavă, cumva?

– Te văd, Rand al'Thor, replică ea.

Părul ei de un blond-pai părea și mai deschis așa cum îi încadra fața înnegrită de soare, cu o cicatrice subțire pe un obraz.

– Într-un fel, este. A vorbit toată ziua singură și, acum o oră, s-a dus să așeze o coroniță de lămâiță la picioarele lui Garan din Jhirad Goshien.

Câteva dintre Fecioare clătinară din cap; măritișul însemna renunțarea la lance.

– Mâine este ultima zi de gai'shain. Joinde este din septul Stâncă Neagră a neamului Shaarad, adăugă ea cu importanță.

Și era important; căsătoriile dintre bărbații și femeile gai'shain erau destul de frecvente, dar se întâmplau foarte rar între clanurile aflate în conflict, chiar și în condițiile în care conflictul se afla în stare latentă.

– E o boală molipsitoare, zise Enaila cu o voce la fel de înflăcărată ca și părul. De când am sosit în Rhuidean, în fiecare zi una sau două Fecioare își împletesc coroniță de lămâiță.

Rand înclină din cap cu ceea ce, spera el, va fi luat drept compătimire. Era vina lui. Dacă le spunea, nu știa câte ar mai fi riscat să rămână alături de el. Toate, probabil; onoarea le-ar fi oprit, iar frica le era la fel de străină ca și căpeteniilor de clan. Cel puțin, pe moment, era vorba doar de căsătorii: chiar și Fecioarele preferau căsătoria experiențelor prin care trecuseră. Foarte posibil.

– Imediat sunt gata, le spuse el.

– Te vom aștepta cu răbdare, zise Adelin.

Dar numai răbdare nu se chema ce vedea el; așa cum stăteau acolo, toate păreau gata de orice.

Nu-i luă decât o clipă ca să facă ce voia, adică să țească firele Spiritului și ale Focului și să le adune într-un ghem de sine stătător. Orice putea intra și ieși din încăpere – cu excepția celui care putea conduce Puterea. Pentru el – ca și pentru Asmodean – a ieși pe ușă echivala cu a trece printr-un zid de flăcări. Aflase cum se țes firele – iar Asmodean, blocat, era prea slab ca să poată mânui Puterea prin ele – din întâmplare. Nimeni nu se sinchisea ce face un menestrel, dar, dacă totuși se găsea cineva care s-o facă, Jasin Natael prefera să doarmă cât mai departe de femeile Aiel atâta timp cât stătea în Rhuidean. O opțiune cu care cel puțin căruțașii și paznicii lui Hadnan Kadere nu puteau decât să fie de acord. Astfel Rand știa exact unde se afla el noaptea. Iar Fecioarele îl scuteau de întrebări.

Se întoarse. Fecioarele îl urmară, la distanță de câțiva pași una de alta și cu ochii în patru, de parcă ar fi așteptat un

atac dintr-o clipă într-alta. Asmodean cânta în continuare „Marșul Morții".

Cu brațele întinse în lateral, Mat Cauthon măsura cu pași mari fântâna secată, cântând bărbaților care îl urmăreau în lumina difuză.

Vom bea tot vinul, vom goli pocalul,
Vom iubi fetele, vom mânui pumnalul,
Vom cânta la stele, vom da cu banul
Pân' vom dansa cu Jak, fiul Umbrelor.

Aerul părea rece după arșița de peste zi, și Mat se gândi o clipă să-și încheie haina elegantă, de mătase verde, brodată cu fir de aur, dar băutura pe care Aielii o numeau *oosquai* făcea să-i bâzâie capul, de parcă ar fi avut în el nu știu câte muște uriașe, drept care renunță. Cele trei femei cioplite din piatră albă ședeau pe o platformă în bazinul plin de praf, înalte de șapte metri și dezbrăcate. Fiecare avea o mână ridicată, iar în cealaltă ținea un vas enorm aplecat peste umăr, din care să curgă apa, una însă nu mai avea capul și mâna întinsă, iar din vasul alteia rămăsese doar fundul.

Vom dansa toată noaptea, pe lună plină,
Vom legăna fetele în crinolină,
Și-apoi veți trece cu mine după cortină
Să dansăm cu Jak, fiul Umbrelor.

– Un cântec cât se poate de potrivit despre moarte, strigă unul dintre căruțași cu un puternic accent lugardian.

Oamenii lui Kadere se țineau departe de Aielii din jurul fântânii; erau cu toți bărbați dintr-o bucată, cu fețe aspre, dar știau că Aielii le-ar fi tăiat beregata la prima căutătură mai piezișă. Și aveau dreptate.

– Am auzit-o pe bunică-mea vorbind despre Jak, fiul Umbrelor, șopti lugardianul cu urechile mari. Nu-i bine să cânți așa despre moarte.

Mat se gândi, amețit, la cântecul pe care tocmai îl terminase și făcu o grimasă. Nimeni nu mai auzise *Dansează cu Jak, fiul Umbrelor* de la căderea Aldesharului; în mintea lui încă mai auzea cântecul sfidător crescând din piepturile Leilor de Aur în timp ce aceștia lansau ultimul și inutilul atac asupra oștirii lui Artur Aripă-de-Șoim care îi încercuise. Cel puțin nu-l bolborosise în Limba Străveche. Nu era nici pe jumătate atât de vivace, dar băuse prea multe cupe de *oosquai*. Lichidul arăta și avea gust de apă maronie, însă, dacă îl dădeai pe gât, era ca și cum ai fi luat o copită de catâr în plin. „Moiraine o să mă trimită pachet la Turn dacă nu sunt cu băgare de seamă. Așa, cel puțin, aș scăpa de Pustiu și de Rand." Poate că era mai beat decât credea, dacă ăsta i se părea un târg cinstit. Începu să cânte *Meșterul e în bucătărie*.

> Meșterul e în bucătărie, repară nu știu ce.
> Stăpâna case-i sus, își pune-o robă albăstrie.
> Coboară treptele dansând, în stare de orice,
> Și strigă: „Meștere, n-ai să-mi repari ceva și mie?"

Câțiva dintre oamenii lui Kadere începură să cânte odată cu el, în timp ce Mat reveni în pași de dans la cele trei femei de piatră. Aielii însă rămaseră imperturbabili; la ei bărbații cântau numai cântece de război sau de jale după cei uciși, iar Fecioarele cântau numai între ele.

Doi Aieli ședeau pe platformă fără să arate cât *oosquai* băuseră, doar ochii sticlindu-le ușor. Mat de-abia aștepta să se întoarcă acolo unde ochii de culoare deschisă erau o raritate; până să se maturizeze nu văzuse decât ochi căprui sau negri, mai puțin la Rand.

Câteva bucăți de lemn – spătare și picioare de scaune găurite de cari – stăteau împrăștiate pe pavaj, în zona lăsată liberă de privitori. Lângă platformă se afla o cană de lut goală, roșie, ca și una în care mai era ceva *oosquai*, și o cupă de argint. Jucătorii trebuiau să ia o înghițitură de *oosquai* și apoi să încerce să atingă cu pumnalul o bucată de lemn aruncată în aer. Nici unul dintre oamenii lui Kadere nu îndrăznea să joace zaruri

cu el și doar câțiva Aieli o făceau – câștiga mult prea des, iar cărți nu jucau. Aruncarea pumnalului era parcă altceva, mai ales că se adăuga și o înghițitură de *oosquai*. Aici nu câștiga la fel de des ca la zaruri, dar deja o jumătate de duzină de cupe de aur și două boluri se aflau în bazin, la picioarele lui, alături de brățări și coliere incrustate cu rubine, filinit sau safire, și mai multe monede. Pălăria lui teșită și o lance veche, neagră se odihneau lângă câștigurile lui. Unele erau făcute chiar de Aieli, mai dispuși să plătească în natură, cu o parte din pradă, decât cu bani.

Corman, unul dintre Aielii de pe platformă, ridică ochii spre el când termină de cântat. Nasul îi era străbătut de o cicatrice albă.

– La aruncatul pumnalului ești aproape la fel de bun ca și la zaruri, Matrim Cauthon. Ce zici, punem capăt jocului? Lumina e pe ducă.

– E destulă.

Mat privi cerul cu ochii mijiți; umbre palide acopereau totul în valea Rhuideanului, dar cerul era încă destul de luminat ca să se mai poată juca.

– Și bunica ar mai juca pe o lumină ca asta. Eu, unul, m-aș descurca și legat la ochi.

Jenric, celălalt Aiel care ședea pe platformă, făcu ochii roată.

– E vreo femeie pe-aici? întrebă el.

Mare cât un urs, se credea spiritual.

– Bărbații vorbesc așa numai când vor să le impresioneze pe femei, continuă el.

Fecioarele răspândite prin mulțimea de privitori râseră la fel de tare ca bărbații sau poate chiar mai tare.

– Crezi că nu pot? mormăi Mat, smulgându-și eșarfa de culoare închisă pe care o purta la gât ca să ascundă cicatricea pe care o căpătase atunci când fusese spânzurat. Nu trebuie decât să strigi „Acum" când arunci bucata de lemn în aer, Corman.

Își legă repede eșarfa în jurul ochilor și scoase un pumnal din mânecă. Zgomotul cel mai mare era răsuflarea privitorilor. „Nu-s beat? Sunt mai sprinten decât plodul unui scripcar."

Brusc, își simți norocul, acea senzație care îi spunea ce numere vor arăta zarurile înainte de a se opri. Mintea păru că i se limpezește un pic.

– Aruncă, murmură el calm.

– Acum, strigă Corman, iar Mat își luă avânt și aruncă.

În tăcerea din jur, *zgomotul* scos de pumnalul care străpunge bucata de lemn fu la fel de puternic ca și cel scos de bucata de lemn căzută pe pavaj.

Nimeni nu scoase o vorbă când Mat își trase eșarfa la loc în jurul gâtului. O bucată dintr-un spătar de scaun, nu mai mare decât mâna lui, stătea mai încolo, cu pumnalul înfipt bine în mijloc. Corman se pare că încercase să-l păcălească. Nu specificase care va fi ținta. Mat își dădu seama că nici măcar nu făcuseră un pariu.

În cele din urmă, unul dintre oamenii lui Kadere strigă cu jumătate de gură:

– Norocul Celui Întunecat!

– Norocul e un cal ca oricare altul, își spuse Mat.

Nu conta de unde vine. Nu că ar fi știut de unde îi vine norocul; el doar încerca să-l exploateze cât mai mult.

La fel de calm pe cât vorbise, Jenric se încruntă la el.

– Ce-ai spus, Matrim Cauthon?

Mat deschise gura ca să repete dar o închise repede când cuvintele îi apărură clar în minte. *Sene sovya caba'donde ain dovienya.* Limba Străveche.

– Nimic, murmură el. Vorbeam singur.

Privitorii începeau să se îndepărteze.

– Cred că lumina e prea slabă acum ca să mai continuăm.

Corman puse piciorul pe bucata de lemn ca să scoată pumnalul lui Mat și i-l înapoie.

– Poate altă dată, Matrim Cauthon, altă dată.

Era felul Aielilor de a spune „niciodată" când nu voiau să o spună pe șleau.

Mat încuviință dând din cap în timp ce vâra pumnalul la loc, într-una din tecile ascunse în mânecă; era la fel ca atunci când dăduse șase-șase de douăzeci și trei de ori la rând. Bineînțeles că ei n-aveau nici o vină. Aici nu era vorba numai

de noroc. Observă cu o undă de invidie că nici unul dintre cei doi Aieli nu se clătina în timp ce îi ajungeau din urmă pe ceilalți.

Trecându-și o mână prin păr, Mat se lăsă să cadă pe platformă. Amintirile care i se învălmășiseră în minte precum stafidele într-un cozonac se amestecau acum cu cele proprii. O parte a minții îi spunea că se născuse în Ținutul celor Două Râuri cu douăzeci de ani în urmă, dar, în același timp, își amintea cu precizie cum condusese atacul pe flanc care îi pusese pe fugă pe troloci la Maighande, cum dansase la curtea lui Tarmandewin, ca și alte o sută de lucruri, o mie chiar. Bătălii, în cea mai mare parte. Își amintea că murise de mai multe ori decât voia să creadă. Fără ca între vieți să fie vreo legătură; nu putea spune care sunt amintirile lui și care sunt ale altora fără să se concentreze.

Își puse pălăria cu borul larg, apoi își luă lancea veche și o așeză pe genunchi. În locul vârfului obișnuit, avea un fel de sabie lungă de aproape jumătate de metru, pe care erau incrustați doi corbi. Lan spunea că sabia fusese făcută cu ajutorul Puterii Supreme în timpul Războiului Umbrei, Războiul Puterii; Străjerul susținea că nu trebuia ascuțită și că nu se putea rupe. Mat gândi că se putea baza pe spusele lui numai dacă nu exista altă soluție. Poate că rezistase trei mii de ani, dar el, unul, nu prea avea încredere în Putere. Pe mânerul negru erau scrise mai multe cuvinte, încadrate de câte un corb, incrustat într-un metal și mai negru. În Limba Străveche, pe care el o descifra acum.

Așa e scris tratatul nostru; așa e făcută înțelegerea.
Gândul e săgeata timpului; memoria nu se pierde niciodată.
Ce s-a cerut e dat. Prețul se plătește.

În josul străzii largi, la vreo jumătate de milă, era o piață care, în majoritatea orașelor, ar fi fost considerată mare. Negustorii Aieli plecaseră, dar pavilioanele lor erau acolo, confecționate din aceeași lână maro-cenușie ca și corturile Aielilor. Sute de negustori veniseră în Rhuidean din toate

colțurile Pustiului pentru cel mai mare târg pe care Aielii îl văzuseră vreodată, iar numărul lor creștea în fiecare zi. Negustătorii fuseseră printre primii care începuseră să trăiască în oraș.

Mat șovăi înainte de a privi în direcția opusă, spre cealaltă piață. Desluși siluetele căruțelor lui Kadere, care așteptau să fie umplute a doua zi. Ceea ce părea a fi un cadru de ușă strâmb, din piatră roșie, fusese încărcat într-una dintre căruțe chiar în după-amiaza aceea; Moiraine se îngrijise personal ca ușa să fie legată bine ca să nu cadă.

Nu-și dădea seama cât știa femeia despre ușă – și nici nu avea de gând să întrebe; era mai bine dacă Moiraine uita că mai trăiește, deși erau slabe speranțe în privința asta –, dar era sigur că știa mai mult decât ea. Pășise prin ea, un nebun care căuta răspunsuri. Nu se alesese decât cu un cap plin de amintirile altor oameni. Cam atât. Își strânse eșarfa în jurul gâtului. A, și încă două lucruri. Un medalion de argint, cu un cap de vulpe, pe care îl purta pe sub cămașă, și arma de pe genunchii lui. O recompensă prea mică. Își trecu degetele peste cuvintele de pe lance. „Memoria nu se pierde niciodată." Aveau un simț al umorului potrivit pentru Aieli, cei de dincolo de ușă.

– Poți face asta de fiecare dată?

Mat întoarse repede capul spre Fecioara care tocmai se așezase lângă el. Înaltă chiar și pentru un Aiel, poate mai înaltă chiar decât el, avea părul ca aurul strunjit și ochii de culoarea cerului senin, dimineața. Era mai în vârstă decât el, poate cu zece ani, dar asta nu-l deranjase niciodată. În plus, era *Far Dareis Mai.*

– Eu sunt Melindhra, din septul Jumai. Poți face asta tot timpul?

Se referea la aruncatul pumnalului, înțelese el în cele din urmă. Numise septul, nu și clanul. Aielii nu făceau asta. Doar dacă... Trebuia să fie una dintre Fecioarele Shaido care i se alăturaseră lui Rand. Mat nu prea înțelegea ce e cu frățiile alea, dar despre Shaido își amintea prea bine cum încercaseră să-și implânte lăncile în el. Couladin nu-i avea la inimă pe

cei care treceau de partea lui Rand, iar ceea ce ura Couladin urau și Aielii Shaido. Dar Melindhra venise aici, în Rhuidean. O Fecioară. Și surâdea; iar strălucirea din ochii ei aducea a invitație.

– Aproape de fiecare dată, răspunse el cu onestitate.

Chiar și atunci când nu-l simțea, norocul era de partea lui; dar, când îl simțea, totul era perfect. Femeia chicoti, zâmbind cu toată gura, ca și cum ar fi crezut că Mat se laudă. Femeile păreau să-și dea seama dacă minți sau nu fără să stea prea mult pe gânduri. Pe de altă parte, dacă te plăceau, ori nu le păsa, ori hotărau că până și minciuna cea mai sfruntată era demnă de crezare.

Fecioarele puteau fi periculoase, indiferent de clanul de care aparțineau – orice femeie putea fi; învățase asta pe propria piele –, dar ochii Melindhrei sigur nu priveau spre el.

Căutând printre trofee, scoase un colier din spirale de aur, fiecare spirală cu un safir de un albastru-închis, cel mai impresionant fiind cât degetul lui mare. Își aminti de o vreme – cu propria lui memorie – când până și cea mai mică dintre acele pietre îl făcea să asude.

– Se vor asorta cu ochii tăi, zise el punându-i colierul greu în mână.

Până atunci nu văzuse ca vreo Fecioară să poarte podoabe de vreun fel, dar experiența îi spunea că nu exista femeie căreia să nu-i placă giuvaiericalele. Ciudat, și florile le plăceau aproape la fel de mult. Ceea ce nu pricepea, dar era dispus să recunoască era faptul că le înțelegea pe femei mai puțin decât își înțelegea norocul sau ceea ce se întâmplase de partea cealaltă a tocului de ușă strâmb.

– Frumoasă lucrătură, zise ea ridicând colierul. Îți accept oferta.

Colierul dispăru în punga ei de la cingătoare, iar ea se aplecă și îi împinse pălăria pe ceafă.

– Ai ochi frumoși. Închiși la culoare, strălucitori, ca de pisică, rosti ea, își puse picioarele pe platformă și își prinse genunchii cu brațele, privindu-l cu atenție. Surorile mele mi-au povestit despre tine.

Mat își trase pălăria la loc și o privi prudent pe sub borul larg. Ce-i povestiseră? Ce „ofertă"? Era doar un colier. Invitația îi dispăruse din ochi; acum femeia arăta ca o pisică în fața șoarecelui. Asta nu-i plăcea la Fecioarele Lăncii. Uneori, era greu să-și dea seama dacă voiau să danseze cu tine, să te sărute sau să te omoare.

Strada se golea, umbrele se adânceau, el însă îl recunoscu pe Rand care mergea pieziș, cu pipa între dinți. Era singurul bărbat din Rhuidean pe care-l putea vedea mergând alături de un grup de *Far Dareis Mai*. „Mereu sunt în jurul lui, gândi Mat. Îl păzesc ca o haită de lupoaice, sărind la cel mai mic semn al lui." Unii bărbați poate că-l invidiau pentru asta. Nu și Mat. Nu întotdeauna. Dacă ar fi fost o haită de fete precum Isendre, mai treacă-meargă...

– Scuză-mă o clipă, îi spuse grăbit Melindhrei.

Rezemându-și lancea de zidul scund ce împrejmuia fântâna, sări jos și aproape că o luă la fugă. Capul încă îi mai bâzâia, dar nu la fel de tare ca înainte, și reușea să se țină drept. Nu-și făcea griji în privința câștigurilor de peste zi. Aielii știau foarte bine ce au voie să facă: între a prăda în timpul unei incursiuni și a fura era o mare diferență. Oamenii lui Kadere învățaseră să-și țină mâinile în buzunare după ce unul dintre ei fusese prins furând. După o bătaie care îl umpluse de dungi de la umeri până la călcâie, fusese izgonit din oraș. Singurul burduf cu apă care i se dăduse nu-i ajungea nici până la Zidul Dragonului, chiar dacă ar fi avut haine pe el. Acum oamenii lui Kadere n-ar fi luat nici măcar un bănuț de pe jos.

– Rand?

Rand își continuă drumul înconjurat de escorta lui.

– Rand?

Rand nu era la nici măcar zece pași de el, dar nu păru că-l aude. Câteva Fecioare priviră înapoi, dar nu și Rand. Brusc, Mat simți cum îl cuprinde frigul, fără nici o legătură cu noaptea care era doar la început. Își umezi buzele și vorbi din nou, pe un ton măsurat.

– Lews Therin.

De data aceasta, Rand se întoarse, iar Mat aproape că-i regretă gestul. O vreme, cei doi se priviră doar, în lumina slabă a amurgului. Mat nu știa dacă să se apropie. Încercă să se convingă că nu o făcea din cauza Fecioarelor. Adelin fusese una dintre cele care îl învățaseră un așa-zis joc, Sărutul Fecioarelor, pe care nu avea să-l uite niciodată; sau să-l joace, dacă îi stătea în putere să refuze. Simțea cum privirea Enailei îi pătrundea în creier ca un sfredel. Cine s-ar fi așteptat ca o femeie să reacționeze precum uleiul aruncat pe foc doar fiindcă îi spusese că era cea mai frumoasă floare pe care o văzuse în viața lui?

Și acum Rand. Crescuseră împreună. Ei și Perrin, calfa fierarului din Emond's Field, vânaseră împreună, pescuiseră împreună, hălăduiseră pe Dealurile de Nisip până la poalele Munților de Negură, dormiseră sub cerul liber. Rand era prietenul lui. Numai că acum era genul de prieten care-i putea crăpa capul fără să vrea. Poate că Perrin era deja mort, din cauza lui Rand.

Se apropie la o lungime de braț de Rand. Acesta era aproape cu un cap mai înalt, iar în lumina difuză părea și mai înalt. Și mai distant decât era înainte.

– M-am tot gândit, Rand, spuse Mat regretând că vocea îi era atât de răguşită şi sperând că celălalt îi va răspunde, doar îi folosise numele de-acum. Am fost plecat mult timp de-acasă.

– Amândoi am fost, răspunse Rand în şoaptă. Mult timp.

Brusc, scoase un hohot de râs, nu foarte tare, aproape ca pe vremuri.

– Ai vrea să mulgi din nou vacile tatălui tău? întrebă el.

Mat își scărpină urechea, schițând un zâmbet.

– Nu chiar, răspunse el, deși nu mai văzuse de mult cum arată un grajd pe dinăuntru. Dar mă gândeam să plec odată cu căruțele lui Kadere.

Rand rămase tăcut. Când vorbi din nou, Mat nu-i mai deslușI în glas nici o urmă de veselie.

– Până la Tar Valon?

Era rândul lui Mat să șovăie. „Nu mă va spune lui Moiraine. Sau o va face?"

– Poate, zise el pe un ton firesc. Nu știu. Acolo cred că m-ar vrea Moiraine. Poate reușesc să ajung la Ținutul celor Două Râuri. Să văd dacă totul e bine acasă.

„Să văd dacă Perrin mai e în viață. Să văd dacă surorile mele mai sunt în viață, și mama, și tata."

– Toți trebuie să facem ceea ce trebuie, Mat. Nu ce vrem, de cele mai multe ori. Ceea ce trebuie.

Pentru Mat cuvintele lui sunau ca o scuză, de parcă Rand i-ar fi cerut să înțeleagă situația. Numai că acesta făcuse ceea ce făcuse și el, de atâtea ori. „În ceea ce-l privește pe Perrin, nu e vina lui, nu e numai vina lui. Nimeni nu m-a silit să mă țin de Rand ca un câine credincios!" Numai că nici asta nu era adevărat. Fusese silit. Nu numai de Rand.

– Sper că... n-ai să mă oprești?

– Mat, eu nu încerc să-ți spun să stai sau să pleci, zise Rand cu o voce obosită. Roata e cea care hotărăște Destinul, nu eu, Roata se învârtește cum vrea ea.

De parcă ar fi vorbit o nenorocită de Aes Sedai!

– Mat, să n-ai încredere în Kadere, adăugă Rand dând să plece. În unele privințe, e mai periculos decât mulți oameni pe care i-ai întâlnit în viața ta. Să n-ai nici un dram de încredere în el, nici nu știi când te trezești cu beregata tăiată și nu numai noi doi am regreta asta.

Apoi o porni în jos, pierzându-se în noapte, cu fecioarele în jurul lui ca niște lupoaice care se unduiau la fiecare pas.

Mat îl urmări cu privirea. „Să aibă încredere în neguțător? Nu m-aș încrede în el nici dacă ar fi legat într-un sac." Deci nu Rand e cel care hotărăște Destinul? Atunci ghicise! Înainte ca vreunul dintre ei să afle că Profețiile aveau o legătură cu ei, aflaseră că Rand era *ta'veren,* unul dintre puținii care, în loc să fie jucăria Destinului, forța Destinul să se supună voinței lor. Mat știa ce înseamnă să fii *ta'veren;* era și el, numai că nu la fel de puternic precum Rand. Uneori, Rand putea influența viețile oamenilor, le putea schimba cursul, doar fiindcă se afla în același oraș cu ei. Și Perrin era *ta'veren*

sau poate fusese. Lui Moiraine nu i se păruse ceva ieşit din comun să găsească trei tineri care crescuseră în acelaşi sat, toţi meniţi să fie *ta'vereni*. Intenţia femeii era să-i includă în planurile ei, care or fi fost acelea.

Oricum, trebuia să fie ceva ieşit din comun; toţi *ta'verenii* despre care aflase Mat fuseseră bărbaţi precum Artur Aripă-de-Şoim sau femei precum Mabriam en Shereed, despre care se spunea că încheiaseră Pactul celor Zece Neamuri după Frângerea Lumii. Dar nimeni nu vorbea despre ce se întâmpla atunci când un *ta'veren* se afla în preajma altuia, puternic ca Rand. Ca şi cum ar fi fost o frunză spulberată de vânt.

Melindhra se opri lângă el şi îi dădu lancea şi un sac greu, din pânză aspră, în care zornăia ceva.

– Ţi-am pus trofeele aici.

Era mai înaltă decât el, cu mai bine de două degete. Femeia privi după Rand.

– Am auzit că eşti aproape frate cu Rand al'Thor.

– Într-un fel, răspunse el sec.

– Nu contează, zise ea nepăsătoare şi îşi concentră privirea asupra lui, cu mâinile în şolduri. Mi-ai atras atenţia, Mat Cauthon, înainte de a-mi da cadoul acela. Nu că aş renunţa la lance pentru tine, desigur, vreau doar să-ţi spun că te urmăresc de ceva vreme. Ai zâmbetul unui băiat care e pe cale să facă o boroboaţă. Şi-mi place. Ca şi ochii tăi.

În seara care se îngâna cu noaptea Mat o văzu cum zâmbetul îi umple încet toată faţa. Cald.

– Chiar îmi plac ochii tăi.

Mat îşi îndreptă pălăria, deşi nu se strâmbase. Din urmăritor se transformase în urmărit, doar într-o clipă. Cu femeile Aiel era un fapt obişnuit. Mai ales cu Fecioarele.

– Fiica Celor Nouă Luni înseamnă ceva pentru tine?

Era o întrebare pe care o puneau uneori femeilor. Răspunsul greşit l-ar fi făcut să plece din Rhuidean pe loc, chiar dacă asta ar fi însemnat să părăsească Pustiul.

– Nimic, replică ea. Dar sunt unele lucruri pe care îmi place să le fac la lumina lunii.

Trecându-și brațul pe după umerii lui, îi scoase pălăria și începu să-i șoptească ceva la ureche. În clipa următoare, Mat se trezi zâmbind și mai larg decât ea.

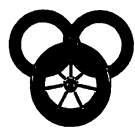

CAPITOLUL 4

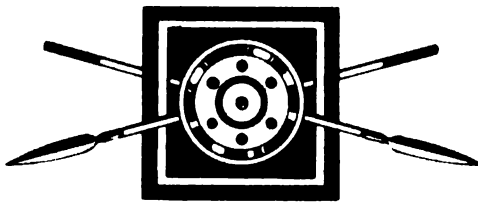

Amurg

Cu escorta lui de *Far Dareis Mai,* Rand se apropie de Acoperișul Rhuidean al Fecioarelor. Trepte albe, late cât clădirea și înalte, urcau până la coloanele groase, ce păreau negre la asfințit, dar de un albastru strălucitor ziua, și canelate. Fațada clădirii era acoperită de un mozaic de ceramică smălțuită, albe și albastre, în spirale care păreau să nu se mai sfârșească, și dominată de o fereastră enormă cu vitralii chiar deasupra coloanelor în cadrul căreia se afla o femeie cu părul negru, înaltă de cinci metri, îmbrăcată în mai multe robe albastre, cu mâna dreaptă ridicată, fie ca să binecuvânteze, fie ca să oprească pe cineva. Avea chipul senin și în același timp sever. Sigur nu era o femeie Aiel, cu pielea aceea albă și ochii aceia negri. Poate o Aes Sedai. Rand își scutură pipa de călcâiul cizmei și o vârî în buzunarul de la haină, apoi o porni în sus pe trepte.

Cu excepția gai'shainilor, bărbații nu aveau voie sub nici un Acoperiș al Fecioarelor, absolut deloc, în toate ținuturile Pustiului. O căpetenie de clan sau o rudă de sânge a unei

Fecioare își putea pierde viața încercând, deși Aielilor nici prin gând nu le trecea așa ceva. Același lucru era valabil pentru orice frăție; numai membrii și gai'shainii aveau voie înăuntru.

Cele două Fecioare care păzeau ușile înalte din bronz discutau repede prin semne, aruncându-i priviri tăioase când îl văzură venind printre coloane, apoi zâmbiră scurt. Rand ar fi vrut să știe ce-și spuseseră. Chiar și într-un loc atât de arid precum Pustiul, bronzul își pierdea luciul în timp, dar gai'shainii lustruiau ușile acestea până arătau ca noi. Erau larg deschise, iar cele două paznice nu făcură nici un gest ca să-l oprească, Adelin și celelalte femei Aiel urmându-l îndeaproape.

Coridoarele pardosite cu plăci albe și încăperile spațioase erau pline de Fecioare care ședeau pe perne în culori vii, discutând, curățându-și armele, jucând foarfeca sau pietre sau O Mie de Flori, un joc de-al lor în care trebuia să potrivești bucăți netede de piatră ca să alcătuiești ceea ce păreau a fi o sută de simboluri diferite. Desigur, o mulțime de gai'shaini se mișcau fără zgomot de colo-colo, văzându-și de treabă, făcând curățenie, servindu-le pe Fecioare, reparând câte ceva, având grijă de lămpile cu ulei, simple, din lut smălțuit, sau aurite, pradă de război, și de cele înalte, pe care le găsiseră în oraș. În majoritatea încăperilor, covoare și tapiserii multicolore acopereau podelele și pereții, fiecare aproape alt model și în alt stil. Pereții și tavanele erau împodobite cu mozaicuri pline de detalii, reprezentând păduri, râuri și nuanțe de cer de care Pustiul nu avusese niciodată parte.

Tinere sau bătrâne, Fecioarele zâmbiră la vederea lui, unele îl salutară înclinând din cap sau chiar îl bătură familiar pe umăr. Altele îl strigară pe nume și îl întrebară cum se simte, dacă mâncase ceva, dacă ar vrea ca gai'shainii să-i aducă vin sau apă. Rand răspundea scurt, mereu cu un zâmbet pe față. Se simțea bine, nu-i era nici foame, nici sete. Mergea înainte, cu același pas hotărât chiar și când vorbea. Dacă ar fi încetinit pasul, ar fi trebuit să se oprească, ceea ce nu putea face în seara aceasta.

Într-un fel, *Far Dareis Mai* îl adoptaseră. Unele îl tratau ca pe un fiu, altele ca pe un frate. Vârsta părea să nu conteze;

femeile cu părul cărunt îi vorbeau ca unui frate, la o ceaşcă de ceai, în timp ce Fecioarele care erau mai mari ca el doar cu un an îl sfătuiau ce haine să poarte ca să nu sufere de căldură. Rand nu avea cum să le evite mămoşenia; pur şi simplu aşa simţeau, iar el nu vedea cum le-ar putea opri, în afară de a folosi Puterea împotriva lor.

Se gândise să găsească o altă frăţie care să-l păzească – *Shae'en M'taal,* Câinii de Piatră, poate, sau *Aethan Dor,* Pavezele Roşii; Rhuarc fusese Pavăză Roşie înainte de a deveni căpetenia clanului dar ce motiv putea să invoce? Desigur, nu pe cel adevărat. Roşea numai la gândul că trebuia să le dea explicaţii, lui Rhuarc şi celorlalţi. Cu umorul Aielilor, până şi posacul acela de Han s-ar fi stricat de râs. Orice motiv, oricât de neînsemnat, ar fi lezat onoarea tuturor Fecioarelor. Cel puţin nu-l râzgâiau decât atunci când se afla sub Acoperiş, unde nu-l vedeau decât ele şi gai'shainii care ştiau să-şi ţină gura despre ce se întâmpla acolo. „Fecioarele", spusese el cândva, „îmi apără onoarea". Toţi îşi aminteau cuvintele lui, iar Fecioarele erau mândre de ele de parcă Rand le-ar fi oferit câte un tron la fiecare. Din păcate, Fecioarele îi apărau onoarea în felul lor.

Adelin şi celelalte patru îl lăsară şi se alăturară prietenelor lor, el însă nu rămase singur pe măsură ce urca în continuare şirurile de trepte albe şi late. Era nevoit să răspundă aceloraşi întrebări practic la fiecare pas. Nu, nu-i era foame. Da, era conştient că încă nu se obişnuise cu căldura şi nu, nu stătuse prea mult timp la soare. Le suporta cu răbdare şi nu oftă de uşurare când ajunse la etajul doi, deasupra ferestrei uriaşe. Aici nu erau nici Fecioare, nici gai'shaini pe holurile mari sau pe treptele care duceau sus. Pereţii goi şi camerele pustii scoteau în evidenţă absenţa oamenilor, dar, după ce trecuse prin aglomeraţia de jos, singurătatea era o binecuvântare.

Dormitorul lui era o cameră fără ferestre, aproape de mijlocul clădirii, una dintre puţinele încăperi mici, deşi tavanul era îndeajuns de sus, ca să o considere înaltă. Habar n-avea la ce servise iniţial; un mozaic cu viţă-de-vie în jurul şemineului era singura ornamentaţie. Camera unui servitor, ar fi spus el, dar camerele servitorilor nu aveau uşa îmbrăcată în bronz,

oricât de simplă ar fi arătat, pe care trebuia s-o împingă bine ca să se închidă. Gai'shainii lustruiseră bine metalul, reușind să-l facă să lucească. Câteva perne cu ciucuri erau împrăștiate pe dalele albastre pe post de scaune, iar deasupra câtorva covoare multicolore trona drept pat o saltea groasă. Un urcior albastru simplu, smălțuit, plin cu apă și o cupă verde erau așezate pe podea, lângă „pat". Asta era tot, cu excepția a două sfeșnice cu trei picioare, deja aprinse, și a unui teanc mare de cărți într-un colț. Oftând obosit, se așeză pe saltea, fără să-și scoată haina și cizmele; în orice poziție se așeza, nu era cu mult mai moale decât podeaua goală.

Răceala nopții se insinua deja în cameră, dar nu se deranjă să aprindă baliga uscată din șemineu: prefera frigul mirosului. Asmodean încercase să-i arate un mod mai simplu de a încălzi camera; simplu, dar un lucru pe care omul nu avea destulă putere ca să-l facă singur. Singura dată când Rand încercase așa ceva se trezise în mijlocul nopții, încercând să respire, în timp ce marginile covoarelor se aprinseseră de la căldura emanată de podea. A doua oară nu mai încercase.

Își alesese această clădire fiindcă era întreagă și aproape de piață; tavanele înalte, impunătoare îți dădeau senzația de răcoare chiar și în cele mai calde momente ale zilei, iar pereții ei groși te fereau în mare măsură de frigul nopții. Desigur, la momentul acela nu era Acoperișul Fecioarelor. Într-o dimineață, se trezise în fața faptului împlinit, cu Fecioare în fiecare cameră de la etajele doi și trei și cu paznici la ușă. Trecuse ceva timp până să-și dea seama că își doriseră clădirea ca adăpost pentru frăția lor, dar și ca el să rămână acolo. De fapt, acum erau gata să mute Acoperișul oriunde mergea el. De aceea trebuia să le întâlnească pe căpeteniile clanurilor în altă parte. Nu reușise decât să le convingă să stea sub etajul la care dormea el; ceea ce le amuzase mai mult ca orice. „Nici chiar Car'a'carn nu este rege", își aminti el crispat. Deja până acum se mutase de două ori, numărul Fecioarelor crescând cu repeziciune. Încercă să calculeze în glumă câte mai trebuiau să vină până când ajungea să doarmă pe acoperiș.

Mai bine decât să-şi amintească felul în care o lăsase pe Moiraine să-i intre pe sub piele. Îi dezvăluise planurile lui chiar în ziua în care se mutaseră femeile Aiel. Aes Sedai ştia exact cum să-i manipuleze emoţiile, cum să-l înfurie ca să spună mai mult decât voia. „Niciodată nu mă înfuriam atât de tare. Oare de ce îmi vine atât de greu să-mi păstrez calmul?" Moiraine nu putea face nimic ca să-l tempereze. Nici el nu credea că exista vreo soluţie. Trebuia să-şi aducă aminte tot timpul să aibă grijă când se afla în preajma ei. Pe măsură ce învăţa, devenea tot mai neglijent faţă de ea, dar, chiar dacă era din ce în ce mai puternic, femeia tot ştia mai mult decât el, în ciuda lecţiilor primite de la Asmodean.

Într-un fel, faptul că îşi împărtăşea planurile lui Asmodean era mai puţin important decât dacă o lăsa pe Aes Sedai să-i afle intenţiile. „Pentru Moiraine încă mai sunt un biet păstor pe care-l poate folosi ca să-şi pună planurile Turnului în aplicare, dar pentru Asmodean sunt singura creangă de care se poate prinde în timpul unei inundaţii. Ciudat, probabil că se putea încrede mai mult într-un Rătăcit decât în Moiraine. Dar cu măsură, şi într-un caz, şi în celălalt. Asmodean. Dacă legăturile lui cu Cel Întunecat îl apăraseră de influenţa nefastă asupra *saidinului,* trebuia să găsească o altă cale. Sau să scape de ea.

Necazul era că, înainte de a trece de partea Umbrei, Rătăciţii se număraseră printre cei mai puternici Aes Sedai din Vârsta Legendelor, când lucruri la care Turnul Alb nici măcar nu visa erau ceva obişnuit. Dacă Asmodean nu găsea o soluţie, probabil că nici nu exista. „Trebuie să existe. Trebuie să fie ceva. Doar n-am să stau cu mâinile în sân, să aştept să-mi pierd minţile şi să mor."

Era o mare prostie. Profeţia îi stabilise o întâlnire la Shayol Ghul. Când anume, nu ştia; după aceea însă nu va mai trebui să-şi facă griji că-şi va pierde minţile. Simţi cum îl trece un fior şi se gândi să-şi desfacă păturile.

Zgomotul uşor de paşi din hol îl făcu să se ridice brusc în capul oaselor. Le-am spus doar! Dacă nu pot...! Femeia care

deschise uşa, cu braţele pline de pături groase, de lână, era ultima la care se aştepta să vină acolo.

Aviendha se opri la un pas de uşă şi îşi aţinti ochii reci, verzi-albaştri, asupra lui. O femeie mai mult decât drăguţă, de o vârstă cu el, fusese Fecioară până renunţase la lance spre a deveni Înţeleaptă, nu cu mult timp în urmă. Părul ei roşcat-închis încă nu-i ajungea până la umeri şi nu avea nevoie de eşarfa cafenie de pe frunte ca să nu-i cadă pe faţă. Nu părea a fi în largul ei cu şalul acela cafeniu, ca şi cu rochia cenuşie, poate prea încreţită.

Rand îi privi cu invidie colierul de argint, un şirag de discuri complicate, fiecare diferit de celelalte. „Cine i l-a dat?" N-avea cum să-l fi ales singură; nu părea să-i placă giuvaericalele. Singura bijuterie pe care o mai purta era o brăţară lată din fildeş, ornamentată cu trandafiri în cel mai mic detaliu. El i-o dăruise şi nu era sigur dacă îl iertase. Oricum, era caraghios să o invidieze pentru atâta lucru.

– Nu te-am mai văzut de zece zile, spuse el. Credeam că Înţeleptele te-au legat de braţul meu din clipa în care au descoperit că nu le-am lăsat să pătrundă în visele mele.

Asmodean se amuzase când îi mărturisise ce-ar vrea să înveţe mai întâi şi apoi se enervase când văzuse cât de mult îi ia ca să înveţe asta.

– Trebuie să mă instruiesc, Rand al'Thor.

Probabil că va fi una dintre puţinele Înţelepte care puteau conduce Puterea; asta era ceea ce învăţa acum.

– Nu sunt una dintre femeile tale din ţinuturile umede, ca să-ţi stau prin preajmă şi să te uiţi la mine oricând îţi doreşte inima.

Deşi o cunoştea pe Egwene, şi chiar pe Elayne, avea o părere total greşită despre aşa-numitele femei din ţinuturile umede, ca şi despre toţi cei care trăiau acolo.

– Să ştii că nu le-a plăcut deloc ce-ai făcut.

Aviendha se referea la Amys, Bair şi Melaine, cele trei Înţelepte care o instruiau şi care încercau să-l ţină sub supraveghere. Femeia clătină din cap cu mâhnire.

– Nu le-a plăcut, mai ales că ți-am spus că îți pătrund în vise.

Rand o privi lung.

– Le-ai spus tu asta? Eu cred că nu. Mi-am dat singur seama, și până la urmă tot m-aș fi lămurit chiar și fără aluzia pe care ai făcut-o. Aviendha, chiar ele *mi-au spus* că pot vorbi cu oamenii, în visele lor. De-acolo n-a fost nevoie decât de un singur pas.

– Ai fi preferat să mă dezonorez și mai mult? întrebă ea cu o voce destul de calmă, dar ochii ei ar fi putut aprinde focul din șemineu. Nu mă voi dezonora nici pentru tine, nici pentru alt bărbat! Ți-am dat de înțeles ceva, și acum trag ponoasele. Mai bine te lăsam să mori de frig.

Aviendha îi aruncă păturile în cap. Rand le așeză lângă el, pe saltea, neștiind ce să spună. Era din nou vorba de ji'e'toh. Femeia se înfoiase ca un arici. Primise, chipurile, misiunea de a-l învăța obiceiurile Aielilor, el însă știa adevărul, Aviendha fusese pusă de Înțelepte să-l spioneze. Nu știa dacă pentru Aieli era dezonorant să spionezi pe cineva, cert e că Înțeleptele nu păreau să se sinchisească de asta. Acestea știau că el știe, dar, dintr-un motiv cunoscut numai lor, nu părea să le deranjeze și, atâta timp cât Înțeleptele doreau ca lucrurile să rămână neschimbate, el de ce să vrea altfel? În primul rând, Aviendha nu era o spioană foarte pricepută; aproape niciodată nu încerca să-l tragă de limbă, iar firea ei nu-l enerva și nici nu-i provoca procese de conștiință precum cea a lui Moiraine. În al doilea rând, uneori chiar era o companie plăcută, când uita să-și arate țepii. Cel puțin Rand știa pe cine puseseră Amys și celelalte ca să stea cu ochii pe el; dacă nu era ea, trebuia să fie altcineva, despre a cărei identitate s-ar fi întrebat mereu. În plus, femeia nu era niciodată precaută.

Mat, Egwene, chiar și Moiraine uneori vedeau în el pe Dragonul Renăscut sau cel puțin pericolul pe care îl reprezenta un bărbat care poate conduce Puterea. Căpeteniile clanurilor și Înțeleptele îl vedeau pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile omul despre care se spunea că îi va frânge în două pe Aieli ca pe niște ramuri uscate; chiar dacă nu se temeau de el, uneori îl

tratau ca pe o năpârcă roșie cu care erau nevoiți să conviețuiască. Indiferent de ce vedea, Aviendha nu scăpa nici un prilej ca să fie sarcastică, fapt care se întâmpla mai mereu.

Un rău care, în comparație cu celelalte, se dovedea necesar. Îi simțise lipsa. Chiar rupsese mai multe flori din plantele țepoase din jurul Rhuideanului – mânjindu-și degetele de sânge până își dăduse seama că poate folosi Puterea – și i le trimisese, de vreo șase ori; Fecioarele i le duseseră personal, în loc să trimită gai'shaini. Aviendha nu-i mulțumise niciodată, desigur.

– Mulțumesc, spuse el într-un târziu, atingând păturile, care păreau un subiect de discuție destul de sigur. În nopțile de-aici niciodată nu sunt de-ajuns.

– Enaila m-a rugat să ți le aduc când a aflat că vin să te văd, zise ea schițând un zâmbet amuzat. Mai multe surori erau îngrijorate că s-ar putea să mori de frig. Am venit ca să mă asigur că-ți aprinzi focul în noaptea asta; noaptea trecută n-ai făcut-o.

Rand simți cum i se înroșesc obrajii. Femeia știa. „Ar trebui, nu? Poate că afurisitele alea de Fecioare nu-i mai spun totul, dar nici nu se ascund de ea."

– De ce-ai venit să mă vezi?

Spre surprinderea lui, Aviendha își încrucișă mâinile sub sâni și măsură cu pași mari camera de două ori înainte de a se opri și a-l privi încruntată.

– Asta n-a fost un dar făcut din considerație pentru mine, zise ea acuzator, arătându-i brățara. Atâta lucru ai recunoscut și tu.

Adevărat, se gândi el, altfel i-ar fi pus pumnalul în coaste dacă n-ar fi făcut-o.

– A fost doar un dar prostesc din partea unui bărbat care nu știa sau căruia nu-i păsa ce vor crede surorile mele. Ei bine, nici asta nu înseamnă nimic, continuă ea, scoțând un obiect din punga de la cingătoare și aruncându-l pe saltea, lângă el. Acum suntem chit.

Rand luă obiectul aruncat de ea și îl întoarse pe toate părțile. O cataramă de cingătoare sub forma unui dragon, din cel mai bun oțel și incrustat cu aur.

– Mulțumesc. E frumoasă. Aviendha, să știi că nu-mi ești datoare cu nimic.

– Dacă n-o primești, arunc-o, spuse ea hotărâtă. Am să găsesc altceva în loc. E doar o tinichea.

– Nicidecum. Probabil că ai pus pe cineva s-o facă.

– Să nu crezi că înseamnă ceva, Rand al'Thor. Când am renunțat la lance, la lăncile mele, la pumnalul meu, zise ea și fără să vrea își duse mâna la cingătoare, unde într-o vreme atârna pumnalul ei lung, până și vârfurile săgeților mi-au fost luate și date fierarului ca să facă tot felul de nimicuri din ele. Pe cele mai multe le-am dat prietenilor, dar Înțeleptele mi-au spus să numesc trei bărbați și trei femei pe care le urăsc cel mai mult și să le dau ceva făurit din armele mele, cu propriile mele mâini. Bair spune că asta te învață umilința.

Cu spatele drept și fulgerându-l cu privirea, parcă mușcând fiecare cuvânt, femeia nu arăta deloc umilă.

– De aceea nu vreau să crezi că înseamnă ceva, încheie ea.

– Nu înseamnă nimic, zise el dând din cap cu tristețe.

Nu că ar fi vrut să însemne ceva, dar i-ar fi plăcut să creadă că Aviendha începea să vadă un prieten în el. Era o neghiobie s-o invidieze. „Oare cine i l-o fi dat?"

– Aviendha? Mă număr și eu printre cei pe care îi urăști atât de mult?

– Da, Rand al'Thor, replică ea cu o voce brusc răgușită și își întoarse fața de la el, cu ochii închiși și tremurând. Te urăsc din toată inima. Da. Acum și-ntotdeauna.

Rand nu se deranjă să întrebe de ce. Odată o întrebase de ce îi este antipatic și femeia numai că nu-i rupsese nasul. Deși nu-i mărturisise motivul. Dar asta era mai mult decât antipatia de care uneori părea că uită.

– Dacă mă urăști atât de tare, am să le rog pe Înțelepte să trimită pe altcineva să mă învețe, zise el fără tragere de inimă.

– Nu!

– Dar dacă...

– Nu!

De data asta refuzul ei sună și mai vehement. Își puse mâinile în șolduri și începu să turuie de parcă ar fi vrut să-i vâre fiecare vorbă în inimă.

– Chiar dacă Înțeleptele mi-ar da voie să nu te mai învăț, am *toh*, obligația și datoria, față de sora mea Elayne, să fiu cu ochii pe tine, pentru ea. Îi aparții, Rand al'Thor. Ei, și nu altei femei. Să nu uiți asta.

Rand fu nevoit să ridice mâinile, s-o facă să se oprească. Cel puțin de data asta nu-i mai descria cum arată Elayne fără haine pe ea; ca să înțeleagă unele obiceiuri de-ale Aielilor îi trebuia mai mult timp decât în cazul altora. Uneori, se întreba dacă Aviendha și Elayne nu cumva se înțeleseseră între ele ca prima să „stea cu ochii" pe el. Lui nu-i venea să creadă așa ceva, dar chiar și femeile care nu erau din neamul Aielilor se manifestau de cele mai multe ori ciudat. Mai mult de-atât, se întreba de cine îl apără Aviendha. Cu excepția Fecioarelor și a Înțeleptelor, femeile Aiele păreau să-l considere jumătate întruchiparea profeției, deci nu ca pe ceva foarte real, și jumătate un șarpe scăpat printre copii. Înțeleptele erau aproape la fel de îndârjite ca și Moiraine în încercarea de a-l face să se conformeze voinței lor, cât despre Fecioare nici nu voia să se gândească. Toată situația asta îl înfuria la culme.

– Ascultă-mă bine, Aviendha. Am sărutat-o pe Elayne de câteva ori și cred că i-a plăcut la fel de mult ca și mie, dar nu am promis nimic, nimănui. Nici măcar nu sunt sigur că mai vrea asta de la mine.

În doar câteva ore Elayne îi scrisese două scrisori; într-una îi spunea că e lumina inimii ei și îl făcea să se înroșească până în vârful urechilor, în cealaltă îi spunea că e un nenorocit cu inima de piatră, pe care nu mai voia să-l vadă niciodată, și îl făcea cu ou și cu oțet, mai abitir decât îl făcuse vreodată Aviendha. Femeile erau fără doar și poate ciudate rău.

– Oricum n-am timp să mă gândesc la femei. Singurul lucru care mă preocupă este cum să-i unesc pe Aieli, chiar și pe cei Shaido, dacă-mi stă în putere. Vreau...

Se întrerupse cu un geamăt în clipa în care ultima femeie pe care și-ar fi dorit să o vadă acolo pătrunse în cameră

unduindu-se în zornăit de giuvaiericale și ducând o tavă de argint cu o carafă de sticlă plină cu vin și două cupe de argint.

O eșarfă diafană, din mătase roșie înfășurată în jurul capului lui Isendre nu-i ascundea deloc chipul de o frumusețe palidă, în formă de inimă. Părul ei lung, negru și ochii negri nu semănau nici pe departe cu ai celorlalți Aieli. Buzele ei pline, îmbufnate se arcuiau ispititor – până când stăpâna lor o văzu pe Aviendha. Imediat zâmbetul se preschimbă în grimasă. Pe lângă eșarfă, purta cam o duzină de coliere de aur și fildeș, unele bătute cu perle sau pietre prețioase strălucitoare. La fel de multe brățări îi îngreunau încheieturile mâinilor și chiar mai multe se îngrămădeau în jurul gleznelor. Atât; altceva nu mai purta. Rand se străduí să stea cu ochii lipiți de fața ei, dar chiar și așa simți cum i se aprind obrajii.

Aviendha arăta ca un nor aflat pe punctul de a dezlănțui o canonadă de fulgere, iar Isendre ca o femeie care tocmai aflase că urma să fie fiartă de vie. Rand își dori să fie oriunde, chiar și în focurile Iadului, numai acolo nu. Se ridică totuși în picioare; avea mai multă autoritate privindu-le de sus.

– Aviendha, îngăimă el, dar femeia nu-l băgă în seamă.

– Te-a trimis cineva cu astea? întrebă ea pe un ton glacial.

Isendre deschise gura, minciuna citindu-i-se pe față, dar înghiți în sec și șopti:

– Nu.

– Doar ai fost avertizată, *sorda*.

Sorda era un fel de șobolan, foarte șiret după spusele Aielilor, și absolut inutil; carnea lui mirosea atât de urât, încât pisicile de cele mai multe ori se mulțumeau doar să-l omoare.

– Adelin credea că ultima oară te-ai învățat minte.

Isendre tresări și se clătină de parcă ar fi fost gata-gata să leșine.

Rand încercă să-și păstreze calmul.

– Aviendha, nu contează dacă a fost sau nu trimisă aici. Tot mi-era sete și, dacă e atât de amabilă ca să-mi aducă vinul ăsta, ar trebui să-i fiu recunoscător.

Aviendha privi încruntată la cele două cupe și ridică din sprâncene. Rand trase adânc aer în piept.

– Nu trebuie pedepsită doar fiindcă mi-a adus ceva de băut, continuă el, având grijă să nu se uite la tavă. Jumătate din Fecioarele de sub Acoperiș trebuie să fi întrebat dacă am...

– Isendre a fost luată de Fecioare fiindcă furase de la ele, Rand al'Thor, zise Aviendha pe un ton și mai rece. Deja te-ai amestecat prea mult în treburile *Far Dareis Mai*, mai mult decât s-ar fi cuvenit. Nici *Car'a'carn* nu are voie să se joace cu legea; treaba asta nu te privește.

Rand se strâmbă și nu mai insistă. Indiferent de pedeapsa Fecioarelor, Isendre o căuta cu lumânarea. Dar nu și de data asta. Venise în Pustiu cu Hadnan Kadere, dar acesta nici nu se sinchisise când Fecioarele o luaseră fiindcă furase mai multe bijuterii care acum erau singurele lucruri pe care avea voie să le poarte. Doar cu atât o putuse ajuta Rand, convingându-le pe Fecioare să n-o trimită în Shara, trasă de gât ca o capră, sau la Zidul Dragonului, goală-puşcă, numai cu un burduf de apă; văzând-o cum cere îndurare când își dăduse seama ce voiau să facă Fecioarele cu ea, Rand nu se putuse abține să nu intervină pentru ea. Cândva, ucisese o femeie; o femeie care voia să-l omoare și amintirea încă nu-i dădea pace. Nu credea că va fi în stare s-o facă din nou, chiar dacă îi era în joc propria viață. O prostie, ținând cont că femeile din rândul Rătăciților probabil că-i doreau moartea, dar asta era. Și dacă nu putea ucide o femeie, cum să stea deoparte și s-o lase să moară? Chiar dacă femeia își merita soarta.

Acolo era buba. În orice ținut de la miazăzi de Zidul Dragonului, Isendre ar fi fost spânzurată sau decapitată pentru ceea ce știa Rand despre ea. Despre ea, despre Kadere și probabil despre majoritatea ajutoarelor negustorilor, dacă nu chiar despre toți. Erau Iscoade ale Celui Întunecat. Iar el nu-i putea da în vileag. Nu că vreunul ar fi fost conștient că Rand știa despre ei.

Dacă unul dintre ei ar fi fost dovedit că e Iscoadă... Isendre suporta situația cât putea de bine fiindcă a fi servitoare și a umbla peste tot în pielea goală era mult mai bine decât a fi legată de mâini și de picioare și lăsată în voia soarelui, dar nici una nu ar fi păstrat tăcerea din clipa în care Moiraine ar fi pus

mâna pe ea. Aes Sedai nu aveau mai multă milă față de Iscoade decât față de alții; Moiraine le-ar fi dezlegat limba numai-decât. Și Asmodean sosise în Pustiu cu căruțele neguțătorilor, o altă Iscoadă, din câte știau Kadere și ceilalți, dar una de rang înalt. Fără îndoială, aceștia credeau că intrase în slujba Dragonului Renăscut la porunca unei Iscoade de rang și mai înalt. Ca să-și păstreze învățătorul, ca s-o împiedice pe Moiraine să-i ucidă pe amândoi, Rand trebuia să le păstreze secretul.

Din fericire, nimeni nu întreba de ce Aielii îi țineau atât de strict sub observație pe neguțător și pe oamenii lui. Moiraine credea că era vorba despre obișnuita suspiciune a Aielilor față de nou-veniții în Pustiu, întărită de prezența acestora în Rhuidean; femeia fusese nevoită să se folosească de toată capacitatea ei de persuasiune ca să-i facă pe Aieli să-l lase în oraș cu căruțele lui. Suspiciunea era acolo; Rhuarc și celelalte căpetenii de clan și-ar fi pus oamenii de pază chiar și fără ca Rand să o ceară. Iar Kadere pur și simplu părea mulțumit că nu s-a ales cu o lance între coaste.

Rand habar n-avea cum să iasă din situația asta. Sau dacă putea ieși. Mare belea. În poveștile menestrelilor, numai personajele negative ajungeau într-o încurcătură ca aceasta.

În clipa în care se asigură că Rand nu va mai interveni, Aviendha își îndreptă din nou atenția asupra celeilalte femei.

– Poți lăsa vinul aici.

Isendre se lăsă pe un genunchi, plină de grație, și puse tava lângă saltea, cu o expresie ciudată pe față. Lui Rand îi trebui ceva timp ca să-și dea seama că femeia încerca să-i zâmbească fără s-o vadă Aviendha.

– Și acum dă fuga și spune-i primei Fecioare care îți iese în cale despre ce-ai făcut, continuă Aviendha. Șterge-o, *sorda!*

Gemând și frângându-și mâinele, Isendre o luă la fugă, zornăind din giuvaiericale. De îndată ce ieși din cameră, Aviendha se apucă să strige la Rand.

– Îi aparții lui Elayne! N-ai nici un drept să amăgești femeile, mai ales pe una ca asta!

– Pe una ca asta? făcu Rand uimit. Chiar crezi că eu...? Crede-mă, Aviendha, de-ar fi ultima femeie de pe pământ, și tot aș fugi de ea unde-aș vedea cu ochii.

– Așa spui tu, zise ea pufnind disprețuitor. A fost bătută cu nuiaua de șapte ori – de șapte ori! – pentru că a încercat să se bage în patul tău. N-ar mai insista dacă n-ai încuraja-o. Răspunde doar în fața *Far Dareis Mai*, nici *Car'a'carn* n-o poate salva. Ia asta ca o lecție despre obiceiurile noastre. Și nu uita că-i aparții surorii mele!

Fără să-i dea timp să spună ceva, femeia ieși cu pași mari din cameră și cu o privire căreia Isendre sigur nu-i putea supraviețui dacă Aviendha o ajungea din urmă.

Oftând adânc, Rand duse tava și vinul într-un colț al camerei. N-avea de gând să bea nimic din ce-i adusese Isendre.

„De șapte ori a încercat să vină la mine?" Isendre trebuie să fi aflat că intervenise pentru ea; la mintea ei, dacă o ajutase doar pentru o privire și un zâmbet cu subînțeles, pentru mai mult de atât sigur s-ar fi ales și cu altceva. Gândul îl făcu să se înfioare, la fel ca frigul din ce în ce mai pătrunzător. Mai degrabă un scorpion decât Isendre în patul lui. Dacă Fecioarele nu reușeau s-o convingă, îi putea spune ce știa despre ea; asta ca să nu-l mai bată la cap niciodată.

Suflând în lumânări, se întinse pe saltea, în întuneric, fără să-și scoată cizmele și hainele, și bâjbâi până își trase toate păturile peste el. Fără foc, bănuia că îi va fi recunoscător Aviendhei înainte de ivirea zorilor. Punerea în mișcare a paznicilor Spiritului care îi apărau visele de intruși devenise un gest aproape instinctiv, dar se auzi chicotind chiar în clipa în care îl făcu. S-ar fi putut întinde pe saltea și *apoi* să stingă lămpile cu ajutorul Puterii. Tocmai lucrurile simple erau cele pe care nu se gândea să le facă apelând la Putere.

O vreme, așteptă să încălzească păturile cu căldura propriului corp. Pur și simplu nu înțelegea cum în același loc putea fi atât de cald ziua și atât de frig noaptea. Vârând o mână sub haină își pipăi rana de deasupra șoldului, pe jumătate vindecată. Rana aceea, cea pe care Moiraine n-o va putea Tămădui de tot niciodată, avea să-l ucidă până la urmă. De

asta era sigur. Sângele lui pe pietrele din Shayol Ghul. Asta spuneau Profețiile.

„Dar nu în noaptea asta. În noaptea asta n-am să mă gândesc la așa ceva. Încă mai am timp. Dar, dacă peceţile pot fi rase cu pumnalul, mai pot rezista ele cât de cât...? Nu. Nu în noaptea asta."

Sub pături parcă era mai cald, drept care își schimbă poziția, încercând și nereușind să-și găsească una mai confortabilă. „Ar fi trebuit să mă spăl", gândi el somnoros. Ewgene probabil că se afla acum într-un cort cald. Aproape de fiecare dată când voia să doarmă și el într-unul, mai multe Fecioare încercau să intre peste el și mai să se tăvălească pe jos de râs când Rand insista să-l aștepte afară. Și așa îi venea peste mână să se dezbrace și să se îmbrace în cortul plin de aburi.

Veni, în sfârșit, și somnul și, odată cu el, visele bine păzite de Înțelepte sau de alții. Nu și de propriile gânduri. Trei femei îl vizitară de mai multe ori. Nu Isendre, care apăru într-un scurt coșmar, ce aproape că îl trezi. Pe rând le visă pe Elayne, pe Min și pe Aviendha, pe rând și împreună. Numai Elayne îl privise ca pe un bărbat, dar toate vedeau cine era, nu ce era. În afară de coșmar, toate celelalte vise îi făcură plăcere.

CAPITOLUL 5

Printre Înțelepte

Stând cât de aproape putea de micul foc din mijlocul cortului, Egwene încă mai tremura în timp ce turna apă din ceainicul masiv într-un vas cu dungi albastre. Coborâse părțile laterale ale cortului, dar frigul tot pătrundea prin covoarele multicolore întinse pe jos și toată căldura de la foc părea să țâșnească odată cu fumul pe gaura din vârful cortului, lăsând în urmă doar mirosul de baligă arsă. Femeia simțea cum îi clănțăneau dinții.

Deja vaporii de apă începeau să dispară; preț de o clipă, îmbrățișă *saidarul* și făcu Focul să ardă mai tare. Amys sau Bair probabil că s-ar fi spălat în frig, deși întotdeauna făceau băi de aburi. „Deci nu sunt la fel de tare ca și ele. Eu n-am crescut în Pustiu. Nu trebuie să îngheț de frig și să mă spăl cu apă rece dacă nu e neapărată nevoie." Se simțea și acum vinovată în timp ce freca o bucată de pânză cu un săpun ce mirosea a lavandă, cumpărat de la Hadnan Kadere. Înțeleptele nu-i ceruseră să procedeze altfel, dar ea tot simțea că le înșală încrederea.

Abandonarea Adevăratului Izvor o făcu să ofteze, plină de remuşcări. Chiar şi aşa, tremurând de frig, tot râse uşor de propria neghiobie. Minunea de a te umple de Putere, de poftă de viaţă, cu simţurile ascuţite la maximum, era ea însăşi un pericol. Cu cât apelai la *saidar,* cu atât voiai mai mult şi, fără autodisciplină, sfârşeai prin a lua mai mult decât puteai conduce, ceea ce ducea fie la moarte, fie la ferecare. Lucru pe care trebuia să-l iei în serios.

„Asta-i una dintre cele mai mari greşeli ale tale, se ceartă ea. Mereu vrei să faci mai mult decât ţi se cere. Ar trebui să te speli cu apă rece; aşa ai învăţa şi tu ce-i autodisciplina." Numai că erau atâtea lucruri de învăţat, încât uneori i se părea că viaţa asta nu-i era de-ajuns. Învăţătoarele ei erau tot timpul atât de precaute, fie că era vorba de Înţelepte sau de Aes Sedai din Turn; îi venea greu să se abţină când ştia că în multe privinţe le-o luase deja înainte. „Pot face mai mult decât îşi închipuie ele."

O rafală de vânt rece o izbi în plin, împrăştiind fumul prin tot cortul, şi atunci auzi un glas de femeie:

– Dacă nu ţi-e cu supărare...

Egwene tresări, scoase un ţipăt şi îngăimă:

– Las-o jos!

Se zgribuli şi continuă:

– Ori intri, ori ieşi!

Cât se chinuise să se încălzească, şi acum avea toată pielea ca de găină! Femeia în robă albă intră în cort pe genunchi şi lăsă să cadă clapa cortului. Rămase cu ochii în pământ şi cu mâinile împreunate, umilă; ar fi reacţionat la fel dacă Egwene ar fi lovit-o în loc să ţipe la ea.

– Dacă nu ţi-e cu supărare, Înţeleapta Amys m-a trimis să-ţi spun să poftească în cortul ei, zise ea cu o voce moale.

Egwene oftă, dorindu-şi să stea chiar în mijlocul focului. „Arde-o-ar Lumina pe Bair, cu încăpăţânarea ei cu tot!" Dacă n-ar fi fost bătrâna aceea Înţeleaptă, cu părul ei cărunt, acum toate ar sta în camerele lor din oraş, nu în corturi, la marginea lui. „Aş putea avea o cameră cu un şemineu ca lumea. Şi o uşă." Era în stare să pună rămăşag că la Rand nu intrau şi

ieșeau oamenii după voia lor. „Rand al'Thor, afurisitul de Dragon, doar ce pocnește din degete și Fecioarele i se aruncă la picioare ca niște simple servitoare. Pun rămășag că i-au găsit un pat adevărat, și nu o saltea întinsă pe pământ." Era sigură că Rand făcea câte o baie fierbinte în fiecare seară. Fecioarele probabil că-i cărau găleți întregi de apă fierbinte în cameră. „Pun rămășag că i-au găsit până și o cadă de aramă."

Amys și chiar Melaine fuseseră de acord cu propunerea lui Egwene, Bair însă bătuse din picior și toate se supuseseră precum gai'shainii. Faptul că Rand aducea atâtea schimbări o făcea să creadă că Bair nu voia decât să păstreze cât mai multe din vechile obiceiuri, ea însă ar fi vrut ca femeia să fi ales altceva.

Nu că s-ar fi gândit să refuze. Le promisese Înțeleptelor să uite că e Aes Sedai – partea cea mai ușoară, fiindcă nici nu era Aes Sedai – și să facă tot ce i se spune. Asta era partea cea mai grea; părăsise Turnul de prea mult timp ca să nu devină stăpână pe propria viață. Dar Amys îi spusese clar cât de periculos era să pătrunzi în visele altcuiva, chiar dacă știai bine ce vei face, dar și mai mult când nu știai. Dacă nu se supunea în timpul zilei, nu aveau încredere că se va supune în timpul nopții, drept care Înțeleptele nu-și asumau responsabilitatea. În consecință, se îngrijea de treburile casei alături de Aviendha, accepta pedepsele cu toată grația de care era în stare și sărea de fiecare dată când Amys sau Melaine rosteau cuvântul „broască". Vorba vine. Nici una dintre ele nu văzuse în viața ei o broască. „Probabil că tot ce vor de la mine e să le servesc ceaiul." Nu, în seara asta era rândul Aviendhei s-o facă.

O clipă, se gândi să-și pună ciorapii, dar până la urmă se aplecă să-și încalțe pantofii. Pantofi zdraveni, tocmai potriviți pentru Pustiu; cam regreta papucii de mătase pe care îi purta în Tear.

– Cum te cheamă? întrebă ea, încercând să pară amabilă.

– Cowinde, veni răspunsul docil.

Egwene oftă. Tot încerca să se arate prietenoasă față de gai'shaini, dar aceștia nu-i răspundeau pe măsură. Cu servitorii nu avusese ocazia să se obișnuiască, deși, bineînțeles, gai'shainii nu erau chiar servitori.

– Ai fost Fecioară?

Ochii de un albastru-închis o priviră scurt, aprig, semn că o ghicise, dar se lăsară jos imediat.

– Sunt gai'shain. Trecutul şi viitorul nu există, numai prezentul există.

– Care sunt septul şi clanul tău?

De obicei nu trebuia să întrebe, nici măcar atunci când era vorba de gai'shaini.

– O slujesc pe Înţeleapta Melaine din septul Jhirad al Aielilor Goshien.

Încercând să aleagă între două pelerine, una groasă, din lână cafenie, şi una vătuită, din mătase albastră, pe care le cumpărase de la Kadere – neguţătorul vânduse toată marfa din căruţe ca să facă loc obiectelor lui Moiraine, şi încă la preţuri foarte bune –, Egwene se opri şi se încruntă spre femeie. Acesta nu era răspunsul potrivit. Auzise că o formă de depresie afectase mai mulţi gai'shaini; după perioada de graţie, un an şi o zi, pur şi simplu refuzau să-şi scoată roba.

– Când îţi expiră termenul? întrebă ea.

Cowinde se ghemui şi mai mult, aproape ascunzându-şi genunchii.

– Sunt gai'shain.

– Dar când te vei putea întoarce la septul tău, la casa ta?

– Sunt gai'shain, repetă femeia cu glas răguşit spre covoarele din faţa ei. Dacă răspunsul nu-ţi place, pedepseşte-mă, altul nu pot da.

– Nu fi proastă, zise Egwene răstit. Şi îndreaptă-ţi spinarea, doar nu eşti broască.

Femeia în robă albă se conformă imediat şi se lăsă pe călcâie, aşteptând supusă o altă poruncă. Acea scurtă răbufnire poate că nici nu existase.

Egwene trase adânc aer în piept. Femeia se împăcase cu soarta. O mare prostie, dar, orice i-ar fi spus, n-avea cum să-i schimbe hotărârea. Oricum, acum ar fi trebuit să fie în drum spre cort, şi nu să stea la discuţii cu Cowinde.

Şovăi, amintindu-şi de curentul acela rece. Rafala de vânt făcuse ca două flori mari, albe, într-un vas cu puţină apă,

aproape să se închidă. Aparţineau unei plante numite *segade*, masivă, fără frunze, tare, plină de ţepi. În dimineaţa aceea, o văzuse pe Aviendha ţinându-le în mâini; femeia tresărise la apariţia ei, apoi i le lăsase în grijă, spunând că pentru ea le culesese. Crezuse că datorită educaţiei primite ca Fecioară, Aviendha nu recunoştea că-i plac florile. Deşi, dacă se gândea mai bine, din când în când mai văzuse câte o Fecioară purtând o floare în păr sau prinsă la haină.

„Nu faci decât să tragi de timp, Egwene al'Vere. Hai, n-o mai face pe proasta! Care-i diferenţa între tine şi Cowinde?"

– Ia-o înainte, spuse ea şi de-abia avu timp să-şi acopere goliciunea cu pelerina de lână înainte ca femeia să ridice clapa cortului spre frigul năprasnic al nopţii.

Deasupra, stelele erau doar nişte puncte luminoase în întuneric, iar cele trei sferturi de lună străluceau intens. Tabăra Înţeleptelor era alcătuită din două duzini de corturi, la nici o sută de paşi de locul în care se termina, cu o porţiune acoperită de pietre şi lut tare, crăpat, una dintre străzile pavate din Rhuidean. Umbrele lunii transformau oraşul într-o adunătură stranie de stânci. Fiecare cort avea clapele lăsate, iar mirosul de fum şi de mâncare gătită umplea aerul din jur.

Celelalte Înţelepte veneau aici pentru întrunirile aproape zilnice, dar îşi petreceau fiecare nopţile cu septul ei. Unele chiar dormeau în Rhuidean acum. Dar nu şi Bair. Doar atât acceptase Bair să se apropie de oraş; dacă Rand n-ar fi fost acolo, fără îndoială că ar fi insistat să-şi aşeze tabăra în munţi.

Egwene îşi ţinea pelerina lipită de corp şi mergea cât putea de repede. Lujeri de gheaţă se ondulau sub poalele pelerinei, striviţi de fiecare dată când picioarele ei goale dădeau de o moviliţă de pământ. Cowinde trebuia să-şi ridice roba albă până la genunchi ca să poată ţine pasul cu ea. Egwene nu avea nevoie ca femeia gai'shain să-i arate drumul, dar, dacă tot fusese trimisă ca să o aducă, femeia s-ar fi simţit umilită şi ofensată dacă n-o lăsa să-şi îndeplinească misiunea. Încleştându-şi dinţii ca să nu-i mai clănţăne, Egwene tare ar fi vrut ca femeia să alerge.

Cortul arăta ca oricare altul, nu foarte înalt, dar încăpător, cu toate clapele lăsate; chiar și gaura din vârf, pe care ieșea fumul, fusese acoperită. Din foc nu mai rămăseseră decât tăciunii aprinși, împrăștiați peste câteva pietre de mărimea unui cap de om. În lumina difuză era greu să-ți dai seama ce se ascundea în mormanul de lângă intrarea în cort, ea însă știa că sunt hainele împăturite ale femeilor.

Luând o gură de aer rece, își scoase repede pantofii, lăsă să-i cadă pelerina de pe umeri și aproape că dădu buzna în cort. Frigul o făcu să se înfioare o clipă, apoi clapa căzu în urma ei, iar aburii o înconjurară din toate părțile, făcând-o să lucească de sudoare, cât încă mai gâfâia și tremura.

Cele trei Înțelepte care o învățau cum să intri în visele altcuiva ședeau și asudau nepăsătoare, cu părul lung până la brâu, plin de umezeală. Bair vorbea cu Melaine, a cărei frumusețe accentuată de ochii verzi și părul blond-roșcat contrasta violent cu fața bătătorită și părul alb al femeii mai în vârstă. Amys era și ea căruntă sau poate că părul ei de un blond spălăcit părea alb, dar nu arăta a fi bătrână. Putea, ca și Melaine, conduce Puterea – nu multe Înțelepte erau în stare de așa ceva – și avea ceva din atemporalitatea unei Aes Sedai. Moiraine, micuță și slabă față de celelalte, arăta la fel de calmă, deși sudoarea se rostogolea pe nuditatea ei pală și îi năclăia părul negru până la scalp, cu un refuz regal de a recunoaște că nu avea nici o haină pe ea. Înțeleptele foloseau bucăți subțiri, încovoiate de bronz, numite *staera*, ca să se curețe de sudoare și de praful de peste zi.

Aviendha ședea pe vine, plină de sudoare, lângă oala mare și neagră de pe pietrele fierbinți, negre de funingine, din mijlocul cortului, folosindu-se cu grijă de un clește ca să mute o piatră de la o oală mai mică la cea mare. Apoi stropi pietrele cu apă dintr-o ploscă, stârnind un nou val de aburi. Dacă lăsa ca aburii să ajungă prea departe, în cel mai bun caz se alegea cu o dojană. La următoarea întrunire a Înțeleptelor în cort, era rândul lui Egwene să se îngrijească de pietre.

Egwene se așeză precaut, cu picioarele încrucișate, lângă Bair – în loc de mai multe covoare puse unele peste altele era

doar pământul pietros, prea cald, cu dâmburi și umed – și își dădu seama, șocată, că Aviendha fusese biciuită, nu de mult timp. Femeia se așeză anevoie lângă Egwene, cu o față împietrită ca și pământul de sub ele, dar care nu-i putea ascunde durerea.

La așa ceva Egwene nu se așteptase. Înțeleptele erau adeptele unei discipline stricte – mai strictă chiar decât cea impusă de Turn, care nici ea nu era de lepădat –, dar Aviendha se străduia să învețe cum să conducă Puterea cu o înverșunare care te băga în sperieți. Nu putea intra în visele altora, dar depunea același efort în deprinderea tuturor meșteșugurilor unei Înțelepte ca și atunci când îl deprinsese pe cel al armelor ca Fecioară. Desigur, după ce mărturisise că îi spusese lui Rand că Înțeleptele îi supravegheau visele, acestea o puseseră, timp de trei zile, să sape gropi în care încăpea până la umeri și apoi să le umple la loc. Acum era însă una dintre puținele ocazii când Aviendha părea să fi călcat greșit. Amys și celelalte două mereu o dădeau exemplu de supunere, blândețe și dârzenie, aducând-o pe Egwene în pragul furiei, chiar dacă Aviendha îi era prietenă.

– Nu te-ai grăbit deloc, spuse Bair morocănoasă, în timp ce Egwene încă mai căuta să-și găsească o poziție convenabilă.

Vocea lui Bair era subțire și stridentă, dar fermă. Femeia continuă să-și curețe brațele cu o *staera*.

– Îmi cer iertare, zise Egwene.

„Na, sper că am fost destul de supusă."

Bair pufni disprețuitor.

– Ești Aes Sedai dincolo de Zidul Dragonului, aici însă ești doar un învățăcel, și învățăceii nu se moșcăiesc. Când trimit după Aviendha sau o trimit după ceva, o ține tot într-o fugă, chiar dacă nu vreau decât un ac. N-ajungi nicăieri dacă nu-i urmezi exemplul.

Înroșindu-se, Egwene încercă să adopte un ton cât mai umil.

– Am să-mi dau silința, Bair.

Era prima dată când o Înțeleaptă făcea comparația în fața celorlalți. Aruncă o privire pe furiș spre Aviendha și văzu cu

surprindere că arăta gânditoare. Uneori, își dorea ca „aproape sora" să nu fie tot timpul un exemplu pozitiv.

– Fata va învăța, Bair, sau nu va învăța, spuse Melaine cu iritare în glas. Învaț-o ce înseamnă promptitudinea mai încolo, dacă va mai fi nevoie.

Doar cu zece-doisprezece ani mai mare decât Aviendha, vorbea de parcă i-ar fi intrat o viespe pe sub rochie. Poate că acum ședea pe o piatră ascuțită. Nu că și-ar fi mutat locul; ar fi așteptat ca piatra să se mute.

– Îți mai spun o dată, Moiraine Sedai, Aielii se aliază cu Cel-Care-Vine-cu-Zorile, nu cu Turnul Alb.

Evident, Egwene trebuia să înțeleagă din mers despre ce discutau ele.

– S-ar putea ca Aielii să le slujească din nou pe Aes Sedai, dar momentul acela încă n-a sosit, Moiraine Sedai, spuse Amys cu o voce monotonă.

Femeia se opri din frecat doar o fracțiune de secundă ca s-o privească imperturbabil pe Aes Sedai.

Era foarte posibil, gândi Egwene, ca Moiraine să știe că unele dintre Înțelepte puteau conduce Puterea. Aes Sedai aveau să călătorească prin Pustiu ca să găsească fete care să poată fi instruite și aproape sigur aveau să ducă înapoi în Turn orice Înțeleaptă înzestrată cu acea capacitate. Cândva, își făcuse probleme că Înțeleptele erau asuprite, teorizate, târâte de colo-colo; Aes Sedai nu lăsau nici o femeie care putea conduce Puterea să stea prea departe de Turn. Acum, nu-și mai făcea griji, deși Înțeleptele păreau foarte preocupate. Amys și Melaine se puteau înfrunta cu orice Aes Sedai, după cum demonstrau în fiecare zi cu Moiraine. Bair o putea face chiar și pe Siuan Sanche să joace cum voia ea, chiar dacă nu putea conduce Puterea.

Dar nu Bair era cea mai autoritară dintre Înțelepte. Onoarea aceasta îi revenea unei femei și mai în vârstă, Sorilea, din septul Jarra al Aielilor Chareen. Înțeleapta din Casa Shende putea conduce Puterea mai puțin decât majoritatea novicelor, dar știa să le pună la punct pe Înțelepte la fel ca și

pe gai'shaini. Și nici una nu crâcnea. Nu, n-avea nici un rost să-și facă griji că Înțeleptele erau uneori tratate de sus.

– E de înțeles că dorești să-ți aperi ținuturile, dar e clar că Rand al'Thor nu vrea să ne ducă la pierzanie, interveni Bair. Nimeni dintre cei care se supun Celui-Care-Vine-cu-Zorile și Aielilor nu va păți nimic.

Așadar, despre asta era vorba. Fără îndoială.

– Pe mine mă preocupă nu numai viețile și ținuturile noastre, zise Moiraine ștergându-și sudoarea de pe frunte cu un singur deget, într-un gest ce se voia regal, dar vocea ei părea aproape la fel de încordată ca și vocea lui Melaine. Dacă permiteți așa ceva, va fi un dezastru. Planurile noastre, pe care le-am migălit atâția ani, încep să dea roade, cu el însă se va alege praful de ele.

– Planurile Turnului Alb, spuse Amys, pe un ton atât de calm, încât dădea impresia că n-avea nimic împotrivă. Planurile acelea n-au nici o legătură cu noi. Noi, la fel ca și celelalte Înțelepte, trebuie să stabilim ce li se potrivește Aielilor. Vom avea grijă ca Aielii să facă tot ce-i mai bine pentru Aieli.

Egwene se întrebă ce vor spune căpeteniile clanurilor despre asta. Desigur, acestea se plângeau frecvent că Înțeleptele se amestecau în treburile altora, deci n-ar fi fost o surpriză pentru ele. Căpeteniile păreau niște oameni inteligenți, dârji, dar după părerea ei aveau tot atâtea șanse împotriva forțelor unite ale Înțeleptelor cât avea Sfatul Satului de la ea de-acasă împotriva Soborului Femeilor. De data asta însă, Moiraine avea dreptate.

– Dacă Rand... începu Egwene, dar Bair o întrerupse fără menajamente.

– Vom asculta ce ai de spus mai târziu. Cunoștințele tale despre Rand al'Thor sunt de folos, dar îți vei ține gura și vei asculta până ți se va da voie să vorbești. Și dacă mai stai așa de posacă am să te pun să înghiți ceai de pelin.

Egwene făcu o grimasă. Respectul față de Aes Sedai, deși respect între egali, aproape că nu se răsfrângea și asupra învățăceilor, chiar dacă pe ea o credeau Aes Sedai. Drept care își ținu limba în frâu. Bair era în stare s-o trimită după pungute

cu ierburi și să-i spună să fiarbă ceaiul acela incredibil de amar, care nu te lecuia decât de supărare sau de ce nu le plăcea Înțeleptelor, și numai prin gustul lui. Aviendha o încurajă, bătând-o ușor pe braț.

– Și tu crezi că nu va fi o catastrofă pentru Aieli?

Probabil că era foarte greu să păstrezi un ton atât de rece, precum un râu în toiul iernii, când luceai din cap până-n picioare de aburi condensați și de propria sudoare, lui Moiraine însă părea să-i fie foarte ușor.

– Războiul cu Aielii se va repeta, fără doar și poate. Veți ucide, veți incendia și veți prăda orașele cum ați făcut și atunci, până când veți întoarce fiecare bărbat și fiecare femeie împotriva voastră.

– Cel de-al cincilea ni se cuvine nouă, zise Melaine, aruncându-și părul lung peste umăr ca să-și poată freca umărul neted.

Umed și îngreunat de aburi, părul ei tot lucea precum mătasea.

– N-am luat mai mult nici măcar de la Ucigașii-de-Copaci, continuă ea.

Privirea pe care i-o aruncă lui Moiraine era prea indiferentă ca să nu aibă o semnificație anume; toate știau că era din Cairhien.

– Regii și reginele voastre iau tot la fel de mult cu birurile lor, încheie ea.

– Și atunci când neamurile se întorc împotriva ta? insistă Moiraine. În Războiul cu Aielii neamurile unite v-au învins. Asta se poate și se va întâmpla din nou, cu mari pierderi de vieți omenești și de o parte, și de alta.

– Nici una dintre noi nu se teme de moarte, Aes Sedai, îi spuse Amys, zâmbind blând, de parcă ar fi explicat ceva unui copil. Viața e un vis din care trebuie să ne trezim înainte de a începe să visăm din nou. Pe lângă asta, doar patru clanuri au trecut dincolo de Zidul Dragonului sub Janduin. Șase sunt deja aici și, după spusele tale, Rand al'Thor intenționează să adune toate clanurile.

– Potrivit Profeției din Rhuidean, Rand al'Thor ne va nimici, zise Melaine, sclipirea ochilor ei verzi fiind adresată

poate lui Moiraine sau era doar un semn că nu era chiar atât de resemnată pe cât părea. Ce mai contează dacă se întâmplă aici sau dincolo de Zidul Dragonului?

– Din cauza voastră Rand va pierde sprijinul oricărui neam aflat la apus de Zidul Dragonului, replică Moiraine, arătând la fel de calmă, deși ceva în vocea ei arăta că-i venea să sfarme pietrele din jur. Trebuie să-l sprijine și ele!

– Are sprijinul neamului Aiel, îi spuse Bair cu vocea ei fragilă, neînduplecată. Clanurile n-au fost niciodată un neam, acum însă Rand ne transformă într-unul, își întări ea cuvintele gesticulând cu lama subțire de metal.

– În privința asta nu te vom ajuta, Moiraine Sedai, adăugă Amys la fel de neînduplecată.

– Poți pleca acum, Aes Sedai, dacă n-ai nimic împotrivă, zise Bair. Am discutat tot ce-ai dorit să discutăm în seara asta.

Cuvintele sunau politicos, dar tot expediere se numea.

– Atunci plec, spuse Moiraine, din nou foarte senin, de parcă ar fi fost propunerea ei, hotărârea ei.

De-acum se obișnuise ca Înțeleptele să-i arate clar că nu se aflau sub autoritatea Turnului.

– Mai am niște probleme de rezolvat, adăugă ea.

Ceea ce probabil că era adevărat. Ceva legat de Rand. Egwene se abținu să întrebe; dacă Moraine voia să-i spună și ei, îi va spune, dacă nu... Dacă nu, i se va oferi un pretext tipic Aes Sedai, ca să evite minciuna, sau i se va spune pe șleau că nu era treaba ei. Moiraine știa că „Egwene Sedai din Ajah verde" era o impostoare. Tolera minciuna în public, altfel însă o punea la punct pe Egwene ori de câte ori avea ocazia.

De îndată ce Moiraine părăsi cortul, într-o rafală de aer rece, Amys spuse:

– Aviendha, toarnă ceaiul!

Tânăra tresări și deschise gura de două ori înainte de a rosti pierit:

– Trebuie să-l pregătesc mai întâi.

Apoi ieși din cort în patru labe. Cea de-a doua rafală din exterior limpezi aerul din cort.

Înțeleptele se uitară unele la altele aproape la fel de surprinse ca și Aviendha. Și Egwene; Aviendha îndeplinea întotdeauna cele mai împovărătoare sarcini cu maximă eficiență, chiar dacă nu întotdeauna cu grație. O preocupa ceva, altfel n-ar fi uitat să facă un lucru atât de simplu precum ceaiul. Înțeleptele întotdeauna beau ceai.

– Mai vrem aburi, zise Melaine.

Se referea la ea, își dădu seama Egwene, Aviendha era plecată. Turnând grăbită apă peste pietre, se folosi de Putere ca să le încălzească și mai tare până când auzi pietrele trosnind, iar ceainicul începu să radieze căldură ca un cuptor. Femeile Aiel erau obișnuite să treacă brusc de la a fierbe în suc propriu la a dârdâi de frig, ea însă nu. Nori groși, fierbinți se înălțară și umplură cortul. Amys dădu din cap aprobator; iar ea și Melaine vedeau strălucirea *saidarului* în jurul ei, deși ea însăși nu-l putea sesiza. Melaine nu voia decât să se curețe cu *staera* ei.

Abandonând Adevăratul Izvor, Egwene reveni la locul ei și se aplecă spre Bair ca să-i șoptească:

– Aviendha a greșit cu ceva?

Nu știa cum va reacționa Aviendha, dar nici nu voia s-o facă să se simtă prost, chiar dacă o vorbea pe la spate.

Bair nu avea astfel de scrupule.

– Te referi la dungile de pe spatele ei? întrebă ea pe un ton firesc. A venit și mi-a spus că a mințit de două ori azi, deși n-a spus pe cine și ce anume. Treaba ei, atâta timp cât n-a mințit o Înțeleaptă, dar a spus că, pentru a-și salva onoarea, trebuia să se conformeze *toh*.

– V-a *cerut* să... zise Egwene, simțind că se sufocă, dar nu termină întrebarea.

Bair încuviință din cap de parcă n-ar fi fost ceva ieșit din comun.

– I-am dat câteva în plus fiindcă m-a deranjat de la treburile mele. Dacă e vorba de *ji*, nu trebuie să răspundă în fața mea. Foarte probabil de așa-zisele ei minciuni numai o *Far Dareis Mai* ar trebui să-și facă probleme. Fecioarele, chiar și fostele Fecioare, sunt uneori la fel de cusurgeoaice ca și bărbații.

Amys îi aruncă o privire încruntată pe care o observară toate, chiar şi printre aburii atât de groşi. Ca şi Aviendha, Amys fusese *Far Dareis Mai* înainte de a deveni Înţeleaptă.

Egwene niciodată nu întâlnise o femeie Aiel care să nu aibă ceva de obiectat împotriva ji'e'toh. Dar într-o situaţie ca asta! Ce mai, femeile astea erau nebune de legat.

Bair părea să se gândească la altceva.

– În Ţinutul Întreit trăiesc mai mulţi Pierduţi decât au trăit vreodată, se adresă ea tuturor.

Aşa-i numeau Aielii pe Spoitori, Tuatha'an.

– Se feresc de ceea ce-i aşteaptă dincolo de Zidul Dragonului, zise Melaine cu dispreţ.

– Am auzit că unii dintre cei care fug după perioada de dezolare se duc la Pierduţi şi-i roagă să-i primească şi pe ei, spuse Amys rar.

Urmă o tăcere lungă. Ştiau că Tuatha'an aveau aceeaşi origine ca şi ele, că se desprinseseră înainte ca Aielii să traverseze Osia Lumii şi să pătrundă în Pustiu, cu toate acestea faptul în sine nu făcuse decât să le accentueze aversiunea.

– Rand aduce schimbarea, şopti Melaine răguşit în aburul din jur.

– Credeam că v-aţi împăcat cu schimbările pe care le aduce el, zise Egwene, cu vocea plină de compasiune.

Probabil că era foarte greu să îţi fie tot timpul viaţa în pericol. Aproape că se aştepta ca cineva să-i spună să-ţi ţină gura, dar nimeni n-o făcu.

– Împăcat, repetă Bair, ca şi cum ar fi încercat să simtă gustul cuvântului. Mai bine spus le suportăm, cât putem de bine.

– Rand transformă totul, spuse Amys îngrijorată. Rhuidean. Pierduţii. Dezolarea, şi spune ce n-ar trebui spus.

Înţelepţelor – la fel ca tuturor Aielilor – le venea greu să vorbească despre asta.

– Fecioarele i se strâng în jur de parcă i-ar datora mai mult lui decât datorează propriilor clanuri, adăugă Bair. Pentru prima oară au permis accesul unui bărbat sub Acoperişul Fecioarelor.

O clipă, Amys dădu să spună ceva, dar ceea ce știa despre felul în care acționează *Far Dareis Mai* nu-l împărtășea decât cu femeile care erau sau fuseseră Fecioare ale Lăncii.

– Căpeteniile clanurilor nu ne mai ascultă ca înainte, mormăi Melaine. A, ne cer sfatul ca întotdeauna – nu-s chiar așa de proști –, dar Bael nu-mi mai spune ce-a vorbit cu Rand al'Thor. Îmi spune doar să-l întreb pe Rand al'Thor, care-mi spune să-l întreb pe Bael. În privința lui *Car'a'carn* nu pot face nimic, cu Bael însă... Mereu a fost un om încăpățânat, căruia imediat îi sare țandăra, acum însă parcă a înnebunit de tot. Uneori, mai că-mi vine să-i dau cu ceva în cap.

Amys și Bair chicotiră ca la o glumă bună. Sau poate ca să mai uite de schimbările care se petreceau sub ochii lor.

– Cu un om ca ăsta nu poți face decât trei lucruri, spuse Bair râzând. Să te ferești de el, să-l ucizi sau să-l iei de bărbat.

Melaine înțepeni, fața ei înnegrită de soare umplându-se de pete roșii. Preț de o clipă, Egwene crezu că blonda Înțeleaptă va slobozi cuvinte mai încinse decât fața ei. Apoi o rafală de vânt rece anunță revenirea Aviendhei, cu o tavă de argint, bogat ornamentată, pe care trona un ceainic îngălbenit, câteva cești de porțelan auriu meșteșugite de Oamenii Mării și o cană de piatră plină cu miere de albine.

Aviendha tremura în timp ce turna ceaiul – era limpede că nu pusese nimic pe ea cât ieșise – și le dădu repede cestile și mierea. Nu umplu o ceașcă pentru ea sau pentru Egwene decât după ce-i spuse Amys, desigur.

– Mai vrem aburi, zise Melaine.

Aerul rece părea să o mai fi calmat. Aviendha își puse jos ceașca, neatinsă, și se întinse după ploscă, încercând să pară cât mai pricepută.

– Egwene, cum ar reacționa Rand al'Thor dacă Aviendha ar vrea să doarmă în camera lui? întrebă Amys, sorbind din ceașcă.

Aviendha înlemni cu plosca în mâini.

– În camera...? repetă Egwene rămânând cu gura căscată. Nu-i puteți cere să facă așa ceva! Nu se poate!

– Proasto, mormăi Bair. Nu-i cerem să se vâre sub păturile lui. Întrebarea e dacă asta va crede el. Va crede el că asta dorește ea? Bărbații sunt ființe cel puțin ciudate, iar el nu a crescut printre noi, deci e și mai ciudat.

– Sigur nu va crede, spuse Egwene repede, apoi mai rar: Nu cred că ar crede așa ceva. Dar nu se cuvine. Pur și simplu, nu se cuvine!

– Vă rog să nu-mi cereți asta, zise Aviendha pe un ton mai umil decât ar fi crezut-o în stare Egwene, împrăștiind apă cu gesturi bruște și stârnind noi valuri de aburi. În ultimele zile am învățat foarte mult, fără să-mi petrec timpul cu el. De când le-ați lăsat pe Egwene și pe Moiraine Sedai să mă ajute să conduc Puterea, învăț mult mai repede. Nu că m-ar învăța mai bine decât o faceți voi, dar vreau să învăț cât mai mult, se grăbi ea să adauge.

– Ai să înveți, o asigură Melaine. Și nu va trebui să stai tot timpul cu el. Atâta vreme cât îți dai toată silința, lecțiile vor fi la fel de dese. În timpul somnului n-ai cum să studiezi.

– N-am cum, murmură Aviendha, cu capul plecat peste plosca de apă, apoi adăugă mai tare, mai ferm: Nu voi putea.

Ridică privirea, cu ochii verzi-albaștri numai scântei.

– Nu vreau să fiu acolo când o cheamă din nou pe ușuratica aia de Isendre să-i încălzească păturile!

Egwene se uită la ea, uimită.

– Isendre!

Văzuse și dezaprobase din toată inima modul scandalos în care Fecioarele o tratau pe femeia aceea, ținând-o tot timpul goală, dar asta era culmea!

– Doar nu vrei să spui că Rand... exclamă ea.

– Gura! se răsti Bair cu vocea ca un pocnet de bici; privirea ochilor ei albaștri părea în stare să crape pietrele din jur. Amândouă! Sunteți tinere amândouă, dar chiar și Fecioarele ar trebui să știe că bărbații pot fi prostiți, mai ales atunci când nu sunt legați de o femeie care să le ghideze pașii.

– Mă bucur că nu-ți mai controlezi emoțiile chiar atât de tare, Aviendha, spuse Amys sec. Când vine vorba de asta, Fecioarele sunt la fel de neghioabe ca și bărbații; eu, una,

mi-aduc bine aminte şi chiar şi acum mi-e ruşine. Când dai frâu liber emoţiilor, judecata ţi se întunecă o clipă, când le ţii în frâu, judecata ţi-e întunecată tot timpul. Numai să ai grijă să nu le dai frâu liber prea des sau când cel mai bine e să le ţii din scurt.

Melaine se aplecă înainte, sprijinindu-se în mâini, până când broboanele de sudoare de pe faţa ei părură că încep să cadă pe oala încinsă.

– Îţi ştii soarta, Aviendha. Vei fi o Înţeleaptă puternică şi autoritară, chiar mai mult. Deja ai o parte din putere în tine. Cu ajutorul ei ai trecut de prima încercare şi tot cu ajutorul ei vei trece şi de aceasta.

– Onoarea mea, zise Aviendha răguşit, apoi înghiţi în sec, nefiind în stare să continue.

Se ghemui pe locul ei, ţinând strâns plosca de parcă ar fi conţinut onoarea pe care voia atât de mult să şi-o apere.

– Pânza nu prevede şi ji'e'toh, îi spuse Bair, cu o urmă infimă de compasiune. Numai ce trebuie să fie şi ce va fi. Bărbaţii şi Fecioarele se luptă cu soarta, când e foarte clar că Roata Timpului ţese în continuare, în ciuda sforţărilor lor, tu însă nu mai eşti *Far Dareis Mai.* Trebuie să înveţi să-ţi struneşti soarta. Numai abandonându-te Pânzei poţi începe să ai un oarecare control asupra cursului vieţii tale. Dacă te împotriveşti, Pânza te va sili şi mai mult şi, în loc să ai parte de mulţumire, te vei alege doar cu nefericirea.

Pentru Egwene asta aducea cu ceea ce învăţase despre Puterea Supremă. Ca să controlezi *saidarul,* mai întâi trebuia să-i cedezi. Dacă i te împotriveai, reacţiona neaşteptat, complexându-te; dacă i te abandonai şi îl ghidai uşor, făcea tot ce doreai. Dar asta n-o lămurea de ce ţineau ele ca Aviendha să facă aşa ceva.

– Nu se cuvine, zise.

În loc să-i răspundă, Amys întrebă:

– Rand al'Thor o va refuza? Aici nu-l putem forţa.

Bair şi Melaine o priveau pe Egwene la fel de intens ca şi Amys. Nu voiau să-i spună de ce. Mai uşor făceai să vorbească o piatră decât să scoţi ceva de la o Înţeleaptă împotriva

voinței ei. Aviendha își examina degetele de la picioare îmbufnată și resemnată; știa că, într-un fel sau altul, Înțeleptele aveau să obțină ceea ce doreau.

– Nu știu, răspunse Egwene rar. S-a schimbat mult.

Regreta schimbarea lui, dar atât de multe lucruri se întâmplaseră, pe lângă faptul că acum își dădea seama că-l iubea doar ca pe un frate. Instruirea ei, în Turn ca și aici, schimbase mult lucruri și nici el nu mai era cel din trecut.

– Poate numai dacă îi dau un motiv întemeiat. Cred că-i place de Aviendha.

Tânăra oftă adânc, fără să ridice privirea.

– Un motiv întemeiat, pufni Bair. În tinerețea mea, orice bărbat ar fi sărit în sus de bucurie dacă o tânără s-ar fi arătat atât de interesată de el. Ar fi cules cu mâna lui florile din coronița de lămâiță.

Aviendha tresări și privi încruntată spre Înțelepte cu ceva din vechiul ei spirit.

– Atunci vom găsi un motiv pe care până și cel care a crescut în ținuturile umede îl poate accepta.

– Mai sunt câteva nopți până la întrunirea din Tel'aran'rhiod, zise Amys. De data asta cu Nynaeve.

– Nynaeve ar putea învăța multe, dacă n-ar fi atât de încăpățânată, interveni Bair.

– Nopțile voastre sunt libere până atunci, spuse Melaine. Asta dacă nu cumva până acum ai intrat în Tel'aran'rhiod fără noi.

Egwene bănui ce avea să urmeze.

– Bineînțeles că n-am intrat, le zise ea.

Intrase foarte puțin. Foarte, foarte puțin, dar ele oricum aveau să afle.

– Ai reușit să găsești visele lui Nynaeve sau ale lui Elayne? întrebă Amys, ca din întâmplare.

– Nu, Amys.

Găsirea viselor cuiva era mult mai grea decât intrarea în Tel'aran'rhiod, Lumea Viselor, mai ales dacă erau departe. Cu cât erau mai aproape, cu atât mai ușor le găseai și le cunoșteai mai bine. Înțeleptele îi cereau și acum să nu intre în

Tel'aran'rhiod fără a fi însoțită de cel puțin una dintre ele – visul altcuiva putea fi foarte periculos. În Tel'aran'rhiod izbutea în mare măsură să se controleze și să controleze lucrurile din jur, asta în cazul în care una dintre Înțelepte nu hotăra să decidă ea totul; stăpânea Tel'aran'rhiod cu o mână din ce în ce mai sigură, dar tot nu se putea pune cu ele, nu avea experiența lor. Dar, odată intrată în visul altcuiva, deveneai o parte din el; trebuia să reziști din răsputeri ca să nu te comporți după voia celui care visa, ca să nu ajungi acolo unde te ducea visul, ceea ce nu-ți reușea întotdeauna. Supraveghind visele lui Rand, Înțeleptele avuseseră grijă să nu intre niciodată de tot în ele. Chiar și așa insistau ca ea să învețe temeinic. Dacă tot o învățau cum să intre în visele cuiva, o învățau tot ce știau și ele.

Nu că n-ar fi avut tragere de inimă, dar în puținele ocazii în care o lăsaseră să experimenteze, alături de ele și odată cu Rhuarc, avusese mult de suferit. Înțeleptele se pricepeau foarte bine să-și controleze visele, drept care ceea ce se întâmplase în ele – ca să-i arate care sunt pericolele, i se spusese – fusese opera lor, dar aflase cu surprindere că Rhuarc o considera aproape un copil, ca pe fiicele lui mai mici. Propriul ei control dăduse greș pentru o clipă aproape fatală. Apoi chiar se *comportase* aproape ca un copil, nefiind în stare să-l privească pe Rhuarc fără să-și aducă aminte că acesta îi dăduse o păpușă ca răsplată pentru silința cu care învăța totul. Și pentru plăcerea pe care i-o făcuseră darul și laudele lui. Amys fusese nevoită să-i ia păpușa de care nu mai voia să se despartă. Faptul că Amys știa era îndeajuns de rău, însă bănuia că și Rhuarc își mai amintea de acel episod.

– Trebuie să încerci, zise Amys. Ai puterea să ajungi la ele, chiar dacă sunt așa de departe. Și n-ai să pățești nimic dacă ai să afli cum te văd ele.

Egwene nu era chiar atât de sigură. Cu Elayne era prietenă, dar Nynaeve fusese Meștereasă în Edmond's Field aproape toată adolescența ei. Bănuia că visele lui Nynaeve erau mult mai rele decât ale lui Rhuarc.

– În noaptea asta n-am să dorm în cort, continuă Amys. Dar n-am să fiu departe. Mă găsiți ușor dacă încercați. Dacă nu visez la voi, vorbim despre asta mâine-dimineață.

Egwene își înăbuși un suspin. Amys o îndreptase spre visele lui Rhuarc – ea rămăsese acolo doar o clipă, doar cât să-și dea seama că Rhuarc încă o mai vedea, neschimbată, ca pe tânăra cu care se însurase –, iar Înțeleptele fuseseră mereu în același cort când încercase să intre în visele cuiva.

– Mda, am auzit ce trebuia să auzim, spuse Bair frecându-și mâinile. Celelalte puteți rămâne, dacă vreți, eu, una, mă simt destul de curată ca să mă vâr sub pături. Nu mai sunt tânără ca voi.

Tânără sau nu, dacă se întreceau la fugă, probabil că le dovedea pe toate și le și ducea în spate până la linia de sosire.

În timp ce Bair se ridica în picioare, Melaine spuse șovăitor, ceea ce nu-i era în obicei:

– Am... am nevoie de ajutorul tău, Bair. Și de-al tău, Amys.

Femeia mai în vârstă se așeză la loc, iar Amys o privi pe Melaine, așteptând-o să spună ce avea de spus.

– Aș... vrea să vorbiți cu Dorindha pentru mine.

Ultimele cuvinte le rosti dintr-o suflare. Amys zâmbi larg, iar Bair scoase un chicot. Aviendha păru că înțelege și ea, dar arăta surprinsă. Egwene însă era contrariată. Apoi Bair izbucni în râs.

– Ai spus mereu că n-ai nevoie de soț, că nu-ți dorești așa ceva. Eu am înmormântat trei și nu m-ar deranja să mai am unul. Sunt foarte utili când noaptea e rece.

– Femeia se poate răzgândi, zise Melaine pe un ton destul de ferm, dar trădat de roșeața din obraji. Nu pot sta departe de Bael și nici nu-l pot ucide. Dacă Dorindha mă acceptă ca soție-soră, îmi voi face coronița de lămâiță ca s-o așez la picioarele lui Bael.

– Dar dacă se întâmplă să calce pe ea, în loc s-o ridice? dori să știe Bair.

Amys se lăsă pe spate, hohotind de râs și plesnindu-se peste coapse.

Egwene nu credea că s-ar putea întâmpla așa ceva, potrivit obiceiurilor Aielilor. Dacă Dorindha o voia pe Melaine în postura de soție-soră, Bael nu prea avea ce să mai spună. Cu alte cuvinte, n-o mai impresiona că un bărbat putea avea două soții. Aproape deloc. „Câte ținuturi, atâtea obiceiuri", își aminti ea. Niciodată nu fusese în stare să întrebe, dar, din câte bănuia ea, era foarte posibil ca unele femei Aiel să aibă doi soți. Un popor ciudat.

– Vă rog să-mi fiți surori-dintâi în chestiunea asta. Cred că Dorindha mă place îndeajuns.

De îndată ce Melaine rosti aceste cuvinte, ilaritatea celorlalte femei trecu în altceva. Continuară să râdă, dar o și îmbrățișară, spunându-i cât de fericite erau să audă așa ceva și cât de bine se va înțelege cu Bael. Amys și Bair, cel puțin, considerau că acceptul Dorindhei era ca și dat. Cele trei plecară aproape braț la braț, râzând și chicotind ca niște fetițe. Dar nu înainte de a le spune lui Egwene și Aviendhei să lase cortul lună.

– Egwene, o femeie din ținutul tău ar accepta o soție-soră? întrebă Aviendha, folosind un băț ca să deschidă gaura din vârful cortului.

Egwene ar fi vrut ca ăsta să fie ultimul lucru pe care-l aveau de făcut; căldura începu să se risipească numaidecât.

– Nu știu, răspunse ea, adunând repede ceștile și cana cu miere de albine. *Staerele* își găsiră locul pe tavă. Nu cred. Poate dacă ar fi vorba de o prietenă apropiată, adăugă ea în grabă, nevăzând vreun motiv ca să ponegrească obiceiurile Aielilor.

Aviendha nu făcu decât să ofteze și începu să ridice clapele cortului. Cu dinții clănțănind la fel de tare precum zăngăneau ceștile și lamele de bronz de pe tavă, Egwene ieși repede din cort. Înțeleptele se îmbrăcau alene, de parcă ar fi fost o noapte înmiresmată, iar ele s-ar fi aflat în iatacul vreunui castel. O siluetă într-o robă albă, palidă în lumina lunii, îi luă tava și începu să-i caute pelerina și pantofii. Care erau de negăsit printre veșmintele care mai rămăseseră pe pământ.

– Ți-am trimis lucrurile în cortul tău, zise Bair, încercând să-și încheie șireturile de la bluză. Încă n-ai nevoie de ele.

Egwene simți cum stomacul i-o ia la vale. Sărind de pe un picior pe altul, își frecă brațele într-un efort inutil de a se încălzi; cel puțin nu-i spuneau să se oprească. Brusc își dădu seama că silueta îmbrăcată în roba albă ca neaua, care ducea tava, era prea înaltă chiar și pentru o femeie Aiel. Scrâșnind din dinți, aruncă o privire înveninată spre Înțelepte, cărora părea să nu le pese dacă îngheța de frig acolo. Femeilor Aiel poate că nu le păsa dacă un bărbat le vedea fără haine pe ele, chiar dacă acesta era gai'shain, pentru ea însă nu era totuna!

Aviendha li se alătură și, văzând-o sărind de colo-colo, rămase cu privirea ațintită asupra ei, fără să încerce să-și găsească propriile veșminte. Arăta aceeași rezistență la frig ca și Înțeleptele.

– Mda, făcu Bair, punându-și șalul pe umeri. Tu, Aviendha, nu numai că ești încăpățânată ca un bărbat, dar nici nu-ți amintești o treabă simplă pe care ai făcut-o de multe ori. Tu, Egwene, ești la fel de încăpățânată și crezi că poți să vii când vrei atunci când ești chemată. Să sperăm că cincizeci de ture în jurul taberei vă vor mai slăbi încăpățânarea, vă vor limpezi mintea și vă vor aduce aminte cum trebuie să răspundeți la chemarea noastră sau să vă faceți datoria. Hai, la treabă!

Fără să scoată vreun cuvânt, Aviendha începu imediat să alerge cu pași mari către marginea taberei, evitând țărușii de susținere a corturilor învăluite în întuneric. Egwene șovăi doar o clipă și apoi se luă după ea. Femeia Aiel își încetini alergarea ca să o ajungă din urmă. Aerul nopții îi pătrundea în oase, iar lutul crăpat, tare ca piatra, era la fel de rece, încercând parcă să i se lipească de degete. Aviendha alerga fără nici un efort vizibil.

Când ajunseră la ultimul cort și cotiră spre miazăzi, Aviendha spuse:

– Știi de ce studiez atât de mult?

Nici frigul, nici alergarea nu-i afectau vocea. Egwene tremura atât de tare încât de-abia îngăimă:

– Nu. De ce?

– Fiindcă Bair și celelalte arată mereu spre tine și-mi spun cât de repede înveți tu, cum nu trebuie să ți se explice de două ori. Și spun că ar trebui să-ți iau exemplul.

Aviendha îi aruncă o privire piezișă lui Egwene, iar aceasta se trezi că râde împreună cu ea.

– Ăsta-i doar unul dintre motive. Lucrurile pe care învăț să le fac..., continuă Aviendha, clătinând din cap, cu o uimire vizibilă și la lumina lunii. Și Puterea. Niciodată nu m-am mai simțit așa. Atât de vie. Pot simți cel mai slab miros, cea mai mică mișcare a aerului.

– E periculos s-o păstrezi prea mult, spuse Egwene.

Alergarea părea s-o mai încălzească, deși din când în când simțea cum o apucă tremuriciul.

– Ți-am mai spus și știu că și Înțeleptele ți-au spus.

Aviendha pufni disprețuitoare.

– Crezi că mi-aș înfige singură lancea în picior?

O vreme, alergară fără să scoată vreun cuvânt.

– Rand chiar a...? întrebă Egwene în cele din urmă.

Frigul nu avea nici o legătură cu greutatea ei de a rosti cuvintele; de fapt, începea să asude din nou.

– Cu... Isendre?

Mai clar de-atât nu putea spune.

Într-un târziu, Aviendha răspunse rar, furioasă:

– Nu cred. Dar de ce-ar îndura să ia atâtea bice pe spinare dacă el n-ar fi interesat de ea? Isendre este o amărâtă din ținuturile umede, care-i așteaptă pe bărbați să se dea la ea. L-am văzut cum o privește, deși încerca să ascundă. O privea cu poftă.

Egwene se întrebă dacă nu cumva prietena ei o credea și pe ea o amărâtă din ținuturile umede. Probabil că nu, altfel nu ar fi fost prietene. Dar Aviendha nu învățase să-i pară rău dacă vorbele ei răneau pe cineva; probabil că ar fi suprinsă să afle că și Egwene putea fi rănită.

– Așa cum o fac să se îmbrace Fecioarele, orice bărbat ar privi-o cu interes, recunoscu Egwene fără tragere de inimă.

Amintindu-și că și ea era expusă privirilor, goală-pușcă, se împiedică și fu cât pe-aci să cadă, uitându-se neliniștită în jur.

Nu era nici ţipenie de om, din câte vedea ea. Până şi Înţeleptele se întorseseră în corturile lor. Şi se încălzeau sub pături. Asuda, dar broboanele păreau să îngheţe de îndată ce-şi făceau apariţia.

– Îi aparţine lui Elayne, zise Aviendha înverşunată.

– Recunosc că nu vă ştiu bine toate obiceiurile, dar îmi dau seama că sunt diferite de ale noastre. Nu e logodit cu Elayne.

„Oare de ce-l apăr? El e cel care ar trebui să fie biciuit!" Onestitatea însă o făcu să continue:

– Chiar şi Aielii au dreptul să spună nu, dacă sunt întrebaţi.

– Tu şi Elayne sunteţi aproape-surori, cum eşti şi cu mine, protestă Aviendha, încetinind o clipă pentru a iuţi pasul din nou. Nu mi-ai cerut tu să am grijă de el pentru ea? Nu vrei ca Elayne să aibă parte de el?

– Ba bine că nu. Dar s-o vrea şi el.

Ceea ce nu era chiar adevărat. Dorea ca Elayne să fie fericită în dragostea pe care i-o purta Dragonului Renăscut şi ar fi făcut orice numai să-i împlinească voia. Chiar şi să i-l aducă legat fedeleş, dacă era nevoie. Presupunând că ar fi fost în stare de aşa ceva. Aielele erau mult mai directe decât ar fi putut fi ea vreodată.

– Altfel n-ar fi drept, adăugă Egwene.

– Rand îi aparţine, spuse Aviendha cu hotărâre în glas.

Egwene oftă. Aviendha pur şi simplu nu voia să înţeleagă decât propriile obiceiuri. Femeia încă mai era surprinsă că Elayne nu-l ceruse pe Rand de bărbat, că bărbatul trebuia să facă asta.

– Sunt sigură că mâine Înţeleptele vor asculta glasul raţiunii. Nu te pot obliga să dormi în odaia unui bărbat.

Cealaltă femeie o privi şocată. Preţ de o clipă, îşi pierdu controlul şi se lovi cu piciorul de un dâmb; durerea o făcu să scoată un şir de înjurături pe care chiar şi căruţaşii lui Kadere le-ar fi ascultat cu interes – iar pe Bair ar fi făcut-o să bea o cană de pelin –, dar nu se opri din fugă.

– Nu înţeleg de ce te supără asta atât de mult, spuse ea după ultima înjurătură. Am dormit lângă bărbaţi de nenumărate ori

în timpul incursiunilor, am dormit chiar și sub aceleași pături ca să ne încălzim dacă noaptea era foarte rece. De ce te deranjează că am să dorm la trei metri de el? Face parte din obiceiurile voastre? Am observat că nu vă îmbăiați în cortul cu aburi alături de bărbați. Nu ai încredere în Rand al'Thor? Sau nu ai încredere în mine?

Spre sfârșit, vocea i se prefăcuse în șoaptă.

– Bineînțeles că am încredere în tine, protestă Egwene vehement. Și în el. Doar că...

Se opri, neștiind ce să spună. Regulile de conduită ale Aielilor erau într-un fel mai stricte decât cele cu care crescuse ea, dar în alte privințe ar fi făcut Soborul Femeilor de-acasă fie să leșine, fie să pună mâna pe băț.

– Aviendha, dacă e-n joc onoarea ta...

De-acum erau pe un teren sensibil.

– Dacă le explici Înțeleptelor, sigur nu te vor face să-ți încalci onoarea.

– N-am ce să le explic, răspunse cealaltă femeie categoric.

– Știu că nu înțeleg ji'e'toh... începu Egwene, și Aviendha izbucni în râs.

– Spui că nu înțelegi, Aes Sedai, dar arăți că i te supui.

Ewgene regretă că nu-i spusese adevărul – cu greu o făcuse pe Aviendha să-i spună pe nume și uneori Aviendha revenea la Aes Sedai –, dar pentru ca lumea să nu-l afle, nu trebuia să i-l spună nici ei.

– Ești Aes Sedai și te pricepi să mânuiești Puterea îndeajuns ca să le poți dovedi la un loc pe Amys și Melaine, dar ai spus că te vei supune, așa că freci oalele când ești pusă să freci oalele și alergi când ești pusă să alergi. Poate că nu înțelegi ji'e'toh, dar i te supui.

Nu era deloc același lucru. Scrâșnea din dinți și făcea tot ce i se spunea fiindcă era singura modalitate de a învăța să intre în visele altora, iar ea voia să învețe, să învețe totul, mai mult decât orice pe lume. Numai a crede că putea trăi cu această prostească ji'e'toh era pur și simplu absurd. Făcea ce trebuia să facă și numai atunci când era nevoită s-o facă.

Se apropiau de locul din care porniseră. Când îl atinse cu piciorul, Egwene spuse:

– Una.

Apoi își continuă alergarea prin întuneric, fără ca altcineva în afară de Aviendha să o poată vedea dacă se ducea direct spre cortul ei. Nu că Aviendha ar fi spus cuiva, dar lui Egwene nici măcar nu-i trecuse prin minte să nu facă toate cele cincizeci de ture.

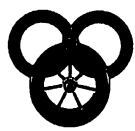

CAPITOLUL 6

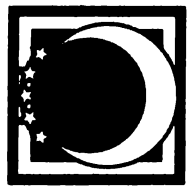

Porțile

Rand se trezi într-un întuneric total și rămase sub pături încercând să înțeleagă ce anume îl trezise. Sigur fusese ceva. Nu visul; o învăța pe Aviendha să înoate, într-un iaz din Pădurea Îmbibată, acasă, în Ținutul celor Două Râuri. Altceva. Apoi senzația reveni, ca o miasmă care se strecoară pe sub ușă. Nu tocmai un miros; senzația prezenței altuia, așa o percepea el. Ca o duhoare împrăștiată de un cadavru lăsat într-o baltă mai bine de o săptămână. Se pierdu încet, dar nu de tot.

Dând păturile la o parte, se ridică în picioare, înfășurându-se în *saidin*. În Vid, plin de Putere, își simți corpul înfiorat, dar frigul părea să fie altundeva. Deschise ușa cu precauție și ieși din cameră. Ferestrele arcuite de la capetele coridorului lăsau să pătrundă valurile de lumină ale lunii. După întunericul beznă din cameră, acolo era aproape zi. Nici o mișcare, dar simțea... ceva... apropiindu-se. Ceva rău. Precum acel ceva ce năvălea prin el pângărind Puterea.

Își duse o mână la buzunarul hainei, la figurina ce înfățișa un bărbat gras și mărunțel care ținea o sabie pe genunchi. Un

angreal; cu el putea conduce mai multă Putere decât ar fi putut s-o facă în siguranță, fără nici un ajutor. Se gândi că nu va fi nevoie. Cei care inițiaseră acest atac împotriva lui nu știau cu cine au de-a face. N-ar fi trebuit să-l trezească.

Șovăi o clipă. Se putea lupta cu oricine, dar hotărî că zgomotul venea de dedesubt. De jos, unde Fecioarele dormeau duse, după liniștea deplină. Cu puțin noroc nu le va deranja, doar dacă se repezea pe scări ca să lupte în mijlocul lor. Asta sigur le-ar fi trezit și nu le-ar fi lăsat să stea deoparte. Lan spunea că, dacă poți, trebuie să-ți alegi singur terenul și să-l faci pe dușman să vină la tine.

Zâmbind, urcă în fugă cea mai apropiată scară curbată, lovind treptele înfundat, până ajunse la ultimul etaj. Cel mai înalt nivel al clădirii era, de fapt, o încăpere spațioasă, cu un tavan ușor boltit și mai multe coloane subțiri cu caneluri în spirală. Ferestrele arcuite, fără geamuri, de jur împrejur, inundau fiecare colț cu lumina lunii. Praful, pietricelele și nisipul de pe podea încă îi mai păstrau urmele pașilor de când urcase singura dată aici, doar atât. Era perfect.

Apropiindu-se cu pași mari de mijlocul încăperii, se opri chiar pe mozaicul de-acolo, simbolul străvechi al Aes Sedai, lung de peste trei metri. Era un loc potrivit. „Sub semnul acesta va cuceri el." Asta spunea despre el Profeția din Rhuidean. Rămase deasupra liniei despărțitoare sinuoase, cu o cizmă pe lacrima neagră, care acum se numea Colțul Dragonului și reprezenta răul, iar cu cealaltă pe lacrima albă care acum se numea Flacăra din Tar Valon. Unii spuneau că simboliza Lumina. Un loc tocmai potrivit pentru a răspunde acestui atac, între Lumină și întuneric.

Senzația de fetid deveni mai puternică, aerul umplându-se de un miros greu, de sulf ars. Brusc, ceva începu să se miște, îndepărtându-se de scară ca niște umbre ale lunii, pe lângă pereții exteriori ai încăperii. Încet, se prefăcu în trei câini negri, mai negri decât noaptea și mari cât niște ponei. Cu ochii ca de argint, îi dădură ocol, amenințător. Având Puterea în el, le auzi bătăile inimii, ca niște tobe în care cineva lovea

cu toată puterea. Dar respirația nu li se auzea; poate că nici nu respirau.

Apelă la Putere și imediat în mâini îi apăru o sabie, lama ei ușor curbată, cu însemnul bâtlanului, părând a fi făcută din foc. Se așteptase la Myrdraali sau ceva chiar mai rău decât Făr-de-Ochi, dar pentru câini, chiar și pentru câinii Făpturilor Umbrei, sabia era de-ajuns. Cine îi trimisese nu-l cunoștea deloc. Lan spunea că era aproape de nivelul unui maestru al sabiei, și Străjerul era destul de zgârcit în laude ca să-l facă să creadă că atinsese deja acel nivel.

Scoțând niște mârâituri ca niște oase care păreau să se macine chiar sub ochii lui, câinii îl atacară din trei direcții, mai iute decât niște cai în galop.

Rămase nemișcat până aproape că-l atinseră; apoi ripostă, una cu sabia, trecând dintr-o mișcare într-alta, ca într-un dans. Într-o clipită sabia numită Viforul-de-pe-Munte deveni Vântul-Ce-Bate-peste-Zid, Evantaiul-Desfăcut. Capetele mari, negre zburară de pe corpurile negre, cu colții plini de bale, ca oțelul brunat, încă rânjiți, în timp ce se rostogoleau pe podea. Părăsi mozaicul în timp ce creaturile întunecate zăceau însângerate, tresărind pentru ultima oară.

Râzând ca pentru sine, Rand lăsă sabia din mână, dar nu renunță și la *saidin,* la Puterea năvalnică, la starea de grație și la tentația răului. Disprețul începu să alunece pe pereții Vidului. Câini. Făpturile Umbrei, mai mult ca sigur, dar... Râsul îi pieri de pe buze.

Încet-încet, câinii morți și capetele lor se topeau, în bălți de umbre lichide care tremurau ușor, de parcă ar fi fost vii. Sângele lor, împrăștiat pe podea, tremura și el. Deodată, bălțile mai mici traversară podeaua în râulețe vâscoase ca să se alăture celei mari, care se îndepărtă de mozaic și se înălță, tot mai sus, până când cei trei câini uriași apărură la loc, băloși și mârâind, gata să sară pe el.

Rand nu înțelegea de ce era surprins, confuz dincolo de Vid. Câini, da, dar Făpturi ale Umbrei. Cine-i trimisese nu fusese chiar atât de neglijent pe cât crezuse el. Dar tot nu-l cunoștea îndeajuns.

În loc să apeleze din nou la sabie, mânui Puterea așa cum își amintea că făcuse cândva, demult. Urlând, câinii uriași săriră asupra lui, dar, în același timp, un fulger gros, de lumină albă, îi țâșni din mâini, ca o bucată de oțel topit, ca un foc lichid. Îl trecu pe deasupra creaturilor aflate în plină săritură; într-o clipă câinii deveniră trei umbre stranii, cu culorile schimbate, apoi se prefăcură în scântei care se făcură fărâme, din ce în ce mai mici, până nu mai rămase nimic.

Rand lăsă fulgerul, cu un zâmbet sinistru. O dungă de lumină purpurie părea să-i stăruie în fața ochilor.

Dintr-una din coloanele ce străjuiau încăperea se desprinse o bucată care se zdrobi de dalele de pe jos. În locurile atinse de fulger sau ce fusese, nu chiar lumină, lipseau bucăți întregi. O gaură mare se căsca în peretele din spatele lor.

– Te-a mușcat vreunul, te-a stropit cu sânge vreunul?

Rand se răsuci pe călcâie la auzul vocii lui Moiraine; absorbit de ceea ce făcuse, n-o auzise urcând treptele. Femeia își ținea poalele rochiei cu amândouă mâinile, mijindu-și ochii spre el, cu fața pierdută în umbra lunii. Moiraine trebuie să fi simțit pericolul în același timp cu el, iar faptul că acum era aici dovedea că venise într-o fugă.

– Te-au lăsat Fecioarele să treci? Ai devenit *Far Dareis Mai,* Moiraine?

– Îmi acordă unele privilegii ale Înțeleptelor, răspunse ea repede, cu nerăbdare în glasul ei de obicei melodios. Le-am spus paznicilor că trebuie să-ți vorbesc neîntârziat. Și-acum răspunde-mi! Te-au mușcat Câinii Celui Întunecat, te-au stropit cu sângele lor? Te-a atins saliva lor?

– Nu, răspunse el calm.

Câinii Celui Întunecat. Puținul pe care-l știa îl aflase din vechile povești, de genul celor folosite să-i sperie pe copii în ținturile de la miazăzi. Unii oameni în toată firea credeau și ei în ele.

– De ce-ți faci griji pentru o simplă mușcătură? Doar te pricepi să Tămăduiești orice. Asta înseamnă că Cel Întunecat e liber?

Închis în Vid, până și teama părea departe de el.

În poveștile pe care le auzise, Câinii Celui Întunecat alergau noaptea în Vânătoarea Nebună, în care însuși Cel Întunecat era vânătorul; nu lăsau urme nici chiar pe pământul cel mai moale, doar pe piatră, și nu se opreau decât atunci când îi înfruntai și îi învingeai sau te despărțea de ei vreo apă curgătoare. Răscrucea drumurilor era unul dintre cele mai periculoase locuri în care îi puteai întâlni, mai ales după apusul sau cu puțin înainte de răsăritul soarelui. Văzuse destule povești vechi adeverindu-se ca să creadă că și celelalte puteau fi adevărate.

– Nu, Rand.

Moiraine părea să-și recapete controlul; vocea ei suna din nou ca niște clopoței de argint, calmă și măsurată.

– Câinii aceia sunt tot un fel de Făpturi ale Umbrei, care n-ar fi trebuit să existe vreodată. Mușcătura lor e mortală, la fel ca o lovitură de pumnal în inimă, și nu cred că aș fi putut Tămădui o astfel de rană înainte de a te ucide. Sângele lor, chiar și saliva lor sunt otravă curată. Un strop dacă te atinge, te omoară lent, în chinuri mari. Ai avut noroc că au fost numai trei. Sau ai omorât mai mulți până să vin eu? De obicei, se adună în haite mai mari, de zece-doisprezece, cel puțin așa spun cei care au supraviețuit Războiului Umbrei.

Haite mai mari. Așadar, el nu era singura țintă din Rhuidean pentru unul dintre Rătăciți...

– Trebuie să vorbim despre ce-ai folosit ca să-i omori, începu Moiraine, dar Rand o luase deja la fugă, neluându-i în seamă întrebările despre unde se ducea și de ce.

Pe scări în jos, prin coridoarele întunecate, unde Fecioarele cu ochii lipiți de somn, deșteptate de zgomotul pașilor lui, ridicau capul spre el, consternate, din încăperile luminate de lună. Apoi pe ușile de la intrare, unde Lan stătea de pază, alături de două femei, mereu agitat, cu mantia cameleonică de Străjer în jurul umerilor, care făcea ca o parte din el să se piardă în întuneric.

– Unde-i Moiraine? întrebă el în timp ce Rand trecea pe lângă el ca fulgerul, coborând câte două trepte odată, fără să-i răspundă.

Rana pe jumătate vindecată de la șold se încleșta ca un pumn – durere de care fusese vag conștient cât se afla în Vid – când ajunse la clădirea pe care o căuta. Aceasta se înălța chiar la marginea Rhuideanului, departe de piață, departe de tabăra în care Moiraine stătea împreună cu Înțeleptele, dar cât să facă parte din oraș. Etajele superioare se prăbușiseră alcătuind o movilă de moloz care se întindea pe pământul crăpat de dincolo de pavaj. Numai primele două nivele rămăseseră întregi. Abținându-se să nu se îndoaie de durere, intră în clădire, fără să încetinească pasul.

Cândva anticamera spațioasă, înconjurată de un balcon de piatră, fusese înaltă; acum era și mai înaltă, deschisă spre cerul nopții, cu podeaua de piatră albă acoperită de molozul căzut de sus. În umbrele lunii de sub balcon, trei Câini ai Întunericului stăteau pe picioarele din spate, zgâriind cu ghearele și mușcând ușa placată în bronz care se zgâlțâia din toate încheieturile. Mirosul de sulf ars plutea greu în aerul din jur.

Amintindu-și ce se întâmplase înainte, Rand se refugie într-un colț și conduse Puterea, săgeata de foc alb, lichid, trecând pe lângă ușă și distrugând Făpturile Umbrei. De data aceasta, încercase să reducă raza de acțiune a săgeții, să o concentreze doar pe distrugerea Câinilor Întunericului, dar zidul gros de la celălalt capăt al anticamerei avea acum o gaură mare în el. Care nu răzbătuse dincolo, aprecie el – era greu de spus în lumina slabă a lunii –, dar oricum se impunea să stăpânească mai bine arma aceasta.

Învelișul de bronz al ușii se umpluse de găuri mici, de parcă colții și ghearele Câinilor Celui Întunecat ar fi fost din oțel; prin ele răzbătea lumina unei lămpi. Pe dalele de piatră se vedeau urme de labe, surprinzător de puține. Renunțând la *saidin*, găsi un loc în care să nu se taie la mână și bătu în ușă. Brusc durerea din șold deveni foarte reală; trase adânc aer în piept și încercă să o ignore.

– Mat? Sunt eu, Rand! Deschide, Mat!

O clipă mai târziu, ușa se întredeschise, lăsând să iasă un fir de lumină; Mat privi afară, precaut, apoi deschise ușa mai larg, rezemându-se de ea ca și cum ar fi alergat zece mile cu

un sac de pietre în spate. În afară de un medalion de argint care înfățișa un cap de vulpe, cu ochiul de forma și culoarea vechiului simbol Aes Sedai, nu purta altceva. Știind care-i sunt sentimentele față de Aes Sedai, Rand se miră că Mat păstrase giuvaierul atâta timp. În mijlocul camerei, o femeie înaltă, cu părul auriu, trăgea calm o pătură peste ea. O Fecioară, judecând după lăncile și scutul de la picioarele ei.

Rand evită privirea lui Mat și își drese glasul.

– Am vrut doar să mă asigur că n-ai pățit nimic.

– N-am pățit nimic, zise Mat privind neliniștit de jur împrejur. Dar era cât pe-aci. Ce-ai făcut, ai omorât ce era acolo? Nu vreau să știu ce-a fost, din moment ce-a trecut. Uneori, e al naibii de greu să fie cineva prieten cu tine.

Nu numai prieten. Un alt *ta'veren* și poate un element esențial în victoria din Tarmon Gai'don; cel care voia să lovească în Rand avea toate motivele să lovească și în Mat. Dar Mat mereu încerca să nu se gândească la asta.

– I-am terminat, Mat. Câinii Celui Întunecat. Trei dintre ei.

– Ți-am spus că nu vreau să știu, mormăi Mat. Acum Câinii Celui Întunecat. Nu poți spune că n-ai mereu parte de ceva nou. În condițiile astea n-ai cum să te plictisești; nici până în ceasul morții. Dacă n-aș fi fost în picioare, ca să iau un gât de vin, în clipa în care ușa a dat să se deschidă...

Mat nu-și duse gândul până la capăt, simțind cum îl trece un fior pe șira spinării, își scărpină o pată roșie de pe brațul drept și se uită cu atenție la ușa stricată.

– E ciudat câte feste îți poate juca mintea. În timp ce îngrămădeam tot ce găseam la îndemână ca să țin ușa asta închisă, aș fi jurat că unul dintre ei a făcut o gaură prin ea. Mi s-a părut că-i văd capul. Și colții. Nici nu s-a sinchisit de lancea Melindhrei.

De data aceasta, apariția lui Moirain fu și mai spectaculoasă, în goană, ținându-și poalele rochiei în mână, gâfâind și clocotind de mânie. Lan o urma îndeaproape cu sabia în mână și cu o privire cruntă pe fața ca de piatră, iar în spatele lui, o ceată de *Far Dareis Mai* care se întindea până în stradă. Unele Fecioare erau doar în lenjeria intimă, dar nu-și uitaseră

lăncile și își înfășuraseră *shoufa* în jurul capului, vălul negru ascunzându-le totul în afară de ochi, gata de atac. Moiraine și Lan, cel puțin, răsuflară ușurați când îl văzură cum stă acolo, vorbind calm cu Mat, deși Aes Sedai arăta de parcă ar fi vrut să-l improaște cu ocări. Din cauza vălului, era imposibil să-ți dai seama ce gândeau femeile Aiel.

Speriat, Mat scoase un strigăt și se repezi să-și tragă pantalonii pe el, încercând în același timp să-și scarpine brațul. Fecioara cu păr auriu îi privea strădaniile cu un zâmbet larg care amenința să se transforme într-un hohot de râs.

– Ce-ai pățit la braț? întrebă Rand.

– Ți-am spus că mintea îți joacă tot felul de feste, răspunse Mat, încercând în continuare să se scarpine și să-și tragă pantalonii. Când am văzut cum câinele roade ușa, am crezut că-mi umple brațul de bale și acum mă mănâncă de mama focului. Chiar arată ca o arsură.

Rand dădu să spună ceva, dar Moiraine deja se apropiase de Mat. Privind-o fix, Mat căzu la podea, încurcat în pantalonii pe jumătate trași, femeia însă îngenunche lângă el și, neluându-i în seamă protestele, îi luă capul în mâini. Rand mai fusese Tămăduit cu alte prilejuri, știa cum se face, dar, spre surprinderea lui, Mat se înfioră și își ridică medalionul, ținându-l în mână.

– Ce naiba, s-a făcut mai rece ca gheața, murmură el. Ce vrei să faci, Moiraine? Dacă vrei să faci ceva, scapă-mă de mâncărimea asta, mi-a cuprins tot brațul acum.

Brațul lui drept se înroșise de la încheietura mâinii până la umăr și arăta umflat. Moiraine îl privi lung, mai speriată ca oricând, gândi Rand. Sau poate că era singura dată când o vedea așa.

– Am să te scap, zise ea rar. Scoate medalionul dacă e rece.

Mat se încruntă, apoi scoase medalionul și îl puse lângă el. Moiraine îi luă din nou capul în mâini, și Mat scoase un țipăt de parcă ar fi fost împins într-un butoi cu apă rece ca gheața; picioarele îi înțepeniră și spatele i se arcui; ochii îi priviră în gol, holbați. Când Moiraine îi dădu drumul, Mat se lăsă

moale, simțind că se înăbușă. Roșeata și umflătura dispăruseră. Mat încercă de trei ori până reuși să spună ceva.

– Sânge și scrum! Chiar trebuie să doară așa de tare de fiecare dată? A fost doar o amărâtă de mâncărime!

– Ai grijă cum vorbești cu mine, îi zise Moiraine, ridicându-se în picioare. Altfel o pun pe Nynaeve să aibă grijă de tine.

Dar femeia glumise doar cu jumătate de gură; parcă ar fi vorbit în somn. Încerca să nu privească la capul de vulpe în timp Mat și-l atârna din nou la gât.

– Trebuie să te odihnești, adăugă ea absent. Stai în pat mâine, dacă te simți obosit.

Fecioara de sub pătură – Melindhra? – îngenunche în spatele lui Mat și își puse mâinile pe umerii lui, ridicând ochii spre Moiraine.

– Voi avea grijă să facă precum spui, Aes Sedai, zise ea, zâmbind brusc și ciufulind părul lui Mat. El este micul meu poznaș acum.

Judecând după privirea înspăimântată a lui Mat, acesta își aduna toate puterile ca să o ia la fugă.

Rand auzi chicotelile amuzate din spatele lui. Fecioarele, cu *shoufa* și vălul lăsate pe umeri, se buluciseră în jurul ușii, privind la ce se petrecea în încăpere.

– Învață-l să cânte, soră-lance, zise Adelin, iar celelalte Fecioare izbucniră în hohote de râs.

Rand le apostrofă.

– Lăsați-l să se odihnească. N-ar trebui să vă acoperiți și voi cu ceva?

Fecioarele nu prea se îndurau să plece, încercând în continuare să vadă ce se mai întâmplă, până când Moiraine ieși la ele.

– Vă rog să ne lăsați în pace, zise ea și ușa găurită se închise cu zgomot în spatele ei.

Moiraine strânse din buze și privi peste umăr enervată.

– Trebuie să vorbesc cu Rand al'Thor între patru ochi.

Dând din cap, femeile Aiel se îndreptară spre ieșire, unele dintre ele întrebând în glumă dacă Melindhra – o Shaido, se pare; Rand se întrebă dacă Mat știa acest lucru – îl va învăța să cânte pe Mat. Sensul îi scăpa.

Rand o opri pe Adelin punându-i mâna pe brațul gol; observându-i gestul, alte Fecioare se opriră și ele, drept care Rand se adresă tuturor.

– Dacă nu vreți să plecați când vă spun să plecați, ce veți face când va trebui să mă folosesc de voi într-o bătălie?

Ceea ce nu era intenția lui, dacă putea evita așa ceva; știa că sunt niște războinice feroce, dar el fusese educat că în bătălii bărbatul trebuia să moară înaintea femeii. Logica îi spunea că așa ceva e absurd, mai ales în cazul unor femei ca acestea, însă așa simțea el. Avea însă destulă minte ca să nu le spună asta.

– Veți crede că e doar o glumă sau veți porni la luptă după cum vă va fi voia?

Fecioarele îl priviră cu consternarea celor care tocmai au ascultat cum cineva și-a demonstrat ignoranța în privința celor mai elementare lucruri.

– În dansul lăncilor vom porni precum îți va fi porunca, acesta însă nu e dansul, îi zise Adelin. În plus, nici nu ne-ai spus să plecăm.

– Nici chiar *Car'a'carn* nu este un rege din ținuturile umede, adăugă o Fecioară cu părul cărunt.

Numai mușchi, în ciuda vârstei, Fecioara purta doar o cămașă scurtă și *shoufa*. Rand se cam săturase de cuvintele acelea.

Fecioarele se puseră din nou pe glumit în timp ce-l lăsau singur cu Moiraine și Lan. Între timp, Străjerul își vârâse sabia în teacă și acum arăta mai relaxat ca oricând. Adică la fel de liniștit ca și expresia de pe fața lui, pe care ridurile alcătuiau tot felul de figuri geometrice în lumina lunii, și dând impresia că era capabil de orice mișcare bruscă, fapt care, prin comparație, făcea ca femeile Aiel să pară niște mielușele. Un șnur din piele împletită îi ținea părul, cărunt la tâmple, să nu-i cadă pe față. Privirea lui aducea mult cu cea a unui șoim cu ochii albaștri.

– Trebuie să vorbim despre... începu Moiraine.

– Putem vorbi mâine, replică Rand tăios.

Fața lui Lan se înăspri și mai mult, dacă mai era posibil; Străjerii aveau mai multă grijă de Aes Sedai, de poziția acestora

ca și de persoana lor decât de ei înșiși. Rand nu-l băgă în seamă pe Lan. Durerea din șold nu-i dădea pace, dar reuși să se țină drept; nu voia să se lase pradă nici unui moment de slăbiciune, mai ales în fața ei.

– Te înșeli amarnic dacă speri că te voi ajuta să-i iei medalionul lui Mat.

Medalionul acela o împiedicase să mânuiască Puterea. Sau cel puțin Puterea nu-l afectase cu nimic pe Mat în timp ce-l ținea în mână.

– L-a costat mai mult decât crezi, Moiraine, și e al lui.

Amintindu-și cum îl izbise între umeri cu Puterea, Rand adăugă sec:

– Poate am să-l împrumut de la el.

Întoarse spatele femeii. Mai trebuia să verifice ceva, deși, într-un fel sau altul, urgența trecuse; Câinii Celui Întunecat probabil că-și duseseră intenția până la capăt.

– Te rog, Rand! spuse Moiraine.

Tonul rugător din vocea ei îl făcu să se oprească. Până acum nu mai auzise așa ceva de la ea. Lan însă se arătă ofensat.

– Credeam că ești un bărbat adevărat, zise Străjerul cu asprime în glas. Așa se poartă un bărbat? Ca un băiețandru cu nasul pe sus?

Lan îl învățase tainele sabiei – și-l simpatiza, credea Rand –, dar, la porunca lui Moiraine, Străjerul ar fi fost în stare să-l ucidă.

– N-am să fiu de-a pururi alături de tine, spuse Moiraine grăbită, strângând poalele rochiei atât de tare încât mâinile îi tremurau vizibil. S-ar putea să mor la următorul atac. Aș putea să cad de pe cal și să-mi rup gâtul sau să primesc săgeata unei Iscoade direct în inimă – moartea nu poate fi Tămăduită. Toată viața am încercat să te caut, să te găsesc și să te ajut. Încă nu-ți cunoști puterea, nu știi decât jumătate din câte poți face. Îmi... cer iertare... cu toată umilința pentru orice supărare pe care ți-am pricinuit-o.

Moiraine rosti acele cuvinte – cuvinte pe care Rand nu crezuse că le va auzi vreodată de la ea – de parcă i-ar fi fost scoase cu cleștele din gură, dar le rosti; și nu puteau fi mincinoase.

– Lasă-mă să te ajut cât pot, cât încă mai pot. Te rog!

– Îmi vine greu să mă încred în tine, Moiraine, răspunse Rand fără să se uite spre Lan, care își muta greutatea de pe un picior pe altul, atenția lui fiind îndreptată spre femeie. M-ai manevrat ca pe o păpușă, m-ai făcut să joc cum ai vrut, din prima zi în care ne-am întâlnit. Singurele momente când ți-ai luat mâna de pe mine au fost când erai plecată sau când mă ignorai. Dar până și atunci simțeam povara.

Hohotul ei de râs fu la fel de argintiu precum luna de pe cer, dar plin de amărăciune.

– Mai degrabă m-am luptat cu un urs decât am manevrat o păpușă. Vrei să jur că nu voi încerca să te manipulez? Jur!

Vocea Moirainei deveni dură precum cristalul.

– Jur chiar să mă supun ție la fel ca oricare dintre Fecioare – la fel ca oricare dintre gai'shaini, dacă vrei... dacă trebuie... zise ea și trase adânc aer în piept, continuând mai calm. Te implor, cu umilință, să mă lași să te ajut!

Lan o privea lung, Rand crezând că mai era puțin și-i săreau ochii din cap.

– Îți accept ajutorul, spuse el rar. Și îmi cer și eu iertare. Pentru obrăznicia de care am dat dovadă.

Rand avea sentimentul că era manipulat și acum – avusese motive întemeiate să fie obraznic, cu diverse ocazii –, dar știa că Moiraine nu putea minți.

Relaxându-se vizibil, femeia se apropie de el și îl privi în ochi.

– Ceea ce ai folosit ca să omori Câinii Celui Întunecat se numește focul-răului. Încă a mai rămas ceva din el aici.

Îl simțea și el, semăna cu mirosul lăsat de o plăcintă scoasă din cameră sau cu amintirea unui obiect care tocmai dispăruse din raza de observație.

– Folosirea focului-răului e interzisă de dinainte de Frângerea Lumii. Turnul Alb ne-a interzis să învățăm cum se folosește. În Războiul Puterii, până și Rătăciții și Juruiții Umbrei l-au folosit numai dacă a fost neapărat nevoie.

– Interzis? făcu Rand încruntându-se. Te-am văzut o dată când îl foloseai.

Deși lumina palidă a lunii juca feste, i se păru că Moiraine se înroșește la față. Măcar de data asta ea era cea descumpănită.

– Uneori, e nevoie să faci și ce ți se interzice, replică ea, fără ca emoția să-i răzbată în glas. Când focul-răului distruge un obiect, acesta încetează să existe *înainte* de momentul distrugerii, ca un fir de ață care arde din locul în care l-a atins flacăra. Cu cât e mai mare puterea focului-răului, cu atât mai devreme obiectul respectiv încetează să existe. Tot ce pot scoate din focul-răului este ca obiectul respectiv să-și înceteze existența doar cu câteva secunde înainte de a fi distrus. Tu însă ești mult mai puternic decât mine. Cu mult mai puternic.

– Dar dacă obiectul nu există *înainte* de a-l distruge... spuse Rand trecându-și degetele prin păr, derutat.

– Începi să înțelegi care sunt problemele, pericolele? Mat își amintește că a văzut cum unul dintre Câinii Celui Întunecat roade ușa, acum însă nu mai e nici o gaură mare prin ea. Dacă animalul i-ar fi umplu mâna de bale atât de mult pe cât își amintește el, ar fi murit înainte să mai apuc să-l ajut. Căci, indiferent de momentul în care ai distrus jivina, absolut tot ce a făcut atunci pur și simplu *nu s-a mai întâmplat.* Numai amintirile rămân, pentru cei care au văzut și au trăit experiența respectivă. Numai ce s-a întâmplat înainte este adevărat, acum. Câteva găuri mici în ușă și un strop de salivă pe brațul lui Mat.

– Nu văd ce e rău în asta, zise Rand. Mat e în viață tocmai din acest motiv.

– Dar e groaznic, Rand, spuse Moiraine, panicată. De ce crezi că până și Rătăciții s-au temut să folosească focul-răului? Gândește-te la efectul asupra Pânzei, a unui singur fir, a unui singur om, scos vreme de câteva ore sau câteva zile deja țesute, ca un fir scos dintr-o bucată de stofă. Fragmente de manuscrise care au rămas din Războiul Puterii afirmă că mai multe orașe întregi au fost distruse cu focul-răului înainte ca ambele tabere să-și dea seama cât de periculos este. Sute de mii de fire scoase din Pânză, dispărute zile întregi; tot ce-au făcut oamenii aceia nu mai există acum, și nici ce au făcut alții ca urmare a faptelor lor. Amintirile au rămas, nu și faptele. Urmările au

fost incalculabile. Însăşi Pânza aproape că s-a deşirat. Asta putea duce la distrugere totală. A lumii, a timpului, a Creaţiei înseşi.

Rand simţi cum îl trec fiorii, care nu aveau nimic de-a face cu frigul care-i pătrundea prin haină.

– Nu pot promite că n-am să-l mai folosesc, Moiraine. Tu însăţi ai spus că sunt momente în care trebuie să faci şi ce ţi se interzice.

– Nici nu credeam că ai să promiţi aşa ceva, replică ea pe un ton glacial, stăpânindu-se, din nou pe deplin stăpână asupra reacţiilor. Dar trebuie să ai grijă.

Iar folosea cuvântul „trebuie".

– Cu un sa'angreal precum Callandor ai putea anihila un oraş întreg cu focul-răului. Pânza ar putea fi afectată sute de ani de acum încolo. Cine poate spune că ţesătura va rămâne centrată pe tine, aşa cum eşti acum, *ta'veren,* până când lucrurile revin la normal? Condiţia de *ta'veren,* atât de solidă acum, ar putea fi şansa ta la victorie, chiar şi în Ultima Bătălie.

– S-ar putea, spuse Rand posomorât.

În toate poveştile eroice protagonistul declara că va învinge sau va muri. Acum se părea că singura lui speranţă erau victoria *şi* moartea.

– Trebuie să văd ce face cineva, continuă el calm. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Adunând Puterea în jurul lui, viaţa şi moartea în straturi ce se învârtejeau mereu, făcu o gaură în aer, mai mare decât el, care dădea spre bezna care făcea ca lumina lunii să semene cu ziua. O poartă, aşa-i spunea Asmodean.

– Ce-i asta? întrebă uimită Moiraine.

– O singură dată dacă fac un lucru, nu-l uit niciodată. Sau aproape niciodată.

Ceea ce nu era un răspuns, dar era momentul să pună la încercare jurămintele lui Moiraine. Nu putea minţi, însă Aes Sedai puteau găsi portiţe de scăpare până şi într-o stâncă.

– În seara asta ai să-l laşi în pace pe Mat. Şi n-ai să încerci să-i iei medalionul.

– Rand, locul medalionului e în Turn, pentru a fi studiat. Trebuie să fie un ter'angreal, dar nici unul nu a fost găsit până acum care să...

– Nu știu ce e, dar e al lui. I-l lași lui.

Preț de o clipă, în Moiraine păru că se dă o luptă – femeia se îndreptă de spate și îl fixă cu privirea. Poate că nu era obișnuită să primească ordine decât de la Siuan Sanche – Rand era gata să parieze că niciodată n-o făcuse fără să crâcnească. În cele din urmă, femeia încuviință din cap și chiar schiță o plecăciune.

– Precum spui, Rand. E al lui. Te rog să ai grijă, Rand. Folosirea focului-răului fără discernământ e sinucidere curată, iar moartea nu se poate Tămădui, zise ea fără nici o urmă de sarcasm. Pe mâine-dimineață!

Lan o urmă, Străjerul aruncându-i lui Rand o privire lipsită de expresie; dar mai mult ca sigur nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Rand păși pe poartă, și poarta dispăru.

Stătea în picioare pe un disc, o copie de doi metri a străvechiului simbol Aes Sedai. Până și jumătatea lui neagră părea mai deschisă la culoare în comparație cu bezna nesfârșită din jur, de deasupra și de dedesubt; era sigur că, dacă se întâmpla să cadă, nu s-ar mai fi oprit niciodată. Asmodean susținea că exista o metodă mai rapidă, numită Topire-n văzduh, de folosire a unei porți, dar nu-l învățase ce și cum, în parte fiindcă nu avea puterea de a face o poartă în timp ce purta scutul lui Lanfear. Oricum, Topirea-n văzduh îți cerea să știi foarte bine punctul de plecare. Lui însă i se părea mai logic să știe încotro te îndrepți, dar Asmodean părea să creadă că asta era ca și cum a-i întreba de ce aerul nu este apă. Erau multe lucruri pe care Asmodean le lua de bune. Zborul era îndeajuns de rapid.

De îndată ce se propti bine pe el, discul se smuci cam un sfert de metru și apoi se opri, o altă poartă apărând în fața lui Rand. Destul de repede, mai ales pe o distanță atât de scurtă. Rand păși în holul pe care se afla camera lui Asmodean.

Luna care se zărea pe ferestrele de la capetele coridorului era singura sursă de lumină; lampa lui Asmodean era stinsă. Firele pe care le ţesuse prin încăpere se aflau la locul lor, legate la fel de bine. Nu era nici o mişcare, dar încă se mai simţea mirosul de sulf ars.

Apropiindu-se de cortina de mărgele, se uită dincolo de pragul uşii. Încăperea era plină de umbrele lunii, una dintre ele fiind Asmodean, care se foia sub pături. Înfăşurat în Vid, Rand îi auzea bătăile inimii şi simţea mirosul sudorii viselor lui agitate. Se aplecă să vadă mai bine dalele albastre şi urmele lăsate pe ele.

De mic învăţase să ia urma vânatului, de aceea acum îi era foarte uşor să le descifreze. Trei sau patru Câini ai Întunericului fuseseră acolo. Probabil că se apropiaseră de intrare unul după altul, fiecare aproape păşind pe urmele celui din faţă. Oare plasa ţesută de jur împrejurul camerei îi oprise acolo? Sau fuseseră trimişi doar să se uite şi să spună ce-au văzut? Îngrijorător, dacă până şi Câinii Celui Întunecat aveau atâta minte. Dar, dacă se gândea mai bine, Myrdraalii foloseau şi corbi pe post de spioni, ca şi alte animale legate de ideea de moarte. Ochii Umbrei le numeau Aielii.

Conducând fire subţiri de Pământ, şterse dalele de pe jos, apoi părăsi încăperea la fel cum venise, oprindu-se pe strada pustie, învăluită în noapte, la o sută de paşi de clădirea înaltă. Dimineaţa, toată lumea va vedea că urmele se opresc acolo, dar nimeni nu va bănui că Făpturile Umbrei se apropiaseră de Asmodean. Câinii Celui Întunecat nu aveau nimic de-a face cu Jasin Natael, menestrelul.

Acum probail că fiecare Fecioară din oraş era trează; cu siguranţă nici una nu mai dormea sub Acoperişul Fecioarelor. Făcând o altă poartă acolo, în stradă, o pată mai neagră decât noaptea, lăsă discul să-l poarte înapoi în camera lui. Se întrebă de ce alesese simbolul străvechi — era alegerea lui, chiar dacă nu o făcuse conştient; cu alte ocazii, fusese o treaptă sau o dală de pe jos. Câinii Celui Întunecat dispăruseră din calea acelui semn înainte de a se reîntrupa. „Sub acest semn va învinge."

Ajuns în cameră, aprinse lămpile cu *saidinul* și tot cu ajutorul lui, având grijă să nu declanșeze nici una dintre capcane, o bucată din perete dispăru, lăsând loc unei nișe pe care o făcuse chiar el.

În micul alcov se aflau două figurine înalte de aproape o jumătate de metru, un bărbat și o femeie, îmbrăcate în robe largi și cu chipul senin, fiecare cu un glob de cristal în mână. Lui Asmodean nu-i pomenise despre ele.

Erau un angreal, ca și bărbatul micuț și gras din buzunarul hainei lui Rand, și un sa'angreal, ca și Callandor, care sporeau Puterea ce putea fi mânuită fără nici un pericol asupra angrealului în aceeași măsură în care angrealul putea fi folosit în conducerea Puterii fără nici un ajutor. Amândouă erau foarte rare și prețuite de Aes Sedai, deși acestea le recunoșteau numai pe cele care aveau legătură cu femeile și *saidarul*. Aceste două figurine erau altceva, nu numai raritați, ci și extrem de valoroase. Ter'angrealele fuseseră făurite ca să folosească Puterea, nu s-o sporească, în anumite scopuri. Aes Sedai nu cunoșteau destinația majorității ter'angrealelor pe care le aveau în Turnul Alb; pe unele le foloseau, dar nu știau dacă le foloseau cum trebuie. Rand știa însă la ce serveau cele două figurine.

Figurina care repezenta un bărbat îl putea lega de o replică imensă a lui însuși, cel mai puternic sa'angreal masculin făcut vreodată, chiar dacă Rand se afla departe de el, pe celălalt țărm al Oceanului Aryth. Fusese terminat după ce temnița Celui Întunecat fusese ferecată din nou – „Cum de știu asta?" – și ascuns înainte ca să-l găsească vreun bărbat Aes Sedai aflat în pragul nebuniei. Figurina care reprezenta o femeie putea face același lucru pentru o femeie, să o lege de echivalentul feminin al statuii impunătoare care, spera el, încă mai era, aproape complet îngropată, în Cairhien. Cu puterea asta... Moiraine spusese că moartea nu poate fi Tămăduită.

Neașteptată, nedorită, amintirea penultimei dăți în care îndrăznise să țină în mână Callandor, imaginile plutind dincolo de Vid.

Trupul fetei cu părul negru, aproape un copil, întins pe jos, cu ochii larg deschiși, fixați pe tavan, sângele înnegrindu-i pieptul rochiei acolo unde un troloc o străpunsese cu lancea.

Puterea era în el. Callandor scăpăra, iar el era Puterea. O conduse, îndreptând-o spre trupul copilei, căutând, încercând, scotocind; fata sări în picioare, cu brațele și picioarele nefiresc de rigide, cuprinse de spasme.

– *Rand, nu trebuie să faci așa ceva, strigă Moiraine. Nu!*

Să respire. Trebuia să respire. Pieptul fetei începu să se ridice și să coboare. Inima. Trebuia să bată. Sângele deja gros și negru i se prelingea din piept. Trăiește, arză-te-ar! *urlă mintea lui.* N-am vrut să fie prea târziu! *Ochii ei îl fixau, împăienjeniți, nepăsători la toată Puterea din el. Fără viață. Lacrimile i se scurgeau în voie pe obraji.*

Se sili să-și mute gândul în altă parte; chiar și așa, prins în Vid, amintirea tot îl durea. Cu atâta Putere... Cu atâta Putere și tot nu-l credeau. „Nu ești Creatorul", îi spusese Moiraine în timp ce el o privea pe copilă. Dar cu acea figurină, cu numai jumătate din puterea ei, mișcase munții din loc, cândva. Cu și mai puțină, doar cu Callandor, fusese sigur că va putea da Roata înapoi, că va reînvia un copil. Nu numai Puterea Supremă era seducătoare, ci și puterea în sine. Ar trebui să distrugă ambele figurine. Dar nu făcu decât să reînnoade firele și să pună la loc capcanele.

– Ce faci acolo? întrebă o voce de femeie când zidul păru din nou întreg.

Legând firele în grabă și făcând nodul cu surprizele lui letale, absorbi Puterea și se întoarse.

Lângă Lanfear, în rochia ei alb-argintie, Elayne, Min sau Aviendha ar arăta ca niște fete oarecare. Numai ochii ei negri erau de-ajuns ca să-l facă pe orice bărbat să-și vândă sufletul. La vederea ei stomacul i se întoarse pe dos.

– Ce vrei? se răsti el.

Odată blocase accesul lui Egwene și al lui Elayne la Adevăratul Izvor, dar nu-și mai amintea cum. Atâta timp cât Lanfear putea atinge Izvorul, avea mai multe șanse să prindă vântul în mână decât să o facă prizonieră. *Un singur fulger pornit din focul-răului și...* Nu putea face așa ceva. Chiar dacă

Lanfear era o Rătăcită, amintirea capului unei femei care se rostogolea pe jos îl făcu să se oprească.

– Ai două din ele, zise ea în cele din urmă. Mi s-a părut că zăresc... Una e femeie, nu?

Zâmbetul ei ar fi oprit inima unui bărbat și l-ar fi făcut să-i fie profund recunoscător.

– Ai început să te gândești la planul meu, am dreptate? Cu cele două figurine, Cei Numiți se vor prosterna la picioarele tale. Îl putem înlocui pe însuși Marele Stăpân, îl putem provoca pe Creator. Putem...

– Întotdeauna ai fost ambițioasă, Mierin, spuse el cu o voce care îi zgârâia urechile. De ce crezi că ți-am întors spatele? Nu din cauza Ilyenei, cum ai vrea tu. Te-am scos de la inimă cu mult înainte de a o întâlni. Ambiția e tot ce contează pentru tine. Puterea e tot ce ți-ai dorit. Mi-e silă de tine!

Femeia îl privi lung, cu mâinile lipite de burtă și cu ochii ei negri mai mari decât de obicei.

– Graendal spunea... începu ea pierit, apoi înghiți în sec și reluă: Lews Therin? Te iubesc, Lews Therin. Întotdeauna te-am iubit și întotdeauna te voi iubi. Știi asta prea bine. Trebuie să știi!

Pe fața lui Rand nu se putea citi nimic; spera să-și ascundă surprinderea cât putea de bine. Habar n-avea de unde îi veniseră cuvintele, dar părea să-și aducă aminte de ea. O amintire vagă, de demult. „Nu sunt Lews Therin Telamon!"

– Sunt Rand al'Thor! zise el cu asprime în glas.

– Bineînțeles, replică ea, privindu-l cercetător și dând din cap ca pentru sine, din nou cu același sânge rece. Bineînțeles. Asmodean ți-a spus tot felul de lucruri, despre Războiul Puterii, despre mine. Minte. M-ai iubit. Până mi te-a furat jigodia aia de Ilyena, cu părul ei gălbejit.

Preț de o clipă, furia îi transformă chipul într-o mască fioroasă; Rand nu credea că femeia era conștientă de asta.

– Știai că Asmodean și-a făcuit propria mamă? I-a făcut ceea ce mai nou se numește ferecare. A făcuit-o și i-a lăsat pe Myrdraali s-o scoată din sală urlând de durere. Poți avea încredere într-un om ca ăsta?

Rand izbucni în râs.

– După ce l-am prins, m-ai ajutat să-l ţin bine, ca să mă înveţe tot ce ştie. Şi acum îmi spui să n-am încredere în el?

– În ceea ce te-nvaţă, pufni ea dispreţuitoare. O face fiindcă ştie că destinul lui e legat de-al tău pentru totdeauna. Chiar dacă a reuşit să-i convingă pe ceilalţi că e prizonier, ceilalţi tot l-ar face bucăţi, iar el ştie bine asta. Cel mai slab câine din haită are aceeaşi soartă. În plus, din când în când mai văd şi ce visează. Visează că vei lua locul Marelui Stăpân şi că-l vei ţine la dreapta ta. Uneori, are vise şi cu mine.

Zâmbetul ei îi spuse că visele acelea erau plăcute pentru ea, dar nu şi pentru Asmodean.

– Şi încearcă să te asmută împotriva mea, adăugă ea.

– De ce-ai venit aici?

Să-l asmută împotriva ei? Mai mult ca sigur că acum era plină de Putere, gata să se apere în clipa în care îl bănuia că ar vrea să încerce ceva. O mai făcuse şi înainte, cu o uşurinţă umilitoare.

– Îmi place cum eşti acum. Arogant şi mândru, plin de propria putere.

Cândva, îi mărturisise că-i plăcea atunci când nu era sigur pe el şi că Lews Therin era prea arogant.

– De ce-ai venit aici?

– În noaptea asta, Rahvin a trimis Câinii Celui Întunecat după tine, răspunse ea calm, încrucişându-şi mâinile pe talie. Aş fi venit mai repede, dar încă nu-i pot lăsa pe ceilalţi să ştie că sunt de partea ta.

De partea lui. Cineva din grupul Rătăciţilor îl iubea sau mai degrabă îl iubea pe bărbatul care fusese cu trei mii de ani în urmă şi tot ce voia de la el era să-şi cedeze sufletul Umbrei şi să conducă lumea alături de ea. Sau să fie cel puţin cu o treaptă sub ea. Iar pe deasupra să le ia locul Celui Întunecat şi Creatorului. Era nebună de legat? Sau puterea celor două uriaşe sa'angreale era atât de mare pe cât pretindea ea? Era o direcţie în care nu dorea s-o apuce gândurile lui.

– De ce-a vrut Rahvin să mă atace tocmai acum? Asmodean spune că-şi vede de treburile lui şi că, dacă va putea, va

sta deoparte chiar și în Ultima Bătălie și va aștepta să mă distrugă Cel Întunecat. De ce nu Sammael sau Demandred? Asmodean spune că mă urăsc amândoi.

„Nu pe mine. Pe Lews Therin." Dar pentru Rătăciți era același lucru. „Te rog, Lumină, sunt Rand al'Thor." Îndepărtă amintirea acestei femei în brațele lui, amândoi tineri, învățând ce puteau face cu Puterea. „Sunt Rand al'Thor!"

– De ce nu Semirhage sau Moghedien sau Graen...?

– Dar ce *faci tu* acum e să îl șubrezești, spuse ea râzând. Nu știi unde e? În Andor, chiar în Caemlyn. El conduce acolo, chiar dacă n-o face în numele lui. Morgase joacă exact cum îi cântă el, ea și încă o duzină de alții ca ea.

Femeia strâmbă din buze, dezgustată.

– Și-a pus oamenii să-i caute alte drăguțe prin oraș și împrejurimi, adăugă ea.

O clipă, Rand rămase șocat. Mama lui Elayne în mâinile unui Rătăcit. Dar nu îndrăzni să-și arate îngrijorarea. Lanfear își demonstrase gelozia nu numai o dată; era în stare s-o urmărească pe Elayne și s-o ucidă, numai la bănuiala că ar simți ceva pentru ea. „Ce simt pentru ea?" În afară de asta, un adevăr evident pluti dincolo de Vid, rece și necruțător. Nu-l va ataca pe Rahvin, chiar dacă ceea ce spunea Lanfear nu era minciună. „Iartă-mă, Elayne, dar nu pot." Deși ar putea minți – nu vărsase nici o lacrimă pentru ceilalți Rătăciți pe care îi ucisese el; cu toții stătau în calea planurilor ei –, oricum, el, unul, nu mai voia să reacționeze față de ce făceau alții. Dacă reacționa, ceilalți își puteau da scama care îi erau intențiile. „Să reacționeze ei la ceea ce fac eu și să rămână la fel de surprinși ca Lanfear și Asmodean."

– Rahvin crede că am să sar imediat în apărarea lui Morgase? întrebă el. O singură dată am văzut-o în viața mea. Ținutul celor Două Râuri face parte din Andor pe hartă, dar niciodată n-am văzut vreo Gardă a Reginei pe acolo. Nimeni n-a văzut, de generații întregi. Dacă-i spui unuia din Ținutul celor Două Râuri că Morgase e regina lui, aproape sigur va crede că ești nebun.

– Mă îndoiesc că Rahvin se așteaptă ca tu să dai fuga ca să-ți aperi pământul natal, dar, cu siguranță, se așteaptă să-ți aperi ambițiile, zise Lanfear crispată. Și el vrea ca Morgase să stea pe Tronul Soarelui ca să se folosească de ea până în momentul în care își va da arama pe față. În fiecare zi alți oșteni andorani intră în Cairhien. Iar tu ai trimis oșteni taireni la miazănoapte ca să nu scapi ținutul din mână. Nu-i de mirare că te-a atacat de îndată ce-a aflat unde ești.

Rand clătină din cap. Adevărul era altul, nu trimisese acolo nici un tairen, dar nici nu se aștepta ca ea să înțeleagă. Sau să-l creadă dacă-i spunea cum stau lucrurile.

– Mulțumesc pentru că m-ai avertizat.

Politețe față de unul dintre Rătăciți! Desigur, nu putea decât să spere că o parte din ce-i spusese ea era adevărat. „Motiv întemeiat ca să n-o omori. Îți va spune mai mult decât crede, dacă asculți cu atenție." Spera că acela era gândul lui, oricât de cinic și fără scrupule suna el.

– Îți aperi visele de mine.

– De toți.

Era un adevăr simplu ca bună ziua, deși Lanfear era cel puțin la fel de importantă pe lista lui ca și Înțeleptele.

– Visele îmi aparțin. Tu și visele tale, mai ales, zise ea cu expresia neschimbată, dar cu o voce mai aspră. Pot să-ți înfrâng rezistența. Și n-o să-ți placă deloc.

Ca să-și arate nepăsarea, Rand se așeză pe saltea, cu picioarele încrucișate și cu mâinile pe genunchi. Sperând că arată la fel de calm ca și ea. Înăuntru însă simțea cum crește Puterea. Pregătise firele Aerului ca s-o lege, ca și firele Spiritului. Din ele se împletea scutul împotriva Adevăratului Izvor. Efortul de a-și aminti cum trebuia să le împletească părea de domeniul trecutului, dar oricum nu-și amintea nimic. Fără asta, toată pregătirea era în van. Lanfear putea destrăma sau tăia orice țesea el, chiar dacă nu vedea nimic. Asmodean încerca să-l învețe cum se face, dar îi venea greu să înțeleagă fără să exerseze pe ceea ce țesuse o femeie.

Lanfear îl privi tulburată, sprâncenele ușor încruntate afectându-i frumusețea.

– Am cercetat visele femeilor Aiel. Ale așa-ziselor Înțelepte. Nu știu cum să se apere foarte bine. Le-aș putea speria până când n-ar mai putea visa din nou și nici măcar nu s-ar mai gândi să pătrundă într-ale tale.

– Credeam că n-ai să mă ajuți pe față, zise Rand.

Nu îndrăznea să-i spună să le lase în pace pe Înțelepte; i-ar fi putut face în ciudă cu ceva. De la bun început îi dăduse de înțeles, chiar dacă nu prin viu grai, că ea va avea ultimul cuvânt.

– Asta n-ar însemna ca un alt Rătăcit să afle care-ți sunt intențiile? Doar nu ești singura care știe cum se pătrunde în visele altora.

– Cei Numiți, zise ea absentă, mușcându-și buza de jos. Am urmărit și visele fetei. Ale lui Egwene. Cândva, am crezut că simți ceva pentru ea. Știi la cine visează? La fiul lui Morgase, dar și la fiul ei vitreg. La fiul ei, Gwayn, cel mai des.

Zâmbind, Lanfear se prefăcu șocată.

– N-ai crede că o fată simplă, de la țară, poate visa la așa ceva.

Încerca să-i pună la încercare gelozia, gândi Rand. Chiar credea că el își apăra visele ca să-și ascundă gândul la altă femeie!

– Fecioarele mă apără bine, spuse el posomorât. Dacă vrei să știi cât de bine, uită-te la visele lui Isendre.

Obrajii lui Lanfeare se acoperiră de pete roșii. Desigur. Rand nu trebuia să vadă ce lega ea acum. Deruta se învolbura dincolo de Vid. Sau poate că ea credea că...? Isendre? Lanfear știa că e o Iscoadă. Doar Lanfear îi adusese pe Kadere și pe Isendre în Pustiu. Și ascunsese cea mai mare parte din giuvaiericalele pe care Isendre fusese acuzată că le furase; Lanfear era rea și necruțătoare chiar și atunci când miza era foarte mică. Și totuși, dacă femeia credea că el o putea iubi pe Isendre, în ochii ei faptul că Isendre era o Iscoadă probabil că nu reprezenta nici un impediment.

– Mai bine-i lăsam s-o trimită la Zidul Dragonului, dar cine știe ce-ar mai fi spus ca să se salveze? continuă el ca

din întâmplare. Trebuie să-i protejez, pe ea și pe Kadere, ca să-l protejez pe Asmodean.

Culoarea din obrajii lui Lanfeare dispăru, dar, când femeia dădu să deschidă gura din nou, se auzi un ciocănit în ușă. Rand sări în picioare. N-avea cine s-o recunoască pe Lanfear însă, dacă Fecioarele descopereau o femeie în camera lui, o femeie pe care nici una dintre Fecioarele de la nivelele inferioare n-o văzuse intrând, aveau să-l bombardeze cu întrebări la care el nu avea nici un răspuns.

Lanfear însă deja deschisese o poartă, spre un loc plin de draperii de mătase albă și argint.

– Nu uita că sunt singura ta speranță de supraviețuire, dragostea mea.

O voce prea glacială ca să-i spui cuiva „dragostea mea".

– Lângă mine nu trebuie să-ți fie teamă de nimic. Lângă mine poți conduce – tot ce este sau va fi, adăugă Lanfear și, ridicându-și rochia albă ca neaua, păși prin poarta care se închise imediat în urma ei.

Auzi din nou ciocănitul, se lepădă de *saidin* și deschise ușa.

Enaila privi dincolo de el bănuitoare, murmurând:

– Am crezut că Isendre...

Femeia îi aruncă o privire acuzatoare.

– Surorile-de-lance te caută peste tot. Nimeni nu te-a văzut când te-ai întors.

Clătind din cap, Enaila se îndreptă de spate; întotdeauna încerca să pară mai înaltă decât era.

– Căpeteniile clanurilor au venit să stea de vorbă cu *Car'a'carn,* spuse ea pe un ton oficial. Așteaptă jos.

Căpeteniile așteptau în galeria străjuită de coloane fiindcă erau bărbați. Cerul era tot întunecat, dar primele licăriri ale zorilor dădeau contur munților spre răsărit. Chipurile lor umbrite nu arătau că i-ar fi enervat prezența celor două Fecioare care stăteau între ei și ușile înalte.

– Shaido s-au pus în mișcare, strigă Han de îndată ce Rand își făcu apariția. Și Aielii Reyn, și Miagoma, și Shiande... Toate clanurile!

– Ca să vină de partea lui Couladin sau a mea? întrebă Rand.

– Aielii Shaido se îndreaptă spre Pasul Jangai, spuse Rhuarc. Despre ceilalţi e prea devreme ca să ne dăm seama ce şi cum. Dar sunt în marş, cu toate lăncile de care n-au nevoie ca să apere casele şi turmele.

Rand nu făcu decât să încuviinţeze din cap. Toată învrşunarea lui de a nu lăsa pe nimeni să-i dicteze ce trebuia să facă... şi acum asta. Indiferent de intenţia celorlalte clanuri, cu siguranţă, Couladin voia să intre în Cairhien. Uite cum se alegea praful de toate planurile lui măreţe de a impune pacea, dacă shaizii dădeau iama prin Cairhien în timp ce el aştepta în Rhuidean sosirea celorlalte clanuri.

– Atunci mergem şi noi spre Jangai, zise el în cele din urmă.

– Nu-l putem prinde dacă vrea să treacă prin Jangai, îl avertiză Erim.

– Dacă i se alătură alte clanuri, vom fi prinşi ca nişte şerpi de casă orbiţi de lumina soarelui, adăugă Han cu amărăciune în glas.

– N-am de gând să stau aici cu mâinile în sân, spuse Rand. Dacă nu-l pot prinde pe Couladin, măcar să intru după el în Cairhien. Sunaţi adunarea. Plecăm la primele raze ale soarelui.

Făcând acea ciudată plecăciune a Aielilor, folosită numai cu cele mai oficiale prilejuri, cu un picior în faţă şi cu o mână întinsă, căpeteniile clanurilor părăsiră încăperea. Numai Han spuse ceva.

– Spre Shayol Ghul.

CAPITOLUL 7

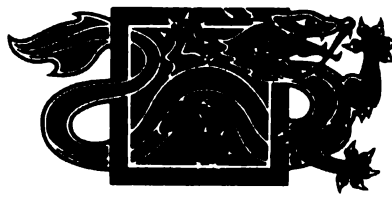

Plecarea

Căscând în cenușiul zorilor, Egwene urcă pe iapa ei de culoarea negurii, de unde și numele, și trase bine de frâu ca s-o astâmpere. Negura nu mai fusese călărită de săptămâni întregi. Aielii nu numai că preferau să meargă pe jos, ci evitau aproape total călăritul, deși foloseau caii și catârii ca să le care poverile. Chiar dacă ar fi existat lemn suficient pentru căruțe, terenul din Pustiu nu era prielnic roților, așa cum mulți negustători ambulanți învățaseră pe pielea lor.

Nu-i surâdea deloc lunga călătorie spre apus. Munții ascundeau soarele, pe moment, dar căldura urma să crească oră de oră, iar, după căderea nopții, nu aveau să aibă corturi în care să se adăpostească. Și nici nu era sigură că hainele de femeie Aiel erau potrivite pentru călărit. Șalul, purtat pe cap, o proteja neașteptat de bine împotriva soarelui, dar, dacă n-avea grijă, rochia aceea largă i se putea ridica până la coapse. Băsicile o îngrijorau la fel de mult ca și pudoarea. *Soarele pe o parte și...* O lună departe de șa n-ar fi trebuit s-o înmoaie atât de

mult. Spera din toată inima să nu fie decât o părere, altfel călătoria urma să fie cu adevărat *foarte* lungă.

După ce-şi potoli iapa, Egwene văzu cât de atent o priveşte Amys şi îi zâmbi Înţeleptei. Nu alergarea de noaptea trecută era motivul stării ei de somnolenţă, dimpotrivă, o ajutase să doarmă dusă. Noaptea trecută *descoperise* visele celeilalte femei şi, ca să sărbătorească evenimentul, băuseră ceai împreună, în vis, în Sălaşul Stâncilor Reci, într-o seară când copiii se jucau printre terasele cultivate şi o boare de vânt se stârnea de-a lungul văii pe măsură ce soarele cobora spre asfinţit.

Desigur, întâmplarea n-ar fi trebuit să-i tulbure odihna, dar Egwene fusese atât de încântată, încât, după ce părăsi visele lui Amys, nu se oprise; nu putea, nu în acel moment, indiferent de ce ar fi spus Amys. Găsise vise peste tot, deşi cele mai multe habar nu avea cui aparţineau. Cele mai multe, nu toate. Melaine visa că dă piept unui bebeluş, iar Bair îl visa pe unul dintre bărbaţii ei morţi, amândoi tineri şi cu părul bălai. Avusese mare grijă să nu pătrundă în visele acelea; Înţeleptele şi-ar fi dat seama imediat. Se cutremură gândindu-se la ce i-ar fi făcut înainte de a o lăsa să plece.

Visele lui Rand fuseseră o provocare, pe care n-o putuse evita. Acum că putea trece de la un vis la altul, cum să nu încerce acolo unde Înţeleptele dăduseră greş? Numai că, încercând să pătrundă în visele lui, parcă ar fi intrat cu capul într-un zid de piatră invizibil. Ştia că visele lui erau de partea cealaltă a zidului şi era sigură că putea găsi calea spre ele, dar nu avea de ce să se agaţe, nu ştia cu ce să forţeze intrarea. Un zid din nimic. O problemă la care trebuia să mediteze până îi găsea rezolvarea. Din clipa în care îşi punea în gând să rezolve ceva, era mai încăpăţânată decât un catâr.

În jurul ei gai'shaini alergau de colo-colo, împovărând catârii cu lucrurile Înţeleptelor. Nu peste mult timp numai un Aiel sau altcineva la fel de cunoscător într-ale citirii urmelor putea spune că pe bucata aceea de lut tare fusese ridicată o tabără. Aceeaşi activitate se desfăşura şi pe povârnişurile munţilor din apropiere, aceeaşi vânzoleală extinzându-se până în oraş. Nu că ar fi plecat toată lumea, dar mii de oameni tot

plecau. Aielii umpleau străzile, iar şirul de căruţe ale jupânului Kadere se întindea de-a curmezişul pieţei, doldora de obiectele alese de Moiraine, cele trei căruţe cu apă, vopsite în alb, de la coadă, arătând ca nişte butoaie uriaşe pe roţi, în spatele celor douăzeci de catâri. Căruţa lui Kadere, în fruntea coloanei, era ca o căsuţă pe patru roţi, cu trepte în spate şi un burlan care ieşea pe acoperişul plat. Neguţătorul trupeş, cu nasul coroiat, astăzi îmbrăcat tot în mătase de culoarea fildeşului, îşi scoase pălăria neaşteptat de ponosită când o văzu trecând pe lângă el, ochii lui negri, aplecaţi, neîmpărtăşind zâmbetul larg pe care i-l arunca.

Egwene îl ignoră cu răceală. Visele lui fuseseră, fără doar şi poate, neplăcute, întunecate, chiar dezmăţate. „Ar trebui vârât cu capul într-un butoi cu ceai de pelin", gândi ea încruntată.

Apropiindu-se de Acoperişul Fecioarelor, îşi făcu loc printre gai'shainii care nu mai pridideau cu încărcatul şi catârii care aşteptau răbdători. Spre surprinderea ei, unul dintre cei care încărcau lucrurile lui Moiraine purta o robă neagră, nu albă. O femeie, după siluetă, care se clătina sub greutatea unei boccele legate cu sfoară. Aplecându-se în timp ce o strunea pe Negura, ca să se uite sub gluga femeii, Egwene văzu faţa palidă a lui Isendre, acoperită de valuri de sudoare. Era mulţumită că Fecioarele renunţaseră la ideea de a o lăsa să iasă din casă sau s-o trimită cu treburi pe afară mai mult goală, dar i se părea o cruzime inutilă să o oblige să se îmbrace în negru. Dacă deja asuda atât de mult, aproape sigur avea să moară când căldura zilei va dogori pe deplin.

Dar asta era treaba celor din *Far Dareis Mai*. Aşa-i spusese şi Aviendha, cu blândeţe, dar ferm. Adelin şi Enaila mai că nu ţipaseră la ea, iar o Fecioară vânjoasă, cu părul alb, pe nume Sulin, ameninţase s-o tragă de urechi până în faţa Înţeleptelor. În pofida eforturilor ei de a o convinge pe Aviendha să nu-i mai spună Aes Sedai, o enerva faptul că, după ce se apropiaseră de ea, chiar cu oarecare reţinere, celelalte Fecioare ajunseseră să o considere doar un învăţăcel al Înţeleptelor. Culmea, o lăsau să intre în Acoperişul Fecioarelor numai dacă spunea că a fost trimisă acolo cu o treabă anume.

Iuțeala cu care își mâna iapa prin mulțime nu avea nici o legătură cu acceptarea ideii de dreptate a *Far Dareis Mai* sau cu faptul că unele Fecioare stăteau cu ochii pe ea, fără îndoială gata să sară cu gura dacă o vedeau că voia să intervină. Cum nu avea aproape nici o legătură cu antipatia ei față de Isendre. Nu voia să se gândească la ce văzuse în visele ei, cu câteva clipe înainte de a fi trezită de Cowinde. Coșmaruri, torturi la care era supusă Isendre, care o puseseră pe fugă, îngrozită, în același timp auzind un hohot de râs diabolic, întunecat. Nu-i de mirare că Isendre arăta atât de răvășită. Egwene sărise din somn atât de brusc, încât Cowinde făcuse un pas înapoi după ce îi pusese o mână pe umăr.

Rand se afla în stradă, în fața Acoperișului Fecioarelor. Purta o *shoufa*, ca să se apere de soarele care se ridica pe cer, și o tunică de mătase albastră, brodată cu aur, care ar fi fost mai potrivită într-un palat, deschisă la mai bine de jumătate din nasturi. La cingătoare, avea o cataramă nouă, complicată, în formă de dragon. Evident, Rand se credea din ce în ce mai important. Stând lângă Jeade'en, armăsarul lui rotat, vorbea cu căpeteniile clanurilor și cu câțiva negustători Aieli care aveau să stea în Rhuidean.

Jasin Natael, aproape de Rand, cu harpa în spate și ținând frâiele unui catâr înșeuat, cumpărat de la jupânul Kadere, era îmbrăcat și mai pompos, cu broderii de argint care mai că-i acopereau haina neagră și cu dantele albe la gât și mâneci. Până și cizmele îi erau tivite cu argint, în locul unde erau întoarse la genunchi. Mantia menestrelului strica efectul cu peticile ei, dar se știa că menestrelii sunt niște ciudați.

Negustătorii purtau cadin'sor și, în ciuda cuțitelor lor mai mici decât cele ale războinicilor, Egwene știa că, la o adică, puteau mânui lancea foarte bine; aveau ceva, nu toți, din aerul fioros al fraților lor înarmați cu lănci. Negustătoresele, cu bluze *algode* albe, largi, fuste de lână, baticuri și șaluri, erau mai ușor de distins. Cu excepția Fecioarelor și a gai'shainilor – și a Aviendhei – femeile Aiel purtau toate mai multe brățări și coliere din aur și fildeș, argint și pietre prețioase, unele făcute de Aieli, altele cumpărate, altele pradă de război. Dintre

negustătorii Aieli, femeile purtau de două ori mai multe, dacă nu chiar și mai și.

Egwene prinse o parte din ceea ce le spunea Rand negustătorilor.

– ... Să le dați meșterilor Ogieri mână liberă în privința unora dintre clădirile pe care le construiesc. Atât cât vă puteți permite. N-are nici un rost să încercați să refaceți trecutul.

Așadar, îi punea să trimită pe cineva la stedding după Ogieri ca să reconstruiască Rhuideanul. Ceea ce era bine. O mare parte din Tar Valon era opera Ogierilor și, atunci când erau lăsați să-și vadă de treabă, clădirile lor pur și simplu îți tăiau respirația.

Mat era deja pe calul lui, Cimpoiaș, cu pălăria cu borul lat trasă pe ochi și cu capătul acelei lănci ciudate sprijinit de scara de la șa. Ca de obicei, tunica lui verde, cu guler înalt, era mototolită, semn că dormise în ea. Egwene îi evitase visele. Una dintre Fecioare, o femeie foarte înaltă, cu părul blond, îi zâmbi șăgalnic, făcându-l să se uite în toate părțile de jenă. O reacție normală, ținând cont că femeia era cu mult mai în vârstă decât el. Egwene pufni disprețuitor. „Știu prea bine la ce visa!" Trase de frâu lângă el ca să se uite după Aviendha.

– I-a spus să-și țină gura și așa a și făcut, zise Mat când Egwene își opri iapa lângă el.

Bărbatul arătă cu capul spre Moiraine și Lan, ea îmbrăcată în mătase de un albastru-deschis, ținând hățurile unei iepe albe, el în mantia de Străjer, strunindu-și calul murg, impunător. Lan o privea atent pe Moiraine, fără nici o expresie pe chip, ca de obicei, în timp ce ea părea gata să-și iasă din fire de nerăbdare, încruntându-se la Rand.

– I-a zis de ce crede că nu face bine ce face – mi s-a părut că-i spune asta pentru a o suta oară –, iar el i-a răspuns: „Am hotărât deja, Moiraine. Stai acolo și taci din gură până mă întorc la tine". Ca și cum s-ar fi așteptat ca Moiraine să i se supună fără crâcnire. Ceea ce s-a și întâmplat. Uită-te la ea, parcă-i ies aburi pe urechi!

Mat chicoti cu atâta satisfacție, cu atâta încântare de gluma făcută, încât Egwene fu cât pe-aci să îmbrățișeze *saidarul*

și să-i dea o lecție chiar acolo, în fața tuturor. Dar nu făcu decât să pufnească din nou, îndeajuns de tare ca să-i dea de înțeles că aceasta era reacția ei la așa-zisa lui glumă. Mat o privi lung și chicoti din nou, fapt care o enervă și mai mult.

Preț de o clipă, se uită la Moiraine, derutată. Aes Sedai se supusese poruncii lui Rand? Fără să protesteze? Era ca și cum, pe neașteptate, una dintre Înțelepte i-ar fi declarat supunere totală sau soarele ar fi răsărit la miezul nopții. Desigur, auzise despre atac; toată dimineața se discutase numai despre câinii uriași care lăsaseră urme pe podea. Dar nu înțelegea ce legătură aveau ei cu asta, deși, în afară de veștile despre Aielii Shaido, era singurul lucru pe care îl aflase, dar nu îndeajuns ca să producă o asemenea reacție. *Nimic* din ceea ce știa ea n-o putea produce. Moiraine, fără îndoială, i-ar zice că nu e treaba ei, dar tot s-ar întreba ce și cum. Nu-i plăcea ca întrebările ei să rămână fără răspuns.

Zărind-o pe Aviendha pe ultima treaptă a Acoperișului Fecioarelor, își îndreptă iapa spre ea, ocolind mulțimea. Femeia Aiel îl privea lung pe Rand, la fel de intens ca și Aes Sedai, dar cu o figură inexpresivă. Își tot răsucea brățara de fildeș pe încheietură, fără să-și dea seama. Într-un fel, brățara aceea făcea parte din problema pe care Aviendha o avea cu Rand. Egwene nu înțelegea; Aviendha refuza să vorbească despre asta, iar ea nu putea să întrebe pe altcineva, nevrând să-și pună prietena într-o situație neplăcută. Brățara ei de fildeș, sub formă de flacără, era un cadou de la Aviendha, menită să le facă aproape-surori; darul ei pentru Aviendha fusese colierul de argint pe care îl purta aceasta și despre care jupânul Kadere pretindea că ar fi un model Kandori, numit fulgi-de-zăpadă. Neavând suficienți bani, fusese nevoită să-i ceară lui Moiraine – darul i se păruse potrivit pentru cineva care nu va vedea zăpada niciodată. Sau n-ar vedea, dacă n-ar părăsi Pustiul; erau prea puține șanse să se întoarcă înainte de venirea iernii. Indiferent cât de abscons era înțelesul acelei brățări, Egwene era convinsă că îi va da de capăt până la urmă.

– Nu te simți bine? întrebă ea.

Când se aplecă din șaua înaltă, rochia i se ridică mai sus de glezne, dar Egwene era prea preocupată de starea prietenei ca să observe.

Trebui să repete întrebarea până ca Aviendha să tresară și să ridice privirea spre ea.

– Ba mă simt foarte bine.

– Lasă-mă să vorbesc cu Înțeleptele, Aviendha. Sunt sigură că le pot convinge că nu te pot face...

Nu reuși să ducă gândul până la capăt, mai ales de față cu atâția oameni.

– Tot la *asta* te gândești? întrebă Aviendha schimbând poziția șalului cenușiu și clătinând ușor din cap. Încă n-am reușit să vă înțeleg obiceiurile.

Ochii ei se întoarseră spre Rand ca pilitura de fier atrasă de un magnet.

– Nu trebuie să-ți fie teamă de el.

– Eu nu mă tem de nici un bărbat, replică răstit cealaltă femeie, fulgerând-o cu ochii plini de flăcări verzi-albastre. Nu vreau să ne certăm, Egwene, de aceea nu vreau să mai rostești asemenea lucruri.

Egwene oftă. În ciuda prieteniei lor, Aviendha era în stare s-o plesnească dacă se simțea jignită. Oricum, nu era sigură că ar fi recunoscut. Visul Aviendhei fusese prea chinuitor ca să-l privească până la capăt. Goală-pușcă, numai cu brățara aceea, care părea că trage de ea de parcă ar fi cântărit cincizeci de kilograme, Aviendha alerga cât putea de repede pe un teren de lut crăpat. Din spatele ei venea Rand, un uriaș de două ori cât un Ogier, pe un Jeade'en la fel de mare, ajungând-o încet, dar sigur din urmă.

Însă nu-i putea spune așa, pur și simplu, unei prietene că minte. Egwene se înroși ușor la față. Mai ales că ar trebui să-i spună cum de știa asta. „Sigur m-ar plesni. N-am să mai fac asta. Să cotrobăiesc prin visele oamenilor. Prin visele Aviendhei în nici un caz." Nu era corect să iscodești visele unei prietene. Nu că ar fi fost vorba de asta, dar...

Mulțimea din jurul lui Rand începea să se risipească. Rand se săltă în șa, urmat îndeaproape de Natael. Una dintre

neguțătorese, o femeie cu părul roșu și fața lată, care purta o mică avere – podoabe din aur, pietre prețioase și fildeș –, rămase în urmă.

– *Car'a'carn,* vrei să părăsești Ținutul Întreit pentru totdeauna? Ai vorbit de parcă nu te-ai mai întoarce niciodată.

La auzul cuvintelor ei, ceilalți se opriră și făcură cale întoarsă. Tăcerea luă locul valului de murmure iscat de întrebare.

Rand tăcu și el, doar o clipă, privind la fețele întoarse spre el. În cele din urmă, spuse:

– Sper să mă întorc, dar cine poate spune ce se va întâmpla? Roata țese precum i-e voia.

Ezită, cu toți ochii ațintiți asupra lui.

– Dar am să vă las ceva care să vă amintească de mine, adăugă el, vârându-și mâna în buzunar.

Imediat în apropierea Acoperișului Fecioarelor răsări o fântână, cu apa țâșnind din gura delfinilor care stăteau, absurd, sprijiniți în coadă. Dincolo de fântână, statuia unui tânăr cu un corn îndreptat spre cer începu să împrăștie apă în evantai, apoi, mai departe, din mâinile a două femei din piatră porniră alte șuvoaie de apă. Înmărmuriți și fără grai, Aielii vedeau cum toate fântânile Rhuideanului se trezeau la viață.

– Ar fi trebuit să fac asta mai de mult, mormăi Rand ca pentru sine, dar în liniștea din jur Egwene îi acoperi toate cuvintele.

Nu se auzea decât zgomotul apei care țâșnea din sute de fântâni. Natael ridică din umeri de parcă nu s-ar fi așteptat la altceva.

Egwene însă privea spre Rand, nu spre fântâni. Un om care putea conduce Puterea. „Rand. E încă Rand, în ciuda a tot ce s-a întâmplat." Dar, de fiecare dată când îl vedea făcând acest lucru, era ca și cum ar fi aflat că îl poate face din nou. Ea, una, fusese învățată că numai Cel Întunecat era mai de temut decât omul care poate conduce Puterea. „Poate că Aviendha este îndreptățită să se teamă de el."

Dar când privi în jos, spre Aviendha, pe fața ei nu citi decât uimire; atâta apă o încânta pe femeie la fel cum ar fi

încântat-o pe Ewgene cea mai frumoasă rochie de mătase sau o grădină plină de flori.

– Gata, plecăm, anunță Rand, îndreptându-și calul spre apus. Cei care nu sunt gata vor trebui să ne ajungă din urmă.

Natael îl urmă călare pe catâr. Oare de ce îngăduia Rand ca un asemenea lingău să stea în preajma lui?

Căpeteniile clanurilor începură imediat să dea ordine și agitația crescu de zece ori. Fecioare și Căutători-de-apă se repeziră în frunte, iar mai multe *Far Dareis Mai* îl înconjurară pe Rand, ca o gardă de onoare, cuprinzându-l în cercul lor, fără să vrea, și pe Natael. Aviendha porni alături de Jeade'en, chiar lângă scara șeii lui Rand, ținând ușor pasul cu armăsarul, în pofida fustei largi.

Trecând lângă Mat, în spatele lui Rand și al escortei lui, Egwene se încruntă. Prietenei ei iar i se citea îndârjirea pe față, de parcă ar fi vârât mâna într-un cuib de vipere. „Trebuie să fac ceva ca s-o ajut." Egwene nu se lăsa până nu rezolva orice problemă.

Urcând în șa, Moiraine bătu ușor gâtul arcuit al lui Aldieb cu mâna înmănușată, dar nu-l urmă imediat pe Rand. Hadnan Kadere își pornise căruțele, el însuși conducând-o pe prima. Ar fi trebuit să-l facă să-i care lucrurile și în căruța lui; omul se temea îndeajuns de ea, de Aes Sedai în general, ca să se supună. Cadrul ușii ter'angreal era priponit bine în căruța din spatele lui Kadere, acoperit de prelată ca să nu mai cadă cineva prin el. Un șir lung de Aieli – *Seia Doon*, Ochi Negri – pășeau de-o parte și de alta a convoiului de căruțe.

Kadere se înclină spre ea, ridicându-și pălăria, dar privirea ei trecu peste căruțe și se opri în piața impunătoare care înconjura pădurea de coloane subțiri de sticlă, deja sclipitoare în lumina dimineții. Dacă ar fi putut, ar fi luat tot ce era în piață, nu numai puținul care încăpuse în căruțe. Unele obiecte erau prea voluminoase. Precum cele trei inele de metal cenușiu, mat, fiecare cu un diametru mai mare de doi metri, care stăteau pe cant și se îmbinau la mijloc. Fuseseră înconjurate cu o frânghie din piele împletită ca să-i oprească pe toți

cei care ar fi vrut să intre fără permisiunea Înțeleptelor. Nu că ar fi îndrăznit prea mulți să o facă. Numai căpeteniile clanurilor și Înțeleptele intrau în piața aceea fără să-și facă probleme; numai Înțeleptele atingeau totul și atunci cu oarecare reticență.

De ani de zile cea de-a doua încercare cu care se confrunta o femeie Aiel care voia să devină Înțeleaptă era pătrunderea în spațiul acelor coloane de sticlă strălucitoare, ca să vadă exact ce vedeau bărbații. Erau mai multe femeile care supraviețuiau decât bărbații – fiindcă femeile erau mai dure, credea Bair, sau fiindcă cele prea slabe se autoeliminau înainte de a ajunge acolo, spunea Amys –, nu exista o explicație certă. Cele care supraviețuiau nu erau însemnate. Înțeleptele susțineau că numai bărbații aveau nevoie de semne vizibile; pentru o femeie era suficient să rămână în viață.

Prima încercare, prima triere, înainte chiar de pregătirea propriu-zisă, consta în păsirea printr-unul din cele trei inele. Nu conta care dintre ele sau poate că alegerea ținea de destin. Acel pas părea că poartă femeia prin viață iar și iar, arătându-i viitorul, toate variantele posibile în funcție de fiecare hotărâre pe care o putea lua pentru tot restul vieții. Și moartea apărea acolo; unele femei nu puteau privi viitorul, așa cum altele nu puteau privi trecutul. Toate variantele viitorului erau, desigur, mult prea mult pentru mintea omenească. De cele mai multe ori, se învălmășeau și se estompau, femeia înțelegea oarecum ce avea să i se întâmple în viață, ce trebuia să i se întâmple, ce putea să i se întâmple. De obicei, până și acest lucru rămânea ascuns până în clipa în care i se întâmpla. Dar nu întotdeauna. Moiraine trecuse prin inelele acelea. „O lingură de speranță și o ulcică de disperare", gândi ea.

– Nu-mi place să te văd așa, zise Lan.

De pe Mandarb și de la înălțimea lui, Lan privi în jos spre ea, îngrijorarea încrețindu-și colțurile ochilor. Pentru el asta echivala cu lacrimile de frustrare ale altui bărbat.

Aielii treceau de o parte și de alta a cailor lor, iar printre ei gai'shaini mânau catârii plini de poveri. Căruțele cu apă ale lui Kadere trecuseră deja, observă Moiraine cu surprindere; de-abia acum își dădea seama cât de mult contemplase piața.

– Aşa cum? întrebă ea, întorcându-i iapa ca să se alăture convoiului.

Rand şi escorta lui ieşiseră deja din oraş.

– Îngrijorată, zise el direct, fără nici o expresie pe chipul cioplit în piatră. Temătoare. Niciodată nu te-am văzut atât de temătoare, nici chiar atunci când au năvălit peste noi trolocii şi Myrdraalii, nici chiar atunci când ai aflat că Rătăcitii erau liberi, iar Sammael era aproape să ne copleşească. Se apropie sfârşitul?

Moiraine tresări, dar imediat regretă că o făcuse. Lan privea înainte, peste urechile armăsarului său, dar nu-i scăpa nimic, niciodată. Uneori, îţi venea să crezi că vedea până şi frunza care cădea în spatele lui.

– Te referi la Tarmon Gai'don? O pasăre-cardinal din Seleisin ştie la fel de mult ca şi mine. Sper că nu, atâta timp cât peceţile rămân intacte.

Cele două pe care le avea ea erau într-una din căruţele lui Kadere, fiecare vârâtă cu propria ei mână într-un butoiaş căptuşit cu lână. Nu în căruţa cu tocul uşii din piatră roşie; acolo era prea riscant.

– La ce altceva mă puteam referi? întrebă el rar, privind tot în faţă şi făcând-o să regrete că nu-şi muşcase limba. Prea ţi-ai pierdut răbdarea. Mi-aduc aminte de vremea în care aşteptai săptămâni întregi o cât de mică informaţie, un singur cuvânt, fără să ţi se mişte un muşchi de pe faţă, acum însă...

Lan îşi întoarse ochii albaştri spre ea, o privire care ar fi intimidat aproape orice femeie. Şi aproape orice bărbat.

– Jurământul pe care l-ai făcut în faţa băiatului, Moiraine. Ce naiba te-a apucat?

– Se îndepărta prea mult de mine, Lan, iar eu trebuie să-i fiu aproape. Are nevoie de cineva care să-l îndrume şi voi face tot ce-mi stă în putinţă, mai puţin să împart patul cu el, ca să aibă parte de aşa ceva.

Inelele îi spuseseră că va fi un dezastru. Nu că s-ar fi gândit prea mult la asta – ideea în sine o tulbura prea mult! –, dar trebuia să ia în seamă ce văzuse în inele. Era, fără îndoială, o reflectare a propriei disperări din ce în ce mai pronunţate,

inelele prevenind-o că se va alege praful de totul. Ar fi vrut să-și aducă aminte acum – pe Rand al'Thor îl putea descifra prin tot ceea putea afla despre el – și totuși în minte nu-i rămânea decât obsesia nenorocirii ce avea să se abată asupra lor.

– Pentru ca umilința să-ți fie completă, n-ar strica să-ți spună să-i aduci papucii și să-i aprinzi pipa.

Moiraine îl pironi cu privirea. Era o glumă? Dacă da, nu era deloc amuzantă. Întotdeauna fusese de părere că umilința nu e de ajutor în nici o situație. După Siuan, faptul că își petrecuse copilăria și adolescența în Palatul Soarelui din Cairhien o făcuse arogantă până în măduva oaselor, unde nici măcar nu o putea vedea – lucru pe care Moiraine îl nega cu vehemență –, dar, cu toate că Siuan era fiica unui pescar din Tear, putea înfrunta orice regină, pentru ea aroganță însemnând tot ce se opunea planurilor ei.

Dacă încerca să facă o glumă, oricât de proastă era ea, atunci Lan nu mai era cel de odinioară. O slujea de aproape douăzeci de ani, îi salvase viața de nu mai știa câte ori, adesea primejduind-o pe-a lui. Niciodată nu pusese prea mare preț pe viață, care conta numai atât cât îi era de folos lui Moiraine; unii spuneau că-i face curte morții la fel cum mirele îi face curte miresei. Nu-i furase inima niciodată și nu simțise nici o urmă de gelozie față de femeile care păreau că i se aruncă la picioare. Lan declarase demult că e lipsit de inimă. Dar găsise una în ultimul an, o găsise în momentul în care o femeie îi legase inima cu o sfoară și și-o prinsese în jurul gâtului.

Lan tăgăduia, desigur. Nu dragostea lui pentru Nynaeve al'Maera, cândva o Meșteresă în Ținutul celor Două Râuri și acum o Aleasă a Turnului Alb, ci că o putea avea vreodată. Avea doar două lucruri, spunea Lan despre sine, o sabie care nu se putea rupe și un război care nu se sfârșea niciodată; pe care nu le putea dărui unei mirese. Cel puțin de asta se îngrijise Moiraine, deși Lan nu avea să afle decât la sfârșit. Dacă afla dinainte, probabil că ar fi încercat să schimbe ceva, încăpățânat cum îl știa că este.

– Pământul ăsta arid pare să-ți fi veștejit propria umilință, al'Lan Mandragoran. Va trebui să găsesc niște apă ca s-o fac să crească din nou.

– Umilința mea e ascuțită ca briciul, replică el sec. Niciodată n-o lași să se tocească.

Lan udă o batistă albă cu apa din burduful lui și i-o dădu lui Moiraine. Femeia o legă în jurul tâmplelor fără să spună ceva. Soarele începea să urce deasupra munților din spatele lor, un glob de aur incandescent.

Coloana de oameni, animale și căruțe urcă șerpuitor povârnișul golaș al Muntelui Chaendaer, cu coada încă în Rhuidean când atinse creasta, apoi coborî pe platoul presărat cu stânci ascuțite și teșite, unele dungate cu roșu și ocru peste nuanțele de gri și cafeniu. Aerul era atât de limpede încât Moiraine vedea până hăt departe, chiar și după ce coborâseră de pe Chaendaer. Ici și colo se înălțau bolte naturale și în toate direcțiile munți zimțați păreau că vor să se agațe de cer. Cursuri de apă secate și gropi împânzeau un ținut din care răsăreau, timid, câteva tufe cu ghimpi și plante fără frunze, doar cu spini. Copacii, rari și ei, plini de noduri și piperniciți, erau plini de ghimpi sau de spini. Arșița transforma totul într-un cuptor. Un ținut aspru, cu un popor pe măsură. Dar nu numai Lan se schimba sau era schimbat. Moiraine își dorea să vadă ce va face Rand din Aieli în cele din urmă. Îi aștepta, pe toți, o călătorie atât de lungă.

CAPITOLUL 8

Dincolo de hotar

Agățându-se cu o mână de stinghia de la capătul căruței care se zdruncina la fiecare bolovan sau gaură întâlnită în cale, Nynaeve își ținea pălăria de paie cu cealaltă, privind în urmă la furtuna de praf. Borul larg îi apăra fața de arșița dimineții, dar vântul ușor, provocat de mișcarea dezordonată a căruței, era îndeajuns ca să i-o smulgă de pe cap, chiar dacă era ținută de o eșarfă de un roșu-închis, prinsă sub bărbie. Dealurile joase, acoperite de iarbă și, din când în când, de câte un tufiș, rămâneau în urmă, iarba fiind uscată și cu firul subțire în căldura sfârșitului de vară; din cauza prafului nu putea vedea totul și, în plus, mai și tușea. Norii albi de pe cer erau mincinoși. Nu mai plouase de când părăsiseră Tanchico, cu multe săptămâni în urmă, și trecuse ceva vreme de când pe drumul lat nu se mai perindaseră alte căruțe.

Nimeni nu părea să se desprindă din acel zid cafeniu, solid în aparență, ceea ce îi convenea de minune. Nu se mai înfuria pe briganzii care încercau să le oprească, acum când erau atât de aproape să scape de nebunia din Tarabon, dar, dacă nu era

furioasă, nu putea simți Adevăratul Izvor și, bineînțeles, nici să conducă Puterea. Chiar și furioasă, era surprinsă că fusese în stare să stârnească o asemenea furtună; odată pornită, plină de furia ei, furtuna căpăta propria ei viață. Și Elayne fusese uimită de cât de năprasnică fusese, deși, din fericire, nu-i spusese nici lui Thom, și nici lui Juilin. Dar, chiar dacă forța ei creștea – învățătoarele ei din Turn îi spuseseră că așa se va întâmpla și, cu siguranță, nici una dintre ele nu era îndeajuns de tare că să întreacă unul dintre Rătăciți, așa cum făcuse ea –, chiar și așa nu putea face absolut tot. Dacă ar fi apărut banditii, Elayne ar fi fost nevoită să le facă față de una singură, un lucru pe care Nynaeve nu-l voia în ruptul capului. Furia îi trecuse, dar se pregătea pentru alta.

Cățărându-se cu stângăcie pe prelata care acoperea butoaiele, se întinse după unul cu apă legat de o parte și de alta, împreună cu cuferele pline de lucruri și alimente. Imediat vântul îi suflă pălăria, oprită să nu zboare de tot doar de eșarfă. Atinse cu vârful degetelor capacul butoiului – ca să-l ridice ar fi trebuit să lase frânghia de care se prinsese cu cealaltă mână –, dar, după cum se clătina căruța, asta ar fi însemnat să cadă în nas.

Juilin Sandar își apropie de căruță armăsarul murg, costeliv - Pândarul era numele total nepotrivit pe care i-l dăduse – și se întinse ca să-i dea unul din burdufurile cu apă care îi atârnau de șa. Nynaeve bău recunoscătoare, deși nu cu grație. Atârnând ca un ciorchine de struguri pe o viță bătută de vânt, scăpă pe rochia ei gri tot atâta apă cât reuși să bea.

Era o rochie care se potrivea cu statutul ei de negustătoreasă, cu gulerul înalt, țesută fin și bine croită, dar mult prea simplă. Acul din piept, un mic cerc de granate incrustate cu aur, era poate prea mult pentru o negustătoreasă, dar îl primise în dar de la panarhul Tarabonului, împreună cu alte giuvaiere, mult mai prețioase, ascunse sub capra căruțașului. Îl purta ca să-i aducă aminte că până și femeile care ședeau pe tron trebuiau luate de guler și scuturate din când în când. Acum că rezolvase problema cu Amathera, parcă avea mai multă

înțelegere față de felul în care Turnul îi manipula pe regi și pe regine.

Bănuia că Amathera îi dăduse toate acele daruri ca să le facă să plece din Tanchico. Femeia intenționase să cumpere chiar și o corabie numai ca ele să nu întârzie mai mult decât era necesar, dar nimeni nu dorise să vândă așa ceva. Cele câteva corăbii care rămăseseră în portul Tanchico și care puteau naviga și în largul coastei erau ticsite de refugiați. În plus, o corabie prea bătea la ochi, era cel mai rapid mijloc de transport și era posibil ca Ajah Neagră să supravegheze portul, așteptându-le acolo, după tot ce se întâmplase. Fuseseră trimise să vâneze Aes Sedai care erau Iscoade ale Celui Întunecat, nu să fie prinse ca într-o capcană. De unde și căruța și lunga călătorie printr-un ținut răvășit de război și anarhie. Acum, regreta că insistase să evite corăbiile. Dar nu avea de gând să recunoască și în fața celorlalți.

Când încercă să-i înapoieze burduful lui Juilin, acesta îi făcu semn să-l păstreze. Un ins dur, parcă cioplit din lemn întunecat, nu se simțea în largul lui călare. Ei i se părea că arată caraghios, nu fiindcă nu știa să se țină cum trebuie pe cal, ci din cauza acelei pălării taraboneze pe care o purta peste părul negru, drept, o pălărie fără boruri, conică, înaltă și cu vârful turtit. Nu se potrivea deloc cu tunica lui neagră, tairenă, strâmtă în talie și largă în rest. De fapt, nu se potrivea cu absolut nimic. După părerea ei, Juilin arăta de parcă ar fi avut o plăcintă pe cap.

Îi veni greu să-și croiască drum până în față, cu burduful într-o mână și cu pălăria care îi stătea să cadă, dar reuși până la urmă mormăind tot felul de înjurături la adresa prinzașului-de-furi din Tear – *halal prinzaș-de-furi!* – a lui Thom Merrilin – *menestrel de doi bani!* – a lui Elayne din Casa Trakand, Domnița-Moștenitoare a Andorului, care ar fi trebuit și ea luată de guler!

Voia să se strecoare pe capră, între Thom și Elayne, dar tânăra cu părul auriu stătea lipită de Thom, cu pălăria de paie lăsată pe spate. Strângea brațul bătrânului neghiob, cu mustață albă, de parcă s-ar fi temut să nu cadă din căruță. Cu buzele

strânse, Nynaeve își dădu seama că n-avea încotro, trebuia să se așeze lângă Elayne. Se bucura că Elayne își împletise părul din nou într-o coadă groasă cât încheietura mâinii și atârnându-i până la brâu; așa o putea trage de ea în loc s-o plesnească peste ureche. Până nu de mult fata părea a fi cu scaun la cap, ceva însă se întâmplase cu ea în Tanchino.

– Nu ne mai urmăresc, anunță Nynaeve, trăgându-și pălăria pe cap. Poți să încetinești acum, Thom.

Ar fi putut spune asta din spatele căruței, ca să nu mai fie nevoie să facă slalom printre butoaie, dar nu-i surâsese ideea s-o vadă cei doi cum sare de colo-colo. Nu-i plăcea să se facă de râs, mai ales atunci când se afla într-o postură nefavorabilă.

– Pune-ți pălăria, îi spuse ea lui Elayne. Pielea ta albă n-o să reziste prea mult în soarele ăsta.

După cum aproape că se aștepta, tânăra nu-i băgă în seamă sfatul prietenesc.

– Ești un vizitiu nemaipomenit, exclamă Elayne când Thom trase de hățuri, făcându-i pe cei patru cai să treacă la pas. Nu i-ai scăpat nici o clipă din mână.

Bărbatul înalt, vânos îi aruncă o privire, înălțându-și sprâncenele albe, stufoase, dar nu spuse decât:

– Vin alții din față, copilă.

Mda, poate nu era chiar atât de neghiob.

Nynaeve văzu coloana de călăreți în mantii albe care cobora spre ei de pe dealul din față, în jur de o sută de bărbați în zale și coifuri conice strălucitoare, care însoțeau tot atâtea căruțe supraîncărcate. Copiii Luminii. Își aduse brusc aminte de curelușa de piele de la gât, sub rochie, și de cele două inele care i se legănau între sâni. Inelul de aur masiv, cu sigiliu, al lui Lan, inelul regilor Malkieri pierduți nu le-ar fi spus nimic Mantiilor Albe, dar dacă vedeau inelul Marelui Șarpe...

„Proasto! N-au cum să-l vadă, doar dacă te dezbraci în fața lor!"

Le aruncă o privire tovarășilor de drum. Elayne nu avea cum să se facă mai urâtă, iar acum că-i dăduse drumul la braț lui Thom și își lega din nou eșarfa verde care îi ținea pălăria

pe cap, atitudinea ei se potrivea mai degrabă cu o sală a tronului decât cu căruța unui negustător, dar, în afară de faptul că era albastră, rochia ei nu se deosebea de a lui Nynaeve. Nu purta nici un fel de bijuterii; darurile Amatherei i se păruseră „prea țipătoare". Avea toate șansele să scape; o făcuse de cincizeci de ori de când părăsiseră Tanchico. Cu multe emoții. Numai că aceasta era prima lor întâlnire cu Mantiile Albe. Thom, în haina lui de lână groasă, putea trece drept unul dintre miile de căruțași bătrâni, albiți de vreme. Iar Juilin era Juilin, știa cum să se poarte, deși părea că ar fi vrut să fie pe picioarele lui, pe pământ, cu toiagul în mână sau cu pumnalul zimțuit de la cingătoare, decât pe cal.

Thom opri căruța pe marginea drumului în timp ce mai multe Mantii Albe se desprinseră din fruntea coloanei. Nynaeve își dădu silința să-i întâmpine cu un zâmbet, sperând că cei din față nu se hotărâseră să mai adauge o căruță la șirul și așa lung.

– Lumina fie cu tine, căpitane! i se adresă ea bărbatului cu fața îngustă, evident conducătorul lor, singurul care nu purta o lance cu vârf de oțel.

Habar nu avea ce rang însemnau cele două noduri de aur de pe mantia lui, chiar sub cercul de diamante strălucitoare pe care-l purtau toți, dar știa din experiență că bărbații erau sensibili la orice compliment.

– Ne bucurăm atât de mult să vă vedem. Cu câteva mile în urma noastră banditii au încercat să ne jefuiască, dar am scăpat datorită unei furtuni de praf care s-a iscat ca din senin. Am scăpat ca prin...

– Ești negustăreasă? Puțini negustători au venit dinspre Tarabon în ultima vreme.

Vocea bărbatului era la fel de aspră ca și fața lui, care arăta de parcă ar fi fost stoarsă de bucurie înainte ca posesorul ei să-și părăsească leagănul. Suspiciunea îi umplea ochii negri, înfundați în orbite; Nynaeve nu se îndoia că stăteau acolo dintotdeauna.

– Încotro te îndrepți și cu ce marfă?

– Vopseluri, căpitane.

Nynaeve se străduia să-şi păstreze zâmbetul sub privirea aceea dură, neclintită; răsuflă uşurată când, preţ de o clipă, bărbatul se uită la ceilalţi. Thom reuşea să pară plictisit, doar un căruţaş care era plătit în orice condiţii, iar dacă Juilin nu-şi scosese pălăria aia caraghioasă, cum făcea mereu, cel puţin dădea impresia că nu-l prea interesează ce se întâmplă, un angajat cu simbrie, care nu avea nimic de ascuns. Când privirea Mantiei Albe se opri asupra lui Elayne, Nynaeve o simţi cum se încordează şi adăugă repede:

– Vopseluri taraboneze. Cele mai bune din lume. Pot lua un preţ bun pe ele în Andor.

La un semnal al căpitanului sau ce era el, unul dintre ceilalţi bărbaţi dădu pinteni calului şi se apropie de partea din spate a căruţei. Tăind una din frânghii cu pumnalul, ridică prelata îndeajuns ca să vadă trei-patru butoaie.

– Scrie „Tanchico" pe ele, domnule locotenent. Pe ăsta e trecut „stacojiu". Vreţi să sparg câteva?

Nynaeve speră ca ofiţerul să-i vadă imediat îngrijorarea de pe faţă. Chiar şi fără s-o privească, simţea că Elayne voia să-l pună la punct pe oştean, dar orice neguţător adevărat ar fi fost îngrijorat dacă vopselurile lui ar fi luat contact cu aerul de-afară.

– Căpitane, dacă mi le arăţi pe cele pe care vrei să le vezi, le deschid eu, fără nici o supărare.

Ofiţerul nu reacţionă nici la compliment, nici la oferta ei de cooperare.

– Butoaiele au fost închise şi ceruite pentru ca vopselurile să fie ferite de praf şi de apă. Dacă sunt sparte, nu mai pot să le ceruiesc.

Restul coloanei ajunse în dreptul lor, stârnind un nor de praf; căruţaşii arătau toţi la fel, în haine ponosite, oştenii însă stăteau drepţi în şa, cu lăncile lungi aplecate în acelaşi unghi. În ciuda feţelor acoperite de sudoare şi de praf, tot arătau ca nişte oameni cu care nu trebuie să te pui. Numai căruţaşii priviră spre Nynaeve şi spre ceilalţi.

Locotenentul își șterse praful de pe față cu mâna înmănușată, apoi îi făcu semn oșteanului să se îndepărteze de căruță, ochii rămânându-i ațintiți asupra lui Nynaeve.

– Vii din Tanchico?

Nynaeve încuviință din cap, imaginea perfectă a cooperării și sinceității.

– Întocmai, căpitane. Din Tanchico.

– Ce poți să-mi spui despre oraș? Umblă tot felul de zvonuri.

– Zvonuri, căpitane? Când am plecat noi, domnea haosul. Orașul era plin de refugiați, iar zona din jurul lui de rebeli și bandiți. Negoț aproape că nici nu mai există.

Ceea ce era adevărul gol-goluț.

– De asta am să fac bani buni cu vopselurile mele. Nu cred că se vor mai găsi prea curând vopseluri taraboneze.

– Nu mă interesează refugiații, negoțul sau vopselurile, zise ofițerul sacadat. Andric tot pe tron este?

– Da, căpitane.

Potrivit zvonurilor, cineva cucerise Tanchico și luase locul regelui, lucru care putea fi adevărat. Dar cine anume – unul dintre seniorii rebeli care se luptau între ei cu aceeași înverșunare cu care luptau împotriva lui Andric sau Cei-Juruiți-Dragonului, care îi juraseră credință Dragonului Renăscut fără ca măcar să-l vadă vreodată?

– Andric încă mai era rege, iar Amathera încă mai era panarh când am plecat noi.

Ochii lui îi arătară că nu credea în spusele ei.

– Se vorbește că sunt implicate și vrăjitoarele din Tar Valon. Ai văzut vreo Aes Sedai sau ai auzit că ar fi acolo?

– Nu, căpitane, răspunse ea repede.

Inelul Marelui Șarpe îi frigea pielea. Cincizeci de Mantii Albe, la mâna ei. De data aceasta, o furtună de praf n-ar fi de ajutor și, oricum, chiar dacă nu voia să recunoască, o încerca mai mult teama decât furia.

– Negustătorii de rând nu sunt de nasul lor, adăugă ea.

Ofițerul înclină din cap, și Nynaeve riscă o întrebare. Orice, numai să schimbe subiectul.

– Dacă nu ți-e cu supărare, căpitane, am intrat în Amadicia?

– Hotarul e la cinci mile spre răsărit. Pe moment. Primul sat în care veţi intra va fi Mardecin. Supuneţi-vă legilor şi vă va fi bine. E o garnizoană a Copiilor Luminii acolo.

Căpitanul vorbea de parcă garnizoana numai grija lor o avea, să se supună ei legilor.

– Ai venit ca să muţi hotarul? întrebă Elayne pe neaşteptate, glacial.

Lui Nynaeve îi venea s-o strângă de gât.

Ochii bănuitori, înfundaţi în orbite, se opriră asupra lui Elayne, drept care Nynaeve spuse repede:

– Iart-o, căpitane. E fata surorii mele mai mari. Crede c-ar fi trebuit să se nască într-o familie de nobili şi nici nu se poate ţine departe de băieţi. De asta mi-a trimis-o maică-sa.

Oftatul indignat al lui Elayne era perfect. Şi, probabil, foarte real. Nynaeve gândi că n-ar fi trebuit să adauge şi treaba cu băieţii, dar aşa i se păruse ei că e bine.

Mantia Albă le privi lung câteva clipe şi spuse:

– Căpitanul-Comandant trimite alimente în Tarabon. Altfel ne-ar invada toate scursurile taraboneze şi ar fura tot ce întâlnesc în cale. Lumina să vă călăuzească!

Ofiţerul porni în galop spre capătul coloanei. Ultimele lui cuvinte nu erau nici sugestie, nici binecuvântare.

Thom puse căruţa în mişcare de îndată ce ofiţerul se îndepărtă, dar toţi rămaseră tăcuţi, tuşind doar, până când trecură de ultimul oştean şi scăpară de praful celorlalte căruţe.

Înghiţind puţină apă ca să-şi ude gâtlejul, Nynaeve îi întinse burduful lui Elayne.

– Ce-ai vrut să spui acolo? întrebă ea. Nu suntem în sala tronului mamei tale, iar mama ta n-ar îngădui aşa ceva!

Elayne goli ploşca înainte de a o învrednici cu un răspuns.

– Te umileai, Nynaeve, zise ea şi îşi subţie vocea, mimând slugărnicia. Sunt foarte ascultătoare şi supusă, căpitane. Pot să-ţi pup cizmele, căpitane?

– Acum suntem neguţătorese, nu regine travestite!

– Neguţătoresele nu trebuie să fie şi nişte linguşitoare ordinare! Ai noroc că nu s-a gândit că încercăm să ascundem ceva, cu servilismul tău exagerat!

– Nimeni nu-şi permite să ia de sus cincizeci de Mantii Albe înarmate până în dinţi! Sau chiar credeai că, la nevoie, îi puteam învinge pe toţi cu Puterea?

– De ce i-ai spus că nu mă pot ţine departe de băieţi? Nu era nevoie de aşa ceva, Nynaeve!

– Eram în stare să-i spun orice, numai să plece şi să ne lase în pace! Iar tu...!

– Ia mai tăceţi din gură, înainte ca ăia să se întoarcă şi să vadă cum vă păruiţi! strigă Thom pe neaşteptate.

Nynaeve chiar se întoarse pe capra de lemn ca să se uite în urmă, dar îşi dădu seama că Mantiile Albe erau prea departe ca să le audă, chiar dacă strigau una la alta. Şi ce dacă au strigat? Faptul că Elayne îi întorsese vorba nu-i fu de ajutor.

Nynaeve o înşfăcă de păr şi se uită încruntată la Thom, dar Elayne se lipi de braţul lui şi îi gânguri:

- Ai dreptate, Thom. Îmi cer scuze că am ridicat vocea.

Juilin îi privea cu coada ochiului, îndeajuns de înţelept ca să nu se apropie prea mult şi să intre şi el în gura lor.

Dând drumul la părul lui Elayne, înainte de a rămâne cu el în mână, Nynaeve îşi aranjă pălăria şi privi drept înainte, pe deasupra cailor. Nu ştia ce-o apucase pe fata aia, dar era momentul s-o înveţe minte o dată pentru totdeauna.

Doar câte un stâlp de piatră, înalt, de o parte şi de alta a drumului, marca hotarul dintre Tarabon şi Amadicia. Dincolo de hotar nu se vedea ţipenie de om. Dealurile deveneau treptat din ce în ce mai înalte, altfel peisajul rămânea aproape la fel: iarbă şi tufişuri maronii, cu câteva frunze verzi pe crengile pinilor sau pe alte plante veşnic verzi. Câmpuri cu garduri de piatră şi case de piatră cu acoperişul de stuf împestriţau coastele şi văile, dar păreau părăsite. Din coşuri nu se înălţa nici un fir de fum, pe câmp nu muncea nimeni, nici urmă de oi sau de vite. Ici şi colo câteva găini scormoneau prin curţile apropiate de drum, însă fugeau speriate la apropiera căruţei. Cu sau fără garnizoana Mantiilor Albe, nimeni nu risca să stea în drumul briganzilor atât de aproape de hotar.

Când apăru Mardecin, pe vârful unui deal, soarele încă mai avea de urcat până la zenit. Aşezarea din faţa lor părea

prea mare pentru a fi considerată sat, era lungă de aproape o milă, urca până pe dealul următor și era traversată de un pârâu; avea tot atâtea case cu acoperișul de ardezie, cât și din cele cu acoperișul de stuf, iar străzile largi forfoteau de oameni.

– Trebuie să cumpărăm provizii, cu cea mai mare iuțeală, spuse Nynaeve. Până la căderea nopții putem ajunge departe.

– Suntem obosiți, Nynaeve, replică Thom. Călătorim din zori și până-n noapte de aproape o lună. Nu ne-ar strica o zi de odihnă, de ajuns tot ajungem la Tar Valon.

După voce, Thom nu părea obosit. Mai degrabă aștepta cu nerăbdare să cânte la harpă sau la fluier într-una din tavernе, iar clienții să-i dea câte o cană cu vin.

Juilin se apropie, în sfârșit, de căruță și spuse:

– Nu mi-ar strica o zi în care să stau pe picioarele mele. Nu știu care-i mai rea, șaua asta sau capra căruței.

– Cred c-ar trebui să găsim un han, zise Elayne, ridicând ochii spre Thom. Am dormit destul sub căruța asta și-aș vrea să te ascult cum spui povești în sala mare a unui han.

– Negustătorii cu o singură căruță nu sunt mai breji decât cei ambulanți, replică răstit Nynaeve. Nu-și pot permite să stea la hanuri într-un oraș ca ăsta.

Nu știa dacă așa ceva era adevărat sau nu, dar, cu toate că și ea ar fi vrut să facă o baie și să doarmă în așternuturi curate, nu voia s-o lase pe fată să-l convingă pe Thom. De-abia după ce vorbi își dădu seama că cedase în fața lui Thom și a lui Juilin. „O zi n-are cum să strice. Mai avem drum lung până la Tar Valon."

Nynaeve regretă că nu insistase să ia o corabie. Cu o corabie rapidă, un brăzdar-de-ape de la Oamenii Mării, puteau ajunge în Tear într-o treime din cât le luase ca să traverseze Tarabonul, dacă aveau vânt din pupa și mai ales cu Călăuza Vânturilor Atha'an Miere potrivită; ea sau Elayne ar fi găsit corabia fără nici o problemă. Tairenii știau că ea și Elayne erau prietenele lui Rand; sigur îi treceau și acum toate sudorile numai la gândul că l-ar putea ofensa pe Dragonul Renăscut; le-ar fi pus la dispoziție o trăsură și o escortă pentru călătoria până la Tar Valon.

– Găsiți un loc în care să ridicăm tabăra, spuse ea fără tragere de inimă.

Ar fi trebuit să ia o corabie. Acum ar fi fost din nou în Turn.

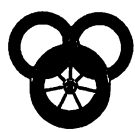

CAPITOLUL 9

Un semnal

Nynaeve recunoscu în sinea ei că Thom și Julin aleseseră un loc foarte bun, într-o pădurice de pe povârnișul dinspre răsărit, unde pământul era acoperit de frunze moarte, la nici o milă de Mardecin. Mai mulți copaci înalți și un fel de salcie cu crengile lăsate, mică ascundeau căruța dinspre drum și oraș, iar un pârâiaș lat de jumătate de metru țâșnea de sub o stâncă aproape de vârful dealului, curgând la vale, pe o albie de pământ tare, de două ori mai lată. Apă suficientă pentru trebuințele lor. La umbra copacilor era chiar răcoare, grație unei boare de vânt.

După ce adăpară caii și îi priponiră într-un loc în care puteau paște, pe povârnișul cu petice de iarbă, cei doi bărbați dădură cu banul care dintre ei să ia calul costeliv și să plece în Mardecin după provizii. Acesta era ritualul lor. Thom, ale cărui degete dibace te furau din ochi, nu pierdea niciodată când dădea el cu banul, drept care Juilin se învățase minte și acum încerca numai el.

Thom câștigă și de data aceasta și, în timp ce lua șaua de pe Pândar, Nynaeve vârî capul sub capra căruței și ridică o scândură cu cuțitul de la cingătoare. În afară de două cutii cu bijuteriile primite de la Amathera, în ascunzătoare mai erau câteva pungi de piele pline cu monede. Panarhul fusese mai mult decât generos în dorința sa de a le vedea plecate. Prin comparație, celelalte lucruri păreau niște fleacuri; o cutiuță din lemn negru, lucioasă, dar fără nici un fel de ornamentații și o pungă din piele de căprioară care părea să conțină un disc. În cutiuță erau cele două ter'angreale pe care le recuperaseră de la Ajah Neagră, amândouă legate de vise, iar punga... Era trofeul lor din Tanchico. Una dintre pecetele de pe temnița Celui Întunecat.

Oricât de mult și-ar fi dorit să știe unde mai voia Siuan Sanche să le trimită după Ajah Negre, pecetea era motivul grabei ei de a ajunge în Tar Valon. Scoase mai multe monede din pungile umflate, evitând să o atingă pe cea plată; cu cât mai mult rămânea în posesia ei, cu atât mai mult voia să i-o dea Supremei Înscăunate și să termine cu treaba asta. Uneori, când se apropia de pungă, avea impresia că simte cum Cel Întunecat încearcă să scape.

Îi dădu lui Thom un buzunar plin de monede de argint spunându-i să caute fructe și legume verzi; lăsați de capul lor, cei doi bărbați erau mereu înclinați să cumpere doar carne și fasole. Mersul șchiopătat al lui Thom, în timp ce-și scoatea calul la drum, o făcu să se încrunte; o rană veche, de care nu se putea ocupa acum, așa spusese Moiraine. Ceea ce era la fel de îngrijorător ca și șchiopătatul în sine. Nu era nimic de făcut.

Părăsise Ținutul celor Două Râuri ca să-i protejeze pe tinerii din satul ei, răpiți în miez de noapte de o Aes Sedai. Se dusese la Turn în speranța că-i va putea adăposti cumva și cu ambiția de a-i cere socoteală lui Moiraine pentru ce făcuse. De atunci lumea se mai schimbase. Sau poate că o vedea ea cu alți ochi. „Nu, nu eu m-am schimbat. Sunt aceeași; toate celelalte sunt altfel."

Acum nu mai putea decât să se protejeze pe sine. Rand era ce era, greu să-l desprinzi de ale lui, iar Egwene mergea pe drumul ei, nelăsând pe nimeni şi nimic să-i stea în cale, chiar dacă drumul ei ducea într-o prăpastie; cât despre Mat, acesta nu se gândea decât la femei, la chefuri şi jocuri de noroc. Spre dezgustul ei, uneori se trezea că o înţelege pe Moiraine. Cel puţin Perrin se întorsese acasă, aşa-i spusese Egwene, care probabil ştia de la Rand; poate că Perrin era în siguranţă acum.

Faptul că Ajah Negre erau vânate era un lucru bun, drept, care-i producea satisfacţie, dar şi înspăimântător, deşi încerca să ascundă partea asta; era o femeie în toată firea, nu o fetişcană care să se ascundă după maică-sa şi totuşi nu acela era principalul motiv pentru care îi venea să se dea cu capul de pereţi, să încerce să folosească Puterea când, de cele mai multe ori, nu reuşea să o facă mai mult decât Thom. Motivul era Înzestrarea numită Tămăduire. Ca Meştereasă în Edmond's Field simţise o mare satisfacţie să convingă Soborul Femeilor să gândească la fel ca ea – mai ales că majoritatea erau destul de în vârstă ca să-i fie mame; nu cu mult mai mare decât Elayne, fusese cea mai tânără Meştereasă din Ţinutul celor Două Râuri – şi, în plus, să vadă că Sfatul Satului făcea ce trebuia să facă, oricât de încăpăţânaţi erau bărbaţii care îl alcătuiau. Dar cea mai mare satisfacţie o simţea atunci când găsea amestecul potrivit de ierburi menit să vindece o boală. Să Tămăduiască, ajutată de Puterea Supremă... Reuşise, pe bâjbâite, lecuind ceea ce nu reuşea cu celelalte aptitudini ale ei. Bucuria era atât de mare încât îi venea să plângă. Odată şi-odată tot îl va Tămădui pe Thom şi-l va face să danseze. Odată şi-odată va Tămădui până şi rana de la şoldul lui Rand. Cu siguranţă, nu exista ceva care să nu poată fi Tămăduit, dacă femeia care mânuia Puterea era îndeajuns de hotărâtă.

Când îşi întoarse privirea de la Thom, văzu că Elayne umpluse găleata care de obicei atârna sub căruţă şi acum se lăsa pe genunchi ca să se spele pe faţă şi pe mâini, cu un prosop pe umeri ca să nu-şi ude rochia. Era unul dintre lucrurile pe care ţinea să le facă ea însăşi. Pe o asemenea căldură era

plăcut uneori să te speli în apa rece a unui pârâu. De multe ori, se mulțumeau cu apa din butoaiele din căruță, care era păstrată pentru băut și gătit, mai puțin pentru spălat.

Juilin ședea sprijinit de una dintre roți, cu toiagul gros de un deget, din lemn striat, lângă el. Cu capul plecat și cu pălăria aceea caraghioasă trasă pe ochi, dar Nynaeve n-ar fi pariat că până și un bărbat ar putea putea dormi la o oră atât de matinală. Erau unele lucruri pe care nici el, și nici Thom nu le știau, lucruri pe care era mai bine să nu le știe.

Covorul gros de frunze moarte trosni când Nynaeve se așeză aproape de Elayne.

– Crezi că Tanchico chiar a căzut?

Trecându-și o bucată de pânză săpunită pe față, cealaltă femeie nu răspunse. Nynaeve încercă din nou.

– Cred că „Aes Sedai" la care se referea Mantia Albă eram noi.

– Poate.

Vocea lui Elayne era rece, vocea tronului. Ochii ei albaștri arătau ca două sloiuri de gheață. Nu se uită la Nynaeve.

– Și poate că vestea despre ce-am făcut noi s-a amestecat cu alte zvonuri. Tarabon ar putea avea un alt rege și un alt panarh, foarte ușor.

Nynaeve își ținu cumpătul și mâinile departe de părul ei. În schimb, își trase genunchii la piept. „Încerci s-o faci să se simtă în largul ei. Ai grijă ce vorbești."

– Amathera ne-a făcut zile fripte, dar să știi că nu-i doresc răul. Tu? zise ea.

– O femeie drăguță, mai ales în rochia aia de servitoare taraboneză, și cu un zâmbet drăguț, remarcă Juilin. Credeam că e...

Juilin le văzu pe cele două femei uitându-se la el și își trase repede pălăria la loc, prefăcându-se că doarme.

Nynaeve și Elayne se priviră scurt, ghicindu-și gândul. „Bărbații tot bărbați."

– Indiferent de ce i s-a întâmplat Amatherei, n-are rost să mai vorbim despre ea, spuse Elayne pe un ton mai firesc, ștergându-se în continuare pe față. Îi doresc numai bine, dar

speranța mea e ca Ajah Negre să nu fie în spatele nostru. Adică să nu se fi luat după noi.

Juilin se foi neliniștit, fără să ridice capul; încă îl mai nemulțumea gândul că Aes Sedai Negre erau adevărate, și nu doar o simplă legendă.

„Ar trebui să fie fericit că nu știe tot ce știm noi." Nynaeve recunoștea că raționamentul nu prea era logic, dar, dacă Juilin ar fi știut că Rătăciții erau liberi, nici măcar porunca lui Rand de *a avea grijă* de ea și de Elayne nu l-ar fi oprit să fugă unde vedea cu ochii. Juilin era totuși util câteodată. Și Thom, amândoi. Moiraine fusese cea care i-l dăduse, un om care știa prea multe despre lume pentru un simplu menestrel.

– Dacă ne-ar fi urmărit, ne-ar fi prins până acum, spuse Nynaeve.

– Cu siguranță, având în vedere viteza căruței.

– Poate că avem noroc și află mai târziu cine suntem, adăugă ea.

Elayne încuviință din cap, încruntată, dar din nou stăpână pe ea, și începu să se clătească pe față. Putea fi aproape la fel de îndârjită ca o femeie din Ținutul celor Două Râuri.

– Liandrin și cele mai multe dintre amicele ei mai mult ca sigur au scăpat din Tanchico. Poate chiar toate. Iar noi încă nu știm cine le comandă pe Ajah Negre în Turn. Cum ar spune Rand, trebuie să aflăm, Nynaeve.

Nynaeve se înfioră fără să vrea. Adevărat, aveau o listă cu unsprezece nume, însă odată ajunse în Turn, aproape orice Aes Sedai cu care aveau să vorbească putea fi Ajah Neagră. Sau oricare Aes Sedai pe care o întâlneau pe drum. Dar, la fel de bine, oricine la ieșea în cale *putea* fi o Iscoadă, ceea ce nu era nici pe departe același lucru.

– Mai mult decât de Ajah Negre, îmi fac griji de Mo... continuă Elayne, dar Nynaeve îi atinse repede brațul arătând cu capul spre Juilin.

Elayne tuși și continuă de parcă s-ar fi oprit din cauza tusei.

– De mama. N-are nici un motiv să te placă, Nynaeve. Dimpotrivă.

– E departe de-aici, răspunse Nynaeve, bucuroasă că vocea nu-i tremura.

Nu vorbeau despre mama lui Elayne, ci despre Rătăciții pe care îi înfrânsese Nynaeve. O parte din ea spera ca Moghedien să fie departe de ele. Foarte departe.

– Dar dacă n-ar fi?

– Este, zise Nynaeve hotărât, deși simți cum îi tresar umerii.

O parte din ea își amintea umilințele pe care i le pricinuise Moghedien și nu-și dorea decât să dea din nou ochii cu ea, s-o înfrângă din nou, de data aceasta pentru totdeauna. Dar dacă Moghedien o lua prin surprindere, dacă ajungea la ea când nu era îndeajuns de furioasă ca să poată conduce Puterea? Același lucru era valabil pentru oricare dintre Rătăciți sau oricare dintre surorile Negre, dar, după fuga ei din Tanchico, Moghedien avea toate motivele s-o urască. Nu era deloc plăcut să te gândești că una dintre Rătăcite îți știe numele și probabil îți vrea capul. „Asta e lașitate crasă, își reproșă ea. Tu nu ești lașă și nu vei fi niciodată!" Asta nu-i oprea mâncărimea pe care o simțea între umeri ori de câte ori se gândea la Moghedien, de parcă femeia și-ar fi pironit ochii în spatele ei.

– Cred că, de când mă tot uit peste umăr de teama banditilor, am devenit cam irascibilă, spuse Elayne pe un ton firesc, masându-și fața cu prosopul. Chiar și în somn, când visez, am senzația că cineva stă cu ochii pe mine.

Nynaeve tresări ca la ceea ce părea a fi un ecou al propriilor gânduri, dar în clipa următoare își dădu seama că Elayne întărise puțin cuvântul „visez". Nu orice fel de vis, ci Tel'aran'rhiod. Alt lucru despre care bărbații nu aveau habar. Și ea avusese aceeași senzație, dar în Lumea Viselor adesea simțeai niște ochi nevăzuți ațintiți asupra ta. Era, într-adevăr, sâcâitor, dar mai discutaseră despre asta. Spuse cu blândețe în glas:

– Mama ta nu apare în visele noastre, altfel poate că ne-ar trage de urechi pe amândouă.

Moghedien le-ar tortura până ar implora-o să le omoare. Sau le-ar pune în mijlocul a treisprezece surori Negre și a treisprezece Myrdraali; așa le-ar da Umbrei împotriva voinței lor, le-ar lega de Cel Întunecat. Poate că Moghedien era în stare

să facă asta de una singură... „Nu fi caraghioasă, femeie! Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o. Doar ai înfrânt-o, nu?"

– Sper să n-o facă, răspunse calm cealaltă femeie.

– Ce zici, mă lași și pe mine să mă spăl? întrebă Nynaeve iritată.

Era foarte bine că încercase s-o liniștească pe fată, dar se putea lipsi de toată discuția asta despre Moghedien. Rătăcita era probabil foarte departe; nu le-ar fi lăsat să ajungă până aici, dacă ar fi știut unde sunt. „Să dea Lumina să am dreptate!"

Elayne goli și umplu găleata la loc. De obicei, era foarte amabilă, când își amintea că nu se află în Palatul Regal din Caemlyn. Și când nu călca în strâchini. De asta avea să se îngrijească Nynaeve după întoarcerea lui Thom.

După ce-și spălă fața și mâinile pe îndelete, Nynaeve se apucă să pregătească tabăra și îl puse pe Juilin să culeagă vreascuri pentru foc. Când Thom reveni cu două coșuri de răchită atârnate de șaua calului, pătura ei și a lui Elayne erau deja întinse sub căruță, iar păturile celor doi bărbați sub crengile plecate ale uneia dintre sălciile înalte de aproape 20 de picioare, un morman de vreascuri aștepta cuminte lângă foc, ceainicul se răcea lângă cenușa focului aprins într-un loc din care frunzele fuseseră măturate, iar cănile groase, din lut, fuseseră spălate bine. Juilin mormăia ceva în barbă în timp ce umplea butoaiele cu apa din pârâul firav. Din frânturile pe care le prindea, Nynaeve se bucura că Juilin vorbea doar pentru sine. De pe oiștea căruței unde își găsise loc, Elayne nu-și ascundea încercarea de a înțelege ce bolborosea el. Ambele femei își puseseră rochii noi, în spatele căruței, schimbând, din întâmplare, culorile între ele.

După ce își priponi calul, Thom desprinse coșurile grele, le așeză pe pământ și începu să le golească.

– Mardecin nu e chiar atât de prosper pe cât pare de la distanță.

Puse jos o plasă cu mere mici și o alta cu o legumă plină de frunze, închisă la culoare.

– De când negustorii nu mai intră în Tarabon, orașul se ofilește văzând cu ochii, continuă el.

Restul păreau a fi săculeți cu fasole uscată și napi, plus carne de vită piperată și șuncă sărată. Și o sticlă cenușie, astupată cu ceară care, gândi Nynaeve, mai mult ca sigur era plină cu rachiu; ambii bărbați se plânseseră că nu beau nimic la o pipă seara, după cină.

– Aproape la fiecare pas dai de o Mantie Albă sau două. Garnizoana e alcătuită din vreo cincizeci de oameni, care stau într-o cazarmă peste deal de oraș, de partea cealaltă a podului. Era cu mult mai mare, dar se pare că Pedron Niall duce Mantii Albe în Andor de peste tot, adăugă Thom teșindu-și mustața lungă și privind gânditor. Nu știu ce vrea să facă.

Thom era un om care nu avea stare; de obicei, după câteva ore petrecute în același loc, începea să întrebe în stânga și-n dreapta despre ce se mai întâmpla între Casele de nobili și cele de negustători, despre aliantele, conspirațiile și contraconspirațiile care făceau deliciul așa-numitului Joc al Caselor.

– Lumea vorbește că Niall încearcă să preîntâmpine un război între Illian și Altara sau poate între Illian și Murandy. Altfel nu văd de ce ar strânge atâția oameni. Dar să vă spun ceva. Indiferent de ce-a spus locotenentul ăla, alimentele trimise în Tarabon sunt cumpărate cu birul impus de rege și oamenii nu sunt deloc mulțumiți. Ce rost are să-i hrănești pe tarabonezi?

– Nu regele Ailron și Căpitanul-Comandant ne interesează pe noi, spuse Nynaeve, uitându-se atent la ce adusese Thom.

Trei bucăți de șuncă sărată!

– Vom trece prin Amadicia cât putem de repede și de discret. Poate că eu și Elayne vom avea mai mult noroc decât tine să găsim niște legume ca lumea. Vrei să facem câțiva pași, Elayne?

Elayne se ridică imediat, netezindu-și rochia cenușie și luându-și pălăria.

– Cu plăcere, după atâta stat pe capra căruței. Aș fi mai mulțumită dacă Thom și Juilin m-ar lăsa să-l călăresc mai des pe Pândar.

De data asta, fata nu-i aruncă o privire cochetă bătrânului menestrel, ceea ce era o schimbare.

Thom și Juilin se uitară unul la altul și prinzașul-de-furi din Tear scoase o monedă din buzunarul hainei, dar Nynaeve nu-i dădu ocazia să o arunce în aer.

– Ne descurcăm și singure. Cu atâtea Mantii Albe care mențin ordinea nu cred că avem de ce ne teme, zise Nynaeve, punându-și pălăria pe cap, legându-și eșarfa sub bărbie și privindu-i hotărât. Pe lângă asta, toate lucrurile cumpărate de Thom trebuie puse undeva.

Ambii bărbați încuviințară din cap; încet, fără tragere de inimă, dar o făcură. Uneori, își luau rolurile de protectori prea în serios.

Ajunseseră la drumul pustiu și acum mergeau pe marginea lui, pe iarba subțire, ca să nu stârnească praful. Nynaeve tocmai se hotărâse cum să aducă vorba despre subiectul care o obseda când Elayne i-o luă înainte:

– Văd că vrei să vorbim între patru ochi, Nynaeve. Cumva despre Moghedien?

Nynaeve clipi de câteva ori și o privi pieziș. Era bine să țină minte că Elayne nu era deloc proastă. Doar o făcea pe proasta. Se hotărî să-și păstreze cumpătul, oricât de greu i-ar fi fost; ceea ce avea să-i spună putea oricând să provoace o ceartă.

– Nu chiar, Elayne.

Fata găsea de cuviință să o adauge și pe Moghedien pe lista celor vânați de ele; se pare că nu-și dădea seama de diferența dintre un Rătăcit și, să spunem, Liandrin sau Chesmal.

– Mă gândeam să discutăm purtarea ta față de Thom.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, replică Elayne privind drept în față, spre oraș, dar petele roșii de pe obraji o dădură de gol.

– Nu numai că e destul de bătrân ca să-ți fie tată, dar...

– Dar *nu* e tatăl meu! răspunse Elayne răstit. Tatăl meu a fost Taringail Damodred, un prinț al Cairhienului și Cel Dintâi Prinț Săbier al Andorului!

Îndreptându-și, inutil, pălăria, continuă pe un ton mai ponderat, deși nu cu mult.

– Scuză-mă, Nynaeve. N-am vrut să strig la tine.

„Ține-ți cumpătul", își aminti Nynaeve.

– Credeam că ești îndrăgostită de Rand, spuse ea, cu o voce care se voia blândă. Mesajele pe care mi le dai ca să i le trimit prin Egwene sunt mai mult decât grăitoare. Bănuiesc că-i spui și ei același lucru.

Roșul de pe fața celeilalte femei se aprinse și mai mult.

– Îl iubesc, dar... E prea departe, Nynaeve. În Pustiu, înconjurat de o mie de Fecioare ale Lăncii care îi fac toate hatârurile. Nu-l pot vedea, nu-i pot vorbi, nu-l pot atinge, zise Elayne, ultimele cuvinte în șoaptă.

– Doar nu crezi că se va uita la o Fecioară, zise Nynaeve nevenindu-i să creadă așa ceva. Știu că e bărbat, dar nu e chiar atât de nestatornic și, în plus, orice Fecioară ar trece lancea prin el dacă l-ar prinde că se uită la ea mai urât, chiar dacă este Cel-Care-Vine etc. Oricum, Egwene spune că Aviendha stă tot timpul cu ochii pe el, pentru tine.

– Știu, dar... Ar fi trebuit să mă *asigur* că știe de dragostea mea pentru el, spuse Elayne cu o voce hotărâtă, dar și îngrijorată. Ar fi trebuit să-i spun.

Înainte de Lan, Nynaeve nu se prea uitase la bărbați, cel puțin nu la modul serios, dar ca Meșteresă văzuse și învățase multe; din observațiile ei, dacă voiai să dai papucii unui bărbat, cel mai ușor era să-l faci să creadă că altă soluție nu era.

– Cred că Min a avut o viziune, continuă Elayne. Despre mine și despre Rand. Mereu glumea că trebuie să-l împartă cu altcineva, dar eu, una, cred că vorbea serios și că n-avea puterea să spună ce era la mijloc.

– Dar e absurd.

Cu siguranță. Deși pe când se afla în Tear, Aviendha îi povestise despre un obicei Aiel dezgustător... „Îl împarți pe Lan cu Moiraine", șopti o voce. „Dar nu-i deloc același lucru!" îi răspunse ea repede.

– Ești sigură că Min iar a avut o viziune?

– Da. La început n-am fost, dar, cu cât mă gândesc la asta, cu atât sunt mai sigură. A glumit despre ea de prea multe ori ca să nu fie așa.

Mda, indiferent de ce-a văzut Min, Rand nu era Aiel. A, poate că avea sânge de Aiel, după cum pretindeau Înțeleptele,

dar crescuse în Ţinutul celor Două Râuri unde ea nici nu concepuse să-l lase să deprindă obicciurile proaste ale Aielilor. Pe de altă parte, se îndoia că Elayne ar fi făcut aşa ceva.

– De aia... îi faci ochi dulci lui Thom? întrebă Nynaeve, evitând să spună „te dai la Thom".

Elayne îi aruncă o privire piezişă, roşeaţa revenindu-i în obraji.

– Sunt o mie de leghe între noi, Nynaeve. Crezi că Rand nu se uită la alte femei? „Bărbatul tot bărbat, şi pe tron, şi în cocină."

Fata ştia o grămadă de zicale neaoşe de la doica ei, o femeie deşteptă pe nume Lini, pe care Nynaeve ar fi vrut să o întâlnească odată şi-odată.

– Mda, dar tot nu înţeleg de ce trebuie să cochetezi cu altul doar fiindcă bănuieşti că şi Rand ar face la fel.

Nynaeve evită să pomenească iar de vârsta lui Thom. „Lan e destul de bătrân ca să fie şi tată", şopti vocea. „Îl iubesc pe Lan. O, dacă aş găsi o cale ca să-l scot din ghearele lui Moiraine... Dar nu despre asta vreau să discut acum!"

– Thom are secretele lui, Elayne. Nu uita că Moiraine l-a pus să ne însoţească. Nu ştiu ce e, dar sigur nu e un simplu menestrel de la ţară.

– A fost un om de seamă, zise Elayne cu o voce moale. Ar fi putut fi şi mai însemnat, dacă n-ar fi fost dragostea la mijloc.

Aici lui Nynaeve îi sări ţandăra. Se răsuci pe călcâie spre cealaltă femeie şi o înşfăcă de umeri.

– Omul ăsta nu ştie dacă să-ţi dea câteva la fund sau... sau... să se urce într-un copac de hazul tău!

– Ştiu, replică Elayne oftând cu mâhnire. Dar nu ştiu ce altceva să fac.

Nynaeve scrâşni din dinţi, silindu-se să n-o scuture până îi suna apa-n cap.

– Dacă te-ar auzi maică-ta, ar trimite-o pe Lini să te încuie în camera copiilor!

– Dar nu mai sunt copil, Nynaeve, spuse Elayne, încordată, roşeaţa din obraji nemaifiind provocată de jenă. Sunt la fel de femeie ca şi mama.

Nynaeve făcu mai mulți pași spre Mardecin, strângându-și părul până simți durere în degete. Elayne o ajunse din urmă și o întrebă:

– Chiar mergem să cumpărăm legume?

Era din nou liniștită, iar vocea îi suna mai jucăușă ca oricând.

– Ai văzut ce-a adus Thom? replică Nynaeve printre dinți.

Elayne se cutremură teatral.

– Trei bucăți de șuncă. Și carnea aia de vită, atât de piperată! Bărbații mai mănâncă și altceva în afară de carne?

Nynaeve își reveni în timp ce mergeau și discutau despre defectele sexului mai slab – bărbații, desigur – și despre alte chestiuni la fel de serioase. Fără să sară calul, desigur. Îi plăcea de Elayne și se simțea bine în compania ei; uneori, i se părea că fata chiar e sora lui Egwene, așa cum își spuneau de obicei. Când Elayne n-o făcea pe femeia fatală. Thom putea pune piciorul în prag, dar se purta cu Elayne ca un tată care își adora fiica preferată, chiar și atunci când nu știa dacă să-i facă observație sau să treacă cu vederea. Oricum, Nynaeve trebuia să limpezească lucrurile. Nu de dragul lui Rand, ci fiindcă Elayne merita mai mult. Fata se purta de parcă ar fi dat o boală misterioasă peste ea. Iar Nynaeve era hotărâtă să o lecuiască.

Străzile din Mardecin erau pavate cu lespezi de granit, bătute de generații întregi de picioare și roți de căruțe, iar clădirile erau construite numai din cărămidă și piatră. Mai multe erau pustii, atât prăvălii, cât și case de locuit, uneori cu ușa de la intrare larg deschisă, lăsând să se vadă interiorul fără nimic în el. Văzu trei fierării, două abandonate, iar în a treia fierarul își freca absent cizmele cu ulei, iar forjele erau reci. Un han cu acoperișul de ardezie, câțiva mușterii posomorâți, pe băncile din față, câteva geamuri sparte; grajdul altui han cu ușile aproape scoase din balamale și cu o trăsură prăfuită în curte, pe capra căreia își făcuse cuib o găină stingheră. Cineva cânta din timpanon înăuntru, părea să fie *Zborul bâtlanului,* dar cântecul suna a jale. Ușa celui de-al treilea han era blocată de două scânduri crăpate, bătute în cuie.

Oamenii umpleau străzile, dar se mișcau letargic, copleșiți de căldură; fețele lor deprimate spuneau clar că se mișcau fără o țintă anume, doar în virtutea inerției. Multe femei, cu bonete mari care aproape le ascundeau chipul, purtau rochii cu tivul ros și mai toți bărbații aveau gulerul destrămat, ca și manșetele, la hainele lungi până la genunchi.

Erau, într-adevăr, și Mantii Albe împrăștiate pe străzi; chiar dacă nu atât de multe pe cât spusese Thom, dar destule. Lui Nynaeve îi stătea inima în loc ori de câte ori vedea cum un bărbat într-o mantie impecabilă și o armură scânteietoare se uita la ea. Știa că nu mânuise destul Puterea ca să capete atemporalitatea unei Aes Sedai, dar oamenii aceia o puteau oricând ucide – o vrăjitoare din Tar Valon, care nu avea voie să pășească în Amadicia –, la cea mai simplă bănuială că ar fi avut legături cu Turnul Alb. Mantiile Albe pășeau țanțoș prin mulțime, parcă fără să-și dea seama de sărăcia din jurul lor. Oamenii se fereau din calea lor cu respect, la care li se răspundea, rareori, cu o înclinare a capului și de cele mai multe ori cu un pios dar sever „Lumina să te călăuzească".

Încercând pe cât îi stătea în putință să nu-i bage în seamă pe Copiii Luminii, porni în căutarea legumelor proaspete, dar, când soarele ajunse la apogeu, un glob de aur care-ți lua ochii și te ardea prin norii subțiri, ea și Elayne colindaseră ambele laturi ale podului și nu reușiseră să cumpere decât un căuș de mazăre, niște ridichi pipernicite, câteva pere tari și un coș în care să le ducă. Se pare că Thom chiar căutase peste tot. La vremea asta, tărăboanțele și tarabele ar fi trebuit să fie pline, dar ele nu văzuseră decât mormane de cartofi și napi care cunoscuseră și zile mai bune. Gândindu-se la toate fermele acelea pustii pe care le întâlniseră în drum spre oraș, Nynaeve se întrebă cum vor rezista oamenii aceștia toată iarna. Merse mai departe.

Lângă ușa unei croitorii cu acoperișul de stuf atârnau câteva fire de grozamă, cu niște flori mici, galbene, ale căror tulpini erau înfășurate într-o panglică albă, de care atârna o alta, galbenă. La prima vedere, era încercarea timidă a unei

femei de a împodobi cât de cât casa în toiul unor vremuri grele. Nynaeve însă era sigură că nu așa stăteau lucrurile.

Oprindu-se lângă o prăvălie pustie, cu un satâr înfipt în firma care încă mai atârna deasupra ușii, se aplecă, prefăcându-se că i-a intrat o pietricică în pantof, și se uită pe furiș la croitoria de alături. Ușa era deschisă, prin geamurile mici se vedeau cupoane de stofă colorată, dar nimeni nu intra sau ieșea.

– N-o găsești, Nynaeve? Scoate-ți pantoful.

Nynaeve tresări; aproape uitase că era cu Elayne. Nimeni nu se uita la ele, nimeni nu era îndeajuns de aproape ca să audă ce-și spun. Cu toate acestea, răspunse în șoaptă:

– Florile acelea de grozamă de lângă ușa atelierului. Este un semnal de la Ajah Galbene, un semnal de alarmă de la una dintre iscoadele lor.

Nu era nevoie să-i spună lui Elayne să nu privească într-acolo; ochii fetei rămaseră aproape neclintiți.

– Ești sigură? întrebă ea calm. De unde știi?

– Bineînțeles că sunt sigură. E semnalul clasic; până și panglica galbenă e împărțită în trei.

Nynaeve se opri ca să tragă aer în piept. Dacă nu se înșela amarnic, acel mănunchi de grozamă de doi bani avea o semnificație înfricoșătoare. Dacă se înșela, atunci se făcea de râs, ceea ce-i displăcea total.

– Am petrecut multă vreme în compania Galbenelor din Turn.

Tămăduirea era țelul principal al Galbenelor; nu puneau prea mare preț pe ierburi, dar, când puteai Tămădui orice cu Puterea, ce rost mai aveau ierburile?

– Mi-a zis una dintre ele. Nu i s-a părut că face un păcat prea mare, fiind sigură că voi intra în Ajah Galbenă. În plus, nu mai fusese folosit de aproape trei sute de ani. Elayne, numai o mână de femei din fiecare Ajah știu cine sunt iscoadele Ajah. O măturice cu flori galbene, legată și atârnată cum e aia de colo, îi spune oricărei surori Galbene că aici e una dintre ele, cu un mesaj atât de urgent încât riscă să se autodemaște.

– Și cum aflăm despre ce e vorba?

Lui Nynaeve îi plăcu întrebarea. Nu „Ce facem?" Fata era hotărâtă.

– Ia-te după mine, spuse ea, strângând mânerul coșului în mână și îndreptându-se de spate.

Spera să-și aducă aminte tot ce-i spusese Shemerin. Spera ca Shemerin să-i fi spus tot. Galbena dolofană era destul de superficială pentru o Aes Sedai.

Atelierul nu era spațios, fiecare bucățică de perete fiind acoperită de rafturi cu cupoane de mătase și lână fin țesută, mosoare, panglici și dantele de toate lățimile și culorile. Manechine îmbrăcate complet sau doar pe jumătate, de la rochii potrivite dansului, din lână verde, cu broderii, până la rochii din mătase de un gri-sidefiu, care ar fi făcut cinste unei curți regale. La prima vedere, atelierul părea prosper, extrem de solicitat, dar ochii ageri ai lui Nynaeve văzură imediat o urmă de praf pe un guler înalt, bogat, de dantelă Solinde, ca și pe talia unei alte rochii din catifea neagră.

În atelier erau două femei cu părul negru. Una dintre ele, tânără, slabă, care încerca să-și șteargă nasul pe furiș cu dosul mâinii, ținea strâns la piept un cupon de mătase de un roșu-pal. Părul îi atârna în bucle lungi până la umeri, după moda amadiciană, dar părea încâlcit în comparație cu părul celeilaltei femei. Aceasta, chipeșă, de vârstă mijlocie, era mai mult ca sigur croitoreasa, după pernița plină cu ace prinsă de încheietura mâinii. Rochia ei era din lână verde, de calitate, bine croită și cu flori albe în jurul gulerului îndeajuns de înalt ca să nu-și eclipseze clientele.

La intrarea lui Nynaeve și a lui Elayne, ambele femei rămaseră cu gura căscată de parcă nu le-ar mai fi trecut nimeni pragul de un an. Croitoreasa își reveni prima, privindu-le cu o demnitate studiată, în timp ce schița o plecăciune.

– Cu ce vă pot fi de folos? Sunt Ronde Macura. Atelierul meu vă stă la dispoziție.

– Aș dori o rochie brodată cu trandafiri galbeni pe pieptar, spuse Nynaeve. Dar fără spini, adăugă ea râzând. Nu mă vindec foarte repede.

Ce spusese nu conta, atâta timp cât inclusese cuvintele „galben" și „vindec". Numai grozama aceea să nu fi fost pusă acolo din întâmplare. Dacă da, atunci trebuia să găsească un pretext ca să nu cumpere o rochie cu trandafiri. Și o cale de a o face pe Elayne să nu le povestească lui Thom și Juilin despre cum se făcuse ea de râs.

Jupânița Macura o privi lung cu ochii ei negri, apoi se întoarse spre fata slabă și o împinse în spatele atelierului.

– Du-te în bucătărie, Luci, și pregătește un ceai pentru aceste doamne bine-venite. Din cutia albastră. Apa e fierbinte, slavă Luminii. Hai, du-te. Lasă ăla jos și nu te mai holba. Fuga, fuga. Cutia albastră, nu uita. Cel mai bun ceai al meu, adăugă ea, întorcându-se spre Nynaeve în timp ce fata dispărea pe o ușă din spate. Eu locuiesc deasupra atelierului, iar bucătăria e în spate.

Femeia își netezea fusta nervos, degetul mare și cel arătător de la mâna dreaptă alcătuind un cerc. Inelul Marelui Șarpe. Până la urmă, Nynaeve nu mai trebuia să găsească o scuză ca să refuze rochia.

Nynaeve repetă semnul și, o clipă mai târziu, Elayne o imită.

– Eu sunt Nynaeve, iar ea e Elayne. Ți-am văzut semnalul.

Femeia tresări de parcă ar fi vrut să-și ia zborul.

– Semnalul? A, da. Desigur.

– Ei? făcu Nynaeve. Care-i mesajul?

– Nu-i bine să vorbim aici... ăăă... jupânească Nynaeve. Oricând ar putea intra cineva.

Nu și după părerea lui Nynaeve.

– Am să vă spun la o ceașcă de ceai. Cel mai bun ceai al meu, v-am zis, nu?

Nynaeve schimbă o privire cu Elayne. Dacă jupâneasa Macura se codea atât de mult să le spună despre ce era vorba, însemna că veștile sunt cu adevărat groaznice.

– Dacă mergem în spate, n-o să ne audă nimeni, propuse Elayne.

Tonul ei regal o făcu pe croitoreasă s-o privească lung. Preț de o clipă, Nynaeve crezu că o va mai liniști, dar imediat femeia începu să turuie din nou.

– Ceaiul va fi gata numaidecât. Apa e deja fierbinte. Înainte foloseam ceai tarabonez. Cred că de asta și sunt aici. Nu ceaiul, bineînțeles. Tot negoțul care exista cândva, toate veștile care circulau și într-o parte și într-alta, cu căruțele. Pe ei... pe voi vă interesează mai ales epidemiile sau o nouă formă de boală, ceea ce mă interesează și pe mine. Mă ocup puțin și cu...

Femeia tuși și continuă în același ritm; dacă își mai netezea mult rochia, sigur făcea o gaură în ea.

– Câte ceva despre Copii, desigur, dar pe ei... pe voi... probabil că nu vă interesează prea mult.

– În bucătărie, jupâneasă Macura, zise Nynaeve hotărât când cealaltă femeie se opri să-și tragă sufletul.

Dacă veștile ei o înspăimântau atât de mult, Nynaeve nu mai avea răbdare să le afle.

Ușa din spate se deschise cât să lase să se vadă capul nerăbdător al lui Luci.

– E gata, doamnă, anunță ea dintr-o suflare.

– Poftiți, jupâneasă Nynaeve, zise croitoreasa, trecându-și, în continuare, mâinile peste rochie. Jupâneasă Elayne.

Un hol scurt trecea pe lângă o scară îngustă către o bucătărie largă, cu tavanul din bârne, cu o oală în vatră din care ieșeau aburi și dulapuri înalte peste tot. Oale de aramă atârnau pe peretele dintre ușa din spate și o fereastră care dădea spre o curte mică, înconjurată de un gard înalt, de lemn. Pe măsuța din mijlocul bucătăriei era un ceainic galben, un borcan cu miere verde, trei cești desperecheate în tot atâtea culori și o cutie din ceramică, albastră, cu capacul lângă ea. Jupâneasa Macura luă repede cutia, îi puse capacul și o vârî într-un dulap alături de altele, în mai bine de două duzini de culori.

– Luați loc, vă rog, spuse ea, umplând cestile. Vă rog!

Nynaeve se așeză pe un scaun cu spătar lângă Elayne, iar croitoreasa le puse în față câte o ceașcă, repezindu-se la unul dintre dulapuri după niște linguriță de cositor.

– Mesajul? făcu Nynaeve când femeia în sfârșit se așeză în fața lor.

Jupâneasa Macura era prea agitată ca să se atingă de ceașca ei, drept care Nynaeve turnă puțină miere într-a ei și luă o înghițitură; deși era fierbinte, rămase cu un gust de mentă, răcoros, în gură. Ceaiul fierbinte poate o mai potolea pe femeie, dacă o putea convinge să-l bea.

– Ce gust plăcut, murmură Elayne peste buza ceștii. Ce fel de ceai e?

„Deșteaptă fată", gândi Nynaeve.

Dar mâinile croitoresei nu făcură decât să fluture pe lângă ceașcă.

– Un ceai tarabonez. Dintr-un loc aproape de Coasta Umbrei.

Oftând, Nynaeve mai luă o înghițitură ca să-și liniștească stomacul.

– Mesajul, insistă ea. Doar n-ai pus grozama aia acolo ca să ne inviți la ceai. Care-i vestea cea mare?

– A, da, zise jupâneasa Macura, își linse buzele, le privi cercetător, apoi spuse rar: A sosit cu aproape o lună în urmă, împreună cu ordinul ca toate surorile care trec pe aici să afle neapărat. Femeia își linse din nou buzele și continuă: Toate surorile sunt chemate să revină la Turnul Alb. Turnul trebuie să fie din nou întreg și puternic.

Nynaeve așteptă restul, dar femeia tăcu. *Acesta* era mesajul atât de înfricoșător? Se uită la Elayne, însă căldura părea s-o ajungă pe fată; cu umerii lăsați, își privea fix mâinile așezate pe masă.

– Asta-i tot? întrebă Nynaeve și se surprinse căscând.

Probabil că o ajungea și pe ea căldura. Croitoreasa nu făcu decât să o privească atent.

– Am întrebat, începu Nynaeve, dar brusc își simți capul prea greu.

Văzu că Elayne se lăsase moale pe masă, cu ochii închiși și cu brațele atârnând pe lângă ea, fără vlagă. Privi îngrozită ceașca din mâinile ei.

– Ce ne-ai dat? întrebă ea cu limba împleticită.

Același gust de mentă, dar își simțea limba umflată.

– Spune-mi!

Lăsând să-i cadă ceaşca, se propti cu braţele de masă, simţind cum o lasă genunchii.

– Arză-te-ar Lumina să te ardă, ce ne-ai dat?

Jupâneasa Macura îşi împinse scaunul în spate şi se îndepărtă de masă, agitaţia de mai devreme făcând loc unei satisfacţii profunde. Nynaeve se simţi copleşită de întuneric; nu mai auzi decât vocea croitoresei:

– Prinde-o, Luci!

CAPITOLUL 10

Smochine şi şoareci

Elayne îşi dădu seama că cineva o cară de umeri şi glezne la etaj. Vedea ce se întâmplă, dar avea senzaţia că, în afară de ochi, restul corpului aparţinea altcuiva. Până şi să clipească îi venea greu. Parcă avea numai pene în creier.

– Doamnă, s-a trezit! strigă Luci cu o voce ascuţită, cât pe-aci să-i dea drumul la picioare. Se uită la mine!

– Ţi-am spus să nu-ţi faci griji, răspunse vocea jupânesei Macura de deasupra capului ei. Nu poate conduce Puterea, nu poate mişca nici un muşchi, cu ceaiul ăla în ea. L-am descoperit din întâmplare, dar uite că ne-a fost de folos.

Era adevărat. Elayne se lăsa între ele ca o păpuşă pe jumătate goală pe dinăuntru, lovindu-se cu fundul de trepte, putând să mânuiască Puterea la fel de mult pe cât putea să alerge în momentul acela. Simţea Adevăratul Izvor, dar a-l îmbrăţişa acum era ca şi cum ar fi încercat să prindă un ac pe oglindă cu degetele îngheţate de frig. O cuprinse panica şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Poate că aceste femei voiau s-o dea pe mâna Mantiilor Albe ca s-o execute, dar nu-i venea să creadă că Mantiile Albe le puneau pe femei să întindă curse în speranța că, într-una din zile, o Aes Sedai le va cădea în plasă. Mai rămâneau Iscoadele, care aproape sigur se aflau în slujba celor din Ajah Neagră, aliate cu Galbenele. Dacă Nynaeve nu reușea să scape de-acolo, aveau s-o dea Negrelor. Dar, dacă ea însăși scăpa de acolo, nu putea conta pe nimeni altcineva. Dar acum nu putea nici să se miște, nici să conducă Puterea. Brusc, își dădu seama că încerca să țipe, dar nu scotea decât un scâncet neputincios. Încercă din răsputeri să-l oprească.

Nynaeve cunoștea toate ierburile, cel puțin așa se lăuda; de ce nu recunoscuse din ce era ceaiul ăla? „Termină cu tânguiala!" Vocea mică, dar hotărâtă din mintea ei semăna surprinzător de mult cu vocea lui Lini. „Purcelușul care, în loc s-o ia la fugă, se-apucă să guițe sub gard nu face decât să atragă vulpea." Disperată, apelă la soluția simplă – îmbrățișarea *saidarului*. Fusese simplă, acum însă era la fel de complicată ca și atingerea *saidinului*. Continuă, totuși; era singurul lucru pe care îl putea face.

Pe de altă parte, jupâneasa Macura părea să nu-și facă probleme. De îndată ce o lăsară să cadă pe un pat îngust dintr-o odaie mică, înăbușitoare, cu o singură fereastră, Macura și Luci ieșiră repede, fără ca măcar să-i arunce o privire. Elayne mai văzu un pat la fel de înghesuit și un scrin cu mânere de alamă la sertare, care își pierduseră luciul de mult. Își putea mișca ochii, capul însă era prea greu.

După câteva minute, cele două femei reveniră, gâfâind, cărând-o de mâini și de picioare pe Nynaeve, și o aruncară pe celălalt pat. Avea fața vlăguită, plină de lacrimi, dar ochii ei negri... Erau plini de furie și de teamă. Elayne speră că furia îi era mai mare decât teama; Nynaeve era mai puternică decât ea, când *putea* conduce Puterea; poate că Nynaeve reușea acolo unde ea dădea greș, după atâtea încercări. Acelea trebuie că erau lacrimi de furie.

După ce-i spuse fetei slăbănoage să rămână acolo, jupâneasa Macuna ieși din nou grăbită, de data aceasta întorcându-se

cu o tavă pe care o așează pe scrin. Pe ea erau ceainicul galben, o ceașcă, o pâlnie și o clepsidră înaltă.

– Luci, ai grijă să le dai câte o linguriță imediat ce se golește clepsidra. Imediat!

– De ce nu le dăm acum, doamnă? întrebă fata oftând și frângându-și mâinile. Vreau să adoarmă din nou. Nu-mi place cum se uită la mine.

– Vor dormi duse, fata mea, dar așa le mai putem lăsa să se miște când avem nevoie de ele. Am să le dau o doză mai mare când va trebui să le trimitem de-aici. O să le cam doară capul, o să cam aibă crampe la stomac, dar nu mai mult decât merită.

– Dar, doamnă, dacă *pot* conduce Puterea? Dacă se-ntâmplă așa ceva? Se uită tot timpul la mine.

– Termină cu văicăreala, se răsti femeia mai în vârstă. Dacă ar putea, nu crezi că ar fi făcut-o până acum? Sunt neajutorate precum pisoii duși la înec. Și o să rămână așa cât timp le dai să bea din ceaiul ăla... Să faci așa cum ți-am spus, ai înțeles? Acum trebuie să vorbesc cu bătrânul Avi ca să trimită un porumbel de-al lui, să mai aranjez câte ceva, dar mă întorc cât de curând. Tu ai face bine să mai prepari un ceai pentru astea. Eu ies prin spate. Închide atelierul. Să nu intre careva, ne-ar da toate planurile peste cap.

După plecarea jupânesei Macura, Luci rămase cu privirea pironită asupra lor, frângându-și în continuare mâinile, apoi ieși și ea în grabă. O auziră cum își trage nasul coborând treptele.

Elayne observă broboanele de sudoare de pe fruntea lui Nynaeve; spera că din cauza efortului, nu a căldurii. „Încearcă, Nynaeve." Încercă și ea să atingă Adevăratul Izvor, scotocind greoi prin straturile de lână care păreau să-i înfunde capul, nu reuși, încercă iar și iar nu reuși, încercă din nou... „O, Lumină, încearcă, Nynaeve! Încearcă!"

Clepsidra îi umplea ochii; nu putea privi la altceva. Nisipul care curgea întruna, fiecare fir marcând o altă încercare eșuată din partea ei. Căzu și ultimul fir. Dar Luci nu apăru. Elayne se forță din nou să atingă Izvorul. După câteva clipe, degetele de la mâna stângă începură să se miște. Da! Câteva

minute mai târziu, putu să-şi ridice mâna; doar un centimetru, apoi mâna căzu la loc, dar important era că o ridicase. Îşi întoarse încet capul.

– Încordează-te, murmură Nynaeve, aproape nedesluşit.

Mâinile ei strângeau pătura de dedesubt; părea că încearcă să se ridice în capul oaselor. Nu reuşea să-şi salte capul, dar încerca din toate puterile.

– Mă încordez, încercă să spună Elayne, dar nu scoase decât un mormăit.

Ridică încet mâna ca s-o poată vedea şi o ţinu aşa. Simţi o mare bucurie. „Lasă-te pradă fricii, Luci. Mai rămâi puţin în bucătărie şi..."

Uşa se trânti de perete şi Elayne oftă înciudată la vederea lui Luci. Puţin dacă mai întârzia... Fata le aruncă o privire şi, scoţând un ţipăt de groază, se repezi la scrin.

Elayne încercă să se lupte cu ea, dar, chiar dacă era cât un băţ, Luci reuşi să-i mobilizeze braţele şi îi vârî pâlnia între dinţi la fel de uşor. Fata gâfâia de parcă ar fi alergat până la ele. Ceaiul rece, amar, umplu gura lui Elayne. O privi pe Luci şi văzu pe faţa ei aceeaşi panică de care era cuprinsă şi ea. Luci îi închise gura şi o apăsă pe gât până când înghiţi ceaiul. În timp ce-o copleşea întunericul, Elayne auzi cum Nynaeve se împotrivea aceluiaşi tratament.

Când deschise din nou ochii, Luci era plecată, iar firele de nisip cădeau din nou în clepsidră. Ochii negri ai lui Nynaeve mai că ieşeau din orbite, de frică sau de furie, Elayne nu-şi putea da seama. Nu, Nynaeve nu ceda niciodată. Era unul dintre lucrurile pe care le admira la această femeie. Chiar dacă ar fi avut capul pe butuc şi tot n-ar fi cedat. „De fapt, capetele noastre *sunt* pe butuc!"

Ceea ce o făcea să-i fie ruşine era că se dovedea mult mai slabă decât Nynaeve. Chiar dacă avea să devină regina Andorului cândva, acum îi venea să urle de groază. N-o făcu, nici măcar în gând – încercă din nou să-şi mişte mâinile şi picioarele, să atingă *saidarul* –, dar îi venea s-o facă. Cum putea deveni regină când era atât de slabă? Încercă iar să atingă Izvorul. Iar şi iar. S-o ia înaintea firelor de nisip. Iar şi iar.

Din nou clepsidra se goli fără ca Luci să fie de față. Încet de tot ajunse în punctul în care își putu ridica mâna din nou. Apoi capul? Chiar dacă acesta îi căzu la loc imediat. Auzea cum Nynaeve murmură ceva pentru sine și chiar înțelese majoritatea cuvintelor.

Ușa se trânti din nou de perete. Elayne înălță capul ca s-o privească disperată și rămase cu gura căscată. Thom Merrilin ședea acolo, ca eroul din propriile povești, cu o mână în gâtul lui Luci, care mai avea puțin și leșina, în cealaltă cu un cuțit pe care era gata să-l arunce în oricine i-ar fi apărut în față. Elayne izbucni într-un râs nervos, deși în gura ei suna mai mult a horcăit. Thom îi făcu vânt fetei într-un colț.

– Rămâi acolo, altfel ascut cuțitul ăsta pe pielea ta!

Din doi pași, ajunse lângă Elayne, îi netezi părul, cu ochii plini de îngrijorare.

– Ce le-ai dat, fato? Spune-mi, altfel...

– Nu-i ea de vină, murmură Nynaeve. Cealaltă. E plecată. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să merg.

Thom o lăsă fără tragere de inimă, gândi Elayne. Bărbatul îi arătă din nou cuțitul lui Luci, amenințător – fata se ghemui de parcă s-ar fi hotărât să nu se miște de acolo niciodată –, apoi îl făcu să dispară în mânecă. După ce o ridică în picioare pe Nynaeve, o ajută să pășească prin odaie, atât cât îi permitea spațiul. Nynaeve se lăsă pe el, clătinându-se.

– Mă bucur să aud că nu mâța asta înfricoșată v-a atras în cursă. Dacă ea ar fi fost vinovata... zise Thom dând din cap.

Fără îndoială că Thom ar fi gândit la fel despre ele dacă Nynaeve i-ar fi spus adevărul; ceea ce Elayne nici nu intenționa să facă.

– Am găsit-o urcând în fugă treptele, atât de speriată că nici nu m-a auzit cum veneam în urma ei. Nu sunt la fel de bucuros că cealaltă a plecat fără ca Juilin să bage de seamă. Credeți că s-a dus după ajutor?

Elayne se întoarse pe o parte.

– Nu cred, Thom, mormăi ea. Nu poate spune... prea multor oameni... despre cine e ea... cu adevărat.

Mai avea nevoie de un minut ca să se poată ridica în capul oaselor. Acum se uita direct la Luci; fata se înfioră și încercă să se facă una cu peretele.

– Mantiile Albe... ar lua-o... la fel de repede... pe cât ne-ar lua... și pe noi.

– Juilin? întrebă Nynaeve.

Capul îi tremura în timp ce femeia se încrunta spre menestrel. Dar reușea să vorbească destul de deslușit.

– V-am spus să păziți căruța.

Thom își zbârli mustața iritat.

– Ne-ai spus să punem proviziile la locul lor, pentru asta nu era nevoie de doi bărbați. Juilin v-a urmărit și, când nu s-a întors nici el, am plecat în căutarea lui, zise Thom pufnind din nou. Zece inși să fi fost aici și tot ar fi intrat după voi, de unul singur. Acum priponește calul, în spatele casei. Am făcut bine că am venit călare. Cred că o să avem nevoie de cal ca să vă scoatem de-aici.

Elayne descoperi că se poate ridica în capul oaselor, sprijinindu-se în mâini, dar, când încercă să stea în picioare, aproape că se prăbuși din nou pe pat. *Saidarul* era la fel de intangibil; își simțea capul la fel: o pernă umplută cu puf de gâscă. Nynaeve începea să se țină mai bine pe picioare, să le ridice mai bine, dar tot trebuia să se agațe de Thom.

Câteva minute mai târziu, sosi și Juilin, împingând-o din spate pe jupâneasa Macura cu pumnalul de la cingătoare.

– A intrat pe o poartă din spate. Am crezut că e vorba de un hoț. Și că cel mai bine e s-o aduc înăuntru.

Fața croitoresei devenise atât de palidă la vederea lor încât ochii îi păreau și mai negri, aproape să-i iasă din orbite. Își linse buzele și începu iar să-și netezească fusta, aruncând câte o privire spre pumnalul lui Juilin de parcă s-ar fi întrebat dacă n-ar fi mai bine să o șteargă de-acolo. Dar cel mai mult se uita la Elayne și Nynaeve; Elayne putea pune rămășag că foarte curând femeia va izbucni în lacrimi sau va leșina.

– Fă-i vânt încolo, zise Nynaeve arătând cu capul spre Luci, care încă mai tremura în colțul odăii, cu brațele în jurul genunchilor. Și ajut-o pe Elayne. N-am mai auzit de ceaiul

ăsta, dar mersul pare că îi mai contracarează efectul. Ca în mai toate cazurile.

Juilin arătă cu pumnalul spre colțul cu pricina, și jupâneasa Macura se duse repede acolo și se așeză lângă Luci, umezind-și buzele în continuare, plină de spaimă.

– N-aș... fi făcut... ce-am făcut... dacă n-aș fi... primit ordine. Trebuie să mă înțelegeți. Am primit ordine, spuse ea.

Ajutând-o pe Elayne să se ridice în picioare, Juilin făcu alături de ea cei câțiva pași până la peretele opus, intersectându-se cu cealaltă pereche. Fata ar fi vrut ca Thom să fie în locul lui Juilin. Așa cum o ținea cu brațul strâns pe după talie i se părea că întrece măsura.

– Ordine de la cine? întrebă Nynaeve răstit. Cărei persoane îi raportezi în Turn?

Croitoreasa părea că e gata-gata să vomite, dar strânse din buze hotărâtă.

– Dacă nu vorbești, te dau pe mâna lui Juilin, spuse Nynaeve încruntându-se. Juilin este un prinzaș-de-furi din Tear și știe să scoată o mărturisire de la cineva la fel de repede ca o Mantie Albă. Am dreptate, Juilin?

– Cu o bucată de frânghie, cu care s-o leg, cu o cârpă, cu care să-i astup gura până se hotărăște să vorbească, niște ulei și sare... zise el, cu un rânjet atât de fioros, încât Elayne fu cât pe-aci să se îndepărteze de el, simțind cum îi îngheață sângele în vine. Va vorbi mai mult ca sigur.

Jupâneasa Macura se lipi de perete, fixându-l cu privirea, cu ochii cât cepele. Luci se uită la el ca și cum Juilin s-ar fi transformat într-un troloc, înalt de aproape 8 picioare și încornorat.

– De acord, zise Nynaeve după câteva clipe de reflecție. Cred că ai să găsești totul în bucătărie, Juilin.

Elayne își plimbă ochii surprinși de la ea la prinzașul-de-furi și-napoi. Doar nu vorbeau serios... Nynaeve în nici un caz!

– Narenwin Barda, rosti croitoreasa dintr-o suflare, încălecând cuvintele. Îi trimit înștiințări lui Narenwin Barda, la un han din Tar Valon numit Ferma din amonte. Prin porumbeii lui Avi Shendar, care-i crește la marginea orașului. Nu știe cui

îi sunt adresate mesajele sau de la cine le primesc, nu că i-ar păsa. Nevasta lui a murit de jale şi...

Croitoreasa nu-şi termină mărturisirea, înfiorându-se, cu ochii la Juilin.

Elayne o cunoştea pe Narenwin sau cel puţin o văzuse în Turn. O femeie mică şi slabă care trecea nebăgată în seamă, atât era de tăcută. Şi binevoitoare; o dată pe săptămână îi lăsa pe copii să-şi aducă animalele în Turn ca să le Tămăduiască. Departe de a fi tipul de Ajah Neagră. Pe de altă parte, unul dintre numele de Ajah Neagră pe care le ştiau ele era Marillin Gemalphin; îi plăceau pisicile şi făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să le îngrijească pe cele de pripas.

– Narenwin Barda, repetă Nynaeve încruntată. Vreau şi alte nume, din Turn şi din afara lui.

– Altele... nu mai ştiu, spuse jupâneasa Macura cu glas pierit.

– Mai vedem noi. De când ai devenit Iscoadă a Celui Întunecat? De când te afli în slujba celor din Ahaj Neagră?

Luci scoase un ţipăt plin de indignare:

– Dar nu suntem Iscoade!

Fata îi aruncă o privire jupânesei Macura şi se feri de ea.

– Eu cel puţin! Eu merg cu Lumina! Credeţi-mă!

Reacţia celeilalte femei fu la fel de puternică. Dacă până adineaori ochii îi erau bulbucaţi, acum stăteau să-i sară din orbite.

– Iscoade...! Cum, chiar există? Dar Turnul întotdeauna a negat... Păi am întrebat-o pe Narenwin, în ziua în care m-a ales iscoadă pentru Galbene, şi de-abia a doua zi dimineaţă m-am oprit din plâns şi, cu chiu cu vai, m-am dat jos din pat. Nu sunt... nu sunt... Iscoadă a Celui Întunecat! *Niciodată n-am fost!* Sunt în slujba celor din Ajah Galbenă! A *Galbenelor!*

Sprijinindu-se în continuare de braţul lui Juilin, Elayne schimbă o privire derutată cu Nynaeve. Orice Iscoadă ar fi negat, desigur, dar ceva din vocile femeilor le spunea că nu mint. Reacţia lor violentă la acuzaţia adusă aproape că le făcuse să-şi uite teama. După cum şovăia, Nynaeve părea să fi înţeles acelaşi lucru.

– Dacă ești în slujba Galbenelor, de ce ne-ai drogat? întrebă ea rar.

– Din cauza ei, răspunse croitoreasa, arătând cu capul spre Elayne. Acum o lună am primit descrierea ei, până la felul în care-și ține bărbia, care-ți dă impresia că te privește de sus. Narenwin mi-a spus că s-ar putea să folosească numele de Elayne și chiar să pretindă că face parte dintr-o Casă nobilă.

Cuvânt după cuvânt, furia ei părea să crească în intensitate.

– Poate că tu ești o soră Galbenă, ea însă nu este Aes Sedai, ci doar o Aleasă fugară. Narenwin mi-a spus s-o anunț de îndată ce apare aici, ca și despre cei care o însoțesc. Și s-o fac să stea mai mult, dacă se poate. Sau chiar s-o iau prizonieră. Și pe toți cei care sunt cu ea. Nu știu cum se aștepta ea să iau prizonieră o Aleasă – cred că nici Narenwin nu știe de ceaiul meu! –, dar așa sunau ordinele! Chiar să mă dau în vileag – aici, unde aș plăti cu moartea! – dacă e nevoie! Așteaptă numai să pună mâna Suprema Înscăunată pe tine, fato! Pe toate, de fapt!

– Suprema Înscăunată! făcu Elayne. Ce legătură are cu asta?

– Au fost ordinele ei. Din ordinul Supremei Înscăunate, așa mi s-a spus. Că pot folosi orice mijloc, dar să nu vă omor. Veți regreta că încă mai sunteți în viață când Suprema Înscăunată va pune mâna pe voi! zise jupâneasa Macura dând din cap cu o satisfacție plină de furie.

– Nu uita că încă n-a pus nimeni mâna pe noi. Voi sunteți în mâinile noastre, replică Nynaeve sec, dar privirea ei era la fel de surprinsă ca și a lui Elayne. Ți s-a dat vreo explicație?

Faptul că ea era captiva contracară și ultima încercare a femeii de a-i sfida. Jupâneasa Macura se lăsă moale lângă Luci, privind în gol, fiecare susținând-o pe cealaltă să nu cadă.

– Nu. Uneori, Narenwin dă o explicație, dar nu și de data asta.

– Voiai să ne ții aici, drogate, până venea cineva după noi?

– Voiam să vă trimit cu căruța, îmbrăcate în haine vechi, răspunse femeia, fără nici măcar o fărâmă de rezistență în voce. Am trimis un porumbel ca s-o anunțe pe Narenwin că sunteți aici și ce intenții am. Therin Lugay îmi este dator până

peste cap, de asta voiam să-i dau destulă rădăcina-furcii ca să ajungă tot drumul până la Tar Valon, dacă Narenwin nu trimitea câteva surori ca să-mi iasă în întâmpinare mai curând. El crede că ești bolnavă și că ceaiul e singurul care te poate ține în viață până te Tămăduiește o Aes Sedai. Femeile trebuie să aibă mare grijă când se îndeletnicesc cu leacurile în Amadicia. Lecuiește prea mulți oameni sau prea bine și vorba ajunge că ai fi Aes Sedai și cât ai zice pește te trezești că-ți ia casa foc. Sau mai rău. Therin știe cum să-și țină gura despre ce...

Ajutată de Thom, Nynaeve se apropie de croitoreasă ca s-o vadă mai bine.

– Și mesajul? Mesajul adevărat? Doar n-ai pus semnalul ăla doar ca să ne atragi înăuntru.

– V-am dat mesajul adevărat, zise femeia cu un aer obosit. Am crezut că n-o să vă facă nici un rău. Nu înțeleg și... vă rog...

Brusc, începu să plângă, agățându-se de Luci la fel de tare pe cât se agăța tânăra de ea, amândouă tânguindu-se și vorbind repede.

– Te rog, nu-l lăsa să mă tortureze cu sare! Te implor! Nu cu sare! Te rog!

– Legați-le. Noi o să coborâm în atelier ca să vorbim pe îndelete, porunci Nynaeve dezgustată.

Thom o ajută să se așeze pe marginea patului mai apropiat, apoi tăie repede pătura în fâșii. Ambele femei fură legate spate în spate, mâinile uneia de picioarele celeilalte, cu căluș în gură. Cele două încă mai plângeau când Nynaeve părăsi odaia sprijinindu-se de Thom.

Elayne tare ar fi vrut să meargă la fel de bine ca ea, dar, din păcate, încă mai avea nevoie de Juilin ca să nu cadă pe trepte. Privi geloasă cum Thom o ține pe Nynaeve pe după talie. „Ești o fetiță neghioabă", o apostrofă vocea lui Lini. „Sunt o femeie în toată firea", răspunse ea cu o fermitate de care n-ar fi fost în stare față de bătrâna ei doică nici în ziua de azi. „Să știi că-l iubesc pe Rand dar el e departe, iar Thom e sofisticat și inteligent și..." Prea suna a scuză, chiar și pentru

ea. Lini ar fi pufnit ca de obicei, ceea ce însemna că nu mai tolera neghiobiile ei.

– Juilin, ce voiai să faci cu sarea și uleiul? întrebă ea șovăitor. Nu intra în amănunte, spune-mi care era ideea.

Bărbatul o privi câteva clipe.

– Nu știu. Și nici ele. Asta-i și șmecheria; și-au închipuit ceva mult mai rău decât aș fi fost eu în stare să fac. Am văzut cum cedează un bărbat foarte dur când am trimis după un coș cu smochine și câțiva șoareci. Dar trebuie să ai mare grijă. Unii spun tot, adevăr sau minciună, doar ca să scape de ceea ce-și închipuie că li se va întâmpla. Deși nu cred că cele două au mințit.

Nici Elayne nu credea. Gândul o făcu să se înfioare, totuși. „Ce se poate face cu smochine și șoareci?" Își propuse să nu se mai gândească la asta, ca să evite coșmarurile.

Când ajunseră în bucătărie, Nynaeve reuși să se țină singură pe picioare și începu să cotrobăiască prin dulapul plin de cutii colorate. Elayne simți nevoia să se așeze pe un scaun. Cutia albastră era pe masă, alături de un ceainic verde plin, dar încercă să-și dezlipească ochii de pe ele. Încă nu putea conduce Puterea. Putea îmbrățișa *saidarul*, dar îi scăpa imediat. Cel puțin acum știa că Puterea se va întoarce la ea. Alternativa era prea oribilă și până acum refuzase să se gândească la așa ceva.

– Thom, spuse Nynaeve ridicând capacele cutiilor și privind înăuntru. Juilin.

Femeia făcu o pauză, trase adânc aer în piept și, fără să-i privească pe cei doi, continuă:

– Mulțumesc. Acum înțeleg de ce Aes Sedai au Străjeri. Vă mulțumesc din suflet.

Nu toate Aes Sedai aveau Străjeri. Cele Roșii considerau că toți bărbații sunt pătați din cauza a ceea ce făceau cei care puteau conduce Puterea, altele nu-și doreau așa ceva, fiindcă nu părăseau Turnul sau pur și simplu nu-l înlocuiau pe Străjerul care murea. Cele Verzi erau singurele Ajah care permiteau mai mult de un Străjer. Elayne voia să facă parte din Ajah Verde. Nu din acest motiv, desigur, ci fiindcă Cele Verzi

se autointitulau Ajah Luptătoare. În timp ce Brunele căutau știința pierdută, iar Albastrele luptau pentru diverse cauze, surorile Verzi se pregăteau pentru Ultima Bătălie, în care aveau să-i înfrunte pe noii Stăpâni ai Spaimei, cum o făcuseră în Războaiele Troloce.

Cei doi bărbați se priviră uimiți. Se așteptau mai mult ca sigur la o papară din partea lui Nynaeve. Elayne era aproape la fel de surprinsă. Lui Nynaeve îi plăcea să fie ajutată la fel de mult precum îl plăcea să n-aibă dreptate; în ambele cazuri se zbârlea ca un arici, deși susținea mereu că întruchipează rațiunea și simțul practic.

– O Meștereasă, zise Nynaeve, luă un deget de pudră dintr-o cutie și îl mirosi, apoi îl puse pe vârful limbii. Sau cum s-o numi aici.

– Aici n-au un nume pentru așa ceva, spuse Thom. În Amadicia nu sunt multe femei care să deprindă vechiul tău meșteșug. E prea periculos. Pentru cele mai multe e doar ceva ce fac în timpul liber.

Nynaeve luă un săculeț de piele din sertarul de jos al dulapului și începu să adune cutiile.

– Și la cine se duc localnicii când se îmbolnăvesc? La un vraci? întrebă ea.

– Da, răspunse Elayne.

Îi plăcea să-i arate lui Thom că știa și ea câte ceva despre lume.

– În Amadicia bărbații sunt cei care cunosc ierburile, adăugă ea.

Nynaeve se încruntă disprețuitoare.

– De unde să știe bărbatul cum se vindecă ceva? Mai degrabă îți face potcovarul o rochie.

Pe neașteptate, Elayne își dădu seama că se gândea la orice numai la ce spusese jupâneasa Macura, nu. „Dacă nu te gândești la spin nu înseamnă că piciorul te doare mai puțin." Una dintre zicalele preferate de Lini.

– Nynaeve, ce crezi că înseamnă mesajul ăsta? Toate surorile sunt chemate să revină la Turn. Nu are sens.

Nu asta intenționase să spună, dar cel puțin era pe-aproape.

– Turnul își are regulile lui, spuse Thom. Aes Sedai fac ce fac din motive cunoscute numai de ele, de cele mai multe ori neîmpărtășite altora. Dacă le împărtășesc vreodată.

Thom și Juilin știau, desigur, că amândouă erau doar Alese; de aceea nici nu le îndeplineau poruncile cu tragere de inimă.

Pe chipul lui Nynaeve se citea enervarea. Femeii nu-i plăcea să fie întreruptă sau să vorbească altcineva în locul ei. Erau multe lucruri care nu-i plăceau lui Nynaeve. Dar de-abia îi mulțumise lui Thom; nu-i venea ușor să se răstească la un om care tocmai îi salvase viața.

– Foarte puține lucruri care se petrec în Turn au sens, zise ea acru.

Elayne bănui că sarcasmul ei era adresat în aceeași măsură lui Thom, cât și Turnului.

– Crezi ce-a spus? întrebă ea trăgând adânc aer în piept. Despre Suprema Înscăunată, care a dat ordin să fiu dusă înapoi prin orice mijloace.

Privirea pe care i-o aruncă Nynaeve era plină de compasiune.

– Nu știu, Elayne.

– A spus adevărul, interveni Juilin, întoarse un scaun cu spătarul în față și se așeză, sprijinindu-și toiagul de el. În viața mea am luat la întrebări destui hoți și ucigași ca să-mi dau seama când spune cineva adevărul. Femeia asta când era prea înfricoșată ca să mintă, când era prea furioasă.

– Voi doi... începu Nynaeve, dar se controlă, aruncând săculețul pe masă și încrucișându-și brațele la piept. Mă tem că Juilin are dreptate, Elayne.

– Dar Suprema Înscăunată știe ce facem noi. Doar ea ne-a trimis la plimbare.

Nynaeve pufni pe nas.

– Pe Siuan Sanche o cred în stare de orice. Aș vrea să fiu cu ea doar o oră, într-un loc în care să nu poată conduce Puterea. Atunci s-o văd dacă se mai dă mare și tare.

Elayne nu credea că Nynaeve ar face mare lucru. Amintindu-și de privirea aceea albastră, atât de autoritară, probabil

că Nynaeve s-ar alege cu câteva vânătăi bune, în eventualitatea, puțin probabilă, că i s-ar împlini dorința.

– Dar cum procedăm mai departe? întrebă ea. Se pare că Ajah au iscoade peste tot. Ca și Suprema Înscăunată. Ne-am putea trezi că, pe tot drumul spre Tar Valon, s-ar găsi nu știu câte femei care să ne strecoare ceva în mâncare.

– Dacă arătăm așa cum se așteaptă ele, replică Nynaeve, scoțând o cană din dulap și așezând-o pe masă, lângă ceainic. Ăsta e piper alb. E bun la durerile de dinți, dar îți poate face părul negru ca smoala.

Elayne își duse mâna la cosițele ei roș-aurii – părul *ei*, nu al lui Nynaeve, putea pune rămășag! –, dar, oricât de mult îi displăcea, era totuși o idee bună.

– Câteva modificări la pieptarul rochiilor, și nu mai suntem negustătorese, ci două doamne care călătoresc cu servitorii lor, continuă Nynaeve.

– Într-o căruță cu vopseluri? întrebă Juilin.

Privirea piezișă pe care i-o aruncă Nynaeve îi spuse că recunoștința ei pentru că o salvase se oprea acolo.

– În grajdul de pe partea cealaltă a podului e o trăsură. Cred că proprietarul o va vinde. Dacă te întorci la căruță înainte s-o fure cineva – nu știu ce v-a apucat pe amândoi s-o lăsați acolo la mâna oricui! –, dacă încă mai e acolo, poți lua una dintre pungi...

Câțiva oameni făcură ochii mari când trăsura lui Noy Torvald opri în fața atelierului lui Ronde Macura, trasă de patru cai, cu mai multe cufere fixate de imperială și un cal înșeuat legat în spate. Noy pierduse tot când negoțul în Tarabon se dusese de râpă; acum trăia de azi pe mâine ajutând-o pe văduva Teran. Nimeni nu-l mai văzuse până atunci pe vizitiu, un ins înalt, numai vână, cu mustața albă și ochii reci, autoritari, sau pe valetul oacheș, aspru la față și cu o pălărie taraboneză, care sări sprinten ca să deschidă portiera. Mirarea fu însoțită de murmure când două femei ieșiră din atelier cu mai multe pachete în brațe; una purta o rochie de mătase verde, cealaltă una simplă, din lână albastră, dar fiecare avea

capul acoperit cu o eşarfă care nu lăsa să se vadă nici un fir de păr. Cele două femei aproape că săriră în trăsură.

Doi dintre Copiii Luminii începură să treacă de la un om la altul ca să întrebe cine sunt străinii, dar, în timp ce valetul tocmai se suia pe capră, vizitiul pocni din biciul lui lung şi strigă ceva în genul „Faceţi loc unei înalte doamne!". Copiii Luminii abia apucară să sară din calea trăsurii, rostogolindu-se prin praful străzii, iar trăsura se îndepărtă în galop spre Calea Amador.

Privitorii se îndepărtară vorbind despre cele văzute; o doamnă misterioasă, desigur, cu camerista ei, care făcuse cumpărături de la Ronde Macura şi fugise de Copiii Luminii. Puţine lucruri se întâmplau în Mardecin de ceva vreme, iar acesta avea să fie subiect de discuţie pentru zile bune de-acum încolo. Copiii Luminii se scuturară de praf furioşi, dar în cele din urmă hotărâră că se făceau de râs dacă îi înştiinţau. În plus, căpitanului lor nu-i plăceau nobilii; probabil i-ar fi trimis să aducă trăsura înapoi, o călătorie lungă pe căldura aceea înăbuşitoare, doar pentru o tânără înfumurată din nu ştiu ce familie de nobili. Dacă nu li se putea găsi nici o vină – ceea ce era foarte posibil când venea vorba de nobili –, nu căpitanul ar fi căzut la mijloc. Sperând că nu vor auzi prea mulţi despre umilinţa lor, nici nu le dădu prin minte să o ia la întrebări pe Ronde Macura.

La scurt timp, Therin Lugay vârî căruţa în curtea din spatele atelierului, cu proviziile pentru lunga călătorie care-l aştepta deja puse bine sub coviltir. Într-adevăr, Ronde Macura îl lecuise de o boală care făcuse douăzeci şi trei de victime cu o iarnă în urmă, dar nevasta cicălitoare şi scorpia de soacră-sa îl făcuseră să pornească la drum spre locul în care trăiau vrăjitoarele. Ronde îi spusese că l-ar putea întâmpina cineva, deşi nu şi cine anume, dar spera că va ajunge teafăr şi nevătămat în Tar Valon.

Bătu de şase ori în uşa de la bucătărie, apoi intră, dar de-abia după ce urcă treptele dădu de cineva. În dormitorul din spate, Ronde şi Luci stăteau întinse în pat, dormind duse, îmbrăcate, chiar dacă hainele le erau boţite bine, cu soarele

încă sus pe cer. Le scutură, însă nici una nu se trezi. Nu înțelese motivul și nici de ce una dintre pături era pe jos, numai fâșii înnodate, sau de ce erau două ceainice goale în cameră, dar numai o ceașcă sau de ce pe perna lui Ronde se afla o pâlnie. Dar știa dintotdeauna că erau multe lucruri pe lumea asta pe care nu le înțelegea. Întorcându-se la căruță, se gândi la proviziile pe care le cumpărase cu banii lui Ronde, se gândi la nevastă și la soacră și, când scoase căruța din curte, se hotărî să vadă cum arăta Altara sau poate Murandy.

Una peste alta, trecu ceva timp până ca Ronde Macura, despletită și abia ținându-se pe picioare, să ajungă la casa lui Avi Shendar și să trimită un porumbel cu un tubuleț legat de picior. Pasărea se îndreptă spre nord-est, direct spre Tar Valon. După o clipă de gândire, Ronde mai pregăti un sul mic de pergament și îl legă de piciorul unui porumbel dintr-o altă colivie. Acesta se îndreptă spre apus, fiindcă Ronde promisese că va trimite copii după toate mesajele ei. În aceste vremuri grele o femeie trebuia să se descurce cum poate, drept care nu vedea ce era rău în asta, mai ales în înștiințările trimise lui Narenwin. Întrebându-se dacă poate scăpa de gustul de mentă, își spuse că n-ar strica dacă raportul ei ar face-o să sufere puțin pe cea care își zicea Nynaeve.

Săpând în mica lui grădină, ca de obicei, Avi nu băgă în seamă ce făcea Ronde. Și, tot ca de obicei, de îndată ce femeia plecă, se spălă pe mâini și intră în casă. Ronde pusese o foaie mai mare de pergament sub bucățile pe care scrisese, ca să nu le străpungă cu vârful peniței. Când o ridică în lumina după-amiezii, Avi desluși ce scrisese femeia. Curând, un al treilea porumbel își luă zborul, îndreptându-se în altă direcție.

CAPITOLUL 11

Trăsura cu nouă cai

O pălărie lată de paie umbrea fața lui Siuan în timp ce Logain trecea înaintea ei, pe Poarta Shilene din Lugard, sub soarele după-amiezii târzii. Zidurile înalte, cenușii, ale orașului erau dărăpănate; din cauza pietrelor desprinse, în două locuri zidul nu întrecea în înălțime un gard obișnuit. Min și Leane veneau în urma ei, amândouă obosite de ritmul impus de Logain în săptămânile care trecuseră de la întâmplarea din Izvoarele Kore. Bărbatul voia să fie el conducătorul și lui Siuan nu-i luase mult ca să-l convingă că așa și este. Nu-i păsa dacă el era cel care stabilea când să plece dimineața, când și unde să-și petreacă noaptea, dacă el ținea banii, chiar și dacă voia ca ele să pregătească hrana și să-l servească la masă. Una peste alta, îi era milă de el. Săracul, habar n-avea ce-i pregătise. „Un pește mare, prins în cârlig ca să prind unul și mai mare", gândi ea, încruntată.

Lugard doar cu numele era capitala Murandyului, locul în care își avea reședința regele Roedran; seniorii din Murandy rosteau cuvântul vasalitate din vârful buzelor, refuzând să plă-

tească biruri sau să îndeplinească o bună parte din poruncile lui Roedran, ca și oamenii de rând, de altfel. Murandy era o națiune doar cu numele, oamenii erau legați doar de formă de așa-zisa supunere față de rege și regină – tronul trecea de la unul la altul uneori la intervale foarte scurte – și de teama că Andorul sau Illianul i-ar putea înghiți dacă nu țineau aproape.

Ziduri de piatră brăzdau orașul, cele mai multe într-o stare mai proastă decât bastioanele de la margine, căci Lugard se extinsese la întâmplare de-a lungul secolelor și fusese împărțit de mai multe ori între nobilii învrăjbiți. Era un oraș murdar, multe dintre străzile largi fiind nepavate, toate pline de praf. Bărbați cu pălării înalte și femei cu șorțuri și fuste până deasupra gleznelor se strecurau printre șirurile de căruțe ale negustătorilor, în timp ce copiii se jucau în urmele adânci lăsate de roți. Negoțul ținea în viață Lugardul, negustătorii care veneau din Illian și Ebou Dar, din Ghealdan de la apus și Andor de la miazănoapte. Porțiuni mari de pământ, golașe, adăposteau grupuri de căruțe, îngrămădite roată lângă roată, multe gemând sub povara mărfurilor prinse bine sub prelate, altele goale, așteptând să fie încărcate. Străzile principale erau pline de hanuri cu grajduri și imașuri, aproape depășind ca număr casele sau prăvăliile de piatră cenușie, toate acoperite cu țiglă de culoare albastră, roșie, purpurie sau verde. Praful și zgomotul erau la ele acasă, ca și ciocănitul fierarilor, uruitul căruțelor înjurăturile căruțașilor, și hohotele de râs care răzbăteau din hanuri. Soarele ardea Lugardul în timp ce aluneca spre linia orizontului, iar aerul îți dădea senzația că nu va mai ploua niciodată.

Când Logain intră în sfârșit într-o curte și descălecă în spatele unui han cu acoperișul verde, numit Trăsura cu nouă cai, Siuan coborî de pe Bela, răsuflând ușurată, și mângâie iapa flocoasă pe bot, în treacăt, de teamă să n-o muște. După părerea ei, calul nu era deloc un mijloc de călătorie. O navă mergea încotro îndreptai cârma; un cal putea hotărî chiar el direcția de mers. În plus, navele nici nu mușcau; până acum Bela nu făcuse așa ceva, dar putea s-o facă. Cel puțin primele zile în care înțepenise pur și simplu erau de domeniul trecutului,

Leane și Min distrându-se pe socoteala ei când o vedeau cum șontâcâie seara, înainte de culcare. După o zi petrecută în șa încă se mai simțea de parcă ar fi zvântat-o cineva în bătaie, dar reușea să n-o arate.

De îndată ce Logain începu să discute cu grăjdarul, un bătrân pistruiat, înalt și slab, cu o jiletcă de piele, dar fără cămașă, Siuan se dădu mai aproape de Leane.

– Dacă vrei să-ți pui farmecele la treabă, încearcă-le pe Dalyn în ora următoare, îi șopti ea.

Leane îi aruncă o privire derutată – de când părăsiseră Izvoarele Kore încercase tot felul de zâmbete și ocheade prin câteva sate, dar Logain n-o învrednicise decât cu o privire inexpresivă –, apoi oftă și încuviință din cap. Trăgând adânc aer în piept, o luă înainte cu mersul ei sinuos, ademenitor, ducându-și calul sur de căpăstru și zâmbindu-i lui Logain. Siuan nu înțelegea cum putea merge așa, de parcă o parte din oase își pierdeau rigiditatea.

Apropiindu-se de Min, îi vorbi la fel de încet:

– În clipa în care Dalyn a terminat cu grăjdarul, spune-i că ne întâlnim înăuntru. Apoi fugi înainte și ferește-te de el și de Amaena până mă întorc eu.

După hărmălaia care răzbătea din han, mușteriii erau îndeajuns de numeroși ca să ascundă o armată. Și îndeajuns de numeroși ca să ascundă absența unei singure femei. Min o privi cu binecunoscuta ei încăpățânare și deschise gura, fără îndoială ca să întrebe de ce. Siuan i-o luă înainte.

– Fă cum îți spun, Serenla. Altfel pe lângă servitul la masă ai să-i faci și cizmele.

Privirea încăpățânată rămase, dar Min dădu din cap îmbufnată. Lăsându-i căpăstrul Belei în mână, Siuan ieși în grabă din curte și o luă în josul străzii în ceea ce spera a fi direcția corectă. Nu voia să caute prin tot orașul, mai ales pe căldura și în praful ăsta.

Căruțe grele, trase de șase, opt sau chiar zece cai, umpleau străzile, căruțașii plesnind din bice lungi și înjurând în egală măsură caii și trecătorii care se strecurau printre căruțe. Bărbați îmbrăcați în haine lungi și jerpelite de căruțași

adresau invitații obscene femeilor care treceau pe lângă ei. Femeile, care purtau șorțuri multicolore, uneori în dungi, legate la cap cu baticuri, mergeau privind drept în față, ca și cum n-ar fi auzit nimic. Femei fără șorțuri, cu părul atârnând liber pe umeri și cu fustele deasupra gleznelor, adesea ripostau în aceeași notă sau chiar mai fără perdea.

Siuan tresări când își dădu seama că unele dintre propunerile bărbaților o vizau pe ea. Nu că ar fi înfuriat-o – în mintea ei nici nu concepea așa ceva –, ci doar o surprindeau. Încă nu se obișnuise cu schimbările prin care trecuse. Faptul că bărbații o găseau atrăgătoare... Se văzu în vitrina murdară a unei croitorii, imaginea fadă a unei fete cu părul blond prins sub o pălărie de paie. Era tânără; nu doar părea tânără, ci chiar era tânără. Nu cu mult mai mare decât Min. O tânără în toată puterea cuvântului, ținând cont de anii pe care îi trăise.

„Avantajul de a fi ferecată", își spuse ea. Întâlnise femei care ar fi dat orice ca să fie mai tinere cu cincisprezece sau douăzeci de ani; unele chiar considerau că merita prețul plătit de ea. Adesea se trezea amintindu-și astfel de avantaje, încercând poate să se convingă că erau reale. Eliberată de Cele Trei Legăminte, în primul rând putea minți la nevoie. Nici propriul ei tată n-ar fi recunoscut-o. Acum nu mai arăta ca atunci când era o femeie tânără; schimbările produse de maturizare erau prezente, dar îmblânzite de tinerețe. Judecând lucrurile la rece, se credea mai drăguță decât atunci când era mică; drăguță era cel mai frumos compliment care i se făcuse vreodată. De cele mai multe ori, i se spunea că e arătoasă. Oricum, nu putea lipi fața aceea de ea, de Siuan Sanche. Numai în interior era aceeași; mintea ei păstra tot ce acumulase până atunci. Acolo, în capul ei, era tot ea.

Unele dintre hanurile și tavernele din Lugard se numeau Barosul potcovarului, Ursul dansator sau Porcul de argint, adesea desenele de pe firme potrivindu-se de minune. Altele aveau nume care ar fi trebuit interzise, cel mai cuminte fiind Sărutul curvei din Doman, cu un desen înfățișând o femeie cu pielea arămie – goală până la brâu! –, cu buzele țuguiate. Siuan se întrebă ce-ar spune Leane despre asta, dar, după cum

se purta ea în ultima vreme, numele acelea n-ar fi făcut decât s-o inspire.

În sfârșit, pe o stradă lăturalnică, la fel de lată ca și cea principală, dincolo de o gaură dintr-un zid interior care stătea să cadă, găsi hanul pe care îl căuta, trei etaje de piatră cenușie, ordinară, acoperite cu țigle purpurii. Pe firma de deasupra ușii se lăfăia o femeie care se voia voluptuoasă, cu părul aranjat în așa fel încât să ascundă cât mai puțin, călare pe un cal fără șa, și cu un nume peste care Siuan trecu de îndată ce-l recunoscu.

Înăuntru, sala mare era albastră de atâta fum de pipă și înțesată de bărbați cu vocile răgușite de băutură și râsete, încercând să le ciupească pe fetele care serveau și care se fereau cât puteau și ele, cu zâmbete care numai vesele nu erau. Sunetele unei țitere și ale unui fluier de-abia reușeau să răzbată prin gălăgia de-acolo, acompaniind o tânără care cânta și dansa pe o masă la un capăt al încăperii. Din când în când, femeia își flutura fustele, ridicându-le îndeajuns ca să-și arate picioarele goale; auzind cuvintele cântecului, Siuan mai să se repeadă la femeie ca să-i spele gura. Ce era cu femeia asta care dansa pe masă și își arăta goliciunea? De ce cânta despre asta unor mocofani beți ca noaptea? Nu mai călcase într-un loc ca acesta niciodată. Drept care își propuse ca vizita ei să fie cât mai scurtă cu putință.

Pe hangiță n-aveai cum s-o confunzi, o femeie înaltă, trupeșă, într-o rochie de mătase roșie, strâmtă, care pur și simplu îți lua ochii; bucle vopsite, complicate – natura nu crease niciodată acea nuanță de roșu, mai ales alături de niște ochi atât de negri – încadrau o bărbie ascuțită și o gură cu buzele subțiri. Între poruncile aruncate fetelor care serveau, se oprea când la o masă, când la alta, ca să spună câteva cuvinte sau să plesnească spinarea cuiva și să râdă cu mușteriii.

Siuan se ținea dreaptă și încerca să ignore privirile pe care i le aruncau bărbații în timp ce se apropia de femeia cu părul stacojiu.

– Jupâneasa Tharne? întrebă ea și se văzu nevoită să repete numele de trei ori, de fiecare dată mai tare, pentru ca

hangița să-și întoarcă ochii spre ea. Jupânească Tharne, aș vrea să mă angajați aici. Să cânt, știu să cânt...

– Nu zău? făcu femeia trupeșă și izbucni în râs. Păi, am deja o cântăreață, dar, dacă stau să mă gândesc, nu mi-ar strica încă una, cât se odihnește cealaltă. Să-ți văd picioarele.

– Știu *Cântecul celor trei pești,* zise Siuan cu vocea ridicată.

Asta trebuia să fie femeia. Era imposibil ca în orașul ăsta să fie două femei cu același păr, cu același nume și cu același han.

Jupâneasa Tharne râse și mai tare și îl plesni peste umăr pe unul dintre bărbații de la cea mai apropiată masă, făcându-l să se clatine serios.

– Nu prea are cine să-l asculte pe-aici, ce zici, Pel?

Pel, un căruțaș știrb, cu biciul atârnat de umăr, se hlizi alături de ea.

– Știu și *Cerul albastru în zori.*

Femeia se cutremură de râs, ștergându-și ochii de lacrimi.

– Nu zău? A, sunt sigură că băieții se vor da în vânt după el. Hai, să-ți văd picioarele. Picioarele, fata mea, sau pe-aci ți-e drumul!

Siuan șovăi, în timp ce jupâneasa Tharne o fixa cu privirea. Ca și un număr din ce în ce mai mare de bărbați. *Asta* trebuia să fie femeia. Își ridică încet fusta până la genunchi. Femeia înaltă îi făcu semn nerăbdătoare să continue. Închizând ochii, Siuan trase și mai tare de fustă. Simțea cum fața i se înroșește cu fiecare centimetru.

– Hm, modest, constată jupâneasa Tharne, chicotind. Păi, dacă știi numai cântecele astea, îți trebuie niște picioare care să-i lase paf pe bărbați. Dar am să văd ce și cum de-abia după ce-ți scoți ciorapii ăia de lână, ce zici, Pel?... Hai să nu mai lungim vorba. Poate că ai o voce bună, dar aici nu-mi dau seama. Hai, fata mea! Mișcă-ți târtița!

Siuan își deschise brusc ochii, furioasă, dar femeia trupeșă deja îi întorsese spatele și se îndrepta spre un colț al sălii. Dreaptă ca o lumânare, Siuan își lăsă fustele să cadă la loc și o urmă, încercând să nu bage în seamă râsetele și propunerile deocheate pe care i le făceau muștriii. Pe față nu i se citea nimic, înăuntru însă îngrijorarea se lupta cu furia.

Înainte de a deveni Suprema Înscăunată, condusese iscoadele a celor din Ajah Albastră; unele dintre ele o slujiseră personal, atunci și mai târziu. Chiar dacă nu mai era Suprema Înscăunată, și nici măcar Aes Sedai, încă le mai știa pe toate. Duranda Tharne era deja în slujba Albastrelor când preluase ea rețeaua, o femeie ale cărei informații fuseseră întotdeauna oportune. Iscoade iscusite erau greu de găsit, iar credibilitatea lor varia de la una la alta – singura în care avusese încredere și pe care o abordase, de când plecase din Tar Valon, era cea de la Patru regi, în Andor, dar și ea dispăruse –, noroc că multe știri și zvonuri circulau prin Lugard aduse de șirurile de căruțe ale negustătorilor. Poate că aici existau spioane și pentru alte Ajah; nu era rău să țină minte asta. „Cu răbdarea treci marea", își spuse ea.

Femeia aceasta corespundea perfect descrierii Durandei Tharne și era imposibil să mai existe un han cu un nume atât de dezgustător –, dar de ce reacționase așa când Siuan se prezentase drept o altă spioană a Albastrelor? Fusese nevoită să riște; Min și Leane, în felul lor, deveneau la fel de nerăbdătoare ca și Logain. Într-adevăr, cu răbdarea treci marea, dar de multe ori cu îndrăzneala aveai numai de câștigat. În cel mai rău caz îi dădea una în cap femeii și fugea pe ușa din spate. Cântărindu-i din ochii lățimea și înălțimea, ca și brațele groase, tari, spera să și poată.

Femeia deschise o ușă simplă de pe coridorul ce ducea spre bucătării și pătrunse într-o cameră sărac mobilată: o masă de scris și un scaun pe un covor mic, albastru, o oglindă mare pe un perete și, surprinzător, o etajeră cu câteva cărți. De îndată ce ușa se închise, estompând zgomotul dinspre sala mare, femeia trupeșă se răsti la Siuan, cu pumnii în șoldurile masive.

– Hai, zi. Ce vrei de la mine? Și nu te obosi să-mi spui cum te cheamă; nu vreau să știu, chiar dacă e adevărat.

Siuan simți cum se relaxează. Nu că n-ar fi fost la fel de furioasă ca înainte.

– N-aveai nici un drept să mă tratezi așa! De ce m-ai silit să...

– Ba am avut tot dreptul, fiindcă așa trebuia să fac, replică jupâneasa Tharne. Dacă veneai când trebuia, când deschid

sau când închid prăvălia, te-aș fi adus imediat aici fără nici o problemă. Crezi că unii dintre cei de-acolo nu și-ar pune întrebări dacă te-aș pofti aici ca pe o prietenă de mult pierdută? Nu-mi pot permite ca lumea să-și pună întrebări în legătură cu mine. Ai noroc că nu te-am pus să-i iei locul lui Susu pe masă ca să cânți vreo două cântece. Și ai grijă cum vorbești cu mine.

Femeia ridică amenințător o mână lată, aspră și continuă:

– Am fete măritate mai mari decât tine și, ori de câte ori trec pe la ele, se poartă și-mi vorbesc cuviincios. Te-nvăț eu minte dacă o faci pe jupâneasa Înțepata cu mine. Nimeni n-o să te-audă țipând, nu se amestecă nimeni în ciorba mea.

Înclinând scurt din cap, semn că lucrurile erau clare, își puse din nou pumnii în șolduri.

– Și-acum, spune, ce vrei de la mine?

De câteva ori, în timpul acelei avalanșe de cuvinte, Siuan încercase să vorbească, dar femeia trecuse peste ea ca o furtună. Cu așa ceva nu era obișnuită. Când, în sfârșit, jupâneasa Tharne termină ce avea de spus, Siuan tremura de furie, strângându-și fustele ca într-un clește. Încercă din răsputeri să nu izbucnească. „Acum nu sunt decât o iscoadă, ca și ea, își repetă. Nu mai sunt Suprema Înscăunată, doar o iscoadă ca oricare alta." În plus, se temea că femeia își va pune în practică amenințarea. Ceva nou pentru ea, frica de cineva care era mai mare și mai puternic decât ea.

– Mi s-a spus să transmit un mesaj unei întruniri a celor pe care le slujim, zise ea sperând că jupâneasa Tharne îi va lua încordarea din glas drept un semn că era speriată rău; femeia putea fi mai cooperantă dacă își închipuia că o intimidase pe Siuan. Întrunirea nu e acolo unde mi s-a spus că va fi. Sper că știi ceva care să mă ajute să le găsesc.

Încrucișându-și brațele sub sânii enormi, jupâneasa Tharne o privi cu atenție.

– Deci știi să-ți ții firea atunci când trebuie. Foarte bine. Ce s-a întâmplat în Turn? Și nu-mi spune că nu vii de acolo, fătuca mea cu nasul pe sus. E clar că ești curiera lor, doar n-ai deprins fandoselile astea în vreun sat.

Siuan trase adânc aer în piept înainte să răspundă:

– Siuan Sanche a fost ferecată.

Vocea nici măcar nu-i tremura; era mândră de stăpânirea ei.

– Elaida a'Roihan este noua Supremă Înscăunată, adăugă ea, nereușind să-și ascundă o urmă de maliție.

Pe chipul jupânesei Tharne nu sesiză nici o reacție.

– Mda, asta explică o parte din ordinele pe care le-am primit. Doar o parte. Vasăzică au ferecat-o. Credeam că va rămâne pe tron la nesfârșit. Am văzut-o odată, acum câțiva ani, în Caemlyn. De la depărtare. Arăta de parcă mânca hățuri la micul dejun, replică ea, buclele stacojii legănându-se de fiecare dată când dădea din cap. În fine, ce-a fost a fost. Ajah s-au despărțit, nu-i așa? Singurul lucru care se potrivește; ordinele primite și bătrâna șopârlă ferecată. Turnul s-a dezmembrat, iar Albastrele o iau la fugă.

Siuan scrâșni din dinți. Încercă să-și spună că femeia le era loială Albastrelor, și nu neapărat ei, dar în zadar. „Bătrâna șopârlă? E destul de în vârstă ca să-mi fie mamă. Și dacă mi-ar fi, sigur m-aș îneca în cel mai apropiat râu." Se sili să-și facă vocea cât mai umilă.

– Mesajul meu e important. Trebuie să plec cât mai repede. Mă poți ajuta?

– Important zici? Mă cam îndoiesc. Eu îți pot da un nume, dar trebuie să te descurci singură. Vrei? întrebă jupâneasa Tharne refuzând să-i facă viața ușoară.

– Te rog.

– Sallie Daera. Nu știu cine e sau cine a fost, dar mi s-a spus să-i dau numele oricărei Albastre care apare aici și nu știe încotro s-o apuce, ca să spunem așa. Chiar dacă nu pari a fi una dintre surori, îți ții nasul îndeajuns de sus ca să fii așa ceva. Deci Sallie Daera. Descurcă-te cum poți.

Siuan își înfrână un gest de bucurie și se prefăcu dezamăgită.

– Nici eu n-am auzit de ea. Ce să fac, am să pornesc în căutarea ei.

– Dacă o găsești, transmite-i lui Aeldene Sedai că sunt în continuare loială, indiferent de ce s-a întâmplat. Lucrez

de-atâta vreme pentru Albastre, încât nu știu ce aș putea face altceva.

– Am să-i spun.

Nu știa că Aeldene era înlocuitoarea ei, controlând acum spioanele Albastrelor; Suprema Înscăunată, indiferent din ce Ajah făcea parte, nu le cunoștea pe toate.

– Bănuiesc că trebuie să le spui de ce nu m-ai angajat. Chiar nu știu să cânt; cred că e suficient.

– De parcă ar conta pentru adunătura aia de-acolo, spuse femeia trupeșă, înălțând o sprânceană și rânjind. Găsesc eu ceva, fătuco. Dar să-ți dau un sfat. Dacă nu ții nasul ăla mai jos, într-una din zile o Aes Sedai sigur ți-l va tăia. Mă mir că n-a făcut-o încă. Acum șterge-o. Dispari de-aici.

„Antipatică femeie, urlă Siuan în sinea ei. Dac-aș putea, aș supune-o unor cazne până i-ar ieși ochii din cap." Așadar, credea că trebuie să-i arate mai mult respect.

– Mulțumesc pentru ajutor, zise ea pe un ton distant, făcând o reverență care ar fi onorat orice curte regală. Ai fost foarte amabilă.

Făcuse deja trei pași în sala mare când jupâneasa Tharne apăru în spatele ei, ridicând vocea până acoperi zgomotul din jur.

– Sfioasă ca o fecioară, ce mai! Picioarele albe și bine făcute, sigur v-ar curge balele după ele, dar a început să țipe ca un copil de țâță când i-am spus că trebuie să vi le arate! S-a trântit pe podea și a plâns de mama focului! Șoldurile rotunjoare, pe gustul tuturor și...!

Siuan se împiedică în hohotele de râs ale celor din jur, dovedite de vocea ascuțită a hangiței. Reuși să mai facă trei pași, roșie la față, apoi o luă la fugă.

În stradă, se opri ca să-și tragă sufletul și să-și potolească bătăile inimii. „Zgripțuroaica naibii! Ar trebui să...!" Nu mai conta ce trebuia să facă; femeia aceea dezgustătoare îi spusese ce voia să afle. Nu Sallie Daera; nu era vorba de o femeie. Numai o Albastră știa sau doar bănuia. Salidar. Locul de naștere al lui Deane Aryman, sora Albastră care devenise Suprema Înscăunată după Bornwhin și salvase Turnul de la pieirea spre

care îl îndrepta Bonwhin. Salidar. Unul dintre ultimele locuri în care cineva le-ar fi căutat pe Aes Sedai, în afară de Amadicia.

Doi bărbați în mantii albe și platoșe strălucitoare veneau călare spre ea, ferindu-și cu greu caii de căruțele din drum. Copiii Luminii. În zilele astea îi vedeai oriunde. Lăsând capul jos, urmărind temătoare Mantiile Albe pe sub borul pălăriei, Siuan se dădu mai aproape de peretele verde-albastru al hanului. Cei doi îi aruncară o privire – fețe aspre sub coifuri conice lucioase – și trecură mai departe.

Siuan își mușcă buza, plină de frustrare. Probabil că le atrăsese atenția când se lipise de perete. Dar dac-o vedeau la față...? Nu s-ar fi întâmplat nimic, desigur. Mantiile Albe poate că ar fi încercat să ucidă o Aes Sedai dacă o găseau singură, dar fața ei de mult nu mai era a unei Aes Sedai. Observaseră totuși că încercase să se ascundă de ei. Dacă Duranda Tharne n-ar fi enervat-o atât de mult, n-ar fi făcut o greșeală atât de prostească. Își aminti de vremurile când un lucru lipsit de importanță precum remarcile jupânesei Tharne n-ar fi făcut-o nici măcar să clipească, atunci când țața aia vopsită și umflată n-ar fi îndrăznit să-i spună cuvintele acelea. „Dacă scorpiei ăleia nu-i place cum mă port, am să-i..." De fapt, acum nu trebuia decât să-și vadă de treabă înainte ca jupânească Tharne să-i tragă o bătaie din cauza căreia să nu mai poată sta în șa. Uneori, îi venea greu să-și aducă aminte cât de departe erau zilele în care putea chema la ordine regi sau regine.

Străbătând strada cu pași mari, privea atât de încruntată, încât unii dintre căruțași își mușcau limba, renunțând la comentariile pe care voiau să le facă pe seama unei tinere frumoase și mai ales singure. Alții însă nu se puteau abține.

Min se așeză pe o bancă lipită de peretele sălii mari, arhipline, a hanului Trăsura cu nouă cai, privind o masă înconjurată de bărbați care stăteau în picioare, căruțași cu biciurile înfășurate și gărzi ale negustorilor, cu săbiile la șold. Alți șase ședeau la masă, umăr la umăr. În partea cealaltă a mesei, îi zări pe Logain și Leane. Logain stătea

încruntat, vizibil nemulțumit; ceilalți bărbați sorbeau fiecare cuvânt al lui Leane.

Sala era plină de fumul de pipă și de strigătele mușteriilor care aproape că acopereau fluierul și toba, ca și cântecul unei tinere care dansa pe o masă dintre șemineurile de piatră. Cântecul ei era despre o femeie care convingea șase bărbați că fiecare era singurul bărbat din viața ei; lui Min i se păru interesant, chiar dacă o făcu să roșească. Cântăreața arunca din când în când câte o privire geloasă mesei aglomerate. Sau mai degrabă lui Leane.

Domana îl avea deja pe Logain la degetul mic în clipa în care intraseră în han, făcându-i și pe alți bărbați să-și întoarcă privirile spre ea, ca mușteleie la miere, cu mersul ei legănat și focul mocnit din ochi. Bărbații fuseseră cât pe ce să se ia la harță, Logain și gărzile negustătorilor ducând mâna la sabie, scoțând pumnalul, hangiul vânjos și două ajutoare numai mușchi repezindu-se cu bâtele să-i despartă. Leane potolise focul la fel cum îl aținase, când cu un zâmbet, când cu o vorbă și o bătaie ușoară pe obraz. Chiar și hangiul mai rămăsese o vreme, rânjind ca prostul, până când fu chemat la datorie. Iar Leane credea că mai are nevoie de exercițiu. Nu era deloc corect.

„Dac-aș putea face și eu asta unui bărbat anume, aș fi mai mult decât mulțumită. Poate mă învață și pe mine – Lumină sfântă, ce-mi trece prin cap?" Niciodată nu se prefăcuse că ar fi altceva, cine o accepta așa cum era bine-venit, cine nu putea să-și vadă de treabă. Acum se gândea să se schimbe, pentru un bărbat anume. Era destul de rău că trebuia să poarte rochie, în locul hainei și pantalonilor dintotdeauna. „S-ar uita la tine dacă ai purta o rochie cu decolteul adânc. Ai mai multe de arătat decât Leane, care... Termină!"

– Trebuie să plecăm spre miazăzi, zise Siuan peste umărul lui Min, iar aceasta tresări – n-o văzuse intrând. Acum.

Strălucirea ochilor ei albaștri îi spunea ceva lui Min. Un lucru pe care nu voia să i-l împărtășească. Femeia părea să creadă că încă mai era Suprema Înscăunată, mai tot timpul.

– Nu putem ajunge în altă aşezare cu han înainte de căderea nopţii, replică Min. Mai bine rămânem aici peste noapte.

Ar fi fost o desfătare să doarmă într-un pat după ce petrecuse atâtea nopţi pe sub garduri-vii şi în căpiţe de fân, chiar dacă de obicei fuseseră şi ele alături. Logain era dispus să le închirieze tuturor câte o cameră, Siuan însă stătea cu ochii pe bani, chiar dacă Logain îi cheltuia cu chibzuinţă.

Siuan privi în jur, dar cei care nu se holbau la Leane o ascultau pe cântăreaţă.

– Nu se poate. Mă tem... mă tem că Mantiile Albe ar putea întreba de mine.

Min scoase un fluierat uşor.

– Asta n-o să-i placă lui Dalyn.

– Atunci nu-i spune, replică Siuan clătinând din cap spre bărbaţii adunaţi în jurul lui Leane. Spune-i lui Amaena că trebuie să plecăm. Va veni şi el. Sper că nu şi ceilalţi.

Min zâmbi strâmb. Chiar dacă Siuan se prefăcea că nu-i pasă că Logain – Dalyn – preluase conducerea, mai ales făcându-se că nu aude când femeia îi dădea o poruncă, tot era hotărâtă să-l îngenuncheze din nou.

– Până la urmă, ce înseamnă o trăsură cu nouă cai? întrebă ea, ridicându-se în picioare.

Înainte de a intra, se uitase în stânga şi-n dreapta după vreun indiciu, dar pe firma de deasupra uşii era trecut doar numele.

– Am văzut trăsuri cu opt şi zece cai, dar niciodată cu nouă, adăugă ea.

– În oraşul ăsta e mai bine să nu întrebi nimic, răspunse Siuan pe un ton afectat.

Punctele roşii de pe faţa ei o făcură pe Min să creadă că, dimpotrivă, Siuan ştia foarte bine ce înseamnă.

– Adu-i pe ceilalţi. Avem mult de mers, nu-i timp de pierdut. Ai grijă să nu te audă cineva.

Min pufni uşor. Cu surâsul lui Leane n-avea cum s-o bage în seamă vreun bărbat. Ar fi vrut să ştie cum atrăsese Siuan atenţia Mantiilor Albe. Asta le mai lipsea şi nu era în firea lui

Siuan să facă greșeli. Ar fi vrut să știe cum să-l facă pe Rand să se uite la ea cum se uitau bărbații ăia la Leane. Dacă aveau să meargă toată noaptea – ceea ce i se părea foarte probabil –, poate că Leane îi va da câteva sfaturi.

CAPITOLUL 12

O pipă veche

O rafală de vânt care stârnea praful pe strada din Lugard prinse pălăria de catifea a lui Gareth Bryne, făcând-o să-i zboare de pe cap direct sub una dintre căruțele care gemeau sub greutate. O roată o făcu una cu pământul tare, lăsând din ea numai amintirea unei pălării. O privi o clipă, apoi își continuă drumul. „Tot era pătată", își spuse el. Și haina de mătase i se acoperise de praf înainte de a ajunge în Murandy; degeaba o scutura, atunci când se deranja s-o facă. Acum arăta mai mult cafenie decât cenușie. Ar trebui să găsească ceva mai modest; doar nu se ducea la bal.

Strecurându-se printre căruțele care hurducăiau pe strada brăzdată de roți, ignoră înjurăturile căruțașilor care veneau din urmă – orice oștean înjura mai bine chiar și în somn – și intră într-un han cu acoperișul roșu, numit Capra căruței. Desenul de pe firmă era o ilustrare fidelă a numelui.

Sala mare era ca orice sală mare pe care o văzuse în Lugard, căruțași, muncitori, tot felul de oameni, toți vorbind și râzând cât de tare puteau, în timp ce beau cât de mult

puteau, ținând cana cu o mână, iar cu cealaltă pipăindu-le pe fetele care serveau. În privința aceasta, nu se deosebea prea mult de hanurile și tavernele din multe alte orașe, deși majoritatea erau cu mult mai așezate. O tânără durdulie, într-o bluză care-i stătea să cadă, sărea și dansa pe o masă într-un colț al sălii, pe muzica abia auzită a două fluiere și a unui timpanon cu douăsprezece coarde.

Nu prea avea ureche muzicală, dar se opri o clipă ca să-i asculte cântecul; tânăra s-ar fi descurcat de minune în orice tabără de oșteni pe care o văzuse la viața lui. Pe de altă parte, ar fi avut același succes și dacă n-ar fi cântat deloc. Cu bluza aia pe ea și-ar fi găsit un soț cât ai zice pește.

Joni și Barim erau deja acolo, statura lui Joni fiind îndeajuns ca să-și găsească o masă doar pentru ei, în ciuda părului rărit și a bandajului pe care încă îl mai purta în jurul capului. Cei doi ascultau cântecul fetei. Sau cel puțin o urmăreau cu privirea. Îi atinse ușor pe umăr și le făcu semn cu capul spre ușa care dădea în grajd, unde un rândaș posac și șașiu avea grijă de caii lor pentru trei bănuți de argint. Tulburările din apus și din Cairhien dădeau peste cap prețurile și negoțul.

Nimeni nu scoase o vorbă până trecură de porțile orașului și ajunseră pe un drum mai puțin folosit, care șerpuia spre miazănoapte, spre Râul Storn, puțin mai altfel decât un drum obișnuit de căruțe.

– Ieri au fost aici, stăpâne, spuse Barim.

Bryne aflase știrea mai de mult. Trei tinere drăguțe, care nu păreau a fi din partea locului, nu puteau trece printr-un oraș ca Lugard fără să fie remarcate. Măcar de bărbați.

– Ele și un ins cu umerii largi, continuă Barim. Se pare că Dalyn a fost cu ele când au dat foc hambarului lui Nem. Oricum, cu Dalyn sau fără el, sigur e că au stat puțin la Trăsura cu nouă cai, dar numai ca să bea ceva. Domana aia, despre care mi-au povestit băieții, mai să iște un scandal cu zâmbetul ăla al ei și cu legănatul din șolduri, dar a reușit să liniștească spiritele la fel. Al naibii să fiu, dar tare mi-ar mai plăcea să întâlnesc o doamnă.

– Știi încotro au luat-o, Barim? întrebă Bryne răbdător.

Asta nu izbutise să afle.

– A, nu, stăpâne. Dar am auzit că au trecut o mulțime de Mantii Albe pe acolo, spre apus. Credeți cumva că bătrânul Pedron Niall pune ceva la cale? Poate în Altara?

– Asta nu mai e treaba noastră, Barim, replică Bryne, fiind conștient că de data aceasta răbdarea lui avea limite, Barim însă era un oștean hârșit, care își știa măsura.

– Știu eu încotro au luat-o, sări Joni. Spre apus, pe Calea Jehannah, și în mare viteză, din câte am auzit.

Joni părea îngrijorat.

– Stăpâne, am dat peste gărzile a doi negustători, vechi tovarăși de arme, și am băut un pahar cu ele. Erau din întâmplare la un han pe nume O călărire în noapte când a intrat fata aia, Mara, și a vrut să se angajeze pe post de cântăreață. N-a fost angajată – n-a vrut să-și arate picioarele, cum fac toate cântărețele prin hanurile astea, și-avea dreptate, nu? –, drept care a plecat. Din ce mi-a spus Barim, fetele au plecat imediat, spre apus. Nu-mi place deloc, stăpâne. Mara nu-i genul de persoană care să vrea să muncească într-un loc ca ăla. Mai degrabă cred că vrea să scape de Dalyn.

Ciudat, în pofida cucuiului din cap, Joni nu le purta pică celor trei tinere. După părerea lui, adesea exprimată de când plecaseră de la conac, fetele se aflau în mare pericol și cineva trebuia să le salveze. Bryne bănuia că, dacă le ajungea din urmă și le aducea înapoi pe moșia lui, Joni l-ar fi bătut la cap să i le dea fiicelor lui Joni să aibă grijă de ele. Pe Barim însă nu-l încercau astfel de sentimente.

– Ghealdan, zise el încruntat. Sau poate Altara sau Amadicia. Până să dăm de ele, dăm de Cel Întunecat. La ce atâta osteneală pentru un hambar și câteva vaci?

Bryne nu spuse nimic. Veniseră după fată până aici, dar Murandy nu era deloc potrivit pentru andoreni; prea multe conflicte la hotar, în prea mulți ani. Doar un nebun ar intra în Murandy după ochii uneia care și-a încălcat jurământul. Cât de nebun să fie să o urmărească jumătate de lume?

– Băieții ăia cu care am vorbit, spuse Joni timid. Stăpâne, se pare că o mulțime din... din cei care te-au slujit sunt trimiși acasă.

Încurajat de tăcerea lui Bryne, Joni continuă:

– O mulțime de fețe noi. O mulțime. Cel puțin patru-cinci pentru fiecare din cei trimiși acasă. Mai degrabă ca să pricinuiască necazuri decât să le pună capăt. Unii își spun Leii Albi și i se supun doar lui Gaebril (aici Joni scuipă ca să arate ce crede despre asta) și unui grup care nu face parte din Gărzi. Și nici din vreo Casă. Din câte știau ei, Gaebril a adunat de zece ori mai mulți oameni decât au Gărzile și toți au jurat credință tronului Andorului, dar nu și reginei.

– Nici asta nu mai e treaba noastră, i-o tăie Bryne.

Barim își umflase obrajii, așa cum făcea întotdeauna când știa ceva ce nu voia să spună sau nu era sigur că merita spus.

– Ce-i, Barim? Hai, dă-i drumul.

Bărbatul cu fața aspră îl privi uimit. Barim niciodată nu-și dădea seama cum de știa Bryne că avea ceva de zis.

– Păi, stăpâne, câțiva din oamenii cu care am stat de vorbă mi-au spus că ieri Mantiile Albe puneau tot felul de întrebări. Despre o tânără care, după descriere, pare a fi Mara. Voiau să știe cine e, încotro a luat-o. Chestii din astea. Am auzit că au devenit și mai curioși când au aflat că a dispărut. Dacă vor să pună mâna pe ea, s-ar putea s-o spânzure înainte s-o ajungem noi din urmă. Dacă țin cu tot dinadinsul s-o prindă, s-ar putea să n-o întrebe dacă e una din Iscoade. De ce vor s-o prindă, habar n-am.

Bryne se încruntă. Mantiile Albe? Ce voiau Copiii Luminii de la Mara? Nu-i venea să creadă că e una din Iscoade. Dar, dacă se gândea bine, văzuse un tânăr cu o față nevinovată spânzurat în Caemlyn, o Iscoadă care îi învăța pe copiii de pe stradă despre măreția Celui Întunecat – Marele Stăpân al Întunericului, așa-i zicea el. Tânărul ucisese nouă dintre ei în decurs de trei ani, cel puțin atât se știa despre el, când ceilalți se hotârâseră să-l înfunde. „Nu. Fata asta n-are cum să fie o Iscoadă, îmi pun zălog viața." Mantiile Albe bănuiau pe

oricine. Şi dacă se încăpăţânau să creadă că fata fugise din Lugard ca să nu le cadă în mână...

Dădu pinteni calului să treacă la galop. Murgul cu botul mare nu era foarte arătos, dar avea rezistenţă şi curaj. Ceilalţi doi i se alăturară lui Bryne, însă îşi ţinură gura, văzând în ce toane le era stăpânul.

La vreo două mile de Lugard, intră într-un desiş de stejari şi arbuşti. Oamenii lui poposiseră aici, într-o poiană, sub ramurile lungi şi groase ale stejarilor. Ici şi colo, se vedeau câteva focuri mici, din care fumul încă nu apucase să se ridice; oamenii se foloseau de orice ocazie ca să-şi facă un ceai. Unii moţăiau; orice oştean cu experienţă ştia că un pui de somn nu strica niciodată.

Cei care se treziseră deja încercară să se dezmeticească la vederea lui. Preţ de o clipă, Bryne rămase în şa purtându-şi privirea de la unul la altul. Păr cărunt, chelii şi feţe încreţite de timp. Încă în putere şi gata de orice, dar... Fusese inconştient să-i aducă în Murandy doar fiindcă voia să ştie de ce o femeie îşi încălcase jurământul. Poate şi cu Mantiile Albe pe urmele lor. Şi nu putea spune cât de departe trebuia să meargă, cât timp le va lua până să dea de ea. Dacă se întorcea acum, le-ar trebui mai bine de o lună ca să vadă Izvoarele Kore din nou. Dacă îşi continua drumul, nu avea nici o garanţie că urmărirea nu va dura până la Oceanul Aryth. Ar trebui să-i ducă pe oamenii ăştia înapoi, acasă. Aşa ar trebui să facă. Nu avea nici un drept să le ceară să le scoată pe fetele alea din mâinile Mantiilor Albe. O putea lăsa pe Mara în plata Mantiilor Albe.

– Mergem spre apus, anunţă el şi imediat oamenii stinseră focurile cu ceaiul rămas şi îşi vârâră cănile în desagii prinşi de şa. Va trebui să mergem întins. Vreau să le prindem în Altara, dacă se poate, dacă nu, nu ştiu unde ne va duce drumul. Aţi putea vedea Jehannahul sau Amadorul sau Ebou Darul înainte să ne terminăm treaba.

Bryne încercă să râdă şi continuă:

– Veţi vedea cât de tari sunteţi dacă ajungem în Ebou Dar. Acolo sunt taverne unde fetele îţi servesc illiani la tavă şi scuipă Mantiile Albe ca să se distreze.

Oștenii râseră mai tare decât merita gluma.

– Alături de tine, stăpâne, n-avem de ce ne-ngrijora, chicoti Thad, cu fața ca o bucată de piele boțită, vârându-și cana de cositor în desagă. Am auzit că odată te-ai încontrat chiar cu Suprema Înscăunată...

Aici Jar Silvin îi altoi un picior în gleznă, și Thad se întoarse spre bărbatul mai tânăr – cărunt, dar mai tânăr – cu pumnul strâns.

– De ce-ai făcut asta, Silvin? Vrei să te alegi cu capul spart sau... ce?

Thad văzu privirea plină de subînțeles a lui Silvin, ca și a celor din jur, și își dădu seama unde greșise.

– A, da, da, zise el și își făcu de lucru cu chinga calului, dar nimeni nu mai râse.

Bryne se sili să arate mai relaxat. Era timpul să lase trecutul în urmă. Doar fiindcă femeia cu care împărțise patul – și chiar mai mult, crezuse el –, doar fiindcă femeia aceea se uita la el de parcă nu l-ar fi văzut în viața ei nu avea nici un motiv ca să nu i se mai pomenească numele. Doar fiindcă îl izgonise din Caemlyn, amenințându-l cu moartea, din pricina sfatului pe care jurase să i-l dea... Nu-l mai interesa dacă femeia nu ajungea la nici o înțelegere cu acest Gaebril care apăruse pe neașteptate în Caemlyn. Femeia îi spusese, cu o voce la fel de plată și de rece precum apa înghețată, că numele lui nu va mai fi pomenit la palat niciodată, că doar serviciile pe care i le adusese o împiedicau să-l dea pe mâna călăului pentru trădare. Trădare! Trebuia să se liniștească, mai ales dacă urmărirea asta avea să fie mai lungă decât se aștepta.

Sprijinindu-se cu genunchiul de șa, se aplecă și își scoase pipa și punga cu tutun. Pe pipă era incrustat un taur sălbatic cu Coroana de Trandafiri a Andorului. De o mie de ani acesta fusese insemnul Casei Bryne; puterea și curajul în slujba reginei. Îi trebuia o pipă nouă; asta se învechise.

– N-am ieșit chiar atât de nesifonat pe cât ai auzit tu, replică el și se aplecă spre unul din oameni ca să primească o bucată de lemn care încă mai ardea, apoi se îndreptă de spate și trase de pipă până se aprinse. S-a întâmplat cu vreo trei ani în

urmă. Suprema Înscăunată tocmai făcea o călătorie. Cairhien, Tear, Illian și termina cu Caemlyn înainte să se întoarcă în Tar Valon. La vremea aia, aveam probleme cu seniorii de la hotarul cu Murandy – ca de obicei.

Oamenii izbucniră în râs; cu toții apăraseră hotarul cu Murandy într-un moment sau altul.

– Trimisesem câțiva oșteni ca să-i lămurească pe murandyeni cine stăpânea oile și vitele din partea noastră de hotar, continuă el. Nu mă așteptam ca pe Suprema Înscăunată s-o intereseze așa ceva.

Toți îl ascultau cu atenție; pregătirile de plecare continuau, dar într-un ritm mai lent.

– Siuan Sanche și Elaida stătuseră de vorbă cu Morgase... Na că iar îi spusese numele, dar de data asta nu simțise nimic.

– ... Și, când au apărut, Morgase arăta pe jumătate ca o scorpie, cu ochii fulgerând în toate părțile, pe jumătate ca un copil de zece ani urecheat de maică-sa fiindcă a dat iama prin prăjituri. E o femeie dură, dar prinsă între Elaida și Suprema Înscăunată... adăugă Bryne, clătinând din cap, iar ceilalți chicotiră, compania unei Aes Sedai fiind unul dintre lucrurile pentru care nu-i invidiau pe stăpânii lor. Mi-a poruncit să iau imediat toate trupele de la hotarul cu Murandy. Am rugat-o să discutăm problema între patru ochi, la care Siuan Sanche a sărit cu gura pe mine. În fața a jumătate din curtea regală m-a făcut cu ou și cu oțet. A zis că, dacă nu pot să îndeplinesc porunca, mă va folosi ca momeală pentru pește.

Fusese nevoit să-i ceară iertare – în fața tuturor, că încercase să facă așa cum jurase să facă – dar nu mai era nevoie să le spună și asta. Nici măcar la sfârșit nu fusese sigur că n-o va face pe Morgase să-l decapiteze sau că nu-l va decapita chiar ea.

– Poate că voia să prindă un pește al naibii de mare, spuse cineva râzând și ceilalți i se alăturară.

– Până la urmă, mi-au pus pielea pe băț, iar Gărzile au fost retrase de la hotar. Așa că, dacă vreți să vă apăr în Ebou Dar, nu uitați că, din câte știu eu, fetele alea ar întinde-o la uscat pe Suprema Înscăunată la fel cum ar face și cu voi.

Oamenii hohotiră veseli.

– Ai aflat vreodată cauza, stăpâne? întrebă Joni.

Bryne clătină din cap.

– Cred că vreun interes al Aes Sedai. Niciodată nu spun celor ca mine sau ca voi ce pun ele la cale.

Cuvintele lui mai atraseră câteva chicoteli. Urcară în șa cu o sprinteneală care le ascundea vârsta. „Unii nu sunt mai în vârstă decât mine", gândi el făcând o grimasă. Prea bătrân să mai fugă după niște ochi îndeajuns de tineri ca să fie ai fiicei lui, dacă nu chiar ai nepoatei lui. „Vreau doar să știu de ce și-a încălcat jurământul, își zise el hotărât. Doar atât."

Ridică mâna, arătând înainte, și porniră spre apus, stârnind un val de praf în urma lor. Aveau de mers nu glumă, dacă voiau să le ajungă. Dar ținea cu tot dinadinsul. În Ebou Dar sau în străfundurile Iadului, tot avea să le găsească.

CAPITOLUL 13

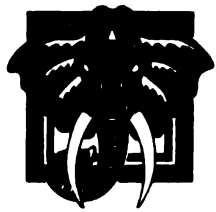

O cămăruță în Sienda

Elayne se chinuia să se țină dreaptă pe bancheta de piele a trăsurii care se legăna tot timpul, încercând să ignore expresia acră de pe fața lui Nynaeve. Perdelele erau trase, în ciuda firelor de praf care uneori reușeau să se strecoare pe ferestre; vântul ușor mai atenua din căldura după-amiezii târzii. Treceau peste dealuri acoperite de păduri care, ici și colo, făceau loc unor ogoare minuscule. Conacul unui senior, construit în stilul amadician, se înălța pe un deal la câteva mile de drum, o casă uriașă, de piatră, înaltă de aproape douăzeci de metri, care se termina cu o structură de lemn bogat ornamentată, cu balcoane și acoperișuri din țiglă roșie. Cândva conacul fusese numai din piatră, dar trecuseră ceva ani de când stăpânii lui aveau nevoie de o fortăreață în Amadicia, iar acum regele impunea construcții de lemn. Nici un senior rebel nu mai putea rezista mult în fața atacurilor regelui. Desigur, legea nu-i avea în vedere și pe Copiii Luminii; aceștia erau imuni la o bună parte din legile amadiciene. Elayne știa asta de pe

vremea când era mică, atunci învățase câte ceva despre legile și obiceiurile altor țări.

Mai multe ogoare împestrițau și dealurile din depărtare, ca niște petice cafenii pe o față de masă verde, bărbații care trudeau acolo semănând cu furnicile. Totul părea uscat; un simplu fulger ar fi iscat un foc care s-ar fi întins pe mile întregi. Dar fulgerul însemna ploaie, iar puținii nori de pe cer erau prea sus și prea subțiri pentru așa ceva. Elayne se întrebă într-o doară dacă ar putea declanșa ploaia. Învățase cum să controleze, în bună măsură, ploaia. Dar era foarte greu dacă nu aveai cu ce să începi.

– Înălțimea Sa e cumva plictisită? întrebă Nynaeve pe un ton glacial. Așa cum se uită Înălțimea Sa la peisajul de-afară – de sus – aș crede că Înălțimea Sa ar vrea să mergem mai iute.

Întinzând mâna în spate, Nynaeve dădu la o parte o clapă mică și strigă:

– Mai repede, Thom. Nu te pune în gură cu mine! Tacă-ți gura și ție, Juilin! Am spus mai repede!

Clapa de lemn se trânti la loc, dar Elayne auzi cum Thom mormăie în continuare. Sau mai curând înjură; Nynaeve țipase la cei doi toată ziua. O clipă mai târziu, Thom pocni din bici și trăsura prinse și mai mare viteză, clătinându-se atât de tare, încât cele două femei pur și simplu săreau pe pernuțele de mătase aurie. Pernuțele fuseseră scuturate de Thom după ce cumpărase trăsura, dar umplutura se întărise de mult. Dar, oricât de zdruncinată ar fi fost Nynaeve, Elayne citi pe fața ei hotărârea de a nu-i porunci lui Thom să încetinească, după ce-l făcuse să dea bice cailor.

– Te rog, Nynaeve, zise ea. Eu...

Cealaltă femeie i-o tăie scurt:

– Înălțimea Sa nu se simte în largul ei? Știu că Înălțimea Sa e obișnuită cu confortul, pe care o fată sărmană n-are cum să-l cunoască, dar, cu siguranță Înălțimea Sa vrea să ajungă în orașul următor înainte de lăsarea întunericului, nu? Pentru ca servitoarea Înălțimii Sale să-i poată servi cina și să-i pregătească patul, nu?

Lui Nynaeve îi clănțăniră dinții când bancheta care tocmai se înălța veni în contact cu posteriorul ei care tocmai cădea și femeia se încruntă la Elayne de parcă ea ar fost de vină.

Elayne oftă cu năduf. Nynaeve înțelesese foarte bine, când se aflau în Mardecin. O doamnă nu călătorea niciodată fără o servitoare, iar două doamne probabil că trebuia să aibă tot două. Ceea ce însemna că una dintre ele trebuia să o facă pe servitoarea, asta dacă nu-l îmbrăcau pe Thom sau Juilin în femeie. Nynaeve *sigur* observase că Elayne știa mai bine cum se poartă doamnele; îi spusese cu mult tact, de cele mai multe ori Nynaeve ascultând de glasul rațiunii. De cele mai multe ori. Dar asta se întâmplase în atelierul jupânesei Macura, după ce le forțaseră pe cele două femei să bea ceaiul ăla oribil.

După ce plecaseră din Mardecin, merseseră întins până la miezul nopții, când ajunseseră într-un mic sat cu un singur han, unde îl treziseră pe hangiu ca să închirieze două cămăruțe cu paturi înguste; erau în picioare înainte de prima geană de lumină, ieri, ca să-și continue drumul, evitând Amadorul cu câteva mile. Nici una, nici alta nu putea părea decât ceea ce pretindea a fi, la fel cum nici una, nici alta nu se simțea în largul ei atunci când trecea printr-un oraș mare, plin de Mantii Albe. Fortăreața Lumii se afla în Amador. Elayne auzise că regele era stăpân pe Amador când, de fapt, Pedron Niall era cel care tăia și spânzura acolo.

Totul începuse azi-noapte, într-un loc numit Bellon, pe un pârâu noroios căruia localnicii îi spuneau pompos Râul Gaean, la vreo douăzeci de mile dincolo de capitală. Hanul Vadul Bellonului era mai mare decât primul, drept care jupâneasa Alfara, hangița, îi oferise domniței Morelin o sală mare numai pentru ea, pe care Elayne n-o putuse refuza. Jupâneasa Alfara fusese sigură că numai servitoarea domniței Morelin, Nana, știa cum s-o slujească; doamnele trebuiau slujite după un anumit tipic, spusese femeia, iar fetele ei pur și simplu nu se pricepeau la așa ceva. Nana probabil că știa exact cum să-i facă patul domniței Morelin și cum să-i pregătească baia după

o zi de mers cu trăsura. Lista cu lucrurile pe care Nana ştia să le facă pentru stăpâna ei nu se mai sfârşea.

Elayne nu era sigură dacă nobilimea amadiciană aştepta aşa ceva de la ea sau dacă jupâneasa Alfara nu voia decât să o facă pe servitoarea unei doamne să muncească în locul fetelor ei. Încercase s-o cruţe pe Nynaeve, dar aceasta o copleşise cu „cum vă e voia" şi „Înălţimea Sa e foarte pretenţioasă" la fel ca şi hangiţa. Dacă ar fi insistat, jupâneasa Alfara ar fi luat-o de proastă sau i-ar fi considerat comportamentul cel puţin ciudat. Nynaeve şi Elayne încercau pe cât posibil să nu atragă atenţia asupra lor.

Cât stătură în Bellon, de faţă cu ceilalţi, Nynaeve fusese servitoarea perfectă. Între patru ochi, era altă socoteală. Elayne ar fi vrut ca Nynaeve să revină la comportamentul ei normal, în loc să o agaseze cu „Eu sunt servitoarea unei doamne din Mana Pustiitoare". Scuzele ei fuseseră întâmpinate cu „Înălţimea Sa e prea amabilă" sau pur şi simplu ignorate. „N-am să mă mai scuz, îşi spuse ea pentru a cincizecea oară. Nu pentru ceva de care nu mă fac vinovată."

– Mă tot gândesc la ceva, Nynaeve, spuse ea.

Agăţându-se de o cureluşă, se simţi precum mingea din jocul pe care copiii din Andor îl numesc Ricoşeul, în care încerci să prinzi o minge colorată, de lemn, care sare pe o paletă. N-avea de gând să ceară ca trăsura să-şi încetinească mersul. Putea rezista cât rezista şi Nynaeve. Femeia asta era atât de încăpăţânată!

– Vreau să ajungem în Tar Valon şi să aflăm ce se întâmplă, dar...

– Înălţimea Sa se tot gândeşte la ceva? Pe Înălţimea Sa probabil că o doare capul de-atâta efort intelectual. Am să-i fac Înălţimii Sale un ceai din rădăcină de limba-oii şi părăluţă roşie de îndată ce...

– Taci din gură, Nana, zise Elayne calm, dar hotărât, într-o imitaţie perfectă a mamei ei care o lăsă pe Nynaeve cu gura căscată. Dacă o ţii tot aşa, ai să-ţi continui călătoria pe capră, alături de bagaje.

Nynaeve scoase un sunet gâtuit, încercând în zadar să spună ceva. O reacție cât se poate de bine-venită.

– Uneori, îmi dai impresia că încă mă mai crezi copil. De fapt, tu ești cea care se poartă ca un copil. Nu ți-am cerut eu să mă speli pe spate, probabil că ar fi trebuit să mă iau la bătaie cu tine ca să n-o faci. Ai uitat că m-am oferit să te spăl și eu? De asemenea, m-am oferit să dorm în patul cu rotile. Dar tu te-ai urcat în el și n-ai mai vrut să te miști de-acolo. N-o mai face pe îmbufnata. Dacă vrei, sunt eu servitoarea la hanul următor.

Ceea ce probabil ar fi un dezastru. Nynaeve ar țipa la Thom de față cu toți sau ar trage de urechi pe cineva. Dar ca să aibă puțină liniște merita să facă un efort.

– Putem opri chiar acum, ca să ne schimbăm rochiile după copaci.

– Am ales rochiile care ți se potrivesc ție, mormăi cealaltă femeie și, împingând clapa, strigă: Mai încet! Vrei să ne omori! Bărbați tâmpiți!

Nu se auzi nimic de sus pe măsură ce trăsura își încetinea mersul, mai suportabil acum, dar Elayne ar fi pus rămășag că cei doi vorbeau între ei. Își netezi părul cât putu de bine fără o oglindă la îndemână. Pletele acelea negre, lucioase o făcuseră să tresară când se uitase ultima oară într-o oglindă. Rochia de mătase verde trebuia și ea scuturată bine.

– La ce te gândeai, Elayne? întrebă Nynaeve, cu obrajii îmbujorați.

Cel puțin știa că Elayne are dreptate, dar concesia pe care i-o făcuse probabil că era singura scuză pe care o putea obține de la ea.

– Ne întoarcem cât de repede în Tar Valon, dar știm oare ce ne așteaptă în Turn? Dacă Suprema Înscăunată chiar a dat poruncile alea... Eu, una, nu cred așa ceva și nici nu le înțeleg sensul, dar nu vreau să pătrund în Turn până când nu-mi este clar ce se întâmplă. „Prostul bagă mâna în scorbură fără să se asigure ce-i înăuntru."

– Înțeleaptă femeie, Lini, remarcă Nynaeve. Poate aflăm mai multe dacă vedem alt mănunchi de flori galbene atârnând

cu susul în jos, dar până atunci cred că trebuie să ne purtăm de parcă Ajah Neagră deține controlul Turnului.

– Jupâneasa Macura trebuie să mai fi trimis un porumbel lui Narenwin. Cu descrierea trăsurii, a rochiilor pe care le-am luat și, probabil, a lui Thom și Juilin.

– N-avem ce face. Nimic din astea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-am fi hotărât să traversăm tot Tarabonul. Ar fi trebuit să luăm o corabie.

Elayne fu surprinsă de tonul ei acuzator, iar Nynaeve avu bunul-simț să roșească din nou.

– Ei, ce-i făcut e bun făcut. Moiraine o cunoaște pe Siuan Sanche, continuă Nynaeve. Poate că Egwene o întreabă dacă...

Trăsura se opri brusc, aruncând-o pe Elayne peste Nynaeve. Tânăra auzi caii nechezând și bătând din copite în timp ce încerca să revină la loc, ajutată și de Nynaeve care o împingea din toate puterile.

Îmbrățișând *saidarul*, scoase capul pe fereastră și îi dădu drumul răsuflând ușurată. Iată ceva ce mai văzuse în Caemlyn. O menajerie ambulantă, printre umbrele după-amiezii, într-o poiană mare, la marginea drumului. Un leu masiv, cu coama neagră, ședea pe jumătate adormit într-o cușcă ce ocupa toată partea din spate a unei căruțe, în timp ce consoartele lui, două la număr, umblau de colo-colo într-o altă cușcă. O a treia cușcă era deschisă; în fața ei o femeie făcea ca doi urși albi cu botul alb să se țină în echilibru pe niște mingi roșii. Într-o altă cușcă părea a fi un mistreț vânjos, doar că avea râtul ascuțit și gheare în loc de copite; animalul acela provenea din Pustiul Aiel, Elayne știa sigur, și se numea *capar*. În celelalte cuști se aflau alte animale și păsări viu colorate, dar, spre deosebire de menajeriile pe care le văzuse până atunci, aceasta era însoțită și de artiști: doi bărbați jonglau cu cercuri împodobite cu panglici, patru acrobați se urcau unul pe umerii celuilalt alcătuind o coloană înaltă, iar o femeie dădea de mâncare unei duzini de câini care mergeau pe labele din spate și făceau salturi înapoi. Dincolo de ei, alți bărbați înălțau doi stâlpi; Elayne nu înțelegea la ce serveau.

Dar nimic din ceea ce vedea ea acum nu speriase caii atât de tare încât să se cabreze și să-și dea ochii peste cap, în ciuda eforturilor lui Thom de a-i ține în frâu. Simțea și ea mirosul de leu, dar caii priveau îngroziți spre trei animale uriașe, cenușii și zbârcite. Două erau cât trăsura de înalte, cu urechile mari și colții încovoiați, de-o parte și de alta a unei trompe lungi care se bălăbănea la pământ. Cel de-al treilea, mai scund decât caii, deși probabil la fel de greu, nu avea colți. Un pui, bănui ea. O femeie cu părul blond-deschis îl scărpina după ureche cu o țepușă grea, îndoită. Elayne mai văzuse animale din astea, dar nu se așteptase să le vadă din nou.

Un bărbat înalt, cu părul negru, într-o mantie de mătase roșie care nu se potrivea deloc cu căldura de-afară, se apropie cu pași mari de trăsură și se înclină cu eleganță. Era chipeș, cu picioarele musculoase și foarte conștient de calitățile lui.

– Iertare, Înălțimea Voastră, dacă uriașii cai-vieri v-au speriat caii.

În timp ce se îndrepta de spate, le făcu semn la doi dintre oamenii lui să ajute la potolirea cailor, apoi se opri, o privi lung și murmură:

– Liniștește-te, inima mea.

Cuvintele fuseseră rostite îndeajuns de tare ca să le audă Elayne.

– Sunt Valan Luca, Înălțimea Voastră, saltimbanc de renume. Prezența voastră mă copleșește, zise bărbatul și mai făcu o plecăciune, chiar mai complicată decât prima.

Elayne schimbă o privire cu Nynaeve, observând același surâs amuzat pe care știa că îl afișează și ea. Un bărbat foarte plin de sine, acest Valan Luca. Oamenii lui păreau că se pricep la cai, care încă mai fornăiau și băteau din copite, dar nu mai priveau atât de speriați. Thom și Juilin se uitau la animalele acelea ciudate aproape la fel de atent ca și caii.

– Cai-vieri, jupâne Luca? întrebă Elayne. De unde provin?

– Cai-vieri *uriași*, Înălțimea Voastră, veni repede răspunsul. Din legendara Shara, unde eu însumi am condus o expediție prin niște ținuturi cu civilizații stranii și priveliști și mai

stranii. Mi-ar face o mare plăcere să vă povestesc despre ele. Oameni uriași, de două ori cât Ogierii.

Bărbatul își însoțea cuvintele cu gesturi elocvente.

– Ființe fără cap. Păsări îndeajuns de mari ca să zboare cu un taur în gheare. Șerpi care puteau înghiți oameni. Orașe din aur masiv. Coborâți, Înălțimea Voastră, și-am să vă povestesc.

Elayne nu se îndoia că Luca o va vrăji cu poveștile lui, dar se îndoia că animalele acelea proveneau din Shara. În primul rând, nici măcar Oamenii Mării nu vedeau mai mult decât porturile împrejmuite de ziduri în care erau obligați să-și ducă viața; cei care se încumetau să pășească dincolo de ziduri nu se mai întorceau niciodată. Aielii nu știau nici ei mai mult. În al doilea rând, și ea, și Nynaeve văzuseră creaturi ca astea în Falme, în timpul invaziei seanchanilor. Seanchanii le foloseau ca animale de povară, nu în război.

– Îmi pare rău, trebuie să te refuz, jupâne Luca, răspunse ea.

– Atunci să vă arătăm câte ceva, zise el repede. După cum puteți vedea, aceasta nu este o menajerie ambulantă obișnuită, ci ceva cu totul și cu totul nou. Un spectacol nemaiîntâlnit. Acrobați, jongleri, animale îmblânzite, cel mai puternic om din lume. Chiar și focuri de artificii. Avem și un Iluminator cu noi. Suntem în drum spre Ghealdan, iar mâine plecăm. Dar pentru o nimica toată...

– Stăpâna mea a spus că nu, interveni Nynaeve. Decât să se uite la animalele astea mai bine dă banii pe altceva, mai folositor.

De fapt, ea era cea care drămuia banii lor, despărțindu-se cu inima îndoită de fiecare bănuț, chiar și atunci când trebuia să cumpere ceva absolut necesar. Părea să creadă că totul ar trebui să coste exact cât costa în Ținutul celor Două Râuri.

– Dar de ce vrei să mergi la Ghealdan, jupâne Luca? întrebă Elayne.

Era clar că cealaltă femeie se pricepea de minune să stârnească jarul și s-o lase pe ea să-l domolească.

– Am auzit că sunt mari tulburări acolo, continuă ea. Am auzit că armata nu-l poate potoli pe cel căruia i se spune

Profetul, care anunță venirea Dragonului Renăscut. Doar nu vrei să nimerești unde-i dezordinea mai mare.

– Zvonurile sunt mult exagerate, Înălțimea Voastră. Mult exagerate. Când se adună mai mulți oameni la un loc vor și distracție. Și când oamenii vor distracție, spectacolul meu e bine-venit...

Luca șovăi, apoi se apropie de trăsură. Privi stingher în ochii lui Elayne.

– Înălțimea Voastră, adevărul e că mi-ați face o mare cinste să mă lăsați să vă arăt o parte din ceea ce știm noi să facem. Adevărul e că unul dintre caii-vieri a făcut oarece stricăciune în ultimul oraș prin care am trecut. A fost o întâmplare nefericită, vă asigur. Sunt niște animale blânde. Deloc periculoase. Oamenii din Sienda nu numai că nu vor să le prezint spectacolul sau să vină până aici... Știți, a trebuit să dau toți banii ca să achit stricăciunile. Dacă mi-ați permite să vă distrez puțin – doar pentru câțiva bănuți acolo –, v-aș declara patroana spectacolului meu oriunde aș merge în lumea asta, răspândind faima generozității Voastre, doamnă...?

– Morelin, spuse ea. Domnița Morelin din Casa Samared.

Cu părul ei negru putea trece drept o cairhiană. Nu avea timp să vadă spectacolul, oricât de mult și-ar fi dorit, drept care îi și spuse, adăugând:

– Dar am să te ajut, dacă tot ai rămas fără bani. Dă-i ceva, Nana, ca să poată ajunge la Ghealdan.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca acest Luca să-i „răspândească faima", dar ajutorul acordat celor nevoiași sau aflați la anaghie era o datorie de la care nu se dădea în lături dacă avea cu ce, chiar și într-un ținut străin.

Bodogănind, Nynaeve scotoci prin punga pe care o purta la cingătoare. Se aplecă pe fereastră îndeajuns ca să-i închidă palma lui Luca peste banii pe care i-i dădu. Bărbatul privi surprins când Nynaeve îi spuse:

– Dacă ți-ai lua o slujbă ca lumea, n-ar mai trebui să cerșești. Dă-i bice, Thom!

Thom plesni din bici, iar Elayne căzu la loc, pe bancheta ei.

– Nu era nevoie să fii nepoliticoasă, zise ea. Sau atât de aspră. Cât i-ai dat?

– Un ban de argint, replică Nynaeve calm, vârând punga la loc. Mai mult decât merită.

– Nynaeve, gemu Elayne. Mai mult ca sigur omul a crezut că ne batem joc de el.

Nynaeve pufni dispreţuitor.

– Cu umerii ăia, o zi de muncă n-are cum să-l dărâme.

Elayne rămase tăcută, deşi nu era întru totul de acord. Bineînţeles că munca n-avea cum să-i facă rău, dar nu credea că ar fi găsit prea repede aşa ceva. „Deşi nu cred că jupânul Luca ar accepta să facă ceva care nu i-ar permite să poarte mantia aia." Dacă spunea asta, probabil că Nynaeve ar fi sărit imediat cu gura – de câte ori se referea la nişte lucruri pe care Nynaeve nu le ştia, femeia o acuza imediat că o tratează cu aroganţă sau că-i ţine lecţii –, Valan Luca nu era un subiect care să merite o altă altercaţie după ce de-abia o făcuse uitată pe ultima.

Umbrele se lungeau când ajunseră în Sienda, un sat destul de mare, din piatră şi stuf, cu două hanuri. Primul, Lăncierul regelui, avea o gaură în loc de uşă, mai mulţi oameni privind cum slujbaşii hangiului încearcă să repare stricăciunile. Poate calului-vier al jupânului Luca nu-i plăcuse firma, care acum stătea sprijinită lângă gaură, un oştean atacând cu vârful lăncii lăsat în jos. Părea că fusese smulsă din locul ei.

În mod surprinzător, erau mai multe Mantii Albe pe uliţele murdare şi aglomerate decât în Mardecin, cu mult mai multe, ca şi alţi oşteni, bărbaţi în platoşă şi cu coifuri de oţel conice, pe ale căror pelerine erau brodate Steaua şi Ciulinul Amadiciei. Probabil că garnizoana se afla în apropiere. Oamenii regelui şi Mantiile Albe nu păreau deloc că se simpatizează. Fie treceau unii pe lângă alţii, ca şi cum cei care purtau altă culoare nici nu existau, fie se înfruntau din priviri, gata să-şi scoată săbiile. Unele dintre Mantiile Albe aveau caţe ciobăneşti roşii pe fondul emblemei. Mâna Luminii, aşa îşi ziceau ei, Mâna care caută adevărul, dar toţi ceilalţi îi numeau Inchizitorii. Până şi celelalte Mantii Albe se ţineau departe de ei.

Una peste alta, priveliștea era îndeajuns de sumbră ca să-i stârnească lui Elayne fiori pe șira spinării. Dar mai era doar o oră de lumină, chiar și mai puțin, având în vedere apusurile de vară târzie. Dacă-și continuau drumul până la miezul nopții, nu aveau garanția că vor găsi un alt han, unde mai pui că ar fi atras atenția asupra lor. Iar azi aveau și alte motive ca să se oprească mai devreme. Schimbă o privire cu Nynaeve și o clipă mai târziu cealaltă femeie dădu din cap spunând:

– Trebuie să facem popas.

Când trăsura se opri în fața Luminii adevărului, Juilin sări și deschise portiera. Nynaeve îl așteptă cu o privire plină de respect ca s-o ajute pe Elayne să coboare, reușind, în același timp, să-i arunce un zâmbet fetei, semn că nu avea de gând s-o facă din nou pe ursuza. Săculețul de piele care îi atârna de umăr arăta puțin nelalocul lui, dar nu cât să întoarcă lumea ochii după ea, speră Elayne. După ce-și făcuse din nou provizii de ierburi și alifii, Nynaeve voia să le aibă mereu la îndemână.

După o primă privire aruncată firmei hanului – un soare în flăcări, precum cel purtat de Copiii Luminii pe mantiile lor –, Elayne regretă că animalul lui Luca nu se înfuriase pe locul ăsta. Cel puțin în dosul soarelui nu era nici o cață ciobănească. Jumătate din cei care umpleau sala mare purtau mantii albe ca neaua și își puseseră coifurile pe masă, în fața lor. Trase adânc aer în piept și își impuse să nu facă stânga-mprejur și să iasă din han.

Dacă nu-i lua în seamă pe oșteni, hanul era plăcut în interior, cu tavanul înalt, susținut de grinzi, și placat cu lemn de culoare închisă, lucios. Ramuri verzi împodobeau vetrele reci ale celor două șemineuri masive, iar dinspre bucătării pluteau mirosuri apetisante. Fetele cu șorțuri albe treceau repede de la o masă la alta cu tăvile încărcate de mâncare, sticle cu vin și bere.

Apariția unei doamne nu impresionă prea mult, satul fiind aproape de capitală. Sau poate că tot aproape era și conacul seniorului. Câțiva bărbați îi aruncară o privire; mai mulți o urmăriră cu atenție pe „servitoarea" ei, deși privirea încruntată,

când își dădu seama că cei din jur se holbau la ea, îi făcu să se întoarcă la paharul de vin. Nynaeve părea să creadă că privirea unui bărbat era un delict, chiar dacă omul nu spunea nimic și nici un rânjea la ea. Motiv pentru care Elayne se întreba uneori de ce nu purta haine mai puțin atrăgătoare. Se chinuise mult ca să-i găsească rochia aia gri, simplă, care să i se potrivească. Pentru Nynaeve brodatul era ca și cum ar fi scris cu mâna stângă.

Hangița, jupâneasa Jharen, era o femeie durdulie, cu bucle lungi, cărunte, un zâmbet cald și ochii negri, iscoditori. Elayne bănui că femeia putea vedea un tiv ros sau o pungă goală de la zece pași. Era clar că și ea, și Nynaeve trecuseră testul, căci femeia făcu o plecăciune adâncă, întinzându-și fustele în stânga și-n dreapta, și le făcu o primire exuberantă, neuitând să întrebe dacă doamna era în drum spre Amador sau venea de-acolo.

– De acolo, răspunse Elayne ușor trufașă. Balurile din oraș au fost cât se poate de plăcute, iar regele Ailron este la fel de chipeș pe cât se vorbește, o însușire care nu e întotdeauna caracteristică regilor, dar trebuie să mă întorc la moșie. Vreau o cameră pentru mine și Nana și ceva pentru valetul și vizitiul meu.

Gândindu-se la Nynaeve și la patul cu rotile, adăugă:

– Vreau două paturi normale. Nana trebuie să-mi fie mereu aproape, iar dacă doarme pe un pat cu rotile n-am să pot închide un ochi din cauza sforăiturilor ei.

Respectul de pe fața lui Nynaeve dispăru – doar pentru o fracțiune de secundă, din fericire –, dar era foarte adevărat. Ultima oară, sforăise îngrozitor.

– Desigur, Înălțimea Voastră, spuse hangița dolofană. Am exact ce vă trebuie. Dar bărbații vor trebui să doarmă în podul din grajd. Sunt foarte aglomerată, după cum se poate vedea. Ieri, o trupă de vagabonzi a adus niște animale înspăimântătoare în sat și unul din ele pur și simplu a distrus Lăncierul regelui. Sărmanul Sim și-a pierdut mai bine de jumătate din clienți, care acum se îngrămădesc aici.

Zâmbetul jupâniței Jharen exprima mai mult satisfacție decât compătimire.

– Dar pentru Înălțimea Voastră am o cameră.

– Sunt sigură că mă voi simți foarte bine în ea. Ești bună să trimiți o cină ușoară și apă de spălat? Cred că am să mă culc devreme.

Lumina soarelui încă mai pătrundea prin ferestre, dar ea își duse delicat o mână la gură ca și cum și-a fi înăbușit un căscat.

– Desigur, Înălțimea Voastră. Cum doriți. Pe aici, vă rog.

Jupâneasa Jharen părea să creadă că trebuie să o informeze despre tot ce se petrecea în sat în timp ce o conducea la etajul doi. Îi povesti tot drumul despre cât de aglomerat era hanul și că era un miracol că-i rămăsese o cameră liberă, despre vagabonzii și animalele lor, cum fuseseră ei alungați din sat, călătorie sprâncenată, despre toți nobilii care trăseseră la hanul ei de-a lungul anilor, odată chiar și Căpitanul-Comandant al Copiilor Luminii. Până și un Vânător al Cornului trecuse pe-acolo cu o zi în urmă, în drum spre Tear, unde nu știu ce Dragon Fals pusese mâna pe Stâncă, și nu era oare culmea răutății să facă cineva așa ceva?

– Sper să nu-l găsească, zise hangița și buclele ei sure se clătinară odată cu capul.

– Cornul lui Valere? întrebă Elayne. De ce?

– Păi, Înălțimea Voastră, dacă-l găsesc, înseamnă că se-apropie Ultima Bătălie. Cel Întunecat se eliberează, replică jupâneasa Jharen cutremurându-se. Să dea Lumina ca acest corn să nu fie găsit! Așa, Ultima Bătălie nu mai poate avea loc, nu?

O logică atât de curioasă nu părea să aibă un răspuns.

Odaia arăta destul de bine, chiar dacă obiectele de mobilier stăteau cam înghesuite. Două paturi înguste erau plasate de o parte și de alta a ferestrei care dădea spre drum, la o distanță de doar câțiva pași unul de celălalt, ca și de pereții văruiți. O măsuță între cele două paturi, cu o lampă și o cutie plină cu iască, un covoraș înflorat și un lavabou cu o oglindă mică deasupra completau mobilierul. Dar cel puțin totul era curat și bine lustruit.

Hangița umflă pernele și netezi cuverturile, anunțând că saltelele erau din cel mai bun puf de gâscă și că servitorii doamnei îi vor aduce bagajele pe scara din spate, că se va simți

foarte bine acolo și că noaptea bătea un vânticel mai mult decât plăcut, dacă doamna deschidea fereastra sau lăsa ușa întredeschisă. Auzi, să doarmă cu ușa deschisă în ditamai hanul! Două fete în șorțuri albe sosiră cu o oală mare plină cu apă fierbinte și o tavă lăcuită, acoperită cu un ștergar alb, înainte ca Elayne să reușească să scape de jupâneasa Jharen. După forma ștergarului, își dădu seama că sub el se ascundeau un urcior de vin și două cănі.

– Poate a crezut că am merge la Lancierul regelui chiar și cu gaura aia mare din locul urii, spuse ea când ușa se închise.

Privi în jur și făcu o grimasă. Cuferele de-abia încăpeau acolo.

– Și nu sunt sigură că n-ar fi trebuit s-o facem, adăugă ea.

– Eu nu sforăi, zise Nynaeve hotărât.

– Bineînțeles că nu. Dar a trebuit să inventez o scuză.

Nynaeve își drese glasul, dar nu spuse decât:

– Mă bucur că sunt îndeajuns de obosită ca să dorm buștean. În afară de rădăcina-furcii n-am recunoscut nimic care să te îmbie la somn din ce avea femeia aia, Macura, prin casă.

Thom și Juilin avură nevoie de trei drumuri ca să aducă sus cuferele de lemn încercuite cu fier, bombănind tot timpul, așa cum fac bărbații, că trebuie să le urce pe treptele alea înguste până în vârful hanului. Bombăneau și fiindcă trebuiau să doarmă în grajd, când aduseră primul cufăr – cu balamale în formă de frunze; grosul banilor și obiectelor de valoare se afla la fundul lui, inclusiv ter'angrealul recuperat –, dar după o privire aruncată în jur, tăcură mâlc. Cel puțin în privința asta.

– Să vedem ce putem afla în sala mare, spuse Thom după ce împreună cu Juilin îngrămădi în cameră și ultimul cufăr.

Cele două femei de-abia mai aveau loc ca să ajungă la lavabou.

– Și poate facem și o plimbare prin sat, adăugă Juilin. Oamenii își dau drumul la gură când e atâta nemulțumire în jur.

– Ar fi excelent, zise Elayne.

Cei doi țineau foarte mult să arate că nu erau necesari numai ca să care lucrurile de colo-colo. La fel se întâmplase și în Tanchico – și în Mardecin, desigur – și s-ar putea întâmpla din nou, dar nu aici.

– Aveți grijă mare să nu dați de bucluc cu Mantiile Albe.

Cei doi schimbară o privire plină de suferință, de parcă tânăra nu le-ar fi văzut fețele umflate și însângerate după incursiunile lor în căutare de informații, dar îi iertă și zâmbi spre Thom.

– De-abia aștept să aud ce-ați aflat.

– Mâine-dimineață, zise Nynaeve pe un ton care nu accepta să fie contrazis.

Se chinuia să privească în altă parte probabil ca să nu se vadă cât de furioasă era pe Elayne.

– Dacă ne deranjați înainte cu vești care nu-i privesc cel puțin pe troloci, o să și aflați de ce.

Privirea schimbată de cei doi bărbați era mai mult decât grăitoare – o făcu pe Nyneve să înalțe brusc din sprâncene –, dar, după ce le lăsă fără tragere de inimă câteva monede în palmă, plecară declarându-se de acord să nu le tulbure somnul.

– Dacă nici măcar nu pot vorbi cu Thom, începu Elayne, dar Nynaeve i-o tăie scurt.

– N-am de gând să-i las să intre peste mine când sunt numai în veșmântul de noapte.

Nynaeve se chinuia să-și desfacă nasturii de la spate ai rochiei. Elayne se oferi să o ajute, dar ea spuse:

– Mă descurc și singură. Tu scoate-mi inelul.

Pufnind, Elayne îi ridică rochia și se întinse după buzunărelul cusut pe dedesubt. Dacă Nynaeve o făcea pe arțăgoasa, treaba ei; nu avea să riposteze nici dacă sărea din nou cu gura pe ea. Erau două inele în buzunar. Lăsă Șarpele de Aur pe care îl primise când fusese ridicată la rangul de Aleasă și luă inelul de piatră.

Tot numai pete și dungi de roșu, albastru și cafeniu, era prea larg, aplatizat și răsucit. Inelul părea și mai ciudat fiindcă avea doar o singură margine; dacă o urmăreai cu degetul, marginea se încolăcea în jurul inelului, pornind și ajungând în același loc.

Era un ter'angreal care permitea accesul la Tel'aran'rhiod, chiar şi celui care nu avea Înzestrarea lui Egwene şi a vestitoarelor-n-vise Aiele. Nu trebuia decât să dormi cu el lipit de piele. Spre deosebire de cele două ter'angreale pe care le recuperaseră de la Ajah Neagră, nu avea nevoie să conducă Puterea. După părerea lui Elayne, până şi un bărbat îl putea folosi.

Îmbrăcată numai în cămaşa din pânză de in, Nynaeve vârî inelul pe cureluşa de piele alături de sigiliul lui Lan şi de propriul ei Mare Şarpe, apoi reînnodă cureluşa şi şi-o prinse din nou în jurul gâtului înainte de a se întinde pe unul din paturi. Lipindu-şi cu grijă inelele de piele, îşi puse capul pe perne.

– Mai e timp până ca Egwene şi Înţeleptele să ajungă acolo? întrebă ea. Niciodată nu-mi dau seama ce oră e în Pustiu.

– Mai e, dacă nu vine mai devreme, ceea ce nu va face. Înţeleptele o ţin din scurt. Nu că până la urmă nu i-ar prinde bine. Întotdeauna a fost încăpăţânată, zise Nynaeve şi deschise ochii privind spre ea – spre ea! –, semn că era valabil şi pentru ea.

– Nu uita să-i spui lui Egwene să-i transmită lui Rand că mă gândesc la el.

Elayne n-avea de gând s-o lase să spună ceva împotriva ei.

– Spune-i să-i... spună că-l iubesc, numai pe el.

Na că-i spusese şi asta.

Nynaeve îşi dădu ochii peste cap în cel mai ofensator mod cu putinţă.

– Dacă aşa doreşti, zise ea sec, aşezându-şi mai bine capul pe perne.

În timp ce cealaltă femeie începea să respire mai rar, Elayne împinse un cufăr în uşă şi se aşeză pe el, aşteptând. Niciodată nu-i plăcuse să aştepte. Îi dădea o lecţie lui Nynaeve dacă uita de toate şi cobora în sala mare. Thom probabil că încă mai era acolo şi... Şi nimic. În faţa celorlalţi era vizitiul ei. Se întrebă dacă Nynaeve se gândise la asta înainte a accepta să o facă pe servitoarea. Oftă şi se lipi cu spatele de uşă. *Chiar* nu-i plăcea să aştepte.

CAPITOLUL 14

Întâlniri

Efectele inelului ter'angreal n-o mai surprindeau pe Nynaeve. Se afla în locul la care se gândea în clipa în care adormise, marea încăpere din Tear numită Inima Stâncii, între zidurile masivei fortărețe numite Stânca din Tear. Lampadarele aurite nu erau aprinse, dar lumina palidă părea că pătrunde de pretutindeni și de nicăieri, ca pur și simplu să fie de jur împrejurul ei, stingându-se treptat în umbrelele din depărtare. Cel puțin nu era foarte cald; niciodată nu era foarte cald sau foarte rece în Tel'aran'rhiod.

Coloane uriașe, din piatră roșie, împânzeau încăperea, cupola aproape invizibilă, ca și lămpile aurii suspendate de lanțuri aurii. Dalele pale de sub picioarele ei erau tocite; Înalții Seniori din Tear intrau în această încăpere – în lumea reală, desigur – numai atunci când le cereau legea și obiceiul, dar veneau încă de la Frângerea Lumii. Chiar sub cupolă se afla Callandor, la prima vedere o sabie scânteietoare, din cristal, înfiptă pe jumătate în podeaua de piatră. Exact cum o lăsase Rand.

Nu se apropie de Callandor. Rand susținea că țesuse capcane în jurul ei cu ajutorul *saidinului,* capcane pe care nici o femeie nu le putea vedea. Probabil că erau extrem de periculoase – chiar și cei mai buni dintre bărbați puteau fi de o cruzime de nedescris când își puneau șiretenia la treabă –, periculoase în aceeași măsură pentru o femeie ca și pentru bărbații care ar fi putut folosi acel sa'angreal. Intenția lui Rand fusese să o apere atât de cele din Turn, cât și de Rătăciți. În afară de Rand, toți cei care se atingeau de Callandor mureau sau chiar mai rău.

Acesta era adevărul despre Tel'aran'rhiod. Tot ce era valabil în lumea reală era valabil și aici, deși nu întotdeauna și invers. Lumea Viselor, Lumea Nevăzută, reflecta lumea reală, chiar dacă uneori în feluri stranii și, poate, de asemenea, alte lumi. Verin Sedai îi spusese lui Ewgene că exista o țesătură anume a lumilor, a realității de aici și a altor realități, la fel cum țesăturile vieților omenești alcătuiau Pânza Vârstelor. Tel'aran'rhiod le atingea pe toate, dar numai câțiva puteau intra întâmplător, pentru câteva clipe neașteptate, în timpul viselor lor lumești. Clipe primejdioase pentru acei visători, deși nu-și dădeau seama de asta decât dacă erau lipsiți de noroc. A muri în Lumea Viselor însemna a muri cu adevărat.

Avea senzația că e privită din umbrele dintre coloane, dar n-o deranja. *Nu* era Moghedien. „Ochi imaginari; nu mă urmărește nimeni. I-am spus lui Elayne să nu-i bage în seamă și uite că eu..." Moghedien sigur nu s-ar mulțumi doar să privească. Chiar și așa, Nynaeve ar fi vrut să fie îndeajuns de furioasă ca să poată conduce Puterea. Nu că i-ar fi fost frică. Pur și simplu, nu era furioasă. Iar de frică, nici pomeneală.

Inelul de piatră răsucită era ușor, de parcă încerca să-i iasă din veșmântul de noapte, amintindu-i că numai atât purta. De îndată ce se gândi să se îmbrace cu ceva, se văzu într-o rochie. Era una dintre scamatoriile din Tel'aran'rhiod care-i plăceau; într-un fel conducerea Puterii nu era necesară, fiindcă putea face niște lucruri pe care se îndoia că vreo Aes Sedai le-ar fi putut face folosind Puterea. Nu la rochie se aștepta; nu la lâna aceea bună, din Ținutul celor Două Râuri. Gulerul înalt,

împodobit cu dantelă de Jaerecruz, îi ajungea până sub bărbie, dar mătasea de un galben-pal cădea în falduri care nu reușeau să-i ascundă formele. De câte ori nu considerase indecente rochiile taraboneze când fusese nevoită să le poarte ca să se amestece cu mulțimea din Tanchico? Acum i se părea că, fără să vrea, se obișnuise cu ele.

Trăgându-se brusc de părul împletit ca pedeapsă pentru gândurile care i-o luaseră razna, lăsă rochia așa cum era. Chiar dacă nu era chiar ce-și dorea ea, Nynaeve nu era deloc genul care să bată din picior și să urle pentru așa ceva. „E bună și asta." O va purta când va sosi Egwene, cu Înțeleapta care o va însoți, și dacă vreuna din ele va spune ceva... „N-am venit mai devreme ca să vă luați de rochiile mele!"

– Birgitte?

Îi răspunse tăcerea, drept care ridică vocea, deși nu era nevoie. În locul acesta femeia își putea auzi numele rostit în celălalt capăt al lumii.

– Birgitte?

Dintre coloane apăru o femeie, cu ochii albaștri, calmi, sigură pe ea și mândră, cu părul auriu lung, împletit mult mai complicat decât cel al lui Nynaeve. Haina albă, scurtă și pantalonii de mătase galbenă, voluminoși, adunați la glezne, deasupra unor cizme cu tocuri, erau veșminte ce se purtau cu mai bine de două mii de ani înainte și care-i plăceau foarte mult. Săgețile din tolba care îi atârna pe șold păreau a fi din argint, ca și arcul pe care îl purta.

– Gaidal e pe-aproape? întrebă Nynaeve.

De obicei, Gaidal se ținea aproape de Birgitte, fapt care îi dădea lui Nynaeve o stare de nervozitate, bărbatul refuzând să îi recunoască existența și încruntându-se ori de câte ori Birgitte vorbea cu ea. Rămăsese șocată când îi văzuse prima oară pe Gaidal Cain și pe Birgitte – eroi morți demult, asociați în atâtea povești și legende – în Tel'aran'rhiod. Dar, după cum spusese chiar Birgitte, exista vreun loc mai bun decât visul unde eroii legați de Roata Timpului să-și aștepte renașterea? Un vis care se născuse odată cu Roata. Pe ei –, Birgitte, Gaidal Cain, Rogosh Ochi-de-Vultur, Artur Aripă-de Șoim –

și pe toți ceilalți avea să-i cheme Cornul lui Valere ca să lupte la Tarmon Gai'don.

Părul lui Birgitte se legănă în timp ce femeia clătina din cap.

– Nu l-am văzut de ceva vreme. Cred că Roata l-a țesut din nou. Mereu se întâmplă asta.

În voce i se simțeau deopotrivă speranța și îngrijorarea.

Dacă Birgitte avea dreptate, atunci undeva în lume un băiat se născuse din nou, un prunc care scâncea mereu, fără să știe cine e, dar ursit unor isprăvi care vor crea noi legende. Roata țesea eroii după cum era nevoie de ei, ca să dea formă Pânzei, iar când aceștia mureau, se întorceau aici ca să aștepte renașterea. Asta însemna să fii legat de Roată. Noii eroi erau și ei legați, bărbați și femei ale căror fapte și curaj îi înălțau cu mult deasupra oamenilor obișnuiți, dar, odată legați, rămâneau așa pentru totdeauna.

– Tu cât timp mai ai până atunci? întrebă Nynaeve. Ani de zile, fără doar și poate.

Birgitte era mereu legată de Gaidal, fusese legată de el poveste după poveste, Vârstă după Vârstă, prin aventuri și o dragoste pe care nici chiar Roata Timpului nu o putea distruge. Birgitte se năștea mereu după Gaidal; la un an, la cinci, la zece, dar mereu după.

– Nu știu, Nynaeve. Aici timpul nu e precum acela din lumea reală. Te-am întâlnit aici acum zece zile, așa mi se pare mie, iar pe Elayne doar cu o zi în urmă. Pentru tine cât a trecut de-atunci?

– Patru zile și încă trei, mumură Nynaeve.

Venea cu Elayne cât se putea de des ca să stea de vorbă cu Birgitte, deși de mult prea multe ori așa ceva nu fusese posibil din cauza lui Thom și a lui Juilin, care dormeau în apropiere sau stăteau de strajă. Birgitte își amintea de Războiul Puterii, cu o viață în urmă, ca și de Rătăciți. Viețile ei trecute erau ca niște cărți de demult, pe care și le amintea cu plăcere, mai vag pe cele mai îndepărtate, dar Rătăciții îi rămăseseră vii în minte. Mai ales Moghedien.

– Vezi, Nynaeve? Aici curgerea timpului se poate schimba mult mai mult. Ar putea trece luni întregi înainte de a mă

naşte din nou sau doar câteva zile. Aici, pentru mine. În lumea reală ar putea trece ani de zile până la naşterea mea.

Nynaeve reuşi să-şi reprime iritarea.

– Atunci nu trebuie să irosim timpul pe care-l avem la dispoziţie. L-ai mai văzut pe vreunul de la ultima noastră întâlnire?

Nu era nevoie să spună pe cine.

– Am văzut prea mulţi. Lanfear vine des în Tel'aran'rhiod, desigur, şi i-am văzut şi pe Rahvin, Sammael şi Graendal. Pe Demandred. Şi pe Semirhage.

Vocea lui Birgitte se aspri la ultimul nume; nici măcar Moghedien, care o ura, nu o înspăimânta vizibil, cu Semirhage era însă altceva.

Nynaeve se cutremură şi ea – femeia cu părul auriu îi spusese destule despre el – şi îşi dădu seama că purta o mantie groasă, de lână, cu o glugă mare, trasă pe faţă; înroşindu-se, o făcu să dispară.

– Nu te-a văzut nici unul? întrebă ea îngrijorată.

Birgitte era mai vulnerabilă decât ea în multe privinţe, chiar dacă Tel'aran'rhiod îi era atât de cunoscut. Niciodată nu fusese capabilă să conducă Puterea; oricare dintre Rătăciţi ar fi putut-o strivi ca pe o muscă, fără ca măcar să se sinchisească. Iar dacă era distrusă aici, nu s-ar mai fi renăscut niciodată.

– Nu sunt chiar atât de neîndemânatică sau neghioabă ca să mă las văzută.

Birgitte se sprijini pe arcul ei de argint; legenda spunea că nu dădea greş niciodată cu arcul şi săgeţile ei.

– Au grijă să nu se piardă din ochi între ei, nu de alţii, continuă ea. I-am văzut pe Rahvin şi pe Sammael, pe Graendal şi pe Lanfear, fiecare urmărindu-i pe ceilalţi, pe ascuns. Demandred şi Semirhage se iscodeau şi ei reciproc. De când au fost eliberaţi, nu i-am văzut prea des aici.

– Înseamnă că pun ceva la cale, zise Nynaeve muşcându-şi limba, plină de frustrare. Dar ce anume?

– Încă nu-mi dau seama. În Războiul Umbrei tot timpul au complotat, mai mult unul împotriva celuilalt, planurile lor nefiind de bun-augur nici lumii reale, nici lumii viselor.

– Încearcă să afli, Birgitte; cât poți de mult, dar astfel încât să nu-ți pui viața în primejdie. Nu risca prea mult.

Expresia celeilalte femei rămase nechimbată, deși lui Nynaeve i se păru că Birgitte zâmbește; nechibzuita, nu-i păsa de pericolele din jur, cum nu-i păsa nici lui Lan. Ar fi vrut să întrebe despre Turnul Alb, despre ce-ar putea pune la cale Siuan, dar Birgitte nu putea vedea sau atinge lumea reală decât dacă era chemată acolo de Corn. „Încerci să eviți ce vrei să întrebi cu adevărat!"

– Ai văzut-o pe Moghedien?

– Nu, dar nu fiindcă n-aș fi încercat, răspunse Birgitte oftând. De regulă, îi pot găsi pe toți cei care știu că se află în Lumea Viselor; îi simt – niște vibrații care vin dinspre ei. Sau din faptul că știu că sunt acolo; nu-mi dau seama. Sunt om de arme, nu cărturar. Ori n-a intrat în Tel'aran'rhiod de când ai învins-o, ori...

Birgitte șovăi și Nynaeve vru s-o împiedice să spună ce știa că va urma, Birgitte însă era prea puternică pentru a evita alternativele neplăcute.

– Ori știe că o caut. Oricum, se pricepe să se ascundă. Nu degeaba i se spune Păienjeniţa.

Asta era *moghedien* în Vârsta Legendelor; un păianjen minuscul care își țesea pânza prin locuri tainice, cu o mușcătură îndeajuns de veninoasă ca să ucidă în câteva fracțiuni de secundă.

Pe neașteptate, conștientă de prezența unor ochi nevăzuți, Nynaeve simți cum o trec fiorii. Nu un tremur. Doar fiori, fără tremur. Se sili să-și păstreze în minte extravaganta rochie taraboneză ca să nu se trezească îmbrăcată în armură. Era jenant dacă așa ceva se întâmpla și când era de una singură, darămite sub privirea albastră, rece, scrutătoare, a unei femei îndeajuns de viteze ca să fie pe măsura lui Gaidal Cain.

– O poți găsi chiar și atunci când vrea să rămână ascunsă, Birgitte?

Era conștientă că-i cere prea mult, dacă Moghedien știa că e vânată; ca și cum ar fi căutat un leu prin savană, înarmată doar cu un băț. Cealaltă femeie nu șovăi.

– Poate. Am să încerc, spuse ea și, ridicându-și arcul, adăugă: Trebuie să plec. Nu vreau să fiu văzută de ceilalți când vin aici.

Nynaeve îi puse o mână pe umăr ca s-o oprească.

– Mi-ar fi de mare ajutor dacă m-ai lăsa să le spun. Așa aș putea să le transmit lui Egwene și Înțeleptelor tot ce mi-ai povestit despre Rătăciți, pentru ca și ele, la rândul lor, să-i spună lui Rand. Birgitte, Rand trebuie să știe...

– Ai promis, Nynaeve, replică Birgitte, ochii ei la fel de reci și neînduplecați pe cât erau de albaștri. Conform legii, nu avem voie să spunem nimănui că locuim în Tel'aran'rhiod. Am încălcat destule reguli vorbind cu tine, și mai multe dându-ți ajutor, fiindcă nu pot să stau deoparte și să mă uit cum te lupți cu Umbra – am dus bătălia asta în mai multe vieți decât îmi pot aminti –, dar *vreau* să respect cât mai multe legi cu putință. Iar tu trebuie să-ți onorezi promisiunea.

– Sigur că mi-o voi onora, dacă nu mă vei dezlega de ea, zise Nynaeve indignată. Și te *rog* din tot sufletul să...

– Nu.

În clipa următoare, Birgitte dispăru și Nynaeve rămase cu mâna în aer. Rosti în gând câteva dintre înjurăturile auzite de la Thom și Juilin, pentru care o certa mereu pe Elayne că le asculta sau, mai mult, că le folosea și ea. Nu avea nici un rost să o strige din nou. Mai mult ca sigur nu s-ar fi întors. Acum nu-și dorea decât să răspundă data viitoare când ea sau Elayne avea s-o cheme.

– Birgitte! Îmi voi ține promisiunea, Birgitte!

Probabil că o auzise. Poate că la următoarea lor întâlnire va ști ceva despre ce mai făcuse Moghedien. Nynaeve aproape că-și dorea să nu-i spună. Dacă îi spunea însemna că Moghedien chiar stătea la pândă în Tel'aran'rhiod.

Nesăbuita! „Dacă nu te ferești de șerpi, nu trebuie să te plângi când te mușcă". Odată și-odată chiar voia s-o întâlnească pe Lini.

Pustietatea acelei încăperi uriașe o apăsa, toate coloanele lustruite și senzația că era urmărită din umbrele dintre ele. „Dacă ar fi fost cineva acolo, Birgitte sigur ar fi știut."

Își dădu seama că își netezea rochia de mătase pe șolduri și, ca să nu se mai gândească la ochii care nu o priveau de nicăieri, se concentră asupra rochiei. Prima dată când o văzuse Lan, purta o rochie de lână bună, din Ținutul celor Două Râuri, și o rochie simplă, brodată, când bărbatul își mărturisise dragostea, dar ar fi vrut să o vadă și într-o rochie ca aceasta. N-ar fi fost nimic indecent dacă ar fi văzut-o doar el.

Pe neașteptate, apăru o oglindă înaltă, pe suport, reflectându-i imaginea în timp ce se întorcea într-o parte și într-alta sau chiar se uita peste umăr. Pliurile galbene se lipeau de ea, sugerând tot ce încerca să ascundă. Soborul Femeilor din Emond's Field i-ar fi tras o papară bună, cât era ea de Meștereasă. Dar ce frumoasă era. Aici, singură, putea recunoște că se obișnuise să poarte așa ceva în public, și chiar mai mult. „Ți-a plăcut, se mustră ea. Ești la fel de ușuratică precum Elayne sau cum vrea ea să arate!" Dar ce frumoasă era! Și poate nu chiar atât de exagerată pe cât le socotea în trecut. Nu cu un decolteu care să ajungă până la genunchi, cum avea Cea Dintâi din Mayene, bunăoară. Mda, poate rochiile lui Berelain nu erau chiar atât de decoltate, dar erau mult mai decoltate decât cerea buna cuviință.

Auzise despre ceea ce purtau adesea domanele; până și tarabonezii le considerau indecente. La gândul acesta pliurile de mătase se transformară în falduri, cu o cingătoare îngustă din aur împletit. Și subțire. Se îmbujoră la față. Foarte subțire. Aproape transparentă, de fapt. Cu siguranță, rochia făcea mai mult decât să sugereze. Dacă ar vedea-o acum, Lan nu s-ar mai văita că o iubește fără speranță și că nu-i va da ierburile văduvei în loc de darul de mireasă. O singură privire și sângele i-ar lua foc. Ar...

– Ce Lumina ochilor mei ai pe tine, Nynaeve?! întrebă Egwene scandalizată.

Nynaeve se îndreptă brusc de spate, răsucindu-se pe călcâie, și dădu cu nasul de Egwene și Melaine – Melaine trebuia să fie, deși cu nici una dintre Înțelepte nu s-ar fi descurcat mai bine. Oglinda dispăruse și acum purta o rochie de lână de culoare închisă, din Ținutul celor Două Râuri, îndeajuns

de groasă ca să-i țină de cald în faptul iernii. Umilită că fusese luată pe nepregătite, și în ținuta aceea – dar *mai ales* fiindcă fusese luată pe nepregătite –, își schimbă rochia imediat, fără să se gândească, îmbrăcând-o din nou pe cea domană, subțire, și la fel de repede dantelele galbene, taraboneze.

Simțea cum se îmbujorează la față. Probabil că o credeau tâmpită. Și în fața lui Melaine. Înțeleapta era frumoasă, cu părul ei lung, blond-roșcat și ochii verzi, limpezi. Nu că i-ar fi păsat cum arată femeia aceea. Dar Melaine fusese prezentă și la ultima ei întâlnire aici, cu Egwene, și o tachinase în legătură cu Lan. Lui Nynaeve îi sărise mustarul. Egwene susținea că nu stă în firea Aielelor să tachineze, dar Melaine nu mai tăcea lăudând umerii, mâinile și ochii lui Lan. Ce drept avea mâța aia cu ochii verzi să se uite la umerii lui Lan? Nu că s-ar fi îndoit de loialitatea lui. Dar Lan era bărbat și departe de ea, iar Melaine era acolo și... Hotărî să-și mute gândurile în altă parte.

– Lan e...? începu ea, crezând că-i ia fața foc.

„Nu-ți poți ține gura, femeie?" Dar nu voia – nu putea – să dea înapoi, mai ales de față cu Melaine. Și așa nu-i convenea zâmbetul amuzat al lui Egwene. Pe de altă parte, Melaine dădea de înțeles că știa ce voia să întrebe.

– E bine? termină ea întrebarea, încercând să se stăpânească, tonul însă trădându-i încordarea.

– E bine, răspunse Egwene. Își face griji în privința ta.

Nynaeve lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Pustiul era un loc periculos, chiar și fără Couladin și Aielii Shaldo, iar Lan nu știa ce-i aia precauție. Își făcea griji în privința ei? Fraierul, chiar credea că nu-și poate purta de grijă?

– În sfârșit, am ajuns în Amadicia, zise ea repede, sperând să-și recapete calmul.

„Întâi te ia gura pe dinainte, pe urmă oftezi de mama focului! Omul ăsta chiar ți-a luat mințile!" După fețele celorlalte nu-și putea da seama dacă reușea sau nu.

– Într-un sat numit Sienda, la răsărit de Amador. Mantii Albe peste tot, dar care nu se uită la tine de două ori. Sunt alții despre care trebuie să ne facem griji.

În fața lui Melaine trebuia să fie foarte vigilentă – să mai înmoaie adevărul un pic, pe ici, pe colo –, dar le povesti despre Ronde Macura și mesajul ei straniu și despre cum încercase să le drogheze. Încercase, fiindcă nu putea recunoaște în fața lui Melaine că femeia și reușise. „Lumină sfântă, ce fac eu oare? Niciodată n-am mințit-o pe Egwene!"

Motivul presupus – întoarcerea unei Alese fugare – bineînțeles că nu putea fi menționat, nu în fața unei Înțelepte. Înțeleptele credeau că și ea, și Elayne erau Aes Sedai cu drepturi depline. Dar, într-un fel sau altul, trebuia să-i spună adevărul lui Egwene.

– Asta ar putea avea legătură cu un complot care privește Andorul, dar eu, tu și Elayne avem unele lucruri în comun, Egwene, și cred că ar trebui să fim la fel de precaute ca Elayne.

Tânăra încuviință încet din cap; arăta buimacă și poate că era, dar părea că înțelege.

– A fost bine că gustul ceaiului m-a pus în gardă. Închipuie-ți să dai rădăcina-furcii cuiva care se pricepe atât de bine la ierburi!

– Comploturi peste comploturi, murmură Melaine. Cred că Marele Șarpe e un semn bun pentru voi, Aes Sedai. Cine știe, într-una din zile s-ar putea să vă înghițiți singure, fără să vreți.

– Și noi avem vești, spuse Egwene.

Nynaeve nu înțelegea graba fetei. „Mai mult ca sigur n-am s-o las pe femeia asta să mă facă să-mi pierd cumpătul. Și mai mult ca sigur n-am să mă înfurii dacă începe să defăimeze Turnul." Dar ce-i spuse Egwene o făcu să uite de nervi.

Couladin traversa Osia Lumii, ceea ce era foarte grav, iar Rand era pe urmele lui, ceea ce nu era mai puțin grav; mergea întins spre Pasul Jangai, mărșăluind de la prima rază de lumină până după lăsarea serii – Melaine spuse că mai avea puțin până acolo. Condițiile din Cairhien erau grele și fără un război între Aieli, chiar acolo. Un nou Război cu Aielii era foarte probabil dacă Rand încerca să-și aplice planul nebunesc. Nebunesc. Încă nu. Trebuia să-și păstreze luciditatea, într-un fel sau altul.

„Cât timp a trecut de când mă întrebam cum să-l apăr? gândi ea cu amărăciune. Iar acum nu vreau decât să rămână lucid ca să poată purta Ultima Bătălie." Nu numai pentru motivul acela, dar și pentru el. Așa era el. „Arză-m-ar Lumina, sunt la fel de rea ca și Siuan Sanche sau oricare dintre ele!"

Rămase șocată de ceea ce-i spuse Egwene despre Moiraine.

– I se *supune?* făcu ea nevenindu-i să creadă.

Egwene încuviință de câteva ori din cap, cu eșarfa aceea ridicolă.

– Aseară, s-au certat – încă mai încearcă să-l convingă să nu treacă dincolo de Zidul Dragonului – până când Rand i-a spus să iasă din cameră ca să se mai potolească; Moiraine mai să-și înghită limba, dar s-a conformat. A stat afară o oră întreagă.

– Așa ceva nu se cade, zise Melaine, aranjându-și șalul. Bărbații nu trebuie să le dea ordine femeilor Aes Sedai, cum nu trebuie să le dea ordine nici Înțeleptelor. Chiar dacă e vorba de *Car'a'carn.*

– Ai dreptate, spuse Nynaeve, apoi închise repede gura ca să nu rămână cu ea căscată de mirare la replica ei.

„Ce-mi pasă mie dacă Rand o face să joace cum cântă el? Și ea ne-a făcut să jucăm cum cântă ea de nu știu câte ori." Dar sigur nu se cădea. „Vreau cu tot dinadinsul să fiu Aes Sedai doar ca să învăț mai multe despre Tămăduire. Vreau să rămân ceea ce sunt. Din partea mea, poate să-i dea câte ordine vrea el!" Și totuși nu se cădea.

– Cel puțin acum vorbește cu ea, zise Egwene. Înainte se făcea ca un arici numai dacă se apropia de el. Nynaeve, Rand devine mai căpos pe zi ce trece.

– Acasă, când credeam că mă vei urma ca Meștereasă, te-am învățat cum se tratează căpoșenia, replică Nynaeve făcând o grimasă. I-ar prinde bine să încerci și cu el, chiar dacă o face pe stăpânul absolut. Poate că, într-un fel, și este. Mie mi se pare că regii și reginele sunt niște neghiobi atunci când uită ce sunt și se poartă potrivit rangului, dar e și mai rău atunci când își amintesc doar ceea ce sunt și uită cine sunt. Celor mai mulți nu le-ar strica să aibă în preajmă pe cineva

care doar să le aducă aminte că mănâncă, asudă și plâng la fel ca orice țăran.

Melaine își strânse șalul în jurul umerilor, părând că nu știe dacă să-i dea dreptate sau nu, dar Egwene interveni:

– Să știi că încerc, dar uneori pare că nu mai este el și, chiar dacă este, aroganța lui e prea mare ca să pot face ceva.

– Dă-ți toată silința. Ajută-l să redevină ce-a fost, e poate cel mai bun lucru care se poate face pentru el. Pentru el și pentru restul lumii.

Se lăsă tăcerea. Cu siguranță lui Nynaeve și lui Egwene nu le plăcea să vorbească despre posibilitatea ca Rand să-și piardă mințile, iar lui Melaine probabil nici atât.

– Mai am ceva important de spus, continuă Nynaeve după o clipă. Cred că Rătăciții pun ceva la cale.

Era altceva decât să le spună despre Birgitte. Făcu în așa fel încât să pară că ea însăși îi văzuse pe Lanfear și ceilalți. De fapt, Moghedien era singura pe care o putea recunoaște și poate pe Asmodean, deși pe acesta îl văzuse doar o singură dată, și atunci de la distanță. Spera ca nici una dintre ele să n-o întrebe cum de-i cunoștea sau de ce credea că Moghedien ar putea da târcoale pe-acolo. Până la urmă, necazul veni din altă parte.

– Te-ai preumblat prin Lumea Viselor? întrebă Melaine privind-o cu ochii ei verzi și reci ca gheața.

Nynaeve îi susținu privirea, neținând cont că Egwene clătina disperată din cap.

– Altfel cum i-aș putea vedea pe Rahvin și pe ceilalți?

– Aes Sedai, știi prea puțin și încerci prea mult. N-ar fi trebuit să înveți cele câteva lucruri pe care le știi. Eu, una, regret uneori că am acceptat chiar și aceste întâlniri. Femeile neșcolite n-ar trebui să aibă acces la Tel'aran'rhiod.

– Să știi că am învățat singură mult mai mult decât m-ai învățat tu, replică Nynaeve străduindu-se să pară calmă. Am învățat să conduc Puterea de una singură și nu văd de ce în privința Tel'aran'rhiodului ar trebui să fie altfel.

Numai furia și încăpățânarea o făcuseră să rostească aceste cuvinte. Adevărat, învățase singură să conducă Puterea, dar

fără să știe ce anume face, și numai într-un anumit fel. Înainte de Turnul Alb, Tămăduise câteodată, dar fără să-și dea seama, până când îi confirmase Moiraine. Învățătoarele ei din Turn îi spuseseră că tocmai de aceea trebuia să se înfurie, ca să poată conduce Puterea; își negase această capacitate, temându-se de ea, și doar furia putea răzbate prin teama adânc înrădăcinată.

– Vasăzică ești una dintre acele Aes Sedai care-și spun sălbăticiuni.

Ultimul cuvânt era încărcat de ceva, dispreț sau milă, dar oricum lui Nynaeve îi displăcu. În Turn, termenul era rareori folosit în sens pozitiv. Desigur, printre Aieli nu erau sălbăticiuni. Înțeleptele care puteau conduce Puterea găseau toate fetele care aveau acea scânteie în ele, cele care, mai curând sau mai târziu, puteau căpăta deprinderea de a conduce Puterea chiar dacă nu încercau să învețe. Înțeleptele susțineau că pot găsi și fete fără acea scânteie, care puteau învăța dacă erau instruite cum trebuie. Nici o femeie Aiel nu murea dacă încerca să învețe singură.

– Cunoști ce pericole te așteaptă dacă înveți să mânuiești Puterea fără instruirea necesară, Aes Sedai. Să nu crezi cumva că pericolele visului sunt mai mici. Sunt la fel de mari, mai ales pentru cei care se aventurează acolo fără să știe toate secretele.

– Sunt precaută, zise Nynaeve pe un ton arțăgos.

Nu venise aici ca să-i țină lecții vulpea asta cu părul auriu din neamul Aielilor.

– Știu ce fac, Melaine.

– Nu știi nimic. Ești la fel de încăpățânată ca și fata asta când a venit la noi, spuse Melaine aruncându-i un zâmbet lui Egwene care chiar părea afectuos. I-am îmblânzit exuberanța excesivă, iar acum învață foarte repede. Deși încă mai face greșeli.

Surâsul satisfăcut al lui Egwene păli; Nynaeve bănui că de asta și adăugase Melaine ultimele cuvinte.

– Dacă vrei să cutreieri visele, vino cu noi, continuă femeia Aiel. O să-ți temperăm și ție zelul și o să te învățăm toate tainele.

– Nu am nevoie să-mi temperați nimic, mulțumesc frumos, replică Nynaeve cu un zâmbet politicios.

– *Aan'allein* va muri în ziua în care va afla că ai murit.

Nynaeve simți un fior de gheață. *Aan'allein* îi spuneau femeile Aiel lui Lan. Bărbatul Unic însemna în Limba Străveche sau Bărbatul Singur, sau Bărbatul-care-este-un-întreg-popor; tălmăcirile exacte din Limba Străveche erau adesea greu de făcut. Aielii îl respectau mult pe Lan, omul care nu renunța la războiul lui cu Umbra, dușmanul care îi distrusese neamul.

– Nu lupți cinstit, mormăi ea.

Melaine înălță o sprânceană.

– Ne luptăm cumva? Dacă da, atunci să știi că într-o bătălie sunt doar învingători și învinși. Regulile cavalerești sunt doar pentru jocuri. Vreau să-mi promiți că nu vei face nimic în vise fără ca mai întâi să ne întrebi pe una dintre noi. Știu că Aes Sedai nu pot minți, așa că vreau să-ți aud promisiunea.

Nynaeve scrâșni din dinți. Cuvintele erau ușor de rostit. Nu era nevoită să le respecte; nu era legată de Cele Trei Legăminte. Dar asta însemna să recunoască faptul că Melaine avea dreptate. Ceea ce ea nu credea, drept care nu voia să promită nimic.

– Nu va promite nimic, Melaine, îi citi Egwene gândurile. Ori de câte ori i se citește încăpățânarea aia de catâr pe față, fii sigură că nu iese din casă nici dacă-i arăți că a luat foc acoperișul.

Nynaeve îi aruncă și ei o privire încruntată. Auzi, de catâr! Când nu făcea decât să refuze să fie aruncată de colo-colo ca o păpușă din cârpe.

După câteva clipe, Melaine oftă.

– Foarte bine. Dar ai face bine să ții minte, Aes Sedai, că ești doar un copil în Tel'aran'rhiod. Hai, Egwene, trebuie să mergem.

Egwene tresări amuzată, și cele două femei dispărură.

Brusc, Nynaeve își dădu seama că hainele i se schimbaseră. Îi fuseseră schimbate; Înțeleptele cunoșteau îndeajuns de bine Tel'aran'rhiodul ca să schimbe lucrurile altora, ca și pe ale lor. Acum, purta o bluză albă și o fustă neagră care, spre

deosebire de fustele femeilor care tocmai dispăruseră, se oprea cu mult deasupra genunchilor. Pantofii și ciorapii dispăruseră, iar părul îi era împletit în două, cu cărare în mijloc, și legat cu panglici galbene. O păpușă din cârpe, cu fața vopsită, era aruncată la picioarele ei goale. Auzi cum îi scrâșnesc dinții. Asta se mai întâmplase o dată și atunci aflase cu mare greutate de la Egwene că așa își îmbrăcau Aielii fetițele.

Furioasă, se schimbă la loc, în rochia galbenă, tarabonează – de data aceasta, se mula și mai bine pe ea – și dădu un picior păpușii, care se ridică în aer și apoi dispăru. Melaine probabil că pusese ochii pe Lan; toți Aielii păreau să îl creadă un fel de erou. Gulerul înalt se desfăcu, dantelat, iar decolteul îngust se adânci și mai mult. Și-un zâmbet dacă îndrăznea femeia aia să-i adreseze lui Lan...! Dacă Lan...! Brusc, deveni conștientă că decolteul i se adâncește și lățește rapid și se grăbi să-l aducă la forma inițială; nu chiar de tot, suficient ca să n-o facă să roșească. Rochia era acum atât de strâmtă, încât de-abia se putea mișca în ea; o lărgi imediat.

Așadar, trebuia să *ceară voie?* Să le implore pe Înțelepte înainte de a mișca un deget? Oare n-o învinsese pe Moghedien? La momentul respectiv ce impresionate fuseseră, acum se pare că uitaseră cu totul.

Dacă nu se putea folosi de Birgitte ca să afle ce se întâmplă în Turn, poate găsea o cale de a afla și singură.

CAPITOLUL 15

Ce poți afla în vise

Cu grijă, Nynaeve reconstrui în minte imaginea camerei de lucru a Supremei Înscăunate, la fel cum făcuse și cu Inima Stâncii înainte de a adormi. Dar nu se întâmplă nimic, și atunci se încruntă. Acum, ar fi trebuit să se afle în Turnul Alb, în camera pe care o vizualizase. Încercând din nou, își imagină o cameră pe care o vizitase mult mai des, chiar dacă în împrejurări nefericite.

Inima Stâncii deveni camera de lucru Mai-marii peste novice, o încăpere micuță, cu lambriuri negre, plină de mobilă simplă, solidă, folosită de generații întregi de femei care deținuseră acea funcție. Când greșelile unei novice nu puteau fi ispășite prin frecatul podelelor și greblatul aleilor, aici era trimisă. Pentru ca o Aleasă să fie trimisă aici trebuia ca greșeala să fie foarte gravă, dar venea totuși aici, cu plumb în picioare, știind că pedeapsa va fi cel puțin la fel de dureroasă.

Nynaeve se abținu să privească în jur – Sheriam o făcuse îndărătnică precum un catâr în timpul numeroaselor ei vizite aici –, dar se trezi că se uită în oglinda de pe perete, unde

novicele şi Alesele îşi vedeau feţele plânse în timp ce o ascultau pe Sheriam cum le predică despre respectarea regulilor, acordarea respectului cuvenit etc. Supunerea faţă de regulile impuse de alţii şi acordarea respectului cuvenit fuseseră mereu punctele slabe ale lui Nynaeve. Urmele vagi de aur de pe rama bogat ornamentată arătau că oglinda era acolo de pe vremea Războiului de o Sută de Ani, dacă nu chiar de la Frângerea Lumii.

Rochia tarabonezã era frumoasă, dar cei care o vedeau îmbrăcată aşa, cu siguranţă, ar fi devenit bănuitori. Până şi domanele se îmbrăcau sobru când vizitau Turnul, iar Nynaeve ştia că femeia care păşea acolo voia să facă cea mai bună impresie. Nu că acum ar fi existat posibilitatea să întâlnească pe cineva acolo, doar o femeie care se visa pentru câteva clipe în Tel'aran'ehiod; înainte de Egwene, nimeni din Turn nu mai putuse intra în Lumea Viselor fără ajutor, cu excepţia lui Corianin Nedeal, cu peste patru sute de ani în urmă. Pe de altă parte, dintre ter'angrealele furate din Turn care încă se mai aflau în mâinile lui Liandrin şi ale acolitelor ei, unsprezece fuseseră studiate ultima oară de Corianin. Celelalte două din biroul lui Corianin, cele două pe care le aveau ea şi Elayne, asigurau accesul la Tel'aran'rhiod; cel mai bine era să creadă că şi celelalte făceau acelaşi lucru. Era puţin probabil ca Liandrin sau celelalte fete să se viseze înapoi în Turn, după ce fugiseră de acolo, dar nu voia să-şi asume riscul de a fi surprinsă asupra faptului. De altfel, nici nu era sigură că Corianin, femeia Aiel, investigase numai furtul ter'angrealelor. Documentele despre ter'angreale, pe care nimeni nu le înţelegea, erau adesea absconse; în plus, surorile Negre din Turn puteau avea şi alte ter'angreale.

Rochia se schimbă complet, acum era din lână albă, moale, dar nu de foarte bună calitate, şi tivită în şapte culori, câte una pentru fiecare Ajah. Dacă vedea pe cineva care nu dispărea după câteva momente, era hotărâtă să revină în Sienda şi să lase impresia că e doar una dintre Alese, care atingea Tel'aran'rhiodul în vis. Nu. Nu hanul, ci biroul lui Sheriam.

Cine apărea trebuia să fie Ajah Neagră, la urma urmei pe astea le vâna.

Completându-şi deghizamentul, se apucă de părul devenit brusc roşcat-auriu şi se strâmbă la faţa lui Melaine din oglindă. Iată o femeie pe care i-ar plăcea s-o dea pe mâna lui Sheriam.

Sala Mai-marii peste novice se afla lângă camerele novicelor, iar holurile largi, pardosite cu plăci de ceramică se animau din când în când la trecerea pe lângă draperiile şi lampadarele neaprinse; trecerea fetelor speriate, în uniforma albă a novicelor. Mai multe coşmaruri ale novicelor ar imobiliza-o pe Sheriam. Le ignoră în timp ce trecea în grabă pe lângă ele; nu stăteau în Lumea Viselor îndeajuns ca s-o poată vedea sau, dacă o vedeau, credeau că făcea parte din visul lor.

Erau doar câteva trepte până la biroul Supremei Înscăunate. Deodată, îi apăru în cale Elaida, cu faţa asudată, într-o rochie de un roşu-sângeriu, cu etola Supremei Înscăunate în jurul umerilor. Sau o eşarfă asemănătoare celei purtate de Suprema Înscăunată; acesteia îi lipsea dunga albastră. Ochii aceia negri, severi se aţintiră asupra lui Nynaeve.

– Eu sunt Suprema Înscăunată, fato! Nu ştii cum să-ţi arăţi respectul? Am să te... spuse ea şi dispăru fără să-şi termine ameninţarea.

Nynaeve începu să gâfâie. Elaida – Suprema Înscăunată; era un coşmar, fără nici o îndoială. „Probabil cel mai preţios vis al ei, gândi ea cu sarcasm. Mai degrabă ninge în Tear decât să ajungă ea atât de sus."

Anticamera era aproape cum şi-o amintea ea, cu o masă mare şi un scaun în spatele ei, pentru Păstrătoarea Cronicilor. Câteva scaune stăteau lipite de perete, pentru Aes Sedai care aşteptau să fie ascultate de Suprema Înscăunată; novicele şi Alesele stăteau în picioare. Hârtiile frumos aranjate pe masă, sulurile legate şi pergamentele mari, cu peceţi, nu se potriveau deloc cu Leane. Nu că Leane ar fi fost dezordonată, dimpotrivă, dar Nynaeve întotdeauna crezuse că noaptea ascundea tot.

Deschise uşa spre birou, dar îşi încetini pasul când pătrunse înăuntru. Nu-i de mirare că nu se putuse visa acolo; camera

nu semăna deloc cu ce-și amintea ea. Masa aceea sculptată și jilțul înalt, ca un tron. Scaunele ornamentate cu viță-de-vie, aliniate într-o curbă perfectă în fața mesei, nici mai aproape, nici mai departe de ea. Siuan Sanche prefera mobila simplă, de parcă ar fi vrut să spună că a rămas aceeași fiică de pescar, și păstra numai un scaun în plus, pe care vizitatorii nu erau lăsați să-l folosească întotdeauna. Și vaza aceea albă, plină cu trandafiri roșii, așezată pe un piedestal, ca un monument. Lui Siuan îi plăceau florile, dar prefera un buchet de culori, ca un câmp în miniatură, acoperit de flori sălbatice. Deasupra șemineului atârna cândva un tablou simplu: câteva bărci de pescuit printre trestii înalte. Acum erau două tablouri, pe unul Nynaeve îl recunoscu. Rand, luptându-se cu Rătăciții, care îi spuneau Ba'alzamon, în norii de deasupra Flăcării. Celălalt, alcătuit din trei părți, înfățișa scene care nu-i spuneau nimic.

Ușa se deschise, și Nynaeve simți că-i stă inima în loc. O Aleasă cu părul roșcat pe care n-o mai văzuse până atunci intră în cameră și o privi lung. Nu dispăru cât ai clipi. Tocmai când Nynaeve se pregătea să revină în biroul lui Sheriam, roșcata spuse:

– Nynaeve, dacă Melaine ar ști că te folosești de chipul ei, ar face mai mult decât să te îmbrace în haine de copil.

În clipa următoare, femeia se preschimbă în Egwene, în hainele ei de femeie Aiel.

– Erai cât pe-aci să mă îmbătrânești cu zece ani, mormăi Nynaeve. Vasăzică Înțeleptele s-au hotărât să te lase să vii și să pleci când vrei. Sau Melaine e cea care...

– Ar cam trebui să-ți fie frică, se răsti Egwene, îmbujorându-se. N-ai minte deloc, Nynaeve. Ești un copil care se joacă într-un hambar cu o lumânare aprinsă.

Nynaeve rămase cu gura căscată. „*Egwene* s-o certe pe *ea?*"

– Ia ascultă, Egwene al'Vere. Nu accept așa ceva de la Melaine și n-am să accept așa ceva nici de la...

– Ai face mai bine să accepți de la cineva, înainte de a-ți pierde viața.

– Dar...

– Ar trebui să-ți iau inelul ăla de piatră. Mai bine i-l dădeam lui Elayne și-i spuneam să nu te lase să-l folosești deloc.

– Să nu mă lase să-l...!

– Crezi că Melaine exagera? întrebă Egwene cu asprime în glas, scuturând un deget la fel ca Melaine. Nu exagera deloc, Nynaeve. Înțeleptele ți-au spus un adevăr simplu, de nenumărate ori, dar tu le crezi niște tâmpite care vorbesc la pereți. Ar trebui să te comporți ca o femeie matură, nu ca un copil răzgâiat. Pe cuvântul meu, nu știu câtă minte ai avut în capul ăla, dar știu că s-a evaporat de mult. Recuperează-o, Nynaeve, cât nu e prea târziu!

Egwene pufni tare pe nas, rearanjându-și șalul pe umeri.

– În momentul ăsta încerci să te joci cu focul, prea nesăbuită ca să-ți dai seama că ai putea cădea în el, încheie ea.

Nynaeve privea uimită. Se certau destul de des, dar Egwene niciodată nu încercase să o trateze ca pe o fetiță prinsă cu degetele în borcanul cu miere. Niciodată! Rochia. Purta rochia unei Alese și avea chipul altcuiva. Redeveni ea însăși, într-o rochie de lână albastră, bună, pe care o purta adesea la întrunirile Soborului Femeilor și ca să rezolve problemele Sfatului Satului. Acum simțea că are din nou întreaga autoritate a Meșteresei.

– Sunt foarte conștientă de ceea ce nu știu, dar femeile acelea Aiel...

– Nu-nțelegi că ai putea visa ceva din care n-ai mai putea ieși? o întrerupse Egwene. Visele sunt reale aici. Dacă te lași atrasă într-un vis la care ții mult, ai putea rămâne acolo. Fără putință de scăpare. Până la moarte.

– Mă lași...?

– Tel'aran'rhiodul e plin de coșmaruri, Nynaeve.

– Mă lași și pe mine să vorbesc? strigă Nynaeve.

Sau mai degrabă încercă să strige; întrebarea ei prea suna a rugăminte și a frustrare ca să-i convină. Era prea mult pentru ea.

– Nu, nu te las, răspunse Egwene hotărât. Până nu spui și tu un lucru pe care merită să-l asculți. Am spus coșmaruri, Nynaeve, da, coșmaruri. Un coșmar în Tel'aran'rhiod e

adevărat. Şi uneori rămâne după ce a plecat persoana care l-a avut. Dar tu pur şi simplu nu vrei să înţelegi!

Brusc, braţele lui Nynaeve fură imobilizate. Se zbătu, dând din cap, cu ochii ieşiţi din orbite. Două matahale de bărbaţi o ridicară în aer, cu nişte feţe pe care toate viciile din lume îşi lăsaseră urmele, salivând printre dinţii galbeni, ascuţiţi. Nynaeve încercă să-i facă să dispară – dacă o Înţeleaptă Vestitoare-n-vise putea asta, putea şi ea –, dar unul dintre ei îi sfâşie pieptarul ca pe o bucată de pergament. Celălalt o apucă de bărbie cu o mână aspră, cornoasă şi îi întoarse faţa spre el; se aplecă spre ea, cu gura deschisă. Ca s-o sărute sau s-o muşte, Nynaeve nu-şi dădu seama, oricum mai bine murea decât să-l lase să facă ori una, ori alta. Încercă să atingă *saidarul*, dar nu reuşi; era plină de groază, nu de furie. Unghii groase i se înfipseră în obraji, ţinându-i capul fix. Era opera lui Egwene, mai mult ca sigur. Egwene.

– Te rog, Egwene! scânci ea, prea speriată ca să-şi mai dea seama. Te rog!

Bărbaţii – creaturile – dispărură, iar ea căzu în picioare pe podea. Câteva clipe, nu făcu decât să tremure şi să plângă. Apoi îşi drese rochia, dar urmele unghiilor lungi îi rămaseră pe gât şi piept. Hainele se reparau uşor în Tel'aran'rhiod, dar ceea ce i se întâmpla unui om... Genunchii îi tremurau atât de tare, încât de-abia se ţinea să nu se prăbuşească la pământ.

Într-un fel se aştepta ca Egwene s-o consoleze, şi de data aceasta ar fi acceptat cu bucurie. Dar cealaltă femeie nu spuse decât:

– Sunt şi lucruri mai rele aici. Coşmarurile sunt, într-adevăr, groaznice. Eu le-am făcut şi desfăcut pe astea, dar până şi eu am probleme cu cele peste care dau. Şi să ştii că n-am încercat să le ţin în frâu. Dacă ştiai cum să le desfaci, le-ai fi desfăcut.

Nynaeve scutură din cap furioasă, refuzând să-şi şteargă lacrimile de pe obraji.

– Aş fi putut să ies din vis. Să mă întorc în sala lui Sheriam sau în patul meu, replică ea fără să pară supărată, desigur.

– Dacă n-ai fi fost paralizată de groază, spuse Egwene sec. Și renunță la expresia aia îmbufnată. Nu-ți șade bine deloc.

Nynaeve o fulgeră cu privirea, dar efectul nu fu același ca de obicei; în loc să se aprindă, Egwene nu făcu decât să înalțe o sprânceană la ea.

– Nimic din ce-i aici nu se potrivește cu Siuan Sanche, zise Nynaeve ca să schimbe subiectul.

Ce se întâmplase cu Egwene?

– Într-adevăr, spuse Egwene privind în jur. Înțeleg de ce a trebuit să intru prin vechea mea cameră de novice. Dar cred că uneori oamenii mai încearcă și ceva nou.

– Asta am și vrut să spun, replică Nynaeve cu răbdare.

Nici vocea ei nu sunase supărată, nici fața ei nu se arătase îmbufnată. Era absurd.

– Femeia care a mobilat sala asta nu privește lumea cu aceeași ochi cu care o privea femeia dinaintea ei. Uită-te la tablouri. Nu știu ce vor să spună cele trei legate între ele, dar pe celălalt cred că-l recunoști la fel de bine ca și mine.

Fuseseră amândouă martore la acel eveniment.

– Cred că e vorba de Bonwhin, zise Egwene gânditoare. N-ai fost atentă la lecții. Este un triptic.

– În fine, celălalt e important.

Le ascultase pe Galbene cu destulă atenție. De cele mai multe ori, spuneau numai aiureli.

– Impresia mea e că femeia care l-a pus aici vrea să nu uite cât de periculos e Rand. Dacă Siuan Sanche s-a întors împotriva lui Rand... Egwene, asta ar fi mult mai rău decât dorința ei de a o readuce pe Elayne în Turn.

– Poate. Poate că hârtiile astea ne vor spune ceva. Tu caută aici. După ce termin cu camera de lucru lui Leane, te ajut și eu.

Nynaeve privi indignată spatele lui Egwene în timp ce aceasta părăsea încăperea. „Auzi, tu caută aici!" Egwene nu avea nici un drept să-i dea ei porunci. Ar trebui să se ia după ea și să-i spună asta de la obraz. „Atunci de ce-ai rămas aici ca o proastă?" se întrebă ea mânioasă. Căutatul prin hârtii era o idee bună, putea s-o facă la fel de bine aici ca și acolo. De

fapt, era mai probabil ca camera de lucru Supremei Înscăunate să conţină ceva important. Mormăind despre ce ar face ca s-o pună la punct pe Egwene, se îndreptă spre masa bogat ornamentată, foşnind din rochie la fiecare pas.

Pe masă nu se aflau decât trei cutii lăcuite, aranjate cu o precizie incredibilă. Amintindu-şi de capcanele puse de cel care vrea să-şi apere secretele, făcu un băţ lung cu care deschise capacul prins în balamale al primei cutii, verde-aurie, împodobită cu bâtlani care se bălăceau în apă. Era o trusă de scris, cu pene, cerneală şi nisip. Cutia cea mai mare, cu trandafiri roşii care se împleteau cu suluri aurii, conţinea peste douăzeci de sculpturi delicate, din fildeş şi turcoaz, animale şi oameni, toate aşezate pe catifea gri-deschis.

Când deschise cea de-a treia cutie – şoimi aurii care se luptau printre norii albi pe un cer albastru –, văzu că primele două se închiseseră. Lucruri din astea se întâmplau des aici; în lumea reală totul părea că vrea să rămână cum era, aici însă, o clipă dacă îţi luai ochii de pe un obiect, acesta arăta altfel când reveneai asupra lui.

A treia cutie chiar conţinea documente. Băţul dispăru, şi Nynaeve ridică precaut prima foaie de pergament. Semnat oficial „Joline Aes Sedai", era o cerere smerită de a face penitenţă, Nynaeve tresărind numai citind-o în fugă. Nimic interesant acolo, doar pentru Joline. În josul paginii stătea scris „aprobat", cu litere ascuţite, neglijente. Când se întinse ca să pună pergamentul la loc, acesta dispăru; cutia se închisese.

Oftând, o deschise din nou. Hârtiile dinăuntru arătau altfel. Ţinând capacul, le ridică una după alta şi le citi repede. Sau încercă să le citească. Uneori, scrisorile şi rapoartele dispăreau în timp ce le ridica, alteori, când ajungea la jumătatea lor. Dacă aveau o parte introductivă, aceasta era simplă: „Mamei, cu respect". Unele erau semnate de Aes Sedai, altele de femei cu alte titluri, nobile sau fără nici un titlu. Nici una nu părea să aibă vreo legătură cu problema ei. Mareşalul-General al Saldaeei şi oştirea lui nu puteau fi găsiţi, iar regina Tenobia refuza să coopereze; reuşi să citească până la capăt acel raport, dar acesta presupunea că cititorul ştia de ce

Mareşalul-General nu se afla în Saldaea şi în ce privinţă nu voia regina să coopereze. Nici un raport din partea iscoadelor Ajah în Tanchico în ultimele trei săptămâni; doar atât. Un conflict între Illian şi Murandy care se aplana, Pedron Niall fiind cel care îşi aroga meritul; chiar şi în puţinele rânduri pe care le citi parcă auzi cum scrâşneau dinţii autorului. Scrisorile erau, fără îndoială, foarte importante, cele pe care reuşise să le citească şi cele care îi dispăreau sub ochi, dar nu-i foloseau la nimic. Tocmai începuse ceea ce părea a fi un raport despre o întrunire suspectă – acesta era cuvântul folosit – al surorilor Albastre, când un strigăt jalnic, „O, Lumină sfântă, nu!", veni din anticameră.

Dând fuga într-acolo, făcu să-i apară în mână o măciucă zdravănă, cu ţepi din metal în capăt. Dar când intră, aşteptându-se să o vadă pe Egwene apărându-se de un agresor, o văzu în spatele mesei Păstrătoarei Cronicilor privind în gol. Cu o expresie îngrozită, desigur, dar nevătămată şi fără să fie ameninţată de cineva, cel puţin din câte îşi dădea seama Nynaeve. Egwene tresări la vederea ei, apoi încercă să-şi vină în fire.

– Nynaeve, Elaida e Suprema Înscăunată.

– Nu fi bleagă! o apostrofă Nynaeve.

Şi totuşi, cealaltă cameră, care nu era deloc în stilul lui Siuan Sanche...

– E imposibil. N-are cum să fie.

– Am ţinut un pergament în mână, Nynaeve, semnat „Elaida do Avriny a'Roihan, Paznica Peceţilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată", şi întărit de pecetea Supremei Înscăunate.

Nynaeve simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Dar cum aşa? Ce s-a întâmplat cu Siuan? Egwene, Turnul detronează o Supremă Înscăunată numai dintr-un motiv foarte serios. Doar două au avut soarta asta în aproape trei mii de ani.

– Poate că Rand a fost un motiv îndeajuns de serios, replică Egwene, cu o voce calmă acum, deşi ochii îi erau la fel de mari. Poate că s-a îmbolnăvit de ceva pe care Galbenele nu s-au priceput să Tămăduiască sau a căzut pe scări şi şi-a rupt

gâtul. Ce contează acum e că Elaida e Suprema Înscăunată. Nu cred că-l va sprijini pe Rand așa cum a făcut-o Siuan.

– Moiraine, mormăi Nynaeve. Atât de sigură că Siuan va părăsi Turnul.

Nu putea crede că Siuan Sanche era moartă. O urâse de mai multe ori, din când în când chiar temându-se un pic de ea – putea recunoaște asta acum, cel puțin în sinea ei –, dar o și respectase. Crezuse că Siuan va fi Suprema Înscăunată pentru totdeauna.

– Elaida. Lumină sfântă! E mârșavă ca un șarpe și crudă ca un leu. Niciodată nu știi ce are de gând să facă.

– Cred că am dat de ceva, zise Egwene și își apăsă pântecele cu mâinile, de parcă și ei i s-ar fi întors pe dos. Un document foarte scurt. Am reușit să-l citesc pe tot. „Toate surorile loiale trebuie să dea de știre imediat ce o văd pe Moiraine Damodred. Trebuie reținută dacă e posibil, prin absolut orice mijloace, și trimisă în Turnul Alb pentru a fi judecată sub acuzația de trădare." Același limbaj folosit se pare și în cazul lui Elayne.

– Dacă Elaida vrea ca Moiraine să fie arestată, atunci știe că Moiraine îl ajută pe Rand, și asta nu-i place.

Lui Nynaeve îi făcea bine să vorbească. O împiedica să vomite. Trădare. De asta le ferecau pe femei. Își dorise atât de mult s-o pună pe Moiraine cu botul pe labe. Acum Elaida o va scuti de asta.

– Cu siguranță, nu-l va sprijini pe Rand, adăugă ea.

– Întocmai.

– Surorile loiale. Egwene, asta se potrivește cu mesajul Macurei. Nu știu ce s-a întâmplat cu Siuan, dar sunt sigură că nu toate Ajah au fost de acord cu alegerea Elaidei drept Supremă Înscăunată. Absolut sigură.

– Că bine zici. Bravo, Nynaeve! Nu mi-am dat seama de asta.

Zâmbetul lui Egwene era atât de satisfăcut, încât Nynaeve îi răspunse la fel.

– E vreo dare de seamă despre Siu... pe masa de scris a Supremei Înscăunate, despre o întrunire a Albastrelor. Tocmai

îl citeam când te-am auzit strigând. Pun rămăşag că Albastrele n-au susţinut-o pe Elaida.

Albastrele şi Roşiile aveau un fel de armistiţiu când lucrurile mergeau bine şi săreau unele la gâtul celorlalte când lucrurile mergeau prost.

Dar când se întoarseră în camera de lucru a Supremei Înscăunate, nu mai găsiră raportul. Erau o mulţime de documente – scrisoarea lui Joline reapăruse; Egwene îşi aruncă ochii peste ea şi sprâncenele i se înălţară aproape de păr –, dar nu era documentul pe care îl voiau ele.

– Îţi aminteşti ce spunea? întrebă Egwene.

– Citisem doar câteva rânduri când ai strigat şi... Nu-mi amintesc.

– Încearcă, Nynaeve. Hai.

– Încerc, Egwene, dar nu pot. Încerc.

Simţi cum propriile cuvinte o lovesc ca un baros. Auzi, să se scuze. În faţa lui Egwene, pe care o bătuse la fund fiindcă făcuse o criză de isterie cu mai puţin de doi ani în urmă. Şi adineaori fusese mândră ca o găină care tocmai a ouat că Egwene era mulţumită de ea. Îşi amintea foarte bine ziua când se schimbase raportul de forţe, când încetaseră a mai fi Meştereasa şi fata care nu ieşea din cuvântul ei, devenind doar două femei departe de casă. Acum se părea că raportul de forţe era net în favoarea lui Egwene, ceea ce nu-i plăcea deloc. Trebuia să facă ceva pentru a reveni la ce era în trecut.

Minciuna. Azi, pentru prima oară o minţise voit pe Egwene. Din cauza asta îşi pierduse autoritatea morală, din cauza asta se bâlbâia acum, incapabilă să-şi impună punctul de vedere.

– Am băut ceaiul, Egwene, zise ea poticnit, aşa cum se cuvenea. Ceaiul de rădăcina-furcii făcut de Macura. Cele două femei ne-au cărat la etaj ca pe nişte saci umpluţi cu pene. Îţi închipui cum arătam. Dacă Thom şi Juilin n-ar fi apărut ca din senin ca să ne scape din ghearele lor, probabil că şi acum am mai fi acolo. Sau în drum spre Turn, atât de pline de ceai încât nu ne-am fi trezit decât la destinaţie.

Trăgând adânc aer în piept, Nynaeve încercă să adopte un ton hotărât, un lucru foarte greu când tocmai ai mărturisit că ai fost o proastă și jumătate. Nu reuși decât să se bâlbâie:

– Dacă le spui Înțeleptelor despre asta... mai ales lui Melaine... să știi că te iau la palme.

Cuvintele ei ar fi trebuit să o mânie pe Egwene. Acum părea ciudat să pornești o ceartă – de obicei certurile lor se terminau înainte de a începe, Egwene nevăzându-le rostul, spre nemulțumirea lui Nynaeve, fiindcă fata căpătăse obiceiul de a refuza lupta –, oricum o situație mult mai acceptabilă decât aceasta. Egwene nu făcu decât să-i zâmbească. Un zâmbet amuzat. Un zâmbet amuzat și *condescendent*.

– Eram aproape sigură, Nynaeve. Trăncăneai zi și noapte despre ierburile tale fără să pomenești vreodată despre o plantă numită rădăcina-furcii. Eram sigură că de la femeia aia ai auzit de ea. Întotdeauna ai încercat să prezinți lucrurile într-o lumină favorabilă ție. Dacă ai cădea cu capul într-o cocină, ai încerca să convingi pe toată lumea că ai făcut-o intenționat. Dar ceea ce trebuie să hotărâm acum...

– Eu nu fac așa ceva, bolborosi Nynaeve.

– Ba da. Faptele sunt fapte. Mai bine nu te-ai mai jelui atâta și m-ai ajuta să hotărăsc...

Nu te mai jelui! Era clar că discuția nu se îndrepta în direcția dorită de ea.

– Ba nu sunt. Mă refer la fapte. Niciodată n-am făcut așa ceva.

Preț de o clipă, Egwene o privi în tăcere.

– Văd că o ții una și bună. Foarte bine. M-ai mințit...

– N-a fost o minciună, mormăi Nynaeve. Nu chiar o minciună.

Cealaltă femeie ignoră întreruperea.

– ... Și te minți și pe tine. Mai ții minte ce mi-ai dat să beau ultima oară când te-am mințit?

Brusc, în mâna lui Egwene apăru o ceașcă plină de un lichid vâscos, de un verde bolnăvicios; de parcă ar fi fost luat dintr-o baltă stătută.

– *Singura* dată când te-am mințit. Amintirea gustului m-a oprit s-o mai fac din nou. Dacă nu-ți poți spune adevărul nici măcar ție...

Nynaeve nu se putu stăpâni și făcu un pas înapoi. Ferigapisicii fiartă și pulbere de frunza-atotștiutorului; numai gândul la amestecul ăla îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

– N-am mințit cu adevărat.

„De asta se scuza întruna?"

– Pur și simplu, nu ți-am spus tot adevărul.

„Eu sunt Meștereasa! Am fost Meștereasa; ceea ce ar mai trebui să conteze."

– Doar nu crezi că...

„Spune-i. Nu tu ești copilul aici și sigur n-ai să bei."

– Egwene, eu...

Egwene îi vârî ceașca sub nas; Nynaeve simți mirosul acru.

– Bine, zise ea în grabă.

„E imposibil ce mi se întâmplă!" Dar nu-și putea dezlipi ochii de pe ceașca plină ochi și nu-și putea opri cuvintele care dădeau pe dinafară:

– Uneori, încerc ca lucrurile să pară mai bune pentru mine decât sunt cu adevărat. Uneori. Dar niciodată nu e vorba de ceva important. Niciodată... n-am mințit... în legătură cu ceva important. Niciodată, jur! Am mințit numai în legătură cu lucruri lipsite de importanță.

Ceașca dispăru, și Nynaeve scoase un oftat de ușurare. „Proasto, femeie proastă ce ești! Gata-gata să te facă să bei! Ce-i cu tine?"

– Trebuie să hotărâm cui să spunem ce-am aflat, zise Egwene de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Lui Moiraine trebuie să-i spunem neapărat, la fel și lui Rand, însă, dacă află toată lumea despre asta... Aielii sunt ciudați, ca să nu mai vorbim de Aes Sedai. Cred că oricum îl vor urma pe Rand ca pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile, dar din clipa în care vor afla că Turnul Alb e împotriva lui, nu cred că vor mai fi atât de zeloși.

– Mai curând sau mai târziu tot vor afla, mormăi Nynaeve.

„N-avea cum să mă facă să beau!"

– Mai bine mai târziu, Nynaeve. Așa că nu te da de ceasul morții ca să le spui Înțeleptelor la următoarea noastră întâlnire. De fapt, ar fi mai bine să nu pomenești nimic despre vizita asta în Turn. Așa poate ai să reușești să păstrezi secretul.

– Nu sunt o proastă, replică Nynaeve bățos și simți cum o ia cu fiori când Egwene ridică din nou din sprânceană.

Nici nu avea de gând să aducă vorba despre vizita ei în fața Înțeleptelor. Nu că ar fi fost mai ușor să le sfideze pe la spate. Nici vorbă de așa ceva. Și sigur nu încerca să prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă ei. Nu era drept ca Egwene să sară de colo-colo prin Tel'aran'rhiod, în timp ce ea trebuia să primească tot felul de lecții și de ocări.

– Știu, spuse Egwene. Atunci când nu te lași dusă de val. Trebuie să-ți păstrezi cumpătul, să-ți ții firea dacă se adeveresc cele spuse despre Rătăciți, mai ales despre Moghedien.

Nynaeve o privi încruntată, dând să-i spună că știa să-și păstreze cumpătul și că o va plesni dacă n-o credea în stare de așa ceva, dar cealaltă femeie nu-i lăsă nici o șansă.

– Trebuie să dăm de întrunirea surorilor Albastre. Dacă i se opun Elaidei, poate – am zis poate – îl vor sprijini pe Rand, așa cum a făcut-o și Siuan. Era menționat vreun oraș sau vreun sat? Vreo țară?

– Cred că... Nu-mi amintesc.

Nynaeve se străduí din răsputeri să scape de nota defensivă din vocea ei. „Lumină sfântă, am mărturisit totul, m-am făcut de râs, numai ca să înrăutățesc și mai mult situația!"

– Dar am să-ncerc să-mi amintesc.

– Foarte bine. Trebuie să le găsim, Nynaeve, zise Egwene și o cercetă cu privirea, Nynaeve refuzând să repete promisiunea. Ai grijă cu Moghedien. Nu te bucura că ai învins-o în Tanchico.

– Nu sunt naivă, Egwene, replică Nynaeve cu precauție.

Era frustrant să-și țină firea, dar, dacă tot ce făcea Egwene era să nu bage în seamă atacurile ei sau să o certe, n-avea nimic de pierdut, doar că trecea drept mai neghioabă decât fusese deja.

– Știu. Ai mai spus-o. Dar ai grijă să nu uiți. Umblă cu teamă.

De data aceasta, Egwene nu dispăru încet, ci dispăru pur și simplu, la fel de brusc precum Birgitte.

Nynaeve privi lung locul în care stătuse Egwene, gândindu-se la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună. În cele din urmă, își dădu seama că putea rămâne acolo toată noaptea; se repeta, dar deja trecuse momentul de a mai spune ceva. Bombănind, părăsi Tel'aran'rhiodul, întorcându-se în patul ei din Sienda.

Egwene deschise ochii brusc, într-un întuneric aproape total, tulburat numai de câteva raze de lună care se insinuau prin gura de fum. Se bucura că se acoperise cu o grămadă de pături; focul se stinsese, iar frigul umpluse cortul. Respirația i se prefăcea în aburi. Fără să ridice capul, se uită în jur. Nici urmă de Înțelepte. Era tot singură.

Aceasta era marea ei teamă în excursiile ei solitare prin Tel'aran'rhiod: să se întoarcă și s-o găsească pe Amys sau pe oricare alta așteptând-o. În fine, poate nu cea mai mare – pericolele din Lumea Viselor erau imense, cum îi spusese și lui Nynaeve –, dar era. Nu pedeapsa o înspăimânta, genul de pedeapsă pe care o aplica Bair. Dacă ar fi găsit o Înțeleaptă stând cu ochii pe ea, ar fi acceptat pedeapsa fără să crâcnească, dar Amys îi spusese aproape la început că, dacă intra în Tel'aran'rhiod fără ca una dintre ele s-o însoțească, o izgoneau de lângă ele, refuzând să o mai învețe ceva. Această perspectivă o înspăimânta mai mult decât oricare alta. Dar chiar și așa, trebuia să continue. Oricât de multe lucruri o învățau, tot nu erau destule. Voia să știe acum, să știe totul.

Conducând Puterea, aprinse lampa și flăcările în locul unde arsese focul; nu mai era nimic de ars, dar legă firele între ele. Rămase întinsă acolo, privind cum i se adună aburii în jurul gurii și așteptă să se facă îndeajuns de cald ca să se poată îmbrăca. Era târziu, însă poate că Moiraine încă nu adormise.

Încă mai era uimită de ceea ce se întâmplase cu Nynaeve. „Cred că până la urmă ar fi băut, dacă aș fi pus presiune pe

ea." Se temuse atât de mult ca Nynaeve să nu afle că nu avea permisiunea Înțeleptelor de a hoinări prin Lumea Viselor de una singură, atât de sigură că roșeața din obraji o dăduse de gol, încât nu se putea gândi decât la cum s-o facă pe Nynaeve să nu vorbească, să nu-și dea seama de adevăr. Și mai fusese sigură că Nynaeve va afla până la urmă – femeia era în stare s-o pârască și să spună că o făcea spre binele ei –, că tot ce putea face era să vorbească, să încerce să se concentreze numai pe greșelile comise de Nynaeve. Oricât de mult ar fi înfuriat-o Nynaeve, nu fusese în stare să scoată nici măcar un țipăt. Cu toate acestea, reușise să iasă cu fața curată.

Dacă se gândea bine, Moiraine rareori ridica vocea, iar atunci când o făcea, reușea cel mai puțin să obțină ce-și dorea. Femeia era așa încă înainte de a începe să se poarte atât de ciudat cu Rand. Nici Înțeleptele nu țipau vreodată la cineva – doar unele la altele, câteodată – și, chiar dacă mai bombăneau că nu erau ascultate de căpeteniile clanurilor, de cele mai multe ori tot reușeau să-și impună punctul de vedere. Era o veche zicală pe care de-abia acum o înțelegea: „Cel care refuză să audă un strigăt se chinuiește să audă o șoaptă". Nu va mai striga la Rand. O voce de femeie hotărâtă, calmă, numai de atât era nevoie. De aceea n-a strigat nici la Nynaeve; la urma urmei, era femeie, nu o fetișcană pe care o apucă istericalele.

Se trezi chicotind. Mai ales cu Nynaeve nu trebuia să ridice vocea, cu calm obținea tot ce voia.

În sfârșit, cortul se încălzise suficient, drept care dădu păturile deoparte și se îmbrăcă repede. Trebuia să spargă gheața din urciorul cu apă înainte de a scăpa de cocleala din gură. Punându-și pelerina în jurul umerilor, desfăcu firele Focului – era periculos să lase Focul legat – și, când flăcările dispărură, ieși din cort. Frigul o prinse ca într-o menghină de gheață în timp ce grăbea pasul prin tabără.

Vedea numai corturile din apropiere, niște umbre joase care puteau trece drept niște movile de pământ, numai că tabăra se întindea pe câteva mile în ținutul muntos, și într-o parte, și în cealaltă. Aceste vârfuri înalte, zimțate nu erau Osia

Lumii; aceea era mult mai înaltă și se afla la mai multe zile depărtare, spre apus.

Se apropie șovăitoare de cortul lui Rand. O dungă de lumină se vedea de-a lungul clapei. O Fecioară păru că apare din pământ când ajunse la câțiva pași, cu arcul din corn în spate, cu tolba de săgeți la cingătoare, iar în mâini cu lancea și cu scutul. Egwene nu observă alte Fecioare în întunericul din jur, dar știa că sunt acolo, chiar dacă erau înconjurate de șase clanuri care susțineau că-i sunt credincioase lui *Car'a'carn*. Aielii Miagoma erau undeva, spre miazănoapte, îndreptându-se în aceeași direcție; Aielii Timolan nu voiau să spună care le sunt intențiile. Lui Rand nu părea să-i pese unde se aflau celelalte clanuri. Toată atenția lui era îndreptată asupra marșului forțat spre Pasul Jangai.

– E treaz, Enaila? întrebă ea.

Umbrele lunii se mișcară pe fața Fecioarei când aceasta încuviință din cap.

– Nu doarme destul. Un bărbat nu poate rezista fără să se odihnească, spuse ea ca o mamă care își face griji în privința fiului.

De lângă cort se desprinse o umbră care se dovedi a fi Aviendha, cu șalul înfășurat în jurul umerilor. Nu părea că simte frigul, doar ceasul nopții.

– I-aș cânta un cântec de leagăn dacă ar avea vreun efect. Am auzit că unele femei stau treze toată noaptea din cauza unui prunc, dar un bărbat matur ar trebui să știe că ceilalți vor să se bucure și ei de căldura păturilor, zise ea împărțind un chicot cu Enaila.

Clătinând din cap față de ciudățenia Aielilor, Egwene se aplecă și se uită prin crăpătură. Mai multe lămpi luminau interiorul. Rand nu era singur. Natael privea obosit și își înăbuși un căscat. Cel puțin el voia să doarmă. Rand ședea întins lângă una dintre lămpile aurite și citea o carte cu învelitoarea din piele jerpelită. O traducere din *Profețiile Dragonului*, după câte îl cunoștea ea.

Brusc, Rand dădu paginile înapoi, citi și izbucni în râs. Egwene încercă să se convingă că era o reacție normală, nimic nebunesc, doar amărăciune.

– Bună glumă, îi zise Rand lui Natael, închizând cartea și aruncând-o spre el. Citește paginile 287 și 400 și spune-mi dacă n-am dreptate.

Egwene strânse din buze și se îndreptă de spate. Ar fi trebuit să se poarte mai frumos cu cărțile. Nu-i putea vorbi cu menestrelul de față. Era păcat că trebuia să-i țină companie un ins pe care de-abia îl știa. Nu. Vorbea cu Aviendha, vorbea cu căpeteniile destul de des, cu Lan toată ziua, uneori cu Mat.

– De ce nu intri și tu, Aviendha? Dacă ai fi acolo, poate că ar vrea să vorbească și despre altceva, nu numai despre cartea aia.

– A vrut să stea de vorbă cu menestrelul, Egwene, rareori o face de față cu mine sau cu altcineva. Dacă n-aș fi ieșit eu, ar fi ieșit ei.

– Copiii îți dau mare bătaie de cap, din câte am auzit eu, remarcă Enaila râzând. Băieții sunt cei mai răi. S-ar putea să-ți dai seama de adevărul ăsta, dacă tot ai renunțat la lance.

Aviendha se încruntă spre ea și se întoarse cu pași mari la locul ei de lângă cort ca o pisică ofensată. Enailei i se păru amuzant și gestul Aviendhei, drept care începu să râdă și mai abitir.

Mormăind ceva despre umorul Aielilor – nu-l înțelegea aproape niciodată – Egwene se îndreptă spre cortul Moirainei, nu departe de cel al lui Rand. Și aici se întrezărea o dungă de lumină, semn că Aes Sedai era trează. Moraine mânuia Puterea; doar într-o mică măsură, dar îndeajuns ca Egwene să-și dea seama. Lan dormea în apropiere, învelit cu pelerina de Străjer; cu excepția capului și a cizmelor, restul părea că face parte din noapte. Își trase mantia mai aproape de ea, își ridică puțin rochia și păși tiptil ca să nu-l trezească.

Respirația lui Lan nu se schimbă, ceva totuși o făcu să-l privească din nou. Ochii, ațintiți asupra ei, îi străluceau în lumina lunii. Când Egwene întoarse capul, Lan închise ochii

la loc. Fără să i se miște vreun mușchi; ca și cum nu s-ar fi trezit. Uneori, omul ăsta o speria. Oare ce vedea Nynaeve la el?

Îngenunche lângă clapa cortului și privi înăuntru. Moraine ședea înconjurată de strălucirea *saidarului*, balansându-și prin fața ochilor pietricica albastră care de obicei îi atârna de frunte. Pietricica strălucea, adăugând ceva la lumina singurei lămpi din cort. Focul se transformase în cenușă; chiar și mirosul dispăruse.

– Pot să intru?

Fu nevoită să întrebe a doua oară ca Moiraine să răspundă:

– Desigur.

Lumina *saidarului* dispăru încet, și Aes Sedai începu să-și prindă în păr lănțișorul de aur.

– Îl spionai pe Rand? întrebă Egwene așezându-se lângă ea.

În cort era la fel de frig ca afară. Conduse Puterea și legă flăcările deasupra cenușii.

– Ai spus că n-ai să mai faci așa ceva, continuă ea.

– Dat fiind că Înțeleptele îi puteau supraveghea visele, am spus că ar trebui să-i respectăm cât de cât intimitatea. De când Rand le-a interzis accesul, Înțeleptele nu m-au mai solicitat și nici eu nu m-am oferit să le ajut. Nu uita că au interesele lor, care s-ar putea să nu coincidă cu cele ale Turnului.

Cât ai clipi ajunseseră din nou la subiectul acela atât de spinos. Egwene încă nu era sigură cum să-i spună ce știa fără să le nedreptățească pe Înțelepte, dar poate că singura metodă era să-i spună și apoi să fie cu ochii în patru.

– Elaida este Suprema Înscăunată, Moiraine. Nu știu ce s-a întâmplat cu Siuan.

– De unde știi? întrebă Moiraine calm. Ai aflat ceva preumblându-te prin Lumea Viselor? Sau Înzestrarea ta de Vestitoare-în-vise s-a manifestat în sfârșit?

Aceasta era scăparea ei. Unele dintre Aes Sedai din Turn credeau că e o Vestitoare, o femeie ale cărei vise prevedeau viitorul. Avea, într-adevăr, vise despre care știa că înseamnă ceva, dar interpretarea lor era cu totul și cu totul altceva. Înțeleptele spuneau că acea cunoaștere venea din interior; pe de altă parte, nici una dintre Aes Sedai nu o ajutase în vreun fel

sau altul. Dacă Rand se așeza într-un jilț, știa că proprietarul jiltului se va înfuria foarte la vestea că cineva se așezase în el; faptul că proprietarul era o femeie era cam tot ce putea ghici, nimic mai mult. Uneori, visele erau complicate. Perrin, ținând-o pe Faile pe genunchi, sărutând-o în timp ce tânăra îi zburlea barba tăiată scurt pe care bărbatul o purta în vis. În spatele lor fluturau două steaguri, unul cu un cap de lup roșu, celălalt cu un vultur sângeriu. Un bărbat îmbrăcat într-o haină galbenă, strălucitoare stătea aproape de umărul lui Perrin, cu o sabie legată în spate; își dădea seama că e un Spoitor, deși nici un Spoitor n-ar atinge o sabie. Toate detaliile, cu excepția bărbii, păreau importante. Steagurile, Faile care îl săruta pe Perrin, chiar și Spoitorul. De câte ori Spoitorul se apropia de Perrin, parcă tot ce era în jur se zgribulea de frigul de pe urmă. Alt vis. Mat jucând zaruri, cu fața plină de sânge, borul larg al pălăriei tras pe față ca să nu i se vadă rana, în timp ce Thom Merrilin vâra o mână în foc ca să scoată pietricica albastră care acum atârna de fruntea lui Moiraine. Sau o furtună, cu nori mari, negri, care se învălătuceau pe cer, fără o urmă de vânt sau de ploaie, în timp ce fulgerele, toate la fel, brăzdau pământul. Visa ca orișicare, dar ca Vestitoare până acum nu făcuse nici două parale.

– Am văzut un mandat de arestare pe numele tău, Moiraine, semnat de Elaida ca Supremă Înscăunată. Și n-a fost un vis obișnuit.

Cât se poate de adevărat. Dar nu tot adevărul. Brusc, se bucură că Nynaeve nu era de față. „Iar m-aș holba la ceașcă, dacă ar fi de față."

– Roata țese cum vrea ea. Poate că nu va conta atât de mult dacă Rand îi va duce pe Aieli dincolo de Zidul Dragonului. Mă îndoiesc că Elaida a continuat să abordeze mai mulți conducători, chiar dacă știe că Siuan făcea așa ceva.

– Numai atât ai de spus? Dacă nu mă înșel, Siuan ți-a fost prietenă cândva, Moiraine. Chiar nu poți vărsa o lacrimă pentru ea?

Aes Sedai o privi, și acei ochi reci, senini îi dădură de înțeles cât de mult mai avea până să se poată socoti și ea prietena

lui Siuan. Așa cum ședeau amândouă, Egwene era aproape cu un cap mai înaltă, și mai abilă în a conduce Puterea, dar a fi Aes Sedai însemna mai mult decât a ști să conduci Puterea.

– N-am timp de lacrimi, Egwene. Zidul Dragonului nu mai e departe, iar Alguenya... Într-adevăr, am fost prietene, cândva. Peste câteva luni, se vor împlini douăzeci și unu de ani de când am început căutarea Dragonului Renăscut. Numai noi două, Aes Sedai crescute de curând. Sierin Vayu a devenit Suprema Înscăunată la scurt timp, O Cenușie cu puțin Roșu în ea. Dacă ar fi aflat care ne sunt intențiile, ne-am fi petrecut tot restul vieții făcând penitență, surorile Roșii supraveghindu-ne chiar și în somn. E o zicală în Cairhien, deși am auzit-o și mai departe, în Tarabon și Saldaea: „Ia-ți ce vrei, dar plătește". Eu și Siuan am pornit pe drumul pe care ni l-am dorit, știind că până la urmă va trebui să plătim pentru asta.

– Nu înțeleg cum poți fi atât de calmă. Siuan ar putea fi moartă sau ferecată. Elaida ori i se va opune lui Rand, ori va încerca să-l țină blocat undeva până la Tarom Gai'don; știi că nu-l va lăsa liber pe un bărbat care poate conduce Puterea. Dar cel puțin nu toată lumea o sprijină pe Elaida. Unele din Ahaj Albastră se adună undeva – încă nu știu unde – și cred că altele au părăsit deja Turnul. Nynaeve spunea că a primit un mesaj de la o iscoadă a Galbenelor prin care toate surorile sunt chemate să se întoarcă în Turn. Dacă și Albastrele, și Galbenele au plecat, înseamnă că au plecat și altele. Iar dacă i se opun Elaidei, înseamnă că s-ar putea să-l sprijine pe Rand.

Moiraine oftă ușor.

– Chiar vrei ca eu să fiu fericită că Turnul Alb se dezbină? Sunt o Aes Sedai, Egwene. Mi-am dăruit viața Turnului cu mult înainte să bănuiesc că Dragonul va renaște în timpul vieții mele. Turnul a fost un bastion împotriva Umbrei vreme de trei mii de ani. Le-a ajutat pe conducătoare să ia decizii înțelepte, a oprit războaie înainte de a începe, a oprit războaiele care începuseră. Faptul că omenirea încă își mai amintește că Cel Întunecat așteaptă să scape, că Ultima Bătălie stă să vină se datorează Turnului. Turnului, întreg și unit. Aproape

că aș vrea ca toate surorile să-i jure credință Elaidei, indiferent de ce i s-a întâmplat lui Siuan.

– Dar cum rămâne cu Rand? întrebă Egwene, forțându-se să-și păstreze vocea pe cât de liniștită pe atât de fermă.

Flăcările începeau să încălzească aerul, Moraine însă tocmai o făcuse să se înfioare.

– Dragonul Renăscut, continuă ea. Tu singură ai spus că nu poate fi gata pentru Tarmon Gai'don dacă nu e lăsat în voia lui, ca să învețe și ca să influențeze lumea într-un fel sau altul. Turnul unit l-ar putea lua prizonier chiar dacă ar fi apărat de toți Aielii din Pustiu.

Moiraine schiță un zâmbet.

– Tu înveți. Rațiunea rece este întotdeauna mai bună decât cuvintele aprinse. Dar uiți că numai treisprezece surori legate pot proteja orice bărbat de *saidin* și, chiar dacă acestea nu știu cum să lege firele, și mai puține îl pot proteja pe termen lung.

– Știu că nu te dai bătută, Moraine. Ce vrei să faci?

– Vreau să iau lumea așa cum e ea, și cât mai mult timp cu putință. Cel puțin lui Rand îi va fi mai ușor, dacă tot nu mai trebuie să-l conving să facă altfel decât vrea. Ar trebui să fiu mulțumită că nu stau la ordinele lui. Ascultă totuși în majoritatea timpului, chiar dacă rareori îmi spune ce crede despre ceea ce-i spun.

– Te las ca să-i povestești despre Siuan și Turn, spuse Egwene, vrând să evite întrebările incomode.

Știind cât de iscoditor era Rand, nu era deloc exclus să vrea să știe despre Visele ei mai mult decât putea născoci ea.

– Mai e ceva, adăugă ea. Nynaeve a văzut mai mulți Rătăciți în Tel'aran'rhiod. I-a pomenit pe toți cei care încă mai sunt în viață, cu excepția lui Asmodean și Moghedien. Inclusiv pe Lanfear. Nynaeve crede că pun ceva la cale, poate împreună.

– Lanfear, făcu Moiraine o clipă mai târziu.

Amândouă știau că Lanfear îl vizitase pe Rand în Tear și poate cu alte ocazii despre care Rand nu le spusese nimic. Nimeni nu știa prea multe despre Rătăciți, doar Rătăciții înșiși – doar crâmpeie de informații rămăseseră în Turn –, dar se știa

că Lanfear îl iubise pe Lews Therin Telamon. Doar Moiraine și Egwene, ca și Rand, știau că încă îl mai iubea.

– Cu puțin noroc, nu va mai trebui să ne facem griji în privința lui Lanfear, continuă Aes Sedai. Ceilalți pe care i-a văzut Nynaeve sunt altă mâncare de pește. Și tu, și eu trebuie să fim tot timpul cu ochii pe ei. Tare-aș vrea ca mai multe Înțelepte să poată conduce Puterea.

Moiraine râse scurt și adăugă:

– Pe de altă parte, n-ar fi stricat să fie toate instruite în Turn sau să trăiască veșnic. Chiar dacă în unele privințe sunt foarte puternice, în altele sunt, din păcate, foarte vulnerabile.

– Înțeleg să fim cu ochii pe ei, dar numai atât? Dacă-l atacă șase Rătăciți, Rand va avea nevoie de tot ajutorul nostru.

Moiraine se aplecă și îi puse mâna pe braț, cu o privire afectuoasă.

– Nu-l putem ține de mână la nesfârșit, Egwene. A învățat să meargă singur. Acum învață să alerge. Nu ne rămâne decât să sperăm că va învăța înainte de a-l prinde dușmanii. Și să-i dăm sfaturi în continuare. Să-i ghidăm pașii când putem.

Îndreptându-se de spate, se întinse și își duse mâna la gură ca să-și înăbușe un căscat.

– E târziu, Egwene. Cred că Rand va ridica tabăra peste doar câteva ore, chiar dacă nu doarme deloc. Eu însă aș vrea să mă odihnesc puțin, înainte de a mă urca din nou în șa.

Egwene dădu să plece, dar mai avea o întrebare.

– Moiraine, de ce ai început să faci tot ce-ți spune Rand? Până și Nynaeve crede că așa ceva nu e drept.

– Zău? murmură Moiraine. E o Aes Sedai, nu? Face ce-i place. De ce? Fiindcă mi-am adus aminte cum se controlează *saidarul.*

După o clipă, Egwene încuviință din cap. Ca să controlezi *saidarul,* mai întâi trebuia să i te abandonezi.

De-abia când ajunse în cortul ei, tremurând de frig tot drumul, își dădu seama că Moiraine îi vorbise ca de la egal la egal. Poate că era mai aproape de a-și alege Ajah decât credea ea.

CAPITOLUL 16

O ofertă neașteptată

Lumina soarelui care se furișa prin fereastră o trezi pe Nynaeve. Preț de o clipă, rămase întinsă pe cearșaful dungat. Elayne dormea în celălalt pat. Dimineața era deja caldă, iar noaptea nu fusese nici ea mai bună, însă nu aceea era motivul pentru care cămașa de noapte a lui Nynaeve era mototolită și plină de sudoare. Visele ei, după ce discutase cu Elayne despre tot ce văzuse, nu fuseseră deloc plăcute. În cele mai multe, se afla din nou în Turn, unde era târâtă în fața Supremei Înscăunate, care era când Elaida, când Moghedien. În altele, Rand stătea întins lângă masa de scris a Supremei Înscăunate, ca un câine, cu zgardă și botniță și prins în lesă. Visele despre Egwene fuseseră, într-un fel, și ele destul de neplăcute; feriga-pisicii și frunza-atotștiutorului pisată aveau același gust oribil în vis ca și atunci când erai treaz.

Se apropie de lavabou unde se spălă pe față și își frecă dinții cu sare. Apa nu era fierbinte, dar nici foarte rece. Își scoase cămașa îmbibată de sudoare și luă una curată dintr-un cufăr, împreună cu o perie de păr și o oglindă. Privindu-și chipul,

regretă că-și despletise coada. Nu-i fusese de nici un folos – acum pletele îi atârnau, încâlcite, până la brâu. Se așeză pe cufăr, își deznodă părul și începu să-l perie de o sută de ori.

Trei zgârieturi îi brăzdau gâtul, dispărând sub cămașă. Nu erau la fel de roșii ca înainte, mulțumită unei alifii de vindecătot luate de la Macura. Lui Elayne îi spuse că erau de la rugii de mure. O minciună gogonată – mai mult ca sigur Elayne își dăduse seama că nu era adevărat –, dar fusese prea supărată ca să găsească un motiv mai plauzibil. Se răstise la cealaltă femeie de câteva ori, doar gândindu-se la felul în care o trataseră Melaine și Egwene. „Nu că nu i-ar prinde bine să i se reamintească faptul că aici nu e Domnița-Moștenitoare." Nici pe departe nu era vina fetei; trebuia neapărat să-și ceară scuze. În oglindă, văzu cum Elayne se ridică din pat și începe să se spele.

– Cred că tot planul meu e mai bun, zise fata, ștergându-se pe față.

Părul ei vopsit în negru nu părea să se fi încâlcit deloc, în ciuda buclelor.

– Așa am putea ajunge în Tear mult mai repede.

Planul ei era să abandoneze trăsura în momentul în care ajungeau la Eldar, în vreun sătuc în care să nu fie prea multe Mantii Albe și, la fel de important, nici spioane de-ale Turnului. Acolo urmau să ia o barcă spre Ebou Dar, unde puteau găsi o corabie cu destinația Tear. Faptul că trebuia să meargă la Tear era absolut cert. Tar Valon trebuia evitat cu orice preț.

– Peste cât timp crezi că va opri un vas aici? întrebă Nynaeve calm.

Crezuse că discuția era încheiată înainte de a merge la culcare. Era, dar numai pentru ea.

– Chiar tu spuneai că s-ar putea ca nu toate vasele să oprească aici. Și cât va trebui să așteptăm în Ebou Dar până găsim o corabie care merge la Tear? continuă ea, lăsând peria și începând să-și împletească părul la loc.

– Sătenii arborează un steag dacă vor ca un vas să oprească aici, și cele mai multe opresc. Iar dintr-un port de mărimea Ebou Darului întotdeauna găsești corăbii în orice direcție dorești.

Elayne vorbea de parcă ar fi călcat vreodată într-un port de orice mărime înainte de a părăsi Turnul împreună cu Nynaeve. Elayne credea mereu că tot ceea ce nu învățase despre lume ca Domniță-Moștenitoare a Andorului învățase în Turn, chiar dacă de multe ori realitatea dovedise contrariul. Și cum de îndrăznea ea să-i vorbească pe tonul acela condescendent!

– Pe o corabie n-avem cum să găsim grupul ăla de Albastre, Elayne.

Planul lui Nynaeve era să meargă mai departe cu trăsura, să traverseze restul Amadiciei, apoi Altara și Murandy, până la Far Madding pe Dealurile Kintarei, apoi peste Câmpiile Maredo spre Tear. Cu siguranță lua mai mult, dar, în afară de posibilitatea de a da de acea întrunire, trăsurile rareori se scufundau. Știa să înoate, dar nu se simțea bine când nu vedea deloc uscatul.

După ce se șterse cu un prosop, Elayne își schimbă cămașa și veni s-o ajute pe Nynaeve să-și împletească părul. Nynaeve știa prea bine ce avea să urmeze: o nouă discuție despre corăbii. Stomacului ei nu-i priau corăbiile. Nu că asta i-ar fi influențat decizia. Dacă le putea aduce pe Aes Sedai în sprijinul lui Rand, merita să călătorească mai mult.

– Ți-ai amintit numele? întrebă Elayne, împletindu-i șuvițele de păr.

– Mi-am amintit doar că e vorba de un nume. Lumină sfântă, ajută-mă să mi-l amintesc!

Sigur era vorba de un nume. Un sat sau poate un oraș. Era imposibil să fi văzut numele unei țări și să-l uite. Trăgând adânc aer în piept, încercă să se stăpânească și continuă pe un ton mai blând:

– Dar mi-l amintesc eu, Elayne. Mai lasă-mă puțin.

Elayne scoase un sunet nedefinit și continuă să-i împletească părul.

– Oare a fost înțelept s-o trimiți pe Birgitte în căutarea lui Moghedien? întrebă ea după un timp.

Nynaeve îi aruncă tinerei o privire piezișă care însă trecu pe lângă Elayne cum se scurge apa de pe mătasea plină de

ulei. Chiar dacă fata schimbase subiectul, nu era chiar ceea ce își dorea ea.

– Mai bine s-o găsim noi pe ea decât să ne găsească ea pe noi.

– De acord. Dar ce facem când o găsim?

Nynaeve nu avea răspuns la întrebarea aceasta. Era însă mai bine să fii vânătorul decât vânatul, oricât de greu ar fi fost. Cele din Ajah Neagră o învățaseră așa.

Sala mare nu era plină când coborâră, dar chiar și la ora aceea matinală printre mușterii se vedeau câteva Mantii Albe, purtate mai ales de bărbați mai în vârstă, toți cu grad de ofițeri. Fără îndoială, preferau să mănânce la han decât ce le gătea bucătarii garnizoanei. Nynaeve mai că ar fi mâncat din nou de pe tavă, dar camera lor era ca o cutie. Toți cei de la mese erau absorbiți de farfuriile lor, inclusiv Mantiile Albe. Ceea ce însemna că Nynaeve și Elayne puteau coborî în siguranță. Mirosurile îmbietoare umpleau aerul din jur; se pare că mușteriii voiau carne de vită sau de miel chiar de la prima oră a dimineții.

Când piciorul lui Elayne părăsi ultima treaptă, jupâneasa Jharen se și repezi la ele ca să le ofere sau mai curând „domniței Morelin" o masă mai retrasă. Nynaeve nu-și întoarse privirea spre Elayne, dar tânăra spuse repede:

– Cred că vom mânca aici. Rareori am ocazia să mănânc într-o sală ca aceasta, și chiar îmi place. Spune-i uneia dintre fete să ne aducă ceva răcoritor. Dacă ziua începe așa, tare mă tem că voi muri de căldură înainte de a ajunge la următorul popas.

Nynaeve se întreba mereu cum se face că din cauza acelei atitudini trufașe nu se trezeau aruncate în stradă. Întâlnise destui nobili ca să știe că aproape toți se purtau așa, și totuși. Ea, una, n-ar fi suportat așa ceva nici o clipă. Hangița însă făcu o plecăciune, zâmbind și frecându-și mâinile, apoi le conduse la o masă de lângă o fereastră care dădea în stradă și plecă repede să aducă ce comandase Elayne. Poate că așa înțelegea ea să se răzbune pe fată. Erau singure acum, departe de bărbații de la celelalte mese, dar oricine trecea pe lângă ele le putea privi îndelung, iar dacă mâncarea avea să fie fierbinte –

ceea ce Nynaeve spera că nu se va întâmpla –, bucătăriile erau mult prea departe de ele.

Micul dejun consta din chifle condimentate – învelite într-o bucată de pânză albă, calde încă, fapt care le făcea și mai gustoase –, pere galbene, struguri negri, puțin stafidiți, și niște fructe roșii cărora fata le spunea căpșune, acoperite cu frișcă. Elayne spuse că auzise de ele, dar ce nu auzise ea. Cu un vin ușor condimentat, răcit probabil într-un izvor acoperit – Nynaeve gustă puțin și își dădu seama că izvorul nu era chiar atât de rece, dacă exista un izvor –, luară un mic dejun care le remontă.

Mușteriul cel mai apropiat stătea la trei mese de ele și purta o haină de lână bleumarin, probabil vreun prăvăliaș prosper, dar nu scoaseră o vorbă. Aveau destul timp pentru asta când porneau din nou la drum, fără a fi în pericol de a fi ascultate de niște urechi agere. Nynaeve termină de mâncat cu mult înainte de Elayne. Cum se moșmondea ea cu o pară, ai fi crezut că aveau să zăbovească toată ziua la masa aia.

Brusc, Elayne făcu ochii mari de uimire și scăpă cuțitul din mână, care zăngăni pe masă. Nynaeve întoarse capul repede și văzu cum un ins se așază pe banca din fața lor.

– Am bănuit că ești tu, Elayne, dar m-a indus părul în eroare.

Nynaeve rămase cu privirea ațintită la Galad, fratele vitreg al lui Elayne. Privirea ațintită era exact reacția care se potrivea. Înalt și suplu, numai vână, cu părul și ochii negri, era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Mai mult decât chipeș; era frumos de pică. Văzuse cum femeile se strângeau în jurul lui în Turn, chiar și Aes Sedai, toate zâmbind prosteşte. Renunță la propriul zâmbet. Dar nu-și putu domoli bătăile inimii și nici respirația sacadată. Nu că ar fi simțit ceva pentru el; bărbatul era pur și simplu frumos. „Vino-ți în fire, femeie!"

– Ce cauți pe-aici? întrebă ea, mulțumită că vocea nu-i suna gâtuită.

Nu era corect ca un bărbat să arate așa.

– Dar tu de ce ești îmbrăcat *așa?* întrebă Elayne, în șoaptă, dar răstit.

Nynaeve clipi de câteva ori și își dădu seama că Galad purta o cămașă de za strălucitoare și o mantie albă cu două noduri aurii – gradul lui – sub un soare dogoritor. Simți cum i se înroșesc obrajii. Să se holbeze la un bărbat așa de tare încât să nu vadă în ce este îmbrăcat! Îi venea să intre în pământ de rușine.

Bărbatul zâmbi, și Nynaeve fu nevoită să răsufle adânc.

– Sunt unul dintre Copiii Luminii chemați de la miazănoapte. Și sunt un Copil al Luminii fiindcă așa mi s-a părut că trebuie să fiu. Elayne, când voi două și Egwene ați dispărut, nu ne-a luat mult timp mie și lui Gawyn să aflăm că nu făceați deloc penitență la o fermă, în ciuda a ceea ce ni se spusese. N-aveau nici un drept să vă implice în comploturile lor, Elayne, pe nici una dintre voi.

– După cât se pare, ai fost avansat foarte repede, remarcă Nynaeve.

Neghiobul!, nu-și dădea seama că, pomenind despre comploturile urzite de Aes Sedai, le punea viața în pericol?

– Lui Eamon Valda i s-a părut că merit, dată fiind experiența mea, indiferent unde am câștigat-o, replică Galad ridicând din umeri, semn că gradul nu i se părea foarte important.

Nu era modestie, dar nici prefăcătorie. Cel mai priceput săbier dintre cei veniți să studieze cu Străjerii din Turn, se remarcase și la orele de strategie și tactică, Nynaeve însă nu-și amintea ca el să se laude cu realizările lui nici măcar în glumă. Realizările deosebite nu însemnau nimic pentru el, poate și pentru că le obținea fără prea mari eforturi.

– Mama știe de asta? întrebă Elayne, tot în șoaptă, deși privirea ei încruntată ar fi băgat în sperieți până și un mistreț.

Galad își schimbă poziția, ușor stingher.

– N-am găsit prilejul ca să-i scriu. Dar nu fi așa de sigură că mă va dezaproba, Elayne. Atmosfera de acolo nu-i mai prielnică ca pe vremuri. Se-aude că surghiunul va fi în curând lege.

– Eu i-am trimis o scrisoare în care îi explicam totul, spuse Elayne, încruntarea făcând loc nedumeririi. Trebuie să înțeleagă. Doar și ea s-a instruit în Turn.

– Vorbește mai încet, zise el în șoaptă, dur. Nu uita unde te afli.

Elayne se înroși la față, dar Nynaeve nu putea spune dacă de furie sau de jenă. Pe neașteptate, își dădu seama că vorbea la fel de încet și de precaut ca și ei. Galad nu pomenise de Turn sau de Aes Sedai nici măcar o dată.

– Egwene e cu voi? întrebă Galad.

– Nu, răspunse Elayne, iar fratele ei oftă adânc.

– Speram... Gawyn parcă își ieșise din minți când a dispărut. Și el ține la ea. Puteți să-mi spuneți unde e?

Nynaeve sesiză acel „și". Galad devenise o Mantie Albă, dar „ținea" la o femeie care voia să fie Aes Sedai. Bărbații erau atât de ciudați, încât uneori parcă nici nu mai erau oameni.

– Nu putem, răspunse Elayne cu hotărâre, roșeața părăsindu-i obrajii. Este și Gawyn aici? Doar n-a devenit și el o... (aici avu înțelepciunea să coboare vocea și mai mult)... o Mantie Albă!

– A rămas la miazănoapte, Elayne.

Nynaeve bănui că era vorba de Tar Valon, deși Gawyn mai mult ca sigur plecase de-acolo. Și mai mult ca sigur n-o putea sprijini pe Elaida.

– N-ai cum să știi ce s-a întâmplat acolo, Elayne, continuă Galad. Toată corupția și ticăloșia de acolo au dat pe dinafară, cum era de așteptat. Femeia care te-a izgonit a fost detronată.

Bărbatul privi în jur și coborî vocea până deveni o șoaptă, cu toate că nu era nimeni îndeajuns de aproape ca să-l audă.

– A fost ferecată și executată, continuă el, trăgând adânc aer în piept și plescăind din buze dezgustat. Fie vorba între noi, n-a fost un loc potrivit pentru tine niciodată. Sau pentru Egwene. Chiar dacă nu sunt de mult timp Copil al Luminii, sunt sigur că superiorul meu mă va lăsa să-mi însoțesc sora acasă. Acolo ar trebui să fii, alături de mama. Spune-mi unde este Egwene și am să fac în așa fel încât să fie adusă și ea la Caemlyn. Veți fi amândouă în siguranță acolo.

Nynaeve simți cum îi cade fața. Ferecată și executată. Nu o moarte întâmplătoare sau o boală. Faptul că se gândise la așa ceva nu reducea din grozăvia faptei. Rand trebuie să fie

cauza. Dacă până atunci existase o cât de mică speranță că Turnul nu i se va opune, acum era pierdută pentru totdeauna. Pe chipul lui Elayne nu se citea nimic, ochii ei nu făceau decât să privească în gol.

– Din câte îmi dau seama, vestea mea v-a șocat, nu glumă, spuse Galad tot în șoaptă. Nu știu cât de mult te-a implicat femeia aia în complotul ei, dar acum ai scăpat de ea. Lasă-mă să te duc la Caemlyn. Nimeni nu trebuie să știe că ai avut altfel de legături cu ea decât au avut celelalte fete care s-au dus acolo ca să învețe. E valabil și pentru tine, Nynaeve.

Nynaeve îi arătă dinții în ceea ce spera a fi un zâmbet. Era drăguț din partea lui că o băga în seamă și pe ea, în sfârșit. Îi venea să-i ardă o palmă. Dacă n-ar fi fost atât de arătos...

– Mă mai gândesc, replică Elayne rar. Ce spui tu se leagă, dar trebuie să-mi dai timp de gândire. Trebuie să mă gândesc.

Nynaeve o privi lung. Se leagă? Fata asta bătea câmpii.

– Pot să te mai las puțin, dar nu am prea mult timp dacă vreau să cer permisiunea căpitanului ca să te însoțesc, spuse el. S-ar putea să primim ordin să...

Pe neașteptate, o Mantie Albă, cu fața pătrată și părul negru, îl bătu pe umăr și-i zâmbi larg. Mai în vârstă decât Galad, avea tot două noduri pe mantie.

– Ei, tinere Galad, doar n-ai să păstrezi toate femeile frumoase pentru tine. Nu e fată în orașul ăsta care să nu ofteze când treci pe lângă ea, ca și mamele lor, cele mai multe dintre ele. Prezintă-mă.

Galad împinse banca în spate ca să se ridice în picioare.

– Credeam... că-mi sunt cunoscute când le-am văzut coborând, Trom. Dar, oricât de fermecător aș fi eu, după părerea ta, văd că domnița aceasta nu reacționează în nici un fel. Nu mă place și cred că nu i-ar plăcea nici unul dintre prietenii mei. Dacă ne duelăm puțin după-amiază, poate că atragem vreo două.

– Niciodată cu tine în preajmă, mormăi Trom binedispus. Mai degrabă îl las pe potcovar să-mi tragă un baros în cap decât să mă duelez cu tine.

Dar îl lăsă pe Galad să-l împingă spre uşă cu o privire plină de regret aruncată celor două femei. În timp ce se îndepărtau, Galad se uită scurt înapoi, plin de frustrare şi nehotărâre. În clipa când cei doi dispărură pe uşă, Elayne sări în picioare.

– Nana, trebuie să urcăm.

Jupâneasa Jharen se materializă imediat, întrebând dacă le-a plăcut mâncarea.

– Cheamă-mi vizitiul şi valetul imediat, zise Elayne. Nana va achita nota de plată.

Tânăra pornise spre scară înainte să-şi termine vorba. Nynaeve privi după ea, apoi scoase punga cu bani şi îi plăti femeii, asigurând-o că totul fusese pe placul stăpânei şi încercând să nu facă o grimasă când văzu cât le costase şederea acolo. După ce scăpă de hangiţă, dădu fuga sus. Elayne îngrămădea lucrurile în cufere la întâmplare, inclusiv cămăşile asudate pe care le atârnaseră la capul patului ca să se usuce.

– Ce s-a-ntâmplat, Elayne?

– Trebuie să plecăm numaidecât, Nynaeve. Acum, răspunse Elayne, neridicând privirea până nu dispăru şi ultimul lucru în cufere. Chiar în clipa asta, oriunde ar fi el, Galad încearcă să înţeleagă ceva cu care n-a avut de-a face până acum. Două lucruri care se impun, dar care se bat cap în cap. La mintea lui e corect să mă lege de un cal şi să mă ducă la mama, ca s-o liniştească şi, în cazul meu, să mă *scutească* de a mai deveni o Aes Sedai. De asemenea, la mintea lui e corect şi să ne dea pe mâna Mantiilor Albe sau a oştirii sau, de ce nu, şi a unora, şi a altora. Asta e legea în Amadicia, ca şi legea Mantiilor Albe. Aes Sedai nu au voie să calce aici, ca de altfel nici o femeie care s-a instruit cândva în Turn. Odată, mama s-a întâlnit cu Ailron ca să semneze un tratat comercial şi a trebuit s-o facă în Altara fiindcă mama nu putea intra în Amadicia. În clipa în care l-am văzut, am îmbrăţişat *saidarul* şi n-am să-l las până nu suntem departe de el.

– Cred că exagerezi, Elayne. E totuşi fratele tău.

– Ba *nu* e fratele meu! exclamă Elayne răsuflând adânc. Am avut acelaşi tată, dar nu este fratele meu. Pur şi simplu, nu vreau asta. Nynaeve, ţi-am spus de nenumărate ori, dar văd că

nu înțelegi. Galad face întotdeauna ce este corect. Întotdeauna. Nu minte niciodată. Ai auzit ce i-a spus insului ăluia, Trom? Nu i-a spus că nu știe cine suntem. Fiecare cuvânt al lui a fost adevărat. Face ce este *corect*, indiferent dacă cineva are de suferit, chiar și el. Sau eu. Pe mine și pe Gawyn ne pâra mereu, ori de câte ori făceam ceva rău. Se pâra chiar și pe el. Dacă se hotărăște să procedeze așa cum cred eu că va proceda, sigur ne vor aștepta mai multe Mantii Albe înainte de a ajunge la ieșirea din oraș.

Auziră un ciocănit în ușă, și Nynaeve simți cum i se oprește inima în piept. Era imposibil ca Galad să... Pe fața lui Elayne se citea hotărârea de a lupta.

Nynaeve crăpă ușa, șovăitor. Erau Thom și Juilin, cu pălăria aceea caraghioasă în mână.

– Înălțimea Sa ne-a chemat? întrebă Thom pe un ton servil, pentru cei care ar fi putut trage cu urechea.

Revenindu-și în fire, fără să-i pese de cei care ascultau, Nynaeve deschise larg ușa.

– Haideți! Intrați!

O călca pe nervi că, de câte ori li se adresa, cei doi se uitau unul la altul. Înainte ca Nynaeve să închidă ușa la loc, Elayne spuse:

– Thom, trebuie să plecăm numaidecât.

Hotărârea de pe chipul ei, ca și îngrijorarea îi răzbăteau în glas.

– Galad e aici, continuă ea. Îți aduci aminte ce monstru era în copilărie. Ei bine, nici acum nu e mai breaz și, în plus, mai e și Mantie Albă. Ar putea...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Îl privi lung pe Thom, căznindu-se să spună ceva, cu ochii la fel de mari ca și el. Thom se lăsă să cadă pe unul din cufere, nedezlipindu-și ochii de pe Elayne.

– Mi s-a... îngăimă el, dregându-și vocea. Mi s-a părut mie că-l văd, stătea cu ochii pe han. O Mantie Albă. Dar arăta exact cum mi-am închipuit că va arăta când va fi mare. N-ar trebui să fiu surprins că s-a dat cu Mantiile Albe.

Nynaeve se apropie de fereastră; Elayne și Thom aproape că nici nu băgară de seamă când trecu printre ei. În stradă, circulația se aglomera, fermieri, căruțe și săteni amestecându-se cu Mantii Albe și oșteni. Peste drum de ei, o Mantie Albă ședea pe un butoi, o față de neconfundat.

– Te-a... te-a recunoscut? întrebă Elayne, înghițind în sec.

– Nu. În cincisprezece ani un bărbat se schimbă mult mai mult decât un băiat. Elayne, credeam că ai uitat.

– Mi-am amintit în Tanchico, Thom.

Schițând un zâmbet nesigur, Elayne se întinse și îl trase de mustața lungă. Thom zâmbi și el aproape la fel de nesigur; arăta de parcă s-ar fi gândit să sară pe fereastră.

Juilin se scărpina în cap, iar Nynaeve ar fi vrut să înțeleagă la ce se refereau cei doi, dar acum trebuia să rezolve lucruri mult mai importante.

– Altă soluție n-avem, trebuie să plecăm înainte să ne trezim cu toată garnizoana pe cap. Va fi și mai greu, acum că Galad stă cu ochii pe noi. N-am văzut pe nimeni aici care să dea impresia că ar fi venit într-o trăsură.

– A noastră e singura, spuse Juilin.

Thom și Elayne se priveau în continuare, neauzind nici un cuvânt. Așadar, nu aveau nici o siguranță dacă plecau cu perdelele trase. Nynaeve era gata să pună rămășag că Galad aflase deja cum ajunseseră în Sienda.

– E vreo ieșire prin spatele curții? întrebă ea.

O poartă prin care nu putem ieși decât câte unul, răspunse Juilin sec. Iar de partea cealaltă nu e decât un drum puțin mai lat decât o alee. În satul ăsta sunt doar două-trei drumuri mai acătării pe care să poată circula o trăsură.

Juilin își studie pălăria cilindrică, întorcând-o pe toate fețele, și continuă:

– Aș putea să mă dau aproape de el ca să-i crăp capul. Dacă ați fi gata, ați pleca în viteză până se dezmeticește lumea. V-aș ajunge din urmă pe drum.

Nynaeve pufni.

– Cum? Să vii în galop cu Pândarul? Chiar dacă n-ai cădea din șa după o bună bucată de drum, crezi că ai putea ajunge să iei un cal dacă ai ataca o Mantie Albă pe drumul ăsta?

Galad era tot acolo împreună cu Trom, cei doi părând că stau la palavre. Nynaeve se aplecă și-l trase de mustață pe Thom.

– Tu nu spui nimic? N-ai nici un plan nemaipomenit? Bârfele la care ai tras cu urechea nu ne pot ajuta cu nimic?

Thom își duse mâna la față și îi aruncă o privire ofensată.

– Doar dacă te gândești că putem găsi ajutor la Ailron, care vrea mai multe sate de la granița cu Altara. O fâșie întreagă, de-a lungul granitei, din Salidar până în So Eban și Mosra. Putem obține ajutor de acolo, Nynaeve? Putem? Mai încearcă să smulgi mustața cuiva. N-ar fi rău ca, măcar o dată, să-ți tragă și ție cineva o papară.

– Ce treabă are Ailron cu o fâșie de-a lungul granitei, Thom? întrebă Elayne.

Poate că o interesa subiectul – o interesa orice ținea de politică și diplomație – sau poate că doar încerca să pună capăt discuției în contradictoriu. De fapt, încerca să aplaneze orice incident înainte de a începe să-i facă ochi dulci lui Thom.

– Nu e voia regelui, copila mea, răspunse Thom, cu o voce moale, doar pentru ea. E voia lui Pedron Niall. De obicei, Ailron face ce i se spune, deși nici el, și nici Niall nu recunosc asta. Majoritatea satelor s-au golit de când cu Războiul Mantiilor Albe, ceea ce Copiii Luminii numesc Tulburările. Niall a fost generalul atunci și mă îndoiesc că a renunțat vreodată la dorința de a pune mâna pe Altara. Dacă deține controlul ambelor maluri ale Eldarului, poate limita comerțul fluvial la Ebou Dar și, dacă înfrânge rezistența Ebou Darului, restul Altarei îi va cădea în palmă precum boabele care se scurg printr-o gaură din sac.

– Am înțeles care e treaba, zise Nynaeve cu fermitate înainte ca Thom sau Elayne să vorbească din nou.

Ceva din spusele lui Thom îi zgândărise memoria, dar nu-și dădea seama ce anume sau de ce. Oricum, nu aveau timp de prelegeri despre relațiile dintre Amadicia și Altara,

mai ales când Galad și Trom nu-și luau ochii de pe intrarea în han. Le și spuse asta și adăugă:

– Dar tu, Juilin? Tu te împrietenești repede cu pleava.

Prinzașul-de-furi întotdeauna îi căuta pe hoții de buzunare, pe spărgătorii de case și pe hoții la drumul mare, susținând că aceștia știau mai mult despre ce se întâmpla într-o așezare decât orice demnitar.

– Ai găsit vreun contrabandist pe care să-l putem plăti ca să ne scoată de aici sau... sau... Știi de ce avem nevoie.

– N-am auzit prea mare lucru. Hoții se țin deoparte în Amadicia, Nynaeve. La prima greșeală sunt însemnați cu fierul roșu, la a doua își pierd mâna dreptă, iar la a treia sunt spânzurați, indiferent dacă au încercat să fure coroana regelui sau o bucată de pâine. Într-un sat ca ăsta nu sunt mulți hoți, din cei care să trăiască din așa ceva (Juilin îi disprețuia pe hoții amatori), și puținii cu care am stat de vorbă s-au referit mai ales la două lucruri. Dacă Profetul vine cu adevărat în Amadicia, așa cum se aude, sau dacă notabilitățile satului cedează și lasă ca menajeria ambulantă să dea un spectacol. Sienda e prea departe de hotare pentru contrabandiști...

Nynaeve îl întrerupse cu o satisfacție absolută.

– Am găsit! Menajeria.

Toți o priviră de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Bineînțeles, spuse Thom, mult prea îngăduitor. Îl convingem pe Luca să-și aducă înapoi caii-vieri și noi o ștergem în timp ce animalele mai distrug ceva din sat. Nu știu ce i-ai dat, Nynaeve, dar când am trecut pe lângă el a aruncat cu o piatră în noi.

De data aceasta, Nynaeve îi iertă sarcasmul, așa timid cum era el. Și faptul că nu înțelegea un lucru foarte clar.

– De ce nu, Thom Merrilin, dar jupânul Luca are nevoie de un protector, drept care eu și Elayne vom fi protectoarele lui. În cazul ăsta, va trebui să abandonăm trăsura și caii (pierdere mare – cu banii pe care-i dăduse își putea construi o casă impunătoare în Ținutul celor Două Râuri) și să ne furișăm pe ieșirea din spate.

Deschizând repede cufărul cu balamalele în formă de frunză, scoase hainele, păturile, oalele, tot ce nu intenționase să lase în căruța plină de vopseluri – se asigurase ca bărbații să împacheteze totul, mai puțin harnașamentul – până dădu de casetele aurite și de pungile cu bani.

– Thom, tu și Juilin ieșiți pe poarta din spate și căutați o căruță cu cai. Cumpărați ceva de mâncare și ne așteptați în drum, aproape de tabăra lui Luca.

Fără tragere de inimă umplu mâna lui Thom cu monede de aur, nestând să le mai numere; nu avea habar cât aveau să coste toate și nu voia ca Thom să piardă timpul târguindu-se.

– E o idee excelentă, zise Elayne zâmbind larg. Galad va căuta două femei, nu o trupă de saltimbanci. Și nu-și va închipui că mergem spre Ghealdan.

Nynaeve nu se gândise la așa ceva. Intenția ei era să-l convingă pe Luca să se îndrepte direct spre Tear. O menajerie ca a lui, cu acrobați și jongleri pe lângă animale, putea face bani oriunde, de asta era sigură. Dar, dacă Galad venea după ele, sau trimitea pe cineva după ele, avea s-o ia spre răsărit. Și putea fi îndeajuns de isteț ca să le caute chiar și într-o menajerie; uneori, bărbații dădeau semne de inteligență, de obicei când te așteptai cel mai puțin.

– Asta a fost primul lucru la care m-am gândit, Elayne, spuse Nynaeve, ignorând amintirea bruscă a gustului sălciu de feriga-pisicii fierte și a frunzei-atotștiutorului pisate.

Thom și Juilin protestară, desigur. Nu împotriva ideii în sine; amândoi credeau că era mai bine ca unul dintre ei să rămână cu ele ca să le apere de Galad și, în general, de Mantiile Albe. Păreau să nu-și dea seama că, dacă se ajungea la asta, conducerea Puterii era mult mai de folos decât ei doi la un loc sau de zece ori pe atât. Amândoi se arătau foarte îngrijorați, dar Nynaeve reuși să-i împingă afară din cameră poruncindu-le:

– Și nu cumva să vă întoarceți aici. Ne întâlnim pe drum.

– Dacă va trebui să conducem Puterea, ne vom trezi imediat cu toată garnizoana Mantiilor Albe și, foarte probabil, și cu garnizoana orașului, zise Elayne calm, când ușa se închise în

urma celor doi. Puterea nu ne face invincibile. Nu va fi nevoie decât de două săgeți.

– Eu zic să așteptăm până atunci și-apoi să ne facem griji.

Nynaeve spera ca Thom și Juilin să nu se fi gândit la așa ceva. Dacă se gândiseră, foarte probabil unul dintre ei avea să se ascundă pe undeva și să trezească suspiciunile lui Galad, dacă nu era îndeajuns de prevăzător. Era gata să le accepte ajutorul, când era nevoie de așa ceva – Ronde Macura o învățase asta, deși încă o mai rodea că fusese salvată ca un pisoi care stătea să se înece într-o fântână –, dar numai când va crede ea de cuviință, nu ei.

Dădu fuga jos și o găsi pe jupâneasa Jharen. Stăpâna ei se răzgândise; nu voia să înfrunte căldura și praful călătoriei atât de repede; dorea să tragă un pui de somn și să nu fie deranjată până la cină, care voia să-i fie adusă în cameră. Uite plata pentru încă o noapte. Hangița înțelese cât de delicată era această nobilă și cât de schimbătoare îi erau dorințele. După Nynaeve, jupâneasa Jharen ar fi înțeles orice, mai puțin crima, atâta timp cât se alegea cu un ban.

Lăsând-o pe hangița durdulie, Nynaeve o luă deoparte pe una dintre fetele care serveau la masă. Îi dădu câțiva bănuți de argint, și fata se repezi să caute două bonete despre care Nynaeve îi spusese că țin răcoare și apără de soare; nu dintre cele purtate de stăpâna ei, desigur, dar pentru drum erau tocmai potrivite.

Când reveni în cameră, Elayne pusese deja pe o pătură casetele aurite, cutia neagră lustruită bine în care se afla ter'angrealul recuperat și punga din piele de căprioară cu sigiliul. Pungile doldora de bani stăteau lângă geanta lui Nynaeve pe celălalt pat. Elayne făcu pătura sul și o legă cu o sfoară tare scoasă dintr-un cufăr. Nynaeve luase *totul*.

Acum, regreta că trebuie să le lase acolo. Nu era vorba numai despre banii cheltuiți. Nu numai asta. Niciodată nu știai când aveai nevoie de ceva. Bunăoară, cele două rochii de lână pe care Elayne le întinsese pe patul ei. Nu erau potrivite pentru o doamnă de rang înalt, erau mult prea fine pentru o

servitoare, dar dacă le lăsau în Mardecin, așa cum dorise Elayne, acum n-ar mai fi avut ce să îmbrace.

Îngenunchind, Nynaeve scotoci printr-un alt cufăr. Câteva cămăși și încă două rochii de schimb. Cele două oale din fontă încăpeau într-o geantă, dar erau prea grele și bărbații sigur le vor înlocui cu prima ocazie. Trusa de cusut în cutia incrustată în os; ca să nu fie nevoie să cumpere nici măcar un ac. Dar gândul îi stătea numai în parte la obiectele de care aveau absolută nevoie.

– Îl știai pe Thom de mai demult? întrebă ea, chipurile din întâmplare.

O urmărea pe Elayne cu coada ochiului în timp ce se prefăcea că împăturește niște ciorapi. Fata începuse să-și scoată hainele din cufere, oftând la vederea celor de mătase, înainte de a le pune deoparte. Înțepeni cu mâinile adâncite într-un cufăr, dar nu întoarse privirea spre Nynaeve.

– Era bardul curții regale din Caemlyn când eram mică, răspunse ea calm.

– Am înțeles.

De fapt, nu înțelesese nimic. Cum ajunsese un om din bard al curții regale, care-i distra pe membrii familiei regale, având aproape un statut de nobil, la condiția de menestrel nevoit să colinde satele ca să câștige un ban?

– A fost iubitul mamei după ce-a murit tata, răspunse Elayne reîncepând să-și aleagă lucrurile, pe un ton atât de firesc, încât Nynaeve rămase cu gura căscată.

– Iubitul mamei...

Cealaltă femeie tot nu întorsese privirea spre ea.

– Mi-am amintit de el de-abia în Tanchico. Eram foarte mică. L-am recunoscut după mustață, când m-am dat mai aproape și l-am auzit recitând din *În căutarea Cornului*. Credea că uitasem.

Elayne se înroși ușor și continuă:

– Băusem... prea mult vin și a doua zi nu mi-am mai amintit nimic.

Nynaeve nu făcu decât să clatine din cap. Își aminti seara în care fata băuse vin până uitase de ea. Cel puțin nu mai

repetase figura; a doua zi, de-abia reuşise să o scape de mahmureală. Acum ştia de ce se purta aşa cu Thom. Mai văzuse asta de câteva ori în Ţinutul celor Două Râuri. O adolescentă care se credea femeie. Cu cine altcineva să se măsoare decât cu mama ei? Şi, uneori, cu cine altcineva să se întrecă doar ca să arate că e femeie în toată firea? De obicei, totul se reducea la a încerca să fii mai bună la toate, de la gătit la cusut sau poate la un flirt nevinovat cu tata, dar, în cazul unei văduve, Nynaeve văzuse cum fiica unei femei se făcuse de râs încercând să-l cucerească pe bărbatul cu care mama ei voia să se mărite. Necazul era că Nynaeve habar nu avea cum să procedeze cu Elayne. În ciuda unor discuţii şi apostrofări din partea ei şi a Soborului Femeilor, Sari Ayellin se potolise de-abia când mama ei se măritase cu bărbatul în cauză, iar ea îşi găsise un soţ pe măsură.

– Rareori mă gândesc ce-a fost între el şi mama, spuse Elayne părând a nu se hotărî câte haine din mătase să-şi ia, dar cu ochii trişti. Nici nu mi-l pot aminti pe tata; eram mică de tot când a murit. Gawyn spune că-şi petrecea tot timpul cu Galad. Lini a încercat să facă tot ce i-a stat în putinţă, dar ştiu că n-a venit niciodată să ne vadă pe mine şi pe Gawyn în camera noastră. Ştiu că ar fi venit, atunci când eram destul de mari ca să ne poată învăţa câte ceva, ca pe Galad. Dar a murit.

Nynaeve încercă din nou:

– Cel puţin Thom se ţine bine pentru vârsta lui. Nu ştiu ce ne-am face dacă l-ar lăsa încheieturile. Bătrânilor li se întâmplă asta destul de des.

– Dacă n-ar şchiopăta, ai vedea ce salturi poate face. Şi să ştii că nu mă deranjează că şchioapătă. Este inteligent şi ştie multe despre lume. E blând şi mă simt în siguranţă lângă el. Dar nu cred că trebuie să i-o şi spun. Oricum, încearcă să mă protejeze.

Nynaeve renunţă, cu un oftat adânc. Cel puţin pe moment. Poate că Thom se uita la ea ca la o fiică, dar dacă fata continua jocul ăsta, bărbatul şi-ar fi putut aduce aminte că nu e aşa, şi atunci Elayne ar da de bucluc.

– Thom ține mult la tine, Elayne, zise ea, considerând că era momentul să treacă la alt subiect. Ești sigură în privința lui Galad? Ești sigură că Galad ne-ar putea da de gol?

Cealaltă femeie tresări, înseninându-se.

– Poftim? Galad? Sunt *absolut* sigură, Nynaeve. Și dacă află că nu vrem să ne ducă la Caemlyn, va fi și mai hotărât.

Mormăind în barbă, Nynaeve scoase din cufărul ei o rochie de călărie. Creatorul, credea ea uneori, îi făcuse pe bărbați doar ca să le dea bătăi de cap femeilor.

CAPITOLUL 17

Spre apus

Fata cu bonetele o găsi pe Elayne întinsă pe unul din paturi, îmbrăcată într-o cămașă de mătase albă, cu o batistă umedă pe ochi, iar pe Nynaeve prefăcându-se că repară tivul rochiei de un verde-deschis pe care Elayne o purtase la micul dejun. Ca de obicei, se înțepă la degetul mare; nu recunoscuse niciodată faptul că nu se prea pricepea la lucrul de mână. Purta aceeași rochie – servitoarele nu-și schimbau ținuta de câteva ori pe zi, ca stăpânele lor –, dar își lăsase părul despletit. Era clar că nu avea de gând să părăsească încăperea prea curând. Îi mulțumi fetei în șoaptă, ca să n-o trezească pe doamna, și îi mai vârî un bănuț de argint în mână, repetând rugămintea ca doamna să nu fie deranjată sub nici un motiv.

De îndată ce se închise ușa, Elayne sări în picioare și începu să scoată boccelele de sub pat. Nynaeve renunță la rochia de mătase, ducându-și mâinile la spate ca să se descheie la nasturi. În scurt timp, amândouă fură gata de plecare, Nynaeve într-o rochie de lână verde, Elayne într-una albastră, cu boccelele în spate. Nynaeve ducea geanta cu ierburile și banii,

Elayne – cutiile înfășurate în pătură. Marginile curbate ale bonetelor le ascundeau fața atât de bine, încât Nynaeve mai că ar fi propus să treacă prin fața lui Galad, mai ales că acum avea părul desfăcut; Galad sigur și-ar fi amintit de coada ei. Pe de altă parte, jupâneasa Jhared ar fi oprit două femei străine care coborau de la etaj cu două boccele groase.

Scara din spate ducea în afara hanului, pe niște trepte înguste, de piatră, care parcă se agățau de perete. Preț de o clipă, Nynaeve îi compătimi pe Thom și pe Juilin, săracii, cum ridicaseră ei cuferele până în cameră, dar atenția ei era îndreptată acum asupra curții și a grajdului din piatră, cu acoperișul din ardezie. Un câine gălbejit stătea întins la umbră, sub trăsură, la adăpost de căldura din ce în ce mai sufocantă, în timp ce toți rândașii erau în casă. Din când în când, mai vedea mișcare prin ușile deschise ale grajdului, dar nu ieșea nimeni; era răcoare și acolo.

Traversară repede curtea spre aleea dintre grajd și un gard înalt, de piatră. O căruță plină cu gunoi, puțin mai îngustă decât aleea, în jurul căreia roiau muștele, trecu hodorogind pe lângă ele. Nynaeve bănuia că strălucirea *saidarului* o înconjura pe Elayne, dar n-o putea vedea. Spera ca pe câine să nu-l apuce lătratul și ca nimeni să nu iasă din bucătării sau din grajd. Conducerea Puterii nu le ajuta să se strecoare afară fără să fie văzute, iar, dacă le zărea cineva, cu siguranță ar fi aflat și Galad.

Poarta amărâtă de lemn de la capătul aleii avea doar o clanță, iar drumul îngust de dincolo de ea, străjuită de case simple, din piatră, cele mai multe cu acoperișul din stuf, era aproape pustiu, doar câțiva băieți se jucau de-a ceva, un joc în care se loveau unul pe altul cu o pungă plină de fasole. Singurul adult era un bărbat care hrănea mai mulți porumbei pe un acoperiș din fața lor, căruia i se vedeau doar capul și umerii. Băieții și bărbatul le priviră în fugă în timp ce închideau poarta și porneau pe drumul șerpuit, cu pasul sigur, de parcă ar fi avut tot dreptul să fie acolo.

După mai bine de cinci mile la apus de Sienda, fură ajunse din urmă de Thom și Juilin, pe un drum prăfuit, Thom

conducând ceea ce părea a fi căruța acoperită a unui Spoitor, doar că era într-o singură culoare, un verde murdar, care se scorojise în mai multe locuri. Nynaeve răsuflă ușurată când își vârî boccelele sub capră și se urcă lângă Thom, dar nu se arătă la fel de mulțumită când îl văzu pe Juilin călare pe Pândar.

– Ți-am spus să nu te întorci la han, îl apostrofă ea, jurându-se să arunce în el cu ceva dacă se uita din nou la Thom.

– Dar nu m-am întors, replică el, fără să știe că scăpase de un cucui. I-am spus grăjdarului că stăpâna voia mure proaspete de pe câmp și că primiserăm poruncă, eu și Thom, să-i aducem un coș plin. E genul de pretexte pe care un....

Juilin se opri, dregându-și glasul, în timp ce Elayne îi aruncă o privire rece, inexpresivă, de lângă Thom. Uneori, uita că tânăra chiar avea sânge albastru în vine.

– Trebuia să găsim un motiv ca să părăsim hanul și grajdul, zise Thom, dând bice cailor. Poate voi două ați spus că rămâneți în cameră fiindcă aveți tot felul de amețeli, domnița Morelin mai precis, dar rândașii sigur s-ar fi întrebat de ce ieșim pe căldura asta, în loc să stăm frumușel în podul cu fân, la răcoare, și cu o cană de bere alături. Acum probabil n-am mai fi aici ca să tăiem firul în patru.

Elayne îl privi încruntată – fără îndoială pentru „tot felul de amețeli" –, dar Thom păru să n-o bage în seamă. Sau poate că n-o băgase în seamă. Bărbații puteau fi orbi atunci când le convenea. Nynaeve pufni tare din nas; lui Thom n-avea cum să-i scape. În replică, bărbatul pocni din bici pe deasupra cailor din față. Era doar un pretext ca să-l călărească pe Pândar cu schimbul. Alt lucru pe care-l făceau bărbații; invocau pretexte ca să facă exact ce voiau. Cel puțin Elayne se uita încruntată la el, în loc să o facă pe îmbufnata.

– Mai e un lucru pe care l-am aflat aseară, continuă Thom după o vreme. Pedron Niall încearcă să unească neamurile împotriva lui Rand.

– Nu că nu te-aș crede, Thom, dar cum ai aflat asta? întrebă Nynaeve. Doar n-ai găsit o Mantie Albă care să-ți spună așa, pur și simplu.

– Prea mulți spuneau același lucru, Nynaeve. În Tear e un Dragon Fals. Un Dragon Fals, ca să nu mai pomenesc de profețiile despre căderea Stâncii din Tear sau de Callandor. Tipul ăsta e periculos, iar neamurile trebuie să se unească, așa cum au făcut-o și în Războiul cu Aielii. Și cine-ar fi mai potrivit să le conducă împotriva acestui Dragon Fals decât Pedron Niall? Când atât de mulți oameni spun același lucru, acolo sus se gândește la fel, iar în Amadicia nici măcar Ailron nu dă glas unui gând fără să-l întrebe pe Niall mai întâi.

Bătrânul menestrel părea mereu că pune cap la cap zvonurile și șoaptele ca să găsească, de cele mai multe ori, răspunsurile corecte. Nu, nu un menestrel; nu trebuia să uite asta. Indiferent de ce spunea că e acum, fusese bardul curții regale și probabil văzuse de-aproape intrigi ca acestea. Poate că se și amestecase în ele, dacă tot fusese iubitul lui Morgase. Îl privi pieziș, fața aceea bătătorită, cu sprâncene ca neaua, stufoase, cu mustața lungă, la fel de albă ca și părul. Ce gusturi mai aveau și unele femei!

– Nu că nu ne-am fi așteptat la așa ceva, spuse Nynaeve.

De fapt, ea, una, nu se așteptase la așa ceva. Deși ar fi trebuit.

– Mama îl va sprijini pe Rand, zise Elayne. Sunt sigură. Ea știe Profețiile. Și are o mare influență asupra lui Pedron Niall.

Thom clătină ușor din cap, contrazicând cel puțin ultima afirmație a lui Elayne. Morgase conducea o țară bogată, dar peste tot erau Mantii Albe, care veneau de peste tot. Nynaeve își dădu seama că va trebui să-i acorde o mai mare atenție lui Thom. Poate că știa tot atât de mult pe cât pretindea că știe.

– Așadar, acum crezi că ar fi trebuit să-l lăsăm pe Galad să ne însoțească până la Caemlyn?

Elayne se aplecă înainte ca s-o privească mai bine.

– Bineînțeles că nu. În primul rând, n-avem cum să fim sigure că aceasta ar fi decizia lui. Iar în al doilea rând... Elayne se opri și se îndreptă de spate, ascunzându-se pe după Thom, părând că vorbește cu sine, ca să nu uite ceva. În al doilea rând, dacă mama chiar s-a întors împotriva Turnului, vreau ca, pe moment, să comunic cu ea numai prin scrisori. Sigur

poate să ne țină pe amândouă în palat, spre binele nostru. Chiar dacă nu poate conduce Puterea, nu vreau să mă împotrivesc ei până nu devin Aes Sedai cu drepturi depline. Și poate nici chiar atunci.

– O femeie puternică, remarcă Thom pe un ton afabil. Morgase te-ar învăța bunele maniere imediat, Nynaeve.

Nynaeve îi răspunse pufnind din nou – nu se putea apuca de părul desfăcut peste umeri –, dar neghiobul acela bătrân nu făcu decât să-i zâmbească larg.

Soarele era sus pe cer când ajunseră la menajerie, care se afla exact în locul în care o lăsaseră, în poiana de lângă drum. În căldura înăbușitoare chiar și stejarii păreau puțin vestejiți. În afară de cai și de impunătorii cai-vieri cenușii, animalele stăteau toate în cuști, iar oamenii nu erau la vedere, retrași fără îndoială în căruțele care nu arătau prea diferite de a lor. Nynaeve și ceilalți coborâseră cu toții înainte ca Valan Luca să apară în pelerina lui caraghioasă, din mătase roșie.

De data aceasta, nu-i mai întâmpină cu discursuri înflorite și plecăciuni simandicoase. Luca făcu ochii mari când îi recunoscu pe Thom și Juilin, apoi și-i mijì la vederea căruței ca o cutie din spatele lor. Se aplecă să vadă ce se ascunde sub bonetele acelea mari și zâmbetul lui nu păru deloc satisfăcut.

– Carevasăzică am scăpătat, *domniță* Morelin. Sau poate că n-am avut din ce scăpăta. Am furat o trăsură și niște haine... Ah, cât aș suferi să văd o frunte atât de frumoasă însemnată cu fierul roșu. Cam asta se face pe-aici, în caz că nu știi, dacă nu chiar mai rău. Și dacă tot ai fost prinsă cu ocaua mică – altfel de ce-ai mai fugi? – aș zice s-o ții tot într-o fugă. Dacă-ți vrei bănuțul înapoi, îl găsești pe drum. L-am aruncat după tine și, din partea mea, poate să stea acolo până la Tarmon Gai'don.

– Spuneai că ai nevoie de un protector, zise Nynaeve în timp ce Luca dădea să se întoarcă. Putem fi noi protectoarele tale.

– Voi? făcu el rânjind batjocoritor. Chiar dacă mai mulți bănuți furați din punga vreunui om avut mi-ar fi de ajutor, n-aș accepta bani furați...

– Vom plăti noi toate cheltuielile, jupâne Luca, interveni Elayne pe tonul ei rece, arogant. În plus, îți vom da o sută de mărci de aur, dacă putem călători împreună până la Ghealdan și dacă ești de acord să nu te oprești decât la hotar.

Luca rămase cu ochii țintă la ea, trecându-și limba peste dinți. Nynaeve gemu abia auzit. O sută de mărci, și de aur! O sută de mărci de argint i-ar acoperi ușor cheltuielile, până la Ghealdan și chiar mai departe, indiferent de ce-ar fi mâncat animalele alea înfiorătoare.

– Chiar așa de mult ai furat? întrebă Luca prevăzător. Cine te urmărește? Dacă e vorba de Mantiile Albe sau de armată nu vreau să-mi pun pielea în joc. Ne-ar arunca pe toți în temniță și probabil ar omorî animalele.

– Fratele meu, replică Elayne înainte ca Nynaeve să nege vehement că ar fi furat ceva. Cât timp am fost plecată, se pare că mi-au găsit un mire, și fratele meu a fost trimis în căutarea mea. N-am nici cea mai mică intenție să mă întorc în Cairhien ca să mă mărit cu un bărbat mai mic cu un cap decât mine, de trei ori mai gras și mai în vârstă.

Obrajii lui Elayne se colorară ușor, sugerând mânia; dresul glasului îi ieși mai bine.

– Tata visează la Tronul Soarelui, dacă obține sprijinul necesar. Eu, una, visez la un andorez roșcat, cu care *am* să mă mărit indiferent de ce spune tata. Cam atât trebuie să știi despre mine, jupâne Luca.

– Poate că ești ceea ce spui că ești, poate că nu, zise Luca rar. Arată-mi o parte din banii despre care ai spus că vrei să mi-i dai. Cu promisiunile nu poți cumpăra decât pahare mici de vin.

Nynaeve scoase din geanta ei punga cea mai umflată și o scuturâ în fața lui, apoi o puse la loc când Luca întinse mâna spre ea.

– Primești banii pe măsură ce ai nevoie de ei. Iar suta de mărci, după ce ajungem în Ghealdan.

O sută de mărci de aur! Dacă Elayne îi dădea înainte cu promisiunile ei, trebuia să găsească un bancher ca să-și pună la bătaie drepturile de moștenire. Luca scoase un mormăit.

– I-ai furat sau nu, tot fugi de cineva. N-am să-mi risc trupa pentru tine, indiferent dacă e vorba de oştire sau de vreun nobil cairhien care te caută disperat. Cu nobilul ar fi şi mai rău, dacă va crede că i-am furat sora... În fine, va trebui să arăţi ca unul de-ai noştri.

Zâmbetul strepezit îi reapăru pe faţă; nu uita bănuţul acela de argint atât de uşor.

– Toţi cei care călătoresc cu mine trebuie să se facă utili, iar tu vei face la fel dacă nu vrei să ieşi în evidenţă. Dacă ceilalţi află că dai bani ca să mergi cu noi, vor începe să vorbească, ceea ce nu cred că-ţi convine. Cred că ai să te ocupi de curăţarea cuştilor; cei care au grijă de cai mereu se plâng că trebuie să facă asta. Am să încerc să găsesc bănuţul ăla ca să ţi-l dau înapoi, drept plată. Ca să nu se spună vreodată că Valan Luca nu e generos.

Nynaeve tocmai dădea să spună răspicat că n-aveau cum să şi plătească şi să şi muncească pe tot drumul spre Ghealdan când Thom îi puse mâna pe braţ. Se aplecă şi luă câteva pietricele de pe jos, apoi începu să jongleze cu ele, şase în cerc.

– Am jongleri, zise Luca.

Cele şase pietricele deveniră opt, apoi zece, apoi douăsprezece.

– Nu-i rău, remarcă Luca.

Acum erau două cercuri, care se întrepătrundeau. Luca îşi frecă bărbia.

– Poate că aş găsi un loc pentru tine.

– Pot să înghit şi foc, spuse Thom, dând drumul pietricelelor. Şi ştiu să arunc cuţitele.

Thom îi arătă mâinile goale, apoi scoase o pietricică din urechea lui Luca.

– Ca şi alte câteva lucruri, încheie el.

Luca îşi înăbuşi un zâmbet.

– Asta-i valabil pentru tine, dar ce facem cu ceilalţi? întrebă el, furios că se arătase, chiar şi pentru o clipă, entuziasmat.

– Ce-i ăla? întrebă Elayne, arătând cu degetul.

Cei doi stâlpi înalţi pe care Nynaeve îi văzuse când erau înălţaţi aveau acum câte o mică platformă în vârf, iar între ei

se întindea o frânghie lungă de vreo treizeci de paşi. De fiecare platformă atârna câte o scară de frânghie.

– Ăla e aparatul lui Sedrin, replică Luca şi apoi clătină din cap. Sedrin, echilibristul, care te uimea cu ce putea face la zece paşi înălţime, pe o frânghie atât de subţire. Nesăbuitul.

– Pot să merg şi eu pe ea, îi spuse Elayne.

Thom dădu s-o prindă de braţ în timp ce fata îşi scotea boneta şi păşea spre aparat, dar renunţă când Elayne clătină uşor din cap şi îi zâmbi.

Luca însă îi tăie calea.

– Ascultă, Morelin sau cum te-ai fi numind, chiar dacă fruntea ta e prea frumoasă ca să fie însemnată cu fierul roşu, gâtul tău e mult prea frumos ca să ţi-l frângi singură. Sedrin îşi ştia meseria ca nimeni altul şi totuşi l-am înmormântat acum mai bine de o oră. De asta toată lumea e în căruţele alea. Sigur, a băut prea mult aseară, după ce-am fost izgoniţi din Sienda, dar îl mai văzusem mergând pe frânghie cu burta plină de băutură... Am altă idee. Nu va mai trebui să cureţi cuştile. Stai în căruţa mea şi-o să spunem tuturor că eşti ibovnica mea. Doar de ochii lumii, desigur.

Zâmbetul lui şiret arăta că voia mai mult decât de ochii lumii. Zâmbetul de răspuns al lui Elayne era menit să-l transforme într-un sloi de gheaţă.

– Îţi mulţumesc din suflet pentru această ofertă, jupâne Luca, dar eşti bun să te dai deoparte...

Luca se văzu nevoit să o facă, altfel Elayne ar fi călcat peste el. Juilin îşi mototoli pălăria cilindrică, apoi şi-o puse pe cap aşa cum era, în timp ce tânăra urca pe una din scările de frânghie, încurcată puţin de faldurile rochiei. Nynaeve ştia ce face fata. Bărbaţii ar fi trebuit să-şi dea şi ei seama, cel puţin Thom, care însă părea gata să se repeadă ca s-o prindă, în caz că făcea un pas greşit. Luca se dădu mai aproape, de parcă se gândea la acelaşi lucru.

Elayne rămase o clipă pe platformă, netezindu-şi rochia. Platforma părea mult mai mică şi mai înaltă acum. Apoi, ridicându-şi puţin rochia, de parcă ar fi vrut s-o ferească de noroi, păşi pe frânghia subţire. Cu aceeaşi siguranţă cu care ar fi

păşit pe drum. Într-un fel chiar aşa şi era, gândi Nynaeve. Nu vedea strălucirea *saidarului,* dar ştia că Elayne ţesuse un drum între cele două platforme, de Aer, fără îndoială, tare ca piatra.

Pe neaşteptate, Elayne lăsă mâinile pe lângă corp şi se răsuci în loc, fluturându-şi părul negru ca pana corbului, ciorapii de mătase lucindu-i în soare. Pentru o fracţiune de secundă, când îşi recăpătă echilibrul, rochia păru că i se şterge de o suprafaţă plană, înainte de a se ridica uşor din nou. Încă doi paşi, şi ajunse la cealaltă platformă.

– Jupânul Sedrin făcea asta, jupâne Luca? întrebă ea.

– Făcea şi tumbe, strigă Luca, apoi adăugă mormăit: Dar nu avea picioare ca astea. O doamnă! Ha!

– Nu numai eu pot să fac asta, strigă Elayne. Eu şi Juilin...

Nynaeve clătină repede din cap; chiar dacă ştia să conducă Puterea, stomacul ei ar fi reacţionat la frânghia aia cum ar fi reacţionat la o furtună pe mare.

– ... Am făcut asta de multe ori. Hai, Juilin. Arată-i.

Prinzaşul-de-furi arăta de parcă ar fi fost gata să cureţe cuştile cu mâinile goale. Cuştile leilor, cu leii înăuntru. Închise ochii, îşi mişcă buzele într-o rugăciune numai de el auzită şi urcă pe scara de frânghie la fel cum urcă un condamnat pe eşafod. Ajuns în vârf, îşi mută privirea de la Elayne la frânghie, concentrat şi în acelaşi timp temător. Brusc, începu să păşească, repede, cu braţele întinse, cu ochii pe Elayne şi cu rugăciunea pe buze. Fata coborî o treaptă ca să-i facă loc pe platformă, apoi îl ajută să găsească treptele scării şi să coboare.

Thom zâmbi mândru când Elayne se întoarse şi îşi recuperă boneta de la Nynaeve. Juilin arăta de parcă ar fi fost înmuiat în apă fierbinte şi apoi stors bine.

– Mi-a plăcut, spuse Luca, frecându-şi de zor bărbia. Nu chiar la fel ca Sedrin, dar mi-a plăcut. Mai ales că la tine pare atât de uşor, în timp ce – Juilin? – Juilin se preface că e înfricoşat de moarte. Numărul ăsta ar merge foarte bine.

Juilin îi aruncă un zâmbet strâmb care ar fi făcut pe oricine să-şi ducă mâna la cuţit. Luca însă se întoarse spre Nynaeve rotindu-şi pelerina roşie.

– Dar tu, draga mea Nana? Tu ce talent neașteptat ai? Faci tumbe? Înghiți săbii?

– Eu împart banii, zise ea, plesnindu-și geanta. Doar dacă nu vrei să mă iei pe *mine* în căruța ta.

Nynaeve îi aruncă un zâmbet care i-l șterse pe al lui și îl dădu doi pași îndărăt.

Strigătele îi alertaseră pe cei din căruțe care acum se strângeau în jurul lui Luca în timp ce acesta le prezenta noii lor colegi. În privința lui Nynaeve, fu evaziv, spunând doar că ceea ce făcea ea era ieșit din comun; era clar că Nynaeve trebuia să aibă o discuție serioasă cu el.

Rândașii, cum îi numea Luca pe cei care nu aveau nici un talent deosebit, erau prost îmbrăcați și morocănoși, poate și fiindcă erau plătiți cu mai puțin. Nu erau foarte mulți, în comparație cu numărul de căruțe. De fapt, toată lumea ajuta la nevoie, chiar și când era vorba de a mâna căruțele; o menajerie ambulantă nu avea prea mulți bani, nici chiar una ca aceasta. Pe de altă parte, saltimbancii erau deosebiți, fiecare în felul lui.

Petra, voinicul voinicilor, era cel mai mare bărbat pe care-l văzuse Nynaeve vreodată. Nu pe lung, ci pe lat; din vesta lui de piele răsăreau brațe groase cât trei trunchiuri de copac. Era însurat cu Clarine, femeia dolofană, bronzată la față, care dresa câinii; pe lângă el, arăta ca o pitică. Latelle, care avea un număr cu urși, era o femeie cu ochii negri, părul scurt și o figură serioasă, mereu cu o urmă de surâs batjocoritor pe buze. Aludra, femeia zveltă despre care se spunea că e un Iluminator, poate că și era așa ceva. Nu-și purta părul negru împletit ca tarabonezele, ceea ce nu surprindea deloc date fiind resentimentele din Amadicia, dar vorbea cu accentul potrivit și cine putea spune ce se întâmplase cu Ghilda Iluminatorilor? Filiala lor din Tanchico, cu siguranță, își închisese porțile. Pe de altă parte, acrobații pretindeau că sunt frați, Chavana se numeau, dar, deși erau toți scunzi și îndesați, aveau tenul diferit, de la Taeric, cel cu ochii verzi – pometii lui ascuțiți și nasul coroiat îi arătau sângele saldaeean –, până la

Barit, care era mai oacheș decât Juilin și avea mâinile pline de tatuaje specifice Oamenilor Mării, chiar dacă nu purta cercei.

Doar Latelle îi întâmpină pe nou-veniți cu căldură; alți saltimbanci însemnau mai mulți spectatori și mai mulți bani. Cei doi jongleri, Bari și Kin – chiar erau frați, după cum află Nynaeve mai târziu –, începură să discute cu Thom despre meseria lor, de îndată ce aflară că acesta folosea alte tehnici. Atragerea spectatorilor era un lucru, concurența era cu totul altceva. Dar cea care i se păru mai interesantă lui Nynaeve fu femeia cu părul deschis la culoare, care se îngrijea de caii-vieri. Cerandin se ținea deoparte și de-abia scotea câte un cuvânt – Luca le spuse că venise din Shara cu animalele după ea –, dar felul în care vorbea femeia, ușor neclar, o făcu pe Nynaeve să ciulească mai bine urechile.

Le luă ceva timp să găsească un loc căruței cu care veniseră. Thom și Juilin păreau mai mult decât mulțumiți de ajutorul dat de rândași, chiar dacă în silă, iar la scurt timp Nynaeve și Elayne primiră tot felul de invitații. Petra și Clarine le invitară la ceai, frații Chavana țineau morțiș să ia cina cu ei, ca și Kin și Bari, ceea ce transformă surâsul batjocoritor al lui Latelle într-o încruntătură fioroasă. Elayne și Nynaeve refuzară invitațiile cu grație, Elayne poate cu mai multă grație decât Nynaeve; amintirea scenei în care se holba la Galad ca o fată cu ochii de broască era prea proaspătă ca să depășească limita minimei politeți față de orice bărbat. Luca avansă și el o invitație, doar lui Elayne, făcută în așa fel încât să nu-l audă Nynaeve. Se alese cu o palmă zdravănă, iar Thom făcu o demonstrație cu cuțitele mai mult decât elocventă care îl trimise la plimbare bombănind și frecându-și fața de zor.

Lăsând-o pe Elayne să-și aranjeze lucrurile în căruță – de fapt să le arunce care încotro, mormăind furioasă – Nynaeve se apropie de locul în care erau priponiți caii-vieri. Animalele uriașe, cenușii păreau destul de liniștite, dar, aducându-și aminte de gaura din peretele de piatră al Lăncierului regelui, parcă nu mai era atât de sigură de tăria funiilor de piele care le legau picioarele din față. Cerandin scărpina masculul cu o țepușă cu cârligul de bronz.

– Care e numele lor adevărat?

Nynaeve bătu ușor, cu timiditate, nasul lung sau râtul animalului, sau ce era el. Colții erau cât piciorul ei de groși și lungi de mai bine de un stânjen, doar cu puțin mai groși decât ai femelei. Animalul fornăi aproape de rochia ei, și Nynaeve se dădu repede înapoi.

– *S'redit,* răspunse femeia cu părul deschis la culoare. Sunt *s'rediți,* dar jupânul Luca s-a gândit să le dea un nume care se pronunță mai ușor.

Accentul acela molcom era inconfundabil.

– Sunt mulți *s'rediți* în Seanchan?

Țepușa se opri o clipă apoi reluă scărpinatul.

– Seanchan? Unde-i asta? *S'rediții* sunt din Shara, ca și mine. N-am auzit de...

– Poate că ai văzut Shara, Cerandin, deși mă cam îndoiesc. Ești din Seanchan. S-ar putea să greșesc, dar cred că ai participat la invadarea Capului Toman și ai fost lăsată acolo după Falme.

– Fără nici o îndoială, zise Elayne alăturându-i-se lui Nynaeve.

– Am auzit accente seanchaneze în Falme. N-avea grijă, nu-ți facem nici un rău.

Asta era mai mult decât era dispusă Nynaeve să promită; amintirile ei din Seanchan nu erau deloc plăcute. Și totuși... „Un Seanchan te-a ajutat la nevoie. Nu sunt toți răi. Cei mai mulți sunt."

Cerandin scose un oftat adânc și se gârbovi puțin. Ca și cum o tensiune resimțită de mult, de care nici nu mai era conștientă, dispăruse ca prin farmec.

– Foarte puțini oameni pe care i-am întâlnit știu câte ceva despre Întoarcere sau Falme. Am auzit o sută de povești, una mai fantezistă decât alta, dar niciodată adevărul. Cu atât mai bine pentru mine. Da, am fost lăsată acolo, ca și mulți *s'rediți.* Ăștia trei au fost singurii pe care i-am putut aduna. Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți. Masculul e Mer, femela e Sanit, iar puiul e Nerin. Nu e al lui Sanit.

– Și asta ai făcut? întrebă Elayne. Ai dresat *s'rediți?*

– Sau ai fost o sul'dam? adăugă Nynaeve înainte ca Elayne să apuce să continue.

Cerandin clătină din cap.

– Am fost pusă la încercare, ca toate fetele, dar n-am putut face nimic cu a'dam. M-am bucurat că am fost aleasă să lucrez cu *s'redíţi*. Sunt şi nişte animale extraordinare. Ştiţi multe dacă ştiţi despre sul'dam şi damane. Până acum n-am mai întâlnit pe cineva care să ştie despre ele.

Femeia nu arăta nici o urmă de teamă. Sau poate că scăpase de ea de când fusese abandonată într-un ţinut străin. Dar cine ştie, poate că minţea.

Seanchanii erau la fel de răi ca şi amadicienii când venea vorba de femeile care puteau conduce Puterea, poate chiar mai răi. Nu le exilau şi nici nu le ucideau; le aruncau în temniţă şi se foloseau de ele. Printr-un dispozitiv numit a'dam – Nynaeve bănuia că era vorba de un fel de ter'angreal – o femeie care ştia să conducă Puterea putea fi controlată de o altă femeie, o sul'dam, care o obliga pe damane să-şi folosească talentele la tot ceea ce voiau seanchanii, chiar şi ca arme. O damane era tratată ca un animal, chiar dacă se bucura de mai multă grijă. Seanchanii transformau absolut fiecare femeie care putea conduce Puterea sau care avea scânteia în ea; seanchanii scotociseră Capul Toman mai dihai decât îşi închipuise vreodată Turnul. Numai gândul la a'dam, sul'dam şi damane îi întorcea stomacul pe dos.

– Ştim câte ceva, dar vrem să ştim mai mult, îi zise Nynaeve lui Cerandin.

Seanchanii plecaseră, izgoniţi de Rand, dar asta nu însemna că nu se puteau întoarce. Era încă un pericol, chiar dacă mai puţin probabil, pe lângă cele pe care le aveau de înfruntat, dar asta nu însemna că, dacă ai un spin în talpă, o zgârietură de pe braţ nu se poate infecta.

– N-ar fi rău să răspunzi sincer la toate întrebările noastre.

Aveau destul timp în călătoria spre miazănoapte.

– Promit să nu ţi se întâmple nimic rău, adăugă Elayne. Dacă va fi nevoie am să te apăr cum pot eu mai bine.

Ochii femeii cu părul deschis la culoare trecură de la una la alta şi brusc, spre uimirea lui Nynaeve, Cerandin se aruncă la picioarele lui Elayne.

– Eşti o nobilă a acestui ţinut, aşa cum i-ai spus lui Luca. Nu mi-am dat seama. Iartă-mă, Înălţimea Ta. Mă supun voii tale.

Femeia sărută pământul de la picioarele lui Elayne. Ochii lui Elayne păreau să-i sară din orbite. Nynaeve, era sigură, arăta la fel de bulversată.

– Ridică-te, şuieră ea, privind panicată în jur ca nu cumva să le vadă cineva.

Luca – lua-l-ar naiba! – şi Latelle, tot încruntată, dar nu mai aveau ce face.

– Ridică-te!

Femeia nu se mişcă.

– Ridică-te-n picioare, Cerandin! spuse Elayne. În ţinutul ăsta nimeni nu le cere oamenilor să facă aşa ceva. Nici măcar un conducător.

În timp ce Cerandin se ridica anevoie în picioare, Elayne adăugă:

– Te voi învăţa cum să te porţi dacă vei răspunde la întrebările noastre.

Femeia se înclină, cu mâinile pe genunchi şi cu capul lăsat.

– Da, Înălţimea Ta. Voi face precum spui. Mă las în voia ta.

Nynaeve oftă din toţi rărunchii. Aveau cu ce se distra pe drumul spre Ghealdan.

CAPITOLUL 18

Un câine al Celui Întunecat

Liandrin își struni calul prin străzile înțesate de trecători ale Amadorului, zâmbetul disprețuitor de pe buzele ei trandafirii fiind ascuns de boneta largă, curbată. Renunțase cu greu la pletele ei, găsind mai mult decât respingător felul grotesc de a se purta al locuitorilor acestui ținut grotesc; galbenul-roșcat al pălăriei și al rochiei de călărie nu-i displăcea, spre deosebire de fundele mari, de catifea, de pe amândouă. Boneta însă îi ascundea ochii – împreună cu părul auriu, ochii căprui i-ar fi dat imediat de gol originea taraboneză, un lucru deloc indicat acum, în Amadicia – și îi ascundea ce ar fi fost și mai periculos aici: chipul de Aes Sedai. Așa, sub protecția bonetei, își putea arăta disprețul față de Mantiile Albe din care părea a face parte fiecare al cincilea bărbat pe care îl întâlnea în cale. Desigur, nici unuia dintre ei nu-i dădea prin gând să se uite sub bonetă. Aes Sedai nu aveau voie aici, ceea ce însemna că nu era nici urmă de ele.

Chiar și așa se simți mai în siguranță când se opri în fața porților de fier, bogat ornamentate, ale casei lui Jorin Arene.

Altă călătorie fără folos în căutarea unui semn din partea Turnului Alb; nu mai primise nimic de când aflase că Elaida credea că ea conduce Turnul și că Sanche fusese înlăturată. Siuan fugise, e adevărat, dar acum nu mai însemna nimic.

Grădinile din spatele gardului de piatră cenușie erau pline de plante aproape cafenii din cauza secetei, dar curățate bine și tăiate sub formă de cuburi și sfere, cu toate că una arăta ca un cal aflat în plină săritură. Numai una, desigur. Negustătorii precum Arene îi imitau pe cei mai bogați decât ei, dar nu îndrăzneau să meargă prea departe ca să nu fie acuzați de aroganță. Balcoane cu o lucrătură complicată împodobeau casa masivă, de lemn, cu acoperișul de țiglă roșie și chiar cu un șir de coloane sculptate însă, spre deosebire de locuința unui senior pe care voia să o copieze, ședea pe o temelie de piatră nu mai înaltă de 10 picioare. Un simulacru pueril de conac aparținând unui nobil.

Insul cărunt, vânjos, care se apropie în fugă, plin de respect, ca să-i țină scara de la șa în timp ce descăleca și să-i ia frâul, era îmbrăcat tot în negru. Orice culoare ar fi fost aleasă de un negustător pentru livreaua servitorilor săi sigur aparținea vreunui senior, drept care chiar și unul mai mic i-ar fi pricinuit necazuri până și celui mai înstărit dintre negustători. Pentru omul de pe stradă negrul era culoarea „livrelei negustătorilor", fiind de fiecare dată când o vedea motiv de distracție. Pe Liandrin uniforma servitorului o făcu să strâmbe din nas ca și casa lui Arene și chiar Arene însuși. Odată și-odată va avea și ea un conac, mai multe chiar, adevărate. Palate. I se promiseseră, ca și puterea care venea împreună cu ele.

Scoțându-și mănușile de călărie, străbătu cu pași mari rampa ridicolă, înclinată, care se oprea în fața ușilor sculptate cu model de viță-de-vie. Conacele-fortărețe ale seniorilor aveau astfel de rampe, deci și negustătorul care se respecta trebuia să aibă una, nu trepte ca restul lumii. O servitoare tânără, îmbrăcată în negru, îi luă mănușile și pălăria în holul circular de la intrare, cu multe uși, coloane sculptate și vopsite în culori vii, și un balcon pe măsură. Tavanul era lăcuit, o imitație de mozaic, cu stele mici în stele mari, negre-aurii.

– Vreau să fac baie peste o oră, îi zise ea femeii. De data asta sper ca apa să aibă temperatura potrivită, da?

Camerista păli la față, făcu o plecăciune și bâlbâi ceva, apoi se îndepărtă în fugă.

Amellia Arene, soția lui Jurin, își făcu apariția pe una din uși, discutând aprins cu un bărbat gras și aproape chel, cu un șorț de un alb imaculat. Liandrin pufni compătimitor. Deși femeia se ținea cu nasul pe sus, nu numai că vorbea ea însăși cu bucătarul, dar îl mai și scotea din bucătărie ca să stabilească meniul. Își trata servitorul ca pe un... prieten!

Rotofeiul Evon o zări primul și înghiți în sec, ferindu-și imediat ochii înfundați în grăsime. Lui Liandrin nu-i plăcea ca bărbații s-o privească prea insistent, drept care îl repezise chiar din prima zi în care fusese aici, reproșându-i că întârzia prea mult cu privirea asupra ei. Bucătarul încercase să se dezvinovățească, dar Liandrin cunoștea prea bine năravurile bărbaților. Fără să mai aștepte ca stăpâna să-i spună să plece, Evon aproape că o luă la fugă spre bucătărie.

La prima lor întâlnire, când Liandrin venise însoțită de celelalte, nevasta încărunțită a negustorului se arătase o femeie aspră. Acum nu făcu decât să-și lingă buzele și să-și netezească inutil faldurile rochiei de mătase verde.

– E cineva sus împreună cu celelalte, Înălțimea Voastră, spuse ea respectuos.

În prima zi, i se păruse mai potrivit să i se adreseze direct pe nume.

– În salonul din față. Cred că sunt din Tar Valon, adăugă ea.

Întrebându-se cine ar putea fi, Liandrin se îndreptă spre cea mai apropiată scară curbată. Le cunoștea pe foarte puține din Ajah Neagră, ca să se asigure; ceea ce alții nu știau nu puteau spune mai departe. În Turn cunoscuse numai una din cele douăsprezece care plecaseră odată cu ea. Două din cele douăsprezece erau moarte, iar ea știa cine era de vină. Egwene al'Vere, Nynaeve al'Maera și Elayne Trakand. Lucrurile luaseră o întorsătură atât de urâtă în Tanchico, încât mai să creadă că cele trei Alese parvenite călcaseră pe acolo, dacă n-ar fi știut cât de proaste sunt, căzând de două ori în

capcanele pe care chiar ea le întinsese. Faptul că scăpaseră de fiecare dată nu conta deloc. Dacă ar fi fost în Tanchico sigur i-ar fi căzut în mână, indiferent de ce pretindea Jeanine că ar fi văzut. Dacă le mai găsea odată, sigur nu aveau cum să mai scape. Le făcea felul indiferent de ordinele pe care le primea.

– Înălțimea Voastră, bolborosi Amellia. Soțul meu, Înălțimea Voastră. Jorin. Se poate să-l ajutați? N-a fost în intenția lui, Înălțimea Voastră. A învățat lecția.

Liandrin se opri cu o mână pe balustrada sculptată, privind peste umăr.

– N-ar fi trebuit să creadă că jurămintele făcute Marelui Senior trebuie uitate ori de câte ori îi convine, nu?

– A învățat lecția, Înălțimea Voastră. Vă rog. Stă toată ziua întins sub pături – pe căldura asta – și tremură. Izbucnește în plâns ori de câte ori îl atinge cineva și de-abia scoate o vorbă.

Liandrin păru că se gândește, apoi înclină din cap grațios.

– Am să-i spun lui Chesmal să vadă ce se poate face. Dar trebuie să înțelegi că nu-ți promit nimic.

Mulțumirile șovăielnice ale femeii o însoțiră până sus, dar Liandrin nu le acordă nici o atenție. Temaile se lăsase dusă de val. Fusese Ajah Cenușie înainte de a fi Ajah Neagră și, ca mediatoare, își propusese să răspândească durerea în mod egal; avusese mare succes ca mediatoare tocmai fiindcă îi plăcea să răspândească durerea. Chesmal spunea că, peste câteva luni, ar putea face unele lucruri, atâta timp cât nu sunt grele și nimeni nu se răstește la ea. Chesmal fusese una dintre cele mai bune Tămăduitoare Galbene, deci știa ce vorbește.

Tresări când păși în salonul din față. Nouă dintre cele zece surori Negre care veniseră cu ea stăteau în picioare de-a lungul lambriurilor sculptate și pictate, deși pe covorul cu ciucuri aurii erau destule scaune capitonate cu mătase. Ce-a de a zecea, Temaile Kinderode, îi dădea o ceașcă de ceai din porțelan fin unei femei cu părul negru, arătoase, pline de vigoare, îmbrăcate într-o rochie de culoarea bronzului, cu o croială ieșită din comun. Femeia care ședea pe scaun i se părea cunoscută, deși nu era Aes Sedai; era clar că se apropia vertiginos

de vârsta de mijloc și, în ciuda obrajilor netezi, nimic nu vorbea de atemporalitate.

Atmosfera din salon o făcu pe Liandrin să fie cu băgare de seamă. Temaile dădea doar impresia de fragilitate, cu ochii ei albaștri, mari, ca de copil, care îi convingea pe cei din jur să aibă încredere în ea; ochii aceia păreau îngrijorați acum sau neliniștiți, iar ceașca de ceai se clătină pe farfurioară înainte ca femeia cealaltă să o accepte. De fapt, toate femeile de acolo arătau neliniștite, mai puțin cea care i se părea cunoscută. Jeaine Caide, cu pielea arămie, într-una din rochiile acela domane dezgustătoare pe care le purta în interior, avea dâre de lacrimi pe obraji; fusese Verde și îi plăcea să se vânture prin fața bărbaților chiar mai mult decât celelalte Verzi. Rianna Andomeran, cândva Albă și întotdeauna un ucigaș cu sânge rece, arogant, își atingea mereu șuvița de păr alb din părul ei negru, deasupra urechii stângi. Nu mai era nicidecum arogantă.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Liandrin. Cine ești tu și ce...

Brusc, își aminti. O Iscoadă, o servitoare din Tanchico plină de aere.

– Gyldin! zise ea.

Această servitoare le urmărise, numai ea știa cum, și acum încerca să treacă drept curier al celor din Ajah Neagră, cu vești înfricoșătoare.

– De data asta chiar ai întrecut măsura, adăugă ea.

Dădu să îmbrățișeze *saidarul*, dar în aceeași clipă o văzu pe cealaltă femeie înconjurată de strălucire și încercarea lui Liandrin se lovi de un zid gros, invizibil, care îi interzise accesul la Adevăratul Izvor. Care rămase suspendat acolo, precum soarele, chinuitor de departe.

– Nu te mai holba așa, Liandrin, spuse femeia calm. Parcă ai fi un pește. Nu mă cheamă Gyldin, mă cheamă Moghedien. Mai trebuie puțină miere în ceaiul ăsta, Temaile.

Femeia zveltă, cu fața de vulpe, se repezi să ia ceașca, respirând sacadat.

Era de așteptat. Cine alta ar fi reușit să le sperie atât pe celelalte? Liandrin le privi cum stau aliniate de-a lungul pereților. Jhondar Eldrith, cu fața ei rotundă, care de data asta nu

mai arăta cu capul în nori, în ciuda unei pete de cerneală din vârful nasului, înclină din cap cu toată convingerea. Celelalte păreau că se tem să și tresară. De ce unul dintre Rătăciți – nu aveau voie să folosească acel nume, dar de obicei o făceau, între ele –, de ce tocmai Moghedien trebuia să se dea drept servitoare, nu înțelegea nici în ruptul capului. Femeia avea sau ar fi putut avea tot ce-și dorea. Nu numai cunoașterea Puterii dincolo de visele ei cele mai îndrăznețe, ci și puterea în sine. Puterea asupra altora, puterea asupra lumii. Și nemurirea. Puterea pentru o viață fără sfârșit. Ea și surorile ei contaseră pe neînțelegerea dintre Rătăciți; primiseră ordine contradictorii, ca și o parte din Iscoade. Poate că Moghedien se ascundea de ceilalți Rătăciți.

Liandrin își întinse cât putu faldurile rochiei de călărie într-o reverență adâncă.

– Bine ai venit, Mărită Stăpână. Cu Cei Numiți în fruntea noastră sigur vom triumfa înainte de Ziua Întoarcerii Marelui Stăpân.

– Frumos spus, remarcă Moghedien sec, luând ceașca din mâna lui Temaile. Da, acum e mult mai bine.

Temaile se arătă absurd de recunoscătoare, răsuflând ușurată. Ce făcuse Moghedien?

Brusc, Liandrin își aminti de ceva, o amintire neplăcută. O tratase ca pe o servitoare.

– Mărită Stăpână, în Tanchico nu știam că...

– Bineînțeles, replică Moghedien iritată. Ce rost mai avea să aștept ascunsă dacă tu și cele de aici știați cine sunt?

Pe buzele lui Moghedien apăru un surâs neașteptat, care nu atinse și altceva.

– Îți faci griji de momentul în care ai trimis-o pe Gyldin la bucătar ca să ia o mamă de bătaie? întrebă ea.

Broboane de sudoare țâșniră din fruntea lui Liandrin.

– Chiar crezi că aș fi permis așa ceva? Omul fără doar și poate ți-a spus că m-a bătut, dar și-a amintit numai ce-am vrut eu să-și amintească. De fapt, chiar i-a fost milă de Gyldin, tratată cu atâta cruzime de stăpâna ei.

Istoria părea s-o amuze din plin pe Moghedien.

– Chiar mi-a dat o parte din desertul pe care-l pregătise pentru tine. Nu mi-ar părea rău dacă ar mai fi în viață.

Liandrin răsuflă ușurată. Deci nu va muri.

– Mărită Stăpână, nu trebuie să-mi luați puterea. Îl slujesc pe Marele Stăpân cu aceeași credință. Am depus jurămintele de Iscoadă încă înainte de a pleca spre Turnul Alb. Le-am căutat pe Surorile Negre din ziua în care am știut că pot conduce Puterea.

– Cu alte cuvinte, ești singura din adunătura asta care nu trebuie să învețe cine le este stăpâna? întrebă Moghedien înălțând o sprânceană. N-aș fi crezut așa ceva.

Strălucirea din jurul ei dispăru.

– Am mai multe misiuni pentru tine. Pentru toate. Indiferent de ce-ați făcut până acum, trebuie să uitați tot. Sunteți o adunătură de netoate, după cum ați dovedit-o în Tanchico. Dacă stau cu biciul pe voi, poate că veți vâna mai cu sârg.

– Așteptăm ordine de la Turn, Mărită Stăpână, spuse Liandrin.

Auzi, netoate! Erau cât pe ce să găsească ceea ce căutau în Tanchico când orașul căzuse pradă revoltelor; de-abia scăpaseră de furia femeilor Aes Sedai care apăruseră acolo chiar în timp ce își puneau planul în aplicare. Dacă Moghedien s-ar fi deconspirat sau ar fi participat alături de ele, sigur și-ar fi atins scopul. Dacă eșecul lor putea fi pus pe seama cuiva, Moghedien era cea vinovată. Liandrin încercă să atingă Adevăratul Izvor, nu să-l îmbrățișeze, ci să se asigure că nu mai era nimic între ea și el. Nu mai era nimic.

– Noi am primit misiuni importante, avem multe de înfăptuit și, cu siguranță, va trebui să continuăm...

Moghedien o întrerupse cu brutalitate.

– Îi slujiți pe Cei Numiți, care acum se întâmplă să vă dea ordine. De acum încolo, indiferent de cine vă trimite porunci din Turnul Alb, dați de știre imediat uneia dintre noi, cu tot respectul de care sunteți în stare, chiar dacă ar fi să vă târâți în genunchi. Mă veți sluji pe mine, Liandrin. Să nu uiți asta.

Moghedien nu știa cine se afla la conducerea Ajah Neagră. Ce surpriză! Deci Moghedien nu știa chiar totul.

Liandrin își închipuise că Rătăciții sunt aproape omnipotenți, ceva dincolo de muritorii de rând. Poate că femeia chiar fugea de ceilalți Rătăciți. Dacă o dădea pe mâna lor, sigur se alegea cu o poziție înaltă. Poate chiar devenea una de-a lor. Știa ea un vicleșug pe care îl învățase în copilărie. Și putea atinge Adevăratul Izvor.

– Mărită Stăpână, îl slujim pe Marele Stăpân ca și tine. Și nouă ni s-a promis viață veșnică, și putere, când Marele Stăpân...

– Tu chiar crezi că ești egala mea, surioară? întrebă Moghedien strâmbându-se dezgustată. Ai stat cumva în Infern ca să-ți dăruiești sufletul Marelui Stăpân? Ai gustat din dulceața victoriei la Paaran Disen sau din cenușa amară la Asar Don? Ești doar o cățelușă cu o brumă de învățătură, nu șefa haitei, și-ai să mergi acolo unde-ți arăt eu, până am să cred de cuviință să-ți dau un loc mai bun. Și astea de-aici se cred mai ceva decât sunt. Vrei să-ți măsori puterile cu mine?

– Departe de mine gândul acesta, Mărită Stăpână.

Nu acum, când era prevenită și pregătită.

– Eu...

– Ai s-o faci, mai curând sau mai târziu, dar prefer să rezolv problema acum, de la bun început. De ce crezi că tovarășele tale arată atât de vesele? Le-am dat aceeași lecție la fiecare, chiar azi, înainte de-a veni tu. În privința ta n-am să fac rabat. Am să ți-o dau și ție, chiar acum. Hai, să te văd.

Lingându-și buzele înfricoșată, Liandrin privi în jur la femeile care stăteau nemișcate, lipite de pereți. Numai Asne Zaremene îndrăzni să clipească; ba chiar păru să clatine ușor din cap. Ochii oblici ai lui Asne, pometii înalți și nasul puternic îi arătau originea saldaeeană – chiar avea mult-lăudata cutezanță saldaeeană. Dacă te sfătuia să nu faci un lucru, dacă în ochii ei negri se întrezărea o urmă de teamă, cu siguranță era mai bine să te umilești în fața lui Moghedien ca s-o îndupleci să te lase în pace. Pe de altă parte, putea apela oricând la vicleșugul ei.

Se lăsă în genunchi, cu capul plecat, și ridică ochii la Moghedien cu o teamă care era numai în parte mimată. Moghedien se lăsă pe spătarul scaunului, sorbind din ceașcă.

– Mărită Stăpână, te implor să mă ierți dacă am întrecut măsura. Știu că nu sunt decât o râmă sub piciorul tău. Te implor, ca un câine care îți este credincios până la moarte, să ai milă de acest câine nefericit.

Moghedien își coborî privirea spre ceașcă și, într-o fracțiune de secundă, în timp ce rostea cuvintele cu repeziciune, Liandrin îmbrățișă Adevăratul Izvor și conduse Puterea, căutând fisura din încrederea Rătăcitei, fisura pe care o au toți atunci când își etalează puterea.

În aceeași clipă, lumina *saidarului* o înconjură pe cealaltă femeie și Liandrin simți cum o învăluie durerea. Căzu pe covor, încercând să urle, dar o durere pe care n-o mai simțise niciodată o reduse la tăcere. Ochii stăteau să-i sară din orbite; pielea stătea să i se jupoaie. Se zbătu cât o eternitate și, când durerea dispăru la fel de brusc pe cât apăruse, rămase acolo, tremurând și scâncind cu gura deschisă.

– Ai început să înțelegi? întrebă Moghedien calm, înapoind ceașca goală a lui Temaile, căreia îi spuse: A fost foarte bun. Dar data viitoare, să fie puțin mai tare.

Temaile arăta de parcă era pe punctul să leșine dintr-o clipă într-alta.

– Nu ești destul de iute, Liandrin, nu ești destul de puternică și nu știi destul. Vicleșugul ăsta ieftin pe care l-ai încercat... Vrei să vezi cum e? continuă Moghedien și conduse Puterea.

Liandrin ridică ochii spre ea, plini de adorație. Târându-se pe podea, făcu loc cuvintelor printre suspinele pe care nu le putea opri.

– Iartă-mă, Mărită Stăpână!

Această femeie magnifică, precum o stea pe ceruri, o cometă, deasupra tuturor regilor și a reginelor.

– Iartă-mă, te implor! se rugă ea, sărutând tivul rochiei lui Moghedien în timp ce bolborosea. Iartă-mă. Sunt un câine, un vierme.

Îi venea să intre în pământ de rușine că nu gândise așa până acum. Credea cu toată ființa ei în ceea ce spunea. În fața acestei femei tot ce spunea era purul adevăr.

– Lasă-mă să te slujesc, Mărită Stăpână. Dă-mi voie să te slujesc. Te rog. Te implor!

– Eu nu sunt Graendal, zise Moghedien împingând-o cât colo cu piciorul ei încălțat într-un papuc de catifea.

Sentimentul de venerație dispăru pe neașteptate. Așa cum stătea acolo, ghemuită, plângând, Liandrin și-l amintea totuși cu claritate. O privi pe Moghedien cu groază.

– Te-ai convins, Liandrin?

– Da, Mărită Stăpână, reuși ea să îngaime.

Era convinsă. Convinsă că nu îndrăznea să se gândească să mai încerce o dată până când nu era sigură de reușită. Vicleșugul ei era doar o copie palidă a ceea ce făcuse Moghedien. De-ar fi știut că...

– Mai vedem. Cred că tu ești una dintre cele care mai au nevoie de o lecție. Roagă-te să nu fie așa, Liandrin; la mine cea de-a doua lecție e dură de tot. Acum ia-ți locul lângă celelalte. Ai să descoperi că ți-am luat câteva din obiectele înzestrate cu puteri din camera ta; fleacurile le poți păstra. Nu-i așa că sunt îngăduitoare?

– Mărita Stăpână e prea îngăduitoare, spuse Liandrin printre sughițurile și suspinele pe care nu și le putea înăbuși.

Se ridică anevoie în picioare și i se alătură lui Asne; lambriul din spatele ei o ajută să stea dreaptă. Văzu cum se țes firele de Aer; numai Aerul, dar tot tresări când firele îi închiseră gura și îi astupară urechile. Bineînțeles că nu încercă să reziste. Nici măcar nu se gândi la *saidar*. Cine știa ce mai putea face Moghedien? Poate că-i citea gândurile. Ceea ce aproape că o făcu s-o ia la fugă. Nu. Dacă Moghedien știa ce gândește, ar fi fost moartă acum. Sau ar fi urlat în continuare pe podea. Sau ar fi sărutat picioarele lui Moghedien și ar fi implorat-o să fie lăsată s-o slujească. Liandrin se cutremură; dacă acele fire nu i-ar fi acoperit gura, dinții ar fi început să-i clănțăne.

Moghedien țesu firele în jurul tuturor, pe Rianna însă o lăsă liberă, făcându-i semn cu degetul să îngenuncheze în fața ei. Apoi Rianna se întoarse la locul ei, iar Moghedien o dezlegă pe Marillin Gemalphin și o chemă la ea.

De unde stătea, Liandrin le vedea fața și buzele care li se mișcau, însă fără să audă ce spun. Era clar că fiecare femeie primea ordine despre care celelalte nu trebuiau să știe nimic. Fețele lor nu spuneau mare lucru. Rianna ascultă, cu o privire oarecum destinsă, înclină din cap, se ridică și își reluă locul. Marillin păru surprinsă, apoi nerăbdătoare, dar, ținând cont că fusese Brună, Brunele se arătau entuziasmate ori de câte ori aveau ocazia să descopere un lucru uitat demult. Jeaine Caide se prefăcu îngrozită, clătinând din cap și încercând să se acopere, pe ea și rochia aceea dezgustător de transparentă, însă, când Moghedien se încruntă la ea, încuviință repede și dădu fuga la loc, chiar dacă nu la fel de nerăbdătoare ca Marillin, dar la fel de iute. Berylla Naron, slabă, aproape numai piele și os, o intrigantă și o escroacă fără egal, și Falion Bhoda, care se strâmbă în ciuda fricii evidente, fură la fel de reținute ca și Rianna. Ispan Shefar, tot din Tarabon ca și Liandrin, deși cu părul negru, sărută tivul rochiei lui Mghedien înainte de a se ridica în picioare.

Apoi firele din jurul lui Liandrin dispărură. Se gândi că-i venise rândul să fie trimisă Umbra știe în ce misiune, până când văzu că celelalte rămâseseră în continuare legate. Degetul lui Moghedien o chemă imperios, drept care Liandrin îngenunche între Asne și Chesmal Emry, o femeie înaltă, chipeșă, cu părul negru și ochii așijderea. Chesmal, cândva Galbenă, putea Tămădui și ucide cu aceeași ușurință, dar intensitatea privirii ei ațintite asupra lui Moghedien, felul în care îi tremurau mâinile în timp ce își strângea poalele rochiei arătau că nu voia decât să se supună.

Va trebui să se ia după astfel de semne, își dădu seama Liandrin. Dacă o aborda pe una dintre celelalte cu credința că se puteau alege cu ceva dacă o predau pe Moghedien celorlalți Rătăciți, sigur s-ar fi terminat într-un dezastru dacă respectiva hotărâse că cel mai bine pentru ea era să joace rolul cățelușei lui Moghedien. Aproape că-i veni să plângă la gândul unei „alte lecții".

– Pe tine te păstrez pentru misiunea cea mai importantă, zise Moghedien. Dacă celelalte mi-ar putea aduce mai multe

fructe dulci, misiunea ta va îmi va aduce o adevărată recoltă. O recoltă personală. E vorba despre o femeie pe nume Nynaeve al'Maera.

Liandrin ridică brusc capul, iar privirea din ochii negri ai lui Moghedien se aspri.

– Ai auzit de ea?

– O dispreţuiesc, răspunse Liandrin cu sinceritate. E o nenorocită de sălbăticiune care n-avea ce căuta în Turn.

Îi era greaţă de toate sălbăticiunile. Visând să ajungă o Ajah Neagră, ea însăşi începuse să înveţe să conducă Puterea cu un an înainte de a merge în Turn, dar nu era deloc o sălbăticiune.

– Foarte bine. Voi cinci porniţi în căutarea ei. O vreau vie. Da, da, o vreau vie şi nevătămată.

Zâmbetul lui Moghedien o făcu să se cutremure; nu era rău deloc să le predea pe Nynaeve şi pe celelalte două.

– Alaltăieri, a fost într-un sat numit Sienda, la vreo şaizeci de mile de aici, spre răsărit, cu o altă tânără care m-ar putea interesa şi ea, numai că au dispărut amândouă. Va trebui...

Liandrin era numai ochi şi urechi. Pentru misiunea asta putea fi un câine cât se poate de credincios. Pentru cealaltă, va aştepta cu multă răbdare.

CAPITOLUL 19

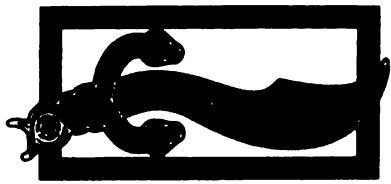

Amintiri

Regina mea?

Morgase ridică ochii de pe cartea din poala ei. Lumina soarelui pătrundea pieziș prin fereastra salonului de lângă dormitor. Ziua era deja toridă, nu bătea nici o adiere de vânt, iar sudoarea îi acoperea fața. Nu mai era mult până la prânz și tot nu se mișcase de acolo. Ceea ce nu-i era în fire; nu-și mai aducea aminte de ce hotărâse să lenevească toată dimineața cu o carte în mână. După ceasul aurit de pe polița șemineului de marmură, trecuse o oră de când întorsese ultima pagină și nici nu-și mai amintea ce citise. Din cauza căldurii, probabil.

Tânărul ofițer în uniformă roșie a gărzilor regale, îngenuncheat cu pumnul lipit de covorul roșu-auriu, arăta vag cunoscut. Cândva, știuse numele tuturor Gărzilor a căror misiune era să păzească Palatul. Poate că se schimbaseră toți.

– Tallanvor, spuse ea, surprinsă.

Era un tânăr înalt și bine făcut, dar nu putea spune de ce și-l amintea tocmai pe el. Cumva îi adusese ceva? Cu mai mult timp în urmă?

– Locotenentul Martyn Tallanvor, membru al Gărzii Regale.

Ofițerul îi aruncă o privire neașteptat de îndrăzneață, apoi își ațintì din nou ochii asupra covorului.

– Regina mea, iertare, dar sunt surprins că ai rămas aici, dată fiind vestea sosită de dimineață.

– Ce veste?

Nu strica să mai afle și altceva decât bârfele Alteimei despre Curtea Regală din Tear. Uneori, simțea că voia s-o mai întrebe și altceva pe femeia aia, dar nu făceau decât să bârfească, lucru pe care, din câte își amintea ea, nu se întâmpla înainte. Lui Gaebril părea că-i place să le asculte, în scaunul lui cu spătarul înalt din fața șemineului, picior peste picior, zâmbind mulțumit. De la un timp, Alteima începuse să poarte rochii destul de îndrăznețe; Morgase trebuia să-i atragă atenția. Vag își aduse aminte că se mai gândise la asta. Prostii. „Dacă m-aș fi gândit, i-aș fi spus-o deja." Clătină din cap, dându-și seama că și uitase de prezența tânărului ofițer, că acesta începuse să vorbească în clipa în care observase că nu e ascultat.

– Mai spune-mi o dată. Mă gândeam la altceva. Și ridică-te.

Ofițerul se ridică în picioare, cu o expresie furioasă, fulgerând-o cu privirea înainte de a lăsa din nou ochii în jos. Morgase se uită unde se oprise privirea tânărului și roși; rochia ei avea un decolteu extrem de adânc. Dar și lui Gaebril îi plăceau rochiile ei. Cu acest gând încetă să-și mai facă probleme că era aproape goală în fața unuia dintre ofițerii ei.

– Fii scurt, zise ea tăios.

„Cum de îndrăznește să mă privească așa? Ar trebui să pun să-l biciuiască."

– Ce veste poate fi atât de importantă ca să intri în salonul meu de parcă ai intra într-o tavernă?

Ofițerul se întunecă la față, poate de jenă, poate de furie, Morgase nu-și dădea seama. „Cum de îndrăznește să fie furios pe regină! Omul ăsta crede că n-am altă treabă decât să-l ascult pe el?"

– Revoltă, regina mea, spuse el rar, făcând să dispară toate gândurile ei despre furie și priviri insistente.

– Unde?

– În Ţinutul celor Două Râuri, regina mea. Cineva a înălţat vechiul stindard al Manetherenului, Vulturul Roşu. Un mesager a sosit din Podul cel Alb azi-dimineaţă.

Morgase bătu darabana pe carte, gândurile limpezindu-i-se mult mai repede decât în ultima vreme. Ceva legat de Ţinutul celor Două Râuri, o scânteie pe care n-o putea trezi la viaţă, nu-i dădea pace. Regiunea nu făcea parte din Andor, de generaţii întregi. Ea, ca şi ultimele trei regine, fusese constrânsă să păstreze un control minim asupra minerilor şi topitorilor din Munţii de Negură, dar chiar şi acel control s-ar fi pierdut dacă ar fi existat altă cale de a scoate metalele de acolo decât prin Andor. Între a păstra, pe de o parte, aurul, fierul şi alte metale şi, pe de alta, lâna şi tutunul din Ţinutul celor Două Râuri, nu fusese greu de ales. Dar o revoltă pe care n-o înăbuşeai la timp, chiar şi o revoltă într-o parte a regatului ei pe care o avea doar pe hartă, se putea răspândi foarte repede, spre locuri care îi aparţineau de drept. Iar Manetheren, distrus în Războaiele Troloce, Manetheren ajuns în legende şi poveşti, încă mai era prezent în minţile unora. În plus, Ţinutul celor Două Râuri îi aparţinea ei. Chiar dacă fuseseră lăsaţi în pace mult prea mult timp, era şi acum o parte a regatului ei.

– Seniorul Gaebril a fost informat?

Bineînţeles că nu. Ar fi venit imediat la ea cu această veste şi cu propuneri cum să rezolve situaţia. Propunerile lui erau întotdeauna cele mai potrivite. *Propuneri?* Parcă şi-l amintea că-i spune ce să facă. Ceea ce era imposibil, de bună seamă.

– A fost, regina mea, răspunse Tallanvor cu o voce în continuare reţinută, spre deosebire de expresia de pe chipul lui, unde furia încă mai mocnea. A izbucnit în râs. A zis că Ţinutul celor Două Râuri o caută de mult cu lumânarea şi că îi va găsi el ac de cojoc. Şi a mai zis că acest incident minor va trebui să-şi aştepte rândul, sunt alte probleme, mult mai presante.

Regina sări în picioare şi cartea îi căzu pe podea. Trecând maiestuos pe lângă Tallanvor i se păru că acesta zâmbeşte macabru. O servitoare îi spuse unde putea fi găsit Gaebril, iar Morgase se îndreptă cu paşi mari direct spre curtea străjuită

de copaci, cu fântâna de marmură, cu bazinul plin de frunze de nufăr și pești. Era mai răcoare acolo și mai multă umbră.

Gaebril ședea pe marginea lată, albă, a fântânii, cu mai mulți nobili, bărbați și femei, adunați în jurul lui. Morgase recunoscu mai puțin de jumătate dintre ei. Jarid din Casa Sarand, cu fața pătrată, oacheșă, și scorpia de nevastă-sa, Elenia, cu părul auriu. Mofturoasa de Arymilla din Casa Marne, cu ochii căprui, duioși, mereu holbați, chipurile de prea mult interes, și Masin din Casa Caeren, cu fața lui osoasă, de țap, care punea jos orice femeie pe care reușea s-o înghesuie într-un colț, chiar dacă mai avea doar câteva fire de păr, și acelea albe. Naean din Casa Arawn, ca de obicei cu un surâs batjocoritor care îi știrbea din frumusețea palidă, și Lir din Casa Baryn, un ins afurisit, care purta o sabie la brâu, și Karind din Casa Anshar, cu aceeași privire despre care se spunea că i-ar fi trimis trei soți în groapă. Pe ceilalți nu-i știa deloc, ceea ce era destul de ciudat, dar pe aceștia nu-i lăsa în Palat decât la ocazii speciale. Toți o înfruntaseră în timpul Succesiunii. Elenia și Naean râvniseră la Tronul Leului. Oare ce avusese în minte Gaebril când îi adusese aici?

– ... De mărimea moșiilor noastre din Cairhien, Înălțimea Voastră, spunea Arymilla, aplecându-se spre Gaebril la apropierea lui Morgase.

Nimeni nu o învrednici cu mai mult decât o privire aruncată în fugă. De parcă ar fi fost o servitoare care aducea o carafă cu vin!

– Vreau să vorbim despre Ținutul celor Două Râuri, Gaebril. Între patru ochi.

– Am rezolvat problema, draga mea, spuse el alene, jucându-se cu degetele în apă. Am altele pe cap acum. Credeam că ai să citești cât e zăpușeală afară. Ar trebui să stai la tine până pe-nserat, când vine răcoarea.

„Draga mea". Îi spusese „draga mea" în fața acestor intruși! Chiar dacă tremura de plăcere să audă aceste cuvinte de pe buzele lui când erau doar ei doi... Elenia își ascunse un zâmbet.

– Aș zice că nu, Senior Gaebril, replică Morgase cu răceală. Mă vei urma imediat. Iar când voi reveni, vreau ca toți cei

de aici să fie cât mai departe de Palat, altfel îi voi exila din Caemlyn pentru totdeauna.

Gaebril sări brusc în picioare, un bărbat vânjos, dominând-o cu masivitatea lui. Morgase părea că nu poate privi decât în ochii lui negri; simți cum i se face pielea de găină, de parcă un vânt de gheață ar fi străbătut curtea.

– Vei pleca tu și mă vei aștepta, Morgase, zise el cu o voce ce semăna cu un urlet îndepărtat care îi făcu urechile să țiuie. M-am ocupat eu de tot ce trebuie. Voi veni la tine diseară. Acum vei pleca. Vei pleca.

Își dădu seama unde se află de-abia când ridică mâna ca să deschidă ușa salonului ei. Și de ceea ce se întâmplase. Îi spusese să plece, iar ea plecase. Privind ușa îngrozită văzu zâmbetele batjocoritoare de pe fețele bărbaților și auzi hohotele de râs ale câtorva femei. „Ce mi s-a întâmplat? Cum de-am ajuns să fiu atât de înnebunită după un bărbat?" Încă mai simțea pornirea de a intra și de a-l aștepta acolo.

Amețită, se sili să se întoarcă și să se îndepărteze de ușă. Cu mare efort. I se strânse inima gândindu-se la cât de dezamăgit va fi Gaebril când n-o va găsi acolo unde se aștepta să o vadă, și i se strânse și mai tare când realiză cât de mult se putea umili.

La început, nu-și dădu seama încotro se îndreaptă și de ce, doar să nu aștepte acolo, supusă, pe nimeni, nici pe Gaebril, nici un alt bărbat sau o altă femeie din lumea asta. Imaginea curții pline de oameni îi revenea obsesiv în minte, cu Gaebril care îi spunea să plece și cu fețele alea dezgustătoare, amuzate. Mintea încă îi era încețoșată. Nu putea înțelege cum sau de ce permisese să se întâmple așa ceva. Trebuia să se gândească la un lucru pe care să-l poată înțelege, ceva logic. Jarid Sarand și ceilalți.

Când se suise pe tron, îi iertase pentru tot ce făcuseră în timpul Succesiunii, așa cum îi iertase pe toți cei care i se opuseseră. I se păruse a fi soluția cea mai bună să uite toate animozitățile înainte ca acestea să degenereze în intrigile și conspirațiile care dădeau peste cap atâtea ținuturi. Jocul Caselor se numea *Daes Dae'mar* sau Marele Joc, și ducea la conflicte

încurcate, nesfârșite, între Case, și la răsturnarea regilor și a reginelor; Jocul se afla la originea războiului civil din Cairhien și, fără doar și poate, jucase un rol important și în tulburările din Arad Doman și Tarabon. Iertarea îi avea în vedere pe absolut toți, pentru a împiedica apariția *Daes Dae'mar* în Andor, dar se prea poate să fi lăsat câteva acte nesemnate, foarte probabil cele care purtau numele celor șapte.

Gaebril știa asta. În public, Morgase nu-și manifestase în nici un fel dezaprobarea față de cineva, în particular însă se arătase dispusă să vorbească despre lipsa ei de încredere într-unul sau într-altul. Fuseseră nevoiți să le smulgă jurământul de credință cu cleștele, dar chiar și atunci își dăduseră seama că jurământul era doar de formă. Acum oricine se putea folosi de prima ocazie ca să o dea jos, iar toți șapte la un loc...

Nu putea trage decât o singură concluzie. Gaebril complota împotriva ei. Nu ca s-o pună pe Elenia sau pe Naean pe tron. „Nu când mă are deja pe mine, gândi ea cu amărăciune, cățelușa lui ascultătoare." Vrea să-i ia chiar el locul. Ca să devină primul rege din istoria Andorului. Iar ea încă mai simțea nevoia să se întoarcă la cartea ei și să-l aștepte. Ardea de nerăbdare să-i simtă atingerea.

De-abia când văzu chipurile îmbătrânite din hol, obrajii zbârciți și spinările încovoiate, își dădu seama unde se află. Aripa Lefegiilor. Unii servitori se întorceau la familiile lor când ajungeau la vârsta senectuții, alții însă petrecuseră în Palat atât de mult timp, încât nu mai concepeau altfel de viață. Aici își aveau micile lor apartamente, grădina lor cu pomi și o curte spațioasă. Ca toate reginele de dinaintea ei, le sporise plata lăsându-i să cumpere alimente prin bucătăriile Palatului la un preț redus, iar infirmeria se îngrijea de bolile lor. Bătrânii înclinau capul sau făceau o plecăciune anevoie și murmurau: „Lumina să te călăuzească, regina mea", „Lumina să te binecuvânteze, regina mea" și „Lumina să te apere, regina mea". Morgase le răspundea absentă. Acum știa încotro se îndreaptă.

Ușa lui Lini era la fel ca toate celelalte, aliniate de-a lungul coridorului pardosit cu ceramică verde, împodobit doar cu o sculptură a Leului din Andor, înălțat pe labele din spate. Nu bătea niciodată înainte să intre; ea era regina, iar acesta era Palatul ei. Bătrâna ei doică nu era acolo, deși ceainicul care scotea aburi pe focul mic din șemineul de cărămidă îi spunea că va apărea cât de curând.

Cele două camere confortabile erau frumos aranjate, patul făcut impecabil, cele două scaune aliniate cu masa, pe care o vază albastră, așezată chiar în mijloc, era plină de flori. Lui Lini întotdeauna îi plăcuse ca totul să fie pus la punct. Morgase ar fi pus rămășag că în garderoba din dormitor fiecare rochie era la locul ei, ca și oalele din dulapul de lângă șemineul din cealaltă cameră.

Șase miniaturi din fildeș pictat pe suporturi de lemn stăteau aliniate pe polița șemineului. Morgase nu-și putea imagina cum își permisese Lini să le cumpere cu venitul ei de doică; desigur, nu-i putea pune o asemenea întrebare. Pe perechi, miniaturile reprezentau trei femei, la tinerețe și pe când erau doar prunci. Elayne era acolo, și ea. Luând miniatura ei la 14 ani, o fată zveltă, zburdalnică, nu-i veni să creadă că arătase cândva atât de inocentă. Purta rochia aceea de mătase ivorie, din ziua în care mersese la Turnul Alb, neîndrăznind să viseze că va ajunge cândva regină, doar cu speranța vană că ar putea deveni o Aes Sedai.

Pipăi absentă inelul Marelui Șarpe de pe mâna stângă. Nu-l câștigase; femeile care nu puteau conduce Puterea nu primeau un astfel de inel. Dar cu puțin înainte de cea de-a șaisprezecea ei onomastică se întorsese ca să ceară Coroana Trandafirului în numele Casei Trakand și, doi ani mai târziu, când câștigase tronul, primise în dar acest inel. Potrivit tradiției, Domnița-Moștenitoare a Andorului se instruia întotdeauna în Turn și, în semn de recunoaștere a sprijinului îndelungat acordat Turnului de către Andor, îi fusese dăruit inelul chiar dacă nu putea conduce Puterea. În Turn, fusese doar în calitate de moștenitoare a Casei Trakand, dar îi dăduseră inelul fiindcă avea deja Coroana Trandafirului pe cap.

Punând la loc miniatura, o luă pe cea a mamei ei, făcută poate când aceasta avea cu doi ani mai mulți. Lini fusese doica a trei generații de femei din Casa Trakand. Maighdin Trakand fusese frumoasă. Morgase își amintea zâmbetul acela, când devenise simbolul dragostei pe care i-o purta. Maighdin ar fi trebuit să ocupe Tronul Leului. Dar o febră rebelă o răpusese și așa o adolescentă se trezise mai-marea Casei Trakand, în mijlocul unei lupte pentru tron, la început doar cu sprijinul celorlalți membri ai Casei și al bardului acesteia. „Am câștigat Tronul Leului. N-am să-l cedez și n-am să-l las pe mâna unui bărbat. De o mie de ani Andorul a fost condus de o regină și n-am să pun capăt tradiției tocmai acum!"

– Iar umbli prin lucrurile mele, copilă!

Glasul acela îi declanșă reflexe de mult uitate. Morgase ascunse miniatura la spate fără să-și dea seama. Apoi, clătinând mâhnită din cap, o puse la loc, pe suport.

– Nu mai sunt copilă de mult, Lini. Trebuie să-ți aduci aminte de asta, altfel într-una din zile ai să spui ceva, iar eu am să mă supăr.

– Gâtul mi-e zbârcit, a îmbătrânit de tot, zise Lini, punând niște morcovi și napi pe masă.

Părea fragilă în rochia ei cenușie, îngrijită, cu părul alb strâns într-un coc, care-i descoperea fața îngustă, cu pielea ca un pergament subțire, spatele însă și-l ținea drept, glasul îi era clar și hotărât, iar ochii negri arătau mai ageri ca niciodată.

– Dacă vrei să-l dai pe mâna gâdelui, n-ai decât, aproape că am terminat cu el. „Creanga veche, noduroasă tocește lama care taie puietul."

Morgase oftă. Lini rămăsese aceeași. Nu făcea o reverență în fața ei nici dacă ar fi fost toți curtenii acolo.

– Devii din ce în ce mai îndărătnică pe măsură ce îmbătrânești. Nu sunt sigură că gâdele ar găsi o secure îndeajuns de ascuțită pentru gâtul tău.

– N-ai mai venit de mult să mă vezi, cred că iar nu știi să dai de capăt la ceva. Când erai mică – și mai târziu – întotdeauna veneai la mine când nu reușeai să îi dai de capăt. Vrei un ceai?

– De mult, Lini? Vin aici în fiecare săptămână, ceea ce-i de mirare, dacă mă gândesc la felul în care vorbești cu mine. Aș exila-o pe cea mai de seamă nobilă din Andor, dacă mi-ar spune doar jumătate din câte îmi spui tu.

Lini îi aruncă o privire senină.

– Nu mi-ai mai călcat pragul din primăvară. Iar eu vorbesc ca întotdeauna; sunt prea bătrână ca să mă mai schimb. Vrei un ceai?

– Nu, răspunse Morgase, ducându-și mâna la cap, încurcată.

Ba chiar o vizita pe Lini în fiecare săptămână. Își aducea bine aminte... Sau nu-și aducea. Gaebril îi ocupa atât de mult timpul, încât uneori îi venea greu să-și amintească altceva în afară de el.

– Nu, nu vreau ceai. Nu știu de ce-am venit. Nu mă poți ajuta în problema pe care o am.

Bătrâna ei doică pufni, deși sunetul păru destul de delicat.

– Ai necazuri cu Gaebril, nu? Numai că acum ți-e rușine să-mi spui. Copilă, ți-am schimbat scutecele când erai în leagăn, am avut grijă de tine când te durea burta și te-am învățat ce trebuia să știi despre bărbați. Niciodată nu ți-a fost rușine să discuți ceva cu mine și cred că nici acum nu e momentul să-ți fie.

– Gaebril? repetă Morgase făcând ochii mari. Știi? Dar cum?

– Copila mea, toată lumea știe, deși nimeni n-a avut curajul să-ți spună, zise Lini cu tristețe în glas. Poate că ți-aș fi spus eu, dacă nu te-ai fi ținut departe, dar nu-i așa că-i una din situațiile alea în care nu te poate ajuta nimeni? Pe care le înțelegi numai dacă te lovești cu capul de pragul de sus?

– Ce tot vorbești acolo? Era datoria ta să vii la mine dacă știai, Lini. Era datoria tuturor! Ah, Lumină sfântă, eu sunt mereu ultima care află, iar acum s-ar putea să fie prea târziu ca să-i pun capăt!

– Prea târziu? făcu Lini nevenindu-i să creadă. De ce să fie prea târziu? Îi faci vânt lui Gaebril din Palat, din Andor, împreună cu Alteima și cu ceilalți, și-ai terminat socoteala. Auzi colo, prea târziu.

Preţ de o clipă, Morgase rămase fără glas.

– Alteima... şi ceilalţi? zise ea într-un târziu.

Lini o privi lung, apoi clătină din cap, dezgustată.

– Sunt bătrână şi proastă, cu mintea tocită. Ei, acum ştii. „După ce-ai scos mierea din fagure, n-ai cum s-o mai pui la loc."

Tonul i se îmblânzi, dar rămase la fel de ferm, tonul pe care îl folosea atunci când îi spusese lui Morgase că poneiul ei îşi rupsese un picior şi trebuia omorât.

– Gaebril îşi petrece majoritatea nopţilor cu tine, dar Alteima se bucură de compania lui aproape la fel de mult. Timpul care-i mai rămâne şi-l împarte cu celelalte şase. Cinci dintre ele au camere în Palat. Pe una din ele, o tânără cu ochii mari, o vără şi o scoate pe furiş, înfăşurată toată într-o mantie, chiar pe căldura asta. O fi măritată, cine ştie. Îmi pare rău, copila mea, dar ăsta e adevărul. „Mai bine să dai piept cu ursul decât să fugi din calea lui."

Morgase simţi cum i se înmoaie picioarele şi, dacă Lini nu s-ar fi repezit să tragă un scaun şi să-l împingă sub ea, ar fi căzut pe podea. Alteima. Acum vedea cu alţi ochi momentele în care Gaebril le privea cum stau la bârfe. Un bărbat care îşi privea cu afecţiune două dintre cuceririle lui. Şi încă alte *şase!* Fierbea de furie, o furie de zece ori mai mare decât cea care o cuprinsese atunci când se gândise că Gaebril îi voia tronul. La posibilitatea aceea se gândise cu calm, cu mintea limpede; cât de limpede se putea gândi la ceva în ultima vreme. Acela era un pericol care trebuia cântărit doar cu raţiunea. Asta însă! Individul îşi ascunsese târfele în palatul ei. Iar din ea făcuse o altă târfă. Acum îi voia capul. Voia să fie jupuit de viu. Ah, Lumină sfântă, cât de mult tânjea să-i simtă atingerea. „Cred c-am înnebunit!"

– Asta se va rezolva împreună cu toate celelalte, zise ea pe un ton glacial.

Multe depindeau de cine era în Caemlyn şi cine la moşiile lor din ţară.

– Unde e Pelivar? Abelle? Arathelle?

Aceştia aveau Case puternice şi mulţi supuşi.

– Sunt exilați, răspunse Lini calm, privind-o ciudat. I-ai gonit din oraș primăvara trecută.

Morgase îi întoarse privirea. Nu-și amintea nimic despre așa ceva. Acum parcă da, ceva vag, îndepărtat.

– Ellorien? Aemlyn? Luan?

Alte Case puternice. Alte Case care o sprijiniseră înainte de a ocupa tronul.

– Sunt exilați, răspunse Lini la fel de calm. Pe Ellorien ai pus să fie biciuită fiindcă a vrut să știe motivul.

Doica se aplecă să-i aranjeze părul la spate, degetele noduroase întârziind pe obraji ca atunci când încerca să vadă dacă are febră.

– Ți-e rău, copila mea?

Morgase clătină din cap posomorâtă, începând să-și aducă aminte. Ellorien, urlând de furie în timp ce gâdele îi rupea rochia în spate. Casa Traemane fusese prima care venise în sprijinul Casei Trakand, condusă de o femeie drăguță, dolofană, cu doar câțiva ani mai mare decât Morgase. Condusă de Ellorien, acum una dintre prietenele ei cele mai bune. Atunci, de fapt. Își botezase fata, pe Elayne, după bunica lui Ellorien. Își aminti vag de alții care părăsiseră orașul; care se înstrăinaseră de ea, acum era evident. Iar cei care rămăseseră? Case prea slabe ca să-i fie de vreun folos sau doar niște lingușitori. Parcă își aducea aminte că semnase mai multe documente pe care Gaebril i le pusese în față, prin care acordase noi titluri. Adulatori ai lui Gaebril și dușmani ai ei; slabe speranțe să se poată baza pe ei.

– Nu-mi pasă de ce spui, zise Lini hotărât. N-ai febră, dar știu că ceva nu-i în regulă. Ai nevoie de o Tămăduitoare Aes Sedai, de asta ai nevoie.

– Fără Aes Sedai.

Vocea lui Morgase era și mai hotărâtă. Își pipăi inelul din nou, pentru câteva fracțiuni de secundă. Era conștientă că ostilitatea ei față de Turn depășise în ultima vreme limitele rezonabilului, dar nu mai putea avea încredere în Turnul Alb care părea că vrea să-i ascundă fiica de ea. Scrisoarea ei către noua Supremă Înscăunată în care cerea imperios întoarcerea

lui Elayne – nimeni nu cerea ceva *imperios* Supremei Înscăunate, dar ea o făcuse –, scrisoarea aceea rămăsese fără răspuns. De-abia avusese timp să ajungă în Tar Valon. Oricum, era convinsă că nu va suporta o Aes Sedai în preajma ei. Și totuși gândul la Elayne o umplea de mândrie. Ajunsă Aleasă într-un timp atât de scurt, Elayne putea fi prima femeie care avea să ocupe tronul Andorului ca Aes Sedai cu drepturi depline, nu doar ca un învățăcel al Turnului. Nu era deloc logic să aibă aceste sentimente contradictorii în același timp, dar ce mai era logic acum? Fiica ei nu va avea parte de Tronul Leului dacă ea, Morgase, nu avea grijă să i-l asigure.

– Am zis fără Aes Sedai, Lini, așa că ai face mai bine să nu te mai uiți așa. De data asta, n-ai să mă mai convingi să iau doctoria amară la gust. În plus, nu cred că mai e picior de Aes Sedai în Caemlyn, indiferent de rang.

Vechii ei susținători plecaseră, exilați cu propria ei semnătură, și poate de-acum dușmani pentru totdeauna după tot ce-i făcuse lui Ellorien. Alți nobili le luaseră locul la Palat. Alte fețe în Garda Regală. Cine-i mai era loial acum?

– Știi vreun locotenent din Garda Regală pe nume Tallanvor, Lini?

Când văzu că bătrâna încuviință repede din cap, Morgase continuă:

– Găsește-mi-l și adu-l aici. Dar nu-i spune că-l aduci la mine. De fapt, spune-le celor din Aripa Lefegiilor că, dacă întreabă cineva de mine, nu sunt aici.

– Mai e ceva în afară de Gaebril și femeile lui, nu-i așa?

– Hai, du-te, Lini. Fuga. N-avem mult timp.

După umbrele pe care le vedea în grădina plină de pomi, soarele trecuse de zenit. Seara avea să sosească prea curând. Seara, când Gaebril o va căuta.

După plecarea lui Lini, Morgase rămase pe scaun, nemișcată. Nu îndrăznea să se ridice; genunchii nu-i mai erau moi, dar se temea că, dacă apucă să se miște, nu se va opri decât în salon, ca să-l aștepte pe Gaebril. Atât de mare îi era dorința, mai ales acum, când era singură. Și, în clipa în care se uita la ea, în clipa în care o atingea, mai mult ca sigur că i-ar fi iertat

totul. I-ar fi iertat totul, poate, ținând cont cât de vagi și incomplete îi erau amintirile. Dacă ar fi fost mai neștiutoare, ar fi spus că folosise Puterea asupra ei, dar nici un bărbat care putea conduce Puterea nu atingea vârsta lui.

Lini îi spusese adesea că întotdeauna există un bărbat pe lumea asta pentru care o femeie s-ar purta fără minte, dar niciodată nu crezuse că va fi și ea într-o asemenea situație. Dar, dacă se gândea mai bine, niciodată nu avusese noroc la bărbați, oricât de bună i s-ar fi părut alegerea la început.

Cu Taringail Damodred se căsătorise din rațiuni politice. Fusese însurat cu Tigraine, Domnița-Moștenitoare a cărei dispariție declanșase lupta pentru Succesiune, după moartea lui Modrellein. Căsătoria cu el o lega de bătrâna regină, alungând îndoielile celor mai mulți dintre dușmanii ei, dar, și mai important, întărise alianța care pusese capăt războaielor neîncetate cu Cairhien. Așa își alegeau reginele bărbații. Taringail fusese un bărbat rece, distant și între ei nu fusese vorba de dragoste, în ciuda celor doi copii minunați; aproape că se simțise ușurată când soțul ei murise la vânătoare.

Thomdril Merrilin, bardul Casei și apoi al Curții, fusese o mare bucurie la început, un om inteligent, spiritual, mereu vesel, care se folosise de trucurile Jocului Caselor ca s-o ajute să acceadă la tron și, ulterior, să întărească Andorul. Avea de două ori vârsta ei, dar s-ar fi măritat cu el – căsătoriile cu oamenii de rând nu erau ceva nou în Andor –, însă dispăruse fără să lase vreo vorbă, fapt care o înfuriase peste măsură. Nici până acum nu știa de ce plecase, dar nu mai conta. Când, în sfârșit, se întorsese, cu siguranță ar fi anulat ordinul de arestare, dacă, în loc s-o îmbuneze cu vorba lui dulce, nu i-ar fi răspuns cu aceeași monedă la vorbele ei grele, lucruri pe care nu i le putea ierta. Încă îi mai ardeau urechile când își amintea cum o făcuse copil răsfățat și marioneta Tar Valonului. O zdruncinase rău de tot, tocmai pe regina lui!

Apoi fusese Gareth Bryne, puternic și vrednic, la fel de viclean ca și fața lui, la fel de încăpățânat ca și ea; se dovedise a fi un perfid și un neghiob. Și-l scosese cu totul din minte.

Parcă nu-l mai văzuse de ani de zile, deși trecuseră doar șase luni.

Și, în sfârșit, Gaebril. Încununarea alegerilor ei greșite. Cel puțin ceilalți nu încercaseră să-i ia locul.

Nu foarte mulți bărbați pentru o viață de femeie, dar, într-un fel, prea mulți. Un alt lucru de care amintea mereu Lini era că bărbații sunt buni numai din trei puncte de vedere, la care de fapt excelează. Morgase se urcase pe tron înainte ca Lini să o considere îndeajuns de matură ca să-i spună care sunt cele trei puncte de vedere. „Poate că, dacă m-aș fi rezumat la dans, gândi ea cu mâhnire, n-aș mai fi avut atâtea de pătimit din cauza lor."

Umbrele din grădina de dincolo de fereastră se mutară preț de o oră înainte ca Lini să revină cu tânărul Tallanvor, care se lăsă pe un genunchi în timp ce bătrâna doică închidea ușa.

– La început, n-a vrut să vină cu mine, spuse ea. Acum cincizeci de ani i-aș fi arătat ce arăți tu acum lumii, și m-ar fi urmat cât ai zice pește, acum însă trebuie să mă folosesc de cuvinte mieroase.

Tallanvor întoarse capul spre ea cu o privire mâhnită.

– M-ai amenințat c-ai să mă aduci aici cu bățul, dacă nu vreau să vin de bunăvoie. Ai avut noroc că m-am întrebat ce-o fi atât de important, altfel aș fi pus pe cineva să te ducă la infirmerie.

Pufnetul ei nu-l descumpăni. Privirea lui mâhnită se umplu de furie, apoi se opri asupra lui Morgase.

– Se pare că întâlnirea cu Gaebril n-a mers foarte bine, regina mea. Sperasem la mai... mult.

O privea drept în ochi, dar cuvintele lui Lini o făcură să se gândească din nou la rochie. Simțea cum două săgeți de foc îi străpungeau pieptul aproape dezgolit. Cu greu își ținu mâinile în poală.

– Ai mintea ascuțită, Tallanvor. Și ești loial, cred, altfel n-ai fi venit cu vestea despre Ținutul celor Două Râuri.

– Nu sunt copil, răspunse el răstit, îndreptându-și spinarea. Sunt un bărbat care și-a pus viața în slujba reginei lui.

Morgase îi răspunse pe același ton.

– Dacă eşti bărbat, poartă-te ca atare. Ridică-te-n picioare şi răspunde cinstit la întrebările reginei tale. Şi nu uita că *sunt* regina ta, *tinere* Tallanvor. Indiferent de ce crezi că s-a întâmplat, eu sunt regina Andorului.

– Iertare, regina mea. Ascult şi mă supun.

Cuvintele fuseseră rostite cu toată cuviinţa, chiar dacă nu cu pocăinţă, dar ofiţerul se ridică în picioare, cu capul sus, privind-o la fel de sfidător. Lumină sfântă, omul ăsta era la fel de îndărătnic pe cât fusese Gareth Bryne.

– Câţi oameni loiali sunt în Garda Regală? Câţi îşi vor ţine jurămintele şi mă vor urma?

– Eu, unul, răspunse el calm şi, pe neaşteptate, furia îi dispăru, deşi o privea cu aceeaşi intensitate. În privinţa celorlalţi... Dacă vreţi oameni loiali, trebuie să căutaţi în garnizoanele de la hotare, poate cea din Podul cel Alb. Unii care se aflau în Caemlyn au fost trimişi în Cairhien, împreună cu supuşii lor, în oraşul ăsta însă toţi sunt de partea lui Gaebril. Noul lor... Noul lor jurământ este către tron şi lege, nu către regină.

Era mai rău decât spera Morgase, dar nu mai rău decât se aştepta. Gaebril nu era prost deloc, oricâte defecte i-ar fi găsit.

– Atunci trebuie să plec în altă parte ca să-mi reconsolidez domnia.

Casele erau greu de convins după câţi exilase –, după Ellorien –, dar trebuia să încerce.

– Gaebril s-ar putea să nu mă lase să părăsesc Palatul, continuă ea, amintindu-şi vag cum încercase să plece, de două ori, şi cum o întorsese Gaebril din drum. De aceea vreau să faci rost de doi cai şi să aştepţi în stradă, în spatele grajdurilor dinspre miazăzi. Ne întâlnim acolo, îmbrăcaţi de drum.

– E prea în văzul lumii, replică el. Şi prea aproape. Oamenii lui Gaebril v-ar putea recunoaşte, în ciuda deghizării. Ştiu eu pe cineva... Puteţi găsi un han numit Binecuvântarea reginei în partea de apus a Oraşului Nou?

Oraşul Nou era nou doar în comparaţie cu Oraşul Interior în jurul căruia era dispus.

– Pot.

Lui Morgase nu-i plăcea să fie contrazisă, chiar și atunci când celălalt avea dreptate. Și Bryne făcuse asta. Ar fi fost o mare plăcere să-i demonstreze acestui tânăr cât de bine știa să se deghizeze. Era obiceiul ei, o dată pe an, deși acum își dădu seama că anul acesta n-o făcuse, să se îmbrace în haine obișnuite și să se plimbe pe străzi ca să ia pulsul mulțimii. Nimeni n-o recunoscuse vreodată.

– Dar omul ăsta e de încredere, tinere Tallanvor?

– Basel Gill vă este la fel de loial ca și mine, răspunse ofițerul și șovăi, umbra de îngrijorare de pe față fiindu-i din nou înlocuită de furie. De ce-ați așteptat atât? Trebuie să fi știut, trebuie să fi văzut, dar ați așteptat până când Gaebril și-a vârât gheara în gâtul Andorului. De ce-ați așteptat atât?

Așa carevasăzică. Furia lui era justificată și merita un răspuns onest. Numai că ea nu avea nici un răspuns, oricum nu unul pe care să i-l dea lui.

– Nu se cade să-ți iei la întrebări regina, tinere, zise ea cu un amestec de fermitate și blândețe. Un om loial, așa cum ești tu, mă slujește fără să pună întrebări.

Tânărul răsuflă adânc.

– Vă voi aștepta în grajdul de la Binecuvântarea reginei, regina mea, spuse el și, cu o plecăciune potrivită unei audiențe de stat, părăsi încăperea.

– De ce-i tot spui „tinere"? întrebă Lini după ce ușa se închise în urma lui. Mai mult îl zgândări. „Proasta își pune un spin sub șa înainte să se urce pe cal."

– Dar *este* tânăr, Lini. Îndeajuns de tânăr ca să-mi fie fiu.

Lini pufni pe nas, de data asta fără nici o urmă de delicatețe.

– E cu câțiva ani mai mare decât Galad, care e prea mare ca să-ți fie fiu. Te jucai cu păpușile când s-a născut Tallanvor și pruncii sunt cam la fel cu păpușile.

Oftând, Morgase se întrebă dacă femeia o tratase și pe mama ei la fel. Probabil. Iar dacă Lini avea zile s-o vadă și pe Elayne pe tron – fapt de care nu prea se îndoia; Lini va trăi veșnic – probabil că o va trata la fel. Asta dacă tronul mai putea fi moștenit de Elayne.

– Întrebarea e dacă e atât de loial pe cât pare. Un singur membru al Gărzii loial mie, când toți ceilalți au fost trimiși departe. Mi se pare prea neobișnuit ca să fie adevărat.

– A depus și el noul jurământ, răspunse Lini, iar Morgase dădu să spună ceva, însă bătrâna i-o luă înainte. L-am văzut după aceea, singur în dosul grajdurilor. De asta am știut la cine te referi; i-am aflat numele. Nu m-a văzut. Stătea în genunchi și lacrimile îi curgeau pe față. Când se scuza față de tine, când repeta vechiul jurământ. Nu către „regina Andorului", ci către „regina Morgase a Andorului". Jura ca înainte, pe sabia lui, crestându-și brațul ca să arate că va vărsa până la ultimul strop de sânge înainte de a-l încălca. Mă pricep destul de bine la bărbați, copila mea. Ăsta te va urma împotriva unei oștiri întregi și cu mâinile goale.

Asta era bine de știut. Dacă nu putea avea încredere în el, nu putea avea încredere nici în Lini. Nu, Lini în nici un caz. Jurase ca înainte? Asta era de spus copiilor acum. Morgase își dădu seama că gândurile i-o luau razna din nou. Cu câte știa ea acum, Gaebril nu putea să-i mai întunece mintea. Atunci de ce o parte din ea încă mai voia să se întoarcă în salon și să aștepte acolo? Trebuia să se concentreze.

– Am nevoie de o rochie simplă, Lini. Una care să nu-mi vină foarte bine. Cu puțină funingine și...

Lini insistă să meargă și ea. Morgase trebuia s-o lege de un scaun ca s-o oprească și nu era sigură că bătrâna va sta să fie legată; întotdeauna arătase fragilă, dar întotdeauna se dovedise mai puternică decât părea. Când se furișară pe o portiță laterală, Morgase nu prea mai semăna cu regina. Cu puțină funingine își înnegrise părul roșcat-auriu, luându-i luciul și întinzându-l. Sudoarea care i se scurgea pe față îi era și ea de ajutor. Nimeni nu credea că reginele asudă. O rochie dreaptă, din lână aspră – foarte aspră, cu falduri – îi completa deghizarea. Până și cămașa și ciorapii erau din lână aspră. Arăta ca o țărancă venită cu căruța la piață, care acum voia să vadă și puțin din oraș. Lini arăta ca de obicei, cu spatele drept și cu o figură care anunța că nu-i arde de joacă, într-o rochie din lână verde, bine croită, dar fusese la modă cu zece ani în urmă.

Încercând să se scarpine și neavând cum, Morgase regreta că Lini se supărase când îi spusese că rochia aia nu-i venea deloc bine. Vârând rochia de regină, prea decoltată, sub pat, bătrâna ei doică mormăise o zicală despre marfa pe care o arăți, dar nu vrei s-o și vinzi, iar când Morgase îi spusese că tocmai o născocise, replica lui Lini fusese: „La vârsta mea dacă născocesc ceva, tot veche se cheamă că este". Lui Morgase aproape că-i venea să creadă că rochia ei, care o mânca și îi stătea atât de câș, era pedeapsa pentru cea de sub patul doicii.

Orașul Interior era construit pe mai multe dealuri, străzile urmând curbura firească a terenului și proiectate în așa fel încât să ofere vederi neașteptate ale parcurilor pline de arbori și monumente sau ale turnurilor acoperite cu țiglă care scânteiau în sute de culori la lumina soarelui. De pe crestele colinelor se vedea întreg Caemlynul, până la câmpiile vălurite și pădurile din depărtare. Dar Morgase nu băga în seamă nimic din toate acestea în timp ce își croia drum în grabă pe străzile înțesate de lume. De obicei, încerca să asculte ce vorbesc oamenii, să vadă care le este starea de spirit. De data aceasta însă auzi numai zumzetul unui mare oraș. Nu avea de gând să încerce să-i cheme la luptă. Mii de oameni înarmați doar cu pietre și furioși la culme puteau copleși Garda Regală, dar știa prea bine ce se întâmplase în trecut, răzmerițele din primăvară care îi atrăseseră atenția asupra lui Gaebril și revoltele înăbușite în față cu un an în urmă îi demonstraseră ce poate face mulțimea dezlănțuită. Voia să domnească din nou în Caemlyn, nu să-l vadă cum arde.

Dincolo de zidurile albe ale Orașului Interior, Orașul Nou avea și el frumusețile lui. Turnuri înalte și zvelte, cupole alb-aurii care sclipeau în lumina soarelui, nenumărate acoperișuri de țiglă roșie și zidurile exterioare, încadrate de turnuri impunătoare, de un cenușiu-pal cu dungi alb-argintii. Bulevardele largi, împărțite de spații verzi, pline de arbori erau înțesate de oameni, trăsuri și căruțe. Observând doar că iarba se usca din cauza secetei, Morgase se concentra pe ceea ce voia să găsească.

Din experiența incursiunilor ei anuale, își alegea cu mare grijă persoanele pe care voia să le întrebe. Bărbați, în majoritate. Știa cum arată, chiar și cu părul dat cu funingine, drept care unele femei ar fi îndrumat-o greșit numai din pizmă. Pe de altă parte, bărbații își storceau creierii ca să găsească răspunsul cel mai potrivit și ca să o impresioneze. Nu cei care arătau prea încrezuți sau prea bădărani. De obicei, primii se arătau ofensați că sunt abordați, de parcă n-ar fi mers și ei pe jos, ceilalți se gândeau imediat că o femeie care întreabă pe unde s-o apuce avea cu totul alte intenții.

Un ins cu bărbia prea mare, care purta de colo-colo o tavă cu tot felul de ace, rânji la ea și spuse:

– Ți-a spus vreodată cineva că aduci puțin cu regina? Chiar dacă și-a bătut joc de noi, tot arătoasă rămâne.

Morgase izbucni în râs, fapt care atrase o privire severă din partea lui Lini.

– Păstrează-ți complimentele pentru nevastă-ta. A doua la stânga, spui? Mulțumesc. Și pentru compliment.

În timp ce își făcea loc prin mulțime, Morgase se înnegură la față. Nu-i plăcea ce auzise. Nu că semăna cu regina, ci de felul în care condusese țara asta. Gaebril mărise mult birurile ca să-și plătească acoliții, dar bineînțeles că vina cădea pe ea, și pe drept cuvânt. Răspunderea îi aparținea reginei. Alte legi porniseră de la Palat, legi absurde care îngreunau viața oamenilor și mai mult. Auzi șoapte despre ea, cum că Andorul are de prea multă vreme regine. Doar murmure, dar ceea ce un singur bărbat îndrăznea să spună cu voce scăzută alți zece gândeau mai mult ca sigur. Poate că nu ar fi chiar atât de ușor pe cât crezuse să asmută mulțimea împotriva lui Gaebril.

În cele din urmă, găsi locul, un han masiv, din piatră, firma de deasupra ușii înfățișând un bărbat îngenuncheat în fața unei femei cu părul auriu, purtând Coroana Trandafirului și cu o mână pe capul lui – Binecuvântarea Reginei. Dacă ea trebuia să fie acolo, nu prea arăta ca în realitate. Avea obrajii prea umflați.

De-abia când se opri în fața hanului își dădu seama că Lini gâfâia de zor. Merseseră în pas întins, și femeia nu mai era tânără de mult.

– Îmi cer scuze, Lini. N-ar fi trebuit să merg atât de...

– Dacă nu pot ține pasul cu tine, copila mea, cum am să mai pot avea grijă de pruncii lui Elayne? Ce faci, rămâi aici? „Pașii târșâiți niciodată nu termină călătoria." A spus că ne va aștepta în grajd.

Femeia cu părul alb o porni înainte cu pași mari, mormăind în barbă, iar Morgase se luă după ea, dând ocol hanului. Înainte să pășească în grajdul de piatră, își făcu mâna streașină și se uită la soare. Mai erau două ceasuri până la căderea serii; de-abia atunci o va căuta Gaebril, dacă n-o făcea deja.

Tallanvor nu era singur în grajdul împărțit în boxe. Când se lăsă pe un genunchi pe pământul acoperit cu paie, într-o haină de lână verde cu sabia prinsă pe deasupra, doi bărbați și o femeie îngenunchează și ei, chiar dacă șovăitori, nesiguri dacă însăși regina le călca pragul. Bărbatul trupeș, cu fața rozalie și cu un început de chelie, probabil că era Basel Gill, hangiul. Un veston din piele, vechi, bătut cu discuri din oțel, stătea să plesnească pe el. La șold purta și el o sabie.

– Regina mea, n-am mai purtat o sabie de ani de zile – de la Războiul cu Aielii –, dar ar fi o mare onoare dacă m-ați lăsa să vă urmez, zise Gill.

În alte condiții poate că ar fi arătat ridicol, acum însă nu.

Morgase îi studie pe ceilalți doi, un zdrahon într-o haină gri, croită prost, cu pleopele groase, nasul rupt în mai multe locuri și fața brăzdată de cicatrice, și o femeie scundă, drăguță, care se apropia de vârsta de mijloc. Părea să fie amica bătăușului, dar rochia ei de lână cu gulerul înalt era prea bine lucrată ca să i-o fi cumpărat el. Zdrahonul îi ghici gândurile, în ciuda privirii lenețe.

– Sunt Lamgwin, regina mea, credincios până la moarte. Nu-i drept ce s-a făcut, răul trebuie îndreptat. Vreau să vă urmez și eu. Și Breane, amândoi.

– Ridicați-vă, le spuse ea. S-ar putea să mai treacă zile bune până să mă recunoașteți din nou drept regina voastră. Accept cu bucurie să mă urmezi, jupâne Gill. Și tu, jupâne Lamgwin, dar femeia ta va fi în mai mare siguranță dacă va rămâne în Caemlyn. Ne așteaptă zile grele.

Scuturându-și rochia de paie, Breane îi aruncă o privire aprigă, apoi se uită la Lini și mai aprig.

– Am avut și eu parte de zile grele, spuse ea cu accent cairhien.

De viță nobilă, dacă Morgase nu cumva greșea; una dintre refugiate.

– Și am cunoscut un bărbat cumsecade de-abia atunci când l-am întâlnit pe Lamgwin. Sau de-abia atunci când m-a găsit el. Loialitatea și dragostea pe care vi le poartă i le port și eu, înzecit. El vă urmează, eu îl urmez pe el. Nu vreau să rămân aici.

Morgase trase adânc aer în piept, apoi încuviință din cap. Femeia părea sinceră. Halal început pentru oștirea care o va ajuta să-și recapete tronul: un tânăr ofițer care mai tot timpul se încrunta la ea, un hangiu chelios care părea că nu mai călărise de vreo douăzeci de ani, un bătăuș care părea că doarme pe el și o refugiată cairhiană, o nobilă care-i spusese clar că loialitatea ei se mărginea la bătăușul ei. A, și Lini, desigur. Lini, care o trata de parcă ar fi fost tot la vârsta jucăriilor. Mda, halal început!

– Încotro mergem, regina mea? întrebă Gill în timp ce scotea caii înșeuați din boxe.

Langwin se mișcă surprinzător de repede, aruncând o șa înaltă pe calul rezervat lui Lini.

Morgase își dădu seama că nu luase în considerare un lucru foarte important. „Lumină sfântă, oare Gaebril încă îmi mai zăpăcește mintea?“ Tot mai simțea acea pornire de a se întoarce în salonul ei. Nu, nu putea fi el. Până acum se concentrase să iasă din Palat și să ajungă aici. Altădată, Ellorien ar fi fost prima la care s-ar fi dus, acum însă trebuia să se mulțumească și cu Pelivar sau Arathelle. După ce găsea o explicație

plauzibilă a exilării lor. Dădu să spună ceva, dar Tallanvor i-o luă înainte:

– Trebuie să mergem la Gareth Bryne. Marile Case vă sunt potrivnice, regina mea, dar, dacă se află că Bryne vă urmează, își vor reînnoi jurământul de credință, fie și numai fiindcă știu că Bryne câștigă toate bătăliile.

Morgase scrâșni din dinți ca să-și înăbușe refuzul imediat. Bryne era un trădător. Dar și unul dintre cei mai iscusiți generali. Prezența lui va fi un argument convingător când îi va face pe Pelivar și pe ceilalți să uite că îi exilase. Foarte bine. Mai mult ca sigur nu va rata șansa de a fi din nou Căpitanul-General al Gărzii Regale. Iar dacă nu, se va descurca și fără el.

Când soarele atinse linia orizontului, lăsaseră deja cinci mile între ei și Caemlyn și se îndreptau în galop spre Izvoarele Kore.

Noaptea, Padan Fain se simțea cel mai în largul lui. În timp ce rătăcea pe coridoarele împodobite cu tapiserii ale Turnului Alb, i se părea că întunericul de afară era ca o pelerină care îl ascundea de dușmani, în pofida lampadarelor care îl întâmpinau la tot pasul, aurite și răsfrângându-se în oglinzile din jur. O senzație falsă, știa prea bine; dușmanii lui erau numeroși și răspândiți peste tot. Chiar în clipa aceea, ca în orice altă oră când nu dormea, îl simțea pe Rand al'Thor. Nu unde se afla el, ci că încă mai trăia, undeva. Încă mai trăia. Era un dar primit de la Shayol Ghul, în inima Infernului, acea percepție a lui al'Thor.

Gândurile i se îndepărtară de amintirea a ceea ce i se făcuse în Infern. Fusese distilat acolo, refăcut. Mai târziu însă, în Aridhol, se născuse din nou. Renăscut ca să-și distrugă dușmanii, pe cei vechi și pe cei noi.

Mai simțea ceva în timp ce străbătea cu pași mari holurile pustii ale Turnului, un lucru care îi aparținuse și care îi fusese furat. O dorință mai aprigă îl cuprinsese acum, mai puternică decât dorința de a-l ucide pe al'Thor sau de a distruge Turnul sau chiar de a se răzbuna pe vechiul lui dușman. Foamea de a fi întreg.

Ușa grea, lambrisată, avea balamale groase, scoabe de fier și un lacăt negru, tot de fier, mare cât capul lui. Puține uși din Turn erau încuiate – cine îndrăznea să fure în mijlocul atâtor Aes Sedai? –, cu toate acestea unele obiecte din Turn erau prea periculoase pentru a fi la îndemâna tuturor. Pe cele mai periculoase le păstrau în spatele acestei uși, păzite de un lacăt masiv.

Chicotind ușor, scoase din buzunar două tije metalice subțiri și curbate și, vârându-le în lacăt, începu să le apese și să le răsucească. Un clic abia auzit, și lacătul se deschise. Preț de o clipă, bărbatul se lipi de ușă, râzând răgușit. Păzite de un lacăt masiv. Înconjurate de puterea Aes Sedai și păzite de un amărât de lacăt. Chiar și servitorii și novicele trebuie să-și fi terminat treburile la ora asta, cineva însă ar mai putea fi treaz, ar putea trece pe acolo. Își înăbuși câteva hohote de râs în timp ce vâra șperaclul în buzunar și scotea o lumânare groasă din ceară și aprindea fitilul de la un lampadar din apropiere.

Închise ușa ținând lumânarea sus și privind atent în jur. Rafturi aliniate de-a lungul pereților, pline cu cutii obișnuite și cufere incrustate de diferite mărimi și forme, figurine din os sau fildeș sau un material mai închis la culoare, obiecte din metal, sticlă și cristal care sclipeau la lumina lumânării. Nimic nu părea periculos. Praful acoperea totul; nici Aes Sedai nu veneau aici prea des, iar altcineva nu avea acces. Obiectul pe care îl căuta îl atrase spre el.

Pe un raft care îi ajungea până la brâu se afla o cutie neagră, de metal. O deschise dând la iveală pereți de plumb groși de cinci inchi, lăsând spațiu în interior doar pentru un pumnal încovoiat într-o teacă de aur, cu un rubin mare incrustat în mâner. Nu-l interesau nici aurul, nici rubinul, de un roșu sângeriu. Lăsă să cadă câteva picături de ceară pe raft, ca să lipească lumânarea, și înșfăcă pumnalul.

Oftă de îndată ce îl atinse și se întinse obosit. Era din nou întreg, una cu ceea ce-l legase cu atâta vreme în urmă, una cu ceea ce, de fapt, îi dăduse viață.

Balamalele de fier scârțâiră ușor și bărbatul țâșni spre ușă, scoțând pumnalul din teacă. Tânăra palidă care deschisese

ușa de-abia avu timp să facă ochii mari și să încerce un pas înapoi înainte ca el să-i cresteze obrazul; din aceeași mișcare bărbatul lăsă teaca din mână și o prinse de braț, împingând-o pe lângă el în magazie. Apoi scoase capul și privi în stânga și-n dreapta holului. Nimeni.

Închise ușa calm și se întoarse. Știa ce va vedea.

Tânăra se zvârcolea pe podeaua de piatră, încercând, dar nereușind să scoată un țipăt. Își zgâria fața deja înnegrită și umflată, un lichid întunecat prelingându-i-se pe umeri ca uleiul gros. Rochia ei albă, cu tivul în mai multe culori, se învolbura de fiecare dată când încerca să dea din picioarele. Bărbatul linse o picătură de sânge de pe mâna lui și chicoti în timp ce lua teaca pumnalului de pe podea.

– Ești un prost.

Bărbatul se răsuci pe călcâie, întinzând mâna după pumnal, dar aerul din jurul lui păru că devine solid, imobilizându-l din cap până-n picioare. Rămase înțepenit acolo, în vârful picioarelor, cu pumnalul gata de atac, holbându-se la Alviarin în timp ce aceasta închidea ușa și se sprijinea de ea ca să-l privească mai bine. Acum nu se mai auzise nici un scârțâit. Râcâitul ușor al papucilor tinerei muribunde pe podeaua de piatră nu avea cum să-l acopere. Bărbatul clipi de câteva ori ca să scape de sudoarea care îi înțepa ochii.

– Chiar ai crezut că nu păzește nimeni încăperea asta, că nu stă nimeni cu ochii pe ea? Avem tot timpul pe cineva care o păzește. Misiunea neghioabei de colo a fost să stea cu ochii pe ea toată noaptea. Dacă și-ar fi îndeplinit-o cum trebuie, acum ai găsi zece Străjeri și tot atâtea Aes Sedai aici. Asta e, fata plătește prețul prostiei ei.

Tânăra încetă să se mai zvârcolească, iar bărbatul își mijì ochii. Alviarin nu era o Ajah Galbenă, deși chiar și așa ar fi putut încerca s-o Tămăduiască pe tânără. Și nici nu dăduse de veste, cum ar fi procedat o Aleasă, altfel n-ar mai fi fost singură aici.

– Ești o Ajah Neagră, șopti el.

– O acuzație periculoasă, replică ea calm.

Nu era clar pentru cine era periculos.

– Siuan Sanche a susținut că Ajah Neagră există cu adevărat când a fost luată la întrebări. Ne-a implorat să ne spună tot ce știe despre ele. Elaida nici n-a vrut să audă și nici nu vrea. Poveștile despre Ahaj Neagră sunt doar un zvon mârșav, o ofensă la adresa Turnului.

– Tu ești o Ajah Neagră, zise el, mai tare.

– Vrei să furi ăla? întrebă ea de parcă bărbatul n-ar fi rostit nici un cuvânt. Rubinul nu merită efortul, Fain. Sau cum te-o fi chemând. Pumnalul ăla e pătat, numai un prost l-ar atinge, și atunci doar cu un clește, și n-ar sta lângă el mai mult decât e absolut necesar. Vezi prea bine ce i-a făcut lui Verine. Așadar, de ce-ai venit aici și ai luat exact ceea ce n-ar fi trebuit să știi că se află aici? N-ai avut timp să cauți prea mult.

– Te-aș putea scăpa de Elaida. O singură atingere cu ăsta, și nici măcar Tămăduirea n-ar mai salva-o.

Fain încercă să gesticuleze cu pumnalul, dar nu reuși să-l clintească din loc; dacă ar fi reușit, acum Alviarin ar fi deja moartă.

– Ai putea fi prima din Turn, nu a doua.

Femeia izbucni în râs, un râs rece, disprețuitor.

– Crezi că n-aș fi prima dacă mi-a dori să fiu? Poziția a doua îmi convine de minune. O las pe Elaida să-și atragă laudele pentru ceea ce ea numește succese, dar să și asude pentru eșecurile ei. Știu unde e puterea. Acum te rog să-mi răspunzi la întrebări, altfel mâine-dimineață aici vor fi două cadavre, în loc de unul.

Oricum aveau să fie două, indiferent dacă-i răspundea cu minciuni credibile sau nu; femeia nu avea nici o intenție să-l lase în viață.

– Am văzut Thakan'darul, zise el, călcându-și pe inimă.

Deși amintirile erau prea dureroase, refuză să-și exteriorizeze suferința și se sili să continue:

– Marea de ceață care se rostogolește și se izbește în tăcere de stâncile negre, focurile forjelor ce strălucesc dedesubt, fulgerele ce spintecă cerul, o priveliște care te-aduce în pragul nebuniei... Am coborât pe drumul ce duce în pântecele lui Shayol Ghul, tunelul lung, cu pietre ca niște colți gata să te-nhațe, spre malul unui lac de foc și rocă topită – „Nu, nu

vreau să mai văd!" – care îl ţine în adâncurile lui necuprinse pe Marele Stăpân al Întunericului. Cerul de deasupra lui Shayol Ghul se înnegreşte la prânz de răsuflarea lui.

Alviarin şedea dreaptă acum, cu ochii mari. Nu înfricoşată, ci impresionată.

– Am auzit de... spuse ea încet, apoi se scutură şi îl privi cu ochi sfredelitori. Cine eşti tu? De ce eşti aici? Te-a trimis cumva unul dintre Rătă... Cei Numiţi? De ce n-am fost anunţată?

Bărbatul îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

– Misiunile care sunt încredinţate celor ca noi trebuie cunoscute de cei ca voi?

Accentul Lugardului natal era din nou evident; într-un fel, era oraşul în care se născuse.

– Cei Numiţi îţi spun chiar tot? continuă el, ceva în sinea lui părând să strige că nu aşa trebuia să-i vorbească, dar le ura pe Aes Sedai, ca şi acel ceva din sinea lui. Ai grijă, frumoasă Aes Sedai, altfel Cei Numiţi te vor lăsa în seama unui Myrdraal, ca să se distreze cu tine.

Privirea ei numai ţurţuri îi străpunse ochii.

– Asta rămâne de văzut, jupâne Fain. Mai întâi am să fac puţină curăţenie pe aici, pe urmă vedem noi cine are mai mare trecere în faţa Celor Numiţi.

Cu ochii pe pumnal, femeia părăsi încăperea cu faţa la el. Aerul din jurul lui nu se înmuie decât după ce trecu un minut întreg de la plecarea ei.

Fain scoase un mărăit. Ce prost fusese. Îi făcuse jocul, se umilise, pentru ca un moment de furie să strice totul. Se tăie uşor în timp ce vâra pumnalul în teacă şi îşi linse rana înainte de a ascunde arma sub haină. Nu era deloc ce credea ea. Cândva, fusese o Iscoadă, dar trecuse de faza asta. Cu mult. Era altceva. Ceva mai mult. Dacă femeia reuşea să comunice cu unul dintre Rătăciţi înainte de a scăpa de ea... Mai bine să nu încerce. Nu mai avea timp să caute Cornul lui Valere. Dincolo de oraş îl aşteptau acoliţii lui. Spera că încă îl mai aşteaptă. Băgase spaima în ei. Poate că o parte din oameni încă mai trăiau.

Răsăritul soarelui îl găsi departe de Turn, în largul insulei Tar Valon. Al'Thor era undeva, acolo. Iar el era din nou întreg.

CAPITOLUL 20

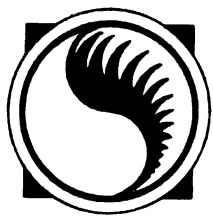

Pasul Jangai

Sub impunătoarea Osie a Lumii, Rand îl mâna pe Jade'en pe povârnișul pietros al dealului care începea să urce din Pasul Jangai. Zidul Dragonului străpungea cerul, făcând ca toți ceilalți munți să pară niște pitici pe lângă el, piscurile lui acoperite de zăpadă sfidând soarele torid al după-amiezii. Cel mai înalt ajungea dincolo de norii care amăgeau Pustiul cu promisiunea unei ploi care nu mai venea de mult. Rand nu putea înțelege de ce voiau oamenii să escaladeze munții – se spunea că aceia care se încumetaseră să învingă aceste înălțimi se întorseseră copleșiți de spaimă și nemaiputând să respire. De aceea credea că, încercând să urce atât de sus, oamenilor li s-ar putea face frică să mai respire.

– ... Deși cairhienii sunt preocupați de Jocul Caselor, te vor urma atâta timp cât știu că ești puternic. Fii dur cu ei, dar, sfatul meu, fii și drept, spunea Moiraine aproape de el. Conducătorul care e drept...

Rand încercă s-o ignore, cum îi ignora și pe ceilalți călăreți, scârțâitul și hodorogitul căruțelor lui Kadere, care veneau

anevoie din urmă. Trecuseră de defileurile și albiile sparte ale Pustiului, dar aceste dealuri colțuroase, aproape la fel de golașe, erau la fel de neprielnice căruțelor. Nimeni nu mai trecuse pe aici de peste douăzeci de ani.

Așa îl bătea la cap Moiraine din zori și până la apusul soarelui, ce-i drept atunci când o lăsa el. Predicile ei erau fie pe subiecte neînsemnate – despre cum se poartă regii și reginele în Cairhien, Saldaea sau în altă parte –, fie pe subiecte importante: influența politică a Mantiilor Albe sau poate efectele negoțului asupra deciziilor conducătorilor de a porni la luptă. De parcă ar fi vrut să-l educe, ca nobil ce avea să fie sau trebuia să fie, înainte de a ajunge de partea cealaltă a munților. Surprinzător cât de des vorbele ei reflectau ceea ce orice om din Emond's Field ar fi numit simț practic. Ca și reversul.

Din când în când, îl făcea să rămână cu gura căscată; de pildă, că nu trebuie să se încreadă în nici o femeie din Turn cu excepția ei, a lui Egwene, a lui Elayne și a lui Nynaeve, sau vestea că Elaida era acum Suprema Înscăunată. În ciuda jurământului, nu voia să-i spună cum de știa asta. Era datoria altcuiva să-i spună, era secretul altcuiva, pe care ea, una, nu-l putea dezvălui. Rand le bănuia pe Înțeleptele Vestitoare-n-vise, deși acestea îl priviseră drept în ochi și refuzaseră să spună da sau nu. Ar fi vrut să le facă să preia jurământul lui Moiraine; Înțeleptele se băgau mereu între el și căpeteniile de clan, ca și cum ar fi vrut să-i intermedieze relațiile cu aceștia.

Acum însă nu voia să se gândească la Elaida sau la Înțelepte sau să o asculte pe Moiraine. Acum voia să cerceteze pasul din fața lui, o crăpătură adâncă în munții care se răsuceau de parcă cineva ar fi încercat să-i despice cu un topor bont, nereușind pe de-a-ntregul. Câteva minute de mers întins, și ajungea acolo.

Pe o parte a pasului o stâncă abruptă fusese netezită pe o lățime de o sută de pași și cioplită în așa fel încât acum aducea cu un șarpe bătut de vânturi care se încolăcea în jurul unui stâlp înalt de mai bine de un sfert de milă, monument, semn sau marca unui conducător, data cu siguranță din vremea unui neam pierdut, înainte de Artur Aripă-de-Șoim,

poate chiar înainte de Războaiele Troloce. Mai văzuse vestigii ale unor neamuri demult apuse; adesea nici chiar Moraine nu le știa originea.

Sus, pe partea cealaltă, atât de sus, încât nu-și dădea seama dacă nu cumva era o închipuire, chiar sub linia de unde începea zăpada, se înălța ceva și mai straniu. Ceva ce făcea din primul monument vechi de câteva mii de ani un lucru obișnuit. Ar fi jurat că sunt rămășițele unor clădiri distruse, așa cum străluceau, cenușii, pe fundalul muntelui întunecat, dar și mai straniu i se părea ceea ce părea a fi un doc din același material, ca pentru corăbii, care se lăsa ca un om beat în josul muntelui. Dacă nu cumva ochii îi jucau feste, acel loc trebuie să fi datat dinainte de Frângerea Lumii. Fața lumii se schimbase întru totul în anii aceia. Acolo se prea poate să fi fost albia unui ocean. Va trebui să-l întrebe pe Asmodean. Să fi avut timp și tot n-ar fi vrut să încerce să urce până acolo ca să vadă cu ochii lui.

La poalele șarpelui uriaș se întindea Taienul, un oraș de dimensiuni medii, cu ziduri înalte, el însuși un vestigiu de pe vremea când Cairhienul avea dreptul să trimită caravane peste Ținutul Întreit, iar bogățiile veneau din Shara pe Calea Mătăsii. Cerul de deasupra orașului era brăzdat de ceea ce păreau a fi păsări, iar pe zidurile de piatră cenușie se vedeau pete întunecate la intervale regulate. Mat se ridică în șa, protejându-și ochii cu pălăria cu bor larg, ca să privească pasul, și se încruntă. Pe fața aspră a lui Lan nu se citea nimic, dar și el părea la fel de încordat; o rafală de vânt, puțin mai răcoroasă aici, îi desfăcu pelerina a cărei culoare se schimba mereu și, preț de o clipă, tot ce însemna el, de la umeri și până la cizme, păru că se face una cu dealurile stâncoase și cu tufele rare de mărăcini.

– Mă asculți? întrebă Moiraine brusc, îndemnându-și iapa sură să vină mai aproape. Trebuie...! Te rog, Rand. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ți le spun, atâtea lucruri pe care trebuie să le știi.

Rugămintea voalată din vocea ei îl făcu pe Rand să-i arunce o privire. Își amintea de vremea când se simțea copleșit de

prezența ei. Acum i se părea mică, în ciuda atitudinii ei regale. Ce prostie, să simtă că trebuie să o apere cu orice preț.

– Avem timp berechet, Moiraine, replică el cu blândețe. Nu pretind că știu atât de mult despre lume ca și tine. De acum înainte vreau să te țin aproape de mine.

Ce schimbare radicală, unde erau vremurile când *Moiraine îl* ținea aproape de ea.

– Acum însă mă preocupă altceva, adăugă el.

– Desigur, zise Moiraine și oftă. Cum dorești. Într-adevăr, încă mai avem timp.

Rand dădu pinteni armăsarului sur, iar ceilalți făcură la fel. Căruțele își iuțiră și ele mersul, deși la deal era mai greu. Pelerina peticită a lui Asmodean – a lui Jasin Natael – se învolbură în spatele lui precum steagul pe care-l purta prins de scara șeii, de un roșu-aprins cu simbolul alb-negru al vechilor Aes Sedai în mijloc. Asmodean privea ursuz înainte; nu-i făcea deloc plăcere să fie el stegarul. Sub semnul acela Rand va fi cuceritor, așa grăia Profeția din Rhuidean, și poate nu va înspăimânta lumea la fel de mult precum Steagul Dragonului, steagul lui Lews Therin, pe care îl lăsase fluturând deasupra Stâncii din Tear. Puțini cunoșteau acest semn.

Petele de pe zidurile Taienului erau cadavre, contorsionate în ultimele chinuri, umflate de căldura soarelui și spânzurate de gât într-un șir ce părea să dea ocol orașului. Păsările erau corbi negri, cu penele lucioase, și vulturi cu capul și gâtul spurcate de carnea de stârv. Unii corbi stăteau cocoțați pe cadavre, înfruptându-se din ele, fără să se sinchisească de oamenii care se apropiau. Duhoarea dulceagă care îți întorcea stomacul pe dos umplea aerul uscat, ca și mirosul acru de ars. Porțile prinse în scoabe de fier stăteau căscate, dând la iveală o mare de ruine, case de piatră, mânjite de funingine și acoperișuri prăbușite. Nimic nu se mișca în afară de păsări.

Ca Mar Ruois. Rand încercă să-și alunge gândul, dar văzu cu ochii minții acel oraș măreț după ce fusese recucerit, turnurile imense, înnegrite, care se prăbușeau, focurile, sau ce mai rămăsese din ele, la fiecare colț de stradă, unde cei care refuzaseră să jure credință Umbrei fuseseră legați fedeleș și aruncați

în foc. Știa a cui era amintirea, deși nu o discutase cu Moiraine. „Sunt Rand al'Thor. Lews Therin Telamon e mort de trei mii de ani. Eu sunt eu însumi!" Aceea era o bătălie pe care voia cu tot dinadinsul să o câștige. Dacă va fi să moară la Shayol Ghul, va muri ca el însuși. Se străduia să se gândească la altceva.

Jumătate de lună de când părăsise Rhuideanul. Jumătate de lună, deși Aielii impuseseră un marș draconic, de la răsăritul până la apusul soarelui, care sleia caii de putere. Dar Couladin pornise în direcția asta cu o săptămână înainte de a afla el. Dacă nu reușiseră să se apropie cât de cât, Couladin va avea tot atât timp să devasteze Cairhienul înainte ca Rand să ajungă acolo. Mai mult chiar, înainte ca Shaido să poată fi încolțiți. Un gând la fel de sumbru.

– Ne urmărește cineva de pe stâncile alea din stânga, zise Lan calm, părând total absorbit de ceea ce mai rămăsese din Taien. Nu sunt Aieli, dacă ar fi fost, mă îndoiesc că aș fi văzut ceva.

Rand era bucuros că le convinsese pe Egwene și Aviendha să rămână cu Înțeleptele. Felul în care arăta orașul îi dădea un motiv în plus, dar cei care îi urmăreau de acolo se potriveau cu planul lui inițial, când sperase că Taienul scăpase nevătămat. Egwene încă mai purta aceleași haine de femeie Aiel, la fel ca și Aviendha, Aielii nefiind, probabil, bine-veniți în Taien. Cu atât mai puțin printre supraviețuitori.

Privi înapoi spre căruțele care se opreau în vârful dealului. Ajungeau până la el murmurele căruțașilor, acum că vedeau limpede orașul și cum îi erau împodobite zidurile. Kadere, azi îmbrăcat din nou tot în alb, își șterse fața de vultur cu o batistă enormă; părea indiferent, doar buzele și le țuguia gânditor.

Rand spera ca Moiraine să găsească alți căruțași după ce treceau prin pas. Kadere și oamenii lui mai mult ca sigur aveau să-și ia tălpășița cu prima ocazie. Iar el va trebui să-i lase. Nu era cel mai bun lucru – nu era drept –, dar trebuia să-l protejeze pe Asmodean. Cât timp trecuse de când făcea numai ce era necesar, în loc să facă ce era drept? Într-o lume dreaptă ar fi unul și același. Gândul îl făcu să râdă, mai mult un șuier răgușit. Cât de departe era acum de băiatul de la țară

care fusese cândva: uneori însă băiatul i se furişa pe la spate şi îl prindea nepregătit. Ceilalţi întoarseră ochii spre el, iar el îşi înfrână pornirea de a le spune că încă n-a înnebunit.

Trecură minute bune până când doi bărbaţi în cămăşă şi o femeie apărură de după stânci, toţi trei zdrenţăroşi, murdari şi în picioarele goale. Se apropiară şovăitori, cu capul lăsat pe-o parte, temători, cu ochii fugind de la un călăreţ la altul, spre căruţe şi înapoi, de parcă ar fi fost gata să o ia la goană la primul strigăt. Obrajii scofâlciţi şi paşii nesiguri arătau cât le era de foame.

– Slavă Luminii, zise unul dintre bărbaţi în cele din urmă.

Era cărunt – nici unul din cei trei nu era tânăr – şi cu faţa brăzdată de riduri adânci. Ochii lui se opriră o clipă asupra lui Asmodean, cu gulerul şi manşetele dantelate, dar conducătorul acestui convoi nu avea cum să meargă pe un catâr şi să ducă un steag. De scara lui Rand se prinse nerăbdător.

– Slavă Luminii că aţi ieşit cu viaţă din ţinuturile alea groaznice, Înălţimea Ta.

Poate că din cauza hainei de mătase albastră a lui Rand, brodată cu fir de aur pe umeri, sau a steagului, sau doar voia să-l măgulească. Omul sigur nu avea motiv să-i creadă altceva decât nişte neguţători, chiar dacă erau atât de bine îmbrăcaţi.

– Sălbaticii ăia s-au răsculat din nou. E un alt Război cu Aielii. Au sărit zidul noaptea şi, până să prindă cineva de veste, i-au omorât pe toţi cei care s-au împotrivit şi au furat tot ce se putea căra.

– Noaptea? întrebă Mat răstit, cu pălăria trasă pe ochi cercetând în continuare oraşul în ruine. Santinelele ce făceau, dormeau? Sper că aveaţi santinele, atât de aproape de duşmanii voştri. Nici măcar Aielii nu s-ar fi putut apropia atât de uşor, dacă v-aţi fi păzit cum trebuie.

Lan îi aruncă o privire admirativă.

– Nu, Înălţimea Ta, răspunse bărbatul cărunt clipind spre Mat, apoi se întoarse spre Rand.

Haina verde a lui Mat arăta destul de bine, dar faptul că era boţită şi deschisă la nasturi îi spunea că stăpânul ei dormise îmbrăcat.

– Am... am avut numai câte un paznic la fiecare poartă, continuă el. Trecuse ceva vreme de când nu mai văzuseră un sălbatic. De data asta însă... Ce n-au furat au ars și ne-au înfometat. Animalele! Slavă Luminii că ați venit să ne salvați, altfel am fi murit cu toții aici. Eu sunt Tal Nethin. Sunt... am fost... șelar. Și-ncă unul priceput, Înălțimea Ta. Asta e sora mea, Aril, iar ăsta e soțul ei, Ander Corl. Face cizme bune.

– Au furat și oameni, Înălțimea Ta, zise femeia cu o voce pierită.

Parcă mai tânără decât fratele ei, se prea poate să fi fost arătoasă cândva, dar grijile brăzdaseră cute adânci pe fața ei fără să mai dispară vreodată cu totul, gândi Rand. Soțul ei privea pierdut, de parcă nu era sigur unde se află.

– Fiica mea, Înălțimea Ta, și fiul meu. I-au luat pe toți tinerii, pe toți cei mai mari de 16 ani, pe unii chiar de două ori mai mari și chiar mai mult de atât. I-au dezbrăcat în pielea goală chiar în stradă și au plecat cu ei așa. Înălțimea Ta, poți să...?

Femeia se opri, mijindu-și ochii, știind că așa ceva nu era posibil, clătinându-se. Slabe șanse ca să-și vadă copiii din nou.

Moiraine sări din șa imediat și se repezi s-o prindă pe Aril. Femeia, galbenă precum ceara, scoase un icnet de îndată ce o atinseră mâinile Aes Sedai, înfiorându-se din creștet și până în tălpi. Privirea ei întrebătoare se întoarse spre Moiraine, dar aceasta nu făcu decât să o țină în loc, ca să nu cadă.

Soțul femeii rămase cu gura căscată când văzu catarama aurită a lui Rand, darul Aviendhei.

– Brațele lui erau însemnate așa. Exact așa. Toate împletite, ca șarpele stâncii.

Tal ridică privirea spre Rand, nesigur.

– Conducătorul sălbaticilor, Înălțimea Ta. El... avea semne din astea pe brațe. Purta haine ciudate, ca toți ceilalți, dar mânecile le avea tăiate, ca să fie sigur că vede toată lumea ce are pe brațe.

– Un dar primit în Pustiu, spuse Rand, având grijă să-și țină mâinile pe oblânc.

Mânecile hainei îi ascundeau Dragonii, mai puțin capetele acestora; cine se dădea mai aproape le putea vedea pe

mâinile lui. Aril uitase să se mai întrebe ce anume făcuse Moiraine, iar acum cei trei arătau de parcă ar fi fost gata să o ia din loc.

– Cât timp a trecut de când au plecat? întrebă Rand.

– Șase zile, Înălțimea Ta, răspunse Tal neliniștit. Au făcut ce-au făcut într-o noapte și-o zi, pe urmă au plecat. Am fi plecat și noi, dar dacă se hotărau să se întoarcă și ne întâlneam pe drum cu ei? La Selean au fost respinși, nu?

Selean era orașul de la celălalt capăt al pasului. Rand se îndoia că Selean era într-o situație mai bună decât Taien.

– Câți supraviețuitori mai sunt în afară de voi trei?

– Să fie vreo sută, Înălțimea Ta. Poate mai mulți. Nimeni n-a stat să ne numere.

Rand simți cum urcă furia în el, deși încerca s-o țină în frâu.

– O sută? Făcu el cu o voce ca de gheață. Șase zile? Atunci de ce v-ați lăsat morții în voia corbilor? De ce zidurile orașului încă mai sunt împodobite cu cadavre? Sunt oamenii voștri, ei vă iau nasul din loc cu duhoarea lor!

Îngrămădindu-se unul într-altul, cei trei se dădură înapoi din fața calului lui Rand.

– Ne-a fost frică, Înălțimea Ta, zise Tal răgușit. Sălbaticii au plecat, dar se puteau întoarce. Și ne-a spus... Cel cu semnele pe brațe ne-a spus să nu ne atingem de nimic.

– Un mesaj, adăugă Ander posomorât, cu ochii pe catarama lui Rand. El i-a ales pe toți, a spânzurat cât să-i ajungă tot zidul. Bărbați, femei, la întâmplare. A spus că spânzurații sunt un mesaj pentru cel care vine după el. A spus că vrea ca omul ăsta să știe... să știe ce vor face ei de partea cealaltă a Osiei Lumii. A spus... A spus că o să-i facă și mai rău omului ăstuia.

Aril făcu brusc ochii mari și cei trei priviră lung pe lângă Rand, cu gura căscată. Apoi, țipând, se întoarseră și o luară la fugă. Aieli cu fețele acoperite apărură dintre stâncile de unde veniseră cei trei, care se repeziră în altă direcție. Aieli în văluri negre apărură și acolo, drept care cei trei se lăsară să cadă la pământ, plângând și ținându-se unul de altul în timp ce erau

înconjurați. Moiraine își păstrase calmul, dar ochii nu-i erau senini deloc.

Rand se răsuci în șa. Rhuarc și Dhearic urcau dealul, descoperindu-se și desfăcându-și *shoufa* de pe cap. Dhearic era mai trupeș decât Rhuarc, cu nasul mare și șuvițe mai deschise la culoare în părul blond. Îi adusese pe Aielii Reyn așa cum spusese Rhuarc.

Timolan și Aielii Miagoma lui merseseră în paralel cu ei spre miazănoapte timp de trei zile, schimbând din când în când mesaje cu ei, dar fără să-și dezvăluie intențiile. Aielii Codarra, Shiande și Daryne încă mai erau pe undeva la răsărit; veneau și ei din urmă, așa spuneau Amys și celelalte după ce intraseră în visele Înțeleptelor, dar mai încet. Înțeleptele știau despre intențiile căpeteniilor de clan cum știa și Rand despre intențiile lui Timolan, adică nimic.

– De ce-a trebuit să faceți asta? întrebă Rand în timp ce cele două căpetenii se apropiau de el.

El însuși îi speriase pe cei trei, dar ca să-i facă să spună mai multe, și nu le dăduse de înțeles că-i va omorî. Rhuarc ridică din umeri, iar Dhearic spuse:

– Am înfipt lănci de jur împrejur, cum ai spus tu, dar ne-am gândit că n-are rost să așteptăm, din moment ce n-a rămas nimeni aici pentru dansul lăncilor. În plus, sunt doar niște Ucigași-de-Copaci.

Rand trase adânc aer în piept. Știa că, în felul ei, asta ar putea fi o problemă la fel de serioasă ca și Couladin. Cu aproape cinci sute de ani în urmă Aielii dăruiseră Cairhienului un puiet, un butaș de Avendesora, și odată cu el un drept nemaiacordat altui neam, de a face negoț peste Ținutul Întreit până în Shara. Nu invocaseră nici un motiv – în cel mai bun caz nu-i aveau deloc la inimă pe cei din ținuturile umede –, dar o făcuseră fiindcă așa le cerea ji'e'toh. În anii lungii călătorii care îi adusese în Pustiu, numai un singur neam nu-i atacase, numai unul le permisese accesul neîngrădit la apă, când lumea se usca de căldură. Până la urmă, îi găsiseră pe descendenții acestui neam. Cairhienii.

Vreme de cinci sute de ani, bogățiile invadaseră Cairhienul, odată cu mătăsurile și fildeșul. Cinci sute de ani, răstimp în care *Avendoraldera* a crescut viguros în Cairhien. Apoi regele Laman a poruncit ca arborele să fie tăiat și din el să se facă un tron. Neamurile știau de ce Aielii traversaseră Osia Lumii cu douăzeci de ani în urmă – Păcatul lui Laman, îi spuneau ei, și Mândria lui Laman –, dar puțini știau că pentru Aieli nu fusese vorba despre război. Patru clanuri veniseră să caute un sperjur și, după ce l-au ucis, s-au întors în Ținutul Întreit. Dar disprețul lor față de Ucigașii-de-Copaci și sperjuri nu dispăruse niciodată. Faptul că Moiraine era Aes Sedai nu se potrivea cu originea ei cairhiană, dar Rand nu era niciodată sigur cât de mult o deranja acest lucru.

– Oamenii ăștia n-au încălcat nici un jurământ, le spuse el. Găsiți-i pe ceilalți; șelarul zice că sunt vreo sută. Și purtați-vă cu blândețe. Dacă ne-au văzut cumva, acum probabil că se refugiază în munți.

Cei doi Aieli dădură să plece, dar Rand adăugă:

– Ați auzit ce mi-au spus? Ce credeți despre ce-a făcut Couladin aici?

– A omorât mai mulți decât trebuia, replică Dhearic clătinând din cap cu dezgust. Ca niște dihori care dau iama prin găini.

Crima era la fel de ușoară ca și moartea, spuneau Aielii, orice prost putea fi în stare de așa ceva.

– Și celălalt lucru? Faptul că a luat prizonieri. Gai'shaini.

Rhuarc și Dhearic se uitară unul la altul, apoi Dhearic strânse din buze. Auziseră și de asta și nu-i făcea să se simtă deloc bine. Trebuia să se întâmple ceva grav ca un Aiel să nu se simtă deloc bine.

– Imposibil, răspunse Rhuarc într-un sfârșit. Dacă e... Condiția de gai'shain ține de ji'e'toh. Nimeni nu poate fi făcut gai'shain, dacă nu urmează ji'e'toh, altfel e doar un animal-om, precum cei din Shaarad.

– Couladin a abandonat ji'e'toh, zise Dhearic de parcă ar fi anunțat că pietrelor tocmai le-au crescut aripi.

Mat își trase bidiviul mai aproape, dându-i ghes cu genunchii. Întotdeauna fusese un călăreț oarecare, uneori însă, când se gândea intens la ceva, călărea de parcă s-ar fi născut în galop.

– Și asta te surprinde? întrebă el. După tot ce-a făcut? Omul ăsta ar înșela-o la zaruri și pe maică-sa.

Cei din jur îi aruncară priviri încruntate, ca niște pietre albastre. În multe privințe Aielii *erau* ji'e'toh. Și orice altceva ar fi fost Couladin, în ochii lor încă mai era un Aiel. Septul înaintea clanului, clanul înaintea străinilor, dar Aielii înaintea locuitorilor din ținuturile umede.

Li se alăturară și câteva Fecioare, Enaila, Jolien și Adelin, ca și Sulin, căruntă și vânoasă, care fusese aleasă mai-mare peste Acoperișul Fecioarelor din Rhuidean. Le ordonase Fecioarelor care rămăseseră acolo să-și aleagă pe altcineva în frunte, iar acum le conducea pe Fecioarele de aici. Își dădură seama care era starea de spirit și nu spuseră nimic, doar înfipseră vârful lăncilor în pământ, răbdătoare. Un Aiel putea face până și stânca să pară că și-a pierdut răbdarea. Lan sparse tăcerea.

– Dacă se așteaptă să-l urmezi, Couladin se prea poate să fi lăsat o surpriză undeva, în trecătoare. O sută de oameni ar putea ține în loc o oștire întreagă. O mie...

– Atunci ne instalăm tabăra aici și trimitem cercetași înainte, ca să se asigure că nu-i nici o primejdie. *Duadhe Mahdi'in?*

– Căutătorii-de-Apă, Dhearic se declară de acord, vizibil satisfăcut.

Aceea fusese frăția lui înainte de a deveni căpetenia clanului.

Sulin și celelalte Fecioare îi aruncară priviri piezișe lui Rand în timp ce căpetenia Aielilor Reyn o lua în jos, spre căruțe. În ultimele trei zile, când începuse să se teamă de ce-ar putea găsi aici, Rand alesese cercetași din alte frății, știind că până atunci le favorizase pe ele. Încercă să le ignore privirile, mai ales pe cea a lui Sulin; femeia ar fi putut bate cuie cu ochii ei de un albastru-pal.

– Rhuarc, după ce sunt găsiți supraviețuitorii, ai grijă să li se dea de mâncare. Și să fie bine tratați. Îi luăm cu noi.

Privirea îi fu atrasă de zidul oraşului. Câţiva Aieli îşi foloseau deja arcurile încovoiate din corn ca să ucidă corbii. Uneori Făpturile Umbrei foloseau drept iscoade corbi şi animale care se hrăneau cu stârvuri; Ochii Umbrei, le spuneau Aielii. Corbii nu se opreau din ciugulit decât atunci când erau străpunşi de câte o săgeată, dar un om înţelept nu risca atunci când era vorba de corbi sau de şobolani.

– Şi îngrijeşte-te ca morţii să fie îngropaţi, adăugă el.

Cel puţin acum ce era drept şi ce era necesar erau unul şi acelaşi lucru.

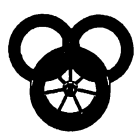

CAPITOLUL 21

O sabie în dar

Tabăra se înălța cu repeziciune, la intrarea în Pasul Jangai, chiar dacă departe de Taien și se întindea peste dealuri, în jurul căilor de acces, printre tufele rare de mărăcini și chiar pe coasta munților. Nu că s-ar fi văzut ca în palmă, doar ceea ce era în interiorul trecătorii; corturile Aielilor se confundau cu solul pietros atât de bine, încât nu le observai, chiar dacă știai ce cauți și unde să cauți. Pe dealuri Aielii își instalaseră tabăra după clanuri, dar cei din trecătoare se strânseseră pe frății. Majoritatea erau Fecioare, dar frățiile bărbaților își trimiseseră reprezentanții, cam cincizeci de fiecare, ridicându-și corturile dincolo de ruinele Taienului, în zone vag delimitate. Toată lumea înțelegea sau credea că înțelege că Fecioarele răspund direct de viața lui Rand, dar toate frățiile voiau să-l apere pe *Car'a'carn*.

Moiraine și Lan, desigur, coborâră ca să-i liniștească pe căruțașii lui Kadere, mai jos de oraș; Aes Sedai se întreba ce se afla în căruțele acelea la fel de mult pe cât se întreba ea ce era în mintea lui Rand. Căruțașii mormăiau și înjurau duhoarea

care venea dinspre oraş, evitând să-i privească pe Aieli cum desprindeau cadavrele de pe zid, dar, după lunile petrecute în Pustiu, părea să le placă faptul că se aflau în apropierea a ceea ce considerau a fi civilizaţie, chiar dacă era vorba de rămăşiţele unui oraş.

Gai'shainii ridicau corturile Înţeleptelor – ale lui Amys, Bair şi Melaine – mai jos de oraş, peste drumul, puţin umblat, care ieşea dintre dealuri. Rand era sigur că cele trei Înţelepte vor spune că aleseseră locul ca să fie atât la dispoziţia lui, cât şi a nenumăratelor Înţelepte de mai jos, dar, dacă se gândea bine, nu era deloc o coincidenţă faptul că oricine voia să urce la el trebuia să treacă prin sau pe lângă tabăra lor. Rămase puţin surprins că Melaine le poruncea ce să facă siluetelor în robe albe. Doar cu trei nopţi în urmă, se măritase cu Bael, în cadrul unei ceremonii care făcuse din ea soţia lui Bael şi sora-dintâi a celeilalte soţii a lui Bael, Dorindha. Se pare că partea aceea fusese aproape la fel de importantă ca şi căsătoria; Aviendha fusese şocată că aşa ceva îl luase prin surprindere sau poate furioasă.

Când Egwene sosi cu Aviendha în urma ei, călare pe iapa sură, cu poalele ridicate deasupra genunchilor, păreau că se potrivesc de minune, în ciuda pielii lor diferite, iar Aviendha era îndeajuns de înaltă ca să privească peste umărul lui Egwene fără să se ridice, fiecare doar cu o brăţară de fildeş şi un colier. Îndepărtarea cadavrelor spânzurate de zidul oraşului de-abia începuse. Majoritatea corbilor fuseseră omorâţi, ghemuri de pene negre împrăştiate pe pământ, iar restul îşi luaseră zborul, dar nişte vulturi care se îndopaseră prea mult ca să mai poată zbura încă mai păşeau legănat prin cenuşa din oraş.

Rand şi-ar fi dorit ca femeile să nu vadă acea privelişte, dar, spre suprinderea lui, nici una nu dădu fuga să-şi golească stomacul. De fapt, de la Aviendha nici nu se aşteptase la aşa ceva; aceasta văzuse moartea destul de des, chiar în faţă, drept care nu remarcă nici o schimbare pe chipul ei. Dar nu se aşteptase la atâta milă în ochii lui Egwene în timp ce femeia se uita cum cadavrele umflate sunt coborâte de pe zid.

Egwene își apropie iapa de Jeade'en și se aplecă, atingându-i brațul cu mâna.

– Îmi pare rău, Rand. N-aveai cum să oprești asta.

– Știu.

Nici măcar nu știuse că *exista* un oraș aici până când Rhuarc nu-l pomenise în treacăt, cu cinci zile în urmă – întâlnirile lui cu căpeteniile limitându-se la a hotărî dacă pot merge mai mult într-o zi și la ce-ar face Couladin după ce ieșea din Pasul Jangai –, răstimp în care Shaido devastaseră orașul și plecaseră. Se săturase să-și tot facă reproșuri.

– Atunci ar fi bine să nu uiți. N-a fost vina ta.

Egwene dădu pinteni iepei și începu să-i spună ceva Aviendhei înainte de a se îndepărta prea mult ca să nu poată fi auzită.

– Mă bucur că suportă atât de bine. De obicei, se simte vinovat pentru tot ce nu poate controla.

– Bărbații mereu au impresia că au sub control tot ce se petrece în jurul lor, replică Aviendha. Iar când descoperă că nu-i așa, cred că e din vina lor, în loc să învețe un adevăr simplu pe care femeile îl știu deja.

Egwene scoase un chicot.

– *Ăsta* e adevărul simplu. Când i-am văzut pe amărâții ăia, mi-am și închipuit că am să-l văd vârsându-și mațele pe undeva.

– Are stomacul atât de sensibil? Credeam că...

Cuvintele se pierdură în timp ce Egwene și Aviendha se îndepărtau de el. Rand se îndreptă de spate, roșu la față. Auzi, să încerce să tragă cu urechea la ele; se purta ca un idiot. Asta însă nu-l împiedică să se uite după ele încruntat. Își asuma numai responsabilitatea care îi revenea, chiar dacă era vorba de responsabilitatea față de el însuși. Numai pentru situațiile în care putea interveni. Și în care ar fi putut interveni. Nu-i plăcea că vorbeau despre el. Pe la spate sau chiar sub nasul lui. Numai Lumina știa ce mai spuneau.

Descălecă și, cu Jeande'en de căpăstru, porni în căutarea lui Asmodean, care părea să o fi luat la picior. După atâtea zile petrecute în șa, o plimbare pe jos era tocmai bună. De-a lungul trecătorii apăreau zeci de corturi; povârnișurile munților și

stâncile erau niște obstacole formidabile, Aielii însă își aranjau corturile în așa fel încât să fie gata la orice atac venit dinspre ele. Încercase să meargă pe jos cu Aielii, dar după o jumătate de zi se dăduse bătut, urcând din nou pe cal. Greu era să țină pasul cu ei și călare, darămite pe jos; când se grăbeau, Aielii pur și simplu istoveau caii.

Mat descălecase și el, acum stătea ghemuit, cu căpăstrul într-o mână și cu lancea înnegrită pe genunchi, mijindu-și ochii la porțile căscate ale orașului, mormăind ceva, în timp ce Cimpoiaș încerca să muște dintr-o tufă de mărăcini. Mat privea atent orașul, nu se uita la el într-o doară. Cine întrebase despre santinele? Uneori, Mat spunea lucruri ciudate, de la prima lor vizită în Rhuidean. Rand ar fi vrut ca Mat să vorbească despre cele întâmplate, dar el tot nega că s-ar fi întâmplat ceva, în ciuda medalionului cu cap de vulpe, a lăncii și a cicatricei din jurul gâtului. Melindhra, Fecioara Shaido cu care stătea Mat, era lângă el, neslăbindu-l din ochi, până când apăru Sulin și o trimise cu treburi. Rand se întrebă dacă Mat știa că Fecioarele puseseră rămășag dacă Melindhra va renunța sau nu la lance pentru el. Și dacă îl va învăța să cânte, deși nu făcea decât să râdă atunci când Rand le întreba ce înseamnă asta.

Sunetul muzicii îi purtă pașii spre Asmodean, care ședea pe o stâncă de granit cu harpa pe genunchi. Bățul steagului purpuriu fusese înfipt în pământul pietros, cu catârul priponit de el.

– Vezi, Mărite Dragon, stegarul tău se achită conștiincios de datoria lui, zise el vesel, apoi își schimbă expresia. Dacă tot trebuie să ai steagul ăsta lângă tine, de ce nu-l pui pe Mat să-l ducă, sau pe Lan? Sau de ce nu pe Moiraine? Ar fi fericită să-ți poarte steagul și să-ți curețe cizmele. Ferește-te de ea. E o femeie vicleană. Când femeia îți spune că ți se va supune, de bunăvoie, e cazul să dormi ușor și să fii cu ochii în patru.

– Duci steagul fiindcă așa s-a hotărât, jupâne Jasin Natael.

Asmodean tresări și privi în jur, deși nu era nimeni prin preajmă, toți erau departe, prea ocupați ca să tragă cu urechea. Oricum, doar ei doi înțelegeau ce vorbesc.

– Ce știi despre ruinele alea de sus, de unde începe zăpada? Trebuie să fie acolo de pe vremea Vârstei Legendelor.

Asmodean nici măcar nu întoarse capul spre munte.

– Lumea asta e foarte diferită de lumea în care... am adormit, răspunse el cu o voce obosită și se înfioră puțin. Ce știu despre ce e ici și colo am învățat de când m-am trezit.

Sunetele funebre ale *Marșului morții* începură să se înalțe din harpa lui.

– S-ar putea să fie ce-a mai rămas din orașul în care m-am născut, cine știe. Shorelle era port, adăugă el.

Soarele mai avea poate o oră înainte să-l ascundă Osia Lumii; atât de aproape de munții înalți noaptea venea devreme.

– Sunt prea obosit pentru una din discuțiile noastre în seara asta, spuse Rand.

Așa numeau ei lecțiile publice ale lui Asmodean, chiar și atunci când nu asista nimeni la ele. Adăugate la lecțiile practice pe care le avea cu Lan și Rhuarc, îi lăsau prea puțin timp pentru somn de când părăsiseră Rhuideanul.

– Tu du-te în cortul tău când ești gata. Ne vedem mâine-dimineață. Cu tot cu steag, adăugă Rand.

Nu *avea* cine să ducă steagul. Poate va găsi pe cineva în Cairhien. În timp ce Rand dădea să plece, Asmodean scoase o notă disonantă și întrebă:

– Fără plase arzătoare țesute în jurul cortului meu la noapte? Începi, în sfârșit, să ai încredere în mine?

Rand îl privi peste umăr.

– Am aceeași încredere în tine pe care aș avea-o dacă ai fi fratele meu. Până în ziua în care mă vei trăda. Te-am iertat pentru ce-ai făcut, în schimbul a ceea ce mă înveți, un târg mai bun decât meriți, dar, în ziua în care te vei întoarce împotriva mea, voi uita de iertare și te voi îngropa odată cu ea.

Asmodean dădu să spună ceva, însă Rand i-o luă înainte:

– Acum vorbesc eu, Natael. Rand al'Thor. Celor din Ținutul celor Două Râuri nu le plac oamenii care le înfig cuțitul în spate.

Iritat, Rand trase calul de căpăstru și se îndepărtă înainte ca menestrelul să spună ceva. Nu era sigur dacă Asmodean

avea vreo bănuială că un mort încerca să-i ia locul, dar nici nu voia să-i dea ceva de înțeles. Asmodean era deja aproape sigur că Rand lupta pentru o cauză pierdută; dacă începea să creadă că Rand nu-și controla mintea pe deplin, că poate o lua razna, Rătăcitul sigur îl abandona în secunda următoare, iar Rand încă mai avea multe de învățat.

Gai'shaini în robele lor albe îi înălțau cortul sub îndrumarea Aviendhei, dincolo de intrarea în trecătoare, cu șarpele acela uriaș cioplit deasupra. Gai'shainii aveau corturile lor, dar acelea se ridicau ultimele, desigur. Adelin și mai bine de o duzină de Fecioare ședeau de jur împrejur, privind, așteptând să-i apere somnul. Chiar și cu peste o mie de Fecioare care dormeau în jurul lui în fiecare noapte, tot puneau pe cineva să-i apere cortul.

Înainte să se apropie, vârî mâna în buzunar pentru ca, prin angreal, să prindă *saidinul*. Bineînțeles că nu era nevoie să atingă figurina care-l reprezenta pe bărbatul acela mic și gras, cu sabie. Simți cum se umple de murdărie și dulceață, râul acela năvalnic de foc, acea avalanșă de gheață devastatoare. Conducând Puterea așa cum făcea în fiecare noapte de când părăsise Rhuideanul, amplasă capcane în jurul întregii tabere, nu numai în jurul corturilor din trecătoare, ci și în jurul fiecărui cort de mai jos și de pe coastele munților. Avea nevoie de angreal pentru un număr atât de mare de capcane, dar doar pentru atât. Crezuse că era puternic, dar învățăturile lui Asmodean îl făceau și mai puternic. Omul sau animalul care depășeau acele linii nu observau nimic, însă Fâpturile Umbrei care le atingeau declanșau imediat un sunet pe care îl auzeau toți cei din corturi. Dacă ar fi făcut asta și în Rhuidean, Câinii Celui Întunecat n-ar mai fi putut pătrunde fără știrea lui.

Aielii înșiși trebuiau să stea cu ochii în patru după dușmanii pe două picioare. Capcanele lui Rand erau țesături complexe, chiar dacă subțiri, și încercarea de a le folosi în mai multe scopuri practic le anihila. Pe acestea le-ar fi putut face să le ucidă pe Fâpturile Umbrei, în loc să-l pună în gardă, dar asta ar fi fost ca un far pentru orice Rătăcit care îl căuta, ca și pentru Myrdraali. Nu avea nevoie să-și atragă dușmanii când

aceştia poate că nici nu ştiau unde se află. Locul acesta nici măcar Rătăciţii nu aveau cum să-l ştie până nu se apropiau îndeajuns, iar un Myrdraal îl afla când era prea târziu pentru el.

A da drumul *saidininului* era un exerciţiu de autocontrol, în pofida mirosului pestilenţial, în pofida modului în care Puterea încerca să-l spulbere precum nisipul de pe albia unui râu, să-l ardă, să-l desfiinţeze. Plutea în imensitatea Vidului, dar simţea cum aerul îi atinge fiecare fir de păr din cap, vedea ţesătura robelor purtate de gai'shaini şi mirosea parfumul cald al Aviendhei. Voia mai mult. Însă simţea şi mirosul Taienului, duhoarea cadavrelor arse, duhoarea celor care putrezeau, chiar şi a celor care fuseseră deja îngropate, amestecate cu pământul uscat al mormintelor. Ceea ce îi era de ajutor. O vreme, după ce dădu drumul *saidinului*, nu făcu decât să inhaleze adânc aerul fierbinte, arid; în comparaţie cu ce simţise înainte, mirosul morţii părea că dispăruse, iar aerul era pur şi minunat.

– Uite ce trecea prin faţa noastră, zise Aviendha în timp ce Rand lăsa o femeie cu faţa blajină, îmbrăcată într-o robă albă, să-l ia pe Jeade'en.

Aviendha ridică un şarpe cafeniu, mort, gros cât antebraţul lui şi lung de aproape trei paşi. Şarpele-sângelui îşi trăgea numele de la efectul pe care îl avea muşcătura lui, care îţi făcea sângele să arate ca o piftie în doar câteva minute. Dacă nu cumva greşea, rana adâncă din ceafa şarpelui fusese provocată de cuţitul de la brâul ei. Adelin şi celelalte Fecioare priveau aprobator.

– Te-ai gândit vreo secundă că te-ar fi putut muşca? întrebă el. Te-ai gândit că ai fi putut folosi Puterea, în loc de un amărât de cuţit? De ce nu l-ai pupat în bot mai întâi? Probabil că ai fost destul de aproape de el.

Aviendha îşi îndreptă spatele, ochii ei mari şi verzi fiind în stare să aducă frigul nopţii mai devreme.

– Înţeleptele spun că nu e bine să foloseşti Puterea prea des, replică ea, cuvintele rostite răspicat fiind mai reci decât ochii ei. Şi că e foarte posibil să foloseşti prea mult odată, ceea ce te poate face să suferi. Încruntându-se uşor, adăugă, mai

mult pentru ea: Deși încă nu m-am apropiat de câtă Putere aș putea să conduc. Sunt sigură de asta.

Clătinând din cap, Rand se aplecă și intră în cort. Femeia nu voia să asculte glasul rațiunii.

De-abia se așeză pe o pernă de mătase de lângă focul încă neaprins, că Aviendha intră după el. Fără șarpele-sângelui, din fericire, dar purtând cu grijă ceva lung și învelit într-o pătură groasă, cu dungi cenușii.

– Ți-ai făcut griji în privința mea, spuse ea cu o voce plată și o față lipsită de expresie.

– Deloc, minți el.

„Nesăbuita. Parc-o văd că moare fiindcă nu știe să umble cu băgare de seamă."

– Mi-aș fi făcut aceleași griji pentru oricine altcineva. Nu vreau să fie cineva mușcat de un astfel de șarpe.

Aviendha îl pironi cu privirea, derutată, apoi înclină repede din cap.

– Foarte bine. Atâta timp cât nu-ți faci prea multe griji în privința mea, replică ea și, aruncând pătura făcută sul la picioarele lui, se lăsă pe vine. Accepți catarama ca pe o ștergere a datoriei pe care o am față de tine...

– Aviendha, nu există nici un fel de datorie, spuse Rand.

Credea că tânăra uitase de asta.

Aviendha continuă de parcă Rand n-ar fi intervenit.

– ... Dar poate că după episodul cu șarpele nu mai există nici o datorie.

Oftând, Rand desfăcu pătura vărgată – precaut, fiindcă Aviendha o ținuse cu mult mai multă teamă decât ținuse șarpele; tratase șarpele ca pe o cârpă –, o desfăcu și rămase cu gura căscată. Înăuntru era o sabie, cu teaca incrustată cu atâtea rubine și finilit, încât aurul de-abia se vedea – doar soarele aflat la răsărit. Pe mânerul de fildeș, lung cât să-l cuprindă două mâini, era incrustat un alt soare de aur; măciulia era plină de rubine și finilit, ca și garda. Sabia aceasta nu fusese făcută pentru luptă, ci doar ca să fie privită. Admirată.

– Asta trebuie să fi costat... Aviendha, de unde ai avut atâția bani?

– N-a costat mult, spuse ea, atât de timid de parcă ar fi adăugat că minte de îngheață apele.

– O sabie. Cum să pui mâna pe o sabie? Cum să facă așa ceva o femeie *Aiel?* Să nu-mi spui că era ascunsă într-una din căruțele lui Kadere.

– Am dus-o în pătură, răspunse Aviendha, mai afectată decât atunci când venise vorba de cât dăduse pe sabie. Până și Bair a spus că e-n regulă atâta timp cât n-o ating.

Tânăra ridică din umeri, stânjenită, încercând să-și așeze șalul mai bine pe umeri. A fost sabia Ucigașului-de-Copaci. A lui Laman. I-a fost luată de lângă cadavru ca dovadă că e mort. Capul lui n-a putut fi adus din cauza distanței prea mari. De atunci a trecut dintr-o mână într-alta, tineri sau Fecioare netoate care voiau să aibă dovada morții lui, numai că fiecare a început să se gândească mai bine ce reprezenta ea și a vândut-o numaidecât altui netot. Prețul a scăzut mult de când a fost vândută pentru prima dată. Nici un Aiel n-ar pune mâna pe ea, nici măcar ca să-i scoată pietrele.

– Mda, e foarte frumoasă, zise el cât putu de diplomat.

Doar un bufon ar fi purtat o sabie atât de bătătoare la ochi. Iar mânerul de fildeș s-ar fi răsucit într-o mână udă de sudoare sau de sânge.

– Dar nu te pot lăsa...

Se întrerupse când trase puțin sabia din teacă, mai mult din obișnuință, ca să-i vadă tăișul. Gravat pe oțelul strălucitor era un bâtlan, simbolul unui maestru spadasin. Cândva, purtase și el o sabie gravată la fel. Putea pune rămășag că lama asta era la fel cu aceea pe care o avusese el, cu lama de pe lancea lui Mat, pe care era gravat un corb, din metal făurit cu ajutorul Puterii, care nu putea fi rupt și nu avea nevoie să fie ascuțit. Majoritatea săbiilor maeștrilor spadasini erau doar simple copii. Lan îi putea spune cu siguranță ce și cum, deși era deja convins de asta.

Scoțând sabia din teacă, se aplecă peste vatra focului și așează teaca în fața ei.

– Am să iau lama ca să șterg datoria, Aviendha.

Era lungă și ușor curbată, cu un singur tăiș.

– Doar lama. Poți să-ți înapoiez și mânerul, dacă vrei.

Putea comanda un mâner și o teacă în Cairhien. Poate că unul dintre supraviețuitorii din Taien era un fierar mai de soi.

Aviendha își plimbă ochii mari de la teacă la el și înapoi, cu gura deschisă, înmărmurită pentru prima oară de când o cunoștea Rand.

– Dar pietrele astea prețioase valorează cu mult mai mult decât... Încerci să-ți rămân datoare din nou, Rand al'Thor.

– Nicidecum.

Dacă lama asta rămăsese neatinsă și nepătată în teaca ei vreme de peste douăzeci de ani, trebuia să fie ceea ce credea el.

– N-am acceptat teaca, deci a fost a ta tot timpul.

Aruncând una din pernele de mătase în aer, Rand execută, din poziție șezândă, figura numită „Înțepirea vântului"; penele cădeau ca ploaia în timp ce lama le mărunțea în viteză.

– Și nu accept nici mânerul, deci e tot al tău. Dacă te-ai ales cu ceva din asta, câștigul e al tău.

În loc să se arate fericită de norocul care dăduse peste ea – Rand bănuia că tânăra dăduse tot ce avea pentru sabia aia și probabil că numai pentru teacă avea să primească înapoi însutit –, în loc să se arate bucuroasă sau să-i mulțumească, îl privea încruntată printre sutele de pene, la fel de indignată ca orice gospodină din Ținutul celor Două Râuri când își vedea podeaua plină de gunoi. Țeapănă, Aviendha bătu din palme și imediat apăru una dintre gai'shaine, se lăsă în genunchi și începu să adune penele de pe jos.

– E cortul meu, zise el apăsat.

Aviendha pufni pe nas, exact ca Egwene. Femeile astea două petreceau prea mult timp împreună.

Cina, când se întunecă de-a binelea, era alcătuită din obișnuita lipie deschisă la culoare și o tocană condimentată din ardei și fasole uscată, cu bucăți de carne aproape albă. Rand nu făcu decât să-i zâmbească larg când află că era șarpele-sângelui; mai mâncase carne de șarpe, și chiar mai rău, de când venise în Pustiu. *Gara* – șopârla veninoasă – era cea mai păcătoasă; nu din cauza gustului, care aducea cu cel de carne de pui, ci fiindcă era șopârlă. Uneori, avea impresia că în

Pustiu se găseau mai multe chestii otrăvitoare – șerpi, șopârle, păianjeni, plante – decât în tot restul lumii luat la un loc.

Aviendha păru dezamăgită că Rand nu scuipă imediat gura de tocană, deși câteodată era greu să-ți dai seama ce simțea ea cu adevărat. De multe ori părea că-i place la nebunie să-l calce pe nervi. Dacă ar fi încercat să se dea drept Aiel, Aviendha sigur ar fi încercat să arate că nu e.

Obosit și de-abia așteptând să doarmă, își scoase doar haina și cizmele înainte de a se vârî sub pături și a-i întoarce spatele Aviendhei. Chiar dacă bărbații și femeile Aiel făceau baie de aburi împreună, răstimpul petrecut în Shienar, unde luase parte la ceva asemănător, îl convinsese că așa ceva nu i se potrivea – se înroșea atât de mult la față încât simțea că trage să moară. Încercă să nu asculte cum îi foșneau hainele în timp ce se dezbrăca sub păturile ei. Cel puțin avea atâta pudoare. El însă rămase cu spatele la ea, pentru orice eventualitate.

Aviendha susținea că trebuie să doarmă acolo ca să-l învețe în continuare despre obiceiurile Aielilor, din moment ce își petrecea mai toată ziua în compania căpeteniilor de clanuri. Amândoi știau că e o minciună, deși nu-și imagina ce sperau Înțeleptele să afle prin prezența Aviendhei în același cort cu el noaptea. Din când în când, femeia gemea ușor în timp ce trăgea de ceva și bolborosea în legea ei.

Ca să acopere zgomotele scoase de ea și să nu se mai întrebe care era semnificația lor, spuse:

– Nunta lui Melaine a fost impresionantă. Bael chiar n-a știut nimic de ea până la a-i spune Melaine și Dorindha?

– Bineînțeles, replică ea disprețuitor, oprindu-se pentru ceea ce părea un ciorap care nu voia să fie scos. De ce să știe înainte ca Melaine să așeze coroniță de lămâiță la picioarele lui și să-l ceară de soț?

Aviendha izbucni în râs și continuă:

– Melaine era cât pe-aci să înnebunească și s-o înnebunească și pe Dorindha până a găsit flori de *segade* pentru coroniță. Puține cresc atât de aproape de Zidul Dragonului.

– Au vreo semnificație anume? Florile de *segade?*

Așa ceva îi trimisese el, florile despre care Aviendha nu pomenise nimic.

– Că e arțăgoasă din fire și că vrea să rămână așa, răspunse tânăra, făcând o nouă pauză întreruptă de mormăieli. Dacă ar fi folosit frunze sau flori de lemn-dulce ar fi însemnat că e blândă din fire. Bună-dimineața ar fi însemnat că e supusă, iar... sunt prea multe. Mi-ar lua zile întregi ca să te învăț toate combinațiile și nu e nevoie să le știi. Doar n-o să te însori cu o femeie Aiel. Îi aparții lui Elayne.

Rand fu cât pe-aci să o privească în clipa în care rostise cuvântul „supusă". Un cuvânt mai puțin potrivit pentru orice femeie Aiel nu putea concepe. *Cu alte cuvinte, te anunță înainte de a vârî cuțitul în tine.*

La sfârșit, vocea îi fusese mai înfundată. Probabil că tocmai își scotea bluza. Rand și-ar fi dorit ca lămpile să fie stinse. Nu, așa ar fi fost și mai rău. Pe de altă parte, așa se petreceau lucrurile în fiecare noapte de când părăsiseră Rhuideanul și în fiecare noapte parcă era mai rău. Trebuia să pună capăt acestei situații. Femeia va trebui să doarmă cu Înțeleptele, unde-i era locul; ce avea de învățat de la ea va învăța când va avea timp. De fapt, gândea exact același lucru de cincisprezece nopți.

Încercând să-și alunge imaginile din cap, spuse:

– Partea aceea de la sfârșit. După ce s-au depus jurămintele.

Când vreo șase Înțelepte de-abia își dăduseră binecuvântarea, o sută de rude de sânge de-ale lui Melaine o înconjuraseră pe mireasă, toate înarmate cu lănci. O sută din rudele lui Bael se repeziseră în jurul lui, iar el se luptase ca să ajungă la Melaine. Nimeni nu purtase văl, desigur – așa era obiceiul –, dar se vărsase sânge de ambele părți.

– Cu câteva minute înainte, Melaine jura că îl iubește, dar, când Bael a ajuns la ea, Melaine a luptat ca o pisică-de-munte, continuă el.

Dacă Dorindha nu i-ar fi dat un pumn în coaste, probabil că Bael n-ar mai fi putut s-o pună pe umăr și s-o ducă de-acolo.

– Bael încă mai șchioapătă și are ochiul vânăt din pricina ei, încheie el.

– Ce, trebuia să arate ca o nevolnică? întrebă Aviendha, somnoroasă. Trebuia să arate cât valorează. Melaine nu era doar un flecuşteţ pe care să şi-l pună Bael în pungă.

Tânăra căscă, şi Rand o auzi cum se vâră mai adânc sub pături.

– Ce înseamnă „a învăţa un bărbat să cânte"?

Aielii nu cântau, nici măcar atunci când erau îndeajuns de mari ca să mânuiască lancea, cu excepţia îndemnurilor la luptă şi a bocetelor pentru cei morţi.

– Te gândeşti la Mat Cauthon? întrebă ea, chicotind. Se întâmplă şi ca un bărbat să renunţe la lance pentru o Fecioară.

– Asta-i de la tine. N-am auzit până acum de aşa ceva.

– Mda, nu înseamnă chiar asta, răspunse femeia cu glas toropit. Se întâmplă ca un bărbat să-şi dorească o Fecioară care nu vrea să renunţe la lance pentru el, drept care bărbatul aranjează să fie luat gai'shain de ea. Bineînţeles că e prost. Nici o Fecioară nu s-ar uita la un gai'shain aşa cum speră el. Este muncit bine şi trebuie să-şi vadă lungul nasului. Primul lucru pe care-l învaţă e să cânte ca să le distreze pe surorile de lance în timpul mesei. „O să-l înveţe să cânte." Aşa spun Fecioarele când un bărbat se îndrăgosteşte prosteşte de una dintre surorile de lance.

Ciudat popor.

– Aviendha?

Îşi propusese să n-o mai întrebe din nou. Lan spunea că e mână de kandor, un model numit fulgi de zăpadă. Probabil pradă de război, în urma unui raid prin ţinturile de la miazănoapte.

– Cine ţi-a dat colierul ăla?

– Un prieten, Rand al'Thor. Am mers mult azi şi pornim dis-de-dimineaţă. Somn uşor şi să te trezeşti, Rand al'Thor.

Numai un Aiel îţi ura noapte bună cu speranţa că nu vei muri în somn. Întinzând capcana mult mai mică, dar şi mai complicată în jurul viselor lui, conduse Puterea ca să stingă lămpile şi încercă să doarmă. „Un prieten." Aielii Reyn veneau de la miazănoapte. Dar ea avea colierul în Rhuidean. De ce-i păsa? Respiraţia lentă a Aviendhei îi bubui în urechi

până adormi, apoi avu un vis încurcat, în care Min și Elayne îl ajutau să o ridice pe Aviendha, care nu purta decât colierul, pe umărul lui în timp ce ea îl bătea în cap cu o coroniță din flori de *segade*.

CAPITOLUL 22

Țipete de pasăre, noaptea

Întins cu fața în jos pe păturile lui, cu ochii închiși, Mat savura senzația provocată de degetele Melindhrei care îi frământau spatele. Nimic nu se compara cu un masaj după o zi întreagă petrecută în șa. În fine, mai erau și alte lucruri, dar în clipa aceea degetele ei erau tot ce-și putea dori mai mult.

- Ești destul de musculos pentru un om cu o statură atât de mică, Matrim Cauthon.

Mat deschise ochii și îi aruncă o privire peste umăr, așa cum stătea călare pe șoldurile lui. Făcuse un foc de două mai mare decât era nevoie, drept care acum era plină de sudoare. Părul ei frumos, auriu, tuns scurt, cu excepția cozii specific femeilor Aiel de la ceafă, i se lipea de cap.

Dacă sunt prea scund, caută-ți pe altcineva.

Nu ești prea scund pentru gustul meu, zise ea și izbucni în râs, ciufulindu-i părul, care era mai lung decât al ei. Și ești drăgălaș. Relaxează-te. Masajul n-are nici un rost dacă ești încordat.

Mormăind, Mat închise ochii din nou. Drăgălaș? *Lumină sfântă!* Și scund. Numai o femeie Aiel îi putea spune că e scund. În orice alt ținut ar fi fost mai înalt decât majoritatea bărbaților, chiar dacă nu întotdeauna cu mult. Își amintea când fusese înalt. Mai înalt decât Rand, când luptase cu Artur Aripă-de-Șoim. Și cu o palmă mai scund decât era acum când luptase alături de Maecine împotriva aelgarilor. Vorbise cu Lan, îi spusese că auzise mai multe nume; Străjerul spunea că Maecine fusese regele eharonilor, unul dintre cele Zece Neamuri – asta știa Mat deja – cu vreo patru-cinci sute de ani înainte de Războaiele Troloce. Acelea erau primele și ultimele amintiri care îi fuseseră plantate în cap. Nimic după Artur Paendrag Tanreall și nimic înainte de Maecine, regele eharonilor.

– Ți-e frig? întrebă Melindhra nevenindu-i să creadă. Te-ai înfiorat.

Femeia se dădu jos de pe el și Mat o auzi cum pune alte lemne pe foc; cu câte lemne erau acolo puteau lua ușor foc chiar ei. Melindhra îl plesni peste fund când reveni și murmură:

– Faini mușchi.

– Dacă o ții tot așa, ai să mă servești ca frigăruie la cină, ca un troloc, mormăi el.

Nu că i-ar fi displăcut compania Melindhrei – atâta timp cât se abținea să tot spună că e mai înaltă decât el –, dar simțea că nu mai suportă.

– Lasă că nu ajungi tu frigăruie, Matrim Cauthon, zise ea înfigându-și degetele în umărul lui. Așa. Relaxează-te.

Mat credea că se va însura odată și-odată, să fie și el la casa lui. Cam asta făceau bărbații. O femeie, o casă, o familie. Țintuit locului pentru tot restul vieții. „Încă n-am auzit de o nevastă căreia să-i placă de bărbatul ei că bea sau că se dă în vânt după jocurile de noroc." Și mai era ceva, un lucru pe care îl spuneau cei de pe partea cealaltă a ușii ter'angreal. Că-i era dat „să se însoare cu Fiica celor Nouă Luni". „Mai curând sau mai târziu un bărbat trebuie să se însoare, cred eu." Dar, cu siguranță, nu avea de gând să-și ia o femeie Aiel de nevastă. Voia să danseze cu cât mai multe femei putea, cât mai putea.

– Nu ești făcut pentru frigărui, ci pentru mari onoruri, spuse Melindhra încet.

– Nu-i rău.

Doar că acum nu mai putea face nici o altă femeie să se uite la el, nici dintre Fecioare, nici dintre celelalte. De parcă Melindhra ar fi pus un afiș pe el pe care scria PROPRIETATEA MELINDHREI DIN JUMAI SHAIDO. Mda, ultima parte n-ar fi trebuit s-o pună tocmai aici. Dar cine putea anticipa ce avea de gând să facă o femeie Aiel, mai ales o Fecioară a Lăncii? Femeile gândeau altfel decât bărbații, iar cele din neamul Aielilor gândeau altfel decât restul lumii.

– Ce ciudat că ești atât de modest.

– Modest, eu? mormăi el.

Mâinile ei îi făceau atât de bine; îi netezeau toate nodurile pe care nici nu știa că le are acolo.

– Cum așa?

Mat se întrebă dacă nu cumva remarca Melindhrei era legată de colierul ăla. Femeia părea să pună mare preț pe el sau cel puțin pe faptul că-l primise de la el. Bineînțeles că nu-l purta. Fecioarele nu purtau așa ceva. Dar îl ținea în punga ei și îl arăta oricărei femei care o întreba cum arată. Și erau o mulțime.

– Rămâi mereu în umbra lui Rand al'Thor.

– Nu rămân în umbra nimănui, replică el, absent.

Nu, nu era vorba de colier. Mai dăruise bijuterii și altor femei, printre care și Fecioare; îi plăcea să facă daruri femeilor frumoase, chiar dacă nu se alegea decât cu un zâmbet. Nici nu aștepta mai mult. Dacă femeii nu-i plăceau un sărut și o îmbrățișare așa cum îi plăceau lui, ce rost mai avea?

– Sigur, e și asta o onoare, să stai în umbra lui *Car'a'carn*. Ca să fii aproape de cei puternici, trebuie să stai în umbra lor.

– Umbră, repetă Mat, cu gândul în altă parte.

Uneori, femeile îi acceptau darurile, alteori nu, dar nici una nu îl considerase proprietatea ei. Asta și voia. Să nu fie proprietatea nici unei femei, oricât de frumoasă ar fi ea. Și oricât de pricepute i-ar fi mâinile la destinderea mușchilor lui.

– Cicatricele tale ar trebui să fie cicatrice de onoare, căpătate în numele tău, ca șef, nu ca asta, continuă femeia urmărindu-i cu degetul cicatricea de pe gât. Cu asta te-ai ales luptând pentru *Car'a'carn?*

Mat ridică din umeri ca să-i dea mâna la o parte, se sprijini în coate și se întoarse cu fața la ea.

– Ești sigură că „Fiica celor Nouă Luni" nu-ți spune nimic?

– Ți-am spus că nu. Întinde-te la loc.

– Dacă mă minți, jur că-ți înroșesc fundul în bătaie.

Cu mâinile în șolduri, Melindhra îl privi periculos.

– Chiar crezi că... îmi poți înroși fundul în bătaie, Mat Cauthon?

– Am să-mi dau toată silința, răspunse Mat, temându-se că femeia îl va străpunge cu lancea. Juri că n-ai auzit niciodată de Fiica celor Nouă Luni?

– N-am auzit niciodată, zise ea rar. Cine e? Sau ce e? Întinde-te la loc și lasă-mă să...

Se auzi o mierlă, în tot cortul și afară, apoi o clipă mai târziu se auzi și un sturz. Păsări din Ținutul celor Două Râuri. Rand își alesese semnalele de avertizare din ce știa el, păsări care nu se găseau în Pustiu.

Melindhra sări de pe Mat imediat, își înfășură *shoufa* în jurul capului și se acoperi cu vălul, în timp ce apuca la repezeală mai multe lănci și scuturi. Apoi părăsi cortul în fugă.

– Sânge și cenușă afurisită! mormăi Mat încercând să-și pună pantalonii.

Sturzul însemna miazăzi. El și Melindhra își ridicaseră cortul spre miazăzi, alături de Aielii Chareen, cât mai departe de Rand, dar fără să depășească limitele taberei. Nu avea de gând să iasă gol în tufele alea de mărăcini, cum făcuse Melindhra. Mierla însemna miazănoapte, unde erau Aielii Shaarad; așadar, veneau din două direcții în același timp.

Vârându-și cât mai bine picioarele în cizme, în cortul acela atât de mic, se uită la capul de vulpe din argint uitat lângă pături. De afară se auzeau din ce în ce mai multe strigăte și zăngănit de arme. Până la urmă, își dăduse seama că medalionul acela o împiedicase pe Moiraine să-l Tămăduiască din

prima încercare. Atâta timp cât îl atingea, Puterea condusă de ea nu-l influența în nici un fel. Nu auzise ca vreo Făptură la Umbrei să poată conduce Puterea, dar mai erau și cele din Ajah Neagră – cel puțin așa spunea Rand, iar el îl credea – și posibilitatea ca unul dintre Rătăciți să vină după Rand. Atârnându-și medalionul de gât, își înșfăcă lancea cu corbul gravat pe ea și ieși în lumina rece a lunii.

Nici nu avu timp să simtă aerul înghețat. Nici nu ieși bine din cort că fu cât pe-aci să-și piardă capul în urma loviturii unei săbii troloce, încovoiate ca o seceră. Sabia doar îi trecu prin păr fiindcă Mat apucase să se rostogolească și apoi să se ridice în picioare, cu lancea gata de atac.

La prima vedere, trolocul părea a fi trupeș, deși era cam jumătate dintr-un Aiel, îmbrăcat în zale negre, cu tricoane la coate și umeri, și un coif cu coarne de țap. Dar coarnele îi creșteau din capul de om, iar de sub ochi îi ieșea un bot de țap.

Mârâind, trolocul se repezi la el și urlă ceva într-o limbă aspră, pe care nici un om n-ar fi putut să o vorbească. Mat își roti lancea ca pe o bâtă, parând sabia grea, încovoiată și înfigând vârful lung al armei sale în burta jivinei, zaua cedând la oțelul acela făurit cu ajutorul Puterii la fel de repede ca și carnea de dedesubt. Trolocul cu bot de țap se îndoi de mijloc cu un horcăit, iar Mat își scoase lancea din el, făcând un pas lateral ca să-l lase să cadă la pământ.

De jur împrejur, Aielii, unii în pielea goală sau îmbrăcați numai pe jumătate, dar toți cu fața acoperită de vălul negru, se luptau cu trolocii cu rât de mistreț, cu bot de lup sau cu cioc de vultur, unii cu coarne sau cu creastă de pene, înarmați cu săbiile acelea ciudate, încovoiate, cu topoare cu ghimpi, cu tridente cu cârlige, și lănci. Ici și colo, câte unul folosea un arc uriaș ca să-și trimită săgețile cu ghimpi de mărimea unor lănci mai mici. Oameni luptau alături de troloci, în haine croite grosolan, cu săbii, țipând disperați în timp ce își găseau sfârșitul printre tufele de mărăcini.

– Sammael!

– Sammael și Albinele Aurii!

Iscoadele Celui Întunecat *mureau,* majoritatea de îndată ce porneau în luptă cu un Aiel, trolocii însă mureau mai greu.

– Nu sunt un erou! strigă Mat nu neapărat ca să-l audă cineva, în timp ce se lupta cu un troloc cu bot de urs și urechi păroase, al treilea.

Creatura era înarmată cu un topor cu coada lungă, cu o jumătate de duzină de ghimpi și o lamă lată cât să despice un copac în două, pe care îl învârtea ca pe o jucărie în mâinile lui păroase, enorme. Tocmai apropierea de Rand îl făcea pe Mat să participe la aceste lupte. Tot ce voia el de la viață erau un vin bun, un joc de zaruri și o fată drăguță sau trei.

– Nu vreau să mă bag în așa ceva!

Mai ales dacă Sammael era prin preajmă.

– Mă auziți?

Trolocul se prăbuși la pământ cu gâtul tăiat, iar Mat se trezi față în față cu un Myrdraal, care tocmai omorâse doi Aieli care îl atacaseră împreună. Jumate-Om arăta ca un om, gălbejit, acoperit de solzi negri, ca un șarpe. Se și mișca precum un șarpe, fără oase, fluid și rapid, pelerina neagră ca noaptea rămânând nemișcată în orice parte ar fi luat-o. Și nu avea ochi. Doar o bucată de piele vineție acolo unde ar fi trebuit să fie ochii.

Privirea fără ochi se ațintì asupra lui, și Mat se cutremură, groaza înghețându-i sângele în vine. „Privirea celor Făr-de-Ochi este frica", se spunea în Ținuturile de la Hotare, unde oamenii știau bine despre ce vorbesc, chiar și Aielii recunoscând că privirea unui Myrdraal te făcea să înlemnești de groază. Aceasta era prima armă a creaturii. Jumate-Om se năpusti asupra lui ca un val uriaș.

Urlând, Mat îi ieși în întâmpinare, rotindu-și lancea ca pe o bâtă, încercând să-l lovească, mereu în mișcare. Creatura avea o sabie la fel de neagră precum pelerina pe care o purta, o sabie făurită în forjele Thakan'darului și, dacă apuca să-l cresteze cu ea, era ca și mort, asta dacă nu apărea Moiraine imediat cu leacul ei. Exista o singură modalitate de a doborî un Pierit. Atac total; să-l copleșești înainte de a te copleși el pe tine – a te apăra era sinonim cu a muri. Mat nu-și putea

permite să arunce nici măcar o privire la bătălia cruntă care se ducea în jurul lui.

Sabia Myrdraalului licări ca limba unui șarpe, se abătu asupra lui ca un fulger negru, dar numai ca să contracareze atacul lui Mat. Când oțelul gravat cu un corb și făurit cu ajutorul Puterii se ciocni de metalul făurit în forjele Thakan'darului, țâșni o lumină albastră, însoțit de o detunătură.

Pe neașteptate, sabia lui Mat pătrunse în carnea adversarului. Sabia neagră și mâna gălbejită zburară cât colo, iar lovitura următoare se opri în beregata Myrdraalului, Mat însă nu se opri. Îi străpunse inima, îi tăie un tendon, apoi pe celălalt, iute, unul după altul. De-abia atunci se îndepărtă un pas de creatura care se zvârcolea la pământ, fluturând mâna bună și ciotul rămas, din răni țâșnindu-i sângele negru. Jumate-Oameni nu se dădeau morți cu una, cu două; nu-și dădeau duhul decât la apusul soarelui.

Privind în jur, Mat își dădu seama că atacul se sfârșise. Iscoadele Celui Întunecat sau trolocii care nu muriseră o luaseră la sănătoasa; cel puțin el nu văzu decât Aieli rămași în picioare. Unii Aieli căzuseră și ei. Scoase o batistă din buzunarul unei Iscoade ca să șteargă sângele negru de Myrdraal de pe vârful lăncii. Sângele ataca metalul dacă îl lăsa mai mult acolo.

Atacul din noaptea asta nu avea sens. După cadavrele pe care le vedea la lumina lunii, troloci și oameni, nici unul nu trecuse de primul șir de corturi. Și, fără să atace într-un număr mult mai mare, nu puteau spera la mai mult.

– Ce-ai strigat? *Carai* și încă ceva. Limba Străveche?

Se întoarse ca s-o privească pe Melindhra. Își scosese vălul și acum nu mai purta altceva decât *shoufa*. Erau și alte Fecioare în apropiere, și bărbați, toți la fel de îmbrăcați ca Melindhra, dar nici unuia nu părea să-i pese, deși cei mai mulți păreau că se întorc în corturile lor fără să mai zăbovească. Nu se jenau, asta era. Nu se jenau deloc. Melindhrei nici măcar nu părea să-i fie frig, deși îi ieșeau aburi din gură. Ca și ea, Mat era leoarcă de sudoare și îl apucase cu frig, acum că nu mai era disperat să-și apere viața cu orice preț.

– Un lucru pe care l-am auzit cândva, zise el. Mi-a plăcut cum suna.

Carai an Caldazar! Pentru onoarea Vulturului Roșu. Strigătul de luptă al Manetheren. Cele mai multe amintiri ale lui erau legate de Manetheren. Pe unele le avea dinainte de tocul strâmb al ușii. Moiraine spunea că vorbea în el Sângele Vechi. Ceea ce nu-l deranja, atâta timp cât nu-i și curgea din vene. Își trecu brațul pe după umerii ei și o porni înapoi, spre cort.

– Te-am văzut luptând cu Gonaciul Nopții, Mat Cauthon.

Acela era unul dintre numele pe care Aielii le dădeau Myrdraalilor.

– Ești înalt atât cât trebuie să fie un bărbat.

Zâmbind cu gura până la urechi, Mat își trecu brațul pe după mijlocul ei, dar fără să-și poată lua gândul de la atac. Ar fi vrut s-o facă – gândurile i se încurcaseră prea mult cu amintirile împrumutate –, însă pur și simplu nu putea. Oare de ce lansaseră un atac atât de inutil? Doar un nebun ar ataca o forță copleșitoare fără un motiv anume. Acesta era gândul pe care nu și-l putea scoate din cap. Nimeni nu ataca fără motiv.

Țipetele de pasăre îl treziră pe Rand imediat și la fel de repede apucă *saidinul* în timp ce arunca păturile și ieșea în fugă, fără haină, doar cu ciorapii în picioare. Noaptea era rece și luminată de lună, iar dinspre dealurile de mai jos de trecătoare ajungeau până la el zgomotele înfundate ale unei lupte. În jurul lui, Aielii țâșneau din corturi precum furnicile, repezindu-se spre locurile din care pasul ar fi putut fi atacat. Capcanele aveau să semnalizeze din nou – prezența Făpturilor Umbrei ar fi fost semnalată printr-un țipăt de cintezoi – până când le scotea el, dimineața, dar nu avea nici un rost să riște.

Curând, liniștea învălui din nou trecătoarea, cu gai'shainii rămași în corturile lor, armele fiindu-le interzise chiar și acum, cu ceilalți Aieli plecați în locurile care trebuiau apărate. Până și Adelin și celelalte Fecioare plecaseră, de parcă știau că Rand le-ar fi reținut dacă mai așteptau. Auzi câteva murmure dinspre căruțele de lângă zidurile orașului, dar nici Kadere și nici căruțașii nu se arătară; nici nu se aștepta la așa ceva.

Zgomotele înfundate ale luptei – bărbați care strigau, țipau, mureau – veneau din două direcții. Amândouă de dedesubt, departe de el. Și în jurul corturilor Înțeleptelor erau adunați oamenii; privind spre locul luptei, pesemne.

Un atac acolo jos nu-și avea sensul. Nu erau Miagoma, doar dacă Timolan luase Făpturi ale Umbrei în clanul lui, la fel de puțin probabil ca și cum Mantiile Albe ar fi recrutat troloci. Se întoarse spre cort și tresări, chiar dacă era înconjurat de Vid.

Aviendha ieșise în lumina lunii, înfășurată într-o pătură. Chiar în spatele ei stătea un bărbat înalt învăluit într-o pelerină neagră; umbrele lunii rătăceau pe o față scofâlcită, prea palidă, cu ochii prea mari. Se auzi un tânguit și pelerina se deschise, dând la iveală două aripi mari, tari, ca de liliac. Mișcându-se ca într-un vis, Aviendha se îndreptă spre îmbrățișarea care o aștepta.

Rand mânui Puterea și o dâră de foc, focul-răului, cât un deget de groasă trecu pe lângă ea, o săgeată de lumină solidă, și lovi draghkarul în cap. Efectul acelei dâre era mai lent, dar la fel de sigur ca și în cazul Câinilor Celui Întunecat. Culorile creaturii se inversară, negrul fu înlocuit de alb, albul de negru, transformându-se în fire strălucitoare care se topeau în aer.

Aviendha se scutură în clipa în care tânguitul încetă, privi cum dispar ultimele particule și se întoarse spre Rand, strângând pătura în jurul ei. Ridică mâna și un șuvoi de foc, gros cât capul lui, se îndreptă spre el.

Surprins chiar și în interiorul Vidului, fără să se gândească la Putere, Rand se aruncă la pământ, ferindu-se de flăcările nimicitoare. Care se stinseră în clipa următoare.

– Ce faci? strigă el, atât de furios, atât de șocat, încât Vidul se crăpă, iar *saidinul* dispăru de lângă el.

Se ridică în picioare și se îndreptă cu pași mari spre ea.

– Asta întrece orice lipsă de recunoștință de care am auzit până acum! exclamă el, gata s-o zgâlțâie până îi clănțăneau dinții. Tocmai ți-am salvat viața, în caz că n-ai observat și, dacă am încălcat vreun amărât de obicei Aiel, mă doare-n...!

– Data viitoare am să-l las pe marele *Car'a'carn* să se descurce singur! replică ea răstit și, încercând să-și țină pătura cât mai aproape, intră în cort cu un aer înțepat.

Pentru prima oară Rand privi în urmă. Către un alt draghkar prăbușit la pământ, în flăcări. Fusese atât de furios, încât nu auzise trosnetele, nu simțise mirosul de grăsime arsă. Nici măcar nu simțise primejdia. Un draghkar ucidea sufletul cuiva, apoi viața. Pentru asta trebuia să se apropie de tine, să te atingă, însă acesta zăcea la vreo doi pași de el. Nu era sigur cât de eficientă era îmbrățișarea tânguitoare a unui draghkar dacă erai plin de *saidin*, dar se bucura că nu avusese ocazia să afle. Răsuflând adânc, îngenunche lângă clapa cortului.

– Aviendha?

Nu putea intra. O lampă era aprinsă și se prea putea ca tânăra să fie goală acolo, făcându-l în gând cu ou și cu oțet, cum de fapt și merita.

– Aviendha, te rog să mă ierți. Îmi cer scuze. Am vorbit ca un prost, fără să întreb ce și cum. Ar fi trebuit să știu că nu vrei să-mi faci rău și, ce mai, sunt... sunt un prost, încheie el cu vocea pierită.

– Știi pe naiba, Rand al'Thor, veni răspunsul înfundat. Chiar *ești* un prost!

Cum își cereau iertare Aielii? N-o întrebase niciodată. Dacă se gândea la ji'e'toh, la cum erau învățați bărbații să cânte și la obiceiurile de nuntă, nici nu credea că va întreba vreodată.

– Recunosc, sunt un prost. Și îmi cer scuze.

De data asta, nu primi nici un răspuns.

– Te-ai vârât sub pături?

Tăcere.

Mormăind ca pentru sine, Rand se ridică și sări de câteva ori pe loc ca să-și încălzească picioarele înghețate. Rămânea acolo până era sigur că Aviendha se acoperise cum se cuvine. Fără cizme și haină. Apelă la *saidin*, în ciuda mirosului, doar ca să scape de frigul care îi pătrundea în oase, refugiindu-se în Vid.

Cele trei Înțelepte Vestitoare-n-vise veniră în fugă, desigur, însoțite de Egwene, toate privind lung la draghkarul care fumega, îl ocoliră și își traseră șalurile pe ele aproape cu aceeași mișcare.

– Numai unul, spuse Amys. Slavă Luminii. Dar știu că ne-a luat prin surprindere.

– Au fost doi, îi zise Rand. Eu... l-am distrus pe celălalt.

De ce trebuia să șovăie, doar fiindcă Moiraine îl avertizase în privința focului-răului? Era o armă ca oricare alta.

– Dacă Aviendha nu l-ar fi ucis pe ăsta, m-ar fi ucis el pe mine.

– Am simțit când a condus Puterea, de asta am și venit, spuse Egwene, măsurându-l din cap până-n picioare.

La început, Rand crezu că vrea să vadă dacă nu cumva e rănit, dar tânăra se uită mai ales la picioarele lui numai în ciorapi, apoi la cort de unde, prin clapă, răzbătea lumina lămpii.

– Iar ai supărat-o. Ți-a salvat viața și tu... Bărbații ăștia!

Clătinând dezgustată din cap trecu pe lângă el și intră în cort. Rand le auzi vocile, dar nu reuși să înțeleagă ce spun. Melaine își aranjă șalul și spuse:

– Dacă n-ai nevoie de noi, mergem să vedem ce se întâmplă în vale.

Se îndepărtă fără să le mai aștepte pe celelalte două. Bair scoase un chicot și o urmă împreună cu Amys.

Punem rămășag la cine va merge mai întâi? Colierul meu de ametist, care-ți place atât de mult, contra brățării tale de safir?

– S-a făcut. Eu cred că la Dorindha.

Bătrâna Înțeleaptă chicoti din nou.

– Ochii ei sunt atât de plini de Bael. O soră-dintâi este o soră-dintâi, dar un nou soț...

Cele două se îndepărtară, și Rand se aplecă spre clapa cortului. Tot nu auzea ce-și spuneau, trebuia să-și lipească urechea de clapă, dar nu voia să facă așa ceva. Mai mult ca sigur Aviendha se acoperise, în prezența lui Egwene. Însă, după cum știa obiceiurile Aielilor, era foarte posibil ca Egwene să-și fi scos hainele și să rămână goală pușcă.

Zgomotul ușor de papuci anunță apropierea lui Moiraine și a lui Lan, drept care Rand se îndreptă de spate. Deși îi auzea pe amândoi cum respiră, pașii Străjerului erau aproape imperceptibili. Moiraine mergea cu părul atârnat pe față și își ținea cu mâinile rochia neagră, de mătase, care lucea în lumina lunii. Lan era îmbrăcat de sus și până jos, în cizme și înarmat, înfășurat în pelerina aceea care îl făcea una cu întunericul. Bineînțeles. Zgomotul luptei se stingea în vale.

– Mă mir că n-ai venit mai curând, Moiraine, spuse Rand pe un ton rece, dar mai bine că tonul era rece, și nu el.

Păstră *saidinul*, se luptă cu el și frigul nopții rămăse departe de el. Era conștient că e acolo, simțea cum firele de păr de pe brațe freamătă de frig pe sub mânecile cămășii, dar nu-i simțea atingerea.

– De obicei, mă cauți de îndată ce simți că e pericol.

– Niciodată n-am explicat tot ce fac sau ce nu fac.

Vocea ei era la fel de rece și misterioasă ca întotdeauna, dar, chiar și la lumina lunii, Rand era sigur că se făcuse roșie în obraji. Lan părea stingher, deși în cazul lui nu putea ști ce gândește.

– Nu te pot ține de mână la nesfârșit. Până la urmă trebuie să mergi singur.

– În noaptea asta am mers singur, nu crezi?

Stânjeneala alunecă de-a lungul Vidului – suna de parcă ar fi făcut totul de unul singur – drept care adăugă:

– Aviendha m-a scăpat de ăla.

Draghkarul încă mai mocnea.

– Bine că a fost prin preajmă, zise Moiraine calm. N-ai avut nevoie de mine.

Nu-i fusese frică, de asta era sigur. O văzuse cum se năpustise în mijlocul Făpturilor Umbrei, mânuind Puterea la fel de dibaci cum își mânuia Lan sabia, o văzuse prea des în postura asta ca să creadă că-i fusese frică. Atunci de ce nu venise de îndată ce-i simțise pe draghkari? Ar fi putut veni, ca și Lan; acela era unul dintre darurile pe care Străjerii le primeau în urma legăturii dintre ei și Aes Sedai. O putea face să spună de ce, se putea folosi de jurământul pe care i-l făcuse și de

neputința de a minți direct. Nu, nu putea. Sau nu voia. Nu voia să facă așa ceva unei persoane care încerca să-l ajute.

– Cel puțin acum știm care a fost rostul atacului din vale, zise el. Ca să mă facă să cred că se întâmplă ceva grav acolo și draghkarii să mă ia prin surprindere. Au încercat asta și la Sălașul Stâncilor Reci, dar nu le-a mers nici acolo.

Spre deosebire de acum, când era cât pe-aci. Dacă asta fusese intenția lor.

– Mă așteptam să încerce altceva, adăugă el.

Couladin era în fața lui; Rătăciții păreau a fi peste tot. De ce nu-i putea înfrunta pe rând?

– Să nu faci greșeala de a-i crede proști pe Rătăciți, spuse Moiraine. Ți-ar putea fi fatal.

Femeia își mișcă rochia de parcă și-ar fi dorit să fie mai groasă.

– E târziu, continuă ea. Dacă nu mai ai nevoie de mine...

Moiraine și Lan plecară în timp ce Aielii începeau să se întoarcă la corturi. Unii își manifestară surpriza la vederea draghkarilor și chemară câțiva gai'shaini ca să-i ia de acolo, dar cei mai mulți doar se uitară la ei în tăcere. Păreau că se așteaptă la așa ceva de la Rand.

Adelin și Fecioarele apărură și ele, abia târându-și picioarele. Se uitară cum draghkarii sunt cărați de-acolo de mai mulți bărbați în robe albe și se priviră cu subînțeles înainte de a se apropia de Rand.

Nu era nimic acolo, spuse Adelin rar. Atacul a avut loc în vale, Iscoade și troloci.

– Care strigau „Sammael și Albinele Aurii", adăugă o altă Fecioară.

Din cauza capului înfășurat într-o *shoufa,* Rand nu-și dădu seama cine e. Părea tânără după voce; unele Fecioare nu aveau mai mult de șaisprezece ani.

Trăgând adânc aer în piept, Adelin își întinse una din lănci, pe lat, în fața lui, ținând-o drept, fără să-i tremure mâna. Celelalte făcură la fel, fiecare cu câte o lance.

– Noi... eu... am greșit, spuse Adelin. Ar fi trebuit să fim aici când au venit draghkarii. Pe când noi am dat fuga acolo, ca niște copii, ca să dansăm lăncile.

– Ce trebuie să fac cu astea? întrebă Rand, iar Adelin răspunse fără ezitare.

– Ce vrei tu, *Car'a'carn*. Noi suntem pregătite de orice și nu ne vom opune.

Rand clătină din cap. „La naiba cu Aielii și cu ji'e'toh lor."

– Luați-le și păziți-mi cortul... Hai, ce mai stați? Plecați.

Fecioarele se uitară unele la altele și până la urmă se supuseră, cu aceeași reticență cu care se apropiaseră de el.

– Iar una dintre voi să-i spună Aviendhei că voi intra în cort de îndată ce mă întorc.

Rand nu avea de gând să petreacă toată noaptea afară întrebându-se dacă trebuie sau nu să intre. Se îndepărtă cu pași mari, făcând să trosnească gheața.

Cortul lui Asmodean nu era departe de al lui. Nu răzbătea nici un sunet de acolo. Dădu clapa la o parte, se aplecă și intră. Asmodean ședea pe întuneric, mușcându-și buzele. Tresări la apariția lui Rand, dar nu-l lăsă să vorbească.

– Sper că nu te așteptai să te ajut. I-am simțit pe draghkari, însă am considerat că le poți face față; ceea ce s-a și întâmplat. Niciodată nu mi-au plăcut draghkarii; n-ar fi trebuit să-i facem. Au și mai puțină minte decât trolocii. Le dai un ordin și ucid tot ce le iese în cale. Dacă aș fi ieșit, dacă aș fi făcut ceva... Dacă băga de seamă cineva? Dacă-și dădeau seama că nu tu erai cel care conducea Puterea? Aș fi...

– Mai bine că n-ai făcut-o, i-o reteză Rand, așezându-se turcește. Poate te-aș fi ucis, dacă te-aș fi simțit plin de *saidin*.

Celălalt râse strepezit.

– M-am gândit și la asta.

– Sammael e la originea atacului din noaptea asta, întreprins de către troloci și Iscoade.

– Sammael nu e genul de om care să-și sacrifice luptătorii, replică Asmodean rar. Dar preferă să-i moară zece mii sau de zece ori mai mult, dacă merită sacrificiul. Poate că unul din ceilalți vrea să crezi că el te-a atacat. Chiar dacă Aielii ar lua

prizonieri... trolocii pun preț doar pe ce omoară, iar Iscoadele Celui Întunecat cred tot ce li se spune.

– Sammael a fost. A mai încercat o dată să mă facă să-l atac, la Serendahar.

„O, Lumină sfântă!" Gândul trecu în goană pe lângă Vid. „Am spus «mă»". Nu știa unde fusese Serendaharul, nu știa decât ce spusese. Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea. După o lungă tăcere, Asmodean rosti încet:

– Nu știam.

– Eu vreau să știu de ce, spuse Rand alegându-și cuvintele cu grijă, sperând că erau toate ale lui.

Își aminti chipul lui Sammael, un ins – „Nu e a mea. Nu e amintirea mea" –, un ins îndesat, cu barba scurtă, blondă. Asmodean îi descrisese pe toți Rătăciții, dar Rand știa că această imagine nu venea de la el. Sammael își dorise întotdeauna să fie mai înalt și nu-i plăcea că Puterea nu-l putea ajuta cu nimic. Asmodean nu-i spusese asta.

– Din ce mi-ai povestit tu, nu mă va înfrunta decât dacă e sigur de victorie și poate nici atunci. Ai spus că mai curând m-ar lăsa la cheremul Celui Întunecat, dacă ar putea. De ce e sigur acum că va câștiga dacă mă hotărăsc să plec după el?

Discutară despre asta ore întregi, pe întuneric, fără să ajungă la vreo concluzie. Asmodean susținea că era vorba despre unul din ceilalți, sperând să-l asmută pe Rand împotriva lui Sammael și astfel să scape de unul sau de amândoi; Asmodean se ținea tare pe poziție. Rand îi simțea ochii negri ațintiți asupra lui, întrebători. Insistența lui prea bătea la ochi.

Când în sfârșit se întoarse în cortul lui, Adelin și duzina de Fecioare săriră toate în picioare, anunțându-l într-un glas că Egwene plecase, că Aviendha dormea de mult, că era furioasă pe el, ca și Egwene. Îi dădură atâtea sfaturi, în același timp, despre cum să facă față furiei celor două femei, dar Rand nu înțelese nici unul. În cele din urmă, femeile Aiel tăcură, se priviră între ele și doar Adelin vorbi singură:

– Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat în noaptea asta. Despre ce-am făcut noi și ce n-am reușit să facem. Noi...

– Să zicem că nu s-a întâmplat nimic, iar dacă s-a întâmplat ceva, am iertat și am uitat. Vreau să dorm și eu câteva ore. Dacă doriți să discutați, duceți-vă la Amys și Bair. Sunt sigur că vor înțelege ce vreți mai bine decât mine.

Surprinzător, vorbele lui le închiseră gura, iar Rand intră în cort. Aviendha era vârâtă sub pături, cu un picior zvelt, gol, ieșit peste așternut. Rand încercă să nu se uite la el sau la ea. Lăsase o lampă aprinsă. Se vârî sub păturile lui, oftând ușurat, și stinse lampa cu ajutorul Puterii, după care renunță la *saidin*. De data aceasta, visă cum din mâinile Aviendhei țâșneau dâre de foc, dar nu spre un draghkar, și cum lângă ea ședea Sammael, râzând cu gura până la urechi.

CAPITOLUL 23

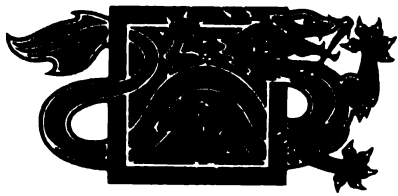

„O cincime vă dau“

Mânându-și iapa pe după o creastă acoperită de iarbă, Egwene privi șirurile de Aieli care coborau din Pasul Jangai. Șaua îi împinsese din nou rochia mai sus de genunchi, dar acum n-o mai băga în seamă. Nu-și putea petrece fiecare minut aranjând-o. Și nu avea nici ciorapi; ceea ce nu însemna că era în picioarele goale.

Aielii coborau la trap pe lângă ea, încolonați, grupați pe clanuri, septuri și frății. Mii și mii, cu caii de povară și catârii, *gai'sahini,* care aveau grijă de tabără când Aielii luptau, întinzându-se pe mai bine de o milă, alții venind din urmă sau dispărând deja din raza ei vizuală. Chiar și fără familii, păreau un neam pornit în marș. Calea Mătăsii fusese un drum în toată regula, largă de cincizeci de pași și pavată cu pietre albe, late, tăind dealurile în linie dreaptă. Se vedea doar din când în când printre grupurile de Aieli, care însă preferau să meargă pe iarbă, multe dintre pietre fiind afundate în pământ sau răsucite pe o parte. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de

când pe acest drum se perindaseră nu numai căruțele fermierilor din partea locului sau ale unor negustători.

Era surprinsă să vadă copaci din nou, copaci adevărați, stejari înalți și arbuști adunați la un loc, nu doar ici și colo, răsuciți de vânt și piperniciți, și iarbă înaltă vălurindu-se în bătaia vântului. Spre miazănoapte se înălța o pădure adevărată, iar în înaltul cerului pluteau nori subțiri, însă adevărați și ei. Aerul părea răcoros, o binecuvântare, după cel din Pustiu, și umed, deși crengile cafenii și petele mari de aceeași culoare din iarbă îi spuneau că, de fapt, era mai cald și mai uscat decât ar fi trebuit să fie la vremea asta. Și totuși împrejurimile Cairhienului erau un paradis luxuriant pe lângă ce se afla dincolo de Zidul Dragonului.

Un pârâiaș șerpuia spre miazănoapte pe sub un pod aproape turtit, mărginit de o albie mai lată, din lut uscat; Râul Gaelin se afla la doar câteva mile în aceeași direcție. Se întreba ce credeau Aielii despre râul acela; doar o singură dată mai văzuse Aieli lângă un râu. Cursul de apă îngustat întrerupea fluxul constant de oameni, bărbații și Fecioarele oprindu-se ca să privească uimiți înainte să sară dincolo.

Căruțele lui Kadere treceau hodorogind pe lângă ea și, cu toate că perechile de catâri trăgeau din greu la jug, distanța de Aieli se mărea la fiecare pas. Le luaseră patru zile ca să treacă prin toate meandrele pasului, intenția lui Rand părând a fi să intre cât mai mult în ținutul Cairhienului în cele câteva ore de lumină care mai rămăseseră. Moiraine și Lan însoțeau căruțele; nu înaintea lor, nici pe lângă căsuța albă pe roți, ca o cutie, a lui Kadere, ci pe lângă cea de-a doua căruță, unde tocul ușii ter'angreal, acoperit cu o prelată, arăta ca o cocoașă față de restul încărcăturii. O parte din încărcătură era împachetată cu grijă și vârâtă în cutii sau butoaie pe care Kadere le adusese în Pustiu pline de marfă, o altă parte era pur și simplu înghesuită pe unde încăpuse, forme ciudate de metal și sticlă, un scaun de cristal roșu, două statuete de mărimea unui copil, reprezentând un bărbat și o femeie în pielea goală, vergele de os și fildeș, și materiale negre, ciuate, de lungimi și grosimi felurite. Tot soiul de lucruri, inclusiv unele pe

care Egwene nu le putea descrie. Moiraine folosise fiecare centimetru din absolut toate căruțele.

Egwene ar fi vrut să știe de Aes Sedai era atât de grijulie cu acea căruță; poate că nimeni altcineva nu băgase în seamă că Moiraine îi acorda mai multă atenție decât tuturor celorlalte căruțe la un loc, ei însă nu-i scăpase. Nu că ar fi avut șansa să afle răspunsul cât de curând. Faptul că acum era, într-un fel, pe picior de egalitate cu Moiraine o punea într-o postură delicată, după cum se convinsese când pusese întrebarea aceea, în mijlocul trecătorii, și i se spusese că avea o imaginație prea bogată și că, dacă avea atâta timp ca să le spioneze pe Aes Sedai, poate că n-ar fi fost rău ca Moiraine să o convingă pe una dintre Înțelepte să-i sporească pregătirea. Egwene nu mai contenise cu scuzele, desigur, și cuvintele ei se pare că-și făcuseră efectul. Amys și celelalte nu-i ocupau mai multe nopți decât înainte.

Peste o sută de *Far Dareis Mai* Taardad trecură în pas sprinten pe lângă ea, cu vălurile gata să fie trase pe față, cu tolbele pline la șold. Unele își duceau în mână arcurile curbate, din corn, cu săgețile crestate, altele le purtau în spate, lăncile și scuturile săltând la fiecare pas. În spatele lor, o duzină de femei gai'shain, în robele lor albe, își mânau de zor catârii silindu-se să nu rămână prea în urmă. Una dintre ele era îmbrăcată în negru, nu în alb: Isendre se chinuia cel mai mult. Egwene o zări și pe Adelin, ca și pe alte două-trei femei Aiel care păziseră cortul lui Rand în noaptea atacului. Fiecare ținea strâns în mână și o păpușă, pe lângă armele lor, o păpușă făcută la repezeală, îmbrăcată în bluză și fustă; Aielele păreau mai de nepătruns decât de obicei, prefăcându-se că nu au așa ceva în mână.

Egwene nu era sigură despre ce era vorba. Fecioarele care stătuseră de pază veniseră în grup ca să le vadă pe Bair și Amys când își încheiaseră misiunea și petrecuseră mult timp în compania lor. A doua zi dimineață, când tabăra se ridica în cenușiul zorilor, se apucaseră să facă păpușile acelea. Desigur, nu avusese cum să întrebe, dar comentase faptul cu una dintre ele, o femeie Tomanell, roșcată, pe nume Maira, din

septul Serai; aceasta îi spusese că păpușa trebuia să-i amintească faptul că nu mai era la vârsta copilăriei. Tonul ei îi dăduse de înțeles că nu voia să vorbească despre asta. Una dintre Fecioarele care aveau păpuși nu putea fi mai mare de șaisprezece ani, Maira însă era cel puțin de vârsta lui Adelin. Părea absurd și era frustrant. De fiecare dată când Egwene credea că înțelege obiceiurile Aielilor, ceva îi demonstra că se înșală.

Fără să vrea, privirea îi fu atrasă înapoi, spre intrarea în trecătoare. Șirul de țepe era tot acolo, de-abia vizibil, întinzându-se de la un munte abrupt la alt munte abrupt, mai puțin acolo unde Aielii puseseră mai multe la pământ. Couladin mai lăsase un mesaj, bărbați și femei trași în țeapă de-a lungul drumului, morți de șapte zile. Zidurile înalte, cenușii, ale Seleanului se agățau de dealurile din dreapta pasului, fără ca deasupra lor să se arate ceva. Moiraine spunea că era doar umbra gloriei de altădată, deși fusese un oraș important, mult mai mare decât Taienul; nici din el nu mai rămăsese prea mare lucru. Și nici supraviețuitori – doar cei pe care îi luaseră Shaido cu ei –, deși aici probabil că unii se refugiaseră în locuri pe care le credeau mai sigure. Pe dealurile acestea fuseseră ferme; partea de răsărit a Cairhienului fusese abandonată, în mare măsură, după Războiul cu Aielii, dar un oraș avea nevoie de ferme care să-l aprovizioneze cu hrană. Acum coșurile mânjite de funingine se înălțau deasupra zidurilor caselor de piatră înnegrită; ici câteva grinzi carbonizate rămase deasupra unui șopron, colo câte o casă și un șopron prăbușite din cauza căldurii. Dealul pe care se afla ea fusese pășune pentru oi; lângă gard, la poalele dealului, mușchii încă mai bâzâiau în jurul leșurilor. Nici un animal nu fusese lăsat în viață, nici o găină care să scurme prin curte. Recoltele fuseseră incendiate.

Couladin și Shaido erau Aieli. Dar la fel erau și Aviendha, Bair, Amys, Melaine și Rhuarc, care spunea că-i amintește de una dintre fiicele lui. Dar, deși priviseră țepele cu dezgust, păreau să creadă că Ucigașii-de-Copaci își meritau soarta.

Poate că singura cale de a-i cunoaște cu adevărat pe Aieli era să te naști Aiel.

Aruncând o ultimă privire spre orașul distrus, coborî panta încet până la gardul de piatră și ieși pe poartă, aplecându-se ca să-și lege mai bine cureluța în jurul gâtului. Ironia făcea ca Moiraine să fi spus că Selean ar putea trece de partea lui Couladin. În opiniile schimbătoare ale *Daes Dae'mar*, în cântărirea șanselor unui invadator Aiel în fața unui om care trimisese taireni în Cairhien, indiferent de motiv, seleanii puteau trece de o parte sau de alta, cu condiția ca acest Couladin să-i lase să aleagă.

Egwene merse întins pe drumul lat până îl ajunse din urmă pe Rand, astăzi îmbrăcat în surtucul roșu, și se alătură Aviendhei, lui Amys și celor peste treizeci de Înțelepte pe care nu le știa bine, cu excepția celorlalte două Vestitoare-n-vise, toate ținându-se la mică distanță. Mat, cu pălăria și lancea cu mâner negru, și Jasin Natael, cu harpa într-un toc de piele atârnat de umăr și cu steagul sângeriu care fremăta în bătaia vântului, mergeau călare, dar Aielii care se grăbeau depășeau grupul pe o parte și pe cealaltă, fiindcă Rand își ducea armăsarul bălțat de căpăstru vorbind cu căpeteniile de clan. Încurcate sau nu de fustele lungi, Înțeleptele ar fi putut ține pasul cu coloanele care treceau pe lângă ele dacă nu s-ar fi ținut scai de Rand. De-abia dacă o băgară în seamă pe Egwene, cu ochii și urechile la Rand și la cele șase căpetenii.

– ... Și tuturor celor care vin după Timolan trebuie să li se spună același lucru, zicea Rand pe un ton hotărât.

Câinii de Piatră lăsați să supravegheze Taienul se întorseseră ca să dea de veste că Miagoma intrau în trecătoare la o zi după ei.

– Am venit ca să-l opresc pe Couladin să devasteze ținutul, nu să-l prad și eu, adăugă el.

– Un mesaj dur și pentru noi, dacă prin asta vrei să spui că nu putem lua o cincime, ziseră Bael, Han și ceilalți, chiar și Rhuarc, aprobând din cap.

– O cincime vă dau, se învoi Rand fără să ridice vocea, cuvintele lui însă sunând brusc ca niște cuie bătute în lemn.

Dar fără ca asta să însemne alimente. Vom trăi din ceea ce dă natura, din vânat sau pur și simplu vom cumpăra – dacă vinde cineva mâncare – până când tairenii vor reuși să se pună pe picioare cu ce aduc din Tear. Dacă cineva ia cu un sfanț peste o cincime sau ia o pâine fără să plătească, dacă arde chiar și o colibă doar fiindcă îi aparține unui Ucigaș-de-Copaci sau dacă omoară un om care nu încearcă să-l omoare pe el, acela va fi spânzurat, indiferent de rang.

– Grea misiune să le spunem asta clanurilor, zise Dhearic, aproape la fel de neînduplecat. Am venit ca să-l urmez pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile nu să-i cocoloșesc pe cei care și-au încălcat jurămintele.

Bael și Jheran deschiseră gura ca să încuviințeze, dar se uitară unul la altul și închiseră gura la loc.

– Fii atent la ce spun, Dhearic, continuă Rand. Am venit să salvez acest ținut, nu să-l nenorocesc și mai mult. Ceea ce spun acum e valabil pentru toate clanurile, inclusiv pentru miagomi și cele care vor urma. Toate clanurile. Fii foarte atent.

De data aceasta, nu mai vorbi nici unul, așa că Rand sări din nou în șa și dădu pinteni calului. Pe fețele Aielilor nu se citea nimic.

Egwene răsuflă adânc. Bărbații aceia erau destul de în vârstă ca să-i fie tată și, mai mult, conducătorii neamurilor lor, aproape niște regi, chiar dacă negau asta, și, desigur, călițiîn războaie. Mai ieri, Rand era doar un băiețandru, nu numai ca ani, un tânăr care mai repede întreba sau spera decât comanda sau pretindea supunerea celorlalți. Se schimba prea repede, iar ea simțea că nu mai poate ține pasul. Pe de altă parte, era bine că Rand îi oprea pe acești oameni să facă altor orașe ceea ce Couladin făcuse cu Taienul și Seleanul. Dar ar fi vrut ca Rand să o facă fără să devină din ce în ce mai arogant. Cât va mai trece oare până când va dori ca și ea i se supună, la fel ca și Moiraine? Sau toate femeile Aes Sedai? Egwene spera că e vorba doar de aroganță.

Vrând să vorbească, își eliberă un picior din scară și îi întinse o mână Aviendhei, femeia Aiel însă clătină din cap. Nu-i plăcea să călărească. Poate că și din cauza acelor Înțelepte

care mergeau grupate, cu pas întins. Unele dintre ele nu ar fi mers călare nici dacă ar fi avut ambele picioare rupte. Egwene oftă și coborî de pe cal, ducând-o pe Negura de căpăstru și netezindu-și rochia, ușor indispusă. Cizmele Aiele moi, până la genunchi, păreau comode și chiar erau, dar nu să le folosească prea mult pe drumul acela tare și denivelat.

– Și-a luat funcția în serios, spuse ea.

Aviendha își desprinse ochii de pe spatele lui Rand.

– Nu-l cunosc. Nu pot să-l cunosc. Uită-te la ce duce cu el.

Tânăra se referea la sabie, desigur. De fapt, Rand nu o ducea; sabia atârna de oblâncul șeii, într-o teacă simplă din piele de porc mistreț, cafenie, mânerul lung, acoperit cu aceeași piele, ajungându-i până la brâu. Mânerul și teaca i le confecționase un om din Taien, cât merseseră prin trecătoare. Egwene se întrebă de ce, când cu ajutorul Puterii putea face o sabie de foc, precum și alte lucruri, în comparație cu care celelalte săbii păreau niște jucării.

– Tu i-ai dat-o, Aviendha.

Prietena ei se încruntă.

– Vrea să accept și mânerul. L-a folosit, e al lui. L-a folosit în fața mea, ca să se dea mare spadasin.

– Nu ești furioasă din cauza sabiei.

Egwene nu credea așa ceva; Aviendha nu pomenise nimic despre sabie în noaptea aceea, în cortul lui Rand.

– Încă mai ești supărată pentru felul în care ți-a vorbit și te înțeleg prea bine. Știu că-i pare rău. Uneori, vorbește gura fără el, dar dacă l-ai lăsa să-și ceară scuze...

– N-am nevoie de scuzele lui, mormăi Aviendha. N-am nevoie... Nu mai suport. Nu mai pot dormi în cortul lui.

Brusc, Aviendha o apucă de braț și, dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine, Egwene ar fi crezut că mai are puțin și izbucnește în plâns.

– Trebuie să le vorbești din partea mea. Lui Amys, lui Bair și lui Melaine. Pe tine te vor asculta. Ești Aes Sedai. Trebuie să mă lase să mă întorc în corturile lor. Trebuie!

– Cine trebuie să facă asta? întrebă Sorilea, desprinzându-se de celelalte ca să li se alăture.

Înțeleapta din Fortăreața Shende avea părul alb și rar și o față cu pielea bine întinsă. Și ochii verzi, limpezi, care puteau doborî un cal la o depărtare de zece pași. Așa se uita ea de obicei la toată lumea. Când Sorilea era furioasă, alte Înțelepte rămâneau tăcute, iar căpeteniile de clan găseau tot felul de scuze ca să plece.

Melaine și altă Înțeleaptă, o Nakai Apă-Neagră, încărunțită, dădură să li se alăture și ele, dar Sorilea le păroni cu privirea.

– Melaine, dacă nu te-ai gândi tot timpul la noul tău soț, ai ști că Amys vrea să stea de vorbă cu tine. Și cu tine, Aerin.

Melaine se înroși și le ajunse repede pe celelalte din urmă, dar nu înaintea femeii mai în vârstă. Sorilea nu le slăbi din ochi până se îndepărtară, apoi își îndreptă toată atenția asupra Aviendhei.

– Acum putem vorbi în liniște. Așadar, nu vrei să faci ceva. Ceva ce ți s-a spus să faci, desigur. Și crezi că această copilă Aes Sedai te poate scăpa.

– Sorilea, eu... făcu Aviendha, dar nu fu în stare să-și ducă vorba până la capăt.

– Pe vremea mea, fetele săreau când o Înțeleaptă le spunea să sară și continuau să sară până când li se spunea să se oprească. Fiindcă încă mai trăiesc, este tot vremea mea. E nevoie de explicații?

Aviendha trase adânc aer în piept.

– Nu, Sorilea.

Lui Egwene îi veni să facă o plecăciune.

– Foarte bine, zise Sorilea, nepărând foarte mulțumită, ca la ceva la care se aștepta, ceea ce aproape că era adevărat. Acum pot să vă vorbesc despre ceea aș vrea să știu. *Car'a'carn,* din câte am auzit eu, ți-a făcut un cadou interesant și nemaiauzit, rubine și finilit.

Aviendha tresări de parcă i s-ar fi urcat un șoarece pe picior. Ei bine, nu s-a întâmplat chiar așa, însă Egwene așa ar fi făcut. Femeia Aiel dădu explicații despre sabia și teaca lui Laman atât de repede, încât cuvintele i se învălmășeau în gură.

Sorilea își aranjă șalul, mormăind ceva despre fetele care ating săbii chiar și atunci când sunt înfășurate în pături și despre discuția pe care voia să o aibă cu „tânăra Bair".

– Așadar, nu i s-au aprins călcâiele după tine. Păcat. L-ar lega de noi; prea crede că toată lumea îi aparține.

Sorilea o măsură din cap până-n picioare pe Aviendha.

– Am să-l pun pe Feran să se uite bine la tine. Bunicul lui este rudă cu mine. Ai alte îndatoriri față de oameni, n-are rost să înveți cum să devii o Înțeleaptă. Șoldurile tale sunt bune de făcut copii.

Aviendha se împiedică de o piatră ieșită din pavaj și fu cât pe-aci să cadă.

– Am... am să mă gândesc la el când va sosi vremea, spuse ea dintr-o suflare. Dar mai am multe de învățat ca să devin o Înțeleaptă, iar Feran e *Seia Doon* și Ochii Negri au jurat să nu doarmă sub un acoperiș sau în cort până când Couladin nu e mort.

Couladin era *Seia Doon*. Sorilea înclină din cap ca și cum totul ar fi fost stabilit.

– Tu, tânără Aes Sedai. Se spune că-l cunoști bine pe *Car'a'carn*. Își va pune amenințarea în practică? Chiar va spânzura o căpetenie de clan?

– Cred că... poate... cred că da, răspunse Egwene și apoi adăugă repede: Dar sunt sigură că poate fi convins să nu facă o prostie.

De fapt, nu era deloc sigură că e o prostie – ceea ce spusese el era drept –, dar dreptatea nu avea să-i aducă nimic bun dacă Rand se trezea că ceilalți se întorc împotriva lui, precum Shaido.

Sorilea se uită la ea cu surprindere, apoi se întoarse spre căpeteniile din jurul lui Rand cu o privire care i-ar fi putut pune pe toți la pământ.

– Mă iei drept alta. Rand trebuie să arate haitei ăleia de lupi că el e lupul cel mare. Căpetenia trebuie să fie mai dur decât alții, tânără Aes Sedai, iar *Car'a'carn* trebuie să fie mai dur decâtaște căpetenii. În fiecare zi alți oameni, chiar și Fecioare, sunt cuprinși de dezolare, dar aceștia sunt doar coaja

copacului de fier. Ceea ce rămâne e miezul tare, iar el trebuie să fie la fel de tare ca să-i conducă.

Egwene observă că Sorilea nu se includea și nu le includea nici pe celelalte Înțelepte printre cei care trebuiau conduși. Mormăind în barbă despre „haita de lupi", Sorilea o luă înainte cu pași mari și curând toate Înțeleptele începură s-o asculte. Dar vorbele ei nu ajungeau până la Egwene.

– Cine e Feran ăsta? întrebă ea. Nu te-am auzit vorbind despre el. Cum arată?

Încruntându-se spre Sorilea, aproape ascunsă de femeile care se strânseseră în jurul ei, Aviendha spuse absentă:

– Aduce mult cu Rhuarc, doar că e mai tânăr, mai înalt și mai chipeș, cu părul mult mai roșu. De mai bine de un an, încearcă să-i atragă atenția Enailei, dar cred că Enaila îl va învăța să cânte înainte ca ea să renunțe la lance.

– Nu înțeleg. Vrei să-l împarți cu Enaila?

I se păru ciudat că vorbeau cu atâta detașare despre asta. Aviendha se împiedică din nou și întoarse ochii spre ea.

– Să-l împart? Dar nu-l vreau deloc. O fi el frumos, dar tot timpul se scobește în urechi, iar când râde parcă nechează un catâr.

Dar după cum i-ai vorbit Sorileei, am crezut că... îți place de el. De ce nu i-ai spus și ei ce mi-ai spus acum?

Râsetul căznit al celeilalte femei sună mai mult a scâncet.

– Egwene, dacă ar ști că fac nazuri, ar împleti chiar ea coronița de lămâiță și ne-ar strânge de gât pe amândoi până am accepta să ne căsătorim. Ai văzut ca să-i spună cineva „nu" Sorileei? Tu ai putea să-i spui „nu"?

Egwene dădu să spună că sigur ar putea, dar închise gura la timp. Una era s-o faci pe Nynaeve să dea înapoi, și altceva era s-o contrazici pe Sorilea. Ca și cum ar fi stat în fața unei alunecări de teren și i-ar fi spus să se oprească.

– Am să vorbesc cu Amys și cu celelalte pentru tine, zise ea ca să schimbe subiectul.

Nu că ar mai fi fost de vreun folos acum. Momentul potrivit fusese înainte de a începe totul. Cel puțin acum Aviendha își dădea seama cât de delicată era situația. Poate că...

– Dacă mergem împreună la ele, sunt sigură că ne vor asculta.

– Nu, Egwene. Trebuie să mă supun Înțeleptelor. Așa cere ji'e'toh.

Ca și cum adineaori n-ar fi cerut o dispensă. Ca și cum nu ar fi fost aproape de a le implora pe Înțelepte să n-o mai pună să doarmă în cortul lui Rand.

– Dar de ce trebuie să fac mereu ceva ce nu-mi place? De ce trebuie să fie un lucru pe care să-l urăsc de moarte?

– Aviendha, nimeni nu te va sili să te măriți sau să faci copii. Nici măcar Sorilea, zise Egwene dorind ca vocea să-i fi tremurat mai puțin la ultimele cuvinte.

– Nu înțelegi și nici nu pot să-ți explic, replică cealaltă femeie în șoaptă, apoi își strânse șalul în jurul ei și nu vru să mai discute despre asta.

Aviendha era dispusă să vorbească despre lecțiile lor sau să se întrebe dacă mult temutul Couladin se va întoarce ca să-i înfrunte sau dacă o afectase măritișul pe Melaine – care acum părea că nu mai e așa de arțăgoasă –, orice altceva în afară de ceea ce nu putea sau nu voia să explice.

CAPITOLUL 24

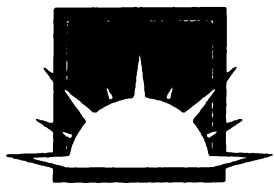

Mesajul trimis

Peisajul se schimbă când soarele începu să coboare la apus. Dealurile erau mai domoale, iar desișurile mai mari. Adesea garduri de piatră dărâmate a ceea ce cândva fuseseră câmpuri cultivate erau acum doar niște movile acoperite de verdeață; altele erau încadrate de șiruri lungi de stejari, hicori, pini, arbori-de-hârtie și alți copaci și copăcei pe care Egwene nu-i mai văzuse până acum. Puținele case nu aveau acoperișuri, iar în interiorul lor creșteau copaci înalți de zece-cincisprezece pași, mici păduri închise între pereții de piatră, în care ciripeau păsările și se zbenguiau veverițe cu coada neagră. Ici și colo câte un pârâiaș provoca reacția obișnuită a Aielilor, ca și păduricile și iarba. Auziseră povești despre ținuturile umede, citiseră despre ele în cărțile aduse de negustători precum Hadnan Kadere, dar puțini le văzuseră cu ochii lor de la vânarea lui Laman. Se adaptau totuși repede; cenușiul-cafeniu al corturilor se asorta cu frunzele moarte de la poalele copacilor, cu iarba smulsă sau cu buruienile. Tabăra se întindea pe mile întregi, marcată de mii de focuri mici în amurgul auriu.

Egwene fu mai mult decât mulțumită să se strecoare în cortul ei de îndată ce acesta fu înălțat de gai'shaini. Înăuntru lămpile erau aprinse, iar în vatră ardea un foc vesel. Își desfăcu șireturile și își scoase cizmele moi, apoi ciorapii de lână, și se întinse pe covoarele viu colorate, mișcându-și repede degetele de la picioare. Un lighean cu apă în care să-și înmoaie tălpile n-ar fi fost rău deloc. Știa că nu are rezistența femeilor Aiel, dar îi venea să renunțe dacă, după câteva ore de mers, picioarele i se umflau de două ori cât erau. Sigur, apa nu ar fi fost o problemă aici. Sau nu ar fi trebuit să fie – își aminti de pârâiaș –, dar o baie ca lumea tot se impunea.

Cowinde, sfioasă și tăcută în roba ei albă, îi aduse cina, o lipie deschisă la culoare, din făină de *zemai*, și, într-un bol cu dungi roșii, o tocană groasă pe care o mâncă mecanic, simțind mai mult oboseala decât foamea. Recunoscu ardeii și fasolea uscată, dar nu întrebă ce fel de carne era. „Iepure", își zise ea hotărâtă, sperând că nu se înșela. Aielii mâncau niște lucruri care îi făceau părul și mai cârlionțat decât al lui Elayne. Punea rămășag că Rand nu se putea uita la ce mănâncă. Bărbații erau atât de mofturoși când venea vorba de mâncare.

După ce termină cu tocana, se întinse lângă o lampă de argint bogat ornamentată, prevăzută cu un disc de argint, bine lustruit, menit să reflecte și să accentueze lumina. Se simțise oarecum vinovată când aflase că majoritatea Aielilor aveau lumină noaptea doar de la foc; puțini aduseseră lămpi sau ulei, pe lângă Înțelepte și căpeteniile de clanuri și septuri. Dar nu avea nici un rost să stea la lumina difuză a focului când avea lampa ei. Fapt care îi aminti că aici diferența de temperatură dintre noapte și zi nu era atât de mare ca în Pustiu; cortul se încălzise deja prea mult.

Conduse Puterea preț de o clipă, firele de Aer stingând focul, și căută prin desagi cartea legată în piele uzată pe care o împrumutase de la Aviendha. Era un volum mic și gros, scris foarte mărunt, care putea fi descifrat numai la lumina puternică, dar ușor de transportat. Se numea *Flacăra, sabia și inima*, o culegere de povești despre Birgitte și Gaidal Cain, Anselan și Barashelle, Rogosh Ochi-de-Vultur, Dunsinin și încă alți

vreo zece. Aviendha spunea că-i place fiindcă descrie o mulțime de aventuri și bătălii, și poate că nu minţea, dar fiecare poveste era și despre dragostea dintre un bărbat și o femeie. Egwene era dispusă să recunoască fără rezerve că tocmai de asta îi plăcea cartea, manifestările uneori violente, alteori tandre ale dragostei nemuritoare. Cel puțin în sinea ei. Nu era nici pe departe genul de distracție pe care o femeie cu pretenția că e cu capul pe umeri l-ar recunoaște de față cu toată lumea.

E adevărat, avea tot atâta chef să citească pe cât avusese să mănânce – acum nu voia decât să facă o baie și să doarmă, poate chiar să renunțe la baie –, dar în noaptea aceasta, împreună cu Amys, trebuia să o întâlnească pe Nynaeve în Tel'aran'rhiod. Unde se afla Nynaeve acum, în drum spre Ghealdan, încă nu era noapte, ceea ce însemna că trebuie să rămână trează.

La ultima lor întâlnire, Elayne vorbise despre menajerie cu mult entuziasm, deși lui Egwene nu-i venea să creadă că prezența lui Galad era un motiv întemeiat ca să fugă de el. Nynaeve și Elayne erau pur și simplu îndrăgostite de aventură, cel puțin așa credea ea. Păcat de Siuan; era nevoie de o mână forte ca să le liniștească. Era totuși ciudat că se gândea astfel la Nynaeve, fiindcă Nynaeve fusese întotdeauna mâna forte. Dar de când cu întâmplarea aceea din Turn, în Tel'aran'rhiod, Nynaeve îi opusese din ce în ce mai puțină rezistență.

Cu un sentiment de vinovăție, își dădu seama, dând pagina, că aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu Nynaeve din noaptea aceasta. Nu fiindcă Nynaeve îi era prietenă, ci fiindcă voia să vadă dacă mai rămăsese ceva din conflictul lor. Dacă Nynaeve se trăgea de cosițe, va înălța o sprânceană spre ea, o va privi cu răceală și... „Lumină sfântă, sper să-și țină gura. Dacă pomenește de escapada aia, Amys, Bai și Melaine mă vor jupui de vie, pe rând, asta dacă n-o să-mi spună să-mi iau tălpășița".

Ochii ei încercau să nu se închidă în timp ce citea, vizualizând ca prin ceață poveștile din carte. Putea fi la fel de puternică precum oricare dintre aceste femei, la fel de puternică precum Dunsinin, Nerein sau Melisinde sau chiar Birgitte, la

fel de puternică precum Aviendha. *Oare* Nynaeve va fi suficient de înțeleaptă ca să-și țină gura în fața lui Amys? Se gândi cum ar înșfăca-o de gât pe Nynaeve și ar scutura-o bine. O prostie. Nynaeve era cu atâția ani mai în vârstă decât ea. Să înalțe o sprânceană spre ea. Dunsinin. Birgitte. La fel de dură și de puternică precum o Fecioară a Lăncii.

Capul îi alunecă pe carte. Încercă să-și sprijine obrazul de ea, în timp ce respirația i se rărea și devenea tot mai profundă.

Tresări când se văzu între coloanele de piatră roșie din Inima Stâncii, în lumina stranie a Tel'aran'rhiodului, și tresări din nou când își dădu seama că purta cadin'sor. Lui Amys nu-i va plăcea să o vadă așa; nu-i va surâde deloc ideea. Se schimbă repede și rămase surprinsă când văzu cum hainele ezită între bluza *algode* și fusta largă, de lână, și o rochie frumoasă, de mătase albastră, de brocart, până când se opriră la un veșmânt Aiel, completat de brățara ei de fildeș, sub formă de flăcări, și colierul de fildeș și aur. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese atât de nehotărâtă.

Preț de o clipă, se gândi să părăsească Lumea Viselor și să revină în cortul ei, dar bănui că dormea prea adânc. Foarte probabil ar fi pășit într-un vis numai al ei, de care nu era întotdeauna conștientă; fără să fie conștientă nu se putea întoarce în Tel'aran'rhiod. Nu voia să le lase singure pe Amys și Nynaeve. Cine știe ce-ar spune Nynaeve dacă Amys reușea s-o enerveze? Când va sosi Înțeleapta, îi va spune că tocmai a ajuns și ea. Înțeleptele întotdeauna soseau cu puțin înaintea ei sau în același timp cu ea, și, cu siguranță, pe Amys n-ar fi deranjat-o dacă ajungea acolo cu o secundă înaintea ei.

Aproape că se obișnuise cu prezența unor ochi nevăzuți în această vastă încăpere. *Numai coloanele, umbrele și tot acest spațiu gol.* Spera însă ca Amys și Nynaeve să nu întârzie prea mult, deși știa că așa se va întâmpla. Timpul era la fel de imprevizibil în Tel'aran'rhiod ca în orice vis, dar mai avea o oră până la întâlnirea lor. Poate că până atunci...

Brusc, își dădu seama că aude voci, ca niște șoapte, dinspre coloane. Îmbrățișând *saidarul,* se îndreptă cu precauție

spre locul din care veneau, spre locul în care Rand lăsase Callandorul, sub marea cupolă. Înțeleptele susțineau că aici controlul asupra Tel'aran'rhiodului e la fel de puternic precum Puterea însăși, ea însă știa cât de bine putea conduce Puterea și tocmai pe asta se și baza. Ascunsă bine între coloanele groase de piatră roșie se opri și privi.

Nu erau două surori Negre, cum se temuse ea, și nici Nynaeve. Lângă mânerul strălucitor al Callandorului care se înălța din podeaua de piatră stătea Elayne, adâncită în conversație cu femeia cel mai ciudat îmbrăcată pe care o văzuse până atunci. Purta o haină albă scurtă, cu o croială neobișnuită, și pantaloni galbeni largi, adunați în falduri la glezne, deasupra unor cizme scurte cu tocuri înalte. Părul auriu, împletit elaborat, îi atârna pe umeri, iar în mână ținea un arc care lucea precum argintul bine lustruit. Săgețile din tolbă luceau și ele.

Egwene închise ochii. Mai întâi complicația cu rochia ei, acum asta. Doar fiindcă citise despre Birgitte – arcul de argint era cel mai bun indiciu – nu-i dădea motive să-și imagineze că pe ea o vede. Birgitte aștepta – undeva – pentru ca faimosul Corn al lui Valere să-i cheme pe ea și ceilalți eroi la Ultima Bătălie. Dar când Egwene deschise ochii din nou, Elayne și femeia îmbrăcată atât de straniu erau tot acolo. Nu auzea ce spun, dar de data asta crezu ce vede. Tocmai se pregătea să-și anunțe prezența când auzi o voce în spatele ei.

– Te-ai hotărât să vii mai devreme? Singură?

Egwene se răsuci pe călcâie și dădu nas în nas cu Amys, a cărei față bătută de soare arăta prea tânără pentru părul ei alb, și cu Bair, cu obrajii ca niște bucăți de piele tăbăcită. Amândouă stăteau cu brațele încrucișate; până și șalurile trase pe umeri le arătau nemulțumirea.

– Am adormit.

Acum scuza pe care voia s-o invoce nu mai ținea. Chiar dacă explica în grabă cum ațipise și de ce nu se întorsese – minus faptul că nu dorea ca Nynaeve și Amys să vorbească fără ea –, constată cu surprindere că se simte oarecum rușinată că avusese intenția să mintă și în același timp ușurată că nu

o făcuse. Nu că adevărul ar fi salvat-o. Amys nu era la fel de severă precum Bair – nici pe departe –, dar o putea pune să înalţe o piramidă de pietre până a doua zi dimineaţa. Multe dintre Înţelepte credeau fără rezerve în corvoadă ca pedeapsă; dacă îngropai cenuşă cu o lingură, nu te puteai gândi la altceva decât la pedeapsă. Asta, bineînţeles, dacă pur şi simplu nu refuzau să te mai înveţe. Cenuşa era de preferat.

Egwene nu-şi putu reţine un oftat de uşurare când Amys încuviinţă din cap şi spuse:

– Se mai întâmplă. Dar data viitoare să te întorci şi să visezi numai visele tale; aş fi putut auzi ce are de spus Nynaeve şi să-i spun şi eu ce-am aflat. Dacă n-ar fi cu Bael şi Dorindha în noaptea asta, Melaine ar fi şi ea aici. Pe Bair ai speriat-o. E mândră de progresele pe care le-ai făcut şi, dacă ţi s-ar întâmpla ceva...

Bair nu părea deloc mândră. Dimpotrivă, se încruntă şi mai mult când Amys se opri din vorbit.

– Ai noroc că te-a găsit Cowinde când s-a întors să ia tava şi s-a îngrijorat când nu te-a putut trezi ca să te întinzi în aşternutul tău. Dacă ştiam că eşti aici, singură, de mai bine de câteva minute... zise ea şi mai încruntată, chiar ameninţătoare, dar apoi nu făcu decât să bombănească: Acum cred că trebuie s-o aşteptăm pe Nynaeve ca să nu te mai auzim cum ne implori să nu te trimitem înapoi. Dacă trebuie, trebuie, dar va trebui să exploatăm timpul la maximum. Concentrează-te asupra...

– Nu-i vorba de Nynaeve, spuse Egwene repede, nedorind să ştie ce lecţie voia să-i dea Bair în starea de spirit în care se afla. E vorba de Elayne şi...

În timp ce vorbea, se întoarse şi o văzu pe Elayne, într-o rochie verde elegantă, potrivită pentru bal, plimbându-se de colo-colo, nu departe de Callandor. Nici urmă de Birgitte. „N-a fost o închipuire de-a mea."

– A şi sosit? întrebă Amys, dându-se mai aproape ca s-o vadă mai bine.

– Altă neghioabă, mormăi Bair. Fetele din ziua de azi n-au mai multă minte şi disciplină decât caprele.

O luă înaintea lui Egwene și a lui Amys și se proțăpi în fața lui Elayne, cu mâinile în șolduri, aproape de Callandorul strălucitor.

– Nu ești învățăcelul meu, Elayne din Andor – cu toate că ai învățat destule de la noi, prin tot felul de lingușeli, ca să nu-ți pierzi viața pe-aici, dacă umbli cu grijă –, dar, dacă ai fi, ți-aș trage o mamă de bătaie și te-aș trimite înapoi la maică-ta ca să te țină lângă ea până ți-ai băga mințile în cap. Ceea ce cred că ar dura mai mulți ani decât ai trăit până acum. Știu că de ceva vreme veniți singure în Lumea Viselor, tu și Nynaeve. Sunteți amândouă niște nesocotite.

Elayne tresări la apariția lor, dar, pe măsură ce tirada lui Bair se întețea, își reveni din surpriză, își îndreptă spatele și își înclină puțin bărbia privind-o cu răceală. Rochia își schimbă culoarea în roșu și deveni mai lucioasă, pe mâneci și pe pieptarul înalt apărându-i broderii de tot felul, inclusiv lei albi, ridicați pe labele din spate, și crini galbeni, blazonul ei. O diademă subțire, de aur, se odihnea pe buclele ei roșu-aurii, cu un singur leu ridicat pe labele din spate, incrustat cu finilit deasupra sprâncenelor. Încă nu reușea să controleze prea bine astfel de lucruri. Dar poate că de data asta purta chiar ce își dorise.

– Îți mulțumesc din inimă pentru grija pe care mi-o porți, zise ea pe un ton suveran. Da, e adevărat că nu-ți sunt învățăcel, Bair din neamul Haido Shaarad. Îți sunt recunoscătoare pentru învățăturile tale, dar trebuie să merg pe drumul meu și să îndeplinesc misiunile pe care mi le-a încredințat Suprema Înscăunată.

– O moartă, spuse Bair cu răceală. Te supui unei moarte.

Egwene văzu cum Bair se zbârlește de furie; dacă nu intervenea în vreun fel, Bair putea să-i dea o lecție dureroasă lui Elayne. Ultimul lucru de care aveau nevoie acum era cearta asta.

– De ce... de ce ești aici în locul lui Nynaeve?

Voia să întrebe ce căuta Elayne acolo, dar asta i-ar fi dat apă la moară lui Bair și ar fi lăsat impresia că e de partea Înțeleptei. Ea de fapt voia să întrebe ce vorbise cu Birgitte. „N-a fost o închipuire de-a mea." Poate că altcineva visa că e

Birgitte. Dar numai cei care intrau conștienți în Tel'aran'rhiod rămâneau mai mult de câteva minute și Elayne, cu siguranță, nu vorbise cu unul dintre ei. Unde așteptau Birgitte și ceilalți?

– Pe Nynaeve o doare capul, răspunse Elayne și diadema îi dispăru, rochia îi deveni mai simplă, cu doar câteva volănașe aurii în jurul pieptarului.

– E bolnavă? întrebă Egwene cu îngrijorare.

– O doare capul și are vreo două vânătăi, zise Elayne chicotind și înfiorându-se în același timp. Vai, Egwene, n-ai să crezi. Toți cei patru Chavana au venit să ia cina cu noi. De fapt, ca să-i facă ochi dulci lui Nynaeve. Au încercat să flirteze cu mine în primele zile, dar Thom i-a pus la punct și s-au lăsat păgubași. Thom n-avea nici un drept să intervină. Nu că aș fi *vrut* ca ei să flirteze în continuare, să nu mă-nțelegi greșit. În fine, erau toți acolo și flirtau cu Nynaeve – sau încercau s-o facă fiindcă ea le acorda tot atâta atenție cât unor muște care te bâzâie la cap –, când de noi s-a apropiat Latelle și a început s-o lovească pe Nynaeve cu un băț și s-o ocărască în toate felurile.

– E grav? întrebă Egwene, nefiind sigură la cine se referă. Când se enerva, Nynaeve...

– În ceea ce o privește pe ea, nu. Frații Chavana au încercat s-o ia de pe Latelle, Taeric probabil că va șchiopăta câteva zile, ca să nu mai pomenesc de buza umflată a lui Brugh. Petra a trebuit s-o ducă pe Latelle în căruța ei și mă îndoiesc că în următoarele zile va mai scoate nasul de acolo. Luca nu știa pe cine să dea vina – unul dintre acrobați șchiop de un picior, îmblânzitoarea de urși umflată de plâns –, drept care a dat vina pe toți, iar eu am crezut că Nynaeve o să-i care și lui câțiva pumni. Cel puțin nu a condus Puterea; am crezut că o va face de vreo două ori, până când a lăsat-o lată pe Latelle.

Amys și Bair schimbară o privire greu de descifrat; dar era limpede că nu se așteptau la așa ceva de la o Aes Sedai.

Egwene se simțea și ea puțin derutată, mai ales fiindcă nu știa mai nimic despre toți acei oameni pomeniți de Elayne. Niște ciudați, care călătoreau împreună cu lei, câini și urși. Și un Iluminator. Nu credea că această Petra era atât de puternică

pe cât susținea Elayne. Pe de altă parte, Thom era mâncător de foc și jongler, iar ceea ce făceau Elayne și Juilin suna la fel de ciudat, chiar dacă Elayne se folosea de Putere.

Dacă Nynaeve încercase să conducă Puterea... Elayne trebuie să fi văzut strălucirea *saidarului* care o înconjura. Indiferent dacă aveau un motiv serios ca să se ascundă, nu puteau rămâne ascunse prea mult dacă una dintre ele conducea Puterea și cei din jur o vedeau. Spioanele Turnului cu siguranță aveau să audă despre asta; știrile de genul ăsta se răspândeau repede, mai ales dacă cele două încă se mai aflau în Amadicia.

– Spune-i lui Nynaeve din partea mea că ar fi mai bine să-și țină cumpătul, altfel am să-i spun vreo două de-o să le țină minte toată viața.

Elayne rămase surprinsă – Nynaeve nu-i spusese ce se petrecuse între ele.

– Dacă o să conducă Puterea, poți fi sigură că Elaida va auzi despre asta de îndată ce porumbeii vor putea zbura spre Tar Valon, adăugă Egwene.

Egwene nu putea spune mai multe; chiar și așa văzu cum Amys și Bair mai schimbară o privire. Niciodată nu spuneau ce cred cu adevărat despre un Turn divizat și o Supremă Înscăunată care, din câte știau ele, poruncise ca aceste două Aes Sedai să fie drogate. Pe lângă ele Moiraine putea trece drept bârfitoarea satului.

– De fapt, aș fi preferat să discut cu voi între patru ochi. Dacă am fi în Turn, în vechile noastre odăi, v-aș spune câteva de la obraz.

Elayne înțepeni, la fel de distantă și de regală pe cât fusese și cu Bair.

– Mie poți să mi le spui când dorești.

Nu înțelesese? Singure; departe de Înțelepte. În Turn. Egwene nu putea decât să spere. Cel mai bine era să schimbe subiectul și să spere că Înțeleptele nu cugetă la vorbele ei cum ar fi vrut s-o facă Elayne.

– Crezi că bătaia asta cu Latelle va crea probleme?

Oare la ce se gândise Nynaeve? Acasă n-ar mai fi stat pe gânduri, ar fi adus în fața Soborului orice femeie de vârsta ei care ar fi făcut așa ceva, cu sau fără voia ei.

– Cred că mai aveți puțin și ajungeți în Ghealdan.

– Luca spune că mai avem trei zile până acolo, cu puțin noroc. Cu animalele nu poți merge prea repede.

– Poate că ar trebui să-i părăsiți de-acum.

– Poate, răspunse Elayne încet. Dar parcă aș vrea să merg pe frânghie, măcar o dată, în fața...

Clătinând din cap, aruncă o privire spre Callandor; decolteul i se adânci brusc, apoi se ridică la loc.

– Nu știu, Egwene. Singuri n-am călători mult mai repede decât acum și nici nu știm încotro s-o luăm.

Asta însemna că Nynaeve nu își amintea unde se adunau Albastrele. Dacă darea dea seamă a Elaidei era corectă.

– Ca să nu mai pun la socoteală că Nynaeve ar exploda dacă ar fi să abandonăm căruța și să cumpărăm cai sau altă trăsură. În plus, amândouă învățăm multe despre seanchani. Cerandin a lucrat ca dresoare de *s'redit* la Curtea celor Nouă Luni, unde domnește împărăteasa seanchanilor. Ieri, ne-a arătat câteva lucruri pe care le-a luat când a fugit din Falme. Egwene, avea un a'dam.

Egwene făcu un pas înainte, atingând cu rochia Callandorul. Capcanele lui Rand nu erau fizice, oricât de mult ar fi crezut Nynaeve.

– Ești sigură că Cerandin nu e o sul'dam? întrebă ea tremurând de furie.

– Sunt sigură, răspunse Elayne calm. Am pus chiar eu a'damul pe ea și n-a avut nici un efect.

Acesta era un mic secret pe care nici seanchanii nu-l știau sau îl ascundeau foarte bine. La ei damane erau femeile născute cu scânteia, femeile care ajungeau să conducă Puterea chiar și fără să fie învățate cum să o facă. Dar sul'damele, care le controlau pe damane –, erau femeile care trebuiau învățate cum să conducă Puterea. Seanchanii credeau că femeile care pot conduce Puterea sunt animale periculoase care trebuie

controlate, dar, fără să știe, le ofereau multora dintre ele funcții importante.

– Nu vă înțeleg interesul față de seanchani, zise Amys pronunțând numele cu dificultate (îl auzise de la Elayne la ultima lor întâlnire). Ce fac ei e îngrozitor, dar nu mai sunt acolo. Rand al'Thor i-a pus pe fugă.

Egwene se întoarse cu spatele la ele și privi coloanele uriașe, strălucitoare care se pierdeau în întuneric.

– Dacă au fugit nu înseamnă că nu se mai întorc, spuse ea.

Nu voia ca femeile celelalte să-i vadă fața, nici măcar Elayne.

– Trebuie să aflăm tot ce putem afla, în caz că se întorc, adăugă ea.

Puseseră un a'dam pe ea, în Falme. Intenționaseră s-o trimită pe Oceanul Aryth spre Seanchan, ca să-și petreacă tot restul vieții acolo, ca un câine în lesă. Simțea cum crește furia în ea ori de câte ori se gândea la seanchani. Și teama. Teama că, dacă se întorceau, vor reuși să o prindă și să n-o mai scape din gheare. Asta nu voia să vadă celelalte. Groaza despre care știa că i se citește în ochi. Elayne îi atinse brațul.

– Dacă se întorc, vom fi gata să-i înfruntăm, zise ea blând. De data asta, nu ne vor mai lua prin surprindere.

Egwene o mângâie pe mână, deși ar fi vrut să se agațe de ea; Elayne înțelegea mai mult decât își dorea ea, ceea era și o consolare.

– Eu zic să terminăm treaba pentru care am venit aici, spuse Bair repede. Trebuie să dormi cu adevărat, Egwene!

– Am pus-o pe gai'shain să te dezbrace și să te acopere cu păturile, interveni Amys pe un ton care, surprinzător, suna la fel de bând ca și al lui Elayne. Când vei reveni la corpul tău, vei putea dormi până dimineață.

Egwene se înroși. Ținând cont de obiceiurile Aielilor, o parte din gai'shaini erau bărbați. Va trebui să le vorbească despre asta – cu delicatețe, desigur; nu aveau cum să înțeleagă și nu era un lucru pe care să-l explice cu dezinvoltură.

Își dădu seama că teama îi trecuse. „Se pare că mă tem mai mult de o situație jenantă decât de seanchani." Nu era adevărat, dar îi plăcea să gândească așa.

Nu prea avea ce să-i spună lui Elayne. Că în sfârșit sosiseră în Cairhien, Couladin devastase Seleanul și împrejurimile acestuia, că Shaido erau la câteva zile înaintea lor și se îndreptau spre apus. Înțeleptele știau mai multe decât ea; nu se retrăseseră în corturi imediat. Aveau mici ciocniri seara, nu multe, cu călăreți care se retrăgeau la scurt timp, și văzuseră mulți cercetași care fugeau fără să se angajeze în luptă. Nu luaseră prizonieri. Moiraine și Lan păreau să creadă că atacatorii erau bandiți sau susținători ai Caselor care încercau să ocupe Tronul Soarelui. Toți fuseseră puși pe fugă. Indiferent de proveniența lor, din ce în ce mai multă lume afla că Aielii ajunseseră în Cairhien.

– Mai curând sau mai târziu tot trebuia să afle, spuse Elayne laconic.

Egwene privi cum dispăreau Elayne și Înțeleptele – i se păru că Elayne și Inima Stâncii se subțiază din ce în ce mai mult –, dar prietena ei cu părul auriu nu dădu vreun semn că i-ar fi înțeles mesajul.

CAPITOLUL 25

Vise cu Galad

În loc să revină la propriul corp, Egwene se lăsă să plutească în întuneric. Părea acum una cu întunericul, fără substanță. Nu știa dacă era deasupra, sub sau lateral de corpul ei - aici nu se putea orienta , dar știa că era în apropiere, că putea păși în el fără probleme. De jur împrejur, parcă ar fi licărit licuricii, o adevărată hoardă care se pierdea în depărtarea de necuprins. Acelea erau vise, visele Aielilor din tabără, visele bărbaților și femeilor din tot Cairhienul, din toată lumea, toate scânteiau acolo.

Putea alege câteva dintre cele mai apropiate, putea chiar să-l numească pe cel care le avea. Într-un fel acele sclipiri semănau cu licuricii - asta o derutase atât de mult la început -, dar într-alt fel păreau să aibă o individualitate proprie, ca și fețele oamenilor. Visele lui Rand și ale lui Moiraine apăreau mute, întunecate de firele pe care le țesuseră în jurul lor. Visele lui Amys și ale lui Bair erau luminoase și pulsau regulat; își urmaseră propriul sfat, după toate aparențele. Dacă nu le-ar fi văzut, ar fi revenit imediat la corpul ei. Cele două puteau

cutreiera prin acest întuneric mult mai bine decât ea; și n-ar fi știut că sunt acolo decât atunci când ar fi sărit asupra ei. Dacă învăța să le recunoască pe Elayne și pe Nynaeve în același fel, le putea găsi în acea măreață constelație oriunde s-ar fi aflat. Dar în noaptea aceasta nu o interesau visele nimănui.

Își reconstrui cu grijă o imagine bine întipărită în memorie și se întoarse în Tel'aran'rhiod, într-o încăpere mică, fără ferestre, din Turn, unde locuise cândva ca novice. Un pat îngust, lipit de un perete dat cu var. Un lavabou și un scaun cu trei picioare față în față cu ușa, rochiile și cămășile din lână albă ale celei care stătea acum acolo prinse, alături de o mantie albă, într-un cuier. Mobilier sărăcăcios care ar fi putut lipsi; de mulți ani Turnul nu-și mai permitea luxul de a mobila odăilor novicelor cum se cuvine. Podeaua era aproape la fel de albă ca pereții și hainele. În fiecare zi novicea care locuia acolo trebuia să curețe podeaua în genunchi; Egwene făcuse asta, ca și Elayne, în camera de alături. Dacă venea să se instruiască în Turn, chiar și o regină trebuia să pornească dintr-o odaie ca aceasta, curățând podeaua.

Veșmintele erau aranjate altfel când le privi din nou, dar nu dădu prea mare atenție acestui amănunt. Gata să îmbrățișeze *saidarul,* deschise ușa doar cât să scoată capul. Și răsuflă ușurată când văzu că Elayne face același lucru din camera alăturată. Egwene spera că nu arată la fel de uimită și de nesigură. Îi făcu semn, și Elayne intră repede în hainele albe de novice care se transformară într-o rochie de călărie din mătase gri-pal. Egwene făcea alergie la rochiile gri; asta purtau damanele.

Mai rămase o clipă la ușă, cercetând galeriile împrejmuite ale aripii novicelor. Se înălțau pe mai multe nivele și coborau tot atâtea până la Curtea Novicelor de dedesubt. Nu că s-ar fi așteptat s-o vadă pe Liandrin acolo sau și mai rău, dar nu strica să fie cu ochii în patru.

– M-am gândit eu că asta voiai, zise Elayne și închise ușa. Ai idee cât de greu îmi vine să-mi amintesc ce pot spune în fața altora? Uneori, parcă aș vrea să le putem spune Înțeleptelor

totul. Să știe că noi suntem doar Alese și să terminăm o dată pentru totdeauna.

– Tu ai fi terminată o dată pentru totdeauna, replică Egwene la fel de tranșant. Din întâmplare, eu dorm la nici douăzeci de pași de ele.

Elayne se înfioră și spuse:

– Cât despre Bair... Mi-aduce aminte de Lini, atunci când spărgeam un obiect de care nu trebuia să mă ating.

– Stai s-o vezi pe Sorilea.

Elayne îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar nici Egwene nu fusese convinsă până nu o întâlnise pe Sorilea. Nu avea cum să iasă din asta prea ușor. Își schimbă poziția șalului.

Povestește-mi despre întâlnirea cu Birgitte. Cu Birgitte te-ai întâlnit, nu?

Elayne se clătină de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Ochii ei albaștri se închiseră preț de o clipă și trase atâta aer în piept, încât cu siguranță îi ajunse până în călcâie.

– Nu pot să vorbesc cu tine despre asta.

– Cum adică nu poți să vorbești? Doar ai limbă. Cu Birgitte te-ai întâlnit?

– Pur și simplu nu pot, Egwene. Trebuie să mă crezi. Aș vorbi dacă aș putea, dar nu pot. Poate... pot să întreb...

Dacă Elayne ar fi fost genul de femeie care își frânge mâinile, ar fi făcut-o acum. Deschise și închise gura fără să poată rosti vreun cuvânt; își făcu ochii roată prin cameră ca și cum ar fi căutat inspirație sau ajutor. Trăgând din nou aer în piept, își ațintì privirea albastră, panicată asupra lui Egwene.

– Orice spun încalcă promisiunile pe care trebuie să le țin. Că nu voi destăinui nimic din ceea ce am aflat. Te rog, Egwene. Trebuie să ai încredere în mine. Și să nu spui *nimănui* ce... crezi că ai văzut.

Egwene renunță cu greu la privirea încruntată.

– Am să încerc.

Cel puțin acum era sigură că nu avusese halucinații. „Birgitte? Lumină sfântă!"

– Sper că odată și-odată vei avea destulă încredere în mine ca să-mi spui despre ce e vorba, adăugă ea.

– Dar *am* încredere în tine, numai că... răspunse Elayne clătinând din cap și se așeză pe marginea patului bine făcut. E adevărat, păstrăm prea multe secrete, Egwene, dar uneori pe motive întemeiate.

După o clipă, Egwene încuviință și se așeză lângă ea.

– Când ai să poți, spuse ea, iar prietena ei o îmbrățișă, răsuflând ușurată.

– Mi-am spus că n-am să-ți cer asta, Egwene. Măcar o dată să nu mă mai gândesc la el.

Rochia gri, de călărie, se preschimbă într-una de gală, de un verde sclipitor; era imposibil ca Elayne să-și fi dat seama cât de jos îi ajunsese decolteul.

– Rand... e bine?

– E viu și nevătămat, dacă asta vrei să știi. În Tear mi s-a părut că e prea aspru, dar nu mai departe decât azi l-am auzit cum amenința că-i va spânzura pe cei care nu se supun poruncilor lui. Nu că ar fi greșite – nu lasă pe nimeni să ia mâncare fără să plătească sau ucigând –, dar totuși. Ei au fost primii care l-au aclamat drept Cel-Care-Vine-cu-Zorile; au părăsit Pustiul fără șovăire ca să-l urmeze. Iar el i-a amenințat, cu o duritate de oțel.

– Asta nu e amenințare, Egwene. Rand e rege, orice ai spune tu, orice ar spune el sau altcineva, iar un rege sau o regină trebuie să împartă dreptatea fără să se teamă de dușmani sau să se îndatoreze prietenilor. Toți cei care sunt în situația lui trebuie să fie tari. Uneori, în comparație cu mama zidurile orașului par a fi făcute din plastilină.

– Dar nu trebuie să fie atât de arogant, zise Egwene calm. Nynaeve mi-a spus să-i aduc aminte că e doar un om, dar încă n-am găsit prilejul s-o fac.

– Într-adevăr, *trebuie* să-și aducă aminte că e doar un om. Dar are dreptul să se aștepte ca toți ceilalți să i se supună.

În vocea lui Elayne se distingea o undă de trufie, asta până când tânăra își coborî privirea. Apoi se înroși și decolteul rochiei verzi fu înlocuit de un guler de dantelă până la gât.

– Ești sigură că nu confunzi asta cu aroganța? sfârși ea cu vocea întretăiată.

– E înfumurat ca un păun, replică Egwene și încercă să vadă cât de tare era patul.

Așa și-l amintea ea, dar salteaua era mai moale decât cea pe care dormea ea în cort. Nu voia să discute despre Rand.

– Ești sigură că cearta asta nu va duce la complicații? întrebă ea, referindu-se la conflictul cu Latelle, care avea, desigur, să le îngreuneze călătoria.

– Nu cred că se va întâmpla așa ceva. Latelle avea un dinte împotriva lui Nynaeve fiindcă acum nu mai era singura care putea alege dintre bărbații neînsurați. Cred că așa gândesc unele femei. Aludra se ține deoparte, Cerandin nu deranja nici o muscă până am învățat-o cum să se impună, iar Clarine e însurat cu Petra. Nynaeve însă a spus clar că va mătura pe jos cu bărbatul care *va crede* că poate flirta cu ea *și* s-a scuzat față de Latelle, motiv pentru care sper că cele două au căzut la pace.

– S-a *scuzat?*

Elayne încuviință din cap, la fel de neîncrezătoare ca și Egwene.

– Am crezut că-i *va trage* una lui Luca în clipa în care acesta i-a spus că trebuie să-și ceară scuze – apropo, Luca nu pare să creadă că amenințarea ei îl privește și pe el –, dar a făcut-o, după ce a bodogănit vreo oră. Despre tine, ca să fiu dreaptă, zise Elayne și șovăi, aruncându-i lui Egwene o privire piezișă. I-ai spus ceva lui Nynaeve la ultima voastră întâlnire? De-atunci... se poartă... altfel și uneori mai vorbește singură. De fapt, se ceartă. Cu tine, din câte am auzit.

– N-am spus nimic din ce n-ar fi trebuit spus.

Așadar, Nynaeve ținea ceva în ea, ce anume, încă nu-și dădea seama. Sau poate că aduna furie în ea pentru următoarea lor întâlnire. Dar de data asta Egwene nu mai avea de gând să-i suporte istericalele, mai ales că știa că nu mai e nevoie să o facă.

– Spune-i din partea mea că e prea bătrână ca să mai păruiască pe cineva. Dacă i se întâmplă din nou, îi voi spune altele, și mai grave. Zi-i asta cuvânt cu cuvânt. Va fi și mai grav.

Las-o să se perpelească până data viitoare. Ori va fi blândă ca un mieluşel... Ori Egwene va trebui să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Chiar dacă Nynaeve conducea Puterea mai bine decât ea, atunci când o putea conduce, aici Egwene era mai puternică. Oricum, se săturase de toanele lui Nynaeve.

– Am să-i spun. Dar şi tu te-ai schimbat. Cred că ai împrumutat ceva din atitudinea lui Rand.

Egwene avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama la ce se referă Elayne, ajutată şi de surâsul ei amuzat.

– Fii serioasă.

Elayne izbucni în râs şi o mai îmbrăţişă o dată.

– Vai, Egwene, într-o bună zi vei fi Suprema Înscăunată, iar eu voi fi regina Andorului.

– Dacă va mai exista Turnul, replică Egwene serioasă, şi Elayne se opri brusc din râs.

– Elaida nu poate distruge Turnul Alb, Egwene. Indiferent ce va face ea, Turnul va dăinui. Poate că nu va rămâne Suprema Înscăunată. Din clipa în care Nynaeve îşi va aminti numele acelui oraş, pun rămăşag că vom găsi un Turn în exil, cu toate Ajah, în afară de cele Roşii.

– Sper, spuse Egwene ştiind că vocea ei suna trist.

Voia ca Aes Sedai să-l sprijine pe Rand şi să i se opună Elaidei, dar asta însemna distrugerea Turnului, căci era aproape fără speranţa că unitatea lui ar mai putea fi refăcută vreodată.

– Trebuie să mă întorc, zise Elayne. Nynaeve insistă ca, atunci când una dintre noi intră în Tel'aran'rhiod, cealaltă să rămână trează şi, cu durerea ei de cap, trebuie să bea unul din ceaiurile ei de plante ca să adoarmă. Nu ştiu de ce insistă atât de mult. Cine se uită nu poate ajuta cu nimic, iar noi două ştim destule ca să fim în siguranţă aici şi acum.

Preţ de o clipă, rochia ei verde se preschimbă în haina albă şi voluminoşii pantaloni galbeni ai lui Birgitte, apoi reveni la loc.

– A zis să nu-ţi spun, dar crede că Moghedien încearcă să ne găsească. Pe ea şi pe mine.

Egwene nu puse întrebarea evidentă. Bineînţeles că Birgitte le spusese ceva important. De ce persista Elayne în a păstra

secretul? „Fiindcă așa a promis. Elayne niciodată nu-și încalcă promisiunile."

– Spune-i să aibă grijă.

Slabe speranțe ca Nynaeve să stea cu mâinile în sân dacă bănuia că unul dintre Rătăciți era pe urmele ei. Sigur își amintea că o învinsese cândva pe Moghedien și întotdeauna dăduse dovadă de mai mult curaj decât de rațiune.

– Rătăciții trebuie luați în serios. La fel și seanchanii, chiar dacă se zice că sunt doar niște dresori de animale. Spune-i asta din partea mea.

– Nu cred că m-ai asculta dacă ți-aș spune să ai și tu grijă.

Egwene o privi surprinsă.

– Sunt foarte precaută. Doar știi asta.

– Desigur.

Ultimul lucru pe care îl văzu Egwene când cealaltă femeie dispăru ușor fu un zâmbet foarte amuzat.

Egwene însă rămase pe loc. Dacă Nynaeve nu-și amintea unde urma să aibă loc întrunirea Albastrelor, poate că va afla ea aici. Nu era o idee nouă: aceasta nu era prima ei incursiune în Turn de la ultima întâlnire cu Nynaeve. Luă înfățișarea Enailei, cu părul de culoarea focului, lung până la umeri, își puse o rochie de Aleasă cu tivul în panglică și alcătui imaginea odăii de lucru atât de somptuoasă a Elaidei.

Arăta la fel ca înainte, deși la fiecare vizită tot mai puține scaune ornamentate cu viță-de-vie ședeau în arcul de cerc din fața mesei de scris. Tablourile se aflau tot deasupra șemineului. Egwene se apropie cu pași mari de masă, împingând scaunul ce aducea cu un tron, incrustat cu Flacăra din Tar Valon, din fildeș, ca să poată ajunge la cutia lăcuită, cu scrisori. Ridicând capacul, plin de nori și șoimi care se luptau între ei, își aruncă repede ochii peste foile de pergament. Chiar și la viteza aceea unele se topeau când ajungea la jumătatea lor, altele se schimbau. Nu avea cum să-și dea seama ce era important și ce nu.

Cele mai multe păreau a fi rapoarte despre planuri eșuate. Nimic despre direcția în care Bashere își dusese armata, din cuvinte răzbătând frustrarea și îngrijorarea. Numele acela parcă îi spunea ceva, dar, neavând timp de pierdut, încercă să

nu se mai gândească la el şi înşfăcă o altă foaie. Nici o veste despre locul unde se afla Rand, scria într-un raport în care teama se împletea cu panica. Asta era bine de ştiut şi meritase drumul până aici. Trecuse mai bine de o lună de la ultima veste primită din Tanchico de la spioanele Ajah, iar cele din Tarabon păstrau şi ele tăcerea; autoarea dădea vina pe anarhia care domnea acolo; zvonurile despre ocuparea capitalei Tanchico nu puteau fi confirmate, autoarea însă dădea de înţeles că însuşi Rand era implicat în asta. Era şi mai bine dacă Elaida căuta în cu totul altă parte. Un raport confuz o anunţa că o soră Roşie din Caemlyn susţinea că o văzuse pe Morgase într-un loc public, în timp ce mai multe spioane Ajah din Caemlyn spuneau că regina stătea izolată de zile întregi. Lupte la hotare, poate mici revolte în Shienar şi Arafel; pergamentul dispăru înainte ca Egwene să afle şi motivul. Pedron Niall chema Mantiile Albe în Amadicia, cel mai probabil ca să pornească spre Altara. Ce bine că Elayne şi Nynaeve mai aveau de stat doar trei zile acolo.

Următorul pergament era despre Elayne şi Nynaeve. Mai întâi autoarea o sfătuia pe Elaida să nu o pedeapsească pe iscoada care le lăsase să scape – Elaida tăiase partea aceea furioasă şi alături scrisese: „Dă un exemplu!" –, dar, tocmai când autoarea începea să descrie cum le căutase pe cele două fugare în Amadicia, foaia se înmulţi, un teanc cu ceea ce păreau a fi costurile calculate de constructori pentru înălţarea unei reşedinţe private pentru Suprema Înscăunată pe domeniul Turnului. Mai degrabă un palat, după numărul de foi.

Lăsă foile din mână, şi acestea dispărură înainte de a se împrăştia pe masă. Închise cutia lăcuită. Îşi putea petrece tot restul vieţii aici, ştia asta prea bine; întotdeauna vor fi mai multe documente în cutie, mereu în schimbare. Cu cât un lucru era mai efemer în lumea reală – o scrisoare, o haină, un castron, care putea fi mutat frecvent – cu atât mai puţin coerentă era reflecţia lui în Tel'aran'rhiod. Nu mai putea rămâne aici; cât se afla în Lumea Viselor somnul nu era la fel de odihnitor precum cel netulburat.

Îndreptându-se în grabă spre anticameră, tocmai întindea mâna spre teancurile frumos aranjate de suluri și pergamente, unele cu peceți, de pe masa Păstrătoarei Cronicilor, când încăperea păru că începe să pâlpâie. Până să-și dea seama ce se întâmplă, ușa se deschise, și în cameră își făcu apariția Galad, zâmbitor, în haina albastră de brocart care îi venea perfect și cu pantalonii eleganți care i se mulau pe gambe.

Egwene trase adânc aer în piept, simțind cum i se strânge stomacul. Pur și simplu nu era drept ca un bărbat să fie atât de frumos. Galad se apropie, cu ochii negri strălucitori, și îi atinse obrazul cu degetele.

– Vrei să facem câțiva pași prin Grădina Apei? întrebă el ușor.

– Dacă vreți să vă giugiuliți, duceți-vă în altă parte, se auzi vocea vioaie a unei femei.

Egwene se răsuci pe călcâie, cu ochii mari, și o văzu pe Leane stând la o masă, cu eșarfa Păstrătoarei pe umeri și un zâmbet cald pe fața arămie. Ușa care dădea în biroul Supremei Înscăunate era deschisă, și înăuntru Siuan ședea lângă masa ei de scris, simplă, bine lustruită, citind un pergament lung, cu eșarfa dungată a rangului pe umeri. O scenă absurdă.

O luă la fugă fără să se gândească la imaginea pe care și-o alcătuia în gând și se trezi răsuflând din greu pe Pajiștea din Emond's Field, înconjurat de casele cu acoperișul de stuf și cu Izvorul de Vin care țâșnea din mănunchiul de stânci din mijloc. Lângă pârâul repede, care își lărgea imediat albia, se afla micul han al tatălui ei, cu parterul de piatră și partea de sus văruită. „Singurul acoperiș de acest fel din Ținutul celor Două Râuri", spunea adesea Bran al'Vere despre țiglele lui roșii. Fundația masivă, de piatră, de lângă Hanul de la Izvorul de Vin, cu un stejar mare, cu crengile lungi, care se ridica din mijlocul ei, era mult mai veche decât hanul, dar umbla vorba că acolo, lângă Izvorul de Vin, existase un fel de han mai bine de două mii de ani.

Proasta. După ce o pusese în gardă pe Nynaeve despre visele din Tel'aran'rhiod, cât pe-aci să se lase prinsă într-unul de-al ei. Deși apariția lui Galad i se părea stranie. Într-adevăr,

uneori îl mai visa și pe el. Se aprinse la față; cu siguranță nu-l iubea și nici nu-l simpatiza prea mult, dar era frumos și, în visele ei, fusese chiar mai mult decât i-ar fi dorit să fie. Pe fratele ei Gawyn îl visa mai des, ceea ce era la fel de absurd. Indiferent de ce spunea Elayne, Galad nu-i dezvăluise niciodată ce simțea pentru ea.

Cartea aia era de vină, cu toate poveștile ei despre îndrăgostiți. De îndată ce se va trezi, i-o va înapoia Aviendhei. Și îi va spune că nu credea că o citise doar de dragul aventurilor.

Cu toate acestea, parcă nu-i venea să plece. Acasă. Emond's Field. Ultimul loc în care se simțise cu adevărat în siguranță. Trecuse mai bine de un an și jumătate de când fusese aici ultima oară, dar totul părea ca la început. Nu chiar totul. Pe Pajiște se aflau doi stâlpi cu flamuri mari, una cu un vultur roșu, cealaltă cu un cap de lup la fel de roșu. Oare Perrin avea vreo legătură cu ele? Nu-și dădea seama cum ar fi posibil așa ceva. Dar Perrin venise acasă, cel puțin așa spunea Rand, și nu o dată îl visase înconjurat de lupi.

Dar deja întârziase prea mult. Era momentul să...

Pâlpâit.

Mama ei ieși din han, cu părul cărunt împletit, tras pe un umăr. Marin al'Vere era o femeie zveltă, încă arătoasă, cea mai pricepută bucătăreasă din Ținutul celor Două Râuri. Egwene își auzi tatăl râzând în sala mare, unde se întrunea Sfatul Satului.

– Mai ești aici, copilă? întrebă mama ei, ușor dojenitoare și amuzată. A trecut destulă vreme de când ești măritată ca să știi că bărbatul nu trebuie să-și dea seama că ești îngrijorată de întârzierea lui.

Mama ei clătină din cap și izbucni în râs.

– Prea târziu. Uite-l că vine, adăugă ea.

Egwene se întoarse nerăbdătoare, privind dincolo de copiii care se jucau pe Pajiște. Bârnele Podului de Căruțe trosniră când Gawyn trecu în galop. În clipa următoare, călărețul sări din șa chiar în fața ei. Înalt și drept în surtucul lui roșu brodat cu aur, avea părul cârlionțat, roșcat-auriu, al surorii lui, și ochii albaștri, adânci, fermecători. Sigur, nu era la fel de chipeș

precum fratele lui vitreg, dar inima ei bătea mai repede decât bătuse pentru Galad – „Pentru Galad? Poftim?" – și se văzu nevoită să-și apese stomacul într-o încercare inutilă de a-și stăpâni emoțiile.

– Ți-a fost dor de mine? întrebă el zâmbitor.

– Puțin.

„De ce m-am gândit la Galad? De parcă l-aș fi văzut cu o clipă în urmă."

– Câteodată, atunci când nu aveam cu ce să-mi ocup timpul. Ți-e ți-a fost dor de mine?

Drept răspuns, Gawyn o luă în brațe și o sărută. Egwene își veni în fire de-abia când fratele ei o lăsă jos. Flamurile dispăruseră. „Care flamuri?"

– Uite-l, zise mama ei, apropiindu-se cu un prunc în scutece. Uite-ți fiul. Ce băiat cuminte. Nu plânge deloc.

Gawyn izbucni în râs când luă copilul și i-l arătă lui Egwene.

– Are ochii tăi, Egwene. Așteaptă să crească un pic și să vezi ce trecere va avea la fete.

Egwene făcu un pas înapoi, clătinând din cap. Văzuse flamuri, un vultur roșu și un cap de lup roșu. Îl văzuse pe Galad. În Turn.

– NUUUUUUU!

O luă la goană, sărind din Tel'aran'rhiod în propriul corp. Starea de conștiență rămase cât să se întrebe cum de fusese atât de proastă ca să-și lase fanteziile să o prindă ca într-o capcană, apoi se afundă în propriul somn, lipsit de primejdii. Gawyn trecea în galop peste Podul de Căruțe și apoi se prăbușea...

Apărând de după o casă cu acoperișul de stuf, Moghedien se întrebă într-o doară unde se afla acest sătuc. Nu era chiar locul în care să vezi flamuri umflate de vânt. Fata fusese mai tare decât se așteptase ea, reușise să scape de capcanele pe care le pusese în Tel'aran'rhiod. Nici chiar Lanfear nu-și putea spori iscusința aici, indiferent de cât se lăuda ea. Și totuși fata îl interesa fiindcă vorbea cu Elayne Trakand, care o putea duce la Nynaeve al'Meara. Singurul motiv ca să o prindă în cursă fusese intenția ei de a scuti Tel'aran'rhiodul de prezența

uneia care se plimba în voie pe-acolo. Și așa nu-i convenea că trebuie să-l împartă cu Lanfear.

Dar Nynaeve al'Meara era femeia pe care voia să o facă să-i cerșească supunerea. Va fi stăpâna trupului și spiritului ei, poate că îl va ruga pe Marele Stăpân să-i dăruiască nemurirea pentru ca Nynaeve să regrete mereu că a îndrăznit să o înfrunte pe Moghedien. Așadar, Nynaeve și Elayne urzeau împreună cu Birgitte. Un alt motiv serios ca să o pedepsească. Birgitte nici măcar nu știa cine era Moghedien, cu mult timp în urmă, în Vârsta Legendelor, când dejucase planul atât de bine pus la punct ca să-i facă felul lui Lews Therin. Moghedien însă o știa. Numai că Birgitte – Teadra se numea pe atunci – murise înainte de a se ocupa Moghedien de ea. Moartea nu era o pedeapsă, nu era un sfârșit, nu și atunci când însemna să-ți continui viața aici.

Nynaeve al'Meara, Elayne Trakand și Birgitte. Le va găsi pe toate trei și le va aranja ea. Din umbră, ca să afle când va fi prea târziu. Pe toate trei, fără excepție.

Dispăru, și flamurile continuară să se zbată în boarea de vânt din Tel'aran'rhiod.

CAPITOLUL 26

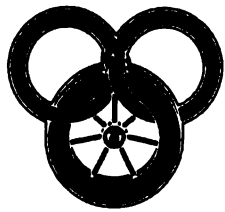

Sallie Daera

Nimbul măreției, albastru-auriu, pâlpâia în jurul capului lui Logain, deși acesta mergea gârbovit în șa. Min nu înțelegea de ce apărea din ce în ce mai des în ultima vreme. Nici nu se mai deranja să-și mute ochii de la buruienile peste care călca armăsarul lui negru spre dealurile joase, împădurite care se vălureau în jurul lor.

Celelalte două femei mergeau puțin mai în față, Siuan la fel de neîndemnatică pe Bela, iapa flocoasă, Leane mânându-și iapa sură cu dezinvoltură, mai mult din genunchi decât din hățuri. Doar o cărare nefiresc de dreaptă, din ferigi, care își făceau loc prin covorul de frunze moarte, amintea că aici fusese cândva un drum. Ferigile dantelate se veștejeau, iar mucegaiul foșnea și trosnea sub copitele cailor. Crengile groase, împletite îi apărau oarecum de soarele după-amiezii, deși era aproape la fel de cald. Fața lui Min șiroia de sudoare, în ciuda unei pale de vânt care bătea uneori din spate.

Se împlineau cincisprezece zile de când părăsiseră Lugardul, mai întâi îndreptându-se spre apus, apoi spre miazăzi,

conduși doar de insistența lui Siuan care susținea că știe încotro merg. Nu că le-ar fi fi dezvăluit destinația; Siuan și Leane își puseseră lacăt la gură, nu puteai scoate nimic de la ele. Min nici nu era sigură dacă Leane știa cu adevărat. Cincisprezece zile, răstimp în care întâlniseră din ce în ce mai puține orașe și sate, până când dispăruseră cu totul. Zi de zi, umerii lui Logain se încovoiau și mai mult și tot zi de zi nimbul apărea din ce în ce mai des. La început, doar mormăise că aleargă după Jak, Fiul Umbrelor, Siuan însă își impusese voința fără alte comentarii din partea lui Logain, care prefera să se închidă în el. În ultimele șase zile, părea că nu-l mai interesa unde merg sau dacă vor ajunge vreodată acolo.

Siuan și Leane vorbeau în șoaptă. Min nu auzea decât un murmur care ar fi putut fi la fel de bine frunzele mișcate de vânt. Dacă încerca să vină mai aproape, îi spuneau să stea cu ochii pe Logain sau pur și simplu o pironeau cu privirea, dându-i de înțeles să nu-și vâre nasul unde nu-i fierbe oala. Se întâmplase prea des ca să mai încerce. Dar, din când în când, Leane se întorcea în șa ca să se uite la Logain.

În cele din urmă, Leane trase de hățuri, făcând-o pe Floarea Lunii să se alăture armăsarului negru. Nu părea să sufere din cauza căldurii; doar un strat subțire de sudoare îi acoperea fața arămie. Min îl trase pe Trandafir-Sălbatic deoparte, ca să-i facă loc lui Leane.

– Nu mai avem mult, îi spuse Leane lui Logain cu o voce răgușită.

Logain nu-și ridică ochii de la buruienile din fața calului. Leane se aplecă spre el, apucându-l de braț ca să nu cadă. Mai mult lipindu-se de el.

– Încă puțin, Dalyn. Și ai să te răzbuni.

Ochii lui Logain rămaseră lipiți de drum, inexpresivi.

– Și un mort ar reacționa într-un fel, zise Min pe un ton serios.

Ținuse în minte tot ce făcea Leane și tot ce discuta cu ea, fără să arate de ce. Niciodată nu va fi în stare să se poarte la fel ca Leane – „doar dacă aș bea destul vin ca să nu mai gândesc ce fac" –, dar de câteva lucruri se putea folosi.

– Ce-ar fi să-l săruți?

Leane îi aruncă o privire care ar fi putut îngheța un râu năvalnic, Min însă nici nu clipi. Cu Leane niciodată nu avusese problemele pe care le avea cu Siuan – mda, poate nu chiar atât de multe – și acestea se împuținaseră de când cealaltă femeie părăsise Turnul. Tot mai puține de când începuseră să discute despre bărbați. Cum să te intimideze o femeie care îți spusese, cu toată seriozitatea, că există o sută șapte feluri de a săruta și nouăzeci și trei de feluri de a atinge cu mâna fața unui bărbat? Leane chiar părea să creadă în astfel de lucruri.

Min nu o îndemnase în glumă să-l sărute. Leane îi făcea curte, zâmbindu-i atât de galeș încât ar fi mișcat și un munte, din ziua în care îl trăseseră cu forța din culcușul lui, în loc să fie el primul care se scoală și să le certe că dorm până nu mai pot. Min nu știa dacă Leane simțea cu adevărat ceva pentru el, deși i se părea puțin probabil, sau doar încerca să-l țină în viață și să nu se dea bătut, pentru ca Siuan să-și poată duce planul la îndeplinire, oricare ar fi fost acesta.

Bineînțeles că Leane nu renunțase să flirteze și cu alții. După toate probabilitățile, se înțelesese cu Siuan ca ea să se ocupe de bărbați, și Siuan de femei, și așa se întâmplase de când plecaseră din Lugard. Zâmbetele și privirile ei le făcuseră rost de camere în două hanuri unde proprietarii le spuseseră că toate sunt ocupate, le redusese nota de plată tot acolo și în alte trei hanuri, iar în două nopți le găsiseră loc într-un hambar, scutindu-i să doarmă sub cerul liber. Pe de altă parte, din cauza lor toți patru fuseseră fugăriți cu o furcă de nevasta unui fermier, iar o alta aruncase în ei cu o oală de fiertură, lui Leane însă întâmplările i se păruseră amuzante, chiar dacă numai ei. Dar în ultimele zile Logain nu mai reacționase ca orice bărbat care o vedea mai mult de două minute. Nu mai reacționase nici la ea, nici la altceva.

Siuan trase scurt de hățuri, cu coatele în afară, fiind cât pe-aci să cadă. Căldura nu o afecta nici pe ea.

– Te-ai uitat bine la el azi? întrebă ea privindu-l scurt pe Logain.

– E la fel, răspunse Min, resemnată.

Siuan refuza să înțeleagă sau să creadă, chiar dacă îi repetase de nenumărate ori, ca și Leane. Nu ar fi contat dacă nu i-ar fi văzut nimbul pe care îl văzuse prima oară în Tar Valon. Dacă Logain ar fi căzut în drum, horcăind de moarte, ar fi pus rămășag pe tot ce avea și pe încă mai mult că își va reveni în mod miraculos. Apariția unei Aes Sedai ca să-l Tămăduiască. Ceva. Ce vedea ea era întotdeauna adevărat. Se întâmpla întotdeauna. La fel știuse de prima dată când îl văzuse pe Rand al'Thor că se va îndrăgosti de el cu disperare, iremediabil, la fel știuse că va trebui să-l împartă cu alte două femei. Pe Logain îl aștepta gloria, o glorie la care puțini bărbați puteau visa.

– Să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, spuse Siuan, asprindu-și privirea albastră. Nu-i destul că trebuie să-l hrănim cu lingurița pe malacul ăsta, mai trebuie s-o faci și tu pe îmbufnata, ca pasărea-pescarului iarna. Vrând-nevrând, pe el trebuie să-l suport, dar dacă începi și tu să-mi dai dureri de cap, am să te fac să regreți numaidecât. E clar?

– Da, Mara.

„Ai fi putut să pui și puțin sarcasm în vorbele tale", gândi Min cu dispreț. „Nu-i nevoie să mă iei pe departe. Pe Leane ai pus-o la punct fără prea multă vorbă." Domana propusese să aplice ceea ce discutaseră cu un fierar din ultimul sat prin care trecuseră. Un bărbat înalt, chipeș, cu mâinile puternice și zâmbetul larg, dar...

– Am să încerc să nu mai fiu îmbufnată.

Cel mai rău era că încercase să fie sinceră. Siuan avea acest efect asupra ei. Min nici nu și-o putea imagina pe Siuan discutând despre cum trebuie să-i zâmbești unui bărbat. Siuan îi privea pe bărbați în ochi, le spunea ce să facă și voia ca aceștia să-i îndeplinească porunca imediat. Așa cum proceda și în celelalte privințe. Dacă făcea altceva, ca în cazul lui Logain, era fiindcă i se părea că problema nu era atât de importantă ca să insiste asupra ei.

– Nu mai avem mult, nu? întrebă Leane plină de vioiciune, rezervându-și cealaltă voce pentru bărbați. Nu-mi place deloc cum arată și dacă trebuie să înnoptăm din nou undeva...

dacă e și mai neajutorat decât a fost azi-dimineață, nu știu dacă-l vom mai putea urca în șa.

– Nu mai avem mult, dacă ultimele lămuriri pe care le-am primit sunt exacte, replică Siuan iritată.

Se interesase în ultimul sat, cu două zile înainte – ferindu-se de Min, desigur; Logain nu manifestase nici un fel de interes – și nu-i plăcea să i se amintească de acest lucru. Fapt pe care Min nu-l înțelegea și pace. Siuan nu putea crede că Elaida era pe urmele lor!

Și ea spera că nu mai e mult. Nu-și dădea seama cât de mult merseseră spre miazăzi de când părăsiseră drumul spre Jehannah. Majoritatea sătenilor știau foarte vag unde se află satul lor și asta doar comparând cu cele mai apropiate orașe, dar când traversaseră Manetherendrelle spre Altara, cu puțin înainte ca Siuan să-i scoată de pe drumul bătătorit, podarul, un bătrân cărunt, cerceta o hartă veche ce cuprindea ținuturile de până la Munții de Negură. Dacă judeca bine, peste doar câteva mile aveau să ajungă la un alt fluviu mare. Ori Boernul, ceea ce însemna că sunt deja în Ghealdan, unde se aflau Profetul și adepții lui, ori Eldarul, cu Amadicia și Mantiile Albe pe malul celălalt.

Instinctul îi spunea că e vorba de Ghealdan, cu sau fără Profet, o surpriză și asta, dacă într-adevăr se aflau atât de aproape. Numai un naiv credea că poate găsi o întrunire a Aes Sedai mai aproape de Amadicia decât era posibil, ceea ce nu era cazul lui Siuan. Indiferent de locul unde se aflau, Ghealdan sau Altara, Amadicia nu putea fi prea departe.

– Cred că domolirea își face efectul asupra lui, mormăi Siuan. Dacă mai rezistă câteva zile...

Min nu spuse nimic; nu avea nici un rost să vorbească dacă femeia nu voia s-o asculte.

Clătinând din cap, Siuan dădu pinteni Belei ca să ajungă din nou în față, strângând hățurile de parcă s-ar fi așteptat ca iapa trupeșă să o ia la fugă, iar Leane reîncepu să-i vorbească dulce lui Logain. Poate chiar ținea la el; nu ar fi fost o alegere mai ciudată decât alegerea lui Min.

Dealurile împădurite alunecau pe lângă ei fără să dea vreun semn de schimbare, doar copaci, buruieni și rugi de mure, amestecați. Ferigile care marcau vechiul drum erau tot acolo, drepte ca săgețile; Leane remarcase că pământul arăta altfel unde fusese drumul, dând de înțeles că Min ar fi trebuit să-și dea seama și ea de asta. Veverițe cu smocuri de păr în urechi le atrăgeau atenția de pe crengile copacilor, ca și trilurile păsărilor. Ce fel de păsări, Min nu avea cum să știe. Poate că Baerlon nu era un oraș în toată puterea cuvântului, în comparație cu Caemlyn, Illian sau Tear, dar ea una se considera orășeancă; păsările erau păsări, nimic mai mult. Și nu-i păsa pe ce fel de pământ creșteau ferigile.

Îndoielile apărură din nou. După Izvoarele Kore i se insinuaseră de mai multe ori în minte, dar până acum îi venise ușor să le ignore. De când plecaseră din Lugard nu-i mai dădeau pace – se trezea gândindu-se la Siuan altfel decât îndrăznise până atunci. Nu că ar fi avut curajul să o întrebe ce și cum; o durea că trebuie să recunoască asta, chiar și în sinea ei. Dar poate că Siuan *nu* știa încotro merge. Putea minți, dat fiind că ferecarea o scutea de Cele Trei Legăminte. Poate că încă mai spera că, dacă își continua drumul, va găsi o urmă a ceea ce își dorea cu disperare. Într-un fel, timid, ce-i drept, Leane începuse să se gândească și la viața ei, nu numai la putere în general, la conducerea Puterii și la Rand. Nu fiindcă acestea din urmă și-ar fi pierdut din importanță, ci fiindcă pentru Siuan altceva nu conta. Turnul Alb și Dragonul Renăscut erau toată viața ei, de care se agăța chiar și dacă trebuia să mintă pentru asta.

Pădurile lăsară loc unui sat întins atât de repede încât Min rămase cu gura căscată. Stejari și pini pitici – copacii pe care îi putea recunoaște – ajungeau până la nici cincizeci de pași de case cu acoperișul de stuf, ridicate din pietre de râu, rotunde, pe dealurile joase. Ar fi pus rămășag că, nu cu mult timp în urmă, pădurea creștea și acolo. Pâlcuri mici de copaci chiar despărțeau unele case, atingându-le pereții cu crengile groase, iar ici și colo buturugi proaspete străjuiau treptele de la intrare. Ulițele arătau de parcă ar fi fost făcute de curând, nu ca

pământul tare, bătătorit de generații de picioare. Bărbați numai în cămăși reînnoiau stuful de pe trei cuburi mari de piatră care trebuie să fi fost hanuri – de fapt, unul chiar avea un rest de firmă, ros de vreme, care atârna deasupra ușii –, dar oriunde privea nu vedea nici urmă de stuf vechi. Prea multe femei trebăluiau în jurul caselor, comparativ cu numărul bărbaților, și prea puțini copii se jucau afară, comparativ cu numărul femeilor. Mirosurile prânzului care se pregătea în cuptoare erau singurul lucru normal din acel loc.

Dacă ceea ce văzuse la început o surprinsese pe Min, ceea ce se afla în fața ei aproape că o făcu să cadă din șa. Femeile mai tinere, care scuturau pături de la ferestre sau lucrau de zor, purtau rochii de lână simple, dar în nici un sat, mare sau mic, nu văzuse atâtea femei în rochii de călărie, din mătase sau lână fină, de toate culorile și croielile. În jurul acestor femei, ca și în jurul majorității bărbaților pluteau aure și imagini, sclipind și schimbându-se mereu; cei mai mulți oameni nu aveau parte de așa ceva, însă Aes Sedai și Străjerii rareori rămâneau fără aură, și atunci doar cel mult o oră. Copiii probabil că aparțineau servitorilor Turnului. Erau foarte puține Aes Sedai care se măritau, dar, din câte știa Min, acestea ar fi făcut orice ca să-și scoată servitorii, împreună cu familiile lor, dintr-un loc în care simțeau că nu pot locui nici ele prea mult. În sfârșit, Siuan găsise ce căuta.

În sat domnea o tăcere stranie. Nimeni nu vorbea. Aes Sedai stăteau nemișcate, urmărindu-i cu privirea, ca și femeile mai tinere și fetele care probabil erau Alese sau chiar novice. Bărbații care numai cu o clipă în urmă se mișcau cu grația animalelor de pradă înghețaseră, cu o mână ascunsă în stuf sau întinsă spre ușă, fără îndoială spre locurile unde își țineau armele. Copiii dispărură, adunați în grabă de adulții care trebuie să fi fost servitori. Sub toți acei ochi care nu clipeau nicicum, Min simți cum i se face măciucă părul de pe ceafă.

Leane arăta neliniștită, aruncând priviri piezișe oamenilor de pe marginea drumului, Siuan însă mergea impasibilă, calmă, spre cel mai mare han, cel cu firma ce nu putea fi descifrată. Descălecă anevoie și o legă pe Bela de inelul de fier

prins de unul dintre stâlpii de piatră care nu părea să fi fost îndreptat de multă vreme. Apropiindu-se de Leane ca să-l ajute pe Logain să coboare de pe cal – Siuan nu se oferea niciodată să-l ajute să urce sau să coboare –, Min făcu ochii roată. Toată lumea se uita la ei, nimeni nu se mișca din loc.

– Niciodată nu m-am așteptat să fiu primită ca o fiică de mult pierdută, murmură ea către cealaltă femeie. Dar de ce nu ne spune nimeni nici măcar bună ziua?

Înainte ca Leane să răspundă – dacă avea de gând să facă așa ceva –, Siuan zise:

– Nu te opri din vâslit când țărmul e-aproape. Adu-l înăuntru.

Siuan dispăru în han, în timp ce Min și Leane îl sprijineau pe Logain în drum spre ușă. Logain mergea împleticit, dar, când cele două încetară să-l împingă înainte, mai făcu un pas și se opri.

Sala mare nu semăna cu nimic din ce văzuse Min până atunci. Șemineurile mari erau reci, desigur, și cu multe pietre lipsă; tavanul de ghips părea putrezit, cu găuri cât capul ei, lăsând să se vadă scândurile. Mese de toate mărimile și formele erau împrăștiate pe podeaua denivelată pe care mai multe fete se chinuiau să o măture. Femei cu fețe atemporale ședeau citind foi de pergament sau dând ordine Străjerilor, unii dintre ei purtând pelerinele cameleonice, sau altor femei, care trebuie să fi fost Alese sau novice. Altele erau prea bătrâne pentru așa ceva, aproape jumătate dintre ele cărunte, arătându-și vârsta; erau și bărbați care nu erau Străjeri, cei mai mulți ieșind în grabă, purtători de mesaje, probabil, sau aducând pergamente sau căni de vin pentru Aes Sedai. Agitația părea că mulțumește pe toată lumea, dând impresia că nimeni nu stă degeaba. Nimburi și imagini dansau prin încăpere, ca niște cununi, atât de multe, încât Min fu nevoită să le ignore înainte să se lase copleșită de ele. Ceea ce nu era deloc ușor, dar reușea s-o facă datorită unui truc pe care îl folosea atunci când se afla în compania mai multor Aes Sedai.

Patru Aes Sedai se apropiară cu pași mărunți ca să-i întâmpine pe nou-veniți, toate numai grație și seninătate, dar

şi glaciale, în fustele lor cu falduri. La vederea acelor trăsături familiare, Min simţi că a revenit acasă după multă vreme în care rătăcise prin lume.

Sheriam îşi fixă imediat ochii verzi, oblici asupra lui Min. Părul ei roşu ca focul era înconjurat de raze albastre şi argintii, ca şi de o lumină blândă, aurie; Min nu ştia ce înseamnă asta. Uşor durdulie, într-o rochie de mătase bleumarin, în clipa aceeea era întruchiparea severităţii.

– Revederea ar fi şi mai îmbucurătoare pentru mine, copilă, dacă aş şti cum ai descoperit că suntem aici şi dacă aş înţelege cum de ţi-a venit ideea asta prostească de a-l aduce şi pe ăsta aici.

Vreo şase Străjeri se şi dăduseră mai aproape, cu mâinile pe săbii şi cu ochii aţintiţi asupra lui Logain, care nu părea să vadă nimic în jur. Min rămase cu gura căscată. De ce o întrebau tocmai pe *ea*?

– Ideea mea pros...? îngăimă ea, dar nu avu timp să spună mai mult.

– Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi murit, aşa cum se vorbea până acum, interveni rece ca gheaţa Carlinya, palidă la faţă.

Nu era gheaţa furiei, ci a raţiunii. Carlinya era Ajah Albă. Rochia ei de culoarea fildeşului părea veche de când lumea. Preţ de o clipă, Min avu imaginea unui corb care pluteşte pe lângă părul ei negru; mai curând un desen decât pasărea însăşi. Crezu că e vorba de un tatuaj şi nu-şi dădu seama ce semnifica. Se concentră asupra feţelor lor, încercând să nu vadă altceva.

– Oricum, pare aproape mort, continuă Carlinya, aproape fără să-şi tragă sufletul. Nu ştiu ce-a fost în mintea ta, dar te-ai ostenit degeaba. Dar şi eu aş vrea să ştiu cum de-ai nimerit în Salidar.

Siuan şi Leane schimbau priviri amuzate, pline de sine, în timp ce mustruluiala continua. Nimeni nu *se uita* la ele.

Myrelle, brunetă, mai mult decât arătoasă în rochia ei de mătase verde cu pieptarul brodat cu fire de aur în diagonală, cu faţa perfect ovală, de obicei afişa un zâmbet atotştiutor care

uneori rivaliza cu noile trucuri ale lui Leane. Acum însă nu zâmbea, dimpotrivă, punea paie pe focul aprins de sora Albă.

– Hai, vorbește, Min! Nu sta ca proasta-n păpușoi.

Myrelle era recunoscută pentru temperamentul ei vulcanic, chiar și printre Ajah Verzi.

– Trebuie să ne spui, adăugă Anaiya cu o voce mai blândă, atinsă totuși de exasperare.

O femeie cu trăsături anoste și mult prea mature, în ciuda feței perfecte de Aes Sedai, acum își netezea rochia gri-pal, arătând ca o mamă care încerca să nu se folosească de băț.

Vom găsi un loc pentru tine și fetele astea, dar trebuie să ne spui cum de-ai ajuns aici.

Min își stăpâni un fior și închise gura. Bineînțeles. Fetele astea. Se obișnuise atât de mult cu ele, încât nu se mai gândea cât de mult se schimbaseră. Se îndoia că vreuna dintre femeile astea le mai văzuse de când fuseseră închise în temnița de sub Turnul Alb. Leane părea gata să izbucnească în râs, iar Siuan nu făcu decât să clatine din cap, dezgustată, spre Aes Sedai.

– Nu eu sunt cea cu care trebuie să vorbiți, îi spuse Min lui Sheriam.

Să se bucure și „fetele astea" de privirile voastre.

– Întrebați-o pe Siuan sau pe Leane, adăugă ea.

Femeile o priviră de parcă și-ar fi pierdut mințile, până când Min arătă cu capul spre cele două tovarășe de drum.

Patru perechi de ochi Aes Sedai se îndreptară spre celelalte două, dar nu le recunoscură imediat. Se uitară, se încruntară și schimbară priviri între ele. Străjerii nu-și dezlipiră ochii de pe Logain, și nici mâinile de pe mânerul sabiei.

– Ferecarea ar avea acest efect, mumură Myrelle în cele din urmă. Am citit despre așa ceva.

– Seamănă în multe privințe, zise Sheriam rar. S-ar putea să fi găsit cineva niște femei care să semene bine cu ele, dar de ce?

Siuan și Leane renunțaseră la aroganță.

– Suntem exact cine s-a spus că suntem, zise Leane pe un ton tranşant. Întrebaţi-ne. Nici o impostoare n-ar putea şti ce ştim noi.

Siuan nu aşteptă întrebările.

– Se prea poate să mă fi schimbat, eu însă ştiu ce fac şi de ce. Ceea ce, pun rămăşag, nu se aplică şi în cazul vostru.

Min scoase un geamăt la auzul vocii de oţel a lui Siuan, dar Myrelle încuviinţă din cap şi spuse:

– E vocea lui Siuan Sanche. Ea este.

– Vocile pot fi schimbate, observă Carlinya, la fel de calmă.

– Dar amintirile? întrebă Anaiya, încruntându-se. Siuan – dacă tu eşti Siuan – la a douăzeci şi doua aniversare a onomasticii tale ne-am certat, noi două. Unde s-a întâmplat asta şi cu ce rezultat?

Siuan zâmbi plină de încredere la femeia căreia rolul de mamă îi venea atât de bine.

– În timpul prelegerii pe care ai susţinut-o în faţa Aleselor despre cauzele dispariţiei atâtor neamuri desprinse din imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim, după moartea acestuia. Apropo, încă îţi mai resping unele dintre argumente. Rezultatul a fost că am petrecut două luni trebăluind trei ore pe zi la bucătărie. „Cu speranţa că ardoarea îţi va fi domolită de căldura de acolo", cred că astea au fost cuvintele tale.

Ar fi greşit dacă ar fi crezut că un singur răspuns era suficient. Anaiya puse alte întrebări –, şi lui Siuan, şi lui Leane –, fiind urmată de Carlinya şi Sheriam, care după toate aparenţele fuseseră novice şi Alese în acelaşi timp cu cele două. Întrebările erau despre tot felul de lucruri pe care o impostoare nu avea cum să le ştie, încurcături în care intraseră, şotii reuşite sau nu, opinii despre diferitele învăţătoare Aes Sedai. Lui Min nu-i venea să creadă că femeile care aveau să devină Suprema Înscăunată şi Păstrătoarea Cronicilor dăduseră de bucluc atât de des, dar în acelaşi timp avea impresia că acesta era numai vârful unui munte înecat de ape, Sheriam părând să nu fi fost prea străină de ele. Myrelle, cea mai tânără dintre ele, se mărgini la a face comentarii amuzate până când Siuan zise ceva despre un păstrăv pus în baia Saroiyei Sedai şi despre o novice

pedepsită pentru asta timp de o jumătate de an ca să se învețe minte. Nu că Siuan ar fi avut timp să vorbească despre toate lucrurile care ar fi trebuit să o învețe minte. Ce dacă spălase cămășile unei Alese de care nu-i plăcea cu buruiana-scărpiniciului pe vremea când era novice? Ce dacă plecase pe furiș din Turn ca să pescuiască? Chiar și Alesele trebuiau să ceară permisiunea de a pleca din Turn între anumite ore. Siuan și Leane răciseră o găleată cu apă cât să nu înghețe și o puseseră în așa fel încât să-i cadă în cap unei Aes Sedai care poruncise să fie bătute, pe nedrept după părerea lor. După strălucirea din ochii Anaiyei, avuseseră noroc că nu fuseseră descoperite la momentul acela. Din câte știa Min despre instruirea novicelor, ca și a Aleselor, aceste femei aveau noroc că fuseseră lăsate să rămână acolo îndeajuns de mult ca să devină Aes Sedai, și în plus mai aveau și bucata lor de pământ.

– Eu, una, sunt mulțumită, spuse în cele din urmă femeia mămoasă, aruncându-le o privire celorlalte.

Myrelle încuviință din cap după ce Sheriam făcu la fel.

– Mai rămâne să stabilim ce facem cu ea, spuse Carlinya, privind-o în ochi pe Siuan, fără să clipească, iar celelalte se arătară brusc tulburate.

Myrelle își țuguie buzele, iar Anaiya lăsă ochii în pământ. Netezindu-și rochia, Sheriam părea că evită să-i privească pe nou-veniți.

– Știm tot ce știam și înainte, le spuse Leane, încruntătura ei exprimându-i cel puțin îngrijorarea. Vă putem fi de folos.

Siuan se întunecase la față – Leane părea amuzată de rememorarea pățaniilor și a pedepselor din copilărie, lui Siuan însă nu-i plăcuse deloc –, dar, în contrast cu privirea ei aproape sfidătoare, vocea îi trăda prea puțin încordarea.

– Voiați să știți cum am dat de voi. Am luat legătura cu una dintre iscoadele voastre, care lucrează și pentru Albastre. Ea mi-a spus despre Sallie Daera.

Min nu pricepu ce era cu Sallie Daera – cine mai era și asta? –, dar Sheriam și celelalte încuviințară dând din cap. Siuan le spusese altceva despre cum le găsiseră, își dădu seama

Min, făcându-le să creadă că încă mai avea acces la iscoadele care o slujiseră cât fusese Suprema Înscăunată.

– Așază-te acolo, Min, îi zise Sheriam, arătând spre singura masă la care nu stătea nimeni, într-un colț. Sau mai ești Elmindreda? Și ține-l pe Logain lângă tine.

Sheriam și celelalte trei le conduseră pe Siuan și Leane în colțul opus. Alte două femei în rochii de călărie li se alăturară înainte de a dispărea toate printr-o ușă nouă, cu scândurile neceruite.

Oftând, Min îl apucă de braț pe Logain și îl duse la masă, îl lăsă pe o bancă neșlefuită și se așeză pe un scaun cu spătar, care de-abia se ținea pe picioare. Doi dintre Străjeri veniră aproape de ei și se sprijiniră de perete. Nu păreau că îl supraveghează pe Logain, dar Min îi știa bine pe gaidini; vedeau totul și își scoteau săbiile din teacă în mai puțin de o fracțiune de secundă, chiar dacă dormeau.

Așadar, nimeni nu le primise cu brațele deschise, chiar dacă Siuan și Leane fuseseră recunoscute. Mda, la ce altceva putea să se aștepte? Siuan și Leane fuseseră cele mai puternice femei din Turnul Alb; acum nu mai erau nici măcar Aes Sedai. Celelalte probabil că nu știau cum să le trateze. Mai ales că aduseseră cu ele și un Dragon Fals domolit. Siuan ar fi mai bine să nu mintă sau să-și facă vreun plan în privința lui. Min nu credea că Sheriam și celelalte vor avea la fel de multă răbdare cum avusese Logain.

Cel puțin Sheriam o recunoscuse. Se ridică din nou în picioare, cât să se uite pe geamul crăpat în uliță. Caii lor erau tot acolo, dar unul dintre Străjerii care nu-i supravegheau sigur ar fi oprit-o înainte de a desface hățul lui Trandafirul-Sălbatic. Ultima oară când se aflase în Turn, Siuan se chinuise mult până să-i găsească o deghizare care s-o mulțumească. Fără folos, se pare. Deși nu credea că vreuna știa ceva despre imaginile văzute de ea. Siuan și Leane păstraseră secretul cu strășnicie. Ceea ce nu putea decât să o bucure pe Min. Dacă aceste Aes Sedai ar afla ceva, ar prinde-o în plasa lor la fel cum făcuseră și cu Siuan, și niciodată nu ar mai ajunge la

Rand. Nu avea cum să arate ce învățase de la Leane dacă o ținea în lesă aici.

Sigur, faptul că o ajutase pe Siuan să ajungă aici, faptul că ajutase la aducerea Aes Sedai în sprijinul lui Rand era foarte important, dar, pe lângă el, mai conta și interesul ei. Să-l facă pe bărbatul a cărui privire nu se oprise de două ori asupra ei să se îndrăgostească de ea înainte de a-și pierde mințile. Poate că era și ea la fel de nebună pe cât îi era lui scris să fie.

– Atunci vom face o pereche pe cinste, murmură ea ca pentru sine.

O fată cu ochii verzi, plină de pistrui, care era probabil o novice, se opri în dreptul mesei ei.

– Vrei să mănânci sau să bei ceva? Avem tocană de vânat și pere sălbatice. Poate găsim și niște brânză, zise ea, nereușind, în ciuda eforturilor, să-și dezlipească ochii mari de pe Logain.

– Pere și brânză, mulțumesc, îi spuse Min.

În ultimele două zile, mai mult flămânzise; Siuan reușise să prindă câțiva pești într-un pârâu, iar Logain vânase câte ceva când nu trăseseră la un han sau la o fermă. Fasolea uscată nu era mâncare, după părerea ei.

– Și niște vin, dacă aveți. Dar mai întâi aș vrea să știu ceva. Unde ne aflăm, dacă nu-i cumva un secret. Satul ăsta se numește Salidar?

– În Altara. Eldarul e la vreo milă, spre apus. Amadicia este pe partea cealaltă, răspunse fata, oferind o imitație jalnică de mister Aes Sedai.

Unde să se ascundă Aes Sedai mai bine decât într-un loc în care nimeni nu le poate căuta?

– N-ar trebui să ne ascundem, spuse răstit o tânără oacheșă, cu părul cârlionțat.

Min o recunoscu, era o Aleasă pe nume Faolain; după părerea ei, ar fi trebuit să fie tot în Turn. Lui Faolain nu-i plăcea de nimeni și de nimic, din câte știa Min, și de multe ori spunea că le-ar alege pe Ajah Roșii. O susținătoare perefectă pentru Elaida.

– De ce-ați venit aici? Cu *el! Ea* de ce-a venit? întrebă Faolain, Min neavând nici un dubiu la cine se referea. Din cauza

ei trebuie să ne ascundem. N-am crezut că l-a ajutat să scape pe Mazrim Taim, dar, dacă își face apariția aici cu *el*, poate că a făcut-o.

– Destul, Faolain, îi spuse Alesei cu fața rotundă o femeie zveltă, cu părul negru care îi ajungea până în talie.

Lui Min i se păru că o cunoaște pe femeia cu rochia de călărie din mătase de un auriu-închis. Edesina. O Galbenă, din câte știa ea.

– Vezi-ți de treburile tale, zise Edesina. Tabiya, dacă tot ai spus că-i aduci de mâncare, ce mai stai, adu-i.

Edesina nu urmări plecăciunea îmbufnată a lui Faolain – novicea făcu una adâncă și plecă repede –, ci puse o mână pe capul lui Logain. Cu ochii ațintiți asupra mesei, Logain nu păru să observe.

În fața ochilor lui Min se ivi brusc un colier argintiu, împodobind gâtul femeii, și la fel de brusc păru că se face bucăți. Min se cutremură. Nu-i plăceau imaginile legate de seanchani. Cel puțin Edesina va scăpa, într-un fel sau altul. Chiar dacă Min intenționase să o dea în vileag, nu avea nici un rost să o avertizeze; nu schimba cu nimic datele problemei.

– Este efectul domolirii, zise Aes Sedai o clipă mai târziu. Cred că nu mai vrea să trăiască. N-am cum să-l ajut. Și nu sunt sigură că ar trebui s-o fac, dacă aș putea.

Privirea pe care i-o aruncă lui Min înainte de a pleca era departe de a fi prietenoasă.

O femeie elegantă, impunătoare, într-o rochie roșiatică, se opri la câțiva pași, examinându-i pe Min și pe Logain cu niște ochi reci, inexpresivi. Kiruna era Verde, cu maniere regale; era sora regelui din Arafel, cel puțin așa auzise Min, dar se purtase frumos cu Min în Turn. Deși Min îi zâmbi, ochii aceia negri, mari trecură peste ea fără să dea de înțeles că o recunoscuseră, Kiruna ieșind maiestuoasă din han, urmată numaidecât de patru Străjeri, unul mai deosebit decât celălalt, dar toți cu același fel amenințător de a se mișca.

Așteptând să-i vină mâncarea, Min speră că Siuan și Leane aveau parte de o primire mai caldă.

CAPITOLUL 27

Practica modestiei

– V-ați pierdut cârma, le spuse Siuan celor șase femei care ședeau fiecare pe un altfel de scaun.

Încăperea era un talmeș-balmeș. Pe două mese mari, de bucătărie, lipite de pereți, se înșiruiau pene de scris, călimări și sticluțe cu nisip. Lămpi mai mari sau mai mici, unele din lut smălțuit, altele aurite, lumânări de toate lungimile și grosimile erau gata să ofere lumină la căderea nopții. O bucată de covor de mătase illiană, bogată în nuanțe de albastru, roșu și auriu, acoperea o parte din podeaua de scânduri neșlefuite, înnegrite de vreme. Siuan și Leane se așezaseră față în față cu celelalte, astfel încât să poată fi privite drept în față. Ferestrele deschise, cu geamul crăpat sau înlocuit cu mătase îmbibată în ulei, lăsau să intre o boare de vânt, dar nu îndeajuns ca să alunge zăpușeala. Siuan își spuse că nu le invidia pe aceste femei că știau să conducă Puterea – trecuse de faza asta –, dar le invidia fiindcă nici una nu asuda. Fața ei era tot o apă.

– Tot ce se întâmplă afară e de fațadă. Poate între voi reușiți să vă amăgiți, și poate chiar pe gaidini – deși, dacă aș fi în

locul vostru, n-aș conta pe asta – pe mine însă n-aveți cum să mă amăgiți.

Ar fi vrut ca Morvrin și Beonin să nu fi făcut parte din acel grup. Morvrin era sceptică în toate privințele, în ciuda privirii ei placide, vag absentă uneori, o Brună trupeșă, cu șuvițe de păr alb, care avea nevoie de șase dovezi ca să creadă că peștele are solzi. Și Beonin, o Cenușie drăguță, cu părul de un auriu-închis și ochii albaștri-cenușii atât de mari încât îți dădeau impresia că era mereu surprinsă · pe lângă Beonin, Morvrin părea naivă.

– Elaida are Turnul în mână și știți prea bine că-l va manipula pe Rand al'Thor, zise Siuan pe un ton disprețuitor. Mare noroc dacă nu va intra în panică și-l va domoli înainte de Tarmon Gai'don. Știți că, oricât de pornite ați fi împotriva bărbatului care conduce Puterea, Roșiile sunt de zece ori mai pornite decât voi. Turnul Alb se află în situația cea mai vulnerabilă, când ar trebui să fie în situația cea mai avantajoasă pentru el, în mâinile unei neisprăvite tocmai în momentul în care ar trebui să aibă o conducătoare destoinică.

Siuan strâmbă din nas, privindu-le pe fiecare în ochi.

– Iar voi stați aici, la voia întâmplării. Sau mă puteți convinge că faceți mai mult decât să bateți darabana și să tăiați frunze la câini?

– Ești de acord cu Siuan, Leane? întrebă Anaiya cu blândețe.

Siuan niciodată nu înțelesese de ce lui Moiraine îi plăcea de femeia asta. A încerca să faci ceva împotriva voinței ei era ca și cum ai lua la bătaie un sac plin cu puf. Nu te înfrunta și nici nu încerca să te contrazică; pur și simplu nu voia să se miște din loc. Până și felul în care ședea pe scaun, cu mâinile împreunate, îi dădea aerul unei femei care așteptă să frământe aluatul, și nu o Aes Sedai.

– În parte, răspunse Leane.

Siuan îi aruncă o privire aspră pe care însă Leane nu o luă în seamă.

– Despre Elaida, cu siguranță. Elaida îl va manipula pe Rand al'Thor așa cum manipulează și Turnul. În rest, știu că v-ați străduit din greu să adunați cât mai multe surori aici

și sper că vă străduiți la fel de mult ca să faceți ceva împotriva Elaidei.

Siuan pufni tare din nas. În drum spre sala mare a hanului, zărise cum mai multe pergamente erau examinate cu mult interes. Liste de provizii, cherestea pentru construcții, tăierea copacilor, repararea caselor și curățarea fântânilor. Nimic altceva. Nimic care să arate cât de cât a raport despre preocupările Elaidei. Aceste Aes Sedai intenționau să ierneze aici. Nu era nevoie decât ca o Albastră să fie prinsă, după ce a aflat despre Salidar, și să fie luată la întrebări – nu putea ascunde prea multe dacă Alviarin se ocupa de asta – și Elaida ar ști exact unde să le prindă. În timp ce ele își făceau griji despre răsaduri și adunatul lemnelor de foc înaintea primului îngheț.

– Atunci nu mai avem ce discuta, spuse Carlinya pe un ton glacial. Se pare că nu înțelegeți că nu mai sunteți Suprema Înscăunată și Păstrătoarea Cronicilor. Nu mai sunteți nici măcar Aes Sedai.

Unele dintre femei avură bunul-simț să pară încurcate. Nu Morvrin sau Beonin, ci celelalte. Nici unei Aes Sedai nu-i plăcea să vorbească despre ferecare sau să i se amintească despre asta; li se părea prea mult, mai ales în fața celor două.

– Nu spun asta ca să demonstrez cât de haină sunt, continuă Carlinya. Nu credem în acuzațiile care vi se aduc – în ciuda tovarășului de drum – altfel n-am mai fi aici, dar un lucru e sigur: nu mai puteți fi ceea ce ați fost pentru noi.

Siuan și-o amintea bine pe Carlinya, și ca novice, și ca Aleasă. O dată pe lună făcea câte o boroboață, una mică, pentru care trebuia să muncească încă o oră-două. Exact o dată pe lună. Nu voia ca toate celelalte să creadă că se supune orbește. Acelea fuseseră singurele ei încălcări ale regulamentului – altele nu făcuse, nici nu sărise calul vreodată; nu ar fi fost logic – și totuși, niciodată nu înțelesese de ce restul fetelor o considerau cea mai îndrăgită Aes Sedai. Foarte multă logică și puțin simț practic: aceasta era Carlinya.

– Chiar dacă ceea ce vi s-a făcut s-a încadrat în litera legii, suntem de acord că a fost nedrept pe de-a-ntregul, o denaturare extremă a spiritului legii, zise Sheriam cu înțelegere.

Spătarul scaunului atins de părul ei roşu ca focul era împodobit în mod absurd cu mai mulţi şerpi care se luptau între ei.

– Indiferent de ce spune lumea, cele mai multe dintre acuzaţiile care vi s-au adus erau atât de şubrede încât ar fi trebuit respinse din prima clipă.

– Nu şi acuzaţia conform căreia ştia despre Rand al'Thor şi voia să-l ascundă, interveni Carlinya.

Sheriam încuviinţă din cap.

– Dar şi aşa pedeapsa a fost prea grea. Şi nici n-ar fi trebuit să fii judecată în secret, fără să ţi se dea şansa de a te apăra. Să nu-ţi fie teamă că noi, cele de-aici, îţi vom întoarce spatele. Vom avea grijă ca amândouă să fiţi tratate cum trebuie.

– Mulţumesc, spuse Leane, cu vocea pierită, aproape tremurată.

Siuan făcu o grimasă.

– Nici măcar nu m-aţi întrebat de spioanele pe care le pot folosi.

O simpatizase pe Sheriam pe vremea când fuseseră amândouă novice, dar anii şi poziţia ei le îndepărtaseră. „Tratate cum trebuie"! Ce să-ţi spun!

– Aeldene e aici? întrebă ea.

Anaiya dădu să clatine din cap, dar se opri.

– Bănuiam eu, altfel aţi şti mai multe. Le-aţi lăsat când îşi trimiteau înştiinţările spre Turn.

Aes Sedai începeau încet-încet să se dumirească; nu ştiau de odaia de lucru a lui Aeldene.

– Am condus iscoadele Ajah Albastră înainte de a deveni Suprema Înscăunată, continuă Siuan.

Aes Sedai se arătară şi mai surprinse.

– Cu puţin efort fiecare spioană Albastră, ca şi cele care m-au slujit pe când eram Suprema Înscăunată îşi pot trimite înştiinţările spre voi, pe rute care nu le pot dezvălui destinaţia finală.

Era nevoie de mult mai mult efort, dar Siuan îşi schiţase deja în minte aproape totul şi, pe moment, nu considera că trebuie să le spună mai mult.

– Și pot continua să trimită înștiințări spre Turn, înștiințări care conțin... ce vreți voi să creadă Elaida.

Era cât pe ce să spună „ce vrem noi"; trebuia să fie atentă ce vorbește.

Bineînțeles că ideea le displăcea. Chiar dacă femeile care se ocupau de ele nu erau cunoscute de multă lume, erau absolut toate Aes Sedai. Și întotdeauna fuseseră Aes Sedai. Dar acesta era singurul mijloc prin care Siuan putea pătrunde în cercurile care luau deciziile importante. Altfel le-ar fi expediat pe amândouă într-o căsuță, cu o servitoare care să se îngrijească de ele, unde ar fi primit din când în când vizita unei Aes Sedai curioasă să vadă niște femei care fuseseră ferecate, și tot așa până la moarte. Care nu putea fi departe, în situația aceea.

„Lumină sfântă, ar putea chiar să ne și mărite!" Unele credeau că un soț și câțiva copii puteau ocupa tot timpul unei femei, făcând-o să uite de rolul pe care îl jucase Puterea Supremă în viața ei. Multor femei, ferecate de prea mult *saidar* sau de testarea ter'angrealului, li se găsiseră soți de către Aes Sedai. Din moment ce femeile care se măritau se îndepărtau cât puteau de Turn și de amintirile legate de el, teoria rămânea nedemonstrată.

– N-ar trebui să fie greu să iau legătura cu cele care au fost spioane înainte ca eu să fiu Păstrătoarea Cronicilor, zise Leane cu sfială. Dar și mai important e că, în calitate de Păstrătoare, am avut spioane chiar în Tar Valon.

Luate prin surprindere, unele făcură ochii mari, Carlinya însă și-i miji pe ai ei. Leane clipi de câteva ori, își schimbă poziția pe scaun și zâmbi pierit.

– Întotdeauna am crezut că e o prostie să acorzi mai multă atenție stării de spirit din Ebou Dar sau Bandar Eban decât celei din propriul nostru oraș.

Femeile astea trebuiau să înțeleagă adevărata valoare a spioanelor din Tar Valon.

– Siuan.

Aplecându-se în față, pe scaunul ei cu brațe groase, Morvrin rosti numele tare, de parcă ar fi vrut să fie clar că nu a spus Maică. Fața aceea rotundă arăta mai mult încăpățânată

decât placidă, robustețea ei fiind acum întruchiparea amenințării. Pe vremea când Siuan era novice, Morvrin părea să nu bage în seamă boroboațele pe care le făceau fetele din jurul ei, dar atunci când le băga în seamă avea grijă să le dreagă singură, în așa fel încât zile în șir toată lumea stătea smirnă și nu se auzea nici musca.

– De ce te-am lăsa să faci cum vrei tu? Doar ai fost ferecată, femeie. Indiferent de ce-ai fost înainte, acum nu mai ești Aes Sedai. Dacă vrem numele acestor iscoade, ni le veți da amândouă.

Ultimele cuvinte le rostise cu multă siguranță; le vor da amândouă, într-un fel sau altul. Le vor da, dacă aceste femei le vor dori cu adevărat.

Leane tremura vizibil; scaunul lui Siuan scârțâi când aceasta își îndreptă spinarea.

– Știu că nu mai sunt Suprema Înscăunată. Credeți că nu știu că am fost ferecată? Fața mi-e schimbată, dar nu și ce am înăuntru. Tot ce-am știut vreodată e în capul meu. Folosiți-l! Pentru numele Luminii, folosiți-mă!

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze – „Să mă ardă focul dacă am să le las să mă dea deoparte!" – și Myrelle se folosi de pauză ca să intervină:

– Temperament tineresc și-o față tinerească.

Zâmbind, se așeză pe marginea unui scaun cu spătarul tare care ar fi putut sta în fața unui șemineu dacă stăpânului nu i-ar fi păsat că îi cădea vopseaua. Zâmbetul însă nu era cel obișnuit, obosit și în același timp atotștiutor, iar ochii ei negri, aproape la fel de mari ca ai lui Beonin, erau plini de compătimire.

– Sunt sigură că nimeni nu vrea să te simți inutilă, Siuan. De asemenea, sunt sigură că toate vrem să folosim ceea ce știi. Ceea ce știi ne va fi de mare folos.

Siuan nu avea nevoie de compătimirea ei.

– Se pare că ați uitat de Logain și de motivul pentru care l-am târât după noi tot drumul de la Tar Valon.

Intenția ei nu fusese să aducă vorba despre asta, dar dacă tot o compătimeau... „Ideea mea prostească?"

– Foarte bine, Siuan, zise Sheriam. Care a fost motivul?

– Primul pas în detronarea Elaidei este ca Logain să spună Turnului și lumii întregi dacă va fi nevoie că cele din Ajah Roșie au făcut din el un Dragon Fals ca să-l poată da jos, răspunse Siuan, sigură că acum stăteau toate cu urechile ciulite. A fost găsit de Roșii în Ghealdan cu cel puțin un an înainte de a se proclama Dragon, dar, în loc să-l aducă în Tar Valon ca să fie domolit, i-au vârât în cap ideea că este Dragonul Renăscut.

– Ești absolut sigură? întrebă Beonin calmă, cu un puternic accent tarabonez, stând nemișcată pe scaunul ei înalt, cu fundul de stuf, și privind-o cu atenție.

– Nu știe cine suntem, eu și Leane. A vorbit de câteva ori cu noi în timpul călătoriei, noaptea târziu, când Min dormea, iar el nu se putea odihni. N-a spus nimic înainte, fiindcă, după părerea lui, tot Turnul e în spatele acestei trebi, dar știe că surorile Roșii l-au domolit și i-au spus despre Dragonul Renăscut.

– De ce? întrebă Morvrin.

– Întocmai, de ce? se alătură Sheriam. Oricare dintre noi s-ar da peste cap ca un om ca ăsta să fie domolit, dar o Ajah Roșie numai pentru așa ceva trăiește. De ce să creeze un Dragon Fals?

– Logain nu știa, răspunse Siuan. Poate că au mai mult de câștigat dacă prind un Dragon Fals decât dacă domolesc un amărât care ar putea teroriza un sat întreg. Poate că au motive să scornească mai multă dezordine.

– Noi nu vrem să spunem că au avut de-a face cu Mazrim Taim sau cu oricare altul, adăugă Leane repede. Fără îndoială, Elaida vă va spune tot ce vreți să știți.

Siuan le privi cum cugetă în tăcere. Nu se gândiseră că ar putea minți. „Avantajul de a fi ferecată." Nu le trecea prin cap că prin ferecare se tăiau toate legăturile cu Cele Trei Legăminte. E adevărat, unele Aes Sedai studiau femeile ferecate, dar o făceau cu prudență și fără prea multă tragere de inimă. Nici uneia nu-i convenea să i se amintească de ceea ce i se putea întâmpla.

În privința lui Logain, Siuan nu-și făcea griji. Atâta timp cât Min continua să vadă ceea ce credea ea că vede. Logain

va trăi de-ajuns ca să spună ceea ce voia Siuan, după ce va avea o discuție cu el. Nu îndrăznise să-l lase să meargă de capul lui, ceea ce Logain ar fi făcut dacă Siuan ar fi vorbit cu el mai din timp. Dar acum era singura lui șansă de a se răzbuna pe cele care îl domoliseră, chiar dacă era înconjurat din nou de atâtea Aes Sedai. Răzbunare doar împotriva Ajah Roșii, e adevărat, dar va trebui să se mulțumească și cu atât. Să nu dai vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Îi aruncă o privire lui Leane, care zâmbea pierit. Asta era bine. Leane strâmba mereu din nas că nu-i împărtășea ce planuri are cu Logain – îi spusese, în sfârșit, azi-dimineață –, dar Siuan se ferea prea mult de alții ca să dezvăluie ceva, chiar și unei prietene. Considera că ideea amestecului surorilor Roșii cu alți Dragoni Falși fusese bine inoculată. Roșiile fuseseră la conducerea celor care o răsturnaseră. Când se va termina totul, s-ar putea să nu mai rămână nici urmă de Ajah Roșie.

– Asta schimbă mult lucrurile, zise Sheriam după o vreme. Nu ne putem supune unei Supreme Înscăunate care se pretează la așa ceva.

– Să vă supuneți ei? făcu Siuan, pentru prima oară cu adevărat surprinsă. Chiar vă gândeați să vă întoarceți ca să pupați inelul Elaidei? Știind tot ce-a făcut și ce va face?

Leane se înfioră pe scaunul ei, vrând parcă să le spună și ea câteva cuvinte de la obraz, dar celelalte căzuseră deja de acord că Siuan era cea care își pierdea cumpătul.

Sheriam arăta puțin stingheră, pe obrajii măslinii ai lui Myrelle se zăriră câteva pete de culoare, celelalte însă primiră izbucnirea lui Siuan cu un calm imperturbabil.

– Turnul trebuie să fie puternic, interveni Carlinya cu o voce dură precum o piatră înghețată. Dragonul a Renăscut, Ultima Bătălie se apropie, iar Turnul trebuie să fie întreg.

Anaiya încuviință din cap.

– Îți înțelegem motivele pentru care nu-ți place de Elaida, pentru care o urăști chiar. Le înțelegem, dar trebuie să ne gândim la Turn și la lumea întreagă. Mărturisesc că nici mie nu-mi place de Elaida. Dar, ca să spun drept, nici după Siuan nu m-am omorât. Nu e nevoie să-ți *placă* de Suprema Înscău-

nată. Nu trebuie să te încrunți așa, Siuan. Aveai limba ascuțită încă de când erai novice, iar acum o ai și mai și. Ca Supremă Înscăunată le-ai pus pe surori să facă tot ce voiai tu, fără să le explici prea des și de ce. O combinație care nu-i pe placul nimănui.

– Am să încerc să-mi... îndulcesc vorba, spuse Siuan sec.

Femeia asta se aștepta ca Suprema Înscăunată să o trateze pe fiecare soră ca pe o prietenă din copilărie?

– Dar sper că, după tot ce v-am spus eu aici, să nu mai vreți să îngenunchеați la picioarele Elaidei, continuă ea.

– Dacă așa îți îndulcești tu vorba, s-ar putea să ți-o îndulcesc eu, în caz că îți dăm voie să conduci spioanele pentru noi, zise Myrelle alene.

Sigur, nu ne putem întoarce în Turn acum, spuse Sheriam. Mai ales după ce-am aflat asta. Nu ne vom întoarce decât atunci când o vom detrona pe Elaida.

– Indiferent de ce-a făcut ea până acum, Roșiile vor continua să o sprijine, zise Beonin, o constatare, nu o obiecție.

Nu era un secret pentru nimeni că Roșiilor nu le convenea că, de la Bonwhin încoace, nici o Supremă Înscăunată nu mai fusese aleasă din rândurile lor. Morvrin înclină din cap de câteva ori.

– Ca și altele. Cele care au mers prea mult pe mâna Elaidei ca să aibă alte opțiuni. Cele care îi vor sprijini autoritatea, oricât de nocivă ar fi ea. Și cele care cred că noi nu facem decât să scindăm Turnul, tocmai când unitatea lui trebuie păstrată cu orice preț.

– Numai Roșiile nu pot fi abordate, numai cu ele nu se poate negocia, zise Beonin cu înțelepciune.

Medierea și negocierea erau singurul ei motiv de a exista.

– Se pare că ne vor fi de folos spioanele tale, Siuan, spuse Sheriam și privi în jur spre celelalte. Doar dacă nu credeți că ar trebui să i le luăm.

Morvrin fu ultima care clătină din cap, după o privire insistentă care o făcu pe Siuan să se simtă dezbrăcată, cântărită și măsurată.

Fără să vrea, scoase un oftat de ușurare. Nu o viață scurtă în care să se usuce într-o amărâtă de căsuță, ci o viață trăită cu un scop anume. Care putea fi și ea scurtă – nimeni nu știa cât trăia o femeie ferecată, dacă se găsea ceva care să înlocuiască Puterea Supremă –, dar cu un scop anume putea fi destul de lungă. Așadar, Myrelle voia să-i îndulcească limba. „Am să-i arăt eu, Ajah Verde cu ochi de vulpe – am să-mi țin gura și-am să fiu fericită dacă doar se va uita la mine fără să-mi zică nimic. Știam că se va ajunge aici. Arză-m-ar focul dacă nu știam."

– Mulțumesc, Aes Sedai, zise ea pe cel mai umil ton posibil.

O durea să i se adreseze astfel; era încă o lovitură, încă ceva care-i amintea că ea nu mai era așa ceva.

– Voi încerca să fiu la înălțime.

Myrelle nu trebuia să încline din cap cu atâta satisfacție. Siuan ignoră vocea interioară care-i spuse că și ea ar fi făcut la fel sau poate chiar mai mult, dacă era în locul lui Myrelle.

– Dacă-mi permiteți, nu cred că e de-ajuns să așteptați până găsiți sprijin suficient în Divanul Turnului ca s-o detronați pe Elaida, interveni Leane.

Siuan afișă o privire interesată, de parcă ar fi auzit asta pentru prima dată.

– Elaida stă în Tar Valon, în Turnul Alb, și pentru restul lumii este Suprema Înscăunată, continuă ea. Pe moment, voi nu sunteți decât un grup de disidente. Vă poate declara rebele și agitatoare, cuvinte pe care, venind din partea Supremei Înscăunate, lumea sigur le va crede.

– N-o putem împiedica să fie Suprema Înscăunată înainte de a fi detronată, spuse Carlinya, foindu-se pe scaun plină de dispreț.

Dacă ar fi purtat șalul ei cu ciucuri albi și l-ar fi tras în jurul gâtului.

– Dar puteți da lumii o adevărată Supremă Înscăunată, zise Leane, adresându-se nu doar surorii Albe, ci tuturor, privindu-le pe fiecare în parte, sigură pe ce spune și, în același timp, dând o sugestie pe care spera ca toate celelalte s-o accepte.

Siuan fusese cea care îi spusese că tehnicile pe care le folosea asupra bărbaților puteau fi adaptate la femei.

– Am văzut în sala mare ca și pe ulițe Aes Sedai din fiecare Ajah, mai puțin din cea Roșie. Puneți-le să aleagă un Divan al Turnului aici, care să aleagă o nouă Supremă Înscăunată. Pe urmă vă puteți prezenta lumii drept adevăratul Turn Alb, în exil, iar despre Elaida puteți spune că e o uzurpatoare. Dacă mai punem și dezvăluirile făcute de Logain, vă mai îndoiți pe cine vor accepta neamurile drept adevărata Supremă Înscăunată?

Ideea prinse imediat. Siuan le văzu cum o întorc pe toate fețele. Numai Sheriam se găsi să o conteste.

– Asta va însemna că Turnul chiar este scindat, spuse cu tristețe femeia cu ochii verzi.

– E deja scindat, remarcă Siuan cu sarcasm și imediat regretă, văzând că toate o privesc acuzator.

Ideea trebuia să vină din partea lui Leane. Siuan avea reputația de manipulatoare și orice propunere din partea ei ar fi putut fi întâmpinată cu suspiciune. Tocmai de aceea începuse prin a le ataca; n-ar fi fost crezută dacă ar fi început pe un ton împăciuitor. Tocmai de aceea le tratase ca și cum încă se mai credea Suprema Înscăunată – ca să le facă să o pună la punct. Prin comparație, Leane trebuia să pară mai cooperantă, să ofere mai puțin ca să fie crezută mai mult. Rolul ei nu i se păruse prea greu – până se văzuse nevoită să le roage; în momentul acela îi venise să le atârne pe toate la uscat. Să stea ele aici, fără să facă nimic!

„Nu trebuia să-ți faci griji că ar putea intra la bănuieli. Toate cred că nu se mai poate conta pe tine." Dacă totul decurgea conform planului, nu aveau cum să-și schimbe părerea. Putea fi utilă, dar nu cine știe ce, o cantitate neglijabilă. Era dureros pentru ea, dar Duranda Tharne îi demonstrase în Lugard cât de mult se impunea acest comportament. Aes Sedai o acceptau numai în condițiile impuse de ele, de aceea trebuia să dea impresia că le îndeplinește.

– Îmi pare rău că nu m-am gândit eu la asta, continuă ea. Acum că am auzit-o din gura lui Leane, ideea vă arată cum să reconstruiți Turnul fără să-l demolați.

– Mie tot nu-mi place, zise Sheriam, cu fermitate în glas. Dar dacă trebuie, trebuie. Roata țese cum îi este voia și, cu ajutorul Luminii, o va alunga pe Elaida de pe tron.

– Va trebui să negociem cu surorile care rămân în Turn, cugetă Beonin, numai pe jumătate pentru sine. Suprema Înscăunată pe care o vom alege va trebui să fie o negociatoare abilă, nu?

– Va fi nevoie de o minte limpede, interveni Carlinya. Noua Supremă Înscăunată trebuie să fie o femeie cu o rațiune și o logică de fier.

Pufnetul lui Morvrin le făcu pe celelalte să sară de pe scaun.

– Sheriam are rangul cel mai înalt dintre noi, ea ne-a ținut la un loc când fiecare încerca s-o ia în altă direcție.

Sheriam clătină din cap, dar Myrelle nu o lăsă să vorbească.

– Sheriam este o opțiune excelentă. Sunt sigură că toate surorile Verzi o sprijină.

Anaiya deschise gura, evident ca să-și exprime acordul. Era momentul ca Siuan să pună piciorul în prag, până nu era prea târziu.

– Am o propunere, dacă se poate.

Considera că poate stăpâni mai bine modestia decât umilința. Era o trăsătură pe care trebuia neapărat să și-o cultive. „Myrelle nu va fi singura care va încerca să mă chelfănească dacă voi sări calul. Indiferent despre ce va fi vorba." Numai că nu vor încerca; chiar o vor face. Aes Sedai așteptau – nu, pretindeau – respect din partea celor care nu erau Aes Sedai.

– Eu cred că cea pe care o veți alege va trebui să fi fost prezentă în Turn când am fost... detronată. N-ar fi mai bine ca femeia care reunește forțele Turnului să fie una pe care nimeni să n-o poată acuza că s-a dat de partea cuiva în ziua aceea?

Dacă o ținea tot așa, sigur îi plesnea o venă din cap.

– Cineva care conduce Puterea foarte bine, adăugă Leane. Cu cât o conduce mai bine, cu atât reprezintă Turnul mai bine. Sau îl va reprezenta, după îndepărtarea Elaidei.

Lui Siuan îi venea să-i tragă un picior lui Leane. Ideea aceea trebuia să aștepte cel puțin o zi, să fie avansată doar când Aes Sedai începeau să aleagă. Și ea, și Leane le cunoșteau destul de bine ca să-i găsească fiecăreia o slăbiciune, o mică îndoială care să-i pună sub semnul întrebării compatibilitatea cu eșarfa și sceptrul. Prefera să străbată goală-pușcă un banc de știuci decât să-și dea seama femeile alea că încearcă să le manipuleze.

– O soră care nu era în Turn, zise Sheriam, încuviințând din cap. Ai dreptate, Siuan. Foarte bine.

Ce ușor treceau de la una la alta, acum o mângâiau pe cap. Morvrin își țuguie buzele.

– Nu va fi ușor să găsim pe cineva potrivit.

– Puterea ne limitează opțiunile, observă Anaiya privind în jur. Nu va face din ea un simbol mai bun, cel puțin pentru celelalte surori, dar conducerea Puterii adesea merge mână în mână cu puterea voinței și cea pe care o vom alege va avea, cu siguranță, nevoie de așa ceva.

Carlinya și Beonin fură ultimele care se arătară de acord. Siuan rămase impasibilă, zâmbind doar în sinea ei. Scindarea Turnului schimbase multe lucruri, multe feluri de a gândi, pe lângă al ei. Femeile acestea le adunaseră pe surori aici, iar acum discutau pe cine să prezinte noului Divan al Turnului, de parcă aceasta nu ar fi fost alegerea Divanului. Nu va fi greu să le convingă, cu foarte mult tact, că noua Supremă Înscăunată va trebui să fie o soră pe care să o conducă ele din umbră. Și fără știrea lor, și ele, și Suprema Înscăunată pe care voiau s-o aleagă în locul ei vor fi conduse din umbră chiar de ea. Împreună cu Moiraine se străduise prea mult ca să-l găsească pe Rand al'Thor și să-l pregătească, sacrificase prea mult, ca să riște ca altcineva să încurce lucrurile.

– Pot să mai fac o propunere?

Modestia pur și simplu nu o prindea; trebuia să găsească altceva. Așteptă ca Sheriam să încuviințeze din cap, încercând să nu scrâșnească din dinți.

– Elaida va încerca să descopere unde se află Rand al'Thor; cu cât am înaintat spre miazăzi, cu atât am auzit mai

multă lume care spunea că Rand a părăsit Tearul. Și eu cred că a plecat de-acolo și mai cred că știu încotro a luat-o.

Nu era nevoie să le spună că trebuia să-l găsească înaintea celor din Tar Valon. Asta înțelegeau toate. Elaida nu numai că îl va manipula, dar, dacă va pune mâna pe el și îl va domoli și îl va ține sub control, orice speranță în detronarea ei va fi spulberată. Conducătorii cunoșteau Profețiile, chiar dacă cei mai mulți dintre supușii lor habar nu aveau de ele; de voie, de nevoie, îi vor ierta și o duzină de Dragoni Falși.

– Unde? întrebă Morvrin răstit, cu o fracțiune de secundă înaintea lui Sheriam, Anaiyei și a lui Myrelle.

– Pustiul Aiel.

Urmă o clipă de tăcere, după care Carlinya spuse:

– Dar e absurd.

Siuan își înghiți o replică mânioasă și schiță ceea ce spera a fi un zâmbet de scuză.

– Poate, dar am citit ceva despre Aieli pe când eram Aleasă. Gitara Moroso credea că unele dintre Înțeleptele Aiel ar putea conduce Puterea.

Gitara era Păstrătoarea Cronicilor la vremea aceea.

– Una dintre cărțile pe care mă pusese să le citesc, una veche din cel mai prăfuit colț al bibliotecii, pretindea că Aielii își spun Poporul Dragonului, continuă Siuan. Mi-am amintit de asta de-abia atunci când am încercat să-mi dau seama unde ar fi putut dispărea Rand. Profețiile spun: „Stânca din Tear va cădea atunci când va sosi Poporul Dragonului" și, din câte știu, la cucerirea Stâncii au participat și Aieli. Acest lucru apare în toate zvonurile și poveștile.

Morvrin păru că privește brusc în altă parte.

– Mi-aduc aminte de niște speculații despre Înțelepte care se făceau pe vremea când eram o Aes Sedai în devenire. E adevărat, așa ceva ar fi fascinant, dar Aielii sunt la fel de periculoși pentru Aes Sedai ca și pentru toți cei care pătrund în Pustiu, iar Înțeleptele lor par să aibă o lege sau un obicei care le interzice să se adreseze străinilor, motiv pentru care este extrem de greu să te apropii de una ca să-ți dai seama dacă...

Morvrin tresări fără să vrea și privi spre Siuan și Leane de parcă ele ar fi fost de vină că se întrerupsese.

– Un pai subțire, cu care nu poți împleti un coș întreg, un lucru pe care ți-l amintești dintr-o carte scrisă probabil de cineva care n-a întâlnit în viața lui un Aiel.

– Un pai foarte subțire, zise Carlinya.

– Dar pentru care merită să trimitem pe cineva în Pustiu?

Lui Siuan nu-i fu ușor să-și transforme cererea în întrebare, gândind că asudă degeaba dacă nu pune problema altfel. Se controla încă destul de bine ca să nu țină seama de căldură, dar nu și în timp ce trăgea de femeile astea fără ca ele să observe.

– Nu cred că Aielii ar încerca să-i facă vreun rău unei Aes Sedai, adăugă ea.

Asta dacă era îndeajuns de iute ca să arate că e o Aes Sedai. Cel puțin așa credea Siuan. Trebuia să riște.

– Iar dacă Rand se află în Pustiu, Aielii sigur au știre de așa ceva. Amintiți-vă de Aielii de la Stânca din Taer.

– Poate, zise Beonin domol. Pustiul e mare. Cam câte Aes Sedai ar trebui să trimitem?

– Dacă Dragonul Renăscut e în Pustiu, primii Aieli întâlniți în cale ar trebui să știe, spuse Anaiya. Veștile sigur îl urmează pe acest Rand al'Thor. N-ar putea să cadă într-un ocean fără ca pleoscăitul să fie auzit în toate colțurile lumii.

Myrelle zâmbi.

– Ar trebui să fie Verde. Nici una dintre celelalte nu are mai mult de un Străjer, iar doi-trei gaidini ar fi foarte utili în Pustiu până când Aielii își dau seama că femeia e o Aes Sedai. Eu, una, întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc un Aiel.

Myrelle fusese novice în timpul Războiului cu Aielii, neavând voie să iasă din Turn. Nu că Aes Sedai ar fi participat efectiv, doar pentru Tămăduire. Cele Trei Legăminte le opreau să facă așa ceva, doar dacă Tar Valonul sau chiar Turnul era atacat, dar războiul acela nu trecuse niciodată râurile.

– Nu tu și nici vreo altă membră a acestui consiliu, spuse Sheriam. Myrelle, ai fost de acord să rămâi cu noi până la capăt, ceea ce nu înseamnă că poți s-o iei la plimbare când le

plictisești de moarte. Mă tem că, înainte de a termina noi, va fi mai multă agitație decât ne-am dorit vreodată.

În alte împrejurări Sheriam ar fi fost o Supremă Înscăunată excelentă; în acestea însă era pur și simplu prea puternică și prea sigură de ea.

– Dar Verzile... Mda, cred că da. Două? întrebă ea, cercetându-le pe celelalte cu ochii ei verzi. Sigur?

– Kiruna Nachiman? propuse Anaiya.

– Bera Harkin? adăugă Beonin.

Celelalte încuviințară din cap, mai puțin Myrelle, care își scutură umerii iritată. Aes Sedai nu-și țuguiau buzele, ea însă fu cât pe-aci.

Siuan răsuflă din nou ușurată. Era sigură că judecase bine. Rand dispăruse și, dacă se afla undeva, între Osia Lumii și Oceanul Aryth, vestea s-ar fi dus cu repeziciune. Indiferent unde se afla, cu siguranță că Moiraine stătea lângă el, trăgându-l de zgardă. Kiruna și Bera vor accepta să-i ducă o scrisoare lui Moiraine, amândouă având șapte Străjeri care să le apere de Aieli.

– Nu vrem să vă obosim, zise Sheriam adresându-se lui Siuan și lui Leane. Am s-o pun pe una dintre surorile Galbene să aibă grijă de voi. Poate vă ajută cu ceva, ca să vă mai trageți sufletul. Am să vă caut și câte o cameră unde să vă odihniți.

– Dacă vei fi mai mare peste spioane, trebuie să-ți păstrezi forțele, nu? adăugă Myrelle îndatoritoare.

– Nu sunt chiar atât de fragilă pe cât crezi, protestă Siuan. Dacă aș fi, v-aș fi putut urmări cale de aproape două mii de mile? Te asigur că slăbiciunea pe care am simțit-o după fiecare a dispărut de mult.

Adevărul era că găsise din nou un centru al puterii, pe care nu voia să-l părăsească, lucru pe care însă nu-l putea exprima. Cu toții ochii aceia îngrijorați ațintiți asupra ei și a lui Leane. Mda, mai puțin ai Carlinyei. „Lumină sfântă! Vor să pună o novice să ne vâre în pat ca să tragem un pui de somn!"

Un ciocănit în ușă fu urmat de Arinvar, Străjerul lui Sheriam. Cairhian, nu era înalt și nici zvelt, dar, în ciuda tâmple-

lor cărunte, avea o față aspră și se mișca precum un leopard care își urmărește prada.

– Spre răsărit se văd vreo douăzeci de călăreți, spuse el fără vreo introducere.

– Nu sunt Mantii Albe, altfel cred că ne-ai fi spus, remarcă iute Carlinya.

Sheriam îi aruncă o privire încruntată. Multor surori le sărea repede țandăra când cineva se lua de gaidinii lor.

– Nu-i putem lăsa să plece și să ducă vorba despre prezența noastră aici. Ce crezi, Arinvar, îi putem prinde? Aș prefera, în loc să-i omorâm.

– E greu oricum am da-o, replică el. Machan spune că sunt înarmați și arată a veterani. Ceea ce înseamnă că sunt de zece ori mai valoroși decât același număr de tineri.

Morvrin țâțâi din gură.

– Trebuie să facem ori una, ori alta. Iartă-mă, Sheriam. Arinvar, gaidinii pot strecura câteva dintre surorile mai agile îndeajuns de aproape ca să țeasă Aerul în jurul lor?

Arinvar clătină încet din cap.

– Machan spune că s-ar putea ca ei să-i fi văzut pe câțiva Străjeri făcând de pază. Sigur ar observa dacă am încerca să vă trimitem pe câteva dintre voi mai aproape de ei. Oricum, vin spre noi.

Siuan și Leane nu fură singurele care schimbară priviri îngrijorate. Puțini oameni vedeau un Străjer care nu voia să fie văzut, chiar și fără pelerina de gaidin.

– Atunci trebuie să faceți ce credeți că e mai bine, zise Sheriam. Prindeți-i, dacă puteți. Dar nici unul nu trebuie să scape, ca să nu spună unde suntem.

Înainte ca Arinvar să-și termine plecăciunea, cu mâna pe mânerul sabiei, un alt Străjer i se alătură, cât un urs de mare, smead, înalt și lat în spate, cu părul lung până la umeri și cu o barbă scurtă care îi lăsa buza de sus descoperită. Mișcarea aceea lină, specifică Străjerilor, era ciudată la el. Îi făcu cu ochiul Myrelle, care era în grija lui, chiar în timp ce spunea cu un puternic accent illian:

– Majoritatea călăreților pot fi opriți, unul însă e mai de soi decât ceilalți. De-ar fi s-o contrazic pe bătrâna mea mamă și tot aș spune că e Gareth Bryne, după cât am apucat eu să-l văd.

Siuan îl privi lung; brusc simți cum i se răcesc mâinile și picioarele. Se zvonea că Myrelle se măritase cu acest Nuhel și cu ceilalți doi Străjeri ai ei, sfidând convenția și legea din toate ținuturile despre care auzise Siuan. Era gândul acela absurd care trecea printr-o minte buimacă, în clipa aceea simțindu-se ca și cum i-ar fi căzut în cap catargul unei corăbii. Bryne, aici? *E imposibil! E o nebunie!* Nu se poate ca omul ăsta să le fi urmărit tot drumul până aici pentru... *Ba da, se poate și a făcut-o. Omul ăsta e în stare de așa ceva.* În timpul călătoriei, își spusese că era de la sine înțeles să nu lase nici o urmă, că Elaida știa că nu muriseră, indiferent de ce se zvonea, și că nu va înceta să le caute până nu le va găsi sau nu va fi detronată. Lui Siuan nu-i convenise deloc să-i întrebe pe localnici încotro e cutare și cutare, dar gândul care sărise la ea ca un rechin nu fusese că Elaida ar putea descoperi un fierar într-un sătuc din Altaran, ci că fierarul ar putea fi un semn fără echivoc pentru Bryne. „Ți-ai spus doar că faci o prostie. Acum uite-l aici."

Își amintea prea bine confruntarea cu el, când fusese nevoită să-i înfrângă voința în chestiunea legată de Murandy. Ca și cum ar fi îndoit o bară groasă de fier sau un arc uriaș care, dacă îl lăsai puțin, revenea la forma inițială. Își folosise toată forța ca să-l dovedească, îl umilise în public, ca să fie sigură că va rămâne așa atâta timp cât va avea nevoie de el. Nu-și mai putea întoarce vorba după ce Bryne acceptase umilința în genunchi, cerându-i iertare, în prezența a cincizeci de nobili. Morgase îi făcuse și ea destule probleme, Siuan nedorind să riște ca Bryne să-i ofere lui Morgase un motiv să se împotrivească instrucțiunilor date de ea. Ce ciudat, cândva colaborase cu Elaida ca s-o pună pe Morgase cu botul pe labe.

Trebuia să se adune. Acum era amețită, se gândea la orice numai la ce trebuia să facă nu. „Concentrează-te. Acum nu-i momentul să intri în panică."

– Trebuie să-l goniți de aici. Sau să-l ucideți.

Își dădu seama că face o greșeală din clipa în care rosti cuvintele, mult prea grăbite. Până și Străjerii o priviră curios, cât despre Aes Sedai... Era prima dată când înțelegea cum se simte cineva care nu putea conduce Puterea sub privirea atât de intensă a acelor ochi ațintiți asupra ei. Se simțea dezbrăcată, cu mintea golită de orice gânduri. Chiar dacă știa că Aes Sedai nu puteau citi gândurile, tot voia să mărturisească, înainte ca ele să-i enumere toate minciunile și fărădelegile. Spera ca fața ei să nu semene cu a lui Leane, roșie și cu ochii mari.

Știi de ce e aici, zise Sheriam cu o voce calmă, sigură. Și tu, și Leane. Și nu vreți să dați ochii cu el. Îndeajuns ca să-l ucidem pentru voi.

- Cred că mai sunt câțiva căpitani în viață, spuse Nuhel înșirându-i pe degetele înmănușate. Agelmar Jagad și Davram Bashere cred că nu vor părăsi Mana Pustiitoare, iar Pedron Niall sigur nu vă vor fi de folos. Dacă Rodel Ituralde mai e în viață, trebuie să fie împotmolit pe undeva, în ce-a rămas din Arad Doman.

Nuhel ridică degetul mare.

- Asta înseamnă că a mai rămas doar Gareth Bryne, încheie el.

- Credeți că vom avea nevoie de un căpitan renumit? întrebă Sheriam, calmă.

Nuhel și Arinvar nu se priviră, Siuan însă avu senzația contrară.

- Tu hotărăști, Sheriam, tu și celalalte surori, replică Arinvar la fel de calm. Dar, dacă ții să te întorci în Turn, ne-am putea folosi de el. Dacă vrei să rămâi aici până când Elaida trimite pe cineva după tine, ne putem lipsi de el.

Myrelle se uită la Nuhel întrebător, iar acesta încuviință din cap.

- Se pare că ai avut dreptate, Siuan, spuse Anayia, strâmbând din nas. N-am izbutit să-i păcălim pe gaidini.

- Întrebarea e dacă va fi de acord să ne slujească, spuse Carlinya și, văzând că Morvrin o aprobă, adăugă: Trebuie să-l convingem de justețea cauzei noastre dacă vrem să ne

slujească. Nu ne va fi de nici un ajutor dacă se află că am ucis sau am întemnițat un om faimos înainte chiar de a începe ceva.

– Întocmai, întări Beonin. Și trebuie să-i oferim răsplata cuvenită, care să-l lege de noi.

Sheriam își întoarse privirea spre cei doi bărbați.

– Când Seniorul Bryne va ajunge în sat, aduceți-l aici fără să-i spuneți nimic.

De îndată ce ușa se închise în urma Străjerilor, privirea ei se oțeli. Siuan o cunoștea prea bine; aceeași privire verde, limpede, care le făcea să tremure pe novice, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt.

– Și-acum ne vei spune de ce-a venit Gareth Bryne aici.

Nu avea de ales. Dacă o prindeau cu cea mai măruntă minciună, o înnebuneau cu întrebările. Siuan trase adânc aer în piept.

– Ne-am adăpostit într-un hambar de lângă Izvoarele Kore, în Andor. Bryne e stăpân acolo și...

CAPITOLUL 28

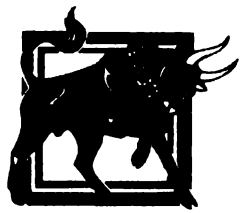

Prins în capcană

Un Străjer într-o haină verde-cenușie se apropie de Bryne de îndată ce acesta trecu de primele case de piatră din sat. Bryne și-ar fi dat seama imediat că e vorba de un Străjer, după felul în care pășea, chiar și fără toate acele Aes Sedai care se uitau lung la el. Pentru numele Luminii, ce căutau atâtea Aes Sedai atât de aproape de Amadicia? Potrivit zvonurilor care circulau în satele pe care le lăsase în urmă, Ailron intenționa să ceară malul acesta al râului Eldar, asta însemnând că Mantiile Albe îl doreau. Aes Sedai se puteau apăra destul de bine, dar, dacă Niall trimitea o armată peste Eldar, multe dintre aceste femei aveau să moară. Dacă mai știa să spună cât de veche era o buturugă, locul ăsta fusese împădurit cu două luni în urmă. Oare în ce se băgase Mara? Era sigur că o va găsi aici; sătenii își aminteau de trei tinere arătoase care călătoreau împreună, mai ales de una care întrebase cum să ajungă într-un oraș părăsit după Războiul Mantiilor Albe.

Străjerul, un ins masiv, cu faţa lată, illian după barbă, se proţăpi în faţa murgului cu nările mari al lui Bryne şi făcu o plecăciune.

– Seniorul Bryne? Sunt Nuhel Dromand. Sunteţi bun să mă însoţiţi, cineva doreşte să vă vorbească.

Bryne descălecă agale, îşi scoase mănuşile şi le vârî sub cingătoare, cercetând cu privirea satul. Surtucul simplu, de un galben-deschis, era mult mai nimerit pentru o călătorie ca asta decât cel de mătase gri în care pornise la drum; pe acela îl dăduse cuiva. Aes Sedai, Străjeri şi alţii îl priveau în tăcere, dar nici chiar cei care probabil că erau servitori nu păreau surprinşi. Iar Dromand îi ştia numele. Faţa lui nu-i era necunoscută, ceea ce îl făcea să bănuiască mai multe lucruri. Dacă Mara era... dacă *cele trei* erau trimise Aes Sedai, nu influenţa cu nimic jurământul pe care îl depuseseră.

– Condu-mă, gaidinule Nuhel.

Nuhel nu păru surprins de modul în care i se adresase Bryne.

Hanul la care îl duse Dromand – sau ceea ce fusese cândva un han – arăta precum statul-major al unei campanii, un du-te-vino continuu. Asta în caz că Aes Sedai ar fi pornit vreodată într-o campanie. O zări pe Serenla înainte ca aceasta să-l vadă, aşezată într-un colţ, alături de un ins masiv care foarte probabil era Dalyn. Când tânăra îl zări, bărbia îi fu cât pe-aci să atingă masa, apoi se holbă la el de parcă nu-i venea să creadă. Dalyn părea că doarme cu ochii deschişi, privind în gol. Nimeni nu-i acordă o atenţie specială, nici o Aes Sedai, nici un Străjer, în timp ce trecea împreună cu Dromand, dar Bryne şi-ar fi pus la bătaie conacul şi pământurile că oricare dintre ei văzuseră de zece ori mai mult decât toţi servitorii la un loc. Ar fi trebuit să facă stânga-mprejur în clipa în care îşi dăduse seama cine trăia în satul acesta.

Privi cu multă grijă în timp ce îşi făcea plecăciunea spre cele şase Aes Sedai cărora le era prezentat de Străjer – numai un prost nu era cu ochii în patru când se afla în preajma unor Aes Sedai –, dar gândul îi rămăsese la cele două tinere care stăteau lipite de perete, lângă şemineul curăţat de curând, şi

priveau spăsite. Domana cochetă, mlădioasă îi oferea un zâmbet de data asta mai degrabă sfios decât seducător. Şi Mara era speriată – de moarte, după toate aparenţele –, dar ochiii aceia albaştri îl fixau la fel de sfidători. Fata asta avea curaj, nu glumă.

– Te salutăm cu mare plăcere, Seniore Bryne, zise o Aes Sedai cu părul ca flacăra.

Uşor plinuţă, cu ochii oblici, era îndeajuns de atrăgătoare ca să-l facă pe orice bărbat s-o privească de două ori, în ciuda inelului cu Marele Şarpe de pe deget.

– Ne poţi spune ce te aduce aici?

– Desigur, Sheriam Sedai.

Nuhel stătea chiar lângă el, o pază mai mult de formă din partea unui bătrân oştean pentru nişte femei care nu aveau nevoie de aşa ceva. Bryne era sigur că Aes Sedai ştiau deja motivul, feţele lor, în timp ce le spunea povestea, confirmându-i din plin bănuiala. Aes Sedai nu lăsau să se vadă nimic din ceea ce nu voiau să se vadă, dar, dacă nu ar fi ştiut dinainte, cel puţin una ar fi clipit când aminti de jurământ.

– Într-adevăr, îngrozitoare poveste, Seniore Bryne.

Cuvintele îi aparţineau celei care răspundea la numele de Anaiya; în pofida feţei pe care nu se citea nici o vârstă, arăta mai curând a nevastă de fermier, fericită şi prosperă.

– Şi totuşi sunt surprinsă că ai făcut atâta drum, chiar şi după nişte sperjure, continuă ea, şi Mara se înroşi, plină de furie. Un jurământ solid, care nu ar fi trebuit încălcat.

– Din nefericire, încă nu ţi le putem da pe mână, zise Sheriam.

Aşadar, erau agente Aes Sedai.

– Un jurământ solid, care nu ar fi trebuit încălcat, şi tot vreţi să le împiedicaţi să şi-l respecte?

– Şi-l vor respecta, spuse Myrelle, aruncându-le o privire celor două tinere de lângă şemineu, care le făcu să stea şi mai drepte. Şi cu siguranţă regretă faptul că au fugit.

De data aceasta, Amaena se înroşi; Mara arăta de parcă ar fi fost gata să mestece pietre.

– Dar încă nu le putem da drumul, adăugă Myrelle.

Nici o Ajah nu fusese menționată până acum, dar Bryne bănuia că femeia aceea chipeșă, enigmatică era Verde, iar cea trupeșă, cu fața rotundă, pe nume Morvrin, era Brună. Poate că din cauza zâmbetului pe care Myrelle i-l adresase lui Dromand când bărbatul îl adusese în fața lor și a aerului absent al lui Morvrin.

– De fapt, n-au spus când și-l vor respecta. Pe de altă parte, avem o misiune pentru ele.

Era o prostie; ar trebui să se scuze că le-a deranjat și să plece. Ceea ce era tot o prostie. Știuse dinainte ca Dromand să-i aștină drumul că s-ar putea să nu iasă viu din Salidar. Erau probabil cincizeci de Străjeri în pădurea din jur, unde își lăsase oamenii, dacă nu o sută. Joni și ceilalți nu s-ar lăsa cu una, cu două, dar nu-i adusese până aici ca să moară. În fine, dacă tot lăsase ochii unei fete să-l atragă în cursa asta ca pe un prost, măcar să meargă până la capăt.

– Foc, furt și bătaie, Aes Sedai. Acestea au fost fărădelegile. Vinovatele au fost judecate, condamnate și puse să jure. Dar n-am nimic împotrivă să rămân aici până vă terminați treaba cu ele. Mara poate fi servitoarea mea când n-aveți nevoie de ea. Voi număra orele în care muncește pentru mine și i le voi scădea din câte zile trebuie să mă slujească.

Mara deschise gura furioasă, dar, ca și cum femeile știau că va încerca să spună ceva, șase perechi de ochi se întoarseră spre ea la unison. Tânăra ridică din umeri, închise gura și îi aruncă lui Bryne o privire fioroasă, cu pumnii strânși pe lângă corp. Bryne se bucura că tânăra nu avea și un cuțit în mână.

Lui Myrelle îi veni să râdă.

– Mai bine alege-o pe cealaltă, Seniore Bryne! După cum se uită la tine, ar fi mult mai... cooperantă.

Bryne se așteptase ca Amaena să se înroșească – nici pe departe. Fata îl cântărea din ochi. Și chiar îi răspunse cu un zâmbet lui Myrelle. Ce să-i faci, era o domană, mult mai mult decât atunci când o văzuse ultima oară.

Carlinya, îndeajuns de distantă pentru ca toate celelalte să pară cooperante, se aplecă înainte. Bryne se temea de ea, ca și de cea cu ochii mari, pe nume Beonin, dar nu era sigur de ce.

Doar că, dacă ar lua parte la Jocul Caselor, ar spune că ambele femei puteau a ambiție de la o poștă. Poate chiar despre asta era vorba.

– Ar trebui să știi că femeia pe care o cunoști drept Mara este, de fapt, Siuan Sanche, fostă Supremă Înscăunată. Amaena e Leane Sharif, fostă Păstrătoare a Cronicilor.

Bryne se abținu să nu rămână cu gura căscată precum idiotul satului. Acum că știa adevărul, văzu totul pe fața Marei – a lui Siuan –, fața care îl făcuse să dea înapoi, îndulcită de tinerețe.

Cum așa? îngăimă el, singurele cuvinte pe care reuși să le rostească.

– Sunt unele lucruri pe care bărbații e mai bine să nu le cunoască – ca și majoritatea femeilor, replică Sheriam cu răceală.

Mara – nu, trebuia să se gândească la ea cu numele adevărat –, Siuan fusese ferecată. Bryne știa asta. Trebuie să fi fost ceva legat de ferecare. Dacă acea domană cu gât de lebădă fusese Păstrătoarea Cronicilor, era gata să pună rămășag că și ea fusese ferecată. Dar a vorbi despre ferecare de față cu Aes Sedai era un mijloc bun de a afla cât de tare ești. În plus, când începeau să o facă pe misterioasele cu tine, Aes Sedai nu dădeau un răspuns direct nici dacă le întrebai dacă cerul e albastru.

Erau abile, nu glumă, aceste Aes Sedai. Îl amețiseră cu vorba, apoi îl loviseră când îl prinseseră cu garda jos. Simți un gol în stomac în clipa în care își dădu seama de ce îl luau cu binișorul. Oricum, va fi interesant să afle dacă i se adevereau bănuielile.

– Asta nu schimbă cu nimic jurământul pe care l-au făcut, spuse el. Dacă ar mai fi Suprema Înscăunată și Păstrătoarea Cronicilor, ar răspunde pentru încălcarea lui după orice lege, inclusiv cea din Tar Valon.

– Întrucât nu ai nimic împotrivă să rămâi aici, Siuan poate fi servitoarea ta, atunci când n-avem nevoie de ea, zise Sheriam. Le poți avea pe toate trei, dacă dorești, chiar și pe Min, pe care o știi sub numele de Serenla, tot timpul.

Dintr-un motiv numai de ea ştiut, cuvintele lui Sheriam părură că o irită pe Siuan la fel de mult ca toate celelalte care fuseseră spuse despre ea; mormăi ceva, nu îndeajuns de tare ca să fie auzită.

– Şi, întrucât nu ai nimic împotrivă, Seniore Bryne, cât rămâi la noi ne poţi ajuta cu ceva, adăugă Sheriam.

– Recunoştinţa Aes Sedai nu este lipsită de însemnătate, interveni Morvrin.

– Vei sluji Lumina şi dreptatea, ajutându-ne pe noi, zise şi Carlinya.

Beonin încuviinţă din cap şi spuse pe un ton serios:

– Ai slujit-o pe Morgase, ai slujit Andorul cu toată credinţa. Slujeşte-ne şi pe noi la fel şi la sfârşit te asigurăm că nu vei fi nevoit să pleci în exil. Nimic din ceea ce-ţi vom cere nu-ţi va păta onoarea. Nimic din ceea ce-ţi vom cere nu va afecta Andorul.

Bryne făcu o grimasă. Intrase în Joc, prea bine. Uneori, îi venea să creadă că Aes Sedai inventaseră *Daes Dae'mar;* păreau că nu are nici un secret pentru ele. Lupta reală era cu siguranţă sângeroasă, dar cel puţin era onestă. Dacă voiau să-l joace după pofta lor, n-aveau decât – oricum ar fi făcut-o –, dar era momentul să le arate că nu e o simplă marionetă.

– Turnul Alb e scindat, spuse el scurt, văzând cum Aes Sedai fac ochii mari, dar nu le lăsă să vorbească. Ajah s-au scindat. Acesta e singurul motiv pentru care sunteţi toate aici. Cu siguranţă că nu aveţi nevoie de alte săbii (aici se uită la Dromand, care îi răspunse dând din cap), deci singurul lucru pe care îl vreţi de la mine este să conduc o oştire. Să alcătuiesc una, mai întâi, dacă nu cumva aveţi şi alte tabere cu mult mai mulţi oşteni decât am văzut aici. Ceea ce înseamnă că vreţi să o înfruntaţi pe Elaida.

Sheriam se arătă iritată, Anaiya îngrijorată, iar Carlinya pe punctul de a spune ceva, dar Bryne continuă. Lasă-le să asculte; el însuşi se aştepta să le tot asculte în lunile care urmau.

– Foarte bine. Niciodată nu mi-a plăcut de Elaida şi nu cred că e o bună Supremă Înscăunată. Ce e mai important e că pot face o oştire care să cucerească Tar Valonul. Asta în

condițiile în care lupta va fi lungă și sângeroasă... Iată care sunt condițiile mele, adăugă Bryne, și toate femeile înțepeniră, chiar și Siuan și Leane, știut fiind că bărbații nu pun condiții unor Aes Sedai. Mai întâi de toate, comanda îmi aparține. Voi îmi spuneți ce să fac, dar eu hotărăsc cum. Voi îmi comandați mie, dar eu poruncesc oștenilor, nu voi. Doar dacă ne consultăm mai întâi.

Mai multe Aes Sedai rămaseră cu gura căscată, primele fiind Carlinya și Beonin, dar Bryne zise mai departe:

– Eu îmi numesc oamenii, eu îi ridic în grad, eu îi disciplinez. Nu voi. În al doilea rând, dacă vă spun că un lucru nu poate fi făcut, veți ține cont de părerea mea. Nu vreau să vă subminez autoritatea (puține șanse ca ele să-mi permită așa ceva, gândi el), dar nici nu vreau să pierd oameni doar fiindcă nu vă pricepeți la război (acest lucru se va întâmpla, dar numai o dată, dacă avea noroc). În al treilea rând, dacă o porniți pe drumul ăsta, nu mai e cale de întoarcere. Eu îmi voi pune gâtul în laț, și toți cei care mă vor urma, iar dacă, peste o jumătate de an, veți ajunge la concluzia că Elaida ca Supremă Înscăunată e de preferat unui război, lațul se va strânge în jurul gâtului fiecăruia dintre noi, cei care vom fi prigoniți. E foarte posibil ca neamurile să se ferească de un război civil în Turn, dar sigur nu ne vor cruța dacă voi ne lăsați de izbeliște. Elaida va avea grijă de asta... Dacă nu sunteți de acord cu aceste condiții, n-am cum să vă ajut. Fie că-l puneți pe Dromand ca, folosindu-se de Putere, să-mi taie beregata, fie că sunt prins și spânzurat, moartea e cea care mă așteaptă.

Aes Sedai nu scoaseră o vorbă. Îl priviră lung, până când mâncărimea dintre omoplați îl făcu să se întrebe dacă nu cumva Nuhel era gata să-și înfigă pumnalul în el. Apoi Sheriam se ridică, iar celelalte o urmară până în dreptul ferestrelor. Vedea cum li se mișcă buzele, dar nu auzi nimic. Dacă voiau să-și ascundă discuția în spatele Puterii Supreme, n-avea ce face. Nu era sigur cât va putea obține de la ele din câte le spusese. Totul, dacă judecau cu mintea, dar uneori Aes Sedai luau de bune și lucrurile absurde. Indiferent de decizia lor,

Bryne va trebui să accepte cu toată grația de care era în stare. Era capcana perfectă, în care căzuse singur.

Leane îi aruncă o privire și un zâmbet care îi spuneau la fel de clar ca și cuvintele că nu va ști niciodată ce pierduse; ce bine i-ar fi stat, gândi Bryne, dus de nas peste tot. Domanele nu promiteau nici jumătate din ce credeai că vor face și îți dădeau numai cât voiau ele, ca să nu mai spunem că se răzgândeau de la o clipă la alta.

Momeala din capcana lui îi privi drept în ochi, apoi străbătu încăperea cu pași mari și se opri atât de aproape de el încât fu nevoită să ridice capul pentru a-i vorbi, cu o voce joasă, furioasă.

– De ce-ai făcut asta? De ce ne-ai urmărit? Pentru un hambar?

– Pentru un jurământ.

Pentru doi ochi albaștri. Siuan Sanche era mai mică decât el cu vreo zece ani, nu mai mult, dar îi venea greu să-și amintească faptul că e chiar Siuan Sanche când se uita la fața ei care arăta cu treizeci de ani mai tânără. Ochii erau la fel, de un albastru-închis și pătrunzători.

– Un jurământ pe care l-ai făcut și l-ai încălcat. Pentru asta ar trebui să-ți dublez pedeapsa.

Lăsând privirea jos, Siuan își încrucișă brațele pe piept, bombănind:

– De asta au avut alții grijă.

– Adică te-au pedepsit fiindcă ai încălcat jurământul? Nu contează dacă ți-au înroșit fundul pentru asta, contează numai dacă ți-l înroșesc eu.

Chicotul lui Dromand sună aproape scandalizat – omul încă se mai lupta cu gândul a ceea ce fusese Siuan cândva; Bryne nu era sigur că nu se lupta și el – Siuan se înnegură la față până când Bryne crezu că dă în apoplexie.

– Pedeapsa mi-a fost deja dublată, grămadă de maţe putrede ce ești! Toate orele pe care mi le-ai pus în cârcă! Nici una nu va conta până n-ai să ne duci pe toate trei înapoi, la conacul tău, chiar dacă am să fiu... *servitoarea ta*... vreme de douăzeci de ani!

Aşadar, se îngrijiseră şi de asta, Sheriam şi celelalte. Bryne aruncă o privire spre femeile adunate lângă ferestre. Păreau că se împărţiseră în două tabere: Sheriam, Anaiya şi Myrelle de o parte, Morvrin şi Carlinya, de cealaltă, cu Beonin la mijloc. Fuseseră gata să i le dea pe Siuan şi Leane şi pe – Min? – ca mită, chiar înainte de a intra aici. Erau disperate, ceea ce era în dezavantajul lui, dar poate că erau îndeajuns de disperate ca să-i dea tot ce voia pentru a învinge.

– Văd că-ţi place ce se întâmplă, spuse Siuan cu patimă în clipa în care ochii lui reveniră asupra ei. Uliu ce eşti! Arde-te-ar focul de prostovan! Acum că ştii cine sunt, nu mai poţi de plăcere că am să fac temenele în faţa ta.

Siuan încă nu părea să facă aşa ceva.

– De ce? Fiindcă te-am pus cu botul pe labe când a fost vorba de Murandy? Atât de mic eşti, Gareth Bryne?

Siuan încerca să-l înfurie; îşi dăduse seama că spusese prea multe şi nu voia să-i dea timp să se gândească. Chiar dacă nu mai era Aes Sedai, avea manipularea în sânge.

– Erai Suprema Înscăunată, chiar şi regii sărută inelul ei. Nu pot spune că mi-a plăcut cum ai procedat şi poate vom avea o discuţie, între patru ochi, dacă a fost nevoie să faci ce-ai făcut în prezenţa unei jumătăţi din curtea regală, dar trebuie să ţii cont că am urmărit-o pe Mara Tomanes până aici, pe Mara Tomanes am cerut-o. Nu pe Siuan Sanche. Şi, pentru că tot întrebi de ce, am să-ţi răspund. De ce a fost atât de important pentru mine să-i las pe cei din Murandy să treacă hotarul?

– Fiindcă amestecul tău ar fi putut periclita planuri importante, replică ea, rostind apăsat fiecare cuvânt. La fel cum ar face şi amestecul tău acum. Turnul găsise un senior la hotare, pe nume Dulain, care ar fi putut unifica ţinuturile din Murandy, cu ajutorul nostru. Nu puteam să-ţi las oştenii să-l ucidă. Am mult de lucru aici, *Seniore* Bryne. Lasă-mă să-mi văd de treabă şi s-ar putea să ieşi victorios. Amestecă-te din ură şi-ai să strici totul.

– Nu ştiu ce trebuie să faci, dar sunt sigur că Sheriam şi celelalte vor avea grijă să te ţii de treabă. Dulain? N-am auzit de el. Şi nu cred că, pe moment, are sorţi de izbândă.

Părerea lui era că Murandy va rămâne un ținut pestriț, al seniorilor independenți, până când Roata se va întoarce din nou și va veni o altă Vârstă. Locuitorii din Murandy își ziceau lugardini sau mindeani înainte de a fi recunoscuți ca neam. Dacă se oboseau să facă așa ceva. Seniorul care îi putea uni și care avea lesa lui Siuan în jurul gâtului putea aduna un număr însemnat de oșteni.

– A... murit, spuse Siuan, înroșindu-se și părând că nu se mai poate stăpâni. La o lună după ce-am plecat din Caemlyn, un fermier andoran l-a străpuns cu o săgeată, în timpul unui raid.

Bryne izbucni în râs fără să vrea.

– Pe fermieri ar fi trebuit să-i îngenunchezi, nu pe mine... Mda, acum cred că nu mai trebuie să-ți faci griji din astea.

Ceea ce era adevărat. Indiferent care erau intențiile Aes Sedai în privința ei, cu siguranță nu va mai avea puterea de decizie. I se făcu milă de ea. Nu și-o putea imagina pe femeia asta dându-se bătută și murind; pe de altă parte, Siuan Sanche pierduse cam tot ce se putea pierde, acum nu-i mai rămânea decât să moară. Sigur, îl deranjase că îl făcuse uliu și grămadă de mațe putrede. Parcă îl mai făcuse într-un fel. A, da, prostovan.

– De-acum încolo să ai grijă ca patul și cizmele mele să fie lună de curate.

Ochii ei se îngustară ca două fante.

– Dacă asta ți-e voia, *Seniore* Gareth Bryne, ar trebui s-o alegi pe Leane. *Ea* ar fi destul de proastă să accepte așa ceva.

Bryne mai că nu rămase cu gura căscată. Felul în care gândeau femeile nu înceta să-l uimească.

– Ai jurat să mă slujești cum voi găsi eu de cuviință, spuse el, abia reușind să nu chicotească.

De ce făcea asta? Știa cine este și ce este femeia. Dar ochii aceia încă îl mai fascinau, provocându-l chiar și atunci când ea știa că nu mai exista nici o speranță, ca acum.

– Vei descoperi curând ce fel de om sunt, Siuan, zise Bryne cu intenția de a o liniști după gluma pe care o făcuse,

dar, după cum începenise, Siuan părea că îi ia cuvintele ca pe o amenințare.

Brusc, Bryne își dădu seama că le aude pe Aes Sedai, un murmur ușor care încetă imediat. Stăteau aproape una de alta, privindu-l cu expresii de nepătruns. De fapt, nu-l priveau pe el, o priveau pe Siuan. Ochii lor o urmăriră în timp ce femeia se întorcea lângă Leane; de parcă le-ar fi simțit privirea, Siuan păși din ce în ce mai repede. Când se întoarse spre ele, lângă șemineu, fața ei nu arăta mai mult decât fețele lor. O femeie extraordinară. Bryne nu era sigur că, dacă ar fi fost în locul ei, s-ar fi descurcat la fel de bine.

Aes Sedai îl așteptau să se apropie. Când o făcu, Sheriam spuse:

– Îți acceptăm condițiile fără nici un fel de rezerve, Seniore Bryne, și promitem să le respectăm. Sunt extrem de rezonabile.

Carlinya cel puțin nu arăta că ar fi fost extrem de rezonabile, dar ce mai conta. Bryne fusese gata ca, la nevoie, să renunțe la toate, cu excepția ultimei, aceea ca Aes Sedai să nu-și schimbe hotărârea de a o înfrunta pe Elaida.

Îngenunche în locul în care se afla, cu pumnul drept lipit de bucata de covor, și femeile îi dădură ocol, fiecare cu o mână pe capul lui plecat. Nu-i păsa că foloseau Puterea ca să-l lege de jurământ sau să caute adevărul – nu era sigur că Aes Sedai erau în stare de așa ceva, dar cine știa cu adevărat de ce sunt ele în stare? –, iar dacă intenția lor era alta, el unul nu avea ce să facă. Prins în capcană de doi ochi albaștri, ca un băiețandru naiv de la țară. Chiar *era* un prostovan.

– Mă leg să vă slujesc cu credință până când Turnul Alb va fi al vostru...

Deja începuse să-și facă planuri. Thad și poate vreo doi Străjeri care să treacă râul și să vadă ce aveau de gând Mantiile Albe. Joni, Barim și alți câțiva care să plece spre Ebou Dar; asta îl va împiedica pe Joni să-și mai înghită limba ori de câte ori se uita la „Mara" și „Amaena", de asemenea fiecare om pe care îl va trimite în misiune va ști cum să-i adune pe alții.

– ... să alcătuiesc o oştire şi să o conduc cu toată pricepe-rea de care sunt în stare...

Când murmurul din sala mare se potoli, Min ridică ochii de pe figurile pe care le desena alene pe masă cu un deget înmuiat în vin. Logain se mişcă şi el, surprinzător, dar numai ca să se uite la cei din încăpere sau poate prin ei; era greu de spus.

Gareth Bryne şi Străjerul acela masiv, illian ieşiră primii din camera din spate. În tăcerea încordată, Min îl auzi pe Bryne:

– Spune-le că te-a trimis o servitoare dintr-o tavernă din Ebou Dar, altfel îţi înfig capul în ţepuşă.

Illianul izbucni în hohote de râs.

– Periculos oraş, Ebou Dar.

Îşi trase mănuşile de sub cingătoare şi şi le puse în timp ce ieşea cu paşi mari în uliţă.

Discuţia se aprinse din nou la apariţia lui Siuan. Nu auzi ce-i spunea Bryne, dar o văzu cum se ia după Străjer, mormăind ca pentru ea. Cu inima strânsă, Min îşi dădu seama că Aes Sedai hotărâseră ca vinovatele să dea curs acelui jurământ prostesc de care Siuan fusese atât de mândră, şi asta numai de-cât. Dacă se putea convinge că cei doi Străjeri care stăteau rezemaţi de perete nu ar fi observat nimic, ar fi ţâşnit pe uşă şi ar fi sărit în şa cât ai clipi din ochi.

Sheriam şi celelalte Aes Sedai ieşiră ultimele, împreună cu Leane. Myrelle îi spuse lui Leane să se aşeze la una din mese şi începură să vorbească, iar celelalte dădură ocol încăperii, oprindu-se ca să se adreseze fiecărei Aes Sedai. Cuvintele pro-duceau tot felul de reacţii, de la şoc până la zâmbete satisfăcu-te, în ciuda celebrei seninătăţi a femeilor Aes Sedai.

– Stai aici, îi spuse Min lui Logain, împingând în spate scaunul şubred.

Min spera ca Logain să nu facă urât. Bărbatul privi pe rând feţele Aes Sedai, părând că vede mai mult decât văzuse de zile întregi.

– Stai la masa asta până mă întorc, Dalyn.

Min se dezobișnuise să se afle în preajma celor care cunoșteau numele lui adevărat.

– Te rog, insistă ea.

– M-a vândut acestor Aes Sedai.

Min rămase șocată să-l audă vorbind după atâta tăcere. Logain se înfioră, apoi dădu din cap.

– Am să aștept.

Min șovăi, dar, dacă doi Străjeri nu-l puteau opri să facă o prostie, Aes Sedai care umpleau încăperea o puteau face cu siguranță. Când ajunse la ușă, un cal murg, masiv era dus de căpăstru de un ins care arăta a rândaș. „Calul lui Bryne", gândi ea. Caii lor nu se vedeau nicăieri. Adio evadare. „Voi onora blestematul de jurământ! Îl voi onora! Dar n-au cum să mă țină departe de Rand. Am făcut ce-a vrut Siuan. Trebuie să mă lase să merg la el." Singura problemă era că Aes Sedai hotărau singure ce aveau de făcut și, de obicei, ce aveau de făcut și alții.

Siuan fu cât pe-aci să o dărâme, dând buzna în han, încruntată, cu o pătură făcută sul sub braț și mai mulți desagi pe umăr.

– Stai cu ochii pe Logain, șuieră ea fără să încetinească pasul. Nu lăsa pe nimeni să-i vorbească.

Siuan se apropie de scara unde o femeie cărunță, o servitoare, tocmai se pregătea să-l conducă pe Bryne la etaj, și se luă după ei. După felul în care își pironise privirea în spatele bărbatului, Bryne ar fi trebuit să se roage ca Siuan să nu-și scoată cuțitul de la brâu.

Min zâmbi spre Străjerul înalt și zvelt care venise după ea la ușă. Străjerul rămase la vreo zece picioare de ea, privind-o în treacăt. Min însă nu-și făcea iluzii.

– Suntem oaspeți acum. Prietene.

Străjerul nu-i întoarse zâmbetul. „Lua-i-ar naiba de bărbați cu chipul de piatră!" De ce nu te lăsau să ghicești cât de cât ce gândesc?

Logain încă le mai studia pe Aes Sedai când Min reveni la masă. Ce moment și-a ales Siuan ca să-l țină cu gura închisă,

tocmai când dădea și el semne de viață! Trebuie să stea de vorbă cu Siuan.

– Logain, spuse ea încet, sperând că nici unul dintre Străjerii care stăteau sprijiniți de perete nu o auzea.

Cei doi nici nu păreau că respiră de când își ocupaseră pozițiile, cu excepția faptului că unul o urmase până la ușă.

– Nu cred că trebuie să deschizi gura până când Mara nu-ți spune ce planuri are. Față de nimeni.

– Mara? făcu el rânjind. Adică Siuan Sanche?

Așadar, își amintea ce auzise în buimăceala lui.

– Arată vreunul de aici că ar vrea să stea de vorbă cu mine? întrebă el reîncepând să le studieze pe Aes Sedai.

Nimeni nu arăta că ar vrea să stea de vorbă cu un Dragon Fals domolit. În afară de cei doi Străjeri, nimeni nu părea să le acorde nici cea mai mică atenție. Dacă nu ar fi știut cum stau lucrurile cu adevărat, Min ar fi zis că Aes Sedai erau într-o stare de agitație. Nu că până atunci ar fi fost letargice, dar acum păreau să aibă mai multă energie, vorbind în grupuri mici și dând ordine repezite Străjerilor. Hârtiile de care se arătaseră atât de preocupate rămăseseră abandonate în mare parte. Sheriam și celelalte care o duseseră pe Siuan de acolo se întorseseră în camera din spate, Leane însă avea două femei scrib la masa ei acum, ambele scriind de zor. Din ce în ce mai multe Aes Sedai intrau în han și dispăreau pe ușa aceea din scânduri neșlefuite fără să mai revină. Siuan le tulburase rău de tot.

Min ar fi vrut ca Siuan să stea cu ea acolo sau în altă parte, singure, măcar cinci minute. Nu avea nici o îndoială că, în clipa aceea, Siuan îl bătea cu desagii în cap pe Bryne. Sau nu, Siuan n-ar recurge la așa ceva, cu toate privirile încruntate pe care i le aruncase lui Bryne. Acesta nu era ca Logain, un uriaș din toate punctele de vedere, chiar și emoțional; Logain reușise să o domine pe Siuan, cel puțin o vreme, tocmai din pricina dimensiunilor lui. Bryne era tăcut, rezervat, departe de a fi mărunt ca statură, dar nu și impunător. Nu-l voia de dușman pe cel pe care și-l amintea din Izvoarele Kore, însă nici nu credea că va rezista mult în fața lui Siuan. Poate credea că Siuan

îl va sluji cu umilință până la sfârșit, Min însă nu avea nici un dubiu că femeia își va impune până la urmă voința. Simțea nevoia să stea de vorbă cu ea despre Bryne.

De parcă i-ar fi ascultat gândurile, Siuan coborî treptele tropăind, cu o boccea albă sub braț. Mai degrabă sărind din două în două trepte; dacă ar fi avut coadă, sigur ar fi rupt ceva cu ea. Se opri o clipă, privindu-i pe Min și Logain, apoi se îndreptă cu pași mari spre ușa care dădea în bucătării.

– Rămâi aici, îi zise Min lui Logain. Și te rog să nu spui nimic până când... Siuan nu stă de vorbă cu tine.

Trebuia să se obișnuiască să le spună prietenelor pe numele lor adevărate. Logain nici măcar nu se uită la ea.

O ajunse pe Siuan din urmă într-un hol de lângă bucătărie; zăngănitul oalelor curățate și spălate răzbătea prin găurile din scândurile uscate din ușa bucătăriei.

Siuan făcu ochii mari, panicată.

– De ce l-ai lăsat singur? Mai e în viață?

– Va trăi veșnic, din câte îmi dau eu seama. Siuan, nimeni nu vrea să stea de vorbă cu el. Dar eu vreau să stau de vorbă cu tine.

Siuan îi vârî bocceaua albă în mână. Cămăși.

– Ce-i asta?

– Cămășile afurisite ale afurisitului de Gareth Bryne, mârâi cealaltă femeie. Spală-le, dacă tot ești una dintre *servitoarele* lui. Eu trebuie să vorbesc cu Logain prima.

Min o apucă de braț în timp ce Siuan încerca să treacă pe lângă ea.

– Mă poți asculta un minut. La intrarea lui Bryne am avut o viziune. Un nimb și un taur care rupea mai mulți trandafiri din jurul gâtului lui și... Contează doar nimbul. Nu prea am înțeles ce înseamnă, dar am înțeles mai mult decât toate celelalte.

– Cât ai înțeles?

– Dacă vrei să rămâi în viață, ai face bine să stai aproape de el.

Min se înfioră, în ciuda căldurii. Mai avusese o singură viziune cu un „dacă" în ea, ambele putând fi fatale. Uneori,

era destul de rău să știi ce se *va* întâmpla; dacă acum începea să știe ce *s-ar putea* întâmpla...

– Tot ce știu e că, dacă stai aproape de el, ai să trăiești. Dacă Logain se îndepărtează prea mult, veți muri. Și tu, și el. Nu știu de ce ar fi trebuit să văd ceva despre tine în nimbul lui, tu însă păreai că faci parte din el.

Zâmbetul lui Siuan ar fi putut coji o pară.

– Mai degrabă merg cu o barcă putrezită, plină de țipari pescuiți de o lună.

– N-am crezut că va veni pe urmele noastre. Chiar vor să ne facă să mergem cu el?

– A, nu, Min. Bryne ne va conduce oștirile la victorie. Și-mi va face viața iad... Carevasăzică îmi va salva viața... Nu știu să merite așa ceva, zise Siuan, răsuflând adânc și netezindu-și rochia. După ce speli și calci cămășile astea, adu-mi-le înapoi. I le duc eu sus. Diseară, înainte de culcare, să-i faci cizmele. Avem o cameră – o chichineață – chiar lângă el, ca să fim aproape când vrea să-i umfle cineva pernele!

Siuan se îndepărtă înainte ca Min să aibă timp să protesteze.

Privind cămășile mototolite, își dădu seama cine va spăla rufele lui Gareth Bryne, în nici un caz Siuan Sanche. „Afurisitul de Rand al'Thor." Să te îndrăgostești de un bărbat și să ajungi să speli rufe, chiar dacă aparțineau altui bărbat. Când intră valvârtej în bucătărie ca să ceară un lighean și apă fierbinte, mârâia la fel de tare ca și Siuan.

CAPITOLUL 29

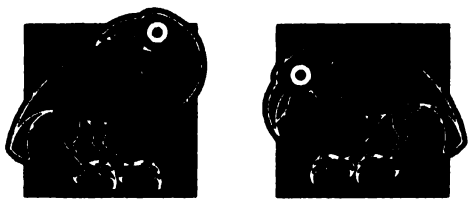

Amintiri din Saldaea

Întins în pat, pe întuneric, în cămașă, Kadere își răsucea pe degete, alene, una dintre batistele mari. Ferestrele deschise ale căruței lăsau să intre lumina lunii, dar nu și prea mult din adierea vântului. Cel puțin în Carhien era mai răcoare decât în Pustiu. Spera ca odată și-odată să revină în Saldaea, să se plimbe prin grădina în care sora lui, Teodora, îl învățase primele litere și numere. Îi lipsea la fel de mult ca și Saldaea, iernile năprasnice, când copacii plesneau din cauza sevei înghețate și singurul mod de a călători erau rachetele de zăpadă sau schiurile. În aceste ținuturi de la miazăzi primăvara aducea cu vara, iar vara cu infernul. Sudoarea curgea de pe el în valuri.

Oftând adânc, își vârî degetele într-o mică deschizătură, unde patul se lipea de marginea căruței. Bucata împăturită de pergament foșni. O lăsă acolo. Știa cuvintele pe de rost.

„Nu ești singur printre străini. Calea a fost aleasă."

Doar atât, fără iscălitură, desigur. Cineva o strecurase pe sub uşă, când se retrăsese la somn. La nici un sfert de milă se afla un sat, Eianrod, dar, chiar dacă un pat moale rămânea gol acolo, se îndoia că Aielii îl vor lăsa să-şi petreacă noaptea departe de căruţe. Sau Aes Sedai. Pe moment, planurile lui se potriveau destul de bine cu planurile lui Moiraine. Poate că va ajunge să revadă Tar Valonul. Un loc periculos, pentru cei ca el, dar tot ce îl aştepta acolo era întotdeauna important şi chiar reconfortant.

Se întoarse cu gândul la biletul acela, deşi ar fi vrut să-l poată ignora. Cuvântul „aleasă" îi spunea că biletul venea de la o Iscoadă a Celui Întunecat. Prima surpriză fusese primirea lui acum, după ce traversase cea mai mare parte din Cairhien. Cu aproape două luni în urmă, imediat după ce Jasin Natael se legase de Rand al'Thor – din motive pe care omul niciodată nu catadicsise să le explice –, iar noua lui parteneră, Keille Shaogi, dispăruse – bănuia că acum era îngropată în Pustiu, după ce Natael îi înfipsese un cuţit în inimă, călătorie sprâncenată –, curând după aceea primise vizita unuia dintre Cei Numiţi. Însăşi Lanfear. Ea îi dăduse instrucţiunile.

Fără să vrea îşi duse mâna la piept, pipăind prin cămaşă urmele de arsuri. Îşi şterse faţa cu batista. O parte a minţii îi spunea sec, aşa cum se întâmpla cel puţin o dată pe zi, că erau un mijloc eficient de a-i dovedi că nu fusese un vis obişnuit. Un coşmar obişnuit. O altă parte din el răsuflă aproape uşurată că femeia nu revenise.

A doua surpriză fusese scrisul. O mână de femeie, nu avea cum să se înşele, iar unele dintre litere erau scrise în ceea ce acum ştia că e felul de a scrie al Aielilor. Natael îi spusese că printre Aieli trebuie să fie şi Iscoade – în fiecare ţinut erau Iscoade, în fiecare neam –, dar niciodată nu dorise să-şi găsească fraţi în Pustiu. Aielii nu stăteau la discuţie, te omorau imediat, la primul pas greşit, cât de mic.

În general, mesajul era clar: dezastru. Poate că Natael îi spusese unui Aiel, Iscoadă a Celui Întunecat, cine era el. Îşi răsuci batista până ajunse o coardă lungă şi subţire şi trase tare de ea. Dacă menestrelul şi Keille nu ar fi avut dovezi că se

bucură de o poziție privilegiată în consiliile Iscoadelor, i-ar fi ucis pe amândoi înainte de a se apropia de Pustiu. Cealaltă posibilitate îi întorcea stomacul pe dos. „Calea a fost aleasă." Poate că „aleasă" era cuvântul la care trebuia să se gândească, cel care îi spunea că unul dintre Cei Numiți se hotărâse să-l folosească. Biletul nu venea de la Lanfear; femeia pur și simplu i-ar fi apărut din nou în vis dacă ar fi avut să-i spună ceva.

Îl trecură fiorii, în ciuda căldurii, și trebui să-și șteargă din nou fața. Avea senzația că Lanfear se poartă ca o ibovnică geloasă, dar, dacă un alt Numit avea nevoie de el, altă soluție nu era, trebuia să se supună. Cu toate promisiunile făcute în copilărie, când depusese jurământul, își făcea puține iluzii. Prins între doi Numiți, putea fi făcut una cu pământul, precum un pisoi sub o roată de căruță, și nimeni nu ar fi băgat de seamă. Își dorea să fie acasă, în Saldaea. Își dorea s-o vadă din nou pe Teodora.

Un râcâit în ușă îl făcu să sară în picioare; în ciuda pântecelui revărsat, era mai agil decât la prima vedere. Ștergându-și fața și gâtul, trecu pe lângă soba de cărămidă de care sigur nu avea nevoie aici și pe lângă dulapurile sprijinite pe picioarele vopsite și bogat ornamentate. Când deschise ușa, o siluetă zveltă, îmbrăcată în robe negre, se strecură iute pe lângă el. Kadere privi repede în jur, în întunericul tulburat de razele de lună, ca să fie sigur că nu e nimeni – căruțașii sforăiau sub celelalte căruțe, iar paznicii Aieli nu veneau niciodată printre căruțe – și închise repede ușa la loc.

– Trebuie să-ți fie cald, Isendre, chicoti el. Scoate-ți roba aia și simte-te ca acasă.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea cu amărăciune din adâncurile glugii.

Femeia rămase nemișcată, deși din când în când tresărea; probabil că lâna era mai aspră în noaptea asta. Kadere chicoti din nou.

– Cum dorești.

Sub robe, bănuia el, Fecioarele Lăncii o lăsau să poarte doar giuvaierele furate sau poate că nici pe acelea. Isendre devenise parcă mai rezervată de când Fecioarele o prinseseră

asupra faptului. Nu înțelegea de ce femeia asta se prostise așa, auzi, să fure. Bineînțeles, el, unul, nu se împotrivise când Fecioarele o scoseseră de păr din căruță; era bucuros că nu-l socotiseră și pe el vinovat. Lăcomia ei îi îngreunase și mai mult misiunea.

– Ai ceva să-mi spui despre al'Thor sau Natael?

Lanfear îi spusese ca în primul rând să stea cu ochii pe cei doi, iar el știa că nu exista o cale mai bună de a sta cu ochii pe un bărbat decât să-i bagi o femeie în pat. Orice bărbat îi mărturisea celei cu care împărțea patul lucruri pe care jurase să le țină secret, se lăuda cu planurile lui, își dezvăluia slăbiciunile, chiar dacă era Dragonul Renăscut sau Cel-care-nu-știu-mai-cum, cum îi ziceau Aielii.

Isendre se cutremură.

– Singurul de care mă pot apropia e Natael, zise ea.

Să se apropie de el? Din clipa în care Fecioarele o prinseseră furișându-se în cortul lui, practic o vârau cu sila acolo în fiecare seară. Lui Isendre îi plăcea să înfrumusețeze lucrurile.

– Nu că mi-ar spune ceva, continuă ea. Așteaptă. Ai răbdare. Nu vorbi. Împacă-te cu soarta, ce-o mai fi însemnând și asta. Așa îmi zice ori de câte ori încerc să pun o întrebare. În cea mai mare parte a timpului, îmi cere să cânt o muzică pe care n-am auzit-o niciodată și apoi să facem dragoste.

Doar atât îi spunea despre menestrel. Se întrebă pentru a o suta oară de ce voia Lanfear ca el să stea cu ochii pe Natael. Era de presupus că omul se afla în cea mai înaltă poziție la care putea ajunge o Iscoadă a Celui Întunecat, doar cu o treaptă mai jos decât Cei Numiți.

– Să însemne asta că încă n-ai reușit să intri în patul lui al'Thor? întrebă el, atingând-o ușor în timp ce se îndrepta spre pat.

– Da, răspunse ea, crispându-se.

– Atunci va trebui să încerci din nou, nu? M-am cam săturat de eșecurile tale, Isendre, iar stăpânii noștri nu sunt la fel de răbdători ca mine. E și el tot om, în ciuda titlurilor pe care le poartă.

Isendre se lăudase de multe ori că putea avea orice bărbat, că îl putea convinge să-i satisfacă orice dorinţă. Şi îi dovedise că spune adevărul. N-ar fi trebuit să fure toate giuvaierele alea; el *însuşi* i-ar fi cumpărat tot ce-şi dorea. Chiar îi cumpărase mai mult decât îşi putea permite.

– Afurisitele alea de Fecioare n-au cum să stea cu ochii pe el în fiecare secundă şi, din clipa în care i-ai intrat în pat, sigur n-o să le lase să-ţi facă vreun rău.

Numai să guste o dată din ea, şi gata.

– Am deplină încredere în talentele tale, adăugă el.

– Nu, spuse ea scurt.

Kadere îşi învârti şi răsuci batista enervat.

– „Nu" nu e un cuvânt agreat de stăpânii noştri, Isendre.

Adică stăpânii lor din rândul Iscoadelor Celui Întunecat, nu absolut toţi stăpânii – un rândaş putea da ordine unei soţii de senior, un cerşetor unui magistrat –, dar poruncile lor trebuiau duse la îndeplinire cu aceeaşi strictеţe ca ordinele oricărui nobil, chiar mai mult de atât.

– Nu e un cuvânt pe care stăpâna noastră se va bucura să-l audă.

Isendre se înfioră. Nu crezuse în povestea asta decât atunci când Kadere îi arătase arsurile de pe piept. De atunci simpla menţionare a numelui lui Lanfear fusese de-ajuns ca să-i înăbuşe orice încercare de revoltă. De data aceasta, începu să plângă.

– Nu pot, Hadnan. Când ne-am oprit în seara asta, am crezut că în sat voi avea mai multe şanse decât în corturi, dar m-au prins când am ajuns la vreo zece paşi de el.

Isendre îşi descoperi capul, şi Kandere rămase cu gura căscată când văzu cum razele de lună joacă pe scalpul ei. Până şi sprâncenele îi dispăruseră.

– M-au ras, Hadnan. Adelin, Enaila şi Jolien m-au ţinut de mâini şi de picioare şi mi-au ras fiecare fir de păr. Şi m-au bătut cu urzici, Hadnan, spuse Isendre tremurând ca un puiet în bătaia vântului, plângând în hohote şi bolborosind cuvintele. Mă ustură tot trupul de la umeri până la genunchi, şi nici nu pot să mă scarpin. Au spus că mă *îmbracă* în urzici dacă

îndrăznesc fie și numai să mă uit la el. Au vorbit foarte serios, Hadnan. Foarte, foarte serios! Au spus că mă dau pe mâna Aviendhei și mi-au spus ce-o să-mi facă. Nu pot, Hadnan. Nu mai pot. Nu pot.

Kadere o privea uluit. Avusese un păr negru foarte frumos. Dar era atât de frumoasă, încât, chiar și așa, cheală ca un ou, lui i se părea exotică. Lacrimile și fața trasă îi scădeau foarte puțin din frumusețe. Dacă s-ar fi băgat în patul lui al'Thor doar o noapte... Dar așa ceva nu avea să se întâmple. Fecioarele îi înfrânseseră voința. Făcuse și el asta, cunoștea semnele. Dorința de a evita alte pedepse devenea dorința de a se supune. Mintea nu voia să recunoască faptul că se ferea de ceva, drept urmare foarte curând Isendre se va convinge singură că nu voia decât să se supună, că nu voia decât să le facă pe plac Fecioarelor.

– Ce legătură are asta cu Aviendha? mormăi el.

Cât de curând va simți Isendre nevoia de a-și mărturisi păcatele?

– Al'Thor împarte patul cu ea de când am plecat din Rhuidean, nătărăule! Își petrece fiecare noapte cu el. Fecioarele cred că se va mărita cu el.

Furia îi răzbătea printre hohotele de plâns. Nu-i convenea că altă femeie reușise acolo unde dăduse ea greș. Probabil că de asta nu-i spusese până acum.

Aviendha era o femeie frumoasă, în ciuda privirii ei fioroase, cu sânii mari ca majoritatea Fecioarelor, dar el, unul, o prefera pe Isendre, doar dacă... Isendre se prăbuși la pământ, în lumina lunii care pătrundea prin ferestre, tremurând din cap până în picioare, hohotind cu gura deschisă, lacrimile rostogolindu-i-se în voie pe obraji. S-ar fi târât în genunchi la cea mai mică încruntătură a Aviendhei.

– În fine, spuse el cu blândețe. Dacă nu poți, nu poți. Dar de la Natael tot ai putea să scoți ceva. Știu că ai putea.

O luă pe după umeri, o ajută să se ridice și o întoarse spre ușă. Isendre se feri de atingerea lui, dar se întoarse.

– Natael nu se va mai uita la mine zile întregi, îngăimă ea cu năduf, printre sughițuri.

Era gata-gata să izbucnească din nou în plâns, dar vocea lui o mai liniști.

– Sunt toată roșie, Hadnan. De parcă aș fi stat o zi întreagă la soare. Iar părul. Va trece o veșnicie până va crește la...

Când femeia întinse mâna spre ușă, cu ochii pe mâner, Kadere își întinse batista ca pe o coardă și i-o trecu pe după gât. Încercă să nu-i bage în seamă răsuflarea întretăiată, încălțările care zgâriau podeaua. Degetele ei i se înfigeau în mâini, el însă privea drept înainte. Chiar și cu ochii deschiși, Kadere o văzu pe Teodora; o vedea de fiecare dată când omora o femeie. Își iubise sora, care însă aflase ce era el și nu și-ar fi ținut gura. Călcâiele Isendrei băteau tare în podea, dar, după ceea ce lui i se păru a fi o eternitate, se potoliră și rămaseră nemișcate, Isendre devenind doar o greutate care îi atârna în mâini. Trase de coardă încă șaizeci de secunde, apoi o desfăcu și-o lăsă pe femeie să cadă la podea. Cu siguranță, ea și-ar fi mărturisit păcatele, cât de curând. Ar fi mărturisit că e o Iscoadă. Și ar fi arătat spre el.

Cotrobăind prin dulapuri, pe întuneric, scoase un satâr de bucătărie. Era greu să scape de un cadavru întreg. Din fericire, morții nu sângerau prea mult; robele aveau să absoarbă aproape tot. Poate că până la urmă o va găsi pe femeia care îi vârâse biletul pe sub ușă. Dacă nu era îndeajuns de arătoasă, sigur avea prieteni care erau și ei Iscoade. Lui Natael nu-i păsa dacă îl vizita o femeie Aiel – Kadere însă ar fi preferat să doarmă cu o viperă; acestea erau periculoase –, dar poate că o femeie Aiel va avea mai multe șanse în fața Aviendhei. Îngenunchind, fredonă ceva în timp ce mânuia satârul, un cântec de leagăn învățat de la Teodora.

CAPITOLUL 30

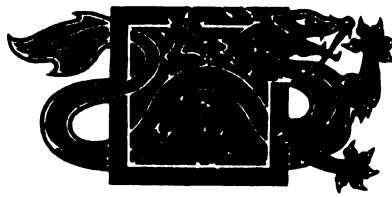

Un rămăşag

Un vânticel de noapte se stârni peste satul Eianrod, apoi se pierdu în zare. Aşezat pe parapetul de piatră al podului lat din inima satului, lui Rand i se păru fierbinte, nemaifiind sigur după atâtea zile şi nopţi petrecute în Pustiu. Cald poate pe timpul nopţii, dar nu îndeajuns ca să-l facă să se descheie la surtucul lui roşu. Râul de sub el nu fusese niciodată impetuos, iar acum scăzuse la jumătate, lui însă îi plăcea să se uite cum apa curgea spre miazănopte, umbrele norilor grăbiţi jucându-se pe valurile din când în când argintate de lumina lunii. De asta şi venise până aici, ca să se uite cum curge apa. Instalase capcanele în jurul taberei Aielilor care, la rândul ei, înconjura satul. Aielii înşişi stăteau de veghe, nescăpându-le nici măcar o vrabie. Putea irosi o oră acolo, liniştit de curgerea apei.

Era cu siguranţă mult mai bine decât într-o altă noapte în care fusese nevoit s-o expedieze pe Moraine ca să-l lase să înveţe cu Asmodean. Femeia îşi făcuse obiceiul să-i aducă masa şi să-i vorbească în timp ce el mânca, de parcă ar fi vrut să-i îndese în cap tot ce ştia ea înainte de a ajunge în Cairhien.

Nu mai suporta s-o vadă cum se roagă să rămână – să implore chiar! –, cum făcuse cu o noapte în urmă. Pentru o femeie ca Moiraine comportamentul acela era atât de nefiresc, încât până la urmă acceptase doar ca să nu o mai audă. Probabil că tocmai de aceea şi procedase aşa. Se simţea mult mai bine aici, ascultând clipocitul râului. Cu puţin noroc poate că Moiraine renunţase să-l mai sâcâie în noaptea asta.

Cei opt-zece paşi de lut dintre apă şi buruieni de pe ambele maluri erau uscaţi şi crăpaţi. Îşi miji ochii spre norii care treceau prin dreptul lunii. Putea încerca să-i facă să se scuture deasupra lui. Cele două fântâni arteziene ale satului erau secate, iar o treime din fântânile obişnuite, deşi pline de praf, încă mai puteau fi curăţate. Putea încerca, atâta tot. Adusese o dată ploaia; acum trebuia să-şi aducă aminte cum procedase. Dacă reuşea, de data asta poate nu mai ieşea un adevărat potop şi o furtună care rupea copacii.

Asmodean nu avea cum să-l ajute; nu ştia prea multe despre vreme. Pentru orice lucru despre care îi vorbea erau altele două care îl făceau pe Asmodean fie să ridice mâinile sus – în semn de abandon –, fie să fluture din mână, adică să trecem mai departe. Cândva, crezuse că Rătăcitii ştiu totul, că sunt aproape omnipotenţi. Dar, dacă ceilalţii semănau cu Asmodean, atunci aveau şi ei lacune, ca şi slăbiciuni. Poate că acum ştia el mai multe despre anumite lucruri decât ei. Decât unii dintre ei. Problema era să afle cine. Semirhage era la fel de neştiutor în privinţa vremii ca şi Asmodean.

Se înfioră ca şi cum aceasta ar fi fost o noapte petrecută în Ţinutul Întreit. Asmodean nu-i spusese niciodată asta. Mai bine să asculte apa şi să nu gândească, dacă voia să doarmă cât de cât mai târziu.

Sulin se apropie de el, cu *shoufa* în jurul umerilor, cu părul alb, tuns scurt, la vedere, şi se sprijini de parapet. Fecioara vânoasă era gata de luptă, avea la ea arcul cu săgeţi, lăncile, pumnalul şi scutul. Ea le comanda pe cele care îl păzeau în noaptea asta. Alte două duzini de *Far Dareis Mai* se aşezară pe vine la vreo zece paşi depărtare.

– Stranie noapte, spuse ea. Jucam zaruri când, deodată, toată lumea arunca doar șase.

– Îmi pare rău, îi zise el fără să se gândească, iar femeia îl privi ciudat.

Ea nu știa, bineînțeles; Rand nu spusese la toată lumea. Undele pe care le emitea ca *ta'veren* se propagau la întâmplare, după o logică proprie. Nici măcar Aielii nu ar fi vrut să se afle la o distanță mai mică de zece mile de el, dacă ar fi știut.

În cursul zilei, pământul cedase sub trei Câini de Piatră, lăsându-i să cadă într-un cuib de vipere, dar nici una dintre zecile de mușcături nu întâlniseră în cale altceva decât pânză. Rand știa că el fusese, își încercase șansele. Tal Nethin, șelarul, supraviețuise în Taien, dar se împiedicase de o piatră chiar în după-amiaza aceasta și își rupsese gâtul, căzând pe pământul plat, acoperit de iarbă. Rand se temea că tot el fusese. Pe de altă parte, Bael și Jheran puseseră capăt vechii dușmănii dintre clanurile Shaarad și Goshien în timp ce Rand era cu ei, mâncând din mers o bucată de carne uscată. Cei doi tot nu se aveau la inimă și nici nu prea înțelegeau ce făcuseră, dar de împăcat se împăcaseră, cu jurăminte cu tot, fiecare dintre ei ținându-i cana cu apă celuilalt ca să bea. Pentru Aieli, jurământul apei era cel mai puternic; trebuia să treacă generații întregi ca Shaarad și Goshien să îndrăznească să-și fure unii altora oi, capre sau vite.

Rand se întrebase dacă acele efecte aleatorii îi vor fi de vreun folos; poate că mai mult nu se putea. Nu știa ce altceva să se fi întâmplat azi care să-l ajute cu ceva; nu întrebase și nici nu auzise nimic. Aielii Bael și Jheran îi compensau doar parțial pe Tal Nethin.

– Nu le-am văzut pe Enaila și Adelin de zile întregi, spuse el.

O schimbare de subiect la fel de bună ca oricare alta. Cele două mai ales păreau să le pizmuiască pe celelalte că aveau privilegiul să-l păzească.

– Sunt bolnave?

Privirea pe care i-o aruncă Sulin i se păru și mai ciudată.

– Se vor întoarce când vor înceta să se mai joace cu păpușile, Rand al'Thor.

Rand deschise gura, dar o închise repede la loc. Aielii erau ciudați – lecțiile Aviendhei îi făceau și mai ciudați –, dar asta era pur și simplu absurd.

– Atunci spune-le că sunt femei în toată firea și că trebuie să se poarte ca atare.

Chiar și la lumina lunii își dădu seama că Sulin zâmbea mulțumită.

– Voi face precum dorește *Car'a'carn*.

Ce însemna asta? Femeia îl fixă cu privirea, ținându-și buzele, gânditoare.

– N-ai mâncat nimic în seara asta. A rămas destulă mâncare pentru toată lumea, n-ai să umpli burta nimănui dacă te sacrifici și nu pui nimic în gură. Dacă nu mănânci, lumea își va face griji că ești bolnav. Și chiar ai să te îmbolnăvești.

Rand râse ușor, ca un șuier răgușit. Când *Car'a'carn*, când... Dacă nu-și aducea ceva de mâncare, probabil că Sulin s-ar fi dus ea să-i aducă. Și ar fi încercat să-l îndoape.

– Am să mănânc. Bănuiesc că Moiraine e sub pături deja.

De data aceasta, privirea ei ciudată îl mulțumi pe el; spusese și el ceva de neînțeles pentru ea.

În timp ce cobora de pe parapet, auzi un zgomot de copite ce se apropia de pod. Fecioarele săriră imediat în picioare, cu fețele acoperite de văl; și cu săgețile pregătite. Își duse mâna la cingătoare din instinct, dar sabia nu era acolo. Aielilor li se părea ciudat să-l vadă și călare, și cu sabia la șa; nu voia să le încalce obiceiurile purtând-o cu el. În plus, nu se vedeau prea mulți cai, și cei care se zăreau veneau agale.

Când se apropiară, înconjurați de o escortă de cincizeci de Aieli, călărețiii nu erau mai mult de douăzeci și de-abia se țineau în șa. Cei mai mulți purtau coifuri cu marginile îngroșate și haine tairene, cu mâneci bufante, murdare, pe sub platoșe. Cei doi din față purtau cuirase aurite, ornamentate, și pene albe, mari, pe partea din față a coifurilor, iar galoanele de pe mâneci luceau a satin în lumina lunii. Jumătate de duzină dintre oamenii care încheiau plutonul, mai scunzi și mai deschiși la față decât tairenii, doi cu flamuri mici numite *con* prinse de bețe scurte, în spate, purtau haine închise la culoare

şi coifuri ca nişte clopote, decupate ca să se vadă faţa. Cairhienii foloseau flamuri ca semne distinctive pentru oficeri în timpul luptei şi ca să-i deosebească pe membrii suitei unui nobil.

Tairenii cu pene îl priviră lung când dădură cu ochii de el, se uitară surprinşi unul la altul, apoi descălecară anevoie şi îngenunchează în faţa lui, cu coifurile sub braţ. Erau tineri, cu câţiva ani mai mari decât el, amândoi cu barbă neagră, tunsă după moda nobilimii tairene. Platoşele erau crestate ici şi colo, iar auriul era plin de pete; cei doi îşi încrucişaseră săbiile pe undeva. Nu-i învrednicira nici măcar cu o privire pe Aielii din jur, ca şi cum, ignorându-i, i-ar fi făcut să dispară de acolo. Fecioarele îşi descoperiră feţele, deşi nu arătau mai puţin dispuse să-şi treacă lăncile sau săgeţile prin cei care îngenunchează.

Rhuarc veni din spatele tairenilor, cu un Aiel cu ochii cenuşii, mai tânăr şi puţin mai înalt decât el. Se opriră şi ei. Mangin făcea parte din Jindo Taardad, era unul dintre cei care fuseseră la Stânca din Tear. Aielii Jindo îi aduseseră pe călăreţi.

– Seniore Dragon, spuse tânărul mai durduliu, roz în obraji. Afurisit să-mi fie sufletul, te-au luat prizonier?

Tovarăşul lui, care, în ciuda bărbii, arăta ca un ţăran din cauza urechilor ce aduceau cu nişte toarte de cană şi a nasului cât un cartof, îşi tot îndepărta din ochi părul lăţos.

– Ne-au spus că ne duc la un ins pe care-l cheamă Zori şi mai nu ştiu cum. *Car'a'carn.* Un fel de căpetenie, dacă mi-aduc bine aminte ce-am învăţat când eram mic. Iertare, Seniore Dragon, eu sunt Edorion din Casa Selorna, iar acesta e Estean din Casa Andiama.

– Eu sunt Cel-Care-Vine-cu-Zorile, răspunse Rand liniştit. Şi *Car'a'carn.*

Îşi făcuse deja o părere despre ei: tineri nobili care o ţinuseră tot într-o petrecere – băutură, jocuri de noroc şi femei – pe vremea când el era în Stânca din Tear. Ochii lui Estean mai că-i ieşeau din orbite; Edorion se arătă la fel de şocat, apoi înclină încet din cap, ca şi cum şi-ar fi dat în sfârşit seama cine era.

– Ridicaţi-vă. Cine sunt însoţitorii voştri cairhieni?

Ar fi interesant să întâlnească și cairhieni care nu o luaseră la goană din calea Aielilor Shaido, ca și a altor Aieli. Dacă erau de partea lui Edorion și Estean, puteau fi primii susținători de care dădea în acest ținut. Asta dacă tații celor doi taireni îi îndepliniseră ordinele.

– Aduceți-i în față.

Estean clipi surprins în timp ce se ridica în picioare, Edorion însă se întoarse aproape fără ezitare și strigă:

– Meresin! Daricain! Veniți aici!

De parcă ar fi strigat niște câini. Flamurile cairhiene se clătinară în timp ce Meresin și Daricain coborau încet de pe cai.

Seniore Dragon, spuse Estean și se opri, trecându-și limba peste buze de parcă i-ar fi fost sete. Tu... tu i-ai trimis pe Aieli împotriva cairhienilor?

– Ei au atacat orașul?

Rhuarc încuviință din cap, iar Mangin spuse:

Dacă ne luăm după ce spun ei, Cairhienul încă mai rezistă. Sau mai rezista cu trei zile în urmă.

Mangin nu arăta deloc că ar crede așa ceva sau că i-ar păsa de un oraș plin de Ucigași-de-Copaci.

Nu i-am trimis eu, Estean, zise Rand când cei doi cairhieni se apropiară și îngenunchează, scoțându-și coifurile și arătând că sunt de-o seamă cu Edorion și Estean, cu părul ras pe tâmple și ochii negri precauți. Cei care atacă orașul sunt dușmanii mei, Aielii Shaido. Eu vreau să salvez Cairhienul, dacă mai poate fi salvat.

Rand le spuse cairhienilor să se ridice; de când era în tovărășia Aielilor aproape că uitase obiceiul din partea aceasta a Osiei Lumii, unde toți oamenii făceau plecăciuni și îngenuncheau pentru orice. Le spuse să se prezinte și cairhienii se conformară. Locotenentul Meresin din Casa Daganred – *conul* lui era alcătuit din linii verticale vălurite, roșii și albe – și locotenentul Daricain din Casa Annallin, cu un *con* acoperit cu pătrățele de roșu și negru. Pentru Rand era o surpriză că cei doi făceau parte din nobilime. Deși aveau sub comandă oșteni în Cairhien, nobilii nu se rădeau în cap ca să intre în armată.

Poate nu până de curând; se pare că se schimbaseră multe între timp.

– Seniore Dragon, spuse Meresin poticnit.

Și el, și Daricain erau palizi, zvelți, cu fața îngustă și nasul lung, Meresin însă era puțin mai împlinit la trup. Nici unul nu arăta că ar fi mâncat prea mult în ultima vreme. Meresin continuă grăbit, de parcă s-ar fi temut să nu fie întrerupt.

– Seniore Dragon, Cairhienul poate rezista. Câteva zile, poate chiar zece-douăsprezece, dar trebuie să vii repede dacă vrei să-l salvezi.

– De asta am venit, zise Estean, aruncându-i o privire întunecată lui Meresin.

Meresin îi întoarse privirea, dar cutezanța lor era amestecată de resemnare. Estean își îndepărtă părul sârmos de pe frunte.

– Ca să găsim ajutor. Conducătorii noștri au trimis grupuri în toate direcțiile posibile, Seniore Dragon, spuse el și se înfioră – în ciuda sudorii de pe frunte –, iar vocea îi deveni distantă și dogită. Eram mai mulți când am pornit. L-am văzut pe Baran căzând, urlând când o lance i-a străpuns măruntaiele. Niciodată n-o să mai joace cărți. Mi-ar prinde bine o cană de rachiu.

Edorion își răsuci coiful în mâinile înmănușate, încruntându-se.

– Seniore Dragon, orașul mai poate rezista o vreme, dar, chiar dacă Aielii ăștia se vor lupta cu Aielii ăia, întrebarea e: poți să-i aduci acolo cât nu e prea târziu? Eu, unul, cred că zece-douăsprezece zile e o estimare periculos de optimistă. Adevărul e că eu am venit încoace gândindu-mă că mai bine mor străpuns de o lance decât să fiu prins de viu când atacatorii vor izbuti să treacă de ziduri. Orașul e înțesat de refugiați care s-au retras din calea Aielilor; n-a mai rămas nici un câine, nici un porumbel în oraș și mă îndoiesc că va mai rămâne vreun șobolan. Singurul lucru bun e că nimeni nu pare să-și facă griji în privința celui care va ocupa Tronul Soarelui, atâta timp cât acest Couladin e dincolo de ziduri.

– Ne-a strigat să ne predăm Celui-Care-Vine-cu-Zorile, chiar de-a doua zi, interveni Daricain, alegându-se cu o privire piezişă de la Edorion, fiindcă îl întrerupsese.

– Couladin se distrează cu prizonierii, zise Estean. Îi ia la ţintă cu arcul, în aşa fel încât să-l vadă toţi cei care privesc de pe ziduri. Îi auzi cum urlă de durere. Lumina să-mi ardă sufletul dacă ştiu ce urmăreşte: să ne frângă voinţa sau doar să se distreze. Câteodată, îi lasă pe ţărani s-o ia la fugă spre oraş şi-i umple de săgeţi când aproape că ajung în siguranţă. Câtă siguranţă poate să ofere oraşul. Numai ţărani, dar...

Estean se opri şi înghiţi în sec, de parcă şi-ar fi amintit ce credea Rand despre „numai ţărani". Rand nu făcu decât să-l privească şi mormăi ceva despre rachiu.

Edorion profită de tăcerea care se lăsase:

– Seniore Dragon, ideea e că oraşul poate rezista până vii tu, dacă vii repede. Am respins primul atac doar fiindcă au fost incendiate casele din faţa zidurilor...

– Flăcările erau cât pe-aci să cuprindă întreg oraşul, interveni Estean.

Casele din afara zidurilor, un oraş în sine, dincolo de zidurile Cairhienului, fuseseră construite aproape numai din lemn, după câte îşi amintea Rand.

– Ar fi fost un dezastru dacă râul n-ar fi fost aproape, adăugă Estean.

Celălalt tăcu îi luă vorba din gură:

– ... Dar Seniorul Meilan a conceput bine apărarea şi, pe moment, cairhienii par să se ţină bine pe poziţii.

Intervenţia lui atrase priviri încruntate din partea lui Meresin şi a lui Daricain, pe care fie nu le văzu, fie se prefăcu a nu el vedea.

– Şapte zile, cu puţin noroc, poate cel mult opt. Dacă poţi să...

Un oftat adânc păru că-l dezumflă pe durduliul Edorion.

– N-am văzut nici un cal, zise el ca pentru sine. Aielii nu merg călare. N-ai cum să aduci la timp atâţia oameni pe jos.

– În cât timp? îl întrebă Rand pe Rhuarc.

– În şapte zile, veni răspunsul.

Mangin încuviință din cap, iar Estean izbucni în râs.

– Afurisit să fiu, atât ne-a luat nouă ca să ajungem aici călare. Dacă tu crezi că poți să faci distanța asta pe jos în tot atâtea zile, trebuie să fii...

Devenind conștient de privirea Aielului, Estean își dădu părul din ochi și mormăi:

– E ceva rachiu prin satul ăsta?

– Problema nu e cât de repede ne putem mișca noi, ci cât de repede vă puteți mișca voi, dacă vă dați câțiva oameni jos și le folosiți caii la schimb, zise Rand calm. Vreau ca Meilan și Cairhienul să afle că le vin în ajutor. Dar cel care îi va anunța va trebui să fie sigur că-și va ține gura dacă-l vor prinde Aielii Shaido. Couladin nu trebuie să știe mai mult decât poate afla singur.

Estean se făcu mai alb la față decât cairhienii. Meresin și Daricain se lăsară în genunchi la unison, fiecare apucându-l de câte o mână pe Rand ca să i-o sărute. Rand îi lăsă, cu puțina răbdare pe care o avea; unul dintre sfaturile lui Moraine, foarte practic, era să nu încalce obiceiurile oamenilor, oricât de ciudate și de respingătoare ar fi părut ele, decât numai dacă era absolută nevoie, dar și atunci nu înainte de a se gândi de două ori.

– Mergem, Seniore Dragon, zise Meresin pe nerăsuflate. Mulțumesc, Seniore Dragon. Mulțumesc. Jur pe Lumina cea sfântă că voi muri înainte de a spune un cuvânt altuia decât tatălui meu și Seniorului Meilan!

– Norocul să fie de partea ta, Seniore Dragon, adăugă celălalt. Norocul să fie de partea ta, iar Lumina să te călăuzească de-a pururi! Sunt omul tău până la moarte.

Rand îl lăsă pe Meresin să spună că și el e omul lui înainte de a-și retrage mâinile și a le spune să se ridice. Nu-i plăcea cum îl priveau cei doi. Edorion îi chemase ca pe niște câini, dar bărbații nu trebuie să se uite la cineva ca un câine la stăpânul său.

Edorion trase adânc aer în piept și îl lăsă să iasă încet, umflându-și obrajii rozalii.

– Cred că, dacă reușesc să ajung acolo viu și nevătămat, am să fiu în stare să mă și întorc. Seniore Dragon, iartă-mă dacă te ofensez cumva, dar ai pune rămășag să spunem pe o mie de coroane de aur că poți ajunge acolo în șapte zile?

Rand îl pironi cu privirea. Asta era la fel de rău ca și Mat.

– N-am nici măcar o sută de coroane de argint, darămite o mie de...

– Ba are, tairene, interveni Sulin cu fermitate. Încheie rămășagul, dar pe zece mii.

Edorion izbucni în râs.

– S-a făcut, femeie Aiel. Și mă prind să plătesc până la ultimul sfanț dacă pierd. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, n-am să mă bucur de rămășag dacă îl câștig. Haideți, Meresin, Daricain, zise el de parcă și-ar fi chemat câinii. Pe cai.

Rand așteptă până când cei trei își făcură plecăciunile și se îndreptară spre cai înainte de a se întoarce spre Fecioara cu părul alb.

– Cum adică am o mie de coroane de aur? În viața mea n-am văzut o mie de coroane, darămite zece mii.

Fecioarele schimbară priviri de parcă ar fi crezut că Rand și-a pierdut mințile; la fel făcură Rhuarc și Mangin.

– O cincime din tezaurul care se afla în Stânca din Tear aparține celor care au cucerit Stânca și va fi revendicată atunci când o vor putea lua cu ei, spuse Sulin, ca și cum ar fi vorbit cu un copil, familiarizându-l cu problemele vieții de zi cu zi. În calitate de conducător, o zecime din acea cincime e a ta. Tear ți s-a supus ca învingător, deci o zecime din Tear e tot a ta. Și ne-ai spus că putem lua o cincime din aceste ținuturi – un... bir i-ai spus tu (Sulin găsi cu greu cuvântul; Aielii nu luau biruri). A zecea parte din asta e tot a ta, în calitate de *Car'a'carn.*

Rand clătină din cap. În toate discuțiile purtate cu Aviendha niciodată nu se gândise să întrebe dacă cincimea îl privea și pe el; nu era Aiel, chiar dacă era *Car'a'carn,* și problema nu părea să aibă vreo legătură cu el. Mda, chiar dacă nu era un bir, putea folosi cincimea așa cum se foloseau regii de biruri. Din nefericire, nu prea avea habar cum să procedeze. Va trebui

s-o întrebe pe Moiraine; era un amănunt pe care îl omisese în lecțiile ei, crezând poate că e prea evident ca să nu-l știe.

Elayne probabil că știa la ce sunt bune impozitele; cu siguranță i-ar fi plăcut mult mai mult să primească sfaturi de la ea decât de la Moiraine. Oare unde se afla ea acum? Pesemne tot în Tanchico; Egwene îi spunea cam ce dorea el să audă. Ar fi vrut să o aibă pe Elayne alături ca să-i explice despre ce era vorba în cele două scrisori. Fecioară a Lăncii sau Domniță-Moștenitoare a Andorului, femeile erau tare ciudate. Poate cu excepția lui Min. Aceasta râsese de el, dar niciodată nu-l făcuse să creadă că-i vorbește într-o limbă străină. Acum n-ar mai râde. Dacă ar mai vedea-o o dată, Min sigur ar lua-o la sănătoasa, ca să fie cât mai departe de Dragonul Renăscut.

Edorion le porunci oamenilor lui să descalece, le luă un cal și îi legă pe ceilalți de căpăstru, împreună cu calul lui Estean. Fără îndoială și-l păstra pe al lui pentru ultimul sprint printre Aielii Shaido. Meresin și Daricain făcură la fel cu oamenii lor. Deși asta însemna că solii cairhieni aveau numai doi cai de schimb de fiecare, nici unul nu se gândi să ceară un cal tairean. Porniră împreună spre apus, la trap, cu o escortă Jindo.

Având grijă să nu privească pe nimeni, Estean se îndreptă agale spre oștenii care așteptau stingheri, înconjurați de Aieli, la piciorul podului. Mangin îl apucă de mâneca cu dungi roșii.

– Ne poți spune care sunt condițiile când ajungem în Cairhien.

Tânărul dolofan fu cât pe-aci să leșine.

– Sunt sigur că va răspunde la toate întrebările tale, zise Rand tăios, accentuând ultimul cuvânt.

– Nu facem decât să-l întrebăm, spuse Rhuarc apucându-l pe tairen de celălalt braț.

Rhuarc și Mangin păreau că îl prinseseră între ei pe bărbatul mult mai scund.

– E bine că-i previi pe apărătorii orașului, Rand al'Thor, dar trebuie să trimitem și cercetași, continuă Rhuarc. Dacă aleargă, pot ajunge în Cairhien odată cu călăreții, iar la întoarcere ne pot spune care e dispozitivul Aielilor Shaido.

Rand simțea ochii Fecioarelor ațintiți asupra lui, dar nu-și mută ochii de pe Rhuarc.

– Îmblânzitorii Tunetelor? propuse el.

– *Sha'mad Conde,* aprobă Rhuarc și împreună cu Mangin îl întoarseră pe Estean – îl ridicaseră de la pământ – și porniră spre ceilalți oșteni.

– Doar întrebări! strigă Rand după ei. E aliatul vostru și vasalul meu.

N-avea idee dacă Estean era vasalul lui – încă o întrebare pe care trebuia să i-o pună lui Moiraine – și cât de aliat îi era – tatăl lui complotase îndeajuns împotriva lui Rand –, dar nu permitea ca Aielii lui să se poarte precum Couladin.

Rhuarc încuviință din cap.

– Știi să-ți strunești oamenii, Rand al'Thor, zise Sulin cu o voce plată ca o scândură trasă la rindea.

– Încerc.

Nu voia să muște din momeală. Indiferent de cine se ducea să-i iscodească pe Aielii Shaido, o parte dintre ei sigur nu aveau să se mai întoarcă, dar asta era situația.

– Cred că am să mănânc ceva acum. Și să dorm puțin.

Până la miezul nopții nu puteau fi mai mult de două ore, iar soarele răsărea devreme în această lună a anului. Fecioarele îl urmară, privind umbrele cu precauție, de parcă s-ar fi așteptat la un atac, făcându-și tot felul de semne. Dar Aielii păreau să se aștepte tot timpul la un atac.

CAPITOLUL 31

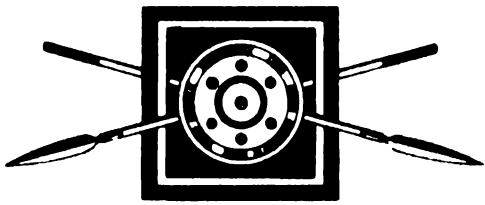

Zăpezile îndepărtate

Ulițele satului Eianrod erau drepte și se întâlneau în unghiuri drepte, tăind, unde era nevoie, dealurile altfel terasate cu piatră. Casele de piatră, cu acoperișurile de ardezie, păreau ascuțite, de parcă ar fi fost alcătuite numai din linii verticale. Eianrod nu căzuse în mâinile lui Couladin; Shaido nu găsiseră pe nimeni acolo în marșul lor triumfător. Din multe case rămăseseră acum doar câteva grinzi carbonizate și ziduri în ruină, chiar și din clădirile impunătoare, de marmură, cu balcoane, pe trei nivele, despre care Moiraine spunea că aparținuseră negustătorilor. Mobilier distrus și haine aruncate de-a valma umpleau ulițele, împreună cu farfurii sparte și bucăți de geam, cizme desperecheate, unelte și jucării.

Casele nu fuseseră incendiate toate odată – Rand își dădea seama de asta după lemnul înnegrit și mirosul de ars. Lan reușise să stabilească mersul bătăliilor în urma cărora satul fusese cucerit și recucerit. De către mai multe Case care se războiau pentru Tronul Soarelui, după toate probabilitățile, deși după cum arătau ulițele, ultimii care puseseră stăpânire pe Eianrod

fuseseră briganzii. Multe dintre bandele care cutreierau Cairhienul nu dădeau socoteală în fața nimănui, crezând numai în domnia aurului.

Rand se îndreptă spre una dintre casele negustorilor, în cea mai mare dintre piețele satului, trei nivele pătrate de marmură cenușie, cu balcoane masive și scări largi, cu balustrade groase de piatră ce dădeau spre o fântână arteziană secată. Cu fundul rotund și plin de praf. Șansa de a dormi într-un pat îi surâdea prea mult și, în același timp, spera ca Aviendha să petreacă noaptea într-un cort; în cortul lui sau al Înțeleptelor, îi era totuna, atâta timp cât nu trebuia să adoarmă ascultându-i răsuflarea la câțiva pași de el. În ultima vreme, începuse să creadă că îi aude și bătăile inimii, chiar și atunci când nu se folosea de *saidin*. Oricum își luase măsuri de precauție, chiar dacă nu dormea departe de el.

Câteva Fecioare se opriră în fața treptelor, altele înconjurară repede clădirea ca să-i asigure paza din toate părțile. Rand se temuse că vor încerca să declare casa un Acoperiș al Fecioarelor, fie și pentru o noapte, drept care, de îndată ce alesese clădirea, una dintre puținele rămase cu acoperișul întreg și cu majoritatea geamurilor intacte, îi spusese lui Sulin că o declară Acoperișul Fraților Izvorului de Vin. Doar cei care băuseră la Izvorul de Vin din Emond's Field puteau intra acolo. După privirea pe care i-o aruncase Sulin, femeia știa foarte bine ce avea de gând, dar nici una dintre Fecioare nu-l urmă dincolo de ușile mari care arătau ca niște panouri verticale înguste.

Înăuntru încăperile spațioase erau goale, deși gai'shainii în robe albe întinseseră pe podea mai multe pături pentru ei, în holul de la intrare, cu tavanul înalt din alabastru împărțit în pătrate egale. Nu avea cum să-i țină afară pe gai'shaini, nici dacă ar fi vrut, ca și pe Moiraine, dacă aceasta nu cumva dormea în altă parte. Indiferent de ordinele pe care le dădea ca să nu fie deranjat, Moiraine întotdeauna găsea o cale de a le convinge pe Fecioare s-o lase înăuntru și întotdeauna Rand trebuia să se răstească la ea ca să o facă să plece.

Gai'shainii se ridicară repede, bărbați și femei, înainte ca Rand să închidă ușa. Nu se culcau decât după el și unii rămâneau

treji cu schimbul, în caz că Rand dorea ceva în timpul nopții. Încercase să le poruncească să se culce, dar a-i porunci unui gai'shain să nu-l slujească potrivit tradiției era ca și cum ai fi încercat să lovești un balot de lână; indiferent cât de mare era urma pe care o lăsai, dispărea de îndată. Rand le făcu semn să stea la locurile lor și urcă treptele de marmură. Câțiva dintre gai'shaini recuperaseră mai multe piese de mobilier, inclusiv un pat și două saltele de puf, motiv pentru care de-abia aștepta să se spele și să...

Înțepeni de îndată ce deschise ușa care dădea în dormitorul lui. Aviendha nu preferase să rămână în cort. Stătea în fața lavaboului, cu ligheanul și urciorul crăpat, desperecheate, cu o cârpă într-o mână și o bucată de săpun galben în cealaltă. Era goală pușcă. Rămase la fel de înmărmurită ca și el, incapabilă să se miște.

– N-am... făcu ea și înghiți în sec, cu ochii ei mari și verzi ațintiți asupra lui. N-am putut face un cort cu aburi aici, în satul ăsta... așa că m-am gândit să încerc să mă spăl cum faci tu...

Avea mușchii tari și rotunjimile moi; apa lucea pe ea din cap până-n picioare. Rand nu-și închipuise că picioarele ei erau atât de lungi.

– Credeam că mai rămâi la pod. Să știi... spuse ea cu o voce din ce în ce mai subțire și cu ochii măriți de panică. Să știi că n-am vrut să mă vezi așa! Trebuie să plec. Cât mai departe de tine! Trebuie!

Pe neașteptate, o linie verticală, care pâlpâia ușor, apăru în aer, lângă ea. Se lăți, ca și cum s-ar fi rotit, și se transformă într-o poartă. Prin ea pătrunse un vânt rece ca gheața, aducând cu sine perdele groase de zăpadă.

– Trebuie să plec! se văită ea și țâșni prin viscol.

Imediat poarta începu să se îngusteze, învârtindu-se, dar Rand conduse Puterea și o blocă când ajunse la jumătatea lățimii inițiale. Nu-și dădu seama ce făcuse sau cum făcuse, însă era sigur că aceasta era o poartă pentru Cei-ce-se-topesc-în-văzduh, despre care îi povestise Asmodean, dar nu putuse să-l învețe nimic. Nu avea timp de gândire. Aviendha dispăruse, goală-goluță, în toiul unei furtuni de zăpadă. Rand înnădi

firele pe care le țesuse, în timp ce smulgea toate păturile de pe pat și le arunca pe hainele și culcușul ei. Luând păturile, hainele și covorașele în brațe, plonjă pe poartă la câteva clipe după Aviendha.

Vântul de gheață șuiera prin aerul nopții în care se învolbura zăpada. Chiar și înfășurat în Vid, tot simțea cum tremură. Desluși vag mai multe siluete în întuneric; copaci, bănui el. Singurul miros era cel de frig. În fața lui se mișca o siluetă, ascunsă de întuneric și de furtuna de zăpadă; n-ar fi văzut-o dacă Vidul nu i-ar fi ascuțit vederea. Aviendha, alergând cât o țineau picioarele. Se luă greoi după ea, cu zăpada până la genunchi, strângând lucrurile la piept.

– Aviendha! Oprește-te!

Rand se temea că vântul asurzitor îi va acoperi strigătul, ea însă îl auzi. Și își înteți fuga. Rand încercă și el să mărească pasul, clătinându-se și împiedicându-se în timp ce zăpada din ce în ce mai înaltă parcă îl trăgea de cizme. Urmele lăsate de picioarele ei goale se umpleau repede. Dacă o pierdea din ochi în această...

– Oprește-te, negioabo! Ce faci? Vrei să mori?

Sunetul vocii lui păru că o face să fugă și mai abitir. Furios, se forță să alerge, căzând, ridicându-se, trântit de vântul năprasnic, poticnindu-se în zăpadă, izbindu-se de copaci. Nu trebuia s-o scape din ochi. Noroc că în pădurea asta sau ce naiba era copacii erau atât de departe unul de altul.

Îi veniră mai multe idei, dar renunță imediat la ele. Putea înăbuși furtuna – dar poate că aerul s-ar fi transformat în gheață. Un adăpost de Aer care să-i ferească de zăpadă nu i-ar fi ferit de zăpada de sub picioare. Putea topi o cărare cu ajutorul Focului – și să înoate în noroi. Doar dacă...

Conduse Puterea și zăpada din fața lui se topi pe o fâșie lată de doi pași, o fâșie ce alerga în fața lui odată cu el. Văzu cum se înalță aburii și zăpada dispăru la mai puțin de o jumătate de metru deasupra solului nisipos. Simțea căldura prin cizme. Tremura de frig până aproape de glezne, dar labele picioarelor asudau și de-abia atingeau pământul fierbinte. Dar acum recupera din distanță. Încă cinci minute și...

Brusc silueta vagă pe care o urmărea dispăru de parcă ar fi alunecat într-o groapă.

Cu ochii pe locul în care o văzuse ultima oară, își înteți alergarea. Acum lipăia printr-o apă rece ca gheața care îi ajungea până la glezne, până aproape de genunchi. În fața lui zăpada care se topea îi arăta mai multe, ca și o margine de gheață care se retrăgea încet-încet. Din apa neagră nu se înălțau aburi. Pârâu sau râu, era prea mare ca să-l poată încălzi cât de cât conducând Puterea. Aviendha probabil că alergase pe gheață și căzuse în apă, dar nu avea de gând s-o salveze intrând în valuri. Plin de *saidin*, aproape că nu simțea frigul, deși dinții îi clănțăneau tare.

Retrăgându-se spre mal, cu privirea ațintită asupra locului în care credea că Aviendha se dusese la fund, îndreptă firele de Foc spre pământul gol încă, departe de pârâu, până când nisipul se topi, se dizolvă și căpătă o strălucire albă. Chiar și pe o furtună ca asta avea să rămână fierbinte pentru o vreme. Lăsă lucrurile în zăpadă – viața ei depindea de păturile și scoarțele alea –, apoi își croi drum printre troiene spre marginea cărării topite și se întinse pe jos. Apoi, încet, se târî pe gheața acoperită de zăpadă.

Vântul șuiera pe deasupra lui. Simțea frigul până în oase, de parcă n-ar fi avut nimic pe el. Mâinile îi înțepeniseră, doar picioarele i se mai mișcau, de la sine; nu mai tremura, se înfiora doar, din când în când. Păstrându-și calmul în Vid, știa ce se întâmplă; și în Ținutul celor Două Râuri erau viscole, poate la fel de cumplite ca acesta. Încă puțin și avea să clacheze. Dacă nu găsea un loc cald, foarte curând avea să privească din Vid, calm, cum moare. Dar, dacă el murea, murea și Aviendha. Dacă n-o făcuse până acum.

Mai mult simți decât auzi cum crapă gheața sub greutatea lui. Bâjbâi cu mâinile și dădu de apă. Acesta era locul, dar din cauza ninsorii de-abia îl deslușea. Dădu din mâini, căutând, împroșcând apa în toate părțile. Într-un târziu dădu de ceva la marginea gheții și își forță degetele să se închidă, simțind părul înghețat.

„Trebuie s-o scot afară." Se dădu înapoi, tragând-o după el. Era ca și moartă, alunecând ușor din apă. „N-are a face că o zgârie gheața. Mai bine decât să înghețe sau să se înece." Înapoi. „Mișcă-te. Dacă renunți, moare. Mișcă-te, la naiba!" Continuă să se târască doar cu o mână, să împingă din picioare. Cu cealaltă mână o trăgea pe Aviendha de păr; n-avea timp să o apuce de altceva; oricum fata nu simțea nimic. „Prea mult timp ți-a mers bine. Nobilii care au îngenunchеat în fața ta, gai'shainii care dădeau fuga să-ți aducă vinul, Moiraine care îți îndeplinea poruncile fără să crâcnească. Înapoi. E momentul să faci și tu ceva singur, dacă mai poți. Mișcă-te, pui de capră șchioapă ce ești! Nu te opri!"

Brusc, simți cum îl dor labele picioarelor; durerea începu să se ridice spre șolduri. Privi o clipă înapoi, apoi se îndepărtă de fâșia de nisip fierbinte din care ieșeau aburi. Cârcei de fum, dinspre locul în care pantalonii începuseră să ardă înăbușit, erau împrăștiați de vânt.

Găsi lucrurile pe care le lăsase în zăpadă și o înfășură pe Aviendha în ele, pături, scoarțe, haine, de-a valma. Fiecare dintre ele era vital pentru ea. Tânăra ținea ochii închiși și nu mișca deloc. Dădu ușor păturile la o parte cât să-și lipească urechea de pieptul ei. Inima îi bătea atât de rar, încât Rand nu era sigur că o aude. Cele patru pături și șase scoarțe tot nu erau suficiente, în plus nici nu putea conduce Puterea ca s-o încălzească, așa cum făcuse cu fâșia de pământ; chiar dacă subția firul, mai curând o omora decât să o încălzească. Simțea firele pe care le folosise ca să blocheze poarta, la depărtare de o milă, poate două, de locul în care se afla. Dacă încerca s-o ducă până acolo, nici unul dintre ei nu avea șanse să supraviețuiască. Aveau nevoie de un adăpost, undeva, prin preajmă.

Conduse firele de Aer și zăpada începu să se împotrivească vântului, înălțând pereți groși, pătrați, lungi de trei pași, cu o gaură drept ușă, întărindu-se și strălucind ca gheața, arcuindu-se pe deasupra pereților. Rand o luă în brațe pe Aviendha și pătrunse cu ea între pereții întunecați acum, țesând și înnodând mai multe flăcări în colțuri, pentru lumină, conducând și mai multă Putere ca să acopere intrarea cu zăpadă.

Scăpați de vânt, aerul părea mai cald, dar nu îndeajuns. Folosind trucul învățat de la Asmodean, țesu Aerul cu Focul, și temperatura crescu imediat. Dar nu îndrăzni să înnoade firele; dacă adormea, căldura putea topi coliba. Flăcările din colțuri erau aproape la fel de periculoase, drept care, fiind prea obosit și prea înghețat, lăsă numai una.

Pământul din interior se curățase de zăpadă, rămăsese doar nisipul, acoperit cu câteva frunze cafenii pe care nu le recunoștea și niște buruieni murdare, la fel de necunoscute. Lăsă firul care încălzea aerul și dezgheță pământul, apoi reveni la primul. Doar atât putea face ca s-o poată lăsa ușor jos pe Aviendha, în loc s-o scape.

Vârî o mână printre pături ca să-i pipăie obrajii, umerii. Apa îi curgea șiroaie pe față, din părul care i se dezgheța. Dacă el era rece, ea era ca gheața. Avea nevoie de fiecare fărâmă de căldură, dar, din păcate, nu putea încălzi aerul mai mult de atât. Pereții luceau deja, semn că mai aveau puțin și începeau să se topească. Oricât de frig i-ar fi fost, avea mai multă căldură în el decât ea.

Își scoase hainele și se cuibări lângă ea, acoperindu-se cu tot ce avusese pe el; orice, numai să le fie mai cald. Simțul pipăitului, accentuat de Vid și de *saidin,* se îmbibă de ea. Pe lângă pielea ei, mătasea părea aspră. În comparație cu pielea ei satinul era... „Nu te mai gândi." Îi îndepărtă părul umed de pe față. Ar fi trebuit să-l usuce, dar apa nu mai era așa rece și altceva decât păturile sau hainele lor nu putea folosi. Ținea ochii închiși; pieptul ei se mișca încet, atingându-l pe al lui. Stătea cu capul pe brațul lui, ghemuită la pieptul lui. Dacă n-ar fi fost atât de rece, ai fi spus că doarme. Atât de senină; fără nici o urmă de furie. Atât de frumoasă. „Nu te mai gândi." Un ordin scurt venit de dincolo de pustiul ce îl înconjura. „Vorbește."

Încercă să spună ceva despre primul lucru care îi veni în minte, Elayne și deruta provocată de cele două scrisori ale ei, dar imediat se gândi la blonda Elayne, la săruturile pe care i le fura în Stânca din Tear. „Nu te gândi la săruturi, nătărăule!" Începu să vorbească despre Min. La Min nu se gândise

niciodată așa. În fine, câteva vise acolo nu se puneau la socoteală. Min l-ar fi pocnit dacă ar fi încercat s-o sărute sau ar fi izbucnit în râs și l-ar fi făcut pămpălău. Numai că, vorbind de altă femeie, își aminti că ținea în brațe o femeie goală-goluță. Plin de Putere, îi simți mirosul trupului, fiecare părticică din ea, ca și cum și-ar fi trecut mâinile peste... Vidul se cutremură. „Lumină, încerci doar s-o încălzești! Nu te mai gândi la lucruri necurate!"

Încercând să-și alunge gândul, vorbi despre speranțele pe care le avea în legătură cu Cairhienul, de a aduce pace și a pune capăt foametei, de a uni neamurile fără vărsare de sânge. Dar subiectul acela își avea propria viață, propria cale, spre Shayol Ghul, unde trebuia să-l înfrunte pe Cel Întunecat și să moară, dacă Profețiile se adevereau. I se părea o lașitate să spună că spera să supraviețuiască acelei încercări. Aielii nu știau ce înseamnă lașitate; cel mai amărât dintre ei era curajos ca un leu. „Frângerea Lumii i-a ucis pe nevolnici", spunea Bael, „iar Ținutul Întreit pe cei lași".

Începu să vorbească despre locul în care ar putea fi, unde îi adusese ea, cu fuga ei lipsită de sens. Undeva, departe, unde ningea în luna aceasta a anului. Fusese ceva mai rău decât o fugă fără sens. O nebunie. Și totuși își dădea seama că fata fugise de el. *Fugise* de el. Cât de mult îl ura, dacă fugise atât de departe, în loc să-i spună s-o lase să-și vadă de baie.

– Ar fi trebuit să bat la ușă.

La ușa propriei odăi?

– Știu că nu vrei să stai în preajma mea. Nici nu trebuie. Indiferent de ce vor Înțeleptele, indiferent de ce vor spune, te întorci în corturile lor. Nu va mai trebui să te apropii de mine. De fapt, dac-ai s-o faci, am... am să te gonesc chiar eu.

De ce șovăise? Din partea ei avea numai furie, răceală și amărăciune, și când era trează, și când dormea...

– A fost o nebunie ce-ai făcut. Ți-ai fi putut pierde viața.

Îi mângâia părul din nou; nu putea să se oprească.

– Dacă mai faci o nebunie ca asta, am să-ți frâng chiar eu gâtul. Nici nu știi cât de mult îmi va lipsi respirația ta în timpul nopții.

Îmi va lipsi? Îl înnebunea cu respirația ei! El era cel care înnebunea. Trebuia să încheie asta.

– Am hotărât, ai să pleci, chiar dacă trebuie să te trimit înapoi la Rhuidean. Înțeleptele nu mă pot opri dacă vorbesc în calitate de *Car'a'carn*. Nu va mai trebui să fugi de mine.

Mâna care îi tot mângâia părul se opri brusc în clipa în care tânăra se mișcă. Era caldă, constată el. Foarte caldă. Acum ar trebui să se învelească într-o pătură și să se dea mai încolo. Aviendha deschise ochii, limpezi și verzi de tot, privindu-l serios de la nici un sfert de metru. Nu părea surprinsă să-l vadă acolo și nici nu se retrase. Rand își luă brațele din jurul ei și dădu să se întoarcă, dar tânăra îl apucă de păr și îl strânse tare. Dacă se mișca, ar fi rămas fără un smoc. Aviendha nu-i lăsă nici o șansă să-i explice.

– I-am promis aproape-surorii mele să am grijă de tine, zise ea, părând că vorbește și cu sine, și cu el, încet, aproape fără intonație. Am fugit de tine cât am putut ca să-mi apăr onoarea. Iar tu m-ai urmat până aici. Inelele nu mint, iar eu nu mai pot fugi, adăugă ea pe un ton mai ferm. Nu *voi* mai fugi.

Rand o întrebă ce voia să spună cu asta, în timp ce încerca să-i scoată degetele din păr, dar ea îl apucă de o altă buclă și îl trase spre ea, apropiindu-și gura de a lui. Ceea ce însemna sfârșitul gândirii raționale; Vidul se făcu fărâme, iar *saidinul* dispăru. Rand nu credea că s-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut, doar că nu voia, iar ea nu părea deloc că ar fi vrut să se oprească. De fapt, ultimul gând logic pe care îl avu fu că nici nu credea că *o* poate opri.

După câtva timp, destul de mult – două, poate trei ore, nu era sigur –, stătea întins pe scoarțe, cu păturile deasupra și cu mâinile sub cap, privind cum Aviendha examinează pereții albi, lucioși. Păstrase o cantitate de căldură surprinzător de mare; nu mai era nevoie să apeleze la *saidin*, nici să se ferească de frig, nici să încălzească aerul. Aviendha nu făcuse decât să-și treacă degetele prin păr și să se ridice, mișcându-se fără să se rușineze câtuși de puțin de goliciunea ei. Desigur, era puțin cam târziu să-i fie rușine de ceva atât de neînsemnat.

Rand se temuse că o va răni în timp ce o scotea din apă, dar acum vedea că are mai puține julituri decât el, care într-un fel nu păreau să-i știrbească din frumusețe.

- Ce e asta? întrebă ea.

- Zăpadă.

Rand îi explică ce este zăpada, dar ea nu făcu decât să clatine din cap, în parte de uimire, în parte de neîncredere. Pentru cineva care crescuse în Pustiu, apa înghețată care cădea din cer părea la fel de imposibilă ca și zborul. Potrivit Cronicilor, singura dată în care plouase în Pustiu fusese atunci când chiar el provocase ploaia.

Nu-și putut stăpâni un oftat de regret, când Aviendha își trase cămașa pe cap.

- Înțeleptele ne pot căsători de îndată ce ne întoarcem, zise el, simțind cum țesătura lui încă mai ținea deschisă poarta.

Părul roșcat-închis al Aviendhei apăru prin gulerul cămășii, și tânăra îl privi drept în ochi. Nici cu ostilitate, nici cu afecțiune. Doar cu fermitate.

Ce te face să crezi că un bărbat are dreptul să-mi ceară asta? În plus, tu îi aparții lui Elayne.

Trecură câteva clipe până când Rand reuși să-și închidă gura.

- Aviendha, noi tocmai am... Amândoi... Lumină sfântă, *trebuie* să ne căsătorim acum. Nu că eu, unul, aș face-o fiindcă sunt nevoit s-o fac, adăugă el în grabă. Vreau s-o fac.

De fapt, nu era deloc sigur. Credea că ar putea-o iubi, dar credea că ar putea-o iubi și pe Elayne. Și, din nu știu ce motiv, nici gândul la Min nu-i dădea pace. „Ești la fel de destrăbălat ca și Mat." Dar măcar de data aceasta putea face ceea ce trebuia fiindcă așa trebuia.

Aviendha pufni și își pipăi ciorapii ca să se asigure că sunt uscați, apoi se așeză să și-i pună.

- Egwene mi-a povestit despre cum vă căsătoriți voi în Ținutul celor Două Râuri.

- Vrei să aștepți un an? întrebă el nevenindu-i să creadă.

- Un an. Da, asta am vrut să spun.

Rand niciodată nu-şi dăduse seama cât din picior îşi arată femeia atunci când îşi pune un ciorap; ciudat că aşa ceva i se părea incitant după ce o văzuse goală şi asudată şi... Se concentră asupra a ceea ce spunea ea.

– Egwene mi-a povestit că vrea să ceară permisiunea mamei ei, dar mama ei i-a spus că trebuie să mai aştepte un an, chiar dacă şi-a împletit părul, zise Aviendha şi se încruntă, cu un genunchi aproape sub bărbie. Aşa e? Şi tot ea mi-a povestit că fetele n-au voie să-şi împletească părul decât atunci când sunt îndeajuns de mature ca să se mărite. Înţelegi ce-ţi spun eu? Arăţi ca peştele... ăla... pe care l-a prins Moiraine din râu.

În Pustiu nu erau peşti; Aielii ştiau despre ei numai din cărţi.

– Sigur că da, răspunse Rand, înţelegând tot atât de mult cât ar fi înţeles un surd sau un orb.

Foindu-se sub pături, se sili să pară cât mai convingător:

– Cel puţin... Mda, obiceiurile sunt complicate, dar nu sunt sigur despre care parte vorbeşti.

Tânăra îl privi bănuitoare, dar, ştiind cât de complicate sunt obiceiurile Aiele, înclină să-l creadă. În Ţinutul celor Două Râuri aşteptai un an şi, dacă te potriveai cu alesul sau aleasa inimii, te logodeai şi, în cele din urmă, te căsătoreai; aşa era obiceiul. Aviendha continuă în timp ce se îmbrăca:

– Mă refeream la fata care cere permisiunea mamei în cursul acelui an, şi a Meşteresei. Partea asta n-o prea înţeleg.

Bluza albă pe care şi-o trecu peste cap îi înăbuşi cuvintele.

– Dacă îl vrea şi e destul de mare ca să se mărite –, de ce mai are nevoie de permisiune? Dar, după obiceiurile noastre (din tonul vocii ei erau singurele care contau), eu sunt cea care are dreptul să te ceară de bărbat, dar n-am s-o fac. După obiceiurile noastre (în timp ce-şi lega cingătoarea clătină energic din cap), n-am nevoie de permisiunea mamei. Iar tu probabil că ai avea nevoie de permisiunea tatălui tău. Sau a fratelui tatălui tău, fiindcă tatăl tău e mort, nu? Nu avem aşa ceva, deci nu ne putem căsători.

Aviendha începu să-şi împăturească eşarfa ca să şi-o lege în jurul frunţii.

– Înţeleg, spuse el cu jumătate de gură.

Orice băiat din Ţinutul celor Două Râuri, care cerea o astfel de permisiune de la tatăl lui, cerea de fapt să se aleagă cu câteva scatoalce. Când se gândea la băieţii care asudau din greu gândindu-se ce-ar păţi dacă cineva, *oricine*, ar afla ce făceau ei cu fetele cu care trebuiau să se însoare... Îşi aminti de ziua în care Nynaeve îi prinsese pe Kimry Lewin şi Bar Dowtry în pătulul tatălui lui Bar. Kimry îşi împletea părul de cinci ani, iar când Nynaeve terminase cu ea, intrase pe mâna jupânesei Lewin. Soborul Femeilor mai s-o belească de vie pe sărmana Bar, ceea ce era mai nimic pe lângă ce-i făcuse lui Kimry în luna – o perioadă mai scurtă nu se cădea –, în care trebuia să aştepte nunta. Gurile rele spuneau, în şoaptă, ca să nu audă Soborul Femeilor, că nici Bar, şi nici Kimry nu putuseră să stea jos în prima săptămână de căsnicie. Kimry probabil că nu ceruse permisiunea, gândi Rand.

– Dar s-ar putea ca Egwene să nu ştie toate obiceiurile bărbaţilor, continuă el. Femeile nu ştiu chiar totul. Dar, dacă eu am fost cel care a început, trebuie să ne căsătorim. Nu mai contează permisiunile.

– *Tu* ai început? întrebă Aviendha, pufnind dispreţuitoare.

Femeile Aiele, din Andor sau de oriunde altundeva, foloseau zgomotele acelea ca pe nişte bete, ca să împungă sau să lovească.

– Nimic nu contează, fiindcă noi ne luăm după obiceiurile Aielilor. Ceea ce s-a întâmplat nu se va repeta, Rand al'Thor.

Rand rămase surprins – plăcut – când deslusi o urmă de regret în vocea ei.

– Tu îi aparţii aproape-surorii mele. Acum am *toh* faţă de Elayne, dar asta nu e treaba ta... Cât ai de gând să mai stai acolo? Am auzit eu că bărbaţii se lenevesc după, dar nu cred că mai e mult până ca Aielii să pornească în marş. Trebuie să fii acolo, zise Aviendha şi se schimbă brusc la faţă, lăsându-se în genunchi. Dacă ne putem întoarce. Nu-mi aduc aminte

cum am făcut gaura aia, Rand al'Thor. Trebuie să găsești drumul de întoarcere.

Rand îi spuse cum blocase poarta care, simțea el, încă mai era deschisă. Aviendha se lumină la față și chiar îi zâmbi. Era din ce în ce mai limpede că, în timp ce își aranja rochia, tânăra nu avea de gând să se întoarcă pentru a-l lăsa să se îmbrace în voie.

– Mda, e echitabil, mormăi el după câteva clipe și ieși de sub pături.

Încercă să pară la fel de degajat ca și ea, dar nu era deloc ușor. Îi simțea ochii peste tot, chiar și atunci când se întoarse cu spatele la ea. Nu avea nici un motiv să-i spună ce fund drăguț are; nici el nu-i spusese ce drăguț era fundul ei. Tânăra îi spuse așa doar ca să-l facă să roșească. Femeile nu trebuiau să se uite la bărbați așa. *Și nu cer permisiunea mamei lor ca să...?* Brusc, îi trecu prin minte că viața alături de Aviendha nu devenise deloc mai ușoară.

CAPITOLUL 32

O lance scurtă

Nu vorbiră prea mult. Chiar dacă furtuna era la fel de năprasnică, puteau ajunge la poartă înfofolindu-se în pături și scoarțe. Aviendha începu să le împartă, în timp ce Rand se folosi de *saidin*, umplându-se de viață și moarte, foc topit și gheață lichidă.

– Împarte-le în mod egal, îi zise el.

Știa că vocea lui suna rece, lipsită de orice urmă de emoție. Asmodean îi spusese că poate mai mult de atât, dar niciodată nu ajunsese până aici. Aviendha îi aruncă o privire surprinsă, dar nu rosti decât:

– Tu ai mai mult de acoperit decât mine.

Și continuă să împartă lucrurile.

Nu avea nici un rost să se certe cu ea. Știa din experiență, de la Emond's Field până la Fecioare, că, dacă o femeie voia să facă ceva pentru tine, singurul mod de a o opri era să o legi fedeleș, mai ales dacă era vorba și de sacrificiu din partea ei. Surpriza era că tânăra nu fusese deloc acidă, nu spusese „Vai, ce delicat ești". Poate că, pe lângă amintire, din întâmplarea

asta se alegea și cu ceva bun. *E imposibil să spună că nu se va repeta.* Deși avea toate motivele să creadă că Aviendha fusese foarte categorică.

Țesând un fir subțire de Foc, decupă o ușă într-unul din pereți, lărgind-o în partea superioară. Lumina zilei le luă ochii. Renunțând la *saidin,* schimbă o privire surprinsă cu Aviendha. Știa că pierdusc noțiunea timpului – „Ai pierdut șirul anilor" –, dar era imposibil să fi stat acolo atât de mult. Și mai mult ca sigur se aflau la mare distanță de Cairhien.

Împinse blocul de gheață, dar acesta nu se mișcă decât atunci când se lipi cu spatele de el, se sprijini în călcâie și împinse cu toată forța. Tocmai când își dădu seama că i-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi condus Puterea, blocul se prăbuși, scoțându-l în lumina palidă, aspră și rece a zilei. Blocul însă nu se prăbuși de tot. Se opri în unghi, sprijinit de zăpada care se adunase în jurul colibei. Întins pe spate, cu capul doar puțin în afară, văzu alte movile, câteva troiene netezite în jurul unor copaci piperniciți, rari, pe care nu-i recunoscu, altele acoperind poate tufe sau bolovani.

Deschise gura și uită ce voia să spună în clipa în care *ceva* sări prin aer, la nici 15 picioare de el, o siluetă cenușie, lucioasă, cu mult mai mare decât un cal, dând încet din aripile întinse, cu un bot proeminent, cornos, cu gheare prelungi și cu o coadă subțire, ca de șopârlă. Își suci capul ca să-i urmărească zborul pe deasupra copacilor. Purta doi oameni în spate; în ciuda a ceea ce părea a fi un fel de îmbrăcăminte cu glugă, era clar că cei doi cercetau terenul de dedesubt. Dacă ar fi ieșit mai mult din colibă, dacă n-ar fi fost chiar sub jivina aceea, cei doi sigur l-ar fi văzut.

– Lasă păturile, spuse el și reveni în colibă.

Îi spuse Aviendhei ce văzuse.

– Poate că ne-ar trata cu prietenie, poate că nu, dar prefer să nu aflu pe pielea mea, adăugă el.

Nu era sigur că voia să aibă de-a face cu niște oameni care călăreau așa ceva. Dacă era vorba de oameni.

– O să ne *furișăm* înapoi, spre poartă. Cât de repede putem, dar pe furiș.

De necrezut, dar Aviendha nu comentă. Când Rand continuă să vorbească, în timp ce o ajuta să escaladeze blocul de gheață – și asta era de necrezut, Aviendha îi acceptă mâna întinsă fără să-i arunce obișnuita privire încruntată –, tânăra spuse:

– Nu comentez când ai dreptate, Rand al'Thor.

Fapt care era departe de adevăr.

Terenul din jurul lor era plat sub stratul adânc de zăpadă, dar spre apus se înălțau munți ascuțiți, cu vârfurile albe, piscuri învăluite în ceață. Își dăduseră seama repede că într-acolo era apusul fiindcă soarele se ridica pe cer. Mai puțin de jumătate din discul galben se afla deasupra oceanului. Rand îl privi lung. Terenul se înclina îndeajuns ca să poată vedea cum valurile se izbesc de un țărm plin de stânci, aflat poate la jumătate de milă depărtare. Un ocean la răsărit, care se întindea spre orizont și soare. De parcă zăpada nu ar fi fost de ajuns, prezența oceanului îi spunea că se află într-un ținut total necunoscut.

Aviendha privi uimită talazurile care împroșcau stâncile cu spumă, apoi se încruntă spre el când în sfârșit înțelese. Deși în viața ei nu văzuse un ocean, văzuse hărți.

Așa cum era îmbrăcată, în fustă, mergea și mai greu prin zăpadă decât el. La rândul lui, Rand mai mult înota decât mergea, uneori scufundându-se până la brâu. Tânăra rămase cu gura căscată când o luă în brațe și îl fulgeră cu ochii ei verzi.

– Trebuie să ne mișcăm mai repede decât poți tu în fusta asta, îi spuse el.

Fața Aviendhei se mai îmblânzi, dar tânăra nu-și trecu brațul pe după gâtul lui, așa cum sperase el. Nu făcu decât să-și împreuneze mâinile și să afișeze o mină răbdătoare. Ușor vexată. Indiferent de schimbările prin care trecuse, fata nu era complet diferită. Iar el nu înțelegea de ce îi convenea asta atât de mult.

Ar fi putut topi o cărare prin zăpadă, așa cum făcuse în timpul furtunii, dar, dacă mai apărea o jivină din aceea zburătoare, cărarea sigur ar fi condus-o la ei. O vulpe traversă câmpul prin dreapta lui, de un alb pur, cu excepția vârfului

negru al cozii stufoase, privindu-i din când în când precaută. Ici și colo urme de iepuri, estompate în locurile unde săriseră. Rand văzu și urmele unei feline care trebuie să fi fost cât un leopard. Poate că erau și animale mai mari, poate ruda nezburătoare a acelei jivine lucioase. Nu că și-ar fi dorit s-o întâlnească, dar exista posibilitatea ca... zburătoarele... să ia brazda pe care o lăsa în urmă drept urma unui animal.

Mergea înainte, de la un copac la altul, regretând că nu erau mai mulți și mai apropiați. Sigur, dacă ar fi fost, n-ar mai fi găsit-o pe Aviendha în furtuna aceea – tânăra mormăi ceva, încruntându-se la el, dar n-o mai strânse la fel de tare –, acum însă i-ar fi fost de ajutor. Dar tocmai faptul că se furișa îl ajută să-i vadă primul pe ceilalți.

La mai puțin de cincizeci de pași, între el și poartă – chiar la poartă; simțea cum firele lui o țin deschisă – erau patru oameni călări și mai bine de douăzeci pe jos. Călăreții erau toți femei îmbrăcate în mantii lungi, groase, căptușite cu blană; două dintre ele purtau o brățară argintie pe încheietura mâinii stângi, legată cu o lesă lungă din același material sclipitor de gâtul unei femei în straie cenușii, fără mantie, care stătea în zăpadă. Pedestrașii erau bărbați în haine de piele neagră și armuri vopsite în verde și auriu, cu platoșe care le acopereau pieptul, brațele și coapsele. Lăncile lor erau împodobite cu ciucuri verzi-aurii, scuturile lungi erau vopsite în aceleași culori, iar coifurile aduceau cu capetele unor insecte uriașe, fețele de-abia zărindu-se din mandibulele proeminente de fier. Unul era clar ofițer, nu avea nici lance, nici scut, dar purta o sabie curbată, pentru două mâini, prinsă în spate. Armura lui lăcuită era tivită cu argint și pene verzi, subțiri, ca niște antene, parcă-i făceau și mai înalt coiful vopsit. Acum Rand știa unde se află. Mai văzuse armuri din astea. Și femei prinse de gât.

Lăsând-o jos pe Aviendha, în dosul a ceea ce părea a fi un pin răsucit de vânt, doar că avea trunchiul neted și cenușiu, cu dungi negre, Rand arătă spre ei, iar ea încuviință din cap fără să spună nimic.

– Cele două femei cu lesa pot conduce Puterea, şopti el. Le poţi bloca? Încă nu îmbrăţişa Izvorul. Sunt prizoniere, dar tot îi pot preveni pe ceilalţi, şi chiar dacă nu pot, femeile cu brăţări i-ar putea face să te simtă.

Aviendha îl privi ciudat, dar nu pierdu vremea cu întrebări prosteşti, cum ar fi de unde ştii asta; întrebările aveau să vină mai târziu, Rand ştia prea bine.

– Şi femeile cu brăţări pot conduce Puterea, replică ea la fel de şoptit. Dar ceva nu e în regulă. Sunt prea slabe. De parcă n-ar ar fi exersat până acum. Nu înţeleg de ce.

Rand însă înţelegea. Damanele erau cele care se presupune că erau în stare să conducă Puterea. Dacă două femei se furişaseră prin reţeaua seanchană ca să devină sul'dame – şi, din cât ştia el despre ele, aşa ceva nu era deloc uşor, fiindcă seanchanii le testau pe absolut toate femeile la vârsta la care s-ar fi putut manifesta talentul de a conduce Puterea – cu siguranţă nu ar fi îndrăznit să se dea de gol.

– Poţi să le anihilezi pe toate patru? întrebă el.

Aviendha îl privi cu aroganţă.

– Bineînţeles. Egwene m-a învăţat să conduc mai multe fire în acelaşi timp. Le pot bloca, le pot înnoda şi le pot înfăşura în fire de Aer înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Surâsul acela mulţumit de sine dispăru.

– Eu mă pot ocupa de ei destul de repede, ca şi de caii lor, dar restul depinde de tine, până aduc eu alte ajutoare. Dacă scapă vreunul... Mai mult ca sigur ajung cu lăncile până aici şi dacă te nimereşte vreuna...

Preţ de o clipă, Aviendha mormăi ceva nedesluşit, de parcă s-ar fi înfuriat că nu poate termina o frază. În cele din urmă, se uită la el, cu nişte ochi mai mânioşi ca oricând.

– Egwene mi-a spus ceva despre Tămăduire, însă ştie prea puţin, iar eu şi mai puţin, spuse ea.

Oare ce anume o înfuriase? „Mai bine încerci să înţelegi soarele decât o femeie", gândi el abătut. Asta o ştia de la Thom Merrilin, un adevăr foarte simplu.

– Tu anihilează-le pe femei, îi zise el. De rest mă ocup eu. Dar după ce-ţi ating braţul.

Poate Aviendha credea că se laudă, dar nu trebuia să despice firele, ci să împletească mai multe fire de Aer ca să-i lege de mâini şi să împiedice picioarele cailor ca şi picioarele oamenilor. Trăgând adânc aer în piept, înşfăcă *saidinul*, îi atinse braţul şi conduse Puterea.

Ţipete de panică se auziră dinspre seanchani. Poate că ar fi trebuit să se gândească şi să le pună căluş în gură, dar trebuia să treacă pe poartă înainte de a atrage şi altora atenţia. Ţinând strâns Izvorul, prinse braţul Aviendhei şi aproape că o târî prin zăpadă, ignorându-i mârâiturile cum că poate merge şi singură. Cel puţin aşa putea face pârtie pentru ea şi nu aveau de ales, trebuiau să se grăbească.

Seanchanii se liniştiră, privindu-i cum îşi croiesc drum prin faţa lor. Cele două femei care nu erau sul'dame îşi scoseseră gluga, chinuindu-se să scape de firele lui. Rand mai mult trăgea de ele decât le înnoda; mai târziu tot trebuia să le dea drumul, pentru simplul motiv că nu putea lăsa nici măcar nişte seanchani legaţi în zăpadă. Dacă nu îngheţau de frig, le venea de hac felina aceea mare ale cărei urme le văzuse în zăpadă. Unde era una, puteau fi mai multe.

Poarta era la locul ei, dar, în loc să dea în camera lui din Eianrod, arăta ca un dreptunghi cenuşiu. Şi părea mai îngustă decât şi-o amintea el. Mai rău, acum vedea şi ţesătura acelui dreptunghi. Era opera *saidinului*. Gânduri furioase traversară Vidul. Nu ştia ce însemna asta, însă putea fi foarte uşor o capcană pentru cel care păşea pe acolo, întinsă de unul dintre Rătăciţi. De Asmodean, foarte probabil; dacă omul îl putea preda celorlalţi, îşi recâştiga locul printre ei. Dar nici aici nu puteau rămâne. Dacă Aviendha îşi amintea cum ţesuse poarta, putea deschide alta, dar aşa trebuia să o folosească pe asta, indiferent dacă era capcană sau nu.

Una dintre femeile călări, cu un corb în faţa unui turn înalt pe pieptul cenuşiu al mantiei ei, avea un chip aspru şi nişte ochi negri care păreau că vor să-l sfredelească. Alta, mai tânără, mai palidă şi mai scundă, dar cu o ţinută maiestuoasă, purta capul unui cerb de argint pe mantia ei verde. Degetele mănuşilor ei de călărie erau prea lungi. Rand îşi dădu seama

după tâmplele rase că mănușile acelea acopereau unghii lungi și, fără îndoială, lăcuite, ambele semne ale nobilimii din Seanchan. Oștenii stăteau inexpresivi și țepeni, dar ochii albaștri ai ofițerului luceau în dosul coifului în formă de cap de insectă, iar degetele lui înmănușate încercau în zadar să ajungă la sabie.

Rand nu-și făcea prea multe griji în privința lor, dar nici nu voia să le lase pe damane acolo. Cel puțin le putea da o șansă de scăpare. Se uitau la el ca la o jivină ce-și arăta colții, însă nu erau prizoniere din voia lor, tratate cu puțin mai bine decât niște animale domestice. Puse mâna pe zgarda celei mai apropiate și simți o smucitură care mai să-i rupă brațul; o clipă Vidul se cutremură, iar *saidinul* trecu prin el ca o furtună de zăpadă de o mie de ori mai aprigă. Părul blond al damanei se îmblăti când femeia se chirci sub atingerea lui, țipând, iar sul'dama legată de ea scoase un icnet, albindu-se la față. Amândouă ar fi căzut dacă nu le-ar fi ținut firele de Aer.

– Încearcă tu, îi zise el Aviendhei, fluturând din mână. O femeie ar trebui s-o atingă fără grijă. Nu știu cum e prinsă.

Zgarda părea făcută dintr-o singură piesă, poate legată, ca și brățara și lesa.

– Dar așa cum a fost pusă trebuie să se și scoată, continuă el.

Câteva secunde în plus nu mai contau. Oare Asmodean fusese cel care țesuse poarta?

Aviendha clătină din cap, dar începu să pipăie zgarda celeilalte femei.

– Stai locului, mârâi ea în timp ce *damane*, o fată palidă de vreo 16–17 ani, încerca să se ferească.

Dacă femeile prinse în lesă se uitaseră la Rand ca la o jivină, la Aviendha se uitau ca la un coșmar devenit realitate.

– E marath'damane, se văită fata palidă. Salveaz-o pe Seri, stăpână! Te rog, stăpână! Salveaz-o pe Seri!

Cealaltă damane, mai în vârstă, purtându-se aproape matern, izbucni în hohote de plâns. Aviendha se încruntă la Rand, ca și la fată, mormăind ceva furioasă, în timp ce încerca să desfacă zgarda.

– El e, domniță Morsa, spuse brusc cealaltă sul'dam a damanei, încet și tărăgănat, Rand fiind nevoit să ciulească urechile bine ca să înțeleagă ce spune. Am purtat brățara îndeajuns și aș putea spune dacă marath'damane a făcut mai mult decât să-l blocheze pe Jini.

Morsa nu se arăta surprinsă. De fapt, ochii ei albaștri, pironiți asupra lui Rand, păreau să spună, cu oroare, că știa cine e. Nu putea fi decât el.

– Ai fost la Falme, zise Rand.

Dacă trecea primul, o lăsa pe Aviendha în urmă, chiar și pentru o clipă.

– Am fost, recunoscu femeia, cu glas pierit, dar vocea ei înceată, neclară suna rece, imperios. Te-am văzut, am văzut ce-ai făcut acolo.

– Vezi să nu fac la fel și aici. Fii cuminte și te las în pace.

N-o putea trimite prima pe Aviendha, în numai Lumina știa unde. Dacă emoția nu ar fi fost atât de departe, s-ar fi strâmbat și el cum se strâmba ea, chinuindu-se cu zgarda aia. Trebuiau să treacă împreună, pregătiți pentru orice.

– Multe lucruri despre ce s-a întâmplat în ținuturile marelui Aripă-de-Șoim au fost tăinuite, domniță Morsa, spuse femeia cu fața aspră, ochii ei negri privind-o pe Morsa la fel de aprig cum îl priviseră pe Rand. Se aude că Armata Mereu Victorioasă a simțit gustul înfrângerii.

– Acum cauți adevărul în zvonuri, Jalindin? întrebă Morsa tăios. Un Căutător trebuie să știe în primul rând să-și țină gura. Împărăteasa însăși a interzis să se vorbească despre *Corenne* până la noi ordine. Dacă tu – sau eu – rostești doar numele orașului unde s-a oprit expediția, limba ne va fi tăiată. Ce zici, ți-ar plăcea să stai fără limbă în Turnul Corbilor? Nici chiar Ascultătorii nu te-ar auzi cerând îndurare.

Rand nu înțelegea decât două cuvinte din trei și nu din cauza accentelor ciudate. Ar fi vrut să aibă timp să le asculte. *Corenne*. Reîntoarcerea. Așa îi spuneau seanchanii din Falme încercării lor de a pune mâna pe ținuturile de dincolo de Oceanul Aryth – ținuturile de unde era el – pe care le considerau ale lor, un drept câștigat prin naștere. Restul – Căutătorul,

Ascultătorii, Turnul Corbilor – era un mister. Dar se pare că Întoarcerea fusese contramandată, cel puțin pe moment. Un lucru care merita știut.

Poarta *era* mai îngustă. Poate cu doar un deget mai îngustă decât în urmă cu câteva secunde. Doar țesătura lui o ținea deschisă; încercase să se închidă de îndată ce Aviendha dăduse drumul firelor, și încerca în continuare.

– Grăbește-te, îi spuse el Aviendhei, iar tânăra îi aruncă o privire atât de răbdătoare că echivala cu o piatră aruncată în ochi.

– Încerc, Rand al'Thor, răspunse ea, căznindu-se să desprindă zgarda.

Obrajii lui Seri erau plini de lacrimi; din gât îi ieșea un geamăt înfundat, continuu, de parcă femeia Aiel ar fi vrut să i-l taie.

– Ai fost cât pe-aci să le omori pe celelalte două, poate chiar și pe tine. Am simțit cum trece Puterea prin amândouă, năvalnic, când ai atins cealaltă zgardă. Așa că, lasă-mă pe mine... dacă pot să le scot, le scot, adăugă ea, mormăind o înjurătură.

Rand se gândi să le facă pe femeile *sul'dam* să desprindă zgărzile – cine știa mai bine decât ele să le desprindă? –, dar după cât de încruntate le erau fețele știa că va trebui să le silească s-o facă. Dacă nu putea ucide o femeie, nu putea nici s-o chinuiască.

Oftă și aruncă din nou o privire cenușiului care umplea poarta din nou. Firele păreau să se amestece cu ale lui; nu le putea tăia pe ale altuia fără să le taie și pe ale lui. Dacă treceau prin poartă ar fi putut declanșa capcana, iar dacă îndepărta firele cenușii, chiar dacă prin aceasta nu înlătura capcana, poarta s-ar fi închis înainte ca el și Aviendha să aibă timp să sară. Ar fi fost o săritură în necunoscut, doar Lumina știa ce se afla acolo.

Morsa ascultase atentă fiecare cuvânt rostit de Rand și Aviendha, iar acum privea gânditoare spre cele două sul'dame, Jalindin însă nu-și dezlipise deloc ochii de pe fața ei.

– Multe lucruri le-au fost ascunse pe nedrept Căutătorilor, domniță Morsa, spuse femeia cu fața aspră. Căutătorii trebuie să știe totul.

– Ai grijă cum vorbești, Jalindin, se răsti Morsa, mișcându-și brusc mâinile înmănușate.

Dacă n-ar fi avut brațele imobilizate, ar fi retezat dârlogii calului. Așa însă nu făcu decât să-și aplece capul ca s-o privească dispreţuitor pe cealaltă femeie.

– Mi-ai fost trimisă fiindcă Sarek are o părere prea bună despre el și și-a făcut tot felul de planuri legate de Serengada Dai și Tuel ca să nu întrebe ce are Împărăteasa...

Jalindin o întrerupse fără menajamente.

– Tu ești cea care n-are grijă cum vorbește, domniță Morsa, dacă gândești că te poți pune cu Căutătorii Adevărului. Eu însămi am întrebat o fiică și un fiu ai Împărătesei, fie ea binecuvântată de Lumină și, în semn de recunoștință față de mărturisirile pe care le-am obținut de la ei, Împărăteasa m-a lăsat s-o privesc. Chiar crezi că odraslele tale sunt mai presus de copiii Împărătesei?

Morsa rămase nemișcată, nu că ar fi avut prea multe opțiuni, dar se schimbă la față și își linse buzele.

– Împărăteasa, Lumina fie cu ea de-a pururi, știe deja cu mult mai mult decât pot spune eu. N-am vrut să...

Căutătoarea o întrerupse din nou, întorcându-și capul ca să se adreseze oștenilor de parcă Morsa nici n-ar fi existat.

– Morsa se află în custodia Căutătorilor Adevărului. Va fi interogată de îndată ce ne vom întoarce în Merinloe. Ca și femeile sul'dame și damane. Se pare că și ele au ascuns ce nu trebuia.

Fețele femeilor amintite de Jalindin se umplură de groază, Morsa arătându-se cea mai înfricoșată dintre ele. Cu o privire hăituită, se gârbovi cât o lăsau legăturile invizibile, fără să protesteze în vreun fel. Părea că ar fi vrut să țipe, dar acceptă fără să crâcnească. Privirea lui Jalindin se întoarse spre Rand.

– Ți-a spus Rand al'Thor. Vei fi tratat cum se cuvine dacă te predai, Rand al'Thor. Nu știu cum ai ajuns aici, dar n-ai cum să scapi, chiar dacă ne ucizi. Multă lume caută o

marath'damane care a condus Puterea în cursul nopții, zise ea aruncându-i o privire și Aviendhei. Te va găsi și pe tine, inevitabil, și te-ar putea omorî mai mult sau mai puțin din întâmplare. Situația e tulbure în ținutul ăsta. Nu știu cum sunt tratați oamenii ca tine în ținuturile tale, dar în Seanchan poți scăpa de suferințe. Aici puterea ta poate fi ținută la mare cinste.

Rand izbucni în râs, iar femeia se arătă ofensată.

– Nu te pot ucide, dar ți-aș dunga puțin spinarea.

N-avea de ce să-și facă griji că ar putea fi domolit de seanchani. În Seanchan bărbații care conduceau Puterea erau uciși. Nu executați. Urmăriți și doborâți cu lancea sau săgeata.

Poarta cenușie se mai îngustase cu un deget, ei însă încă mai puteau trece împreună, umăr la umăr.

– Las-o, Aviendha. Trebuie să mergem.

Aviendha dădu drumul zgărzii Seri și îl privi exasperată, dar, văzând cât de mult se îngustase poarta, își ridică fusta ca să ajungă mai repede la el, mormăind ceva despre apa înghețată.

– Așteaptă-te la orice, îi zise el, apucând-o pe după umeri.

Trebuia să stea aproape ca să poată ieși odată, nu fiindcă atingerea lui i-ar fi făcut bine.

– Nu știu la ce, dar fii cu ochii în patru, adăugă el.

Aviendha dădu repede din cap, iar Rand spuse:

– Sări!

Săriră amândoi odată în cenușiul porții, Rand dând drumul la firele care îi imobilizaseră pe seanchani ca să se umple până la refuz cu *saidin*...

...Și aterizară, poticnindu-se, în dormitorul lui din Eianrod, luminat de lămpi, în plină noapte.

Asmodean ședea lipit de perete, lângă ușă, picior peste picior. Nu îmbrățișa Izvorul, dar, pentru orice eventualitate, Rand țesu repede un obstacol între el și *saidin*. Apoi privi în jur, cu brațul tot pe după umerii Aviendhei – poarta dispăruse. Nu, nu dispăruse – încă mai vedea țesătura lui și pe cea a lui Asmodean –, deși acum nu mai părea să fie nimic acolo. Își tăie imediat firele și poarta reapăru brusc, oferindu-i imaginea din ce în ce mai îngustă a seanchanilor, domnița Morsa gârbovită în șa, iar Jalindin răcnindu-și ordinele. O lance cu

ciucuri verzi și albi zburâ pe poartă cu o clipă înainte ca aceasta să se închidă. Instinctiv, Rand conduse Puterea ca să prindă în țesătură lancea din care nu mai rămase decât o bucată. Vârful însă era cât se poate de ascuțit. Tremurând, Rand se felicită că nu încercase să înlăture bariera cenușie – ce-o fi însemnând ea – *înainte* să sară prin ea.

– Bine că nici una dintre femeile sul'dam nu și-a revenit la timp, spuse el, apucând lancea ruptă în mână. Altfel ne-am fi trezit cu altceva și mai grav.

Îl urmări pe Asmodean cu coada ochiului, omul însă ședea în continuare acolo, arătând cam palid. Nu știa dacă Rand îi va împlânta lancea aceea în gât.

Aviendha pufni mai tare ca oricând.

– Chiar crezi că eu le-am dat drumul? întrebă ea iritată și îi îndepărtă brațul, el însă nu crezu că enervarea ei i se datora lui, oricum nu brațului lui.

– I-am legat cât de tare am putut. Sunt dușmanii tăi, Rand al'Thor. Chiar și femeile cărora le-ai spus damane sunt precum câinii credincioși care te-ar fi ucis fără șovăire. Trebuie să fii aspru cu dușmanii tăi, nu înțelegător.

„Avea dreptate", gândi el, cântărind lancea. Lăsase în viață destui dușmani cu care s-ar putea să dea ochii din nou. Trebuia să fie mai aspru. Altfel va fi făcut fărâme înainte de a ajunge în Shayol Ghul.

Pe neașteptate, Aviendha începu să-și netezească fusta, iar vocea îi deveni aproape prietenoasă.

– Am observat că n-ai dezlegat-o pe Morsa aia cu fața albă ca zerul. După cum te uitai la ea, aș fi zis că ochii ei mari și sânii rotunzi nu erau deloc de lepădat.

Rand o privi cu o uimire care se întinse ca un sirop în Vidul din jurul lui. De parcă ar fi spus că supa e gata, atât de firesc sunaseră cuvintele ei. Se întrebă cum ar fi putut să vadă sânii Morsei, ascunși cum erau de mantia căptușită cu blană.

– Ar fi trebuit s-o aduc aici, spuse el. Ca s-o întreb despre seanchani. Mă tem că îmi vor da bătăi de cap și altă dată.

Sclipirea din ochii ei dispăru. Aviendha deschise gura, dar se opri, aruncându-i o privire lui Asmodean când acesta

ridică o mână. Rand aproape că văzu cum întrebările despre scanchani i se îngrămădesc în dosul ochilor. O cunoștea bine, dacă începea, nu se oprea până când nu scotea la iveală amănunte pe care nici măcar nu-și amintea să le fi știut. Ceea ce nu era deloc rău. Altă dată. După ce va căpăta câteva răspunsuri de la Asmodean. Tânăra avea dreptate. Trebuia să fie aspru.

- Ai făcut foarte bine că ai ascuns gaura făcută de mine, zise ea. Dacă ar fi intrat un gai'shain aici, o mie de surori ale lăncii ar fi pornit în căutarea ta.

Asmodean își drese glasul.

– Una dintre femeile gai'shain chiar a venit. Cineva pe nume Sulin i-a spus că trebuie să te vadă că mănânci, Seniore Dragon, și, ca să nu aducă tava aici și să descopere că ai dispărut, mi-am permis să-i spun că tu și tânăra de față nu vreți să fiți deranjați, zise el, mijindu-și ochii ușor, gest care nu-i scăpă lui Rand.

Poftim?

- Reacția ei a fost ciudată. A izbucnit în râs și a luat-o la fugă. Câteva minute mai târziu cred că au apărut vreo douăzeci de *Far Dareis Mai* sub fereastră, strigând și lovindu-și lăncile de scuturi mai bine de o oră. Trebuie să recunosc, Seniore Dragon, că unele sugestii pe care le-au făcut m-au surprins până și pe mine.

Rand simți cum îi ard obrajii Fecioarele știau, deși se întâmplase în cealaltă parte a acestei lumi afurisite! Dar Aviendha nu făcu decât să privească întrebător.

– Avea părul și ochii ca ai mei? întrebă ea, dar nu așteptă ca Asmodean să înceapă din cap. Trebuie să fi fost Niella, sora mea dintâi.

Aviendha văzu nedumerirea de pe fața lui Rand și îi dădu răspunsul înainte ca acesta să apuce să întrebe.

- Niella este țesătoare, nu Fecioară, și a fost luată acum o jumătate de an de Fecioarele din clanul Chareen, în timpul unui atac asupra Sălașului Sulara. A încercat să mă convingă să renunț la lance și să mă mărit. Am s-o trimit înapoi cu fundul învinețit pentru tot ce-a spus!

Rand o apucă de braţ când tânăra dădu să părăsească încăperea.

– Vreau să vorbesc cu Natael. Nu cred că mai e mult până în zori...

– Poate două ore, interveni Asmodean.

– ... deci n-a mai rămas prea mult timp de somn. Dacă vrei să încerci, te superi dacă-ţi faci patul în altă parte pentru cât a mai rămas din noaptea asta? Oricum ai nevoie de alte pături.

Aviendha clătină scurt din cap, se desprinse de mâna lui şi ieşi trântind uşa. Probabil nu era furioasă că fusese alungată din odaia lui – de ce ar fi fost? Doar spusese că nu se va mai întâmpla nimic între ei –, dar Rand se bucura că în acel moment nu e în pielea Niellei. Jucându-se cu lancea scurtată în mână, se întoarse spre Asmodean.

– Ciudat sceptru, Seniore Dragon.

– Mi-ajunge, pe moment.

Ca să-i aducă aminte că seanchanii încă mai erau acolo. Ar fi vrut ca vocea lui să fie şi mai distantă decât o făceau Vidul şi *saidinul*. Trebuia să fie aspru.

– Înainte de a mă hotărî să te străpung ca pe un miel în frigăruie, de ce n-ai pomenit niciodată de trucul ăsta de a face ca ceva să devină invizibil? Dacă n-aş fi fost în stare să văd firele, n-aş fi ştiut că poarta încă mai e acolo.

Asmodean înghiţi în sec şi îşi schimbă poziţia, dând de înţeles că nu ştie dacă Rand îşi va duce la îndeplinire ameninţarea. Fapt de care nici Rand nu era sigur.

– Seniore Dragon, pur şi simplu nu m-ai întrebat. E o chestie care ţine de curbarea luminii. Pui mereu atâtea întrebări încât mi-e greu să găsesc un răgaz în care să-ţi vorbesc şi despre altceva. Trebuie să înţelegi că de mult mi-am legat soarta de a ta.

Asmodean îşi linse buzele şi încercă să se ridice. Reuşi doar pe jumătate şi începu să se bâlbâie:

– Ţi-am simţit ţesătura – toţi cei de pe o rază de o milă cred că au simţit-o –, niciodată n-am mai simţit aşa ceva... ştiam că numai Demandred şi poate Semirhage puteau bloca

o poartă care se închide... şi Lews Therin... am simţit-o cum vine şi am trecut greu de Fecioarele alea... am folosit acelaşi truc... *trebuie* să ştii că sunt omul tău. Seniore Dragon, sunt omul tău.

Repetarea cuvintelor spuse de cairhieni fu cea care îl convinse pe Rand, nu altceva. Făcându-i semn cu jumătatea de lance, îi spuse scurt:

– Ridică-te. Nu eşti câine.

Dar, în timp ce Asmodean se îndrepta de spate, Rand lipi vârful lăncii de gâtul lui. Trebuia să fie aspru.

– De acum înainte îmi vei spune două lucruri despre care *nu* întreb de fiecare dată când vorbim. De fiecare dată, atenţie. Dacă încerci să-mi ascunzi ceva, ai să fii tare bucuros dacă-l las pe Semirhage să se ocupe de tine.

Cum ţi-e voia, Mărite Dragon, îngăimă Asmodean, gata să se aplece şi să sărute mâna lui Rand.

Ca să evite gestul, Rand se îndreptă spre patul fără pături şi se aşeză pe cearşaful de in, salteaua de puf lăsându-se sub el, în timp ce privea atent lancea. Bună idee s-o păstreze ca amintire, dacă nu ca sceptru. Şi făcea bine să nu-i uite pe scanchani. Acele damane. Dacă Aviendha n-ar fi fost acolo ca să le blocheze accesul la Izvor...

– Ai încercat să-mi arăţi cum să ferec o femeie, dar n-ai reuşit. Încearcă să-mi arăţi cum să evit firele pe care nu le văd, cum să le anihilez.

Odată Lanfear îi tăiase firele ca şi cum s-ar fi folosit de un cuţit.

– Nu-i deloc uşor, Seniore Dragon, fără o femeie cu care să exersăm.

– Avem două ore la dispoziţie, zise Rand dur, făcând ca scutul lui Asmodean să se deşire. Încearcă. Încearcă din toate puterile.

CAPITOLUL 33

Ceva purpuriu

Cuțitul trecu razant cu părul lui Nynaeve și se înfipse în scândura din spatele ei. Nyaneve tresări, legată la ochi cum era. Regreta că nu-și împletise părul care acum îi atârna în voie pe umeri. Dacă lama aia i-ar fi retezat o șuviță doar... „Neghioabo", gândi ea cu amărăciune. „Neghioabo, neghioabo, neghioabo." Cu eșarfa legată în jurul ochilor nu vedea decât o dungă îngustă de lumină, dedesubt. Părea intensă, față de întunericul din dosul eșarfei groase. Trebuia să mai fie lumină destulă, chiar dacă se însera. Altfel omul n-ar fi aruncat cuțitul dacă n-ar fi văzut bine. Al doilea cuțit se înfipse în partea cealaltă a capului; îi simțea vibrațiile. Cât pe-aci să-i atingă urechea. Îi venea să-i omoare pe Thom Merrilin și pe Valan Luca. Și poate pe oricare alt bărbat care-i ieșea în cale, doar din principiu.

– Perele, strigă Luca, de parcă n-ar fi fost la doar treizeci de pași de ea.

Credea probabil că legătura de la ochi o făcea și surdă, nu doar oarbă. Bâjbâind în punga de la brâu, Nynaeve scoase o

pară și o așează cu grijă în vârful capului. Chiar era oarbă. O neghioabă oarbă! Încă două pere, apoi întinse brațele cu prudență, între cuțitele care îi urmau conturul corpului, ținând de coadă câte o pară. Urmă o pauză. Nynaeve dădu să-i spună lui Thom Merrilin că, un pic dacă-i ciupea din ureche, îl va...

Zbang-zbang-zbang! Lamele zburau atât de repede, încât ar fi urlat dacă nu i s-ar fi pus un nod în gât. Ținea doar coada în mâna stângă, cealaltă pară tremura ușor, străpunsă de cuțit, iar para din vârful capului îi umplea părul de zeamă.

Smulgându-și eșarfa de pe ochi, se îndreptă cu pași mari spre Luca și Thom, care râneau. Înainte să apuce să dea drumul la șuvoiul de cuvinte care îi stăteau pe limbă, Luca spuse admirativ:

– Ești pur și simplu magnifică, Nana. Curajul tău e magnific, iar tu ești și mai și.

Luca își roti pelerina aceea caraghioasă, de mătase roșie, într-o adâncă plecăciune, cu mâna pe inimă.

– Numărul acesta se va numi Un trandafir printre spini. Deși, ca să fim drepți, tu ești mult mai frumoasă decât orice trandafir.

– Nu-ți trebuie prea mult curaj să stai drept ca un trunchi de copac, replică ea.

Așadar, era un trandafir? O să-i arate ea ce înseamnă spini. O să le arate amândurora.

– Ascultă-mă bine, Valan Luca...

– Câtă bravură. Nici măcar n-ai tresărit. Crede-mă, eu, unul, n-aș îndrăzni să fac ce-ai făcut tu.

Asta era adevărat, își spuse ea.

– Nu sunt mai curajoasă decât trebuie să fiu, zise Nynaeve pe un ton mai blând.

Era greu să țipi la un bărbat care îți tot repeta cât de curajoasă ești. Mai bine să audă asta decât toată aiureala despre trandafiri. Thom își netezi mustața lungă și albă, semn că se distra nevoie mare.

– Rochia, zise Luca, arătându-și toți dinții într-un zâmbet larg. Ai să arăți minunat în...

– Nu, spuse ea scurt.

Tot ce câştigase Luca pierdea acum, când aducea din nou vorba despre asta. Clarine îi făcuse rochia la insistenţa lui Luca, dintr-o mătase mai purpurie decât pelerina lui. După părerea ei, culoarea era menită să ascundă sângele, în caz că mâna lui Thom dădea greş.

– Dar, Nana, frumuseţea aflată în pericol reprezintă o mare atracţie, îngână Luca, de parcă i-ar fi susurat cuvinte dulci la ureche. Toţi ochii vor fi pe tine, toate inimile vor bate cu putere pentru frumuseţea şi curajul tău.

– Dacă-ţi place atât de mult, poart-o tu.

În afară de culoare, n-avea de gând să-şi arate atât de mult sânii în public, indiferent de ce credea Clarine. Văzuse rochia de spectacol al lui Latelle, toată numai paiete negre, cu gulerul înalt, până la bărbie. Putea să poarte şi ea ceva asemănător... Dar ce-o apucase? Nu avea nici o intenţie să facă aşa ceva. Fusese de acord cu spectacolul ăsta doar ca să-l facă pe Luca să nu mai bată în uşa ei în fiecare noapte ca să încerce s-o convingă.

Omul ştia când să schimbe subiectul.

– Ce-ai păţit aici? întrebă el, brusc plin de solicitudine.

Nynaeve tresări când Luca îi atinse ochiul umflat. Nenorocul lui. Mai bine îi dădea înainte cu rochia aia sângerie.

– Nu mi-a plăcut cum se uita la mine azi-dimineaţă, aşa că l-am muşcat.

Tonul ei hotărât şi dinţii dezveliţi îl făcură pe Luca să-şi retragă mâna repede. După privirea ameninţătoare din ochii ei negri, bănuia că ar putea muşca din nou. Thom îşi mângâia de zor mustaţa, roşu la faţă de cât se abţinuse să nu izbucnească în râs. Bineînţeles că ştia ce se întâmplase. N-avea cum să nu ştie. Şi, de îndată ce pleca ea de acolo, sigur îi va servi saltimbancului propria lui versiune. Bărbaţii erau mari bârfitori; aşa se năşteau ei, iar femeile nu aveau cum să-i dezveţe de asta.

Lumina mai scăzuse afară. Soarele coborâse până la coroanele copacilor.

– Dacă mai încerci o dată asta fără să ai lumina bună... mormăi ea, arătându-i pumnul lui Thom. E aproape seară!

– Cu alte cuvinte, vrei să renunțăm la momentul în care *eu* sunt legat la ochi? întrebă Thom, ridicând din sprâncenele lui stufoase.

Glumea, desigur. Sigur glumea.

– Cum dorești, Nana, adăugă el. De acum încolo, numai când lumina e perfectă.

De-abia când se îndepărtă la câțiva pași, foindu-și mânioasă rochia, își dădu seama că, de fapt, acceptase să facă nebunia asta. Indirect, dar acceptase. Cei doi vor încerca să profite, la fel de sigur cum va apune soarele cât de curând. „Femeie neghioabă, neghioabă, neghioabă!"

Poiana în care exersaseră toți trei – mai bine zis Thom, arde-l-ar focul, și Luca, arde-i-ar pe amândoi – se afla la mică distanță de tabăra lor, peste drum, spre miazănoapte. Fără îndoială, Luca nu dorise să-și impacienteze animalele în caz că Thom i-ar fi străpuns inima cu unul dintre cuțitele lui. Omul ar fi fost în stare să o dea de mâncare leilor. Singurul motiv pentru care voia ca ea să poarte rochia aia era să se holbeze la ceea ce ea, una, nu avea nici o intenție să arate vreunui bărbat, cu excepția lui Lan, alt neghiob. Ar fi vrut să fie acum lângă ea, ca să-i spună. Ca să fie sigură că nu era în pericol. Rupse o bucată dintr-o romaniță-puturoasă și o folosi ca să reteze capul buruienilor care se iteau printre firele de iarbă.

Azi-noapte, spusese Elayne, Egwene vorbise despre luptele din Cairhien, ciocnirile cu briganzii, cu cairhienii pentru care orice Aiel era un dușman, cu oștenii din Andor care încercau să pună mâna pe Tronul Soarelui pentru Morgase. Lan fusese și el implicat în toate astea; ori de câte ori Moiraine îl scăpa din ochi, Lan se băga în luptă, de parcă ar fi știut dinainte unde să meargă. Nynaeve nu crezuse că își va dori vreodată ca Moiraine să-l țină din scurt pe Lan.

Azi-dimineață, Elayne fusese îngrijorată de prezența oștenilor mamei ei în Cairhien, luptându-se cu Aielii lui Rand; pe Nynaeve însă mai mult o îngrijorau briganzii. După cum spunea Egwene, dacă cineva vedea un brigand cu un lucru de

furat, dacă cineva putea jura că văzuse un brigand ucigând sau incendiind chiar și o șură, Rand îl spânzura imediat pe cel învinuit. Nu că l-ar fi spânzurat cu mâna lui, însă era cam același lucru, iar Egwene spunea că urmărea fiecare execuție cu o expresie impasibilă și dură ca stânca munților. Ceea ce nu-i stătea în fire. Fusese un băiat atât de blând. Oare ce se întâmplase cu el în Pustiu?

Dar Rand era departe, iar problemele ei – ale ei și ale lui Elayne – erau departe de a-și găsi rezolvarea. Râul Eldar se afla la mai puțin de o milă spre miazănoapte, traversat de un singur pod de piatră impunător, străjuit de doi stâlpi înalți, de metal, care străluceau fără vreo pată de rugină. Vestigiu al altor timpuri, desigur, poate chiar al unei alte Vârste. Se dusese până acolo la miezul zilei, chiar după ce șosiseră, dar nu văzuse nici o ambarcațiune mai acătării. Bărci cu rame, bărci pescărești care pluteau de-a lungul malurilor străjuite de trestii, alte bărci mici, înguste, cu forme ciudate, propulsate de bărbați așezați în genunchi, mânuind padele, chiar și o barjă care părea a fi amarată în nămol – era înămolită bine, pe ambele părți, unde noroiul se uscase și crăpase, ceea ce nu era de mirare, cu zăpușeala de afară deloc firească pentru anotimpul acela –, dar nimic care să-i poată duce repede în aval, așa cum dorea ea. Nu că ar fi știut exact unde ar fi vrut să-i ducă.

Oricât de mult și-ar fi stors creierii, tot nu-și amintea numele orașului în care ar fi trebuit să fie surorile Albastre. Rupse corola unei buruieni, și puful alb se împrăștie peste tot. Oricum, probabil nu mai erau acolo, dacă fuseseră vreodată. Dar era singurul lucru de care se agățau, singurul loc în care ar fi putut fi în siguranță, în afară de Tear. Măcar de și l-ar aminti.

Partea bună, singura de altfel, a întregii călătorii spre miazănoapte era că Elayne nu mai cocheta cu Thom. De când se alăturaseră trupei de saltimbanci nu se mai întâmplase așa ceva. Ar fi fost bine dacă Elayne nu s-ar fi hotărât să dea de înțeles că niciodată nu cochetase cu el. Ieri, Nynaeve o felicitase că revenise cu picioarele pe pământ, iar Elayne replicase dur: „Încerci să afli dacă nu cumva îți voi sta în cale spre

inima lui Thom, Nynaeve? E cam bătrân pentru tine, credeam că ai făcut o pasiune pentru altcineva, dar eşti destul de matură ca să ştii ce e bine şi ce e rău. Ţin la Thom, aşa cum cred că şi el ţine la mine. Îl consider un al doilea tată. Dacă vrei să cochetezi cu el, ai binecuvântarea mea. Te credeam totuşi mai stabilă".

Luca voia să traverseze râul a doua zi dimineaţa, dar Samara, orăşelul de pe partea cealaltă, în Ghealdan, nu era deloc potrivit pentru ei. De când sosiseră acolo, Luca îşi petrecuse mai toată ziua în Samara, în căutarea unui loc în care să-şi instaleze tabăra. Grija lui era că mai multe menajerii trecuseră înaintea lui pe acolo şi că nu era singurul care avea şi altceva în afară de animale. De asta insistase atât de mult ca Thom să-şi exerseze numărul cu aruncatul cuţitelor. Noroc că nu voia şi numărul cu mersul pe frânghie al lui Elayne. Omul părea să creadă că cel mai important lucru din lume era ca spectacolul lui să fie mai mare şi mai bun decât oricare altul. Grija ei era că Profetul se afla în Samara, susţinătorii lui umplând oraşul, corturile, colibele şi bordeiele din împrejurimi, un adevărat oraş care copleşea Samara, care nici el nu era de lepădat. Era înconjurat de un zid înalt de piatră, majoritatea clădirilor erau tot din piatră, multe cu trei nivele, acoperişurile de ardezie sau ţiglă depăşindu-le ca număr pe cele de stuf.

Situaţia nu era mai bună de partea aceasta a râului Eldar. Trecuseră pe lângă trei tabere ale Mantiilor Albe înainte să ajungă aici, sute de corturi albe în şiruri drepte, şi probabil că erau mai multe decât văzuseră ei. Cu Mantiile Albe pe malul acesta, Profetul şi poate o revoltă care stătea să izbucnească pe celălalt, habar n-avea încotro s-o apuce şi nu avea cum să se deplaseze decât într-o căruţă hodorogită care înainta cu aceeaşi viteză cu care mergea ea pe jos. Acum regreta că se lăsase convinsă de Elayne să abandoneze trăsura. Nemaivăzând nici o buruiană destul de aproape, pe care s-o rupă fără să păşească alături, rupse tulpina de romaniţă-puturoasă în două, apoi în patru, până când bucăţile ajunseră cât mâna ei, şi le aruncă cât colo. Ar fi vrut să facă acelaşi lucru cu Luca. Şi cu Galad

Damodred, fiindcă le pusese pe fugă. Și cu al'Lan Mandragoran, fiindcă nu era aici. Nu că ar fi avut *nevoie* de el. Dar prezența lui ar fi fost... ca o consolare.

În tabără era liniște, lumea își pregătea cina la focuri mici, lângă căruțe. Petra hrănea leul cu coama neagră, vârându-i bucăți uriașe de carne printre zăbrele. Femelele își primiseră deja porția, scoțând câte un mârâit dacă cineva se apropia prea mult de cușca lor. Nynaeve se opri lângă căruța Aludrei; Iluminatoarea pisa ceva într-o piuă de lemn pe o masă prinsă de căruță, mormăind ceva. Trei dintre frații Chavana îi zâmbiră seducător, făcându-i semn să se apropie. Nu și Brugh, încă supărat din cauza buzei, deși Nynaeve îi dăduse o alifie ca să-i treacă umflătura. Poate că, dacă i-ar fi lovit și pe ceilalți la fel de tare, ar asculta de Luca – și, mai important, de ea! – și și-ar da seama că nu avea nevoie de zâmbetele lor. Păcat că jupânul Valan Luca nu-și asculta propriile sfaturi. Latelle se întoarse de lângă cușca ursilor și îi zâmbi strepezit, mai mult arogant. Dar Nynaeve își opri privirea asupra lui Cerandin care pilea unghiile unuia dintre *s'redíții* cenușii, uriași cu ceea ce părea o unealtă potrivită pentru șlefuirea unor obiecte de metal.

– Uită-te la ea, ce bine își folosește mâinile și picioarele, nu crezi? zise Aludra. Nu te încrunta așa la mine, Nana. Nu sunt dușmanul tău. Poftim. Încearcă bețele astea de foc.

Nynaeve luă cu precauție cutia de lemn din mâna femeii cu părul negru. Era un cub care i-ar fi încăput într-o mână, ea însă le folosi pe amândouă.

– Credeam că le spuneți aprinzătoare.

– Și da, și nu. Dacă le spui bețe de foc înseamnă că sunt mai bune decât aprinzătoare. Am netezit găurelele în care intră bețele pentru ca acestea să nu se mai aprindă când se freacă de lemn. Bună idee, nu? Iar gămăliile sunt dintr-un amestec nou. Vrei să le încerci și tu, ca să-mi spui ce crezi despre ele?

– Desigur. Mulțumesc.

Nynaeve se grăbi să plece înainte ca femeia să-i mai dea o cutie. O ținea pe cealaltă de parcă ar fi stat să explodeze dintr-o clipă într-alta, lucru foarte probabil. Aludra îi ruga pe toți

să-i încerce aprinzătoarele sau bețele de foc, sau cum se hotăra să le mai numească. Fără doar și poate, cu ele se putea aprinde un foc sau o lampă. Se aprindeau și dacă gămăliile albastre-cenușii se frecau una de alta sau de ceva tare. Ea, una, se mulțumea cu cremenea, oțelul sau cu un cărbune ținut într-o cutie cu nisip. Era mult mai sigur.

Juilin o ajunse din urmă în clipa în care punea piciorul pe scara căruței pe care o împărțea cu Elayne, privirea lui fiind atrasă de ochiul umflat. Nynaeve îl privi atât de urât, încât bărbatul se retrase și își scoase pălăria caraghioasă de pe cap.

– Am fost dincolo de râu, spuse el. Sunt peste o sută de Mantii Albe în Samara. Supraveghează totul, la fel de atent cum îi supraveghează și pe oștenii din Ghealdan. Pe unul l-am recunoscut. Tânărul care ședea vizavi de Lumina adevărului în Sienda.

Nynaeve îi zâmbi, iar el mai făcu un pas înapoi, privind-o precaut. Galad în Samara. Asta le mai lipsea.

– Întotdeauna mi-aduci vești minunate, Juilin. Ar fi trebuit să te lăsăm în Tanchico sau mai bine în docurile din Tear.

Mda, nu proceda corect. Mai bine să-i spună despre Galad decât să dea nas în nas cu el.

– Mulțumesc, Juilin. Cel puțin știm de cine să ne ferim.

Juilin înclină scurt din cap, nici pe departe reacția cuvenită la niște mulțumiri oferite atât de grațios, și se îndepărtă în grabă, trântindu-și pălăria pe cap, de parcă s-ar fi așteptat ca Nynaeve să-l ia la palme. Bărbații erau lipsiți de maniere.

Înăuntru căruța era mult mai curată decât atunci când o cumpăraseră Thom și Juilin. Vopseaua care se desprindea fusese răzuită – bărbații nu prea fuseseră de acord să se ocupe de asta –, iar dulapurile și măsuța fixate de podea străluceau de cât fuseseră șterse. Soba mică de cărămidă, cu coșul de metal, încă nu fusese folosită – nopțile erau îndeajuns de calde și, dacă începeau să gătească în interior, Thom și Juilin n-ar mai fi făcut cu rândul –, dar era un loc nimerit în care să-și țină obiectele de valoare, pungile și cutiile cu giuvaiere. Punga din piele de căprioară în care era sigiliul – pe care îl pusese la fund și de care nu se mai atinsese.

Elayne, așezată pe unul din paturile înguste, ascunse ceva sub pături la apariția lui Nynaeve, dar, înainte ca aceasta să întrebe despre ce era vorba, Elayne zise:

– Ce-ai pățit la ochi?

Trebuia să-și vopsească părul din nou; la rădăcina șuvițelor negre se zăreau ușoare urme aurii. Trebuia să o facă o dată la câteva zile.

– M-a lovit Cerandin pe nepregătite, mormăi Nynaeve.

Amintirea gustului de feriga-pisicii, fiartă, și de frunza-atotștiutorului, pisată, îi făcu gura pungă. Nu de asta o lăsase pe Elayne să participe la ultima întrunire din Tel'aran'rhiod. *Nu* o evita pe Egwene. Doar că cele mai multe dintre călătoriile în Lumea Viselor le făcea între întâlniri și i se părea corect s-o lase și pe Elayne să meargă acolo. Asta era tot.

Așează cu grijă cutia de bețe de foc într-unul din dulapuri, lângă altele două. Pe cea care luase foc o aruncase de mult.

Nu înțelegea de ce ascundea adevărul. Era clar că Elayne nu părăsise căruța, altfel ar ști deja. Ea și Juilin erau probabil singurii din tabără care nu știau, după ce Thom, cu siguranță, îl pusese pe Luca la curent cu toate detaliile dezgustătoare.

Trăgând adânc aer în piept, Nynaeve se așează pe celălalt pat și se sili să întâlnească privirea lui Elayne. Ceva din calmul celeilalte femei îi spunea că mai erau și altele.

– Am... întrebat-o pe Cerandin despre damane și sul'dam. Sunt sigură că știe mai mult decât lasă să se înțeleagă.

Se opri ca s-o lase pe Elayne să-și exprime îndoiala că o presase pe Cerandin cu întrebările, să spună că aflaseră deja de la femeia Seanchan tot ce știa, că aceasta nu avusese prea mult de-a face cu damane și sul'dam. Elayne însă rămase tăcută, iar Nynaeve își dădu seama că fata spera doar să amâne momentul înfruntării.

– S-a cam înfierbântat văzând că insist atât de mult și tot repeta că a spus tot ce avea de spus, drept care am cam scuturat-o. Să știi că ai mers prea departe cu ea. S-o fi văzut cum mă sfida!

Dar Elayne o privea în continuare, abia clipind din ochii aceia albaştri şi reci. Nynaeve se căzni să nu lase privirea jos şi continuă:

– M-a... aruncat, nu ştiu cum, peste umărul ei. M-am ridicat şi i-am tras o palmă, iar ea cu un pumn m-a trântit la pământ. Aşa m-am ales cu ochiul ăsta.

Poate că era bine să-i spună şi restul; Elayne tot avea să afle, cât de curând; mai bine să audă din gura ei. Deşi probabil că i-ar fi smuls limba.

– Sigur, nu m-am dat bătută cu una, cu două. Ne-am mai păruit o vreme.

Mai puţin ea, chiar dacă nu se lăsase. Adevărul trist era că Cerandin renunţase s-o mai pocnească şi să o trântească la pământ fiindcă pentru ea era o joacă de copil. În cazul ăsta Nynaeve fusese copilul. Dacă nu s-ar fi uitat nimeni, ar fi condus Puterea; se înfuriase destul ca să o poată face. Dacă nu s-ar fi uitat nimeni, punct. Ar fi vrut ca Cerandin să o pocnească până o podidea sângele.

– Pe urmă Latelle i-a dat un băţ. Ştii cât de mult vrea femeia asta să se răzbune pe mine.

Nu mai era nevoie să spună că Cerandin o ţinuse cu capul în jos peste ulucul căruţei. Nimeni nu o mai bătuse aşa de pe vremea când, la 16 ani, aruncase cu un urcior în Neysa Ayellin.

– Până la urmă ne-a despărţit Petra.

Tocmai la timp. Uriaşul le înşfăcase de guler pe amândouă, ca pe nişte pisoi.

– Cerandin s-a scuzat şi asta a fost tot.

Petra o silise pe femeia din Seanchan să-şi ceară scuze, e-adevărat, dar o silise şi pe Nynaeve, refuzând să-şi slăbească strânsoarea de fier până când nu se conformase. Ea îl lovise cât de tare putuse, drept în stomac, dar el nici nu clipise. Bineînţeles că o vreme nu-şi mai simţise mâna.

– N-a fost mare brânză. Bănuiesc că Latelle va înflori tot ce s-a întâmplat. Pe ea ar trebui s-o scutur bine. N-am lovit-o nici pe jumătate cât ar fi trebuit.

Se simțea mai bine acum, când spunea adevărul, Elayne însă o privea fără convingere, fapt care o făcu să schimbe subiectul.

– Ce ascunzi acolo?

Nynaeve se întinse și trase pătura spre ea, dând la iveală a'damul argintiu pe care îl luaseră de la Cerandin.

– De ce naiba te uiți la ăsta? Și dacă te uiți, de ce îl ascunzi? E un obiect dezgustător, nu înțeleg cum poți să-l atingi. Dar dacă asta vrei, treaba ta.

– N-o mai face pe înțepata, zise Elayne, zâmbind și înroșindu-se ușor. Cred că pot să fac și eu unul.

– Să faci unul! exclamă Nynaeve, coborând vocea, în speranța că nimeni nu va da năvală ca să vadă cine se omoară, dar nu și-o îndulci deloc. Lumină sfântă, de ce? Fă o cloacă mai întâi. Un morman de băligar. Cel puțin alea sunt de folos.

– Ei, nu vreau să fac chiar un a'dam, zise Elayne ținându-se dreaptă, cu bărbia ușor aplecată în stilul ei distant, ofensată și extrem de calmă. Dar este un ter'angreal și m-am tot întrebat cum funcționează. Am văzut că ai fost la cel puțin o prelegere despre legături. A'damul le leagă pe cele două femei; de aceea sul'dam trebuie să fie o femeie care poate conduce Puterea... Asta e totuși o legătură ciudată. Diferită. În loc de două sau mai multe cu drepturi egale, una fiind pe post de călăuză, aici e vorba de una care le controlează pe celelalte. Cred că tocmai de aceea o damane nu poate face nimic fără consimțământul sul'dam. Chiar nu cred că e nevoie de lesă. Zgarda și brățara ar funcționa la fel de bine și fără ea, exact la fel.

– Ar funcționa la fel de bine, repetă Nynaeve sec. Pentru cineva care n-are nici o intenție să facă unul, văd că ai studiat problema destul de mult.

Nynaeve nici măcar nu avu bunul-simț să se înroșească.

– La ce l-ai folosi? continuă ea. N-aș spune că ai face rău dacă a-i prinde unul la gâtul Elaidei, dar asta nu-l face mai puțin dezgustă...

– Nu înțelegi? izbucni Elayne, emoția și ardoarea luând locul trufiei.

Se aplecă înainte ca să pună o mână pe genunchiul lui Nynaeve şi ochii îi căpătară un luciu intens, atât de încântată părea de sine.

– Este un ter'angreal, Nynaeve. Şi eu cred că pot face unul, spuse ea rostind fiecare cuvânt rar şi apăsat, apoi râse şi continuă la fel de grăbit. Dacă-l pot face pe ăsta, pot face şi altele. Poate până la urmă ajung să fac un angreal şi un sa'angreal. Nimeni din Turn n-a fost în stare să facă aşa ceva de mii de ani!

Îndreptându-se de spate, se înfioră şi îşi trecu degetele peste gură.

– Până acum nu m-am gândit să *fac* ceva cu mâna mea. Ceva *util*. Mi-aduc aminte că am văzut un meşter cândva, unul care făcuse mai multe scaune pentru Palat. Nu erau aurite şi nici prea ornamentate – erau pentru servitori –, dar am observat mândria din ochii lui. Mândria faţă de ce ieşise din mâinile lui, un lucru bine făcut. Ce mult aş da să simt şi eu asta. O, de-am şti măcar o frântură din ce fac Rătăciţii! Cunoştinţele Vârstei Legendelor din capul lor, pe care le folosesc ca să slujească Umbra. Gândeşte-te ce-am putea face cu ele. Gândeşte-te ce lucruri am putea face cu ele!

Elayne trase adânc aer în piept. Lăsând să-i cadă mâinile în poală, cu entuziasmul aproape intact.

– Ei, de-o fi una, de-o fi alta, pun rămăşag că reuşesc să aflu chiar şi cum a fost înălţat Podul cel Alb. Clădiri din fibră de sticlă, mai tare decât oţelul. Şi *cuendillar* şi...

– Uşurel. Podul cel Alb e la cel puţin cinci-şase sute de mile de aici şi, dacă-ţi închipui că poţi să conduci Puterea asupra sigiliului, eu zic să te mai gândeşti. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla? Aşa că rămâne în pungă, în sobă, până-i găsim alt loc, mai sigur.

Nerăbdarea lui Elayne era ieşită din comun. Lui Nynaeve nu i-ar fi stricat un pic din cunoştinţele Rătăciţilor – ba bine că nu! –, dar dacă voia un scaun, plătea un tâmplar ca să i-l facă. În viaţa ei nu-şi dorise să facă ceva cu mâinile ei, în afară de prişniţe şi alifii. La 12 ani, mama ei renunţase să o mai înveţe să coasă după ce se lămurise că nu-i păsa dacă tighelul

e drept și nici nu putea fi convinsă să-i pese. Cât despre gătit... Se considera o bună bucătăreasă, dar adevărul era că știa numai ce conta cu adevărat. Tămăduirea era importantă. Orice bărbat putea construi un pod, deci era treaba lui să o facă, spunea ea mereu.

– Cu tine și a'damul tău aproape că am uitat să-ți spun, continuă ea. Juilin l-a văzut pe Galad pe malul celălalt al râului.

– Sânge și cenușă însângerată! mormăi Elayne și, când văzu că Nynaeve ridică din sprâncene, adăugă hotărât: N-am chef să-ți ascult predicile despre cuvintele pe care le folosesc. Ce crezi că trebuie să facem?

– După părerea mea, putem rămâne pe malul ăsta și să așteptăm ca Mantiile Albe să ne caute și să se întrebe de ce am părăsit menajeria sau putem trece podul cu speranța că Profetul nu provoacă o revoltă, iar Galad nu ne denunță, sau putem încerca să cumpărăm o barcă și să fugim cu ea. După cum vezi, nu prea avem de ales. Iar lui Luca va trebui să-i dăm cele o sută de mărci. În aur, zise Nynaeve, încercând să nu se încrunte, dar nu izbuti. Așa i-ai promis și nu cred că ar fi cinstit să plecăm pe furiș fără să-i plătim.

De fapt, ar fi făcut-o imediat, dacă ar fi avut unde să plece.

– Sigur că n-ar fi, spuse Elayne, arătându-se șocată. Dar în privința lui Galad nu trebuie să ne facem griji, cel puțin atâta timp cât ne ținem aproape de menajerie. Galad nu suportă să se apropie de așa ceva. Spune că e o adevărată cruzime să închizi animalele în cușcă. Nu-l deranjează să le vâneze sau să le mănânce, doar să le închidă în cușcă.

Nynaeve clătină din cap. Adevărul era că Elayne ar fi găsit o cale să mai rămână acolo, măcar încă o zi, dacă ar fi avut cum să plece. Femeia asta chiar voia să meargă pe frânghie și în fața altor oameni, nu numai a trupei lui Luca. Iar ea probabil că va trebui să-l lase pe Thom să arunce din nou cu cuțite spre ea. „Dar rochia aia afurisită tot n-am s-o port!"

– Prima barcă îndeajuns de mare ca să încapă patru oameni în ea. Pe aia o închiriem. Negoțul pe râu e imposibil să se fi oprit.

– Mda, măcar dacă am ști încotro s-o luăm, replică Elayne pe un ton mult prea blând. Am putea să mergem spre Tear. Nu trebuie să renunțăm la ideea asta doar fiindcă tu...

Elayne se opri, dar Nynaeve știa ce voia să spună. Doar fiindcă se încăpățâna. Doar fiindcă era atât de furioasă, încât nu-și putea aminti un nume simplu pe care voia să și-l amintească și să meargă acolo chiar dacă ar fi însemnat moartea ei. Ei bine, nimic din asta nu era adevărat. De fapt, voia să le găsească pe acele Aes Sedai care l-ar putea ajuta pe Rand și le-ar putea duce la el, nu să ajungă în Tear ca o amărâtă de refugiată care era disperată să se pună la adăpost într-un loc sigur.

– Tot îmi aduc eu aminte, zise ea calm.

„Se termina cu «bar». Sau cu «dar? «Lar»?"

– Până renunți la ideea de a merge pe frânghie, îmi aduc eu aminte.

„Dar rochia aia tot n-am s-o port!"

CAPITOLUL 34

O săgeată de argint

În seara aceea Elayne pregăti cina, semn că aveau să fie mai multe feluri de mâncare, complicate, în ciuda faptului că stăteau pe scăunele, în jurul focului, în timp ce greierii cântau în pădurea din apropiere și, din când în când, se auzea țipătul subțire, trist al unei păsări de noapte în întunericul din ce în ce mai dens. Elayne servi supa rece, în aspic, presărată cu bucățele de țelină verde. Numai Lumina știa unde găsise țelina sau cepele minuscule și mazărea. Carnea de vită era tăiată în felii aproape transparente care înveleau un amestec de morcovi, fasole dulce, arpagic și brânză de capră; tânăra pregătise chiar și o plăcintă cu miere ca desert.

Totul foarte gustos, deși Elayne se plângea că nu-i ieșise nimic cum trebuie, de parcă ar fi crezut că îi putea egala pe bucătarii de la Palatul Regal din Caemlyn. Nynaeve era aproape sigură că fata nu voia să fie lăudată. Pentru Elayne nu contau complimentele, întotdeauna îți spunea ce nu-i convine. Thom și Juilin bombăneau că e prea puțină carne, dar Nynaeve observă că cei doi nu lăsaseră nimic în farfurie și arătau

foarte dezamăgiți când văzură că dispare și ultima boabă de mazăre. Ori de câte ori îi venea ei rândul să gătească, Thom și Juilin, dintr-un motiv numai de ei știut, preferau să mănânce într-una din celelalte căruțe. Când unul dintre ei pregătea cina, meniul era alcătuit invariabil din tocană sau carne cu fasole, cu atât de mult ardei iute uscat încât îți lăsa bășici pe limbă.

Nu mâncau singuri, bineînțeles. Luca se îngrijise de asta, își adusese scăunelul și îl așezase chiar lângă al ei, aranjase savant faldurile pelerinei lui roșii și își întinsese picioarele lungi ca să i se vadă gambele cât mai bine, deasupra cizmelor cu carâmbul întors. Era prezent aproape în fiecare seară. Ciudat, singurele seri în care nu venea erau acelea în care gătea ea.

Interesant că Luca stătea cu ochii pe ea când în preajmă se afla o femeie atât de atrăgătoare precum Elayne, bărbatul însă avea motivele lui. Acum ședea prea aproape – în seara asta Nynaeve își mutase scaunul de trei ori, iar Luca o urmase de tot atâtea ori, fără să piardă vreun cuvânt din ce spunea ea sau fără să pară că își dă seama ce face – când o compara cu mai multe flori, în defavoarea acestora, ignorând ochiul vânăt pe care numai un orb nu l-ar fi observat, când gândea cu voce tare cât de bine i-ar sta în rochia aceea roșie, lăudându-i curajul de care dăduse dovadă. De două ori îi propusese să facă o plimbare la lumina lunii, făcând niște aluzii atât de vagi, încât Nynaeve trebuia să se gândească bine ca să le poată desluși.

– Rochia aceea îți va scoate în evidență curajul cel mai bine, îi murmură el la ureche. Dar nici pe un sfert cât reușește întreaga ta făptură, căci crinii dara ce înfloresc noaptea ar plânge de invidie văzând cum te preumbli pe lângă râul binecuvântat de razele lunii, ca și mine de altfel, și m-ar face să-ți cânt imnuri de slavă sub aceeași lună sfântă.

Nynaeve clipi spre Luca, încercând să înțeleagă. Acesta crezu că își flutură genele, ea însă îl lovi cu cotul în coaste ca din întâmplare, nelăsându-l s-o muște ușor de ureche. Cel puțin aceasta părea să-i fie intenția, chiar dacă acum tușea de zor și spunea că de vină era o bucată de plăcintă care intrase pe unde nu trebuia. Bărbatul era chipeș, fără doar și poate –

„Termină!" – și avea gambe frumoase – „Ce faci acum, îi admiri picioarele?" –, dar probabil că o lua drept o gâsculiță acolo, fără minte. Totul de dragul spectacolului.

Își mută iar scăunelul încercând să-și tragă răsuflarea; nu-l putea duce prea departe de teamă să nu arate că se ferește de el, deși își pregătise furculița în caz că Luca se lua după ea. Thom stătea cu ochii în farfurie de parcă ar mai fi rămas acolo ceva. Juilin fluiera, aproape neauzit, chipurile, absorbit de focul ce stătea să moară. Elayne o privi clătinând din cap.

– Ne-a făcut mare plăcere să te avem în mijlocul nostru, spuse Nynaeve și se ridică în picioare.

Luca se ridică și el, cu un licăr de speranță în ochi, alături de cel al focului reflectat. Nynaeve își puse farfuria peste cea din mâna lui.

– Thom și Juilin îți vor fi recunoscători că i-ai ajutat să spele vasele, zise ea și, înainte de a-l vedea cum rămâne cu gura căscată, se întoarse spre Elayne: E târziu, mâine trebuie să trecem râul dis-de-dimineață.

– Desigur, murmură Elayne cu doar o umbră de zâmbet.

Elayne își puse și ea farfuria deasupra farfuriei lui Nynaeve și o urmă în căruță. Lui Nynaeve îi venea să o ia în brațe, dar se opri când fata îi spuse:

– Totuși, n-ar trebui să-l încurajezi.

Lămpile montate în consolele din pereți se treziră la viață. Nynaeve își puse mâinile în șolduri.

– Să-l *încurajez!* Singurul mod în care aș putea să-l încurajez mai puțin ar fi să vâr pumnalul în el! spuse ea și pufni, încruntându-se la lămpi. Data viitoare folosește unul din bețele de foc ale Aludrei. Aprinzătoarele. Într-o bună zi ai să te trezești că conduci Puterea în văzul lumii și-atunci ce se va alege de noi? Va trebui să fugim de mama focului cu o sută de Mantii Albe pe urmele noastre.

Încăpățânată ca un catâr, cealaltă femeie refuză să schimbe vorba.

– Oi fi eu mai tânără decât tine, dar uneori cred că mă pricep mai mult la bărbați decât ai s-o faci tu vreodată. Pentru un bărbat ca Valan Luca, figura pe care i-ai făcut-o în seara asta

a fost un alt mod de a-i cere să continue. Dacă i-ai fi dat peste nas cum ai făcut în prima zi, poate că s-ar fi lăsat păgubaș. Nu-i spui să înceteze, nici măcar nu-i ceri asta! Dar îi zâmbești tot timpul, Nynaeve. Ce trebuie să înțeleagă omul din asta? De zile întregi i-ai mai zâmbit *altcuiva!*

– Încerc să-mi păstrez cumpătul, mormăi Nynaeve.

Toată lumea se plângea de ieșirile ei și iată că acum, când încerca să se controleze, Elayne se plângea tocmai de asta! Nu că ar fi fost îndeajuns de naivă ca să se lase furată de complimentele lui. Chiar atât de naivă nu era. Elayne râse, iar ea se încruntă.

– Vai, Nynaeve. „Soarele nu poate fi oprit să răsară". Cred că Lini se gândea la tine când a spus asta.

Nynaeve se sili să-și alunge încruntarea de pe față. Și ea era în stare să-și țină cumpătul. „N-am dovedit-o adineaori?" Întinse mâna.

– Dă-mi inelul. Luca va dori să trecem râul dis-de-dimineață, de aceea vreau să dorm cum trebuie după ce termin.

– Credeam că merg eu în noaptea asta, replică Elayne cu îngrijorare în glas. Nynaeve, ai intrat în Tel'aran'rhiod practic în fiecare noapte, dacă nu punem la socoteală și întâlnirile cu Egwene. Apropo, Bair are ceva de împărțit cu tine. A trebuit să le spun de ce n-ai fost acolo și Bair a răspuns că, indiferent de câte ori intri acolo, nu e nevoie să te odihnești, doar dacă nu cumva faci ceva rău.

Îngrijorarea luă locul fermității, și femeia mai tânără își puse *și ea* mâinile în șolduri.

– A trebuit să ascult o predică pe care trebuia s-o asculți tu și n-a fost plăcut deloc, mai ales că Egwene stătea aproape și aproba din cap fiecare cuvânt. Acum chiar cred că în noaptea asta ar trebui să...

– Te rog, Elayne, zise Nynaeve fără să lase jos mâna întinsă. Am mai multe întrebări pentru Birgitte, iar răspunsurile ei m-ar putea face să mă gândesc la alte întrebări.

Chiar avea, într-un fel; oricând se putea gândi la mai multe întrebări pentru Birgitte. Nu avea nici o legătură cu faptul că voia să le evite pe Egwene și pe Înțelepte. Dacă vizita

Tel'aran'rhiodul atât de des încât Elayne mergea întotdeauna la întâlnirile cu Egwene, asta era situația.

Elayne oftă, dar scoase inelul răsucit, din piatră, din gulerul rochiei.

– Întreab-o din nou, Nynaeve. E foarte greu să dai ochii cu Egwene. A *văzut-o* pe Birgitte. Nu spune nimic, dar se uită la mine. E mai rău când ne întâlnim din nou, după ce pleacă Înțeleptele. Ar *putea* întreba atunci, însă n-o face, ceea ce complică lucrurile.

Tânăra se încruntă în timp ce Nynaeve vâra micul ter'angreal în punga de piele legată de gât, în care mai erau inelul greu al lui Lan și Marele Șarpe.

– De ce crezi că nici una dintre Înțelepte nu vine cu ea? În biroul Elaidei nu aflăm prea multe, dar de ce nu vor ca măcar să *vadă* Turnul? Egwene nici nu vrea să discute despre asta de față cu ele. Dacă încerc să aduc vorba, îmi aruncă o privire atât de furioasă, încât ai zice că vrea să mă lovească.

– Cred că vor să evite Turnul cât mai mult posibil, răspunse Nynaeve.

Și erau foarte îndreptățite să o facă. Dacă n-ar fi fost vorba de Tămăduire, și ea l-ar fi evitat, ca și pe Aes Sedai. *Nu* voia să devină Aes Sedai; spera doar să învețe mai multe despre Tămăduire. Și, desigur, să-l ajute pe Rand.

– Sunt femei libere, Elayne. Chiar dacă Turnul n-ar fi în situația în care este acum, chiar crezi că ar vrea ca Aes Sedai să umble creanga prin Pustiu, iar ele să le adune de acolo și să le ducă înapoi în Tar Valon?

– S-ar putea să ai dreptate.

Dar, după tonul vocii, se părea că Elayne nu înțelegea prea bine. Pentru *ea* Turnul era ceva minunat și nu înțelegea de ce unele femei voiau să le evite pe Aes Sedai. Legate de Turnul Alb pentru totdeauna spuneau ele când îți vârau inelul acela pe deget. Și se țineau de cuvânt. Dar naivei de Elayne așa ceva nu i se părea deloc împovărător.

Elayne o ajută să se dezbrace, și Nynaeve se întinse pe patul îngust numai în cămașă, căscând. Avusese o zi plină și era surprinsă cât de obositor fusese să stea nemișcată în timp

ce Thom arunca cuțitele spre ea. Închise ochii și începu să se gândească la vrute și nevrute. Elayne pretindea că nu făcuse decât să exerseze în timp ce cocheta cu Thom. Nu că relația tată iubitor – fiică preferată pe care o încercau acum era mai puțin ridicolă. Poate că n-ar strica să exerseze și ea un pic, cu Valan. Mda, asta chiar că *era* ridicol. Bărbaților le fugeau ochii – Lan ar trebui să se păzească *de asta!* – ea însă știa cum să fie constantă. Pur și simplu nu avea de gând să poarte rochia aia. Prea mult îi arăta sânii.

O auzi pe Elayne ca prin vis:

– Nu uita s-o întrebi din nou.

Apoi adormi.

Stătea în fața căruței, în miez de noapte. Luna era sus pe cer și norii aruncau umbre peste tabără. Greierii cântau, iar păsările nopții se strigau unele pe altele. Ochii leilor luceau de după gratiile cuștilor. Urșii cu botul alb dormeau, aducând cu niște movile întunecate. De lungul șir de țăruși nu era legat nici un cal. Câinii lui Clarine nu erau în lesă sub căruța ei și a lui Petra, iar locul în care stăteau *s'redițiі* în lumea reală era gol. Ajunsese să înțeleagă că numai animalele sălbatice erau reflectate aici, dar, indiferent de ce susținea Seanchan, îi venea greu să creadă că acele animale sure, uriașe fuseseră domesticite, că acum nu mai erau sălbatice.

Se uită în jos și văzu că purta rochia aceea. Un roșu-aprins, mult prea strânsă pe șolduri ca să pară decentă, și un decolteu pătrat atât de adânc, încât sânii păreau gata-gata să sară din el. Numai pe Berelain și-o putea imagina purtând o rochie ca asta. Pentru Lan poate că ar fi purta-o și ea. Dacă ar fi singuri. Se *gândise* la Lan înainte de a adormi. „Nu-i așa că m-am gândit?"

Oricum nu avea de gând ca Birgitte s-o vadă îmbrăcată așa. Femeia susținea că e o luptătoare și, pe măsură ce Nynaeve petrecea mai mult timp în compania ei, își dădea seama că atitudinile ei – ca și comentariile pe care le făcea – erau la fel de neavenite ca și ale unui bărbat. Ba poate chiar mai neavenite. O combinație de Berelain și de scandalagiu de cârciumă. Comentariile nu le făcea tot timpul, ci doar atunci când

Nynaeve se lăsa pradă gândurilor care o îmbrăcau în rochii ca asta. Se schimbă într-o rochie de lână neagră, groasă, din Ţinutul celor Două Râuri, cu un şal de o singură culoare, de care nu avea nevoie, cu părul împletit din nou, şi dădu să o strige pe Birgitte.

– De ce te-ai schimbat? întrebă femeia, ieşind din umbră şi sprijinindu-se de arcul de argint.

Părul ei auriu, într-o împletitură complicată, îi atârna pe umeri, iar luna îi lumina arcul şi săgeţile.

– Mi-aduc aminte că am purtat cândva o rochie exact ca a ta. Ca să distrag atenţia paznicilor – care se holbau ca nişte broaşte – şi Gaidal să se poată furişa afară. Ce m-am mai distrat! Mai ales când am purtat-o la dans, mai târziu. Lui Gaidal nu-i place să danseze, dar, ca să nu lase nici un bărbat să se apropie de mine, m-a dansat tot timpul, zise Birgitte şi izbucni în râs, binedispusă. Am câştigat cincizeci de galbeni în noaptea aia la spin fiindcă nu şi-a dezlipit ochii de pe mine. Bărbaţii sunt nişte ciudaţi. Se uita de parcă atunci era prima oară când mă vedea...

– Probabil, o întrerupse Nynaeve, afectat, trăgându-şi şalul în jurul umerilor.

Înainte să apuce s-o întrebe ea, Brigitte spuse:

– Am găsit-o.

– Unde? întrebă Nynaeve uitând întrebarea. Te-a văzut? Mă poţi duce la ea? Fără să mă vadă?

I se strânse stomacul de teamă – ce-ar mai spune Valan Luca despre curajul ei dacă ar vedea-o acum? –, dar, cu siguranţă, teama avea să se transforme în furie la vederea lui Moghedien.

– Dacă mă poţi aduce aproape... se întrerupse ea când Birgitte ridică mâna.

– Nu cred că m-a văzut, altfel n-aş mai fi aici.

Acum Birgitte o privea cu toată seriozitatea; lui Nynaeve i se părea mai suportabilă compania ei când îşi arăta faţa de luptătoare.

– Te pot duce mai aproape doar pentru câteva secunde, dacă vrei să mergi, dar să ştii că nu e singură. Cel puţin... ai să vezi. Nu trebuie să spui nimic şi să acţionezi în nici un fel

împotriva lui Moghedien. Sunt și alți Rătăciți acolo. Pe ea poate că ai reușit s-o distrugi, dar poți distruge cinci din ei?

Apoi teama lui Nynaeve îi ajunse în piept. Și în genunchi. Cinci. Ar trebui să o întrebe ce văzuse sau ce auzise, doar atât. Apoi s-ar putea întoarce în pat și să... Birgitte însă o privea intens. Nu ca să-și dea seama cât de curajoasă este, doar o privea. Gata să facă acest lucru dacă așa spunea ea.

– Nu voi scoate o vorbă. Și nici măcar nu mă voi gândi să conduc Puterea.

Mai ales că erau cinci Rătăciți. N-ar fi putut face nici o mișcare. Își sili genunchii să nu tremure.

– Când zici tu.

Birgitte își cântări arcul și puse o mână pe brațul lui Nynaeve... iar aceasta își ținu răsuflarea. Nu mai stăteau pe nimic, întuneric de jur împrejur, nu știa unde e sus și unde e jos, cădeau oriunde, o cădere fără sfârșit. Simțind cum i se învârtește capul, încercă să privească în direcția arătată de Birgitte.

Sub ei, Moghedien stătea și ea în întuneric, în haine aproape la fel de negre ca și ceea ce o înconjura, aplecată, ascultând atent. Și, sub ea, patru scaune uriașe, cu spătarul înalt, fiecare diferit de celălalt, așezate pe o podea de ardezie albă, strălucitoare, care plutea în întuneric. Ciudat, Nynaeve auzea ce spuneau cei de pe scaune atât de bine de parcă s-ar fi aflat printre ei.

– ... Niciodată un laș, spunea o femeie cu părul auriu, plinuță, dar nu lipsită de farmec. De ce-ai fi acum?

Învăluită într-o ceață cenușiu-argintie și împodobită cu pietre prețioase ce sclipeau la fiecare mișcare, stătea comod pe un scaun din fildeș ce părea a fi alcătuit din acrobați goi-goluți. Patru bărbați sculptați în lemn îl țineau pe umeri, iar brațele ei se odihneau pe spinările unor femei îngenuncheate; doi bărbați și două femei îi țineau o pernă de mătase albă sub cap, în timp ce deasupra alte trupuri erau contorsionate în forme de care Nynaeve nu credea a fi capabil corpul omenesc. Se înroși când își dădu seama că unele erau surprinse făcând altceva decât figuri acrobatice.

Un bărbat voinic, de înălțime mijlocie, cu o cicatrice palidă de-a curmezișul feței și o barbă blondă, pătrată, se aplecă în față, furios. Scaunul lui era din lemn greu, cu coloane de bărbați în armură și cai, un pumn într-o mănușă de oțel ținând strâns fulgerul din vârful spătarului. Haina lui roșie compensa auriul șters al scaunului prin panglicile galbene care îi împodobeau umerii și brațele.

– Nimeni nu m-a făcut laș până acum, zise el cu asprime în glas. Dar dacă vom continua tot așa, sigur am să mă trezesc cu el pe cap.

– Ăsta a fost planul încă de la început, spuse o femeie cu vocea melodioasă.

Nynaeve n-o vedea, stătea cu spatele la ea, pe un scaun ce părea a fi făcut numai din piatră albă ca neaua și argint.

Cel de-al doilea bărbat era trupeș și arătos, cu un aer enigmatic și încărunțit la tâmple. Ținea în mână un pocal auriu, ornamentat și se lăsa cu toată greutatea pe tronul lui, singurul cuvânt care se potrivea cu scaunul pe care stătea, incrustat cu pietre prețioase; ici și colo, câteva licăriri de aur, Nynaeve însă nu se îndoia că scaunul era făcut din aur masiv, dicolo de toate acele rubine, smaralde și pietre din finilit care mai de care mai strălucitoare; scaunul părea și mai mare decât era.

– Se va concentra asupra ta, zise bărbatul trupeș cu o voce gravă. Dacă va fi nevoie, cel care va fi mai aproape de el va muri, la porunca ta. Va veni după tine. Și, în timp ce se va concentra asupra ta, noi trei, legați, îl vom copleși. Ce-a intervenit ca să schimbăm planul?

– Nimic, bombăni bărbatul cu cicatricea. În nici un caz nu mi-am pierdut încrederea în voi. Ori voi face parte din legătură, ori îi punem punct chiar acum.

Femeia cu părul auriu își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Sărmanul de tine, spuse ea batjocoritor, fluturând o mână plină de inele spre el. Chiar crezi că ar *observa* că sunteți legați? Ai uitat că are un învățător. Unul slab, dar nu și prost. Mă mir că nu ceri să folosim și câțiva copii din Ajah Neagră

ca să ducem cercul dincolo de treisprezece, ca tu și Rahvin să dețineți controlul.

– Dacă Rahvin are destulă încredere în noi ca să se lege când va trebui să-l lase pe unul dintre noi să conducă, poți avea și tu încredere, zise vocea melodioasă.

Bărbatul trupeș privi în pocal, și femeia învăluită în ceață schiță un zâmbet.

– Dacă tu crezi că ne vom întoarce împotriva ta, măcar crede că vom fi cu ochii unii pe alții ca să n-o facem, continuă femeia pe care Nynaeve nu o putea vedea. Doar ai fost de acord cu toate astea, Sammael. De ce încerci să ne găsești nod în papură acum?

Nynaeve tresări când Birgitte îi atinse brațul...

...și acum erau din nou între căruțe, cu luna care își trimitea razele printre nori. I se părea aproape normal în comparație cu locul unde fusese.

– De ce...? începu Nynaeve și înghiți în sec. De ce ne-am întors?

Simțea că se înăbușă.

Ne-a văzut Moghedien?

Fusese atât de atentă la ceilalți Rătăciți – la cât de ciudați și de banali erau în același timp – încât uitase să o urmărească pe Moghedien. Scoase un oftat de ușurare când Birgitte clătină din cap.

Nu mi-am dezlipit ochii de pe ea nici măcar o secundă – un mușchi n-a mișcat! Mie, una, nu-mi place să mă aflu într-o poziție atât de vulnerabilă. Dacă ar fi ridicat privirea, ea sau unul dintre ceilalți...

Nynaeve își strânse șalul în jurul umerilor, dar tot se înfioră.

– Rahvin și Sammael, zise ea mult mai răgușit decât ar fi vrut. I-ai recunoscut pe ceilalți?

Bineînțeles că Birgitte îi recunoscuse; o întrebare inutilă, dar era prea agitată.

– Lanfear era cea cu spatele. Cealaltă era Graendal. Să nu crezi că-i proastă dacă stă tolănită într-un scaun care ar face să roșească și o Senje. E vicleană și își folosește animalele în

ritualuri ca să-l facă până și pe cel mai dur oștean să jure că va rămâne celibatar.

– Graendal e vicleană, dar nu îndeajuns de vicleană, spuse Moghedien.

Birgitte se răsuci pe călcâie, pregătindu-și arcul – o săgeată de argint gata să țâșnească –, dar imediat se văzu azvârlită la treizeci de pași, unde se izbi de căruța lui Nynaeve atât de tare, încât ricoșă cinci pași și rămase lată.

Disperată, Nynaeve apelă la *saidar*. Frica i se împletea cu furia, suficientă, dar care se lovi de un zid invizibil, între ea și strălucirea caldă a Adevăratului Izvor. Aproape că urlă. Ceva o înșfăcă de picioare, trăgând-o și ridicând-o în aer; mâinile îi zburară în sus și la spate, până când încheieturile îi întâlniră gleznele, deasupra capului. Hainele i se prefăcură într-o pulbere care îi aluneca de pe piele, iar părul împletit îi trase capul înapoi până când părul i se opri pe fese. Înnebunită, încercă să evadeze din vis. Nu se întâmplă nimic. Rămase îndoită în aer, ca o vietate prinsă într-o plasă, cu toți mușchii încordați la maximum. Tremura din toate încheieturile; degetele îi tresăreau, frecându-i labele picioarelor. Își dădu seama că, dacă încerca să se mai miște, îi pocnea șira spinării.

Ciudat, frica îi trecuse, acum când era prea târziu. Era sigură că ar fi fost îndeajuns de rapidă dacă groaza n-ar fi paralizat-o tocmai în clipa în care ar fi trebuit să acționeze. Nu voia decât șansa de a o strânge de gât pe Moghedien. La ce i-ar servi șansa acum! Răsufla din ce în ce mai greu.

Moghedien se mută într-un loc în care putea fi văzută de Nynaeve, în triunghiul alcătuit din brațele ei tremurânde. Strălucirea *saidarului* o înconjura în bătaie de joc.

– Un mic detaliu dinspre scaunul lui Graendal, zise Rătăcita.

Rochia ei era din ceață, ca și rochia lui Graendal, trecând de la negru aproape la diafan și înapoi la argintiu lucitor. Țesătura se schimba aproape constant. Nynaeve o mai văzuse în rochia asta, în Tanchico.

– Nu e ceva ce-aș fi purtat eu, Graendal însă poate fi... utilă.

Nynaeve o privi încruntat, dar Moghedien nu păru să bage de seamă.

– Nici nu-mi vine să cred că *ai* venit după *mine.* Chiar îți închipui că, dacă odată ai avut noroc să mă prinzi pe nepregătite, mi-ai putea fi egală? întrebă Moghedien, râzând ascuțit. De-ai ști cât m-am chinuit să te găsesc. Iar tu ai venit de bunăvoie.

Moghedien privi în jur la leii și urșii din cuști, apoi se întoarse spre Nynaeve.

– O menajerie? Cu așa ceva ești mai ușor de găsit. Dacă ar mai fi nevoie.

– Fă ce știi tu mai rău, arde-te-ar focul! mârâi Nynaeve cât putu de fioros.

Cum stătea așa, îndoită de mijloc, nu putea rosti cuvintele decât unul câte unul. Nu îndrăznea să se uite spre Birgitte – nu că și-ar fi putut întoarce capul suficient –, dar, holbându-se de parcă ar fi fost prinsă între furie și teamă, apucă să o vadă o clipă. Simți un gol în stomacul care și așa era întins ca o piele de oaie pusă la uscat. Birgitte zăcea la pământ, săgețile de argint se împrăștiaseră din tolba de la brâu, iar arcul de argint era la doar o palmă de mâna ei.

– Zici că ai avut noroc? Dacă n-ai fi venit pe furiș, te-aș fi snopit în bătaie până mi-ai fi cerut îndurare cu lacrimi în ochi. Ți-ar fi frânt beregata ca la un pui de găină, spuse ea.

Avea o singură șansă, dacă Birgitte era moartă, și aceea disperată. Să o înfurie la culme pe Moghedien ca să o omoare cât mai repede. Măcar de-ar putea să o prevină pe Elayne. Era prea târziu dacă murea.

– Ți-aduci aminte când ai spus că mă vei folosi ca pe un butuc ca să încaleci mai ușor? întrebă ea. Și, mai târziu, când am zis că am să mă folosesc de tine în același fel? Asta după ce ți-am tras bătaia. Când îți plângeai de milă și mă implorai să te las în viață. Când îmi ofereai totul. N-ai curaj nici măcar cât o găină! Ești un găinat de caprimulg! Un rahat cu....

Ceva gros i se strecură în gură, turtindu-i limba, înăbușind-o.

– Ce naivă ești. Crede-mă, sunt deja furioasă. Și nu sunt sigură că am să te folosesc ca pe un butuc ca să încalec mai ușor, mumură Moghedien și zâmbetul ei făcu să se încrețească

pielea pe Nynaeve. Cred că am să te prefac într-un cal. Ceea ce e foarte indicat, aici. Un cal, un șoarece, o broască... un greier, poate. Și, de fiecare dată când vei intra în Tel'aran'rhiod, vei fi un cal, până am să te prefac în altceva. Eu sau altcineva care se pricepe la așa ceva.

Moghedien se opri, aproape compătimitoare.

– Nu, n-aș vrea să-ți dau speranțe deșarte. Acum mai sunt doar nouă dintre noi care știu despre jurământul acela și nu cred că ai vrea să încapi pe mâna celorlalți. Vei fi un cal ori de câte ori te voi aduce aici. Vei avea șaua și căpăstrul tău. Și-ți voi împleti coama.

Părul împletit al lui Nynaeve fu cât pe-aci să se desprindă de scalp.

– Sigur, vei ști cine ești chiar și atunci. Cred că-mi va plăcea să te călăresc, deși nu știu dacă plăcerea va fi și de partea ta.

Moghedien trase adânc aer în piept și rochia i se întunecă, lucind în lumina palidă a lunii; lui Nynaeve i se păru că are culoarea sângelui proaspăt.

– Mă faci să-l abordez pe Semirhage. După ce termin cu tine, mă pot concentra asupra unor probleme cu adevărat importante. Ticăloasa aia cu părul blond e cu tine, în menajeria asta?

Nynaeve simți cum îi dispare senzația de plin din gură.

– Sunt singură, proasta...

Durere. De parcă ar fi fost tocată mărunt, de la glezne până la umeri. Țipă ascuțit. Din nou. Încercă să-și încleștеze dinții, dar țipătul ei continuu pur și simplu o asurzea. Lacrimile i se rostogoleau în voie pe obraji în timp ce sughița, așteptând disperată o altă serie de lovituri.

– E cu tine? întrebă Moghedien calmă. Nu mai încerca degeaba să mă faci să te omor. N-am să te omor. Vei trăi mulți ani de-acum încolo, numai în slujba mea. Aptitudinile tale, câte sunt, s-ar putea să-mi fie de folos, dacă ți le cultiv cum trebuie. Dacă. Dar să știi că te pot face să crezi că tot ce-ai simțit până acum a fost doar mângâierea unui iubit. Hai, răspunde-mi la întrebare.

Nynaeve reuși să-i controleze respirația.

– Nu, spuse ea plângând. A fugit cu un bărbat, după ce-am plecat din Tanchico. Un bărbat destul de bătrân ca să-i fie bunic, dar doldora de bani. Am auzit ce s-a întâmplat în Turn (Nynaeve era sigură că Moghedien știa despre ce e vorba) și s-a temut să se întoarcă.

Cealaltă femeie izbucni în râs.

– Ce poveste frumoasă. Mai că înțeleg ce-l fascinează pe Semirhage atunci când vrea să pună pe cineva cu botul pe labe. Vai de mine, sunt sigură că am să mă distrez de minune în compania ta, Nynaeve al'Meara. Dar mai întâi va trebui să mi-o aduci pe Elayne. O vei domoli, o vei lega fedeleș și mi-o vei aduce la picioare. Știi de ce? Fiindcă în Tel'aran'rhiod unele lucruri sunt mult mai dure decât în lumea reală. De aceea vei fi o iapă sură, cu pielea lucioasă, ori de câte ori te voi aduce aici. Iar în lumea reală vei duce nu numai durerile pe care le simți aici. Vei duce și obligația de a face ceva. Vreau să te gândești puțin la asta, înainte de a crede că e chiar ideea ta. Bănuiesc că fata e prietena ta. Dar dacă mi-o aduci ca pe un animal credincios...

Moghedien scoase un țipăt când vârful unei săgeți de argint țâșni de sub sânul ei drept.

Nynaeve căzu la pământ ca un sac de cartofi. Impactul o făcu să-și piardă răsuflarea, de parcă cineva ar fi lovit-o cu un baros direct în pântece. Încercând să respire, se chinui să-și pună mușchii zdruncinați în mișcare, să ajungă prin durere la *saidar*.

Clătinându-se pe picioare, Birgitte bâjbâi prin tolbă după o altă săgeată.

– Pleacă, Nynaeve! spuse ea printre dinți. Fugi!

Birgitte privi nesigur și arcul de argint îi tremură în mâini. Strălucirea din jurul lui Moghedien crescu atât de mult încât acum arăta ca un soare orbitor.

Noaptea pogorî asupra lui Birgitte ca un talaz uriaș, cuprinzând-o în tentaculele ei negre. Când se îndepărtă, arcul căzu peste hainele din care femeia dispăruse. Hainele se pierdură și ele, ca o ceață dusă de vânt, și rămaseră doar arcul și săgețile, lucind în lumina lunii.

Moghedien se lăsă în genunchi, gâfâind, strângând vârful săgeții cu ambele mâini pe măsură ce strălucirea din jurul ei pierea ușor. Apoi femeia dispăru, iar săgeata de argint căzu pe locul în care fusese, pătată de sânge.

După ceea ce păru o veșnicie, Nynaeve reuși să se ridice în patru labe. Plângând, se târî până la arcul lui Birgitte. De data aceasta nu durerea o făcea să plângă. Fără să-i pese că nu are nimic pe ea, apucă arcul strâns.

– Iartă-mă, spuse ea printre lacrimi. Vai, Birgitte, iartă-mă, Birgitte!

Drept răspuns auzi doar țipătul de jale al unei păsări de noapte.

Liandrin sări în picioare când ușa ce dădea spre dormitorul lui Moghedien se deschise brusc și Cea Numită pătrunse în salon de-abia ținându-se pe picioare, cu cămașa de mătase îmbibată de sânge. Chesmal și Temaile se repeziră s-o ajute, fiecare luând-o de câte un braț, Liandrin însă rămase lângă scaunul ei. Celelalte erau plecate; poate din Amador, Liandrin nu putea ști. Moghedien spuse doar ce voia să știe celelalte și nu răspunse la întrebările care nu-i erau pe plac.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Temaile dintr-o suflare.

Privirea scurtă pe care i-o aruncă Moghedien fu cât pe-aci s-o prefacă în scrum.

– Știu că te pricepi un pic la Tămăduire, i se adresă ea repede lui Chesmal.

Avea buzele pătate de sângele care i se scurgea din colțul gurii din ce în ce mai tare.

– Treci la treabă. Acum, nătângo!

Tânăra cu părul negru din Ghealdan își puse imediat mâinile pe capul lui Moghedien. Liandrin pufni în sinea ei când o văzu pe Chesmal înconjurată de un con de lumină; fața frumoasă a fetei se crispă, iar trăsăturile delicate, de vulpe, ale lui Temaile se schimonosiră de teamă și îngrijorare. Cât de credincioase îi erau. Ca niște cățelușe. Moghedien se ridică pe vârful picioarelor și își lăsă capul pe spate; făcu ochii mari, se

cutremură și începu să gâfâie de parcă ar fi fost aruncată într-o apă rece ca gheața.

Totul se termină în câteva momente. Strălucirea din jurul lui Chesmal dispăru, iar călcâiele lui Moghedien reveniră pe covorul verde-albastru. Fără ajutorul lui Temaile probabil că s-ar fi prăbușit la pământ. Numai o parte din forța Tămăduirii provenea din conducerea Puterii; restul venea de la persoana care era Tămăduită. Rana care pricinuise acea sângerare se închisese, dar Moghedien se simțea atât de slăbită de parcă ar fi zăcut în pat săptămâni întregi. Trase eșarfa de mătase alb-aurie de la cingătoarea lui Temaile și își șterse gura cu ea în timp ce fata o ajuta să se îndrepte spre ușa dormitorului. Se întoarse, încet.

Liandrin lovi cu toată forța, gândindu-se la tot răul pe care i-l făcuse femeia aceasta. În aceeași clipă *saidarul* păru că o umple pe Moghedien ca o marce. Lovitura lui Liandrin se pierdu, Adevăratul Izvor protejând-o pe Moghedien. Firele de Aer o luară pe sus și o izbiră de peretele lambrisat, făcându-i dinții să clănțăne. Răstignită, neajutorată, rămase agățată acolo.

Chesmal și Temaile schimbară priviri contrariate, ca și cum nu înțelegeau ce se întâmplase. Continuară să o sprijine pe Moghedien până când aceasta ajunse în fața lui Liandrin, ștergându-și gura calm, cu eșarfa lui Temaile. Moghedien conduse Puterea și sângele de pe cămașa ei se înnegri, se întări și căzu pe covor.

– N-nu înțelegi, Mărită Stăpână, spuse Liandrin înnebunită de frică. N-am vrut decât să te ajut să dormi mai bine.

Pentru prima oară în viață faptul că vorbea ca omul de rând nu o mai deranja deloc.

– N-am vrut decât să...

Se întrerupse simțind că se înăbușă, în timp ce un fir de Aer îi prinse limba și începu să tragă de ea. Ochii lui Liandrin se holbară. Încă puțin și...

– S-o rup? întrebă Moghedien privindu-i fața, dar vorbind ca pentru sine. Nu. Păcat, pentru tine, că al'Meara mă face să gândesc precum Semirhage. Altfel te-aș ucide și gata.

Începu să-i înnoade scutul, un nod din ce în ce mai complicat, până când Liandrin îi pierdu șirul. Dar Moghedien îi dădea înainte.

– Gata, zise ea într-un târziu, satisfăcută. Ar trebui să cauți mult timp ca să găsești pe cineva care să-l desfacă. Dar nu vei avea ocazia să cauți.

Liandrin o privi pe Chesmal, apoi pe Temaile, căutând un semn de înțelegere, de milă, de orice. Ochii lui Chesmal erau reci și severi; ochii lui Temaile străluceau – femeia își atinse buzele cu vârful limbii și zâmbi. Un zâmbet neprietenos.

– Credeam că ai învățat ceva despre obligație, continuă Moghedien. Am să te învăț eu.

Liandrin se înfioră, ochii lui Moghedien umplându-i privirea, la fel cum vocea îi umplea urechile, întreg capul.

– Trăiește.

Clipa trecu și sudoarea îmbroboni fața lui Liandrin când Cea Numită schiță un zâmbet.

– Obligația are multe limite, dar porunca de a face ceea ce vrei să faci din tot sufletul ține o viață întreagă. Vei trăi, oricât de mult ai vrea să-ți iei viața. Și te vei gândi la asta. Vei petrece multe nopți plângând, dorindu-ți moartea.

Firul care trăgea de limba lui Liandrin dispăru, iar femeia înghiți în sec și spuse repede:

– Te rog, Mărită Stăpână, jur că n-am vrut să...

Capul îi răsună și puncte negre-argintii îi jucară în fața ochilor de la palma lui Moghedien.

– Există... anumite tentații... ca să faci ceva fizic, șopti Moghedien. Vrei să mă mai rogi?

– Te rog, Mărită Stăpână...

Cea de-a doua palmă îi făcu părul să fluture în toate părțile.

– Mai vrei?

– Te rog...

Cea de-a treia palmă aproape că-i rupse falca. O ardeau obrajii.

– Dacă nu poți fi mai inventivă, nu mai ascult. Dar ai să asculți tu. Cred că ce am de gând să fac cu tine l-ar încânta până și pe Semirhage.

Zâmbetul lui Moghedien era aproape la fel de întunecat ca al lui Temaile.

– Vei trăi, nu ferecată, ci știind că ai putea conduce din nou Puterea dacă ai găsi pe cineva care să-ți deznoade scutul. Acesta însă e doar începutul. Evon va fi bucuroasă să aibă o nouă ajutoare de bucătăreasă și sunt sigură că Arene va dori să discute îndelung cu tine despre soțul ei. Mda, vor dori să petreacă atât de mult timp în compania ta, încât mă îndoiesc că vei mai vedea cum arată casa asta pe dinafară în anii care vor veni. Ani lungi în care să-ți dorești să mă slujești cu credință.

Liandrin clătină din cap, încercând să spună „nu" și „te rog"; plângea prea tare ca să poată rosti cuvintele.

Întorcând capul spre Temaile, Moghedien spuse:

– Pregătește-o pentru ele. Și spune-le să n-o ucidă și nici să n-o schilodească. Vreau să creadă mereu că *ar putea* scăpa de aici. Chiar și speranța zadarnică o va ține în viață, ca să sufere în continuare.

Moghedien se întoarse sprijinindu-se de brațul lui Chesmal, iar firele care o țintuiau pe Liandrin de perete dispărură. Picioarele îi cedară de parcă ar fi fost de paie, făcând-o să cadă grămadă pe covor. Numai scutul rămase; îl lovi de câteva ori, fără folos, în timp ce se târa după Moghedien, încercând să-i prindă tivul cămășii, printre hohote de plâns.

– Te rog, Mărită Stăpână.

– Sunt la o menajerie, îi spuse Moghedien lui Chesmal. Cât te-ai chinuit să dai de ele și până la urmă tot eu le-am găsit. O menajerie nu-i greu de localizat.

– Te voi sluji cu credință, zise Liandrin.

Frica îi înmuia mădularele; nu se putea târî îndeajuns de repede ca să o ajungă din urmă pe Moghedien. Cele două femei nici măcar nu întoarseră privirea ca să o vadă cum merge în patru labe după ele.

– Leagă-mă, Mărită Stăpână. Fă-mi orice. Voi fi câinele tău credincios!

– Sunt multe menajerii care se îndreaptă spre miazănoapte, zise Chesmal, nerăbdarea de a nu-și recunoaște eșecul umplându-i vocea. Spre Ghealdan, Mărită Stăpână.

– Atunci trebuie să merg la Ghealdan. Vei procura cai rapizi și vei urma...

Ușa dormitorului se închise înainte ca Moghedien să-și termine fraza.

– Voi fi câinele tău credincios, suspină Liandrin, gârbovită pe covor.

Ridicând capul o văzu printre lacrimi pe Temaile care o privea frecându-și brațele și zâmbind.

– Am putea s-o dovedim, Temaile. Toate trei am putea...

– Toate *trei?* repetă Temaile izbucnind în râs. Nu l-ai putea dovedi nici măcar pe grăsanul de Evon.

Ochii lui Temaile se îngustară în timp ce cerceta scutul fixat de Liandrin.

– Mai bine te-ar fereca.

Ascultă. Te rog, spuse Liandrin și înghiți în sec, încercând să-și dreagă glasul, care era la fel de răgușit, apoi începu să turuie, de teamă ca femeia cealaltă să nu-i întoarcă spatele. Am vorbit despre neînțelegerea dintre Cei Numiți. Dacă Moghedien se ascunde în halul ăsta înseamnă că se ascunde de ceilalți Numiți. Dacă o anihilăm și o dăm pe mâna lor, gândește-te ce funcții am primi. Am putea ajunge deasupra regilor și a reginelor. Am putea fi și noi Cei Numiți!

Preț de o clipă – o clipă minunată, binecuvântată – femeia cu față de copil șovăi. Apoi clătină din cap.

– Niciodată n-ai știut până unde să-ți ridici privirea. „Cel care vrea să ajungă la soare se va arde." Nu, eu, una, nu cred că mă voi arde, fiindcă nu voi dori să ajung prea sus. Cred că am să fac exact ce mi se va spune și am să te pregătesc pentru Evon, replică Temaile și zâmbi brusc, arătându-și dinții, ceea ce o făcu să semene și mai mult cu o vulpe. Ce surprins va fi când te vei târî la picioarele lui ca să i le săruți.

Liandrin începu să țipe înainte ca Temaile să înceapă.

CAPITOLUL 35

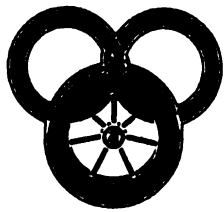

Smulsă

Căscând, Elayne o privi pe Nynaeve din patul ei, cu capul sprijinit pe un cot și părul negru răsfirat pe braț. Era pur și simplu absurdă insistența aceasta ca toți cei care nu intrau în Tel'aran'rhiod să rămână treji. Nu-și dădea seama cât timp petrecuse Nynaeve în Lumea Viselor, ea însă stătea așa de mai bine de două ceasuri, fără să citească o carte, fără să coasă ceva, nimic care să-i alunge plictisul. Se tot uita la ea cum doarme pe patul ei îngust. Nici să cerceteze îndeaproape a'damul nu era înțelept; considera că scosese tot ce putuse din el. Încercase puțină Tămăduire pe femeia care dormea, poate tot ce știa ea despre Tămăduire. Nynaeve nu ar fi fost niciodată de acord – nu avea o părere prea bună despre aptitudinile lui Elayne în această privință –, dar vinețeala de la ochi îi dispăruse. Cu adevărat, aceasta fusese cea mai complicată Tămăduire pe care o încercase vreodată și care îi epuizase toate cunoștințele. Mai mult nu putea face. Dacă ar fi avut puțin argint, poate că ar fi încercat să facă un a'dam; argintul nu era singurul metal, dar ar fi topit mai multe monede ca

să-i ajungă. Cealaltă femeie ar fi fost mai nemulțumită de asta doar dacă ar fi găsit un al doilea a'dam. Dacă Nynaeve ar fi fost dispusă să le spună lui Thom și Juilin despre acest lucru, ar fi putut să-l invite pe Thom la o discuție.

Discuțiile dintre ea și Thom erau, într-adevăr, extraordinare. Ca acelea în care tatăl îi transmite fiicei cunoștințele lui. De-abia acum își dădea seama cât de înrădăcinat era Jocul Caselor în Andor, chiar dacă, din fericire, nu atât de înrădăcinat ca în alte ținuturi. Numai Ținuturile de la Hotare nu-l aveau, potrivit lui Thom. Cu Mana Pustiitoare la miazănoapte și incursiunile zilnice ale trolocilor, nu aveau timp de intrigi și planuri diabolice. Ce frumos discuta ea cu Thom, acum că Thom era sigur că Elayne nu încerca să i se vâre în suflet. Se înroșea ori de câte ori se gândea la asta; de câteva ori chiar intenționase așa ceva, dar, slavă Luminii, nu mersese până la capăt.

„Până și regina își zdrelește degetul de la picior, dar femeia înțeleaptă e mereu atentă pe unde calcă", cită ea încet.

Lini era o femeie înțeleaptă. Elayne nu credea că va repeta greșeala. Știa că făcuse destule, dar rareori repetase greșeala. Poate odată și-odată va face destul de puține ca să o poată urma pe mama ei la tron.

Se ridică brusc în capul oaselor. Ochii închiși ai lui Nynaeve lăcrimau, brăzdându-i obrajii; ceea ce lui Elayne i se părusе a fi un sforăit ușor – Nynaeve *chiar* sforăia, deși nu voia să recunoască – era de fapt un scâncet care-i pornea din gât. Ceva nu era în regulă. Dacă fusese rănită, rana ar fi trebuit să apară, deși ar fi simțit-o numai după ce se trezea.

„Poate că ar trebui s-o trezesc." Dar șovăi, chiar dacă întinse mâna spre cealaltă femeie. Nu era deloc ușor să trezești pe cineva din Tel'aran'rhiod – dacă-l scuturai bine sau îi arunсai cu apă rece peste față nu era întotdeauna de ajuns – și lui Nynaeve sigur nu i-a fi plăcut să fie trezită cu brutalitate după bătaia luată de la Cerandin. „Oare ce s-o fi întâmplat? Va trebui s-o întreb pe Cerandin." Indiferent de vis, Nynaeve ar fi trebuit să iasă din el oricând dorea. Doar dacă... Egwene spunea că Înțeleptele puteau ține pe cineva în Tel'aran'rhiod

cu de-a sila, deşi, dacă acestea o învăţaseră cum se face, Egwene nu le împărtăşise secretul nici lui Elayne, nici lui Nynaeve. Dacă cineva o ţinea pe Nynaeve acolo şi îi făcea rău, nu putea fi Birgitte, şi nici una dintre Înţelepte. Mda, ar fi putut fi Înţeleptele, dacă o prindeau că se plimbă pe unde nu trebuie. Dar dacă nu erau ele, atunci nu putea fi decât...

O apucă de umeri ca să o zgâlţâie – dacă asta nu avea nici un efect, îi va turna pe faţă urciorul cu apă de pe masă sau îi va trage o palmă – şi Nynaeve deschise brusc ochii.

Nynaeve începu să plângă tare, sunetele cele mai disperate pe care le auzise vreodată Elayne.

– Am ucis-o. Vai, Elayne, am ucis-o cu mândria mea prosteaşcă, am crezut că pot...

Cuvintele se pierdură în suspine.

– Pe cine ai ucis?

Nu putea fi vorba de Moghedien; moartea acelei femei nu avea cum să provoace atâta durere. Tocmai voia să o ia în braţe pe Nynaeve ca să o liniştească în momentul în care auzi bătăi în uşă.

– Nu vreau să văd pe nimeni, mormăi Nynaeve, făcându-se ghem şi tremurând în mijlocul patului.

Oftând, Elayne se duse până la uşă şi o deschise cu putere, dar, înainte să scoată vreun cuvânt, Thom o împinse şi intră pe lângă ea, cu cămăşa boţită ieşindu-i din pantaloni şi cu cineva în braţe, învelit într-o pelerină. Numai picioarele goale ale unei femei erau la vedere.

– Era acolo, zise Juilin din spatele lui, de parcă nu ar fi crezut cuvintele care îi ieşeau din gură.

Amândoi bărbaţii erau desculţi, Juilin gol până la brâu, slab şi cu păr pe piept.

– M-am trezit şi am văzut-o acolo, goală-puşcă, cum se prăbuşeşte ca lovită de trăsnet.

– De-abia respiră, spuse Thom, aşezând-o pe patul lui Elayne. De-abia îi bate inima.

Încruntându-se, Elayne dădu la o parte pelerina... şi văzu faţa lui Birgitte, palidă ca un mort.

Nynaeve se dădu jos din pat, anevoie, și îngenunche lângă femeia rămasă fără cunoștință. Fața îi strălucea de lacrimi, dar acum nu mai plângea.

– Trăiește, șopti ea. Trăiește.

Brusc își dădu seama că era doar în cămașă în fața celor doi bărbați, dar nu-i învrednici decât cu o privire scurtă și spuse:

– Dă-i afară de aici, Elayne. Nu pot face nimic dacă se holbează ca niște oi netoate.

Thom și Juilin se uitară unul la altul când Elayne le făcu semn să dispară și clătinară ușor din cap, dar se retraseră spre ușă fără nici o obiecție.

– E o... prietenă, le zise Elayne, simțindu-se de parcă s-ar fi mișcat într-un vis, plutind, atât.

Cum era posibil așa ceva?

– Avem noi grijă de ea.

Cum de se întâmplase așa ceva?

– Să nu suflați o vorbă despre asta.

Privirile pe care i le aruncară cei doi în timp ce ea închidea ușa aproape că o făcură să roșească. Bineînțeles că nu aveau să sufle o vorbă. Dar bărbaților trebuia să li se amintească până și cele mai simple lucruri, chiar și lui Thom.

– Nynaeve, cum Lumina... începu ea, întorcându-se, și se întrerupse când strălucirea *saidarului* o înconjură pe femeia îngenuncheată.

– Arde-o-ar focul! mormăi Nynaeve înciudată. Arde-o-ar focul pentru asta!

Elayne recunoscu firele țesute pentru Tămăduire, dar mai mult de atât nu putea face.

– Am s-o găsesc, Birgitte, murmură Nynaeve.

Firele Spiritului predominau, dar erau și Apa și Aerul acolo, chiar și Pământul și Focul. Arăta la fel de complicat ca atunci când brodezi o rochie cu o singură mână și altele două cu picioarele. Legată la ochi.

– Am s-o fac să plătească.

Strălucirea din jurul lui Nynaeve creștea văzând cu ochii, până când depăși lumina lămpilor, până când Elayne nu o mai putu privi pe femeie decât cu ochii mijiți.

– Jur! Pe Lumină și speranța mântuirii și renașterii mele, am să te răzbun!

Furia din glasul lui Nynaeve se schimbă, devenind și mai aprigă, dacă asta putea fi posibil.

– Nu merge. N-am ce Tămădui la ea. Nu are absolut nimic. Dar e pe moarte. O, Lumină sfântă, simt cum se duce. La naiba cu Moghedien! Arde-o-ar focul! Și pe mine odată cu ea!

Nynaeve însă nu se lăsa păgubașă. Continuă să țeasă firele, împletituri complicate ce pătrundeau în Birgitte. Dar femeia zăcea acolo, cu părul auriu răsfirat pe pat, pieptul ei înălțându-se și coborând din ce în ce mai rar.

– Cred că te pot ajuta, zise Elayne încet.

Trebuia să ai permisiunea, deși nu întotdeauna fusese așa. Cândva, puteai face asta cu sau fără permisiune. Ceea ce nu era un motiv ca să nu aibă efect și asupra unei femei. Doar că până acum auzise că metoda fusese aplicată numai bărbaților.

– Prin legare? întrebă Nynaeve, dar nu-și întoarse privirea de la femeia de pe pat și nici nu încetă să conducă Puterea. Da. Va trebui s-o faci – nu știu cum –, dar am să te ghidez eu. Nu știu nici măcar jumătate din ce fac în acest moment, dar știu că *pot* s-o fac. Tu n-ai putut Tămădui nici măcar o vânătaie.

Elayne strânse din buze, dar lăsă de la ea.

– Nu prin legare.

Cantitatea de *saidar* pe care Nynaeve o atrăsese în ea era uimitoare. Dacă nu o putea Tămădui pe Birgitte cu ea, ceea ce putea adăuga Elayne nu avea cum să conteze prea mult. Împreună puteau fi mai puternice decât fiecare în parte, dar nu îndeajuns ca atunci când se pun două puteri cap la cap. În plus, nu era sigură că poate lega. Fusese legată doar o singură dată, de către o Aes Sedai, ca să i se arate mai degrabă cum e decât cum se face.

– Oprește-te, Nynaeve. Chiar tu ai spus că nu merge. Oprește-te și lasă-mă să încerc și eu. Dacă nu merge, poți să...

Ce putea face? Dacă Tămăduirea mergea, mergea și gata; dacă nu mergea... Nu avea nici un rost să încerce din nou dacă nu reușea de prima dată.

– Ce să încerci? se răsti Nynaeve, dar se dădu la o parte, anevoie, lăsând-o pe Elayne să se apropie.

Firele Tămăduirii dispărură încet, dar nu și nimbul strălucitor.

În loc să răspundă, Elayne puse o mână pe fruntea lui Birgitte. Contactul fizic era la fel de necesar ca și pentru Tămăduire – în cele două ocazii când văzuse cum se face în Turn, Aes Sedai atinseseră fruntea bărbatului. Firele Spiritului pe care le țesea ea erau complexe, chiar dacă nu la fel de complicate ca ale lui Nynaeve cu câteva clipe înainte. De-abia înțelegea o parte din ce face, nu înțelegea nimic din restul, dar privise cu mare atenție, din ascunzișul ei, cum se înfiripa țesătura. Privise cu atenție fiindcă își imaginase zeci de povești și născocise tot atâtea povești de dragoste într-o situație în care rareori era vorba și de romantism. O clipă mai târziu, se așeză pe celălalt pat și dădu drumul la *saidar*.

Nynaeve se încruntă la ea, apoi se aplecă să o vadă mai bine pe Birgitte. Culoarea femeii inconștiente parcă era mai sănătoasă, respirația parcă se mai întețise.

– Ce-ai făcut, Elayne? întrebă Nynaeve fără să-și ia ochii de la Birgitte, dar strălucirea din jurul ei se risipi încet. N-a fost Tămăduire. Cred că aș putea s-o fac și eu acum, dar n-a fost Tămăduire.

– Va trăi? întrebă Elayne cu glas pierit.

Între ea și Birgitte nu se vedea nici o legătură, nici un fir, dar Nynaeve simți slăbiciunea lui Elayne. O slăbiciune teribilă. Va ști când va muri Birgitte, chiar dacă va dormi în clipa aceea sau va fi la sute de mile depărtare de ea.

– Nu știu. Văd că încă mai rezistă, dar nu știu.

Oboseala o făcea pe Nynaeve să vorbească în șoaptă, ca și durerea, de parcă ar fi împărțit rana cu Birgitte. Crispându-se, se ridică și desfăcu o pătură cu dungi roșii ca să o întindă peste femeia care zăcea acolo.

– Ce-ai făcut?

Elayne rămase tăcută până când Nynaeve se apropie de ea și se lăsă să cadă pe pat.

– Am legat-o, răspunse Elayne în cele din urmă. Am... legat-o. Ca Străjer.

Privirea uimită a celeilalte femei o făcu să continue, repede.

– Tămăduirea n-o ajuta cu nimic. Trebuia să fac ceva. Știi darurile pe care le primește Străjerul dacă este legat. Unul este puterea, energia. Poate rezista atunci când alții cad din picioare și mor, poate supraviețui unor răni care altora le-ar fi fatale. A fost singura soluție la care m-am putut gândi.

Nynaeve trase adânc aer în piept.

– Mda, cel puțin a mers mai bine decât ce-am făcut eu. Un Străjer femeie. Mă întreb ce va spune Lan despre asta? Nu văd de ce n-ar fi. Dacă o femeie poate face așa ceva, atunci ea e cea mai indicată.

Strâmbându-se de durere, își strânse picioarele sub ea; ochii i se întorceau mereu spre Birgitte.

– Va trebui să nu spui nimănui. Dacă se aude că o Aleasă a legat un Străjer, indiferent de împrejurări...

Elayne se înfioră.

– Știu, zise ea simplu și grăbit.

Așa ceva nu se pedepsea cu ferecarea, dar orice Aes Sedai ar fi făcut-o să-și dorească să fie ferecată.

– Nynaeve, ce s-a întâmplat?

Câteva clipe Elayne crezu că cealaltă femeie va începe din nou să plângă când văzu cum îi tremură bărbia și încearcă să spună ceva. Dar, când începu să vorbească, glasul îi răsună ferm, iar fața îi era un amestec de furie și mult prea multe lacrimi. Povesti tot ce se întâmplase simplu, pe scurt, până când ajunse la apariția lui Moghedien printre căruțe. Întâlnirea cu ea o descrise însă cu lux de amănunte, chiar dacă acest lucru o făcea să se înfioare.

– Ar trebui să fiu numai vânătăi, de la gât în jos, încheie ea cu amărăciune, atingându-și un braț neted, fără nici o urmă, dar tot se crispă. Nu înțeleg de ce nu văd nimic. Simt durerea, dar aș vrea să văd și urmele, ca să-mi dau seama și mai bine cât de proastă am fost în mândria mea. Cât de teamă mi-a fost ca să fac ce trebuia să fac. Am meritat să fiu agățată ca o bucată de slănină în afumătoare. Dacă ar exista dreptate,

ar trebui să atârn și acum acolo, Birgitte n-ar mai zăcea în patul ăla, iar noi nu ne-am mai întreba dacă va trăi sau nu. O, de-aș ști mai multe. De-aș ști ce știe Moghedien măcar cinci minute! Aș Tămădui-o. Sunt sigură!

– Dacă ai atârna și acum, peste foarte puțin timp te-ai fi trezit și m-ai fi pedepsit, replică Elayne cu simț practic. Nu mă îndoiesc că Moghedien ar fi avut grijă să fii îndeajuns de furioasă ca să conduci Puterea – ne știe prea bine, nu? – și mă îndoiesc că aș fi bănuit ceva până ai fi făcut-o. Nu-mi surâde ideea să fiu dusă în fața lui Moghedien și cred că nici ție. Trebuie să fi fost o legătură, Nynaeve, ca un a'dam. Cred că așa te-a făcut să simți durerea fără să-ți lase vreo urmă.

Nynaeve privea în altă parte, la fel de ursuză.

– Nynaeve, Birgitte trăiește. Ai făcut tot ce-ai putut pentru ea și, cu voia Luminii, va supraviețui. Din cauza lui Moghedien este așa, nu a ta. Oșteanul care se simte vinovat pentru camarazii care au căzut în luptă este un prost. Amândouă suntem niște oșteni care luptă, dar tu nu ești deloc proastă, așa că nu te mai învinui degeaba.

Nynaeve întoarse capul spre Elayne, încruntată doar pentru o clipă, apoi privi din nou în altă parte.

– Nu înțelegi, spuse ea aproape șoptit. Birgitte... *a fost*... unul dintre eroii legați de Roata Timpului, meniți să se nască din nou și să ajungă subiect de legendă. De data asta, nu s-a născut din nou. A fost pur și simplu smulsă din Tel'aran'rhiod. Mai e legată de Roată? Sau a fost smulsă și din ea? Smulsă din tot ceea ce dobândise prin curaj fiindcă am fost eu prea mândră, proastă și încăpățânată ca un bărbat, ca s-o conving s-o vâneze pe Moghedien.

Elayne sperase că Nynaeve nu-și va pune aceste întrebări atât de curând, ci după ce își va reveni.

– Cât de grav a fost rănită Moghedien? Poate că a murit.

– Sper că nu, răspunse Nynaeve, aproape mârâind. Vreau să plătească pentru...

Nynaeve trase adânc aer în piept, dar, în loc să prindă puteri, se cocârjă și mai mult.

– N-aş conta pe moartea ei, continuă ea. Săgeata lui Birgitte nu i-a străpuns inima. Mă mir că totuşi a reuşit s-o nimerească, era ameţită de tot. Eu, una, n-aş fi putut s-o înfrunt pe Moghedien dacă aş fi fost aruncată atât de departe, după o asemenea lovitură. N-am putut s-o înfrunt nici măcar după ce mi-a făcut mie. Nu, trăieşte şi ar fi mai bine să credem că îşi va Tămădui rana, iar până dimineaţă va fi din nou pe urmele noastre.

– Va avea totuşi nevoie de ceva timp ca să se odihnească, Nynaeve. Ştii asta. Crezi că are habar unde suntem? Din ce-ai spus tu, a avut timp doar să vadă că asta e o menajerie.

– Dar dacă a văzut mai mult de atât? întrebă Nynaeve frecându-şi tâmplele de parcă i-ar fi fost greu să gândească. Dacă ştie *exact* unde suntem? Ar putea trimite câteve Iscoade după noi. Sau ar putea trimite vorbă Iscoadelor din Samara.

– Luca este negru de supărare că unsprezece menajerii sunt deja în jurul oraşului, iar alte trei aşteaptă să treacă podul. Nynaeve, lui Moghedien îi vor trebui mai multe zile ca să se refacă după o rană ca asta, chiar dacă găseşte o soră Neagră care s-o Tămăduiască sau un alt Rătăcit. Şi alte câteva zile ca să caute prin cincisprezece menajerii. Asta dacă nu mai sunt şi altele care vin din urma noastră sau din Altara. Dacă se ia după noi sau trimite mai multe Iscoade, suntem deja preveniţi şi avem la dispoziţie câteva zile în care să găsim o barcă... Ai ceva cu care să-ţi vopseşti părul în sacul ăla cu ierburi? Pun rămăşag pe orice că ţi-ai împletit părul în Tel'aran'rhiod. Cu al meu am rezolvat problema. Dacă pe-al tău ţi-l laşi liber, cum e acum, şi-i dai altă culoare, vom fi mult mai greu de găsit.

– Mantiile Albe sunt peste tot, oftă Nynaeve. Plus Galad, Profetul. Bărci ioc. Parcă e o uneltire, ca să ne ţină în loc pentru Moghedien. M-am săturat, Elayne. M-am săturat să-mi fie teamă de ceea ce-am putea întâlni la tot pasul. M-am săturat să-mi fie teamă de Moghedien. Nici nu ştiu ce să fac. Părul meu? N-am nimic care să-i schimbe culoarea.

– Trebuie să dormi puţin, zise Elayne pe un ton hotărât. Fără inel. Dă-mi-l mie.

Cealaltă femeie șovăi, dar Elayne aștepta cu mâna întinsă până când Nynaeve scoase inelul de piatră, pătat, de pe șnurul din jurul gâtului. Vârându-l în punga ei, Elayne continuă:

– Acum întinde-te, am eu grijă de Birgitte.

Nynaeve o privi pe femeia care zăcea pe celălalt pat și clătină din cap.

– Nu pot să dorm. Trebuie... să fiu singură. Să merg.

Ridicându-se anevoie în picioare, de parcă ar fi fost bătută, își luă pelerina neagră din cui și și-o puse peste cămașă. La ușă se opri.

– Dacă vrea să mă omoare, nu știu cum aș putea s-o opresc, zise ea sumbru.

Ieși în noapte desculță și tristă. Elayne șovăi, nefiind sigură care dintre femei avea mai multă nevoie de ea, și rămase pe loc. Cuvintele nu o mai puteau ajuta pe Nynaeve, ea însă credea în forța ei. Avea nevoie de timp ca să-și dea seama că vina îi aparținea lui Moghedien, nu ei. Trebuia să-și dea seama.

CAPITOLUL 36

Un nume nou

Elayne rămase mult timp acolo, privind cum doarme Birgitte. Părea, într-adevăr, că doarme. O dată se mișcă, mormăind cu o voce disperată: „Așteaptă-mă, Gaidal. Așteaptă-mă. Vin, Gaidal. Așteaptă..." Cuvintele se pierdură în respirația rară. Sau se mai îndesise? Femeia avea o paloare de moarte. Arăta puțin mai bine, dar tot palidă, trasă la față.

Nynaeve reveni cam după o oră, cu picioarele murdare. Obrajii îi erau brăzdați de lacrimi proaspete.

– N-am putut sta prea mult, zise ea, agățându-și pelerina în cui. Culcă-te. Am eu grijă de ea. Trebuie să am grijă de ea.

Elayne se ridică încet, netezindu-și rochia. Poate că, uitându-se la Birgitte, Nynaeve își va mai limpezi gândurile.

– Nici mie nu mi-e somn, spuse ea, epuizată, dar fără să simtă nevoia de a dormi. Cred că am să fac și eu o plimbare.

Nynaeve înclină din cap și îi luă locul, picioarele ei pline de praf atârnând de marginea patului, cu ochii țintă la Birgitte.

Spre surprinderea lui Elayne, Thom și Juilin erau și ei treji. Făcuseră un foc mic lângă căruță și ședeau turcește lângă

el, față în față, trăgând din pipele cu coada lungă. Thom își vârâse cămașa în pantaloni, iar Juilin își pusese surtucul direct pe piele și-și suflecase mânecile. Elayne privi în jur înainte de a se apropia de ei. Nici o mișcare în tabără, întuneric peste tot, mai puțin lumina de la focul lui Thom și Julin și de la ferestrele căruțelor.

Nici unul dintre bărbați nu spuse nimic când Elayne se așeză lângă ei; Juilin se uită la Thom, care înclină din cap, și prinzașul-de-furi luă un obiect de pe jos și i-l arătă.

– Am găsit-o lângă ea, zise el. Se pare că i-a scăpat din mână.

Elayne luă săgeata de argint cu băgare de seamă. Până și penele păreau a fi de argint.

– Ea este, zise Thom, firesc, cu pipa între dinți. Și dacă adăugăm părul împletit... În fiecare poveste apare părul împletit. Deși în unele am găsit-o sub alte nume și fără coadă. Ca și sub alte nume, dar cu coada împletită.

– Ce-mi pasă mie de povești, interveni Juilin.

Părea la fel de calm ca și Thom. Dar ca să-i pui pe jar pe cei doi era nevoie de mai mult de atât.

– Ea este? întrebă Juilin. Ar fi rău să nu fie... O femeie care apare ca din senin, goală-pușcă... În ce ne-ați băgat, tu și N... Nana?

Era îngrijorat; Juilin nu făcea greșeli și niciodată nu-l lua gura pe dinainte. Thom nu făcu decât să-și mute pipa dintr-un colț al gurii într-altul, așteptând.

Elayne întoarse săgeata pe toate părțile, prefăcându-se că o cercetează cu atenție.

– E o prietenă, spuse ea în cele din urmă.

Promisiunea pe care o făcuse trebuia respectată... până când Birgitte hotăra altceva.

– Nu e Aes Sedai, dar ne-a ajutat mult.

Cei doi o priviră, așteptând-o să mai zică ceva.

– De ce nu i-ați dat asta lui Nynaeve?

Thom și Juilin schimbară una din privirile lor obișnuite – bărbații păreau să poarte adevărate conversații prin priviri, cel puțin atunci când se aflau în compania femeilor – exprimând cât de poate de clar ce credeau ei despre cât de bine știe ea să

ținã un secret. Mai ales atunci când aproape toți știau despre ce e vorba. Dar ea își dăduse cuvântul.

– Nu părea a fi în apele ei, zise Juilin, trăgând cu sete din pipă.

Thom își scoase pipa și își tești mustața albă.

– Nu părea a fi în apele ei? Femeia a ieșit numai în cămașă, cu privirea pierdută și, când am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva, nu s-a răstit deloc la mine. Dimpotrivă, a început să-mi plângă pe umăr! spuse el și își trase ușor cămașa de in, mormăind ceva despre umezeala de afară. Elayne, *s-a scuzat* pentru fiecare cuvânt urât pe care mi l-a adresat vreodată, ceea ce înseamnă aproape fiecare cuvânt care i-a ieșit din gură. A spus că ar trebui să fie snopită în bătaie sau poate că a și fost; a vorbit fără șir mai tot timpul. A spus că a fost o lașă, o încăpățânată și o proastă. Nu știu ce-a apucat-o, dar e schimbată rău de tot.

– Mai știu eu o femeie care se purta la fel, spuse Juilin, privind în foc. S-a trezit cu un hoț în dormitor și i-a împlântat un cuțit în inimă. Numai că, atunci când a apris lampa, a văzut că era soțul ei. Se întorsese cu barca mai devreme. Femeia a mers ca Nynaeve cam o jumătate de lună... Pe urmă s-a spânzurat.

– Nu vreau să te împovărez cu așa ceva, copilă, dar, dacă poate fi ajutată, ești singura dintre noi care o poate face, zise Juilin. Eu știu cum să-l scap pe un bărbat de suferință. Îi dau un șut în fund sau îl îmbăt și-i găsesc o....

Thom se opri și își drese glasul, dând de înțeles că îl apucase tusea, apoi își netezi din nou mustața. Din păcate, dacă tot o privea ca pe fiica lui, în ultima vreme o trata ca pe o copilă de 12 ani.

– Oricum, ideea e că nu știu cum să procedez, reluă el. Și, chiar dacă lui Juilin i-ar plăcea s-o ia în brațe și s-o dezmierde, mă îndoiesc că Nynaeve i-ar mulțumi pentru asta.

– Mai degrabă dezmierd un șarpe-cu-clopoței, mormăi prinzașul-de-furi, dar nu la fel de pornit ca ieri.

Era la fel de îngrijorat ca și Thom, deși mai puțin dispus să o recunoască.

– Am să fac tot ce pot, îi asigură ea, întorcând din nou săgeata pe toate părțile.

Cei doi erau cumsecade, de aceea nu-i plăcea să-i mintă sau să le ascundă anumite lucruri. Doar dacă era absolut necesar. Nynaeve susținea că trebuia să-i manevrezi pe bărbați spre binele lor, dar uneori mai și exagera. Nu era drept să-i bage într-un bucluc despre care habar nu aveau.

Drept care le povesti despre Tel'aran'rhiod și despre Rătăcițiii care scăpaseră, despre Moghedien. Desigur, nu le povesti chiar tot. Unele întâmplări din Tanchico o puneau într-o lumină prea proastă ca să se mai gândească la ele. Promisiunea ei se limita la a ascunde identitatea lui Birgitte și, bineînțeles, nu avea nici un rost să intre în amănunte despre ce-i făcuse Moghedien lui Nynaeve. Fapt care îi îngreuna explicațiile, dar Elayne se descurcă destul de bine. Le spuse tot ce credea ea că ar trebui să știe, îndeajuns ca amândoi să-și dea seama pentru prima oară cu cine trebuia să dea piept.

Nu numai cu cele din Ajah Neagră – numele lor îi făcură s-o privească cruciș –, ci și cu Rătăciții, unul dintre ei fiind foarte probabil pe urmele ei și ale lui Nynaeve. Și le spuse pe șleau că și ei o vor vâna pe Moghedien și că toți cei din jurul lor erau în pericol de a fi prinși între vânător și pradă.

– Acum că ați aflat, trebuie să vă hotărâți dacă rămâneți alături de noi sau plecați, încheie ea, având grijă să nu se uite la Thom.

Nădăjduia aproape cu disperare că Thom va rămâne, dar nu voia ca el să creadă că îl roagă să facă asta, nici măcar din priviri.

– Nu te-am învățat nici măcar jumătate din cât trebuie să știi dacă vrei să fii o regină la fel de bună ca mama ta, zise el, încercând să pară dur, însă ratând momentul când îi îndepărtă de pe obraz un fir de păr, vopsit în negru, cu degetul lui noduros. Nu scapi de mine atât de ușor, copila mea. Vreau să te văd stăpâna *Daes Dae'mar* de-ar fi să te bat la cap până asurzești. Nici măcar n-am apucat să te învăț cum să folosești cuțitul. Am încercat s-o învăț pe mama ta, dar ea mereu îmi spunea

că, dacă va avea nevoie de așa ceva, va pune un bărbat să-l folosească. Mare nechibzuință.

Elayne se aplecă spre el și îl sărută pe obrazul tăbăcit, iar el clipi de câteva ori, ridicând brusc sprâncenele stufoase, apoi zâmbi și își vârî din nou pipa în gură.

– Poți să mă săruți și pe mine, zise Juilin sec. Rand al'Thor îmi va folosi măruntaiele ca momeală când merge la pescuit dacă nu i te predau așa cum te-a lăsat.

Elayne îi ridică bărbia.

– Nu vreau să rămâi pentru Rand al'Thor, Juilin.

„Să mă predea? Ei, comedie!"

– Rămâi numai dacă vrei. Și nu te scutesc – nici pe tine, Thom! (Thom zâmbise cu gura până la urechi la cuvintele prinzașului-de-furi) – de promisiunea de a face tot ce ți se spune.

Privirea surprinsă a lui Thom o mulțumi pe deplin. Se întoarse spre Juilin.

– *Mă* vei urma, o vei urma și pe Nynaeve, desigur, știind foarte bine cine sunt dușmanii cu care ne confruntăm, sau îți faci bagajul și pleci cu Pândar oriunde dorești. Ți-l dăruiesc.

Juilin se îndreptă de spate și se întunecă și mai mult la față.

– În viața mea n-am lăsat de izbeliște o femeie aflată în primejdie, zise el și arătă spre ea cu pipa, mânuind-o ca pe o armă. Dacă mă izgonești, am să fiu pe urmele tale ca un albatros care se ține după corabie.

Nu era exact ce își dorea ea, dar era suficient.

– Foarte bine, spuse Elayne; își înălță capul, cu săgeata de argint lângă ea, și îi privi ușor distant, considerând că în sfârșit cei doi își dăduseră seama cine conducc acolo. Mai e puțin și se face dimineață.

Oare Rand chiar avusese neobrăzarea să-i spună lui Juilin să i-o „predea"? Thom va trebui să sufere împreună cu celălalt o vreme, așa-i trebuia pentru zâmbetul ăla larg.

– Stingeți focul și duceți-vă la culcare. Imediat. Nu admit nici o scuză, Thom. Dacă nu dormi, mâine n-ai să fii bun de nimic.

Supuși, cei doi începură să împingă cu cizmele praf peste foc, dar, când ajunse la treptele de lemn ale căruței, Elayne îl auzi pe Thom cum spune:

– Parcă e maică-sa câteodată.

– Atunci mă bucur că n-am întâlnit-o niciodată, mormăi Juilin. Dăm cu banul pentru cine stă de pază primul?

Thom încuviință din cap. Elayne dădu să urce, dar se trezi că zâmbește. „Bărbații ăștia!" gândi ea cu înțelegere. Dar buna dispoziție îi dispăru în clipa în care urcă în căruță.

Nynaeve ședea pe marginea patului, chinuindu-se să se țină dreaptă, în timp ce ochii ațintiți asupra lui Birgitte i se închideau mereu. Picioarele tot murdare îi erau.

Elayne puse săgeata lui Birgitte într-unul din dulapurile din dosul câtorva saci cu mazăre uscată. Spre norocul ei, cealaltă femeie nu-i aruncă nici o privire. Nu credea că săgeata de argint era lucrul de care Nynaeve avea acum nevoie. Dar de ce-ar fi avut?

– Nynaeve, ar fi cazul să te speli pe picioare și să te culci.

Nynaeve se întoarse spre ea, clătinându-se și clipind somnoros.

– Care picioare? Cum? Trebuie s-o veghez.

Trebuia să le ia pe rând.

– Picioarele tale, Nynaeve. Sunt murdare. Spală-le.

Încruntându-se, Nynaeve își privi picioarele acoperite de praf, apoi înclină din cap. Vărsă apă din urciorul mare, alb în lighean și mai mult o dădu pe dinafară decât se spălă. Apoi se șterse cu un prosop și se așeză la loc.

– Trebuie s-o veghez. În caz că... În caz că... A strigat o dată. După Gaidal.

Elayne o împinse ușor pe saltea.

– Trebuie să dormi, Nynaeve. Nici măcar nu-ți poți ține ochii deschiși.

– Ba pot, murmură Nynaeve posac, încercând să se ridice în capul oaselor, chiar dacă Elayne îi apăsa umerii cu fermitate. Trebuie s-o veghez, Elayne. Trebuie.

Pe lângă Nynaeve, cei doi bărbați de afară păreau rezonabili, docili. Chiar dacă ar fi vrut, Elayne n-ar fi putut s-o îmbete

și să-i găsească un... un tânăr arătos, așa trebuia să fie. Nu-i rămânea decât să treacă la măsuri extreme. Compasiunea și simțul practic nu avuseseră nici un efect.

– Nynaeve, m-am săturat să-ți tot plângi de milă. Ai să te culci chiar în momentul *ăsta*, iar mâine-dimineață n-ai să scoți o vorbă despre cât de nefericită ești. Dacă nu mai poți fi femeia cu capul pe umeri pe care am cunoscut-o, am s-o rog pe Cerandin să-ți învinețească ambii ochii în schimbul celui pe care ți l-am vindecat eu. Nici măcar nu mi-ai mulțumit pentru asta. Hai, la culcare cu tine!

Nynaeve făcu ochii mari, indignată – cel puțin acum nu mai părea gata să izbucnească în lacrimi –, dar Elayne îi acoperi cu degetele ei. Ochii lui Nynaeve se închiseră ușor și, în ciuda protestelor ei murmurate, respirația lentă, adâncă a somnului urmă numaidecât.

Elayne o bătu ușor pe umăr înainte de a-și îndrepta spatele. Spera ca Nynaeve să doarmă liniștit și să-l viseze pe Lan, dar acum îi pria orice fel de somn. Înăbușindu-și un căscat, se aplecă să vadă ce face Birgitte. Nu-și dădea seama dacă respira mai bine sau dacă mai prinsese culoare în obraji. Altă soluție nu avea decât să aștepte și să spere.

Lămpile nu păreau să le deranjeze nici pe Nynaeve, nici pe Birgitte, așa că le lăsă aprinse și se așeză pe podea, între paturi. Voia să rămână trează. Nu că ar fi știut de ce trebuia să rămână trează. Făcuse tot ce-i stătuse în putință, ca și Nynaeve. Fără să vrea, se sprijini de perete, și bărbia îi căzu în piept.

Visul îi plăcu, deși era ciudat. Rand îngenunche în fața ei, iar ea îi puse o mână pe cap și îl legă ca Străjer. Unul dintre Străjerii ei; trebuia să aleagă Verdele acum, cu Birgitte. Erau și alte femei acolo, cu fețele schimbătoare, de la o privire la alta. Nynaeve, Min, Moiraine, Aviendha, Berelain, Amathera, Liandrin, altele pe care nu le cunoștea. Indiferent cine erau, știa că trebuie să-l împartă pe Rand cu ele, fiindcă în vis era convinsă că tocmai asta văzuse Min. Nu era sigură cât de mult o deranja asta – pe câteva dintre fețele alea le-ar fi făcut fărâme –, dar, dacă așa era scris, nu avea ce face. Și totuși se bucura

de un lucru pe care celelalte niciodată nu aveau să-l aibă: legătura dintre Străjer și Aes Sedai.

– Unde e locul ăsta? întrebă Berelain, cu părul negru ca pana corbului, atât de frumoasă încât lui Elayne îi veni să-și arate colții la ea.

Femeia purta rochia roșie decoltată pe care, la insistențele lui Luca, ar fi trebuit să o poarte Nynaeve; întotdeauna se îmbrăca în așa fel încât să-și scoată cât mai mult nurii la vedere.

– Trezește-te. Aici nu e Tel'aran'rhiod.

Elayne se trezi brusc și văzu cum Birgitte, proptită într-un cot, o trăgea ușor de mână. Avea fața tot albă ca varul și acoperită de sudoare, dar ochii ei albaștri erau limpezi și o priveau cu intensitate.

– Aici nu e Tel'aran'rhiod.

Deși nu era o întrebare, Elayne încuviință din cap, iar Birgitte se lăsă pe pat oftând adânc.

– Mi-amintesc tot, șopti ea. Acum sunt aici, dar îmi amintesc. Totul s-a schimbat. Gaidal e acolo, undeva, un bebeluș sau un băiețel de câțiva ani. Dar, chiar dacă-l găsesc, ce va crede despre o femeie mult mai în vârstă, care i-ar putea fi mamă? Birgitte se șterse furioasă la ochi și murmură: Nu plâng. Niciodată nu plâng. De asta mi-aduc aminte, Lumina să-mi ajute. Niciodată nu plâng.

Elayne se lăsă în genunchi lângă patul femeii.

Ai să-l găsești, Birgitte, zise ea în șoaptă.

Nynaeve părea în continuare cufundată într-un somn adânc – sforăia abia auzit, ca un scrâșnet –, dar avea nevoie de odihnă și nu de acest moment delicat.

– Sigur ai să-l găsești. Și te va iubi. Știu sigur.

– Crezi că asta contează? Aș suporta chiar să nu mă iubească, replică ea, lucirea ochilor trădându-i minciuna. Va avea nevoie de mine, Elayne, iar eu nu voi fi lângă el. Mereu are mai mult curaj decât i-ar face bine; mereu trebuie să-i spun să fie atent. Mai rău de-atât, mă va căuta peste tot, fără să știe ce caută, fără să știe de ce se simte neîmplinit. Suntem mereu împreună, Elayne. Două jumătăți ale unui întreg.

Ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji.

– Moghedien a spus că mă va face să plâng mereu şi ea...

Brusc, Birgitte se schimonosi la faţă, suspinele scrâşnite părând că i se rup din gât. Elayne o luă în braţe şi începu să-i murmure cuvinte de îmbărbătare despre care ştia că nu sunt de nici un folos. Cum s-ar simţi dacă Rand i-ar fi luat de lângă ea? Gândul fu aproape de ajuns ca să-şi lase capul pe părul lui Birgitte şi să lăcrimeze şi ea.

Birgitte plânse o vreme, Elayne nu-şi dădu seama cât, apoi o împinse uşor pe fată şi îşi şterse obrajii cu degetele.

– N-am mai făcut asta de când eram mică. Doar atunci am mai plâns, spuse ea şi, întorcând capul, se încruntă la Nynaeve, care dormea în continuare pe celălalt pat.

– A bătut-o rău Moghedien? N-am mai văzut pe nimeni legat aşa de când cei din Tourag au cucerit Mareeshul.

Elayne o privi nedumerită, aşa că Birgitte adăugă:

– În altă Vârstă. Se simte rău?

– Nu foarte rău. Suferă mai mult sufleteşte. Tu ai ajutat-o să scape, dar numai după ce...

Elayne nu izbuti să-şi ducă gândul până la sfârşit. Prea multe răni, prea proaspete.

– Zice că ea e de vină. Crede că... totul a fost... din vina ei, fiindcă te-a rugat s-o ajuţi.

– Dacă nu m-ar fi rugat, Moghedien ar învăţa-o cum să cerşească milă chiar în acest moment. E la fel de nesăbuită ca Gaidal, spuse Birgitte cu o voce seacă ce nu se potrivea deloc cu obrajii ei înlăcrimaţi. Nu m-a băgat cu forţa în chestia asta. Dacă-şi asumă consecinţele înseamnă că-şi asumă şi faptele mele... Sunt o femeie liberă, care decide singură ce vrea să facă. N-a decis ea pentru mine, adăugă ea, neaşteptat de furioasă.

– Trebuie să recunosc că suporţi asta mai bine decât... mine, replică Elayne, incapabilă să spună „mai bine decât Nynaeve".

De fapt, şi una, şi alta erau la fel de adevărate.

– Am spus-o mereu, dacă tot trebuie să te spânzure, zi o glumă care să înveselească mulţimea, aruncă-i un ban călăului

şi mori cu zâmbetul pe buze, surâse Birgitte cu amărăciune. Moghedien a întins capcana, dar încă nu mi-a frânt gâtul. Poate am s-o iau prin surprindere înainte să apuce s-o facă.

Surâsul dispăru încet şi lăsă loc unei privire încruntate.

– Te... simt. Cred că, dacă aş închide ochii, aş putea ghici unde eşti chiar dacă ai fi la mile depărtare de mine.

Elayne trase adânc aer în piept.

– Te-am legat ca Străjer, spuse ea dintr-o suflare. Erai pe moarte, Tămăduirea nu avea nici un efect şi...

Femeia se uita la ea, încruntarea dispăruse, dar privirea îi era la fel de pătrunzătoare.

– N-am avut altă soluţie, Birgitte. Altfel ai fi murit.

– Străjer, şopti Birgitte. Parcă-mi aduc aminte de povestea unei femei Străjer, dar dintr-o viaţă atât de îndepărtată, încât nu mai ştiu amănunte.

Din nou Elayne trase adânc aer în piept, dar de data aceasta rosti cuvintele cu mare greutate.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Oricum vei afla, mai devreme sau mai târziu, de aceea m-am hotărât să nu ascund nimic celor care au dreptul să ştie – sigur, doar dacă nu sunt forţată s-o fac, zise ea şi trase din nou aer în piept. Eu nu sunt Aes Sedai. Sunt doar Aleasă.

Câteva clipe femeia cu părul auriu o privi lung, apoi clătină încet din cap.

– Aleasă. În timpul Războaielor cu Trolocii am cunoscut o Aleasă care legase un tip. Barashelle urma să fie testată a doua zi pentru a deveni Aes Sedai şi să primească şalul, dar se temea să nu-l ia altă femeie, care era testată în aceeaşi zi. În timpul Războaielor cu Trolocii, Turnul a încercat să facă Aes Sedai cât mai repede posibil, din pură necesitate.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Elayne fără să vrea.

Barashelle? Numele îi era cunoscut. Răsfirându-şi degetele deasupra păturii şi a pieptului, Birgitte îşi schimbă poziţia capului pe pernă şi o privi cu o compasiune prefăcută.

– Nu mai e nevoie să spun că, în clipa în care s-a descoperit ce făcuse, femeia n-a mai avut voie să se supună testelor. Nici măcar necesitatea n-a avut întâietate în faţa unei astfel de

ofense. Au silit-o să treacă legătura asupra altuia și, ca s-o învețe ce înseamnă răbdarea, au trimis-o la bucătării, printre ajutoare. Am auzit că a rămas acolo trei ani și, când până la urmă a primit șalul, însăși Suprema Înscăunată i-a ales Străjerul, un bărbat cu fața tăbăcită de vreme, din cale afară de încăpățânat, pe nume Anselan. I-am văzut la câțiva ani după aceea și nu mi-am dat seama care dintre ei comanda. Cred că nici Barashelle nu-și dădea seama.

– Destul de neplăcut, mormăi Elayne.

Trei ani de... Stai puțin. Barashelle și *Anselan?* Imposibil să fie vorba de aceeași pereche; în povestea aia nu se spunea că Barashelle ar fi fost Aes Sedai. Dar citise două versiuni și auzise încă una de la Thom, toate trei fiind despre cum Barashelle îl slujise cu devoțiune pe Anselan în speranța că îi va câștiga dragostea. Două mii de ani puteau schimba mult o poveste.

– Destul de neplăcut, spuse și Birgitte și brusc făcu ochii mari, nevinovați. Dacă vrei să-ți păstrez secretul înfricoșător, sper că nu mă vei trata cu aceeași asprime cu care Aes Sedai își tratează Străjerii. Nu s-ar cădea să mă forțezi să-l divulg doar ca să scap de tine.

Elayne ridică bărbia fără să vrea.

– Asta sună a amenințare. Nu-mi plac deloc amenințările, nici ale tale, nici ale altora. Dacă tu crezi că...

Femeia o prinse de braț și o întrerupse împăciuitoare, strângând-o mai mult decât era nevoie.

– Te rog. Nu vreau să fac așa ceva. Gaidal spune că am un simț al umorului ca o piatră aruncată printr-un cerc shoja, spuse Birgitte, înnegurându-se la față când pronunță numele lui Gaidal. Mi-ai salvat viața, Domniță-Moștenitoare a Andorului. Îți voi păstra secretul și te voi sluji ca Străjer. Și-ți voi fi prietenă, dacă dorești.

– Voi fi mândră de prietenia ta.

Cerc shoja? Va întreba altă dată. Chiar dacă Birgitte era puternică, acum avea nevoie de odihnă, nu de întrebări.

– Și să te am Străjer, adăugă Elayne.

Până la urmă, poate va alege Ajah Verde; pe lângă toate celelalte, era singura cale de a-l lega pe Rand. Visul ei rămăsese același, voia să-l convingă, într-un fel sau altul, să accepte.

– Poate că n-ar fi rău să-ți... moderezi... simțul umorului...

– Am să încerc, zise Birgitte de parcă ar fi dat de înțeles că va încerca să urnească un munte din loc. Dar dacă e să fiu Străjerul tău, chiar și în secret, lasă-mă să-mi intru în atribuții. De-abia îți ții ochii deschiși. E cazul să dormi și tu un pic.

Sprâncenele și bărbia lui Elayne se ridicară brusc, dar Birgitte nu o lăsă să vorbească.

– Printre multe alte lucruri, rolul Străjerului este să-i spună unei Aes Sedai când a întrecut măsura. Și s-o tragă de mânecă atunci când crede că poate pătrunde în Infern. Și să-i apere viața pentru ca ea să poată face ce trebuie să facă. Voi face toate aceste lucruri pentru tine. Să n-ai nici o teamă atâta timp cât îți sunt în preajmă, Elayne.

Elayne avea nevoie de somn, dar nu atât de mult pe cât avea nevoie Birgitte. Făcu lămpile mai mici și o convinse pe Birgitte să se culce la loc de-abia atunci când întinse câteva pături și așeză o pernă pe podea între paturi, pentru ea. Se contraziseră un pic care din ele să doarmă jos, dar Birgitte se simțea la fel de slăbită, drept care Elayne insistă să rămână în patul ei. Destul de mult, dar nu îndeajuns ca să întrerupă sforăitul ușor al lui Nynaeve.

Nu se culcă imediat, chiar dacă o asigurase pe Birgitte că așa va face. Femeia nu putea ieși din căruță fără să îmbrace ceva ca lumea și era mai înaltă decât Elayne și Nynaeve. Elayne se așeză între paturi și începu să dea drumul tivului rochiei de călărie, cea din mătase gri-închis. Dimineața, nu ar fi avut timp decât pentru câteva mici ajustări și să însăileze tivul nou. Somnul o apucă înainte să desfacă jumătate de tiv.

Visă din nou că îl leagă pe Rand, de mai multe ori. Câteodată, Rand îngenunchea de bunăvoie, alteori, ea trebuia să facă ce făcuse cu Birgitte, chiar să se furișeze în dormitorul lui în timp ce dormea. Acum Birgitte era una dintre celelalte femei. Ceea ce nu o deranja *prea* mult pe Elayne. Nu-și făcea prea multe griji pentru Min, Egwene, Aviendha sau Nynaeve,

deși în privința acesteia din urmă nu-și imagina ce-ar spune Lan. În privința altora însă... Tocmai îi poruncise lui Birgitte, care era îmbrăcată într-o pelerină de Străjer, cu culoarea mereu în schimbare, să le ducă pe Berelain și Elaida la bucătării, pentru trei ani, când cele două femei se apucară pe neașteptate să-i care pumni cu nemiluita. Se trezi când Nynaeve puse piciorul pe ea ca să ajungă la Birgitte și să vadă cum se mai simte. Lumina cenușie ce anunța zorii răzbătea prin ferestrele mici.

Birgitte se trezi susținând că se simte foarte bine și că îi este o foame de lup. Elayne nu era sigură dacă Nynaeve renunțase să se mai învinovățească pentru tot ce se întâmplase. Nu-și frângea mâinile și nici nu adusese vorba despre asta, dar, în timp ce Elayne se spăla pe față și pe mâini și îi explica lui Birgitte ce era cu menajeria și de ce fuseseră nevoite să mai rămână o vreme acolo, Nynaeve coji în grabă mai multe pere roșii și niște mere galbene, tăie câteva felii de brânză și i le dădu pe toate lui Birgitte, pe o farfurie, împreună cu o cană cu vin îndoit cu apă, la care adăugase miere de albine și mirodenii. Ar fi hrănit-o cu mâna ei pe Birgitte dacă aceasta ar fi lăsat-o. Nynaeve îi vopsi părul lui Birgitte cu piperul-găinii până când ajunse la fel de negru ca al lui Elayne Elayne și-l vopsea singură, se înțelege de la sine –, renunță la cei mai buni ciorapi și la cea mai bună cămașă și se arătă dezamăgită când papucii lui Elayne i se potriviră mai bine lui Birgitte. Insistă să o ajute pe Birgitte să-și pună rochia gri de îndată ce i se uscă părul și i-l împleti – trebuia să-i mai dea drumul la șolduri și la piept, dar asta mai putea aștepta – și chiar se oferi să coasă ea tivul, până când privirea neîncrezătoare a lui Elayne o făcu să-și vadă de-ale ei, mormăind în timp ce se spăla pe față că poate să coasă la fel de bine ca orișicare alta. Când își punea în gând.

Când în sfârșit ieșiră din căruță, discul auriu al soarelui se ițea deasupra copacilor, spre răsărit. În aceste câteva minute ziua părea extrem de plăcută. Pe cer nu se vedea nici un nor, semn că până la prânz aerul va deveni irespirabil.

Thom și Juilin înhămau caii la căruță și toată tabăra fremăta de pregătirile de plecare. Pândar era deja înșeuat și Elayne își propuse ca astăzi să meargă călare înainte ca unul din cei doi să urce în șa. Chiar dacă Thom sau Juilin încălecau primii, dezamăgirea ei nu va fi prea mare. Chiar în după-amiaza aceasta va merge pe frânghie pentru prima oară în fața oamenilor. Costumul pe care i-l arătase Luca nu-i prea convenea, dar cel puțin nu se lamenta precum Nynaeve.

Luca se vântura de colo-colo prin tabără, înfoindu-și pelerina roșie, bătându-și oamenii la cap și dându-le indicații inutile.

– Latelle, scoală-i pe afurisiții ăia de urși! Vreau să meargă pe picioarele lor și să-și arate colții când trecem prin Samara. Clarine, de data asta tu ai grijă de câini. Dacă unul din ei iar se ia după o pisică... Brugh, tu și frații tăi veți face tumbele în fața căruței mele. *Chiar* în față. Asta e un alai maiestuos, nu o întrecere în care fiecare vrea să arate că sare cel mai repede! Cerandin, ține-i bine în frâu pe caii-vieri. Vreau ca oamenii să caște gura de uimire, nu s-o ia la goană de frică!

Se opri la căruța lor, încruntându-se la Nynaeve și la Elayne și un pic la Birgitte.

– Mă onorează hotărârea de a veni cu noi, jupâniță Nana, *domniță* Morelin. Credeam că vreți să dormiți până la amiază, spuse el și arătă cu capul spre Birgitte. Stați la taclale cu cineva de peste râu, după cum văd. Haideți că n-avem timp de oaspeți. Vreau să ne instalăm și să prezentăm spectacolul până în prânz.

Nynaeve păru surprinsă de agresivitatea lui, dar, înainte ca Luca să-și termine a doua propoziție, îl și contră cu privirea. Chiar dacă față de Birgitte se purta în continuare cu stângăcie, față de ceilalți temperamentul ei nu se dezmințea.

– Vom fi gata odată cu ceilalți, știi prea bine, Valan Luca. Deși o oră-două în plus sau în minus nu contează. Pe malul celălalt s-au adunat destui oameni – dacă doar unul dintr-o sută vine la spectacolul tău, vei avea mai mulți spectatori decât ai visat vreodată. Dacă ne hotărâm să mâncăm pe îndelete, n-ai decât să bați darabana și să aștepți. N-ai să obții ceea ce vrei dacă ne lași în urmă.

Era cea mai străvezie aluzie la cele o sută de mărci de aur promise, dar de data aceasta nu-l potoli pe Luca.

– Destui oameni? Destui oameni! Oamenii trebuie atraşi, femeie. Chin Akima e acolo de trei zile şi are un tip care jonglează cu săbii şi topoare. Şi nouă acrobaţi. Nouă! O femeie de care n-am mai auzit până acum are două acrobate care fac nişte lucruri agăţate de o funie care i-ar lăsa cu gura căscată pe fraţii Chavana. Nici nu-ţi închipui câtă lume e acolo. Sillia Cerano are câţiva bărbaţi cu feţele pictate precum bufonii de la curte, care se stropesc cu apă şi se lovesc în cap cu tot felul de băşici, şi oamenii mai dau un argint ca să vadă tot!

Brusc, Luca îşi miji ochii spre Birgitte.

– N-ai vrea să-ţi pictezi faţa? Sillia n-are femei printre bufoni. Câteva dintre femeile care au grijă de cai nu cred că s-ar da deoparte. Nu doare, e doar o băşică umflată, şi-am să-ţi dau... Luca se opri, cugetând – era strâns la pungă ca şi Nynaeve –, dar Birgitte se grăbi să umple tăcerea.

– Nu sunt bufon şi nici n-am să fiu bufon. Sunt arcaş.

– Arcaş, mormăi el, privind cu luare-aminte părul negru, lucios, cu o împletitură complicată, lăsat pe umărul stâng. Parcă Birgitte te cheamă. Ce eşti? Una dintre nebunele alea care caută Cornul lui Valere? Chiar dacă ar exista, ce şanse credeţi că aveţi ca să-l găsiţi? Eram în Illian când Corniaţii au depus jurământul şi-am văzut mii de oameni în Piaţa Tammaz. Dar pentru gloria pe care vrei s-o câştigi, nimic nu se compară cu aplauzele...

– Sunt arcaş, frumuşelule, îl întrerupse Birgitte cu fermitate. Adu-mi un arc şi pun rămăşag că sunt mai bună decât tine sau decât orice om de-al tău, pe o sută de coroane de aur contra una singură.

Elayne se aştepta ca Nynaeve să vocifereze – ele trebuiau să onoreze înţelegerea în caz că Birgitte era cea care pierdea şi, chiar dacă Birgitte se ţinea tare, nu avusese când să-şi revină în întregime –, dar Nynaeve nu făcu decât să închidă ochii pentru o clipă şi să tragă adânc aer în piept.

– Femeile astea! exclamă Luca, iar Thom și Juilin părură a fi de acord. Te potrivești de minune cu *domnița* Morelin și Nana sau cum s-or fi numind ele.

Luca își învolbură pelerina de mătase cu un gest larg, spre oamenii și animalele care se foiau în jurul lor.

– Poate că ți-a scăpat ochilor tăi vigilenți, *Birgitte*, dar trebuie să-mi pregătesc spectacolul, iar rivalii mei deja seacă Samara de bani ca niște tâlhari la drumul mare.

Birgitte zâmbi, arcuindu-și ușor buzele.

– Te temi, frumușelule? Dacă pierzi, îmi dai un ban de argint.

Elayne crezu că inima lui Luca stă să plesnească după roșeața care i se strecură în obraji. Gâtul i se îngroșase pe neașteptate, nemaiîncăpându-i în guler.

– Am să-mi aduc arcul, spuse el aproape șuierând. Din partea mea poți să muncești în contul celor o sută de mărci cu fața pictată sau să cureți cuștile animalelor!

– Ești sigură că poți face așa ceva? o întrebă Elayne pe Birgitte în timp ce Luca se îndepărta cu pași mari, mormăind ceva, singurul cuvânt clar fiind „femei".

Nynaeve se uita la femeia cu părul împletit de parcă ar fi vrut ca pământul să se caște în fața ei și să o înghită; pe ea, nu pe Birgitte. Mai mulți rândași se adunaseră în jurul lui Thom și Juilin.

– Are picioare frumoase, dar niciodată nu mi-au plăcut bărbații înalți, remarcă Birgitte. Și drăguți la față, sunt niște nesuferiți.

Petra se alăturase grupului de bărbați, de două ori mai mare decât ceilalți. Spuse ceva și dădu mâna cu Thom. Frații Chavana erau și ei acolo. Și Latelle, care vorbea foarte însuflețit cu Thom în timp ce le arunca privi încruntate lui Nynaeve și celorlalte două femei de lângă ea. Când Luca reveni cu un arc și o tolbă cu săgeți, nimeni nu se mai pregătea de plecare. Căruțele, caii și cuștile – chiar și caii-vieri priponiți –, totul fusese abandonat, oamenii strângându-se în jurul lui Thom și al prinzașului-de-furi. Ca la un semn, toți îl urmară pe Luca dincolo de tabără.

– Trec drept un țintaș bun, zise el și crestă o cruce albă, la înălțimea pieptului, pe trunchiul unui stejar înalt.

Își recăpătase o parte din semeție, drept care se îndepărtă țanțoș la cincizeci de pași de țintă.

– Trag eu primul, ca să vezi cu cine ai de-a face.

Birgitte îi smulse arcul din mână și se îndepărtă cu încă cincizeci de pași în timp ce Luca o urmărea cu privirea. Se uită atentă la arc și clătină din cap, îl sprijini de piciorul încălțat în papuc și îl încordă dintr-o singură mișcare înainte ca Luca, Elayne și Nynaeve să ajungă lângă ea. Scoase o săgeată din tolba lui Luca, o privi o clipă, apoi o aruncă strâmbând din nas. Luca se încruntă și dădu să spună ceva, dar Birgitte mai aruncă o săgeată. Următoarele trei ajunseră și ele pe pământul acoperit de frunze înainte ca femeia să înfigă o săgeată chiar lângă ea. Din douăzeci și una de săgeți, nu păstră decât patru.

– Se descurcă ea, șopti Elayne, încercând să pară sigură.

Nynaeve încuviință din cap, deprimată; dacă trebuia să-i dea o sută de coroane de aur lui Luca, foarte curând aveau să fie nevoite să vândă bijuteriile primite de la Amathera. Scrisorile privind drepturile lui Elayne erau aproape fără valoare aici, așa cum îi explicase fata lui Nynaeve; nu puteau decât să-i arate Elaidei pe unde trecuseră sau chiar unde se aflau în acel moment. „Dacă aș fi intervenit la timp, poate aș fi oprit asta. Ca Străjer al meu, trebuie să facă ce-i spun eu. Nu?" Din câte vedea până acum, supunerea nu făcea parte din legătură. Oare acele Aes Sedai pe care le spionase îi făceau și pe bărbați să depună jurăminte? Acum că se gândea mai bine, își dădea seama că unul dintre ei chiar se conformase.

Birgitte luă o săgeată, ridică arcul și îi dădu drumul de parcă nu s-ar fi oprit ca să țintească. Elayne închise ochii, dar vârful de oțel pătrunse chiar în mijlocul crucii albe. Înainte ca vibrațiile să se oprească, o a doua se înfipse alături de ea. Birgitte așteptă o clipă, dar numai ca săgețile să stea nemișcate. Dinspre privitori se auzi un oftat de uimire când cea de-a treia săgeată o *frânse* pe prima, dar reacția lor nici nu se compară cu tăcerea mormântală care se așternu când ultima săgeată o

frânse pe cealaltă la fel de ușor. Prima dată putea fi pusă pe seama șansei. Cea de-a doua...

Ochii lui Luca păreau să iasă din orbite. Cu gura deschisă, privi lung spre copac, apoi spre Birgitte, din nou spre copac și din nou spre Birgitte. Femeia îi dădu arcul, dar Luca clătină din cap a lehamite. Brusc, bărbatul aruncă tolba cu săgeți și își desfăcu brațele, strigând vesel:

– Nu cuțite! Săgeți! De la o sută de pași!

Nynaeve se sprijini de Elayne în timp ce Luca explica succint ce voia, dar nu protestă în nici un fel. Thom și Juilin strângeau banii; cei mai mulți renunțau la ei oftând sau râzând, Juilin însă se văzu nevoit să o tragă de mână pe Latelle, când aceasta încercă să se piardă în mulțime, și să-i spună câteva cuvinte de la obraz înainte ca femeia să scoată câteva monede din pungă. Carevasăzică asta puseseră ei la cale. Va trebui să le spună vreo două. Dar nu acum.

– Nana, nu e nevoie să faci asta.

Nynaeve nu făcu decât să o privească pe Birgitte, cu ochii pierduți.

– Rămășagul nostru? spuse Birgitte când Luca își trase suflarea.

Bărbatul făcu o grimasă, apoi se căută în pungă și îi aruncă un ban. Elayne apucă să vadă că era de aur, apoi Birgitte îl prinse, se uită la el și i-l aruncă înapoi lui Luca.

– Am spus că, dacă pierzi, îmi dai un ban de argint.

Luca făcu ochii mari de uimire, dar imediat izbucni în râs și îi vârî coroana de aur în mână.

– O meriți din plin. Ce zici? Chiar și regina din Ghealdan ar veni să vadă ce faci. Birgitte și săgețile ei. Le vom da cu vopsea argintie, ca și arcul!

Disperată, Elayne ar fi vrut ca Birgitte să se uite spre ea. Era ca și cum ar fi pus un semn pentru Moghedien. Birgitte însă nu făcu decât să se joace cu moneda, zâmbind larg.

– Vopseaua va strica un arc care e și așa vai de capul lui, zise ea în cele din urmă. Spune-mi Maerion; mi s-a mai spus așa, cândva.

Femeia se sprijini pe arc și zâmbi din nou.

Imi dai și o rochie roșie?

Elayne scose un oftat de ușurare. Lui Nynaeve părea că-i vine să vomite.

CAPITOLUL 37

Spectacole la Samara

Pentru ceea ce părea a o suta oară, Nynaeve trase de o buclă ca să o vadă mai bine și oftă. Murmure și râsete înăbușite, din sute dacă nu mii de gâtlejuri, muzică îndepărtată, aproape acoperită de zgomotul din jur, răzbătea prin pereții căruței. Nu avusese nimic împotrivă să rămână în căruță, alături de Elayne, în timpul paradei pe străzile Samarei – după ce se uitase de câteva ori pe fereastră, se convinsese că era mai bine acolo decât în mijlocul acelei mulțimi care urla și făcea loc cu greu căruțelor –, dar, de câte ori își privea părul de un roșu țipător, regreta că nu făcea tumbe împreună cu frații Chavana, în loc să vadă în ce hal îl vopsise.

Evitând să se mai privească, se înfășură în șalul ei de un gri-închis, se întoarse și tresări când o văzu pe Birgitte în pragul ușii. Femeia mersese în căruța lui Clarine și a lui Petra în timpul paradei, Clarine modificând pentru ea o rochie roșie pe care o făcuse pentru Nynaeve la ordinul lui Luca; îi spusese lui Clarine ce să facă înainte ca Nynaeve să-și dea acordul. Birgitte o purta acum, cu părul împletit și vopsit în negru lăsat

pe umăr și ajungându-i între sâni, deloc conștientă de decolteul adânc. Nynaeve se acoperi și mai bine cu șalul doar uitându-se la ea; Birgitte nu mai avea ce să arate din sânii ei pali ca să emită vreo pretenție la decență. O astfel de pretenție ar fi fost total neconvingătoare, demnă de tot râsul. Priveliștea oferită de ea o făcea pe Nynaeve să simtă cum i se strânge stomacul, dar nu din cauza rochiei sau a pielii dezgolite.

– Dacă tot porți rochia aia, ce rost are s-o acoperi? întrebă Birgitte intrând și închizând ușa după ea. Ești femeie. De ce să nu fii mândră de asta?

– Dacă tu crezi asta, replică Nynaeve șovăitor și își lăsă șalul să-i alunece până la cot, dând la iveală o rochie geamănă cu cea purtată de Birgitte și simțindu-se aproape goală. M-am gândit că... m-am gândit...

Apucându-și rochia de mătase ca să-și ocupe într-un fel mâinile, se sili să nu privească în altă parte. Îi venea mai ușor să știe că Birgitte purta o rochie exact la fel cu a ei. Birgitte făcu o grimasă.

– Și dacă aș vrea să-ți mărești decolteul cu încă un inci?

Nynaeve dădu să spună ceva, cu fața la fel de roșie ca rochia, dar câteva clipe nu izbuti să scoată nici un sunet. Când, în sfârșit, spuse ceva, parcă ar fi strâns-o cineva de gât.

– Nu mai poate fi mărit nici măcar puțin. Uite. Nici măcar cât *negru sub* unghie!

Din trei pași mari și repezi Birgitte se apropie de Nynaeve și se aplecă, aproape lipindu-și fața de a ei.

– Și dacă aș spune că vreau să-l mărești cu un inci? mârâi ea, arătându-și dinții. Dacă aș vrea să-ți pictez fața pentru ca Luca să aibă și un bufon? Dacă te-aș dezbrăca de tot și te-aș picta din cap până-n picioare? Ce priveliște ai mai oferi! Toți bărbații de pe o rază de cincizeci de mile ar veni să te vadă.

Nynaeve se căzni să spună ceva, dar de data aceasta nu reuși să scoată nici un sunet. Simțea nevoia să închidă ochii; poate că, atunci când îi deschidea, totul îi va părea un vis urât. Clătind din cap dezgustată, Birgitte se așeză pe unul din paturi, cu un cot sprijinit pe genunchi și cu o privire aprigă în ochii albaștri.

– Treaba asta trebuie să înceteze. Ori de câte ori mă uit la tine, văd cum te apucă tremuriciul. Alergi de colo-colo, ca să-mi împlinești orice dorință. Dacă mă uit la un scaun, mi l-ai și adus. Dacă-mi ling buzele, îmi pui o cană cu vin în mâini înainte să-mi dau seama că mi-e sete. Dacă te-aș lăsa, m-ai spăla pe spate și mi-ai pune papucii în picioare. Nu sunt nici monstru, nici schiloadă și nici copil de țâță, Nynaeve!

– Nu vreau decât să-mi repar... îngăimă Nynaeve și tresări când cealaltă femeie strigă din toți rărunchii.

– Să-ți repari? Pur și simplu mă faci să mă simt prost!

– Nu. Nu, nu asta vreau. Eu sunt de vină că...

– Îți asumi răspunderea pentru faptele mele, o întrerupse Birgitte furioasă. *Eu* am vrut să-ți vorbesc în Tel'aran'rhiod. *Eu* am vrut să te ajut. *Eu* am vrut s-o urmăresc pe Moghedien. Și tot *eu* am vrut să te duc acolo, ca s-o vezi. *Eu!* Nu tu, Nynaeve, eu! N-am fost păpușa ta, câinele tău credincios și nici nu voi fi vreodată.

Nynaeve înghiți în sec și își strânse și mai tare faldurile rochiei. Nu avea nici un drept să fie furioasă pe femeia asta. Absolut nici un drept. Birgitte însă avea tot dreptul.

– Ai făcut ce ți-am cerut eu. E vina mea că... ești aici. E numai vina mea!

– Am pomenit eu ceva despre vreo vină? Nici vorbă. Numai bărbații și fetele nătânge își asumă vina când nu e vorba de așa ceva, iar tu nu ești nici una, nici alta.

– Din cauza mândriei mele prosteși am crezut că o pot învinge din nou, din cauza lașității mele Moghedien a... a... Dacă nu m-aș fi temut atât de mult, aș fi putut face ceva.

– Lașă? făcu Birgitte, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce aude, și cu o undă de dispreț în voce. Tu? Credeam că ai mai multă minte ca să nu confunzi teama cu lașitatea. Ai fi putut fugi din Tel'aran'rhiod când ți-a dat drumul Moghedien, dar ai rămas ca s-o înfrunți. N-ai nici o vină că n-ai putut.

Trăgând adânc aer în piept, Birgitte se frecă pe frunte o clipă, apoi se aplecă din nou spre ea.

– Ascultă-mă cu atenție, Nynaeve. Eu, una, nu-mi asum nici o vină pentru ce ți s-a întâmplat. Am văzut, dar n-am putut

face prea mult. Dacă Moghedien te-ar fi făcut nod sau dacă te-ar fi cojit ca pe un măr, tot nu m-aș simți vinovată. Am făcut tot ce-am putut, când am putut. Iar tu ai procedat la fel.

– Dar n-a fost același lucru, zise Nynaeve încercând să pară cât mai calmă. Din vina *mea* ai fost acolo. Și tot din vina *mea* ești aici. Dacă... Dacă... greșești ținta... când ai să tragi cu arcul spre mine, azi, să știi că voi înțelege.

– Eu niciodată nu greșesc ținta, replică Birgitte sec. Și ținta nu vei fi tu.

Birgitte începu să golească un dulap și să așeze obiectele pe măsuță. Săgeți terminate doar pe jumătate, săgeți scrijelite, vârfuri de săgeți din oțel, o oală cu clei, o coardă subțire, pene de gâscă, cenușii. Spusese că își va confecționa singură arcul de îndată ce va avea toate materialele necesare. Despre arcul lui Luca spusese că e „o cracă plină de noduri, ruptă dintr-un copac, cu fibra răsucită de un prostovan la miezul nopții".

– Mi-ai fost simpatică, Nynaeve, spuse ea după ce termină. Cu toate defectele tale. Nu și acum...

– N-ai absolut nici un motiv să-ți fiu simpatică acum, replică Nynaeve nefericită, dar cealaltă femeie continuă să vorbească fără să ridice privirea.

– ... Și n-am să-ți dau voie să-mi știrbești din personalitate, să-mi desconsideri deciziile pretinzând că tu ești cea care le-a luat. Am avut puține prietene, cele mai multe cu temperamentul unor stafii de zăpadă.

– Aș vrea să fim din nou prietene.

Oare ce-o fi o stafie de zăpadă? Ceva din altă Vârstă, fără îndoială.

– Niciodată n-am încercat să-ți știrbesc din personalitate, Birgitte. N-am vrut decât să...

Birgitte nu-i dădu atenție, doar ridică vocea. Părea concentrată asupra săgeților.

– Aș vrea să-mi fii din nou simpatică, indiferent dacă îmi împărtășești simpatia, dar n-o pot face până când nu redevii tu însăți. Aș putea să te suport dacă ai fi o ipocrită care se întrece în lingușeli. Eu iau oamenii așa cum sunt, nu cum aș vrea eu să fie, altfel n-am nici o treabă cu ei. Dar tu nu ești

ceea ce vrei să pari a fi și nu-ți accept motivele pentru care o faci. Asta e. Clarine mi-a povestit despre ce ce-ai pățit cu Cerandin. Acum știu ce să fac când ai să mai susții că deciziile mele îți aparțin, zise Birgitte și îndoi de mai multe ori o nuia de frasin. Sunt sigură că Latelle va fi fericită să-mi facă rost de cea mai bună nuia.

Nynaeve încercă să-și descleștеze gura și să-și îndulcească vorba.

– Ai tot dreptul să faci ce vrei cu mine.

Pumnii strânși printre faldurile rochiei îi tremurau mai tare decât vocea.

– Cumva, temperamentul începe să-și spună cuvântul? întrebă Birgitte, zâmbind larg, amuzată și neașteptat de dură. Cât mai e până la prima răbufnire? Sunt dispusă să rup pe tine oricâte nuiele va fi nevoie.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Birgitte.

– Am să te fac să vezi adevărul în față sau te voi izgoni de aici. Altă soluție nu există. Nu pot – nu vreau – s-o părăsesc pe Elayne. Legătura aceasta mă onorează, iar eu, la rândul meu, o voi onora, așa cum o voi onora și pe Elayne. Și n-am să-ți dau voie să crezi că tu iei deciziile pentru mine sau că le-ai luat. Eu sunt eu, nu un apendice al tău. Acum pleacă. Trebuie să termin săgețile astea, dacă vreau să nu dea greș. Nu doresc să te ucid și n-am s-o fac nici măcar din întâmplare.

Destupând oala cu clei, Birgitte se aplecă peste măsuță și încheie:

– Nu uita să faci o reverență înainte să ieși de-aici.

Nynaeve reuși să coboare treptele înainte să-și plesnească furioasă pumnul de coapsă. Cum de îndrăznește așa ceva? Chiar credea că ea va...? Chiar credea că Nynaeve va accepta...? „Credeam că poate să facă orice cu tine", îi șopti o voce în minte. „Am spus că mă poate ucide", mârâi ea, „nu că mă poate umili!" Nu mai e mult și toată lumea o va amenința cu afurisita aia de femeie din Seanchan!

Căruțele păreau abandonate, cu excepția câtorva rândași îmbrăcați ca vai de ei care stăteau de pază lângă cortul înalt și lat care trebuia să adăpostească spectacolul lui Luca. Din

această poiană întinsă, acoperită cu iarbă cafenie, la o jumătate de milă de Samara, zidurile de piatră cenușie ale orașului erau cât se poate de vizibile, cu porțile străjuite de turnuri mici și cu câteva clădiri mai înalte cu acoperișul de stuf sau țiglă. În afara zidurilor, sate din colibe și bordeie răsăreau precum ciupercile în toate direcțiile, pline de adepții Profetului, care tăiaseră toți copacii pe o rază de trei mile fie ca să-și construiască un adăpost, fie pentru foc.

Intrarea pentru spectatori era pe partea cealaltă; aici stăteau doi rândași înarmați cu ditamai bâtele ca să-i descurajeze pe cei care voiau să intre pe unde intrau artiștii, ca să nu plătească biletul. Nynaeve ajunse aproape în dreptul lor, mergând cu pași mari și mormăind furioasă, moment în care rânjetele lor prostești o făcură să-și dea seama că își ținea șalul înfășurat pe coate. Privirea ei le șterse rânjetul de pe față. De-abia după aceea se acoperi cum se cuvine, tacticos; nu voia ca mocofanii ăștia să creadă că o puteau face să roșească. Rândașul uscățiv, cu un nas care îi ocupa jumătate din față, dădu la o parte clapa, iar ea se aplecă și pătrunse într-o îmbulzeală de nedescris.

Lumea se călca în picioare, grupuri de bărbați, femei și copii care, vorbind în gura mare, treceau de la un punct de atracție la altul. Numai *s'redții* nu evoluau pe scenele de lemn ridicate de Luca. Caii-vieri ai lui Cerandin se bucurau de cea mai mare audiență, animalele uriașe, cenușii, sprijinindu-se pe labele din față, chiar și puiul, cu trompele lungi îndoite în sus, în timp ce câinii lui Clarine aveau cei mai puțini spectatori, în ciuda giumbușlucurilor lor. Un grup mare de oameni se uita la lei și la caparii păroși, ca niște porci mistreți, din cuști, cornute ciudate din Arafel, Saldaea și Arad Doman, la păsări multicolore, numai Lumina știe de unde, și la câteva animale blânde, cu blana cafenie, cu ochii mari și urechile rotunde, care mâncau frunze de pe crengile pe care le țineau între labele din față. Explicațiile lui Luca despre originea lor nu erau foarte clare – Luca încă nu le găsise un nume care să-i placă. Un șarpe uriaș din mlaștinile Illianului, de patru ori mai lung decât un om, provoca tot atâtea exclamații de uimire ca și

s'rediții, deși nu făcea decât să stea încolăcit, părând că doarme; Nynaeve constată cu plăcere că ursii lui Latelle, care în acel moment stăteau în echilibru pe niște mingi roșii, de lemn, pe care le rostogoleau în cerc cu labele din spate, atrăgeau doar cu puțin mai mulți spectatori decât câinii. Oamenii ăștia puteau vedea ursi și în pădurile lor, chiar dacă ursii lui Latelle aveau fețe albe.

Latelle strălucea în soarele după-amiezii în rochia ei neagră cu paiete. Cerandin strălucea aproape la fel de tare în rochia ei albastră, iar Clarine în rochia ei verde, deși nici una nu avea atâtea paiete ca Latelle. Rochiile lor aveau gulerul înalt, care se termina sub bărbie. Desigur, Petra și frații Chavana erau îmbrăcați numai în pantaloni bleu, dar asta doar ca să-și arate mușchii. De înțeles. Acrobații stăteau unul pe umerii celuilalt, patru în total. Nu departe de ei, pe un podium înalt, cel-mai-puternic-dintre-puternici apucă o bară lungă de fier, cu câte o bilă mare la fiecare capăt – doi oameni se opintiră ca să i-o dea – și imediat începu să o rotească în jurul gâtului, apoi din ce în ce mai jos.

Thom jongla cu focul și chiar îl înghițea. Opt bețe în flăcări care alcătuiau un cerc perfect; brusc, rămase cu patru în fiecare mână, unul răsărind din fiecare mănunchi. Vârând dibaci în gură fiecare capăt în flăcări, dădea impresia că înghite focul, dar imediat scotea capătul stins, lingându-se pe buze de parcă ar fi gustat ceva foarte bun. Nynaeve nu-și dădea seama cum de nu-și pârlea mustața, mai mult de atât, cum de nu-și ardea gâtul. O mișcare scurtă din încheieturi, și bețele neaprinse se alăturară celor aprinse, ca într-un evantai. O clipă mai târziu, alcătuiră două cercuri legate între ele deasupra capului. Thom purta același surtuc cafeniu, deși Luca îi dăduse unul roșu, împodobit cu paiete. După cum ridică din sprâncene când trecu pe lângă el, Thom nu înțelese de ce Nynaeve îl privea chiorâș. Cu același surtuc!

Nynaeve grăbi pasul spre grupul nerăbdător și guraliv care se înghesuia în jurul a doi stâlpi înalți, legați de o frânghie bine întinsă. Dădu serios din coate ca să ajungă în rândul din față, deși două femei se încruntară spre ea și își traseră bărbații

din calea ei când șalul îi alunecă de pe umeri. Le-ar fi întors privirea, dacă nu s-ar fi înroșit atât de mult și nu ar fi fost atât de preocupată să-și acopere goliciunile. Luca era acolo, încruntat și îngrijorat ca un soț care așteaptă să-i nască soția, lângă un ins trupeș, ras în cap, doar cu un smoc cărunt în vârful țestei. Nynaeve se strecură în partea cealaltă. Insul ras în cap avea o înfățișare fioroasă; o cicatrice lungă pe obrazul stâng și un petic roșu care îi acoperea ochiul. Puțini dintre bărbații pe care îi văzuse aici purtau mai mult decât un cuțit la cingătoare, acesta însă avea o sabie prinsă în spate, mânerul lung ridicându-se deasupra umărului lui drept. Nu știa unde îl mai văzuse, dar acum prea era cu gândul la ce avea să se întâmple acolo, sus. Luca se încruntă la vederea șalului, apoi îi zâmbi și încercă să o apuce pe după talie.

În timp ce bărbatul încă se mai chinuia să-și tragă răsuflarea după cotul primit în burtă, iar ea își aranja din nou șalul, Juilin își făcu cu greu apariția din mulțimea de pe partea cealaltă, cu pălăria lui roșie, conică, trasă șmecherește pe ochi, cu haina pe umăr și cu o cană de lemn în mână, plină ochi. Cu pașii mai mult decât grijulii ai celui care avea în cap mai mult vin decât creier, se apropie de scara de frânghie care ducea la una dintre platformele înalte și rămase cu privirea pironită acolo.

– Hai! strigă cineva. Rupe-ți gâtul!

– Așteaptă, prietene, răspunse Luca, pășind înainte numai zâmbete și fluturându-și mantia. Ăsta nu-i locul potrivit pentru cineva care și-a umplut burdihanul cu...

Așezând cana pe pământ, Juilin se cățără anevoie pe scară și se opri pe platformă, clătinându-se în continuare. Nynaeve își ținu răsuflarea. Juilin avea rău de înălțime, de înțeles după o viață petrecută fugărind hoții pe acoperișurile caselor din Tear, acum însă...

Juilin se întoarse de parcă ar fi fost în transă; părea prea beat ca să vadă sau să-și amintească de scară. Stătea cu ochii țintă la frânghie. O atinse șovăind cu piciorul, apoi și-l retrase. Își împinse pălăria pe ceafă și se scărpină în cap, privi din nou atent frânghia și brusc se lumină la față. Se lăsă încet în

patru labe și se târî spre ea. Luca îi strigă să coboare, iar mulțimea izbucni în hohote de râs.

Juilin se îndreptă de spate și păși pe frânghie, se opri la mijlocul ei, clătinându-se tare, și privi înapoi, cu ochii pe cana pe care o lăsase jos. Era clar că se gândea cum să ajungă la ea. Încet de tot se întoarse, cu fața în direcția de unde venise, cât pe-aci să-și piardă echilibrul. Mulțimea scoase un strigăt de groază când îl văzu cum îi fuge piciorul și cum cade, izbutind în ultima clipă să se prindă de frânghie cu o mână și un genunchi. Luca prinse pălăria tarabonezului, strigând că omul era nebun și că nu va răspunde el de ce se va întâmpla. Nynaeve își puse mâinile în șold; se și imagina acolo, sus, numai gândul făcând-o să amețească. Juilin era sărit de pe fix. Un nebun și jumătate!

Cu un efort supraomenesc, Juilin izbuti să se prindă de frânghie cu cealaltă mână și începu să înainteze încet spre platforma salvatoare. Legănându-se, își scuturâ surtucul – străduindu-se să și-l îndrepte, dar nereușind decât pe jumătate – și zări cana la piciorul celuilalt stâlp. Arătând spre ea vesel, păși din nou pe frânghie.

De data aceasta cel puțin jumătate dintre privitori îi strigară să se întoarcă, făcându-l atent că era o scară în spatele lui; ceilalți doar hohotiră, așteptându-se fără îndoială să-și rupă gâtul. Juilin merse înainte fără ezitare, se lăsă să alunece pe scară și luă cana, din care trase o dușcă zdravănă. De-abia atunci când Luca îi trânti pălăria roșie pe cap și cei doi făcură o plecăciune – Luca agitându-și mantia în așa fel încât să-l acopere pe Juilin mai tot timpul – cei prezenți își dădură seama că totul făcuse parte din spectacol. O clipă de tăcere, apoi o explozie de aplauze, strigăte și râsete. Nynaeve crezuse că spectatorii vor protesta că fuseseră trași pe sfoară. Insul cu smocul de păr arăta fioros chiar și când râdea.

Lăsându-l pe Juilin lângă scară, Luca își reluă locul între Nynaeve și insul cu smocul de păr.

– M-am gândit eu că va ieși bine, spuse el, incredibil de mulțumit, și făcu mai multe plecăciuni către mulțime de parcă nu Juilin ar fi fost acolo, sus, pe frânghie.

Nynaeve îl privi încruntată, fără să-l mai atingă cu vorba, fiindcă Elayne tocmai își făcea loc prin mulțime; ajungând lângă Juilin, ridică brațele și îndoi un genunchi.

Nynaeve strânse din buze și schimbă poziția șalului, iritată. Oricât de deplasată i se părea rochia roșie pe care o purta fără să știe cu adevărat cum ajunsese să o poarte, nu era deloc sigură că hainele lui Elayne nu erau și mai deplasate. Domnița-Moștenitoare a Andorului era albă ca neaua din cap până-n picioare, haina ei scurtă și pantalonii mulați fiind plini de paiete la fel de albe. Nynaeve nu crezuse că Elayne va apărea cu hainele acelea în public, fiind prea preocupată de propria îmbrăcăminte ca să-și dea cu părerea. Haina și pantalonii o făcură să se gândească la Min. Niciodată nu fusese de acord ca Min să poarte haine bărbătești, culoarea și paietele făcându-le pe acestea și mai... nepotrivite.

Juilin ținu scara pentru ca Elayne să poată urca, deși nu era nevoie. Fata urcă fără cea mică urmă de reținere. Juilin dispăru în mulțime de îndată ce Elayne ajunse în vârf, unde făcu din nou o plecăciune, zâmbind larg la auzul aplauzelor furtunoase, de parcă acestea ar fi fost o expresie a adulării de care se bucura din partea supușilor ei. Când păși pe frânghie – care părea și mai subțire față de cea pe care păși Juilin –, Nynaeve aproape că uită să mai respire, încetând să se mai gândească la hainele lui Elayne, la ale ei sau la orice altceva.

Elayne merse înainte, cu brațele întinse lateral, fără să creeze o platformă de Aer. Înaintă încet, punând un picior în fața celuilalt, fără să ezite nici o secundă, sprijinindu-se doar de frânghie. Conducerea Puterii ar fi fost prea periculoasă dacă Moghedien ar fi știut cât de cât unde se află; Rătăcițiii sau surorile Negre puteau fi în Samara, gata să simtă țesătura. Iar dacă nu erau în Samara, puteau ajunge aici cât de curând. Când atinse celălalt stâlp, Elayne se opri și primi mult mai multe aplauze decât Juilin – Nynaeve nu înțelegea de ce – și se întoarse. Ajunsă aproape de capăt, pivotă ușor, se întoarse până la jumătatea frânghiei și pivotă din nou. Și fu cât pe-aci să cadă. Nynaeve simți că o strânge cineva de gât. Încet, dar sigur, Elayne păși pe platformă, din nou în aclamațiile mulțimii.

Nynaeve înghiți în sec și începu să respire din nou, greu, știind că încă nu se terminase.

Ridicându-și mâinile deasupra capului, Elayne făcu brusc roata pe frânghie, fluturându-și cosițele negre, picioarele în pantaloni albi strălucind în lumina soarelui. Nynaeve scoase un țipăt și strânse brațul lui Luca, în timp ce fata ajunse la platforma cealaltă, făcu o tumbă și se echilibră la timp, evitând să cadă alături.

– Ce s-a întâmplat? murmură el, printre exclamațiile de uimire ale spectatorilor. Ai văzut-o făcând asta în fiecare seară, de când am plecat din Siena. Și, bănuiesc eu, prin multe alte locuri.

– Desigur, îngăimă ea.

Cu ochii ațintiți asupra lui Elayne, aproape că nici nu observă brațul pe care Luca și-l strecurase pe după umerii ei, bineînțeles nu îndeajuns de ostentativ ca să reacționeze în vreun fel. Încercase să o convingă pe fată să spună că și-a scrântit glezna, Elayne însă replicase că, după atâtea exerciții făcute cu ajutorul Puterii, acum nu mai avea nevoie de ea. Poate că, până la urmă, Juilin nu se cățărase pe toate acoperișurile în miez de noapte, dar de Elayne era sigură că nu făcuse în viața ei așa ceva.

Roata fu perfectă, ca și aterizarea, dar Nynaeve nu întoarse privirea și nici nu dădu drumul mânecii lui Luca. După inevitabila pauză pentru aplauze, Elayne se întoarse pe frânghie pentru alte pivotări, cu un picior ridicat pe care îl rotea atât de repede încât părea că îl ține întins tot timpul, și pentru un stând pe mâini în care se înălță ca o lumânare, cu vârfurile încălțărilor albe îndreptate spre cer. Și pentru un salt pe spate care făcu mulțimea să scoată un oftat, și pentru o oprire în care se echilibră în ultima clipă. Thom Merrilin o învățase asta, ca și stândul pe mâini.

Nynaeve îl zări pe Thom cu coada ochiului, cu două locuri mai în față, cu ochii pironiți pe Elayne, în vârful picioarelor. Se înfoia în pene ca un păun. Părea gata să se repeadă ca să o prindă, în caz că îi fugea piciorul. Dacă se întâmpla să

cadă, era cel puțin în parte vina lui. N-ar fi trebuit s-o învețe toate astea!

Încă o roată, două, cu picioarele ca niște fulgere, mai repede decât înainte. De partea asta Nynaeve habar nu avea! I-ar fi scos ochii lui Luca pe loc dacă acesta nu ar fi mormăit furios că Elayne o făcuse doar pentru aplauze, o ocazie nemaipomenită ca să-și frângă gâtul. Încă o pauză pentru o plecăciune la care mulțimea o aclamă din nou și, în sfârșit, Elayne coborî pe scara de frânghie.

Mulțimea o înconjură imediat. Luca și patru rândași înarmați cu bâte o încadrară numaidecât, de parcă Puterea însăși i-ar fi plantat acolo, dar nu înaintea lui Thom, cu toată șontâcăiala lui.

Nynaeve sări în sus cât putu, dar nu reuși decât să o vadă pentru o fracțiune de secundă pe Elayne. Fata nu părea înfricoșată, nici măcar surprinsă, de toate mâinile acelea care încercau să o atingă, întinzându-se printre paznicii din jurul ei. Cu capul sus, cu fața îmbujorată de efort, reuși să adopte o atitudine distantă, maiestuoasă, în timp ce se îndepărta de mulțimea entuziasmată. Nynaeve nu-și putea imagina cum putea face asta într-o astfel de costumație.

– Arată ca o afuristă de regină, mormăi insul cu un singur ochi.

Nu dăduse fuga împreună cu ceilalți, ci doar îi lăsase să treacă pe lângă el. Într-o haină simplă, ponosită, din lână gri spre negru, părea îndeajuns de solid ca să nu se teamă că va fi doborât la pământ și călcat în picioare. Și oricând gata să-și folosească sabia.

– Al naibii să fiu dacă nu-i destul de curajoasă ca să fie o afurisită de regină.

Nynaeve îl privi cum își face loc prin mulțime, dar nu pentru felul în care vorbise. Sau poate și pentru asta. Acum își amintea unde îl văzuse, chiorul cu un smoc de păr în creștetul capului, care nu putea spune două propoziții fără să adauge o înjurătură.

Uitând de Elayne – care acum era în siguranță –, Nynaeve se luă după el prin mulțime.

CAPITOLUL 38

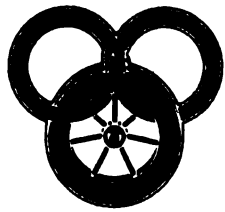

O cunoştinţă veche

Din cauza îmbulzelii, lui Nynaeve îi luă ceva timp ca să-l ajungă din urmă, mormăind de fiecare dată când primea câte un ghiont de la un bărbat care nu voia să piardă nimic din spectacol sau de la o femeie care îşi trăgea plodul cu cealaltă mână, copiii de obicei încercând să *o* tragă simultan în două direcţii diferite. Insul cu un singur ochi se opri doar în faţa şarpelui şi a leilor până când ajunse la caii-vieri. Probabil că-i văzuse mai devreme, aşa cum stăteau lângă intrarea spectatorilor. De fiecare dată când *s'redíţii* se ridicau pe labele din spate, cum făceau acum, capetele mari, cu colţi, ale adulţilor puteau fi văzute de cei de afară, dorinţa acestora de a intra devenind şi mai arzătoare.

Sub o placardă roşie, lată, pe care stătea scris VALAN LUCA cu litere înflorite, aurii, doi dintre rândaşi luau taxa de intrare celor care pătrundeau în cort printr-un spaţiu marcat de două frânghii groase, în căni mari, de sticlă transparentă groasă şi ciobită; Luca nu folosea niciodată altfel de recipiente – aşa rândaşii puteau vedea că banii sunt potriviţi fără să-i

atingă. Când cănile se umpleau, erau deșertate printr-o gaură dintr-o cutie în chingi de fier, legată atât de bine cu un lanț, încât probabil că Petra o așezase acolo înainte de primirea primului ban de argint. Alți doi rândași – lați în umeri, cu nasul rupt și cu încheieturile degetelor îngroșate, ca la bătăuși – se țineau aproape, înarmați cu bâte, pentru ca oamenii să intre pe rând. Și să stea cu ochii pe bani, bănui Nynaeve. Luca nu avea încredere în nimeni, mai ales când venea vorba de bani. De fapt, era strâns la pungă precum coaja pe măr. Niciodată nu întâlnise un om mai zgârcit.

Înaintă încet, dând din coate, spre insul cu smocul de păr cărunt în creștet. Acesta, bineînțeles, ajunsese fără probleme în rândul din față, lângă *s'redițí;* cicatricea și peticul vopsit de pe ochi erau de-ajuns, chiar și fără sabia prinsă pe spate. Acum privea animalele cenușii, uriașe, cu un zâmbet larg și cu ceea ce părea a fi uimire pe fața parcă dăltuită în piatră.

– Uno? zise Nynaeve, sperând să nu-i greșească numele.

Insul întoarse capul spre ea. După ce Nynaeve își aranjă șalul, insul o privi în față, dar fără ca ochiul lui negru să dea semne că ar fi recunoscut-o. Celălalt ochi, acoperit cu peticul roșu, o făcu să se înfioare.

Cerandin flutură bățul, strigând ceva nedeslușit și *s'redițíi* se întoarseră, Sanit, femela, punându-și labele din față pe spatele lat, rotund al lui Mer, care rămase drept. Nerin, puiul, își săltă și el labele pe spatele lui Sanit.

– Te-am văzut în Fal Dara, spuse Nynaeve. Pe urmă, în Capul Toman. După Falme. Erai cu...

Nu știa cât putea spune cu atâta lume înghesuită în jurul lor; zvonurile despre Dragonul Renăscut circulaseră prin toată Amadicia, unele chiar cu numele lui adevărat.

– Cu Rand.

Ochiul adevărat al lui Uno se îngustă – Nynaeve încercă să nu-l privească pe celălalt – și după o clipă bărbatul înclină din cap.

– Mi-aduc aminte. Niciodată nu uit o față a naibii de frumoasă. Dar parcă aveai părul altfel. Nyna?

– Nynaeve, răspunse ea scurt.

Uno clătină din cap, măsurând-o din creştet până-n tălpi şi, înainte ca Nynaeve să mai spună ceva, o înşfăcă de braţ şi o trase după el prin mulţime. Rândaşii de la intrare o recunoscură, desigur, şi inşii cu nasul spart se apropiară imediat cu bâtele gata de atac. Nynaeve le făcu semn, furioasă, să se îndepărteze în timp ce încerca să-şi elibereze braţul; încercă de trei ori, dar tot de Uno depindea dacă-i dădea drumul sau nu. Omul o ţinea ca într-un cleşte. Inşii înarmaţi cu bâte şovăiră, apoi se întoarseră agale la locurile lor când văzură că Uno o eliberează pe Nynaeve. Ştiau prea bine ce anume era mai important să păzească.

– Ce faci, ai înnebunit? strigă ea, dar Uno îi făcu semn să-l urmeze, încetinind pasul şi privind în urmă, printre cei care aşteptau să intre.

Era puţin crăcănat şi se mişca de parcă mai mult ar fi călărit decât ar fi mers pe jos. Mormăind ceva, Nynaeve îşi ridică uşor rochia şi porni după el, spre oraş.

Nu departe, alte două menajerii îşi înălţaseră corturile cafenii, iar dincolo de ele, altele şi altele, împrăştiate printre bordeiele nenumărate. Dar nici una prea aproape de zidurile oraşului. Se pare că mai marea lor, cum îi ziceau femeii pe care Nynaeve ar fi numit-o staroste – deşi niciodată nu auzise de o femeie-staroste –, interzisese apropierea lor la o distanţă mai mică de o jumătate de milă, ca să apere oraşul în caz că vreunul dintre animale scăpa de sub pază.

Pe placarda de deasupra intrării în cel mai apropiat cort scria MAIRIN GOME, cu litere înflorite, verzi-aurii. Deasupra placardei atârnau două femei, prinse cu o frânghie de un cadru înalt, sprijinit pe mai mulţi stâlpi instalaţi acolo după ce Luca îşi ridicase cortul. Caii-vieri care se vedeau de la depărtare îşi făcuseră efectul. Femeile se suceau şi se răsuceau, ducând-o pe Nynaeve cu gândul la ce-i făcuse Moghedien, reuşind şi un stând pe mâini pe frânghie. Mulţimea care aştepta cu nerăbdare în faţa cortului jupânesei Gome era aproape la fel de numeroasă ca şi cea din faţa cortului lui Luca. Nici unul din celelalte corturi nu ieşea în evidenţă cu ceva, cozile din faţa lor fiind mult mai mici.

Uno refuză să-i răspundă la întrebări, învrednicind-o doar cu câte o privire fioroasă până când ieșiră din aglomerație și ajunseră pe un drum de căruțe, plin de praf.

– Încerc să te duc într-un loc unde să putem vorbi, arde-m-ar focul, fără ca oamenii să încerce să-ți sărute tivul rochiei când or afla că-l cunoști pe afurisitul ăla de Dragon, mormăi el în cele din urmă.

Nu era nici picior de om cale de treizeci de pași, el însă tot privi în jur ca să se asigure că nu-i aude nimeni.

– Pe tot sângele și cenușa din lume, femeie! Nu știi cum sunt capetele astea seci? Jumătate din ele cred că Creatorul le vorbește în fiecare afurisită de seară, la cină, iar cealaltă jumătate crede că *el* e Creatorul!

– Jupâne Uno, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai vorbi mai frumos. Și dacă ai merge mai încet. Doar nu ne luăm la întrecere. Unde vrei să ajungi și de ce trebuie să merg cu tine?

Uno își ațintì ochiul asupra ei și zâmbi strâmb.

– Mda, acum mi-aduc și mai bine aminte de tine. Cea cu flean... cu gura mare. Ragan spunea că poți beli și omorî un afuri... un taur numai din gură, chiar dacă e la zece pași de tine. Chaena și Nangu spuneau că o poți face și de la cincizeci de pași.

Uno își încetini totuși mersul. Nynaeve se opri în loc.

– Unde și de ce?

– În oraș, răspunse el, dar nu se opri, făcându-i semn să-l urmeze. Nu știu ce nai... ce cauți aici, dar mi-aduc aminte că erai la cuțite cu femeia aia *albastră*.

Mormăind ca pentru sine, Nynaeve își adună faldurile rochiei și iuți pasul după el; numai așa putea să audă ce vorbește. Uno continuă, de parcă femeia ar fi fost lângă el tot timpul.

– Ăsta nu-i un loc potrivit pentru tine. Cred că pot aduna destui bani ca să te duc în afuri... în Tear. Se spune că acolo ar fi Dragonul, zise el și din nou privi precaut în jur. Doar dacă nu vrei să mergi pe insulă.

Se referea, probabil, la Tar Valon.

– Pace să fie dacă mint!

Uno venea dintr-un loc în care nu mai era pace de trei mii de ani; cei din Shienaran foloseau cuvântul ca pe un talisman, dar și ca înjurătură.

– Se spune că fosta Supremă Înscăunată a fost alungată. Sau chiar executată. Se spune că s-au luptat și au ars tot... Uno se opri, răsuflă adânc și făcu o grimasă. Orașul.

Pășind alături de el, Nynaeve îl privi uimită. Nu-l mai văzuse de aproape un an, schimbase doar vreo două vorbe cu el, și totuși... Oare de ce bărbații credeau mereu că o femeie are nevoie de grija unui bărbat? Bărbații nu puteau nici măcar să se încheie la cămașă fără ajutorul unei femei!

– Să știi că ne descurcăm și așa, mulțumesc. Doar dacă știi când un negustător se va opri aici cu barca lui.

– *Ne* descurcăm? Este și femeia albastră cu tine? Sau cea brună?

Se referea, probabil, la Moiraine și Verin. Uno era, cu siguranță, foarte precaut.

– Nu. Ți-aduci aminte de Elayne?

Uno înclină scurt din cap și atunci Nynaeve simți că trebuie să-l înțepe cu ceva; nimic nu părea să-l scoată din ale lui pe omul acesta, care era clar că voia să ia decizii în numele ei.

– Ai revăzut-o adineauri. Ai spus că arată ca o afurisită de regină, spuse ea imitându-i vocea aspră.

Uno se împiedică, spre satisfacția lui Nynaeve, și privi în jur atât de fioros, încât până și cele două Mantii Albe care tocmai treceau călare pe lângă ei se dădură la o parte, deși fără să arate că o fac din pricina lui.

– Fata aia? strigă el, nevenindu-i să creadă. Dar avea părul negru ca pana corbului...

Bărbatul privi părul lui Nynaeve și imediat lungi pasul, mormăind ca pentru sine:

– Afurisita aia de femeie e fiica unei regine. A unei ditamai regine! Și ea își arată picioarele în felul ăla.

Nynaeve dădu din cap aprobator.

– Voi, afurisiții ăștia care trăiți la miazăzi, sunteți al naibii de ciudați! adăugă Uno. N-aveți nici un pic de cuviință!

Cine vorbea de cuviință! Chiar dacă shienaranii se îmbrăcau cuviincios, Nynaeve tot se mai înroșea când își amintea că, în Shienar, bărbații și femeile făceau de cele mai multe ori baie împreună, ceea ce li se părea la fel de normal ca și a lua masa împreună.

– Măi omule, mama ta nu te-a învățat să vorbești frumos?

Ochiul teafăr al lui Uno se înnegură aproape la fel de mult ca și cel vopsit. Bărbatul se gârbovi imediat – în Fal Dara el, ca toți ceilalți, o trataseră ca pe o persoană de viță nobilă sau ceva pe-aproape. Sigur, acum, în rochia aceea nu prea aducea a aristocrată, și cu părul vopsit într-o culoare nefirească. Nynaeve își aranjă din nou șalul și își încrucișă brațele peste el ca să-l țină în loc. Lâna gri era teribil de incomodă pe căldura aceea uscată, deși ea nu se simțea deloc uscată; până acum nu auzise să moară cineva de cât asudase – de ce n-ar fi ea prima?

– Ce faci aici, Uno?

Bărbatul privi în jur înainte să răspundă. Nu că ar fi fost nevoie de așa ceva; drumul era puțin umblat – din când în când, câte o căruță cu boi, câțiva oameni în haine de țară sau chiar mai simple, ici și colo câte un călăreț –, nimeni nu părea dispus să se apropie de el. Arăta ca unul care ți-ar fi tăiat beregata doar dacă îl priveai mai insistent.

– Femeia albastră ne-a dat un nume în Jehannah și ne-a spus să așteptăm acolo până la noi instrucțiuni, dar femeia din Jehannah era moartă și îngropată când am ajuns noi. O femeie bătrână. A murit în somn și nici una dintre rudele ei nu auzise numele femeii albastre. Pe urmă, Masema a început să le vorbească oamenilor și... În fine, n-avea nici un rost să rămânem acolo în așteptarea unor ordine pe care n-aveam cum să le primim. Am rămas aproape de Masema fiindcă ne dă destul ca să avem din ce trăi, deși nimeni, în afară de Bartu și Nengar, nu-i ascultă prostiile, zise Uno clătinându-și enervat smocul de păr.

Pe neașteptate, Nynaeve își dădu seama că Uno nu folosise nici un cuvânt mai colorat, dimpotrivă, arăta de parcă și-ar fi înghițit limba.

– Mda, treacă de la mine, spuse ea, oftând. Poți să mai folosești câte un cuvânt nelalocul lui. Unul la două propoziții.

Uno îi zâmbi atât de recunoscător, încât lui Nynaeve îi veni să-și ridice exasperată brațele.

– Cum se face că Masema are bani, și voi nu? întrebă ea, amintindu-și de Masema, un ins oacheș, acru, căruia nimeni și nimic nu-i erau pe plac.

– Păi, el e afurisitul de Profet pe care toată lumea vine să-l asculte. Vrei să-l vezi și tu?

Uno părea că își numără propozițiile. Nynaeve trase adânc aer în piept; omul lua tot ce-i spunea ea la propriu.

– Ar putea să-ți găsească o afurisită de barcă, dacă ai nevoie de așa ceva. În Ghealdan, de obicei toată lumea îi face pe plac Profetului. Nu, mai curând el *are grijă*, într-un fel sau altul, să i se facă pe plac. A fost un oștean destoinic – cine ar fi crezut că o să ajungă Profet?

Uno cuprinse cu privirea încruntată toate satele și toți oamenii, chiar și corturile și orașul din fața lor. Nynaeve șovăi. Temutul Profet, care atâța mulțimile și îndemna la revoltă, era Masema? Dar el *anunța* venirea Dragonului Renăscut. Ajunseseră aproape de intrarea în oraș și mai era ceva timp până să o lase pe Birgitte să tragă cu arcul spre ea. Luca fusese mai mult decât dezamăgit că femeia insistase să i se spună Maerion. Dacă Masema *le găsea* o barcă să meargă în josul râului... Poate chiar azi. Pe de altă parte, trebuia *să țină cont* și de revolte. Dacă zvonurile le exagerau de zece ori, atunci numai câteva sute muriseră în târgurile și orașele dinspre miazănoapte. Numai câteva sute.

– Numai să nu-i amintești că ai vreo legătură cu afurisita aia de insulă, continuă Uno, privind-o cu atenție.

Acum că se gândea mai bine, Nynaeve își dădu seama că Uno probabil nu știa care era adevărata ei legătură cu Tar Valon. Femeile mergeau acolo fără să devină Aes Sedai, după ajutor sau răspunsuri. Uno era conștient că Nynaeve era implicată în ceva, dar numai atât.

– Nu e mai prietenos cu femeile de acolo decât Mantiile Albe. Dacă-ți ții închisă afurisita aia de gură, probabil că o să

lase de la el. Pentru cineva care vine din același sat cu Dragonul, Masema va pune chiar să se *construiască* o afurisită de barcă.

Oamenii se îndesiseră la porțile orașului, flancate de turnuri joase, cenușii, bărbați și femei intrând și ieșind, pe jos sau călare, în tot felul de veșminte, de la zdrențe la haine și rochii de mătase brodate. Porțile, groase și legate în fier, stăteau deschise sub paza unei duzini de lăncieri în armuri și coifuri de oțel rotunde, cu marginile plate. De fapt, paznicii acordau mai multă atenție celor șase Mantii Albe care se preumblau în apropiere. Bărbații în haine albe și platoșe sclipitoare erau cei care stăteau cu ochii pe cei care intrau și ieșeau din oraș.

- Mantiile Albe provoacă multe neplăceri? întrebă ea încet.

Uno își țuguie buzele ca și cum ar fi vrut să scuipe, se uită la ea și se răzgândi.

– Unde nu provoacă? Era o femeie care făcea tot felul de scamatorii într-una dintre menajeriile astea, iuțeală de mână și altele. Acum patru zile, o ceată de tembeli a făcut praf menajeria.

Valan Luca nu pomenise nimic despre asta!

– Pacea mamei lor! De fapt, pe femeie o voiau. Spuneau că e Aes Sedai, șopti Uno, încruntându-se spre oamenii care treceau pe lângă ei. Și Iscoadă. Am auzit că i-au frânt gâtul în timp ce o duceau la spânzurătoare, dar tot i-au atârnat cadavrul în știreng. Masema le-a decapitat pe căpeteniile cetei, deși totul a fost pus la cale de afurisitele astea de Mantii Albe.

Încruntătura lui se potrivea cu ochiul roșu vopsit pe petic.

– Prea mulți oameni au fost spânzurați și decapitați, dacă vrei să știi afurisita mea de părere. Afurisitul de Masema e la fel de rău ca și afurisitele de Mantii Albe când vine vorba să găsească o Iscoadă sub fiecare afurisită de piatră.

– O dată la două propoziții, murmură Nynaeve și bărbatul chiar se înroși.

– Nu știu ce să spun, mormăi el. Nu te pot duce acolo. Jumătate din oraș e în sărbătoare, jumătate e cuprins de revoltă, cu hoți la fiecare al treilea pas, iar femeile nu pot ieși din casă după ce se întunecă.

Uno părea mai scandalizat de ultima parte; în Shienar femeile erau în siguranță peste tot, la orice oră – mai puțin când era vorba de troloci și Myrdraali, desigur –, și orice bărbat avea grijă să nu se întâmple nimic rău.

– Nu-i sigur. Te duc înapoi. Revin când am să găsesc ceva.

Asta o făcu să se hotărască. Trăgându-și brațul înainte ca Uno să-l apuce cum trebuie, Nynaeve iuți pasul spre porțile orașului.

– Hai, Uno, nu te mai codi. Dacă te mai codești mult, nu mă mai ajungi din urmă.

Uno alergă după ea, bodogănind despre încăpățânarea femeilor. În clipa în care înțelese care era subiectul și că interdicția ei privind cuvintele nepotrivite nu era valabilă dacă vorbea singur, Nynaeve încetă să-l mai asculte.

CAPITOLUL 39

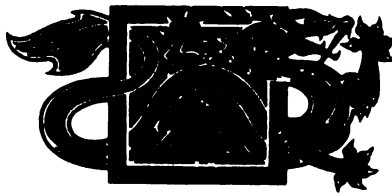

Întâlniri neașteptate în Samara

Mantiile Albe de la porțile orașului nu le acordară lui Uno și lui Nynaeve mai multă atenție decât celor care se perindau pe-acolo, adică o privire rece, bănuitoare, rapidă, dar îndeajuns de scrutătoare. Numărul mare de oameni le îngreuna misiunea, poate și paznicii în armură. Nu că ar fi avut și alte motive decât cele știute numai de ea. Inelul Marelui Șarpe și inelul de aur, greu al lui Lan erau ascunse în punga ei – decolteul adânc nu-i permitea să le poarte prinse de șnur –, dar într-un fel se aștepta ca Mantiile Albe să oprească din instinct o femeie instruită în Turn. Ușurarea ei fu aproape palpabilă când ochii aceia de gheață, implacabili trecură de ea.

Soldații le acordară la fel de puțină atenție după ce Nynaeve își rearanjă șalul. Privirea încruntată a lui Uno i-ar fi putut îndemna să-și întoarcă ochii spre Mantiile Albe, bărbatul însă nici nu avea motive să se încrunte. Era treaba ei.

Își netezi șalul de lână gri și își prinse capetele de brâu. Șalul întins îi scotea în evidență sânii mai mult decât ar fi vrut ea și chiar îi arăta un pic din decolteu, dar acum se simțea

mult mai acoperită. Cel puțin nu trebuia să-și mai facă griji că șalul îi va aluneca de pe umeri. Așa însă îi era și mai cald. Aerul părea totuși să se mai răcorească. Nu erau chiar atât de departe de Ținutul celor Două Râuri.

De data aceasta, Uno o așteptă să-l ajungă din urmă. Nynaeve nu-și dădea seama dacă o făcea din pură curtoazie – pe fața lui brăzdată de cicatrice se citea mult *prea* multă răbdare –, fapt e că intrară împreună în Samara. În plin haos.

Zarva domnea pretutindeni, fără ca vreun sunet să se distingă într-un fel sau altul. Străzile pavate erau înțesate de oameni, care treceau pe lângă cârciumi cu acoperișul de ardezie sau grajduri cu acoperișul de stuf, hanuri cu firme simple precum Taurul Albastru sau Gâsca Dansatoare, prăvălii cu firme fără cuvinte, doar un cuțit și o pereche de foarfeci, o oală, o lampă sau o cizmă. Nynaeve văzu fețe la fel de palide ca ale andorezilor și la fel de oacheșe ca ale Seminției Mării, unele curate, altele murdare, și haine cu gulerul înalt, cu gulerul jos, fără guler, închise sau deschise la culoare, simple sau brodate, ponosite sau aproape noi, în stiluri ciudate sau familiare. Un ins cu o barbă neagră în furculiță purta mai multe lanțuri de argint pe deasupra unui surtuc albastru, iar doi cu părul împletit – *bărbați*, cu o cosiță neagră pe deasupra fiecărei urechi, care le trecea de umeri! – aveau clopoței din alamă cusuți de mânecile hainei roșii și de cizmele cu carâmbul întors. Chiar dacă nu știa din ce țară provin, Nynaeve își dădu seama că nu erau niște nătărăi; privirea lor era la fel de aspră și de iscoditoare ca a lui Uno și purtau săbii încovoiate prinse în spate. Un bărbat cu pieptul gol, cu o eșarfă de un galben-deschis, cu pielea mai cafenie decât lemnul vechi și cu mâinile pline de tatuaje complicate, arăta a Om al Mării, deși nu purta nici cercei și nici un inel în nas.

Femeile erau la fel de diferite, cu părul de toate nuanțele, de la negru ca pana corbului până la un blond foarte deschis, aproape alb, împletit sau adunat, lăsat liber, tuns scurt, până la umeri, până în talie, rochii vechi, de lână, rochii de in sau de mătase lucioasă, gulere până în bărbie, din dantelă sau brodate, și decolteuri la fel de adânci precum cel pe care îl ascundea

ca. Văzu chiar și o domană cu fața arămie, într-o rochie roșie aproape străvezie, care o acoperea până la gât și nu ascundea aproape nimic! Se întrebă cât de în siguranță putea fi acea femeie după lăsarea întunericului. Sau chiar în plină zi.

Mantiile Albe și oștenii care apăreau din când în când în acea masă de oameni arătau copleșiți, căznindu-se să-și croiască drum ca toți ceilalți. Care cu boi sau căruțe trase de cai înaintau ca melcul prin păienjenișul de străzi, purtătorii de lectice îi împingeau fără milă pe cei care le stăteau în cale și, din când în când, o trăsură lăcuită, trasă de patru sau șase cai, împodobiți cu pene, încerca să-și facă loc, precedată de un servitor în livrea și de gărzi cu coifuri de oțel care puneau oamenii pe fugă. Muzicanți cântau la fiecare colț, din fluier, țiteră sau timpanon, asta dacă nu cumva locul era deja ocupat de un jongler sau un acrobat – a căror îndemânare nu avea cum să-i deranjeze pe Thom sau pe frații Chavana –, întotdeauna însoțiți de un bărbat sau de o femeie care îi îndemnau pe trecători să arunce un ban într-o pălărie. Peste tot cerșetori în zdrențe, care trăgeau oamenii de mânecă și întindeau câte o mână nespălată, și vânzători ambulanți, înarmați cu tăvi pline cu de toate, de la ace la panglici și pere, strigătele lor pierzându-se în larma din jur.

Nynaeve simțea cum îi vuiește capul când Uno o trase pe o stradă mai îngustă, unde doar prin comparație părea a fi mai puțină lume. Se opri ca să-și aranjeze hainele, după înghesuiala de până acum, înainte să-l urmeze. Aici era parcă mai puțin zgomot. Fără muzicanți sau acrobați și cu mai puțini vânzători ambulanți sau cerșetori. Aceștia din urmă se fereau de Uno, chiar și după ce el aruncă un pumn de bănuți unei cete de pușteni speriați, fapt pentru care Nynaeve nu le găsi nici o vină. Omul pur și simplu nu părea a fi genul... caritabil.

Clădirile orașului păreau uriașe față de aceste drumuri înguste, chiar dacă aveau doar două sau trei nivele, acoperindu-le cu umbra lor. Dar lumina cerului era încă suficientă, căci până la căderea serii mai erau câteva ore. Destul timp ca să ajungă la spectacol. Dacă mai era cazul. Cu puțin noroc, se puteau îmbarca până la apusul soarelui.

Nynaeve tresări când un alt shienaran li se alătură pe neașteptate, cu sabia prinsă în spate și ras în cap, cu excepția unui smoc de păr, un bărbat cu părul negru, doar cu câțiva ani mai în vârstă decât ea. Uno le făcu cunoștință fără să încetinească pasul.

– Pacea fie cu tine, Nynaeve! spuse Ragan, pielea feței lui întunecate încrețindu-se în jurul unei cicatrice albe, triunghiulare.

Expresia îi rămase aspră chiar și atunci când zâmbi; Nynaeve încă nu văzuse un shienaran blând. Oamenii blânzi nu supraviețuiau în Mana Pustiitoare, nici bărbații, nici femeile.

– Mi-aduc aminte de tine. Dar parcă aveai părul de altă culoare, nu? Nu contează. N-ai teamă. Te vom duce la Masema și oriunde vrei să mergi după aceea. Numai să nu pomenești nimic de Tar Valon în prezența lui.

Nimeni nu se uita la el, Ragan însă coborî vocea pentru orice eventualitate.

– Masema crede că Turnul va încerca să-l controleze pe Dragon.

Nynaeve clătină din cap. Alt țicnit care voia să aibă grijă de ea. Cel puțin ăsta nu încerca să o țină de vorbă; cum era în toane rele, i-ar fi spus câteva chiar dacă nu ar fi făcut decât să-și spună părerea despre vreme. Avea fața ușor umedă, ceea ce nu era de mirare, fiind obligată să poarte șalul pe o căldură sufocantă. Își aminti brusc ce-i spusese Uno despre Ragan, ce credea el despre limba ei ascuțită. Îi aruncă o privire scurtă, și Ragan trecu imediat în partea cealaltă a lui Uno, ca și cum ar fi vrut să se pună la adăpost, și o privi îngrijorat. Bărbații ăștia!

Străzile deveniră mai înguste și, deși clădirile de piatră care le străjuiau erau la fel de mari, cele mai multe erau cu spatele la drum, lăsând privirii doar ziduri cenușii, decolorate de soare, care nu puteau ascunde decât curți de dimensiuni reduse. În cele din urmă, intrară pe o alee pe care de-abia încăpeau toți trei. În capătul celălalt, aștepta o trăsură lăcuită și aurită, înconjurată de mai mulți bărbați în armură. Imediat, la jumătatea drumului dintre ei și trăsură, mai mulți inși se înșiruiră de o parte și de alta a aleii. Purtând haine fiecare de

altă culoare, cei mai mulți erau înarmați cu bâte, lănci sau săbii, la fel de diferite ca și veșmintele lor. Poate era o bandă de cartier, dar, întrucât nici unul dintre shienarani nu încetini pasul, n-o făcu nici Nynaeve.

– Strada din față va fi plină de nătărăi care speră să-l vadă măcar o clipă pe Masema la o afurisită de fereastră, îi șopti Uno. Singura cale de a pătrunde acolo este prin spate.

Uno tăcu în clipa în care se apropiară de cei care așteptau. Doi dintre ei erau oșteni cu coifuri de oțel și cămăși de zale, cu săbii la șold și lănci în mână, dar nu ei, ci ceilalți îi priviră atent pe cei trei nou-veniți și își atinseră armele. Aveau privirea pătrunzătoare, fixă, aproape fioroasă. Pentru prima oară în viață Nynaeve ar fi preferat să vadă un rânjet onest. Oamenilor ăstora nu le păsa dacă era femeie sau cal.

Fără să scoată o vorbă, Uno și Ragan își desfăcură săbiile prinse de spate și le înmânară împreună cu pumnalele unui ins bucălat la față care, după surtucul și pantalonii din lână albastră, de calitate, părea să fi fost negustător cândva. Hainele fuseseră bune cândva; erau curate, dar purtate și boțite, de parcă stăpânul lor ar fi dormit în ele o lună întreagă. Era clar că-i recunoscuse pe shienarani și, cu toate că se încruntă la vederea ei, mai ales când îi văzu cuțitul de la cingătoare, le făcu semn cu capul să intre pe o poartă îngustă, de lemn, din zidul de piatră. Acesta fusese poate momentul cel mai derutant; nimeni nu scoase un sunet.

De cealaltă parte a zidului era o curte mică în care buruienile își făceau loc prin pavaj. Casa înaltă, de piatră – trei nivele, de un cenușiu-pal, cu ferestre late, cornișe și frontoane spiralate, cu acoperișul de țiglă –, probabil că era una dintre cele mai frumoase din Samara. După ce poarta se închise în urma lor, Ragan spuse încet:

– Au fost mai multe atentate la viața Profetului.

De-abia acum își dădu seama Nynaeve că Ragan le explica de ce le fuseseră luate armele.

– Dar voi îi sunteți prieteni, protestă ea. L-ați urmat pe Rand până la Falme împreună.

Nu avea de gând să-i spună Seniorul Dragon.

– Tocmai de asta ne-au şi lăsat să intrăm, replică Uno sec. Ţi-am spus că noi nu vedem toate lucrurile... aşa cum le vede Profetul.

Pauza pe care o făcuse şi privirea scurtă aruncată în urmă, spre poartă, ca să vadă dacă nu cumva îi ascultă cineva, vorbeau de la sine. Până atunci îl numiseră Masema. Evident că Uno nu era omul care să-şi ţină limba în frâu prea uşor.

– Ai grijă ce spui, măcar de data asta, o sfătui Ragan. Doar aşa ai să obţii ceea ce vrei.

Nynaeve încuviinţă din cap cât putut ea de graţios – se supunea raţiunii atunci când era cazul, chiar dacă Ragan nu avea nici un drept să-i atragă atenţia –, iar cei doi bărbaţi schimbară priviri neîncrezătoare. Cu prima ocazie, avea să-i vâre pe ăştia doi într-un sac, împreună cu Thom şi Juilin, şi să le tragă o bătaie soră cu moartea.

Deşi clădirea arăta bine, bucătăria era plină de praf şi pustie, mai puţin o femei osoasă, cu părul cărunt, rochia ei gri, ponosită şi şorţul alb fiind singurele lucruri curate pe care le vedea acolo. Sugându-şi măselele, bătrâna de-abia îşi desprinse ochii de la oala cu supă de pe focul mic dintr-unul din sobele masive de piatră. Două oale îndoite atârnau de nişte cârlige unde ar mai fi încăput alte douăzeci, iar pe masa lată se afla un vas de lut, crăpat, pe o tavă dată cu lac albastru.

Dincolo de bucătărie, pereţii erau împodobiţi cu tapiserii scumpe. În ultimul an, Nynaeve începuse să se cam priceapă la aşa ceva, drept care pentru ea aceste scene de vânătoare de cerbi, urşi şi porci mistreţi, urmate de petreceri, erau reuşite, dar nu ieşite din comun. De-a lungul coridoarelor se înşiruiau scaune, mese şi scrinuri, date cu lac roşu-închis şi incrustate cu sidef. Şi tapiseriile, şi mobilierul erau pline de praf, iar peste podeaua acoperită cu plăci de ceramică cineva dăduse cu mătura fără prea multă tragere de inimă. Pânze de păianjen împodobeau colţurile şi cornişele tavanului înalt, de ghips.

Alţi servitori nu mai erau – de fapt, nu mai văzură pe nimeni – până dădură de un ins slăbănog care şedea pe podea lângă o uşă deschisă, într-o haină de mătase roşie, soioasă, prea mare pentru el, care nu se asorta deloc cu o cămaşă la fel

de murdară și pantaloni de lână purtați și răspurtați. Una din cizmele lui crăpate avea o gaură mare în talpă; prin vârful celeilalte i se vedea un deget. Insul ridică o mână și șopti:

– Lumina să se pogoare asupra voastră și lăudat fie numele Dragonului?

Cuvintele lui, rostite pe un ton plângăreț, sunau a întrebare, insul strâmbându-și fața îngustă, la fel de nespălată ca și cămașa, dar ceea ce spuse în continuare o lămuri pe Nynaeve că așa vorbea el.

– Profetul nu poate fi deranjat acum? Este ocupat? Va trebui să așteptați un pic?

Uno înclină din cap, semn că are răbdare, iar Ragan se sprijini de perete; mai trecuseră prin asta.

Nynaeve nu știa la ce să se aștepte de la Profet, nici măcar acum când aflase cine era, dar în nici un caz la atâta murdărie. Supa aceea mirosea a varză cu cartofi, nici pe departe ca hrana unui om care avea întregul oraș la picioarele lui. Și doar doi servitori, amândoi proveniți probabil din cele mai amărâte colibe din afara orașului.

Paznicul numai piele și os, dacă asta era – nu avea nici o armă; poate că Profetul nici nu avea încredere în el –, păru că nu se sinchisește când Nynaeve se dădu mai aproape ca să privească prin ușa deschisă. Bărbatul și femeia dinăuntru se potriveau ca nuca în perete. Masema își răsese chiar și smocul de păr din creștetul capului, iar surtucul lui era dintr-o lână cafenie, simplă, boțită bine, dar curată; cizmele lui cu carâmbul mare păreau răspurtate. Ochii adânciți în orbite îi transformau privirea acră într-o încruntătură, iar pe fața oacheșă i se zărea o cicatrice ca un triunghi mai deschis al culoare, aidoma cicatricei lui Ragan, numai că puțin mai șterșă din cauza anilor și un pic mai aproape de ochi. Femeia, într-o elegantă rochie de mătase albastră, brodată cu fir de aur, se apropia de vârsta mijlocie și era cât se poate de atrăgătoare, în ciuda nasului parcă prea lung. Un fileu albastru, simplu îi ținea părul negru care i se revărsa până aproape de talie; purta un colier gros de aur și o brățară pe măsură, iar aproape fiecare deget îi era împodobit cu inele cu pietre prețioase. În timp ce

Masema părea gata să se repeadă la orice, rânjind, femeia emana grație și discreție.

– ... Atât de mulți te urmează oriunde te duci, încât, la sosirea ta, ordinea pur și simplu dispare, spunea ea. Oamenii nu mai sunt în siguranță nici măcar pe proprietatea lor...

– Dragonul a rupt toate legăturile legii, toate legăturile stabilite de bărbații și femeile muritoare, răspunse Masema înfierbântat, dar nu și furios. Profețiile spun că Dragonul va rupe toate lanțurile și chiar așa se întâmplă. Strălucirea Dragonului ne va apăra de Umbră.

– Nu Umbra e cea care amenință aici, ci cei care te fură și îți dau în cap. Unii dintre cei care te urmează, mulți, cred că pot lua tot ce doresc de la cei care au, fără să plătească sau fără să li se dea voie.

– Există dreptate în viața de apoi, când ne naștem din nou. Grija față de lucrurile acestei lumi e inutilă. Dar fie precum spui. Dacă dorești dreptate pe lumea asta, așa să fie, zise el ținându-și buzele disprețuitor. De acum încolo celui care fură i se va tăia mâna dreaptă. Cel care se leagă de o femeie, cel care jignește o femeie sau comite o crimă va fi spânzurat. Femeia care fură sau comite o crimă va fi biciuită. Dacă cel care acuză găsește doisprezece oameni care îi susțin acuzația, sentința va fi dusă la îndeplinire. Așa să fie.

– Cum ți-e vrerea, murmură femeia.

Eleganța și discreția îi rămaseră pe chip, dar glasul îi părea nesigur. Nynaeve nu știa ce prevedea legea din Ghealdan, dar nu credea că putea fi atât de aproximativă. Femeia trase adânc aer în piept.

Mai e și problema hranei. E din ce în ce mai greu să hrănim atâția oameni.

– Fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil care îmbrățișează cauza Dragonului trebuie să aibă burta plină. Așa trebuie! Unde e aur e și hrană. Și e atât de mult aur în lumea asta. Și prea mult interes față de aur, spuse Masema clătinând din cap cu furie.

Furia nu îi era adresată ei, ci lumii în general. Masema părea că-i caută pe cei interesați de aur ca să-și reverse furia asupra lor.

– Seniorul Dragon a Renăscut. Umbra atârnă deasupra lumii și numai Seniorul Dragon ne poate salva. Numai credința în Seniorul Dragon, ascultarea, supunerea în fața cuvântului Seniorului Dragon. Toate celelalte sunt inutile, chiar și acolo unde nu este vorba de blasfemie.

– Binecuvântat fie numele Seniorului Dragon întru Lumină! replică femeia prea repede ca să nu dea impresia că e o formulă învățată pe de rost. Problema nu se rezumă doar la aur, Seniore Profet. Găsirea și transportarea hranei în cantități suficiente...

– Nu sunt Senior, o întrerupse el din nou, de data aceasta furios.

Se aplecă spre femeie, cu buzele pline de salivă și, cu toate că expresia nu i se schimbă, mâinile i se contractau de parcă ar fi vrut să înșface rochia femeii.

– Nu există alt Senior decât Seniorul Dragon, în care sălășluiește Lumina, iar eu sunt doar o voce umilă a Seniorului Dragon. Să nu uiți asta! De viță nobilă sau nu, blasfematorii trebuie pedepsiți!

– Iartă-mă, murmură femeia împodobită cu atâtea giuvaiere, făcând o reverență mai potrivită la curtea unei regine. Așa e precum spui. Nu există alt Senior decât Seniorul Dragon, iar eu sunt doar o susținătoare umilă a Seniorului Dragon – binecuvântat fie numele Seniorului Dragon! – care a venit să se împărtășească din înțelepciunea și cuvântul Profetului.

Ștergându-și gura cu dosul mâinii, Masema deveni brusc foarte rece.

– Porți prea mult aur. Nu te lăsa amăgită de cele lumești. Aurul nu înseamnă nimic. Seniorul Dragon înseamnă totul.

Numaidecât femeia începu să-și scoată inelele de pe degete și, cât ai clipi din ochi, insul scheletic ajunse lângă ea, scoase o pungă din buzunarul hainei și i-o vârî sub nas ca să aibă unde să le pună. Brățara și colierul urmară aceeași cale.

Nynaeve îl privi pe Uno și ridică dintr-o sprânceană.

– Fiecare bănuț merge la săraci, îi zise el cu o voce joasă, abia auzită. Sau la cei care au nevoie. Dacă nu i-ar fi dat casa asta un afurisit de negustător, acum Profetul ar sta într-un afurisit de grajd sau într-una dintre colibele alea din afara orașului.

– Chiar și hrana o dăruiește, spuse Ragan la fel de încet. Până nu de mult, îi aduceau o mulțime de feluri de mâncare, ca unui rege, până când s-a aflat că Profetul dăruiește totul, nu păstrează decât puțină pâine, supă și tocană. Și de-abia dacă se atinge de vin.

Nynaeve clătină din cap. Mda, era și ăsta un mod de a face rost de bani pentru cei săraci. Să-i iei de la cei care *nu* sunt săraci. Sigur, așa toată lumea ajungea săracă până la urmă, dar cel puțin sistemul funcționa o vreme. Se întrebă dacă Uno și Ragan știau toate dedesubturile. Cei care pretindeau că strâng bani ca să-i ajute pe alții adesea păstrau ceva și pentru ei sau se bucurau de puterea pe care o dobândeau astfel, mult prea mult. Îl aprecia mai mult pe cel care dădea un ban din propriul buzunar decât pe cel care lua cu de-a sila o coroană de aur de la altul. Și nu avea nici o considerație pentru cei care își abandonau fermele și prăvăliile ca să-l urmeze pe acest... pe acest „Profet", fără să aibă habar ce vor mai pune pe masă.

Dincolo, femeia făcu o reverență și mai adâncă, plecându-și capul.

– Până când voi avea din nou onoarea de a mă bucura de cuvântul și sfatul Profetului, Lumina să-l binecuvânteze pe Seniorul Dragon!

Masema o expedie cu un gest scurt, uitând aproape imediat de ea. Îi văzuse pe cei trei pe coridor și acum se uita la ei cu toată plăcerea pe care o putea exprima figura lui aspră. Dacă era vorba de plăcere. Femeia părăsi încăperea maiestuos, părând că nici nu-i observă pe Nynaeve și pe cei doi bărbați. Nynaeve pufni din nas când slăbănogul în haină roșie le făcu semn nerăbdător să intre. Pentru cineva care tocmai renunțase la bijuterii de nevoie, femeia se retrăsese cu multă demnitate.

Insul numai piele și os o șterse la locul lui de lângă ușă în timp ce Masema se saluta cu Uno și Ragan după obiceiul celor din Ținuturile de la Hotare, strângându-și antebrațele.

– Pacea să se-ngrijească de sabia ta! zise Uno, urmat imediat de Ragan.

– Pacea să se-ngrijească de Seniorul Dragon, iar Lumina să ne învăluie pe toți!

Nynaeve își ținu răsuflarea. Sensul cuvintelor lui Masema era mai mult decât clar; *Seniorul Dragon* era izvorul Luminii. Și mai avea tupeul să vorbească de blasfemia altora!

– Ați dat în sfârșit de Lumină? întrebă Masema.

– Mergem în Lumină, răspunse Ragan precaut. Ca întotdeauna.

Uno rămase tăcut, cu fața lipsită de expresie.

Răbdarea și oboseala se întrepătrundeau ciudat pe chipul dezagreabil al lui Masema.

– Numai prin Seniorul Dragon se ajunge la Lumină. La sfârșit, veți vedea Calea și Adevărul, căci l-ați văzut pe Seniorul Dragon și numai cei al căror suflet e înghițit de Umbră pot vedea fără să creadă. Voi nu sunteți așa. Voi veți crede.

În ciuda căldurii și a șalului de lână, Nynaeve simți cum i se face pielea ca de găină. Glasul lui Masema suna absolut convingător și, privindu-l de aproape, femeia văzu o licărire în ochii lui aproape negri vecină cu nebunia. Masema își trecu privirea peste ea, și Nynaeve simți cum îi înțepenesc genunchii. Pe lângă el, cel mai turbat dintre membrii Mantiilor Albe părea un mieluțel. Inșii aceea de pe alee erau doar o copie palidă a stăpânului lor.

– Tu, femeie. Ești gata să vii spre Lumina Seniorului Dragon, lepădându-te de păcat și de nevoile trupului?

– Merg în Lumină cât de bine pot, răspunse ea, iritată că era nevoită să vorbească la fel de precaut precum Ragan.

„Păcat? Cine se credea ăsta?"

– Ești prea preocupată de nevoile trupului, zise Masema, arzând-o cu privirea care i se opri asupra rochiei roșii și a șalului strâns pe ea.

– Ce vrei să spui cu asta?

Uno făcu ochii mari de uimire, iar Ragan încercă să o facă să tacă, însă Nynaeve mai degrabă și-ar fi luat zborul decât să se oprească.

– Crezi că ai dreptul să-mi spui cum să mă îmbrac?

Înainte să-şi dea seama ce face, îşi desfăcu şalul şi îl înfăşură pe coate; era mult prea cald.

– Nici un bărbat nu are dreptul ăsta asupra mea sau asupra oricărei alte femei! Nu-i treaba ta nici dacă aş vrea să merg în *pielea goală!*

Masema îi contemplă sânii o clipă – nici măcar o fărâmă de admiraţie nu-i lumină ochii adânci, doar dispreţ –, apoi o privi în faţă. Ochiul teafăr şi cel vopsit al lui Uno păreau la fel, privind în gol, în timp ce Ragan tresări, sigur mormăind ceva în sinea lui.

Nynaeve înghiţi în sec. Îşi ţinuse gura şi de data asta! Pentru prima oară în viaţă, regreta cu adevărat că vorbise fără să gândească. Dacă omul ăsta putea hotărî să i se taie mâna cuiva, să fie spânzurat cineva, cu doar un simulacru de judecată, ce altceva mai putea să facă? Îşi dădu seama că era îndeajuns de furioasă ca să poată conduce Puterea.

Dar dacă făcea asta... Dacă Moghedien sau surorile Negre *erau* în Samara... „Dar dacă n-o fac...!" Ar fi vrut să se acopere cu şalul până sub bărbie. Dar nu în timp ce Masema se uita ţintă la ea. Ceva din străfundurile minţii ei îi striga să nu meargă cu prostia până la capăt – numai bărbaţii puneau mândria înaintea raţiunii –, dar înfruntă privirea lui Masema, chiar dacă se feri să înghită din nou în sec.

Masema făcu o grimasă.

– Astfel de veşminte sunt purtate ca să-i ispitească pe bărbaţi, nu pentru alt motiv.

Nynaeve nu putea înţelege de ce vocea lui era în acelaşi timp şi rece, şi impetuoasă.

– Poftele trupeşti distrag gândurile de la Seniorul Dragon şi de la Lumină. M-am gândit să interzic rochiile care distrag privirea şi gândurile bărbaţilor. Femeile care îşi pierd timpul ispitindu-i pe bărbaţi şi bărbaţii care le ispitesc pe femei vor fi pedepsiţi până vor înţelege că numai prin contemplarea desăvârşită a Seniorului Dragon şi a Luminii se pot bucura cu adevărat de viaţă.

Masema nu se mai uita la ea. Privirea aceea întunecată, arzătoare trecea prin ea spre ceva îndepărtat.

– Cârciumile și toate prăvăliile care vând băuturi tari, toate locurile care distrag gândurile oamenilor de la contemplația desăvârșită vor fi închise și arse din temelii. Am frecventat astfel de locuri în zilele în care păcătuiam și eu alături de alții, dar acum regret din toată inima, așa cum ar trebui să-și regrete toți greșelile. Nu există decât Seniorul Dragon și Lumina! Restul e iluzie, o capcană întinsă de Umbră!

– Ea este Nynaeve al'Meara, zise Uno repede, profitând de clipa în care Masema își trăgea răsuflarea. Din Emond's Field, care se află în Ținutul celor Două Râuri, de unde se trage Seniorul Dragon.

Masema întoarse încet capul spre bărbatul cu un singur ochi, iar Nynaeve profită de ocazie ca să-și aranjeze șalul cum era înainte.

– A fost la Fal Dara cu Seniorul Dragon, și la Falme. Seniorul Dragon a salvat-o la Falme. Seniorul Dragon ține la ea ca la o mamă.

Dacă ar fi fost în altă parte, Nynaeve i-ar fi spus vreo două și poate i-ar fi înroșit urechile. Rand *nu* o salvase – nu chiar – și era doar cu câțiva ani mai mare decât el. Auzi, ca la o mamă! Masema se întoarse din nou spre ea. Lumina intensă care îi ardea în ochii mai înainte nici nu se compara cu cea de acum. Ochii îi erau aproape incandescenți.

– Nynaeve. Da, spuse el și începu să vorbească repede: Da! Mi-aduc aminte și de numele tău, și de fața ta. Binecuvântată ești între femei, Nynaeve al'Meara, la fel ca mama Seniorului Dragon, căci ai văzut cum crește Seniorul Dragon. Ai avut grijă de Seniorul Dragon când era mic.

Masema o apucă strâns de brațe făcând-o să tresară de durere, dar parcă nu-și dădea seama de ce se întâmplă.

– Vei vorbi mulțimii despre copilăria Seniorului Dragon, despre primele lui cuvinte înțelepte, despre miracolele care l-au însoțit. Lumina te-a trimis aici ca să-l slujești pe Seniorul Dragon.

Nynaeve nu știa ce să spună. Ea, una, *nu* văzuse nici un miracol care să-l însoțească pe Rand. *Auzise* unele lucruri, în Tear, dar ceea ce făcea un ta'veren nu prea era miracol. Chiar și ceea ce se întâmplase la Falme avea o explicație rațională. Într-un fel. Cât despre cuvintele înțelepte, primul pe care îl auzise de la el fusese promisiunea solemnă de a nu mai arunca în nimeni cu pietre, după ce îi înroșise fundul bine. De atunci nu își amintea să mai fi auzit un cuvânt pe care să-l considere înțelept. Oricum, dacă Rand ar fi dat sfaturi înțelepte din leagăn, dacă cerul ar fi fost brăzdat de comete noaptea și de tot felul de apariții misterioase în timpul zilei, tot n-ar fi stat cu nebunul ăsta.

– Am nevoie de o barcă, zise ea cu prudență. Ca să ajung la el. La Seniorul Dragon.

Numele i se lipi de limbă, de-abia își propusese să nu-l rostească, dar probabil că despre Rand nu se putea vorbi ca despre „el" în prezența Profetului. „Sunt practică. Atâta tot." „Bărbatul e un stejar, femeia o salcie", era o zicală. Stejarul se lupta cu vântul și cădea frânt, în timp ce salcia se apleca ori de câte ori era nevoie și astfel supraviețuia. Ceea ce nu însemna că ei, una, îi plăcea să se aplece.

– El... Seniorul Dragon... este în Tear. Seniorul Dragon m-a chemat acolo.

– Tear.

Masema își luă mâinile de pe ea, iar ea își frecă brațele pe ascuns. De fapt, nu trebuia să se ascundă; Profetul privea din nou prin ea.

– Da, am auzit, zise el, vorbind cu ceea ce vedea sau doar cu sine. Când Amadicia se va supune Seniorului Dragon, cum a făcut Ghealdan, îmi voi conduce oamenii spre Tear, ca să se bucure de strălucirea Seniorului Dragon. Îmi voi trimite discipolii să răspândească înțelepciunea Seniorului Dragon în Tarabon și Arad Doman, în Saldaea și Kandor, în Ținuturile de la Hotar, și în Andor, și îmi voi conduce oamenii ca să îngenuncheze la picioarele Seniorului Dragon.

– Un plan înțelept... ăăă... o, Profet al Seniorului Dragon.

Un plan mai prostesc nici că auzise. Ceea ce nu însemna că nu putea avea sorți de izbândă. Planurile prosteşti aveau aşa ceva, destul de des, când le făceau bărbații. Poate că lui Rand chiar i-ar plăcea să-i vadă pe toți oamenii ăia la picioarele lui, dacă era măcar pe jumătate arogantul despre care vorbea Egwene.

– Dar noi... eu nu pot aştepta. Am fost chemată şi, atunci când Seniorul Dragon cheamă pe cineva, muritorii de rând trebuie să se supună.

„Odată şi-odată tot o să-i trag una lui Rand pentru asta!"

– Trebuie să găsesc o barcă.

Masema o privi atât de intens, încât Nynaeve începu să se agite. Simțea cum sudoarea o ia la vale pe spate şi între sâni, numai în parte din cauza căldurii. Privirea aceea ar fi făcut-o şi pe Moghedien să asude. În cele din urmă, Masema încuviință din cap, flacăra din privire stingându-se şi lăsând loc încruntăturii obişnuite.

– Da, oftă el. Dacă ai fost chemată, trebuie să pleci. Mergi cu Lumina şi în Lumină. Îmbracă-te mai cuviincios – cei care au fost aproape de Seniorul Dragon trebuie să fie virtuoşi şi deasupra tuturor – şi gândeşte-te la Seniorul Dragon şi la Lumina lui.

– O barcă? insistă Nynaeve. Trebuie să ştii ori de câte ori ajunge o barcă în Samara sau în orice sat de-a lungul fluviului. Dacă mi-ai spune unde aş putea găsi una, aş ajunge la destinație... mai repede.

Voia să spună „mai uşor", dar nu credea că lui Masema îi păsa prea mult de asta.

– Eu nu mă ocup de astfel de lucruri, zise el morocănos. Dar ai dreptate. Când Seniorul Dragon dă o poruncă, trebuie să o împlineşti numaidecât. Mă voi interesa. Dacă apare vreo barcă, voi fi informat.

Ochii lui Masema se îndreptară spre cei doi bărbați.

– Trebuie să aveți grijă să ajungă teafără acolo. Dacă insistă să se îmbrace la fel, îi va împinge pe bărbați la gânduri necurate. Trebuie apărată, ca un copil încăpățânat, până i se alătură din nou Seniorului Dragon.

Nynaeve își mușcă limba. O salcie, nu un stejar, atunci când e nevoie de o salcie. Reuși să-și mascheze iritarea în dosul unui zâmbet care era menit să exprime toată recunoștința pe care și-o dorea idiotul din fața ei. Un idiot periculos, totuși. Trebuia să țină minte asta.

Uno și Ragan își luară repede rămas-bun, strângându-și din nou brațele și o împinseră afară, luând-o fiecare de câte o mână, de parcă ar fi crezut că era mai bine să dispară din fața lui Masema cât mai iute posibil. Masema păru a-i fi uitat înainte ca ei să fi ajuns la ușă; deja se încrunta la servitorul slăbănog care aștepta să introducă un ins sfios, în haine de fermier, care își mototolea pălăria cu mâinile lui noduroase, pe fața latră amestecându-se teama și veneratia.

Nynaeve nu scoase o vorbă în timp ce trecură din nou prin bucătărie, unde femeia cu părul cărunt își sugea măsele și amesteca în fiertură. Nynaeve rămase tăcută în timp ce își recuperau armele, dar răbufni când ieșiră de pe alee și se apropiară de o stradă. Se răsti la cei doi, scuturându-și degetul pe rând pe sub nasul fiecăruia.

– Cum de-ați îndrăznit să mă *târâți* în halul ăsta?

Trecătorii zâmbeau – bărbații cu dezamăgire, femeile apreciativ –, deși nici unul nu avea habar de ce urla la ei.

– Încă cinci minute și l-aș fi convins să-mi găsească o barcă azi! Dacă mai puneți mâna pe mine o dată...

Uno pufni atât de tare, încât Nynaeve se întrerupse tresărind.

– Încă cinci minute afurisite și Masema ar fi pus mâna pe *tine*. Sau mai degrabă ar fi dat ordin să fii reținută, și atunci să te știi! Când dă un ordin, imediat se găsesc cincizeci de mâini afurisite sau o sută, sau o mie, dacă e nevoie, care să-l îndeplinească!

Uno se îndepărtă cu pași mari, însoțit de Ragan, Nynaeve neavând de ales decât să îi însoțească sau să rămână pe loc. Uno mergea înainte, de parcă ar fi știut că femeia se va lua după el. Nynaeve îl urmă, deși nu de teamă că se va rătăci în labirintul ăla de străzi. Ar fi găsit și singură drumul. Într-un târziu.

– A pus să fie biciuit un afurist de membru al Consiliului Coroanei – biciuit! – doar pentru jumătate din tonul sfidător pe care i-ai vorbit, bombăni Uno. Dispreț față de cuvântul Seniorului Dragon i-a spus el. Pace! Să-l întrebi cu ce drept comentează felul în care ești îmbrăcată! Nu-i vorbă, câteva minute te-ai descurcat, dar la sfârșit am văzut cum arătai. Gata să-ți înfigi colții în el. Cel mai rău ar fi fost să-i spui pe nume Seniorului Dragon. Asta pentru el e o blasfemie. Ca și să pomenești de Cel Întunecat.

Ragan încuviință din cap, clătinându-și smocul de păr.

– Uno, ți-aduci aminte de domnița Baelome? Nynaeve, după ce au apărut primele zvonuri din Tear despre numele Seniorului Dragon, domnița Baelome a spus „acest Rand al'Thor" în prezența lui Masema, care imediat a poruncit să fie aduse securea și butucul.

– A tăiat capul cuiva numai pentru *atâta* lucru? întrebă Nynaeve neîncrezătoare.

– Nu, mormăi Uno dezgustat. Pentru că femeia i-a cerut îndurare când și-a dat seama că Masema chiar vrea s-o execute. A fost scoasă, atârnată de afurisitele ei de încheieturi în spatele trăsurii, târâtă prin tot satul în care ne aflam atunci și biciuită în văzul lumii. Suita ei se uita prostită cum e zvântată în bătaie.

– La sfârșit, i-a mulțumit lui Masema că a lăsat-o în viață, ca și seniorul Aleshin, cel din Consiliul Coroanei, adăugă Ragan, mult prea caustic ca să fie pe placul lui Nynaeve.

Cu alte cuvinte, Ragan îi servea o lecție, iar ea trebuia să și-o însușească.

– Cei doi aveau toate motivele să se umilească, Nynaeve. Nu erau primii care ar fi putut să-și piardă capul în felul ăsta. Al tău ar fi putut fi următorul. Și al nostru, dacă încercam să te ajutăm în vreun fel. Masema nu se joacă.

Nynaeve răsuflă adânc. Cum de avea Masema atâta putere? Și, după câte se părea, nu doar în fața adepților lui. Dar, dacă se gândea mai bine, nu vedea motivul pentru care nobilii nu puteau fi la fel de neghiobi ca și un amărât de țăran; după părerea ei, foarte mulți nobili erau chiar mai neghiobi. Idioata

aia plină de inele trebuie să fi fost de viță nobilă; nici o negustătoreasă nu purta atâtea giuvaiere. Pe de altă parte, Ghealdan avea legile, tribunalele și judecătorii lui. Unde era regina sau regele? Nu-și amintea ce are Ghealdanul. Nimeni din Ținutul celor Două Râuri nu avusese de-a face cu regi sau regine, dar pentru asta existau ei, ca să se facă dreptate. În fine, tot ce făcea Masema aici nu era treaba ei. Avea probleme mai importante decât să aibă grija unor imbecili care îl lăsau pe nebunul ăla să-i calce în picioare. Curiozitatea însă o făcu să întrebe:

– Chiar vrea să-i oprească pe bărbați și femei să se mai uite unii la alții? Nu se gândește la ce se va întâmpla dacă nu vor mai exista căsătorii, dacă nu se vor mai naște copii? Ce va urma, îi va opri pe oameni să mai cultive pământul, să țeasă sau să facă încălțări, doar ca să se gândească tot timpul la Rand al'Thor?

Nynaeve pronunță numele intenționat. Ăștia doi tot îi trăgeau cu „Seniorul Dragon", aproape la fel de des ca și Masema.

– Să vă spun ceva. Dacă încearcă să le impună femeilor cum să se îmbrace, se *va* alege cu o revoltă de toată frumusețea. Împotriva lui.

Samara trebuie să aibă ceva în genul Soborului Femeilor – majoritatea localităților aveau așa ceva, chiar dacă se numea altfel și chiar atunci când nu era ceva oficial; existau unele lucruri de care bărbații nu trebuia să se ocupe – sigur, puteau și chiar le mustrau pe femei atunci când purtau haine nepotrivite, dar ceea ce voia să facă Masema era cu totul altceva. Femeile nu se amestecau în treburile bărbaților – în fine, nu mai mult decât era nevoie – de aceea nici bărbații nu trebuiau să se amestece în treburile femeilor.

– Și cred că bărbații vor reacționa la fel dacă Masema încearcă să închidă cârciumile și toate celelalte. Încă n-am văzut un bărbat care să nu se dea de ceasul morții dacă nu-și vâră din când în când nasul într-o cană cu băutură.

– Poate că o va face, poate că n-o va face, zise Ragan sec. Uneori, dă niște ordine pe care apoi le uită sau le amână

fiindcă apare altceva, mult mai important. Nici nu-ți închipui câte acceptă susținătorii lui fără crâcnire.

Nynaeve observă că cei doi o flancau, fiind cu ochii în patru la cei din jur. Chiar și ei Uno și Ragan îi păreau a fi gata să scoată săbiile într-o clipă. Dacă voiau cu adevărat să ducă la îndeplinire instrucțiunile lui Masema, își găsiseră nașul.

– Nu e împotriva afurisitei de căsătorii, mârâi Uno, uitându-se atât de insistent la un vânzător ambulant care își plimba plăcintele cu carne, încât omul se întoarse și o luă la fugă fără să mai aștepte banii de la două femei care tocmai se serviseră de pe tavă. Ai noroc că nu și-a amintit că n-ai soț, altfel te-ar fi trimis Seniorului Dragon cu unul. Câteodată, alege trei-patru sute de bărbați și femei nemăritate și-i silește să se căsătorească. Cei mai mulți se văd pentru prima oară chiar în ziua aceea. Dacă nevolnicii ăia acceptă așa ceva fără să crâcnească, crezi că vor deschide gura când nu vor mai avea unde să-și bea mințile?

Ragan mormăi ceva numai pentru el, dar Nynaeve prinse câteva cuvinte și își miji ochii. „Unii habar n-au cât de norocoși sunt." Asta spusese el. Ragan nici măcar nu observă privirea ei încruntată. Era prea ocupat să se uite în jur, de teamă să nu le fure cineva femeia de sub nas. Nynaeve se simțea tentată să-și scoată șalul și să-l arunce cât colo. Ragan nu păru să o audă când pufni disprețuitoare. Bărbații ăștia erau orbi și surzi când le convenea.

– Cel puțin n-a încercat să-mi fure bijuteriile, spuse ea. Cine era proasta aia care i le-a dat pe ale ei?

Nu ar fi acceptat așa ceva nici dacă ar fi devenit una dintre susținătoarele lui Masema.

– Alliandre, de Lumină Binecuvântată, Regina afurisitului de Ghealdan, răspunse Uno. Are o duzină de alte titluri, după cum le place celor de la miazăzi să se împopoțoneze cu ele.

Nynaeve se împiedică de o piatră din caldarâm și fu cât pe ce să cadă.

– Carevasăzică așa procedează el! exclamă ea, dând la o parte mâinile care îi săriră în ajutor. Dacă însăși *regina* e fraieră să-l asculte, nu-i de mirare că Masema face ce vrea.

– Nu e fraieră, replică Uno tăios, fulgerând-o cu privirea înainte de a se concentra din nou asupra trecătorilor. E înțeleaptă. Când călărești un afurisit de cal sălbatic, îl lași în voia lui. Crezi că-i fraieră doar fiindcă Masema i-a luat inelele? E îndeajuns de deșteaptă ca să știe că Masema ar cere mai mult dacă n-ar mai purta bijuterii când vine la el. Prima oară, s-a dus el la ea – de atunci e invers – și *i*-a luat inelele de pe degetele ei afurisite. Regina avea șiraguri de perle prinse în păr, și Masema a tras de ele până le-a rupt. Toate doamnele de onoare au căzut în genunchi încercând să le adune. Chiar și Alliandre a cules câteva de pe jos.

– Asta nu mi se pare prea înțelept, spuse Nynaeve pe un ton hotărât. Mi se pare o lașitate.

„Cui îi tremurau genunchii când se uita Masema la ea?" întrebă o voce din capul ei. „Cine asuda de mama focului?" Cel puțin ea reușise să-l înfrunte. „Eu l-am înfruntat. A te îndoi precum salcia nu e totuna cu a te face mic ca un șoricel."

– E regina sau nu e?

Cei doi bărbați schimbară o privire iritată.

– Nu înțelegi, Nynaeve, spuse Ragan încet. Alliandre este a patra care stă pe Tronul Binecuvântat de Lumină de când am venit noi în Ghealdan, adică de aproape o jumătate de an. Johanin purta coroana când Masema a început să atragă mulțimile. L-a crezut un nebun inofensiv și n-a făcut nimic nici măcar atunci când numărul susținătorilor lui a crescut amețitor, iar nobilii i-au spus să-l anihileze. Johanin a murit într-un accident de vânătoare...

– Accident de vânătoare! exclamă Uno sarcastic.

Un vânzător ambulant care tocmai se uita la el își scăpă tava plină cu ace.

– Doar dacă nu știa de ce capăt să apuce o afurisită de lance, continuă el. Ce să-i faci, așa sunt ăștia de la miazăzi cu afurisitul lor de Joc al Caselor!

– Dar Ellizelle a reușit, zise Ragan. A pus armata să împrăștie mulțimea, a urmat o adevărată bătălie, și armata a fost pusă pe fugă.

– Afurisită scuză pentru oșteni, mormăi Uno.

Nynaeve se hotărî să-i atragă din nou atenția asupra limbajului. Ragan încuviință din cap și continuă:

– Se spune că după aceea Ellizelle a luat otravă, dar sigur e că a fost înlocuită de Teresia, care a rezistat doar zece zile după încoronare, până când a trimis două mii de oșteni împotriva a zece mii de oameni care se adunaseră ca să-l asculte pe Masema în față de Jehannah. După ce oștenii au fost înfrânți, Ellizelle a abdicat și s-a măritat cu un negustător bogat.

Nynaeve îl privi neîncrezătoare, iar Uno pufni disprețuitor.

– Așa se vorbește, susținu bărbatul mai tânăr. Sigur, în ținutul ăsta căsătoria cu un om de rând înseamnă renunțarea la tron pentru totdeauna și, nu știu ce crede Beron Goraed despre faptul că are o nevastă tânără și frumoasă, cu sânge albastru, dar am auzit că a fost luat din pat de vreo douăzeci de servitori de-ai lui Alliandre și dus pe sus la Palatul Jheda ca să se însoare în primele ore ale dimineții. Teresia s-a mutat pe noua moșie a soțului ei, iar Alliandre a fost încoronată, toate petrecându-se înainte de răsăritul soarelui. Noua regină l-a chemat pe Masema la Palat ca să-i spună că nu va mai fi deranjat în nici un fel. În mai puțin de două săptămâni, *ea* mergea la *el*. Nu știu dacă regina crede cu adevărat în ceea ce predică Masema, dar știu că a ocupat tronul unei țări aflate în prag de război civil, Mantiile Albe fiind gata să intervină, și că l-a oprit cum a putut și ea. Asta numesc eu o regină înțeleaptă, și lumea ar trebui să fie mândră că o slujește, chiar dacă e de la miazăzi.

Nynaeve deschise gura, dar uită ce voia să spună când Uno zise pe un ton firesc:

– Ne urmărește o Mantie Albă. Nu privi înapoi, femeie. Bănuiesc că ai mai multă minte.

Nynaeve simți cum îi înțepenește gâtul de efortul de a privi numai înainte; firele de păr de pe ceafă i se zbârleau unul după altul.

– Ia-o pe strada următoare, Uno, zise ea.

– Asta ne-ar îndepărta de străzile principale și de afurisitele alea de porți. Putem să scăpăm de el dacă mergem înainte prin mulțime.

– Fă cum îți spun! repetă Nynaeve și trase adânc aer în piept, domolindu-și vocea. Vreau să-l văd.

Uno se uită atât de fioros, încât oamenii se feriră de ei pe o distanță de zece pași, apoi cei trei o cotiră pe următoarea stradă îngustă. Nynaeve întoarse capul puțin când dădură colțul, de ajuns ca să arunce o privire cu coada ochiului înainte ca o cârciumă mică, de piatră, să-i blocheze vederea. Mantia albă ca neaua, cu soarele înconjurat de flăcări, ieșea în evidență printre puținii trecători. Nu avea cum să nu recunoască fața aceea frumoasă, fața pe care fusese sigură că o va vedea. Dintre toate Mantiile Albe doar Galad avea un motiv să o urmărească, doar pe ea, nu și pe cei doi însoțitori ai ei.

CAPITOLUL 40

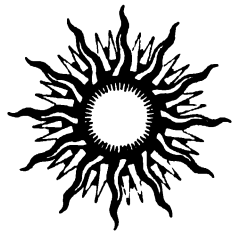

Roata țese

De îndată ce trecu de cârciumă și nu-l mai zări pe Galad, Nynaeve își aruncă privirea spre strada din față. Simțea cum fierbe de furie, și din cauza ei, și din cauza lui Galadedrid Damodred. „Inconștiento!" Era o stradă îngustă ca toate celelalte, pavată cu pietre rotunde, străjuită de prăvălii, case și localuri cenușii, pline de clienții răzleți ai după-amiezii. „Dacă nu intrai în oraș, nu te găsea!" Aici era prea pustiu ca să se ascundă. „Ai vrut să-l vezi pe Profet! Ai crezut că Profetul te va scoate imediat de aici, înainte de sosirea lui Moghedien! Când ai să pricepi că nu trebuie să te bazezi decât pe tine?" Se hotărî într-o secundă. Când Galad va da colțul și nu-i va mai vedea, va începe să caute prin prăvălii și poate prin cârciumi.

– Pe aici, zise ea.

Ridicându-și poalele rochiei, se repezi pe aleea cea mai apropiată și se lipi cu spatele de perete. Nimeni nu se uită a doua oară la ea, chiar dacă o văzu cum se furișează, ceea ce spunea multe despre situația din Samara, lucru la care acum nu avea timp să se gândească. Uno și Ragan i se alăturară în

clipa următoare, împingând-o pe aleea plină de praf, dincolo de o găleată spartă și un butoi pentru apa de ploaie, atât de uscat încât doagele de-abia se țineau să nu cadă. Cel puțin cei doi făceau ce voia ea. Într-un fel. Cu mâna pe mânerul lung al sabiei prinse de spate, erau gata să o apere, cu sau fără voia ei. „Lasă-i în pace, proasto! Crezi că te poți apăra singură?"

Acum era îndeajuns de furioasă. Auzi colo, Galad! N-ar fi trebuit să părăsească menajeria! Un capriciu prostesc, care ar putea strica totul. Nu putea conduce Puterea împotriva lui Galad, cum n-o putuse conduce nici împotriva lui Masema. Posibilitatea ca Moghedien sau surorile Negre să fie în Samara o făcea să depindă de cei doi bărbați. Dacă și-ar fi făcut furia ghemotoc, ar fi putut găuri cu ea zidul de piatră din spate. Știa de ce Aes Sedai aveau Străjeri – mai puțin surorile Roșii. Înțelegea asta cu mintea. Cu inima însă îi venea să urle.

Galad apăru, făcându-și loc încet printre trecători, privind dintr-o parte într-alta. Logic ar fi trebuit să treacă mai departe – cum altfel? –, dar aproape imediat ochii i se opriră asupra aleii. Asupra lor. Nu avu nici măcar eleganța de a se arăta surprins, darămite plăcut surprins.

Uno și Ragan se mișcară la unison când Galad se îndreptă spre alee. Bărbatul cu un singur ochi își scoase imediat sabia, iar Ragan întârzie o fracțiune de secundă, cât să o împingă pe Nynaeve în pasajul îngust. Cei doi se așezară unul în spatele celuilalt; dacă Galad reușea să treacă de Uno, trebuia să dea piept cu Ragan.

Nynaeve scrâșni din dinți. Putea face inutile săbiile alea; simțea Adevăratul Izvor ca pe o lumină nevăzută peste umărul ei, așteptându-i îmbrățișarea. Stătea în puterea ei s-o facă. Dacă avea curaj.

Galad se opri la intrarea pe alee, cu mantia pe spate, cu o mână așezată nonșalant pe mânerul elegant de oțel al sabiei. Dacă n-ar fi fost platoșa scânteietoare, ai fi zis că vine de la un bal.

– Nu vreau să vă ucid pe nici unul, shienaranilor, îi spuse el calm lui Uno.

Nynaeve îi auzise pe Elayne și Gawyn vorbind despre calitățile de spadasin ale lui Galad și pentru prima dată își dădu

seama că acesta ar putea fi la fel de bun pe cât se vorbea despre el. Cel puțin așa credea *el.* Doi oșteni cu experiență, cu săbiile scoase, iar Galad se uita la ei precum se uită un dulău la doi câini de pripas, fără să caute ceartă, dar absolut convins că îi poate pune la pământ. Neluându-și ochii de la cei doi, Galad i se adresă lui Nynaeve:

– Altcineva ar fi intrat într-o prăvălie sau într-un han, tu însă întotdeauna faci ceva imprevizibil. Mă lași să-ți vorbesc? Nu trebuie să mă obligi să-i omor pe oamenii ăștia.

Nici unul dintre trecători nu se oprea, dar, chiar dacă cei trei bărbați îi blocau privirea, tot vedea cum oamenii întorc capul ca să vadă ce anume atrăsese atenția unei Mantii Albe. Și se uită lung la săbiile scoase. Vestea prindea contur în mintea lor și foarte curând avea să zboare mai ceva decât rândunelele în fapt de seară.

– Lăsați-l să treacă! porunci ea.

Când văzu că Uno și Ragan nu se mișcă din loc, repetă ordinul, cu și mai multă fermitate. Cei doi se dădură la o parte, încet, cât le permitea aleea îngustă și, cu toate că nu scoaseră o vorbă, părea că totuși comunică. Galad se apropie cu pași ușori, părând că uitase de shienarani. Nynaeve știa că ar face o mare greșeală dacă ar crede așa ceva; ca și bărbații cu smocul de păr în creștetul capului, de altfel.

După Moghedien, Galad era cel pe care n-ar fi vrut să-l vadă nici în ruptul capului; în fața lui deveni brusc conștientă că respiră din ce în ce mai repede, iar inima i-o ia razna. Era absurd. Oare de ce nu putea omul ăsta să fie urât? Sau cel puțin un tip șters.

– Știai că știam că ești pe urmele noastre.

Glasul lui Nynaeve sună acuzator, deși ea însăși nu era foarte sigură de ce îl acuza. Poate pentru că nu făcuse ceea ce voia ea, își imagină ea dezamăgită.

– Mi-am dat seama de îndată ce te-am recunoscut, Nynaeve. Mi-aduc aminte că, în general, vezi mai multe decât lași de înțeles.

Nynaeve nu avea de gând să-l lase să o amețească tocmai acum cu complimentele. Din cauza lor ajunsese unde ajunsese cu Valan Luca.

– Ce faci în Ghealdan? Credeam că ești în drum spre Altara, spuse ea.

O clipă, Galad o țintui cu ochii lui negri, frumoși, apoi zbucni în râs.

– Nynaeve, dintre toți oamenii din lumea asta numai tu poți să-mi pui întrebarea pe care ar trebui să ți-o pun eu. Foarte bine. Am să-ți răspund, chiar dacă ar trebui să fie invers. Da, am primit ordin să plec spre Salidar, în Altara, dar ordinul s-a schimbat când Profetul ăsta... Ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

Nynaeve se sili să pară relaxată.

– Nici pomeneală de așa ceva, răspunse ea pe un ton iritat. Mă simt foarte bine, mulțumesc de întrebare.

Salidar! Desigur! Numele avu același efect în mintea ei ca unul din bețele de foc ale Aludriei. Cât își frământase creierii și iată cum Galad îi dăduse pe tavă ceea ce nu fusese în stare să-și amintească de atâta vreme. Ah, de-ar găsi Masema barca aia cât mai curând! Și de-ar putea să-l convingă pe Galad să nu-i trădeze. Desigur, fără să-i lase pe Uno și Ragan să-l ucidă. Orice ar fi spus Elayne, Nynaeve nu credea că aceasta s-ar bucura ca fratele ei să fie făcut bucăți. Puține șanse ca Galad să creadă că Elayne nu era cu ea.

– Pur și simplu nu-mi revin din șoc, să te văd tocmai aici.

– Imaginează-ți ce șoc am avut eu când am aflat că ai șters-o din Sienda.

Asprimea nu prea se potrivea cu fața aceea frumoasă, tonul vocii însă o mai îndulcea. Suna de parcă ar fi mustrat o fetiță care ieșise pe furiș din casă, după ora stingerii, ca să se cațere într-un copac.

– Am fost extrem de îngrijorat. Ce Lumina sfântă te-a apucat? Ai măcar habar cât de mult ai riscat? Și unde ți-ai găsit să vii? Tocmai aici! Elayne pune șaua pe cal în plin galop, dacă-i stă în putere, tu însă credeam că ai mai multă minte. Acest așa-zis Profet...

Galad se întrerupse, privindu-i atent pe cei doi. Uno se sprijinea în sabie, cu mâinile pline de cicatrice pe mâner. Ragan părea absorbit de tăișul sabiei lui mai mult decât de orice altceva.

– Am auzit că este shienaran, continuă Galad rostind cuvintele rar. Sper că n-ai fost atât de *nesăbuită* încât să te încurci cu el.

Cuvintele lui Galad prea sunau a întrebare ca să n-o deranjeze îndeajuns.

– Nici unul din cei doi nu e Profetul, Galad, replică ea făcând o grimasă. Îi cunosc de puțin timp, dar te pot asigura că spun adevărul. Uno, Ragan, puneți săbiile la loc, dacă nu cumva vreți să vă tăiați unghiile de la picioare cu ele. Ne-am înțeles?

Cei doi șovăiră, apoi se conformară, Uno mormăind ceva și privind crunt. Bărbații se supuneau unei voci hotărâte. Cei mai mulți dintre ei. Uneori.

– Nici n-am crezut că sunt, Nynaeve.

Tonul lui Galad, chiar mai sec decât al ei, o făcu să se zbârlească, dar, când bărbatul continuă, păru mai curând iritat decât arogant. Și îngrijorat. Ceea ce o făcu să se zbârlească și mai mult, desigur. *El* era cel care îi dădea palpitații și tot *el* era cel care avea neobrăzarea să fie îngrijorat.

– Nu știu în ce v-ați băgat aici, tu și Elayne, și nici nu-mi pasă atâta timp cât te pot lua de aici înainte să ți se întâmple ceva rău. Negoțul pe apă e aproape inexistent, dar știu că peste câteva zile va sosi o barcă. Spune-mi unde te pot găsi și-am să-ți asigur transportul spre Altara. De acolo poți ajunge singură în Caemlyn.

Nynaeve rămase cu gura căscată.

– Vrei să ne găsești o barcă? întrebă ea.

– Pe moment, e tot ce pot să fac pentru voi, răspunse Galad, scuzându-se parcă, și clătină din cap. Îmi pare rău, nu te pot însoți; datoria mă ține aici.

– Nici nu vrem să te încurcăm, zise ea, aproape pe nerăsuflate.

Dacă nu voia să înțeleagă, treaba lui. Ea sperase doar ca Galad să le lase în pace. Galad simți nevoia să se apere.

– Nu e deloc sigur să vă trimit de-aici singure, dar ideea e că plecați înainte ca Ținuturile de la Hotare să explodeze. Ceea ce se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu; nu e nevoie decât de o scânteie, iar Profetul sigur o va aprinde, dacă nu se găsește altcineva. Trebuie să ai grijă să ajungeți cu bine în Caemlyn, tu și Elayne. Tot ce-ți cer este să-mi promiți că veți merge acolo. Turnul nu e locul potrivit pentru nici una dintre voi. Și nici pentru...

Galad închise repede gura, dar, dacă ar fi continuat, sigur ar fi rostit numele lui Egwene.

Nu era deloc rău ca și Galad să caute o barcă. Dacă Masema uita să închidă cârciumile, putea uita și de barcă. Mai ales dacă această amnezie a lui o putea reține pe Nynaeve acolo ca el să-și ducă planurile la îndeplinire. Nu era deloc rău – dacă se putea încrede în Galad. Dacă nu, trebuia să spere că nu e un spadasin atât de dibaci pe cât se credea el. Un gând cinic, dar nu atât de cinic față de ceea ce s-ar putea întâmpla – ce se *va* întâmpla – dacă se dovedea că minte.

– Eu sunt ceea ce sunt, Galad, iar Elayne e la fel.

Discuția cu Masema îi lăsase un gust amar. Puțină diplomație deprinsă în Turnul Alb nu strica în aceste momente.

– Iar tu ești ceea ce ești, acum, adăugă ea, înălțând din sprâncene semnificativ spre mantia lui albă. Cei cărora li te-ai alăturat urăsc Turnul și femeile care sunt în stare să conducă Puterea. Acum că ești unul dintre ei, de ce n-aș crede că, în mai puțin de o oră, cincizeci dintre voi vor fi pe urmele mele, încercând să-mi înfigă o săgeată în spate, dacă nu mă pot arunca într-o temniță? Atât mie, cât și lui Elayne.

Galad scutură din cap iritat. Sau poate ofensat.

– De câte ori să-ți spun? Am s-o feresc tot timpul de rău pe sora mea... Ca și pe tine, de altfel.

O irita pauza făcută de Galad, de parcă și-ar fi adus aminte de ea în ultima clipă. Nu era o naivă care să se piardă cu firea în fața unui bărbat ai cărui ochi păreau că, în același timp, se topesc și sunt incredibil de pătrunzători.

– Dacă spui tu, făcu ea, iar Galad scutură iar din cap.

– Spune-mi unde ați tras și-am să vă anunț sau am să trimit pe cineva să vă anunțe de îndată ce găsesc o barcă potrivită pentru voi.

Dacă Elayne avea dreptate, Galad nu putea minți, ca și o Aes Sedai care făcuse Cele Trei Legăminte, dar tot șovăi. O greșeală acum îi putea fi fatală. Avea dreptul să riște pentru ea, riscul ăsta însă o implica și pe Elayne. Ca și pe Thom și Juilin, pentru care răspundea tot ea, indiferent de ce voiau ei să creadă. Dar ea era aici, iar decizia trebuia să-i aparțină. Nu că, în alte condiții, ar fi aparținut altcuiva.

– Pentru numele Luminii, femeie, ce mai vrei de la mine? strigă Galad, ridicând mâinile de parcă ar fi vrut să o apuce de umeri.

Sabia lui Uno fulgeră între ei într-o fracțiune de secundă, dar fratele lui Elayne o dădu la o parte de parcă ar fi fost o crenguță, continuând să i se adreseze lui Nynaeve.

– Nu vreau să-ți fac nici un rău, nici acum, nici mai târziu; jur pe numele mamei mele! Spui că ești ceea ce ești? Știu ce ești. Și știu ce nu ești. Poate că o parte din motivul pentru care port asta (aici Galad atinse marginea mantiei albe) e că Turnul v-a trimis – pe tine, pe Elayne și pe Egwene – numai Lumina știe în ce scop, când tu ești ceea ce ești. E ca și cum ai trimite la luptă un băiețaș care de-abia a învățat să țină o sabie în mână și pentru asta n-am să iert Turnul niciodată. Încă mai aveți timp să vă răzgândiți; nu e nevoie să purtați sabia asta. Turnul e prea periculos pentru tine și sora mea, mai ales acum. Jumătate din lumea asta e prea periculoasă pentru voi! Lăsați-mă să vă ajut să ajungeți într-un loc sigur.

Vocea lui Galad se mai înmuie, dar nu-și pierdu din intensitate.

– Te implor, Nynaeve. Dacă i se întâmplă ceva lui Elayne... Îmi pare rău că Egwene nu e cu voi, aș fi...

Trecându-și mâna prin păr, Galad privi în stânga și-n dreapta, încercând să găsească un argument convingător. Uno și Ragan erau gata să-l străpungă cu săbiile lor, Galad însă părea că nici nu-i vede.

– Pentru numele Luminii, Nynaeve, lasă-mă să fac tot ce pot pentru voi!

În cele din urmă, un fapt extrem de simplu înclină balanța în favoarea lui! Se aflau în Ghealdan. Amadicia era singura țară care le condamna pe femeile capabile să conducă Puterea, iar ele erau pe celălalt mal al râului. În consecință, Galad trebuia să aleagă între jurămintele lui de Copil al Luminii și datoria față de Elayne. După părerea ei glasul sângelui avea câștig de cauză în acea bătălie. În plus, arăta mult prea bine ca să-i lase pe Uno și Ragan să-l ucidă. Nu că asta ar fi avut de-a face cu decizia ei, desigur.

– Facem parte din spectacolul lui Valan Luca, zise ea în cele din urmă.

Galad clipi de câteva ori și se încruntă.

– Spectacolul lui Valan...? Adică sunteți cu una dintre menajerii?

În vocea lui se amestecau neîncrederea și dezgustul.

– Ce Lumina sfântă faceți voi acolo? Cei care dau astfel de spectacole sunt niște... În fine. Dacă aveți nevoie de bani, vă pot face rost de ceva. Destul ca să puteți trage la un han cuviincios.

Tonul lui exprima siguranța că Nynaeve va face cum dorea el. Nu „pot să va ajut cu câteva coroane?" sau „vrei să vă găsesc o cameră?" Dacă Galad considera că Nynaeve și Ealyne ar trebui să stea la un han, acolo trebuiau să stea. Galad fusese îndeajuns de perspicace pentru a-și da seama că Nynaeve se furișase pe o alee, dar, după câte se părea, nu știa deloc ce-i poate pielea. În plus, aveau motivele lor să rămână cu Luca.

– Crezi că a mai rămas vreo cameră sau vreun pod neocupat în Samara? întrebă ea, un pic mai caustic decât ar fi vrut.

– Sunt sigur că pot găsi...

– Ultimul loc în care ne-ar căuta cineva, ar fi într-o menajerie, îl întrerupse Nynaeve.

Ultimul loc în care le-ar căuta cineva în afară de Moghedien.

– Sper că ești de acord să ne ferim cât mai mult. Dacă totuși *ai găsi* o cameră, mai mult ca sigur ar trebui să scoți pe

cineva de acolo. Un Copil al Luminii care să facă rost de o cameră pentru două femei în felul acesta? Oamenii ar începe să vorbească imediat și s-ar strânge acolo ca muștele la bălegar.

Lui Galad îi displăcu ideea, așa că făcu o grimasă și se uită încruntat spre Uno și Ragan, de parcă ar fi fost vina lor, dar aveau destulă minte ca să-i dea dreptate.

– Nu-i un loc potrivit pentru voi, dar e, probabil, mai sigur decât în oraș. Din moment ce ai fost de acord să pleci spre Caemlyn, n-am să mai spun nimic în privința asta.

Nynaeve nu schiță nici un gest, lăsându-l să creadă ce dorește. Dacă Galad credea că îi promisese ceea ce, de fapt, nu-i promisese, era treaba lui. Trebuia totuși să-l țină cât mai departe de menajerie. O dată dacă o vedea pe sora lui în pantalonii ăia albi cu paiete și scandalul ar fi pus în umbră orice revoltă pornită de Masema.

– Dar, atenție, trebuie să te ții departe de menajerie, zise Nynaeve. Asta până găsești o barcă. Când o găsești, vino noaptea acolo și întreabă de Nana.

Asta îi displăcu și mai mult lui Galad, dar Nynaeve i-o luă înainte.

– N-am văzut picior de Copil al Luminii la menajeriile astea. Dacă vizitezi una, nu crezi că oamenii vor băga de seamă și se vor întreba care e motivul?

Zâmbetul lui era la fel de fermecător, dar dezvelea mult prea mulți dinți.

– Se pare că ai răspunsuri la orice. Ai ceva împotrivă să te însoțesc până acolo?

– Bineînțeles. Și așa lumea va începe să vorbească – o sută de oameni tot ne-au văzut vorbind aici...

Nynaeve nu mai vedea strada din cauza celor trei bărbați, dar nu se îndoia că trecătorii priveau de pe alee, iar Uno și Ragan nu își vârâseră săbiile înapoi în teacă.

– ... Dar dacă mă însoțești, vom fi văzuți de zece ori mai mulți.

Reacția lui Galad fu un amestec de mâhnire și veselie.

– Răspunsuri la orice, mormăi el. Dar ai tot dreptul s-o faci.

Evident, spre nemulțumirea lui.

– Ascultați-mă, shienaranilor, spuse el întorcând capul, c o voce de oțel. Eu sunt Galadedrid Damodred, iar femei aceasta se află sub protecția mea. Ca însoțitori ai ei, conteaz mai puțin moartea voastră decât cel mai mic rău care i s poate face. Dacă permiteți să i se facă un rău, cât de mic, o să vă găsesc și o să vă ucid pe amândoi.

Uno și Ragan se albiră brusc la față și îl priviră fioros, dar Galad nu se sinchisi, cum nu se sinchisise nici de săbiile lor, și își întoarse privirea spre ea.

– Bănuiesc că tot nu vrei să-mi spui unde e Egwene.

– Tot ce trebuie să știi e că e departe de aici.

Nynaeve își încrucișă brațele pe piept, simțind cum îi bate inima. Făcea o greșeală fatală din cauza unui chip plăcut?

– Și mai protejată decât ai putea-o tu proteja vreodată.

Galad o privi neîncrezător, dar nu insistă.

– Cu puțin noroc, într-o zi-două vă găsesc o barcă. Până atunci stai pe lângă menajeria acestui Valan Luca. Și nu te arăta prea mult. Mai ales cu părul ăsta. Și spune-i lui Elayne să nu mă mai ocolească. Lumina a avut grijă să vă găsesc tefere și va trebui să aibă o grijă și mai mare ca să vă ferească de rău dacă vreți să traversați Ghealdanul. Bandiții ăștia care îl susțin pe Profet sunt peste tot, nu respectă nici legea, nici oamenii, ca să nu mai pomenesc de briganzii care se folosesc de haosul din jur. Samara este un cuib de viespi, dar dacă stai la locul tău – și o convingi pe căpoasa de soră-mea să facă la fel – voi găsi eu o cale de a vă scăpa de aici înainte să pățiți ceva.

Nynaeve își ținu gura cu greu. Galad îi răstălmăcise cuvintele ca să-și impună voința asupra ei! Mai era puțin și le ambala în lână și le așeza pe un raft! „N-ar fi cea mai bună soluție?" auzi o voce subțire. „N-ai făcut destule rele acționând de capul tău?" Îi spuse vocii să înceteze. Vocea nu se conformă, ci începu să enumere dezastrele și gafele provocate de îndărătnicia ei.

Luându-i tăcerea drept aprobare, Galad se întoarse și se opri. Ragan și Uno îi blocaseră drumul spre stradă, privind-o pe Nynaeve cu acel calm ciudat, înșelător, pe care bărbații îl afișau adesea când mai aveau puțin și răbufneau. Shienaranii lăsară jos săbiile și făcură un pas lateral, iar Galad își luă mâna

de pe sabie, trecu pe lângă ei și se pierdu în mulțime fără să privească în urmă.

Nynaeve le aruncă celor doi o privire încruntată și o porni cu pași mari în direcția opusă. Când să răsufle și ea ușurată, cei doi aproape că-i stricaseră socoteala. Bărbații păreau oricând gata să creadă că violența poate rezolva orice. Dacă ar fi avut un băț la îndemână, i-ar fi altoit pe toți trei până le-ar fi venit mintea la cap.

Shienaranii păreau că înțeleseseră ceva din asta; o ajunseră din urmă, cu săbiile în teacă, prinse în spate, și o însoțiră fără să scoată un cuvânt, chiar și atunci când Nynaeve greși drumul și fu nevoită să se întoarcă. Era bine în primul rând pentru ei că păstrau tăcerea. Ea își ținuse gura destul. Mai întâi cu Masema, apoi cu Galad. Acum până și cel mai mic lucru ar fi făcut-o să sară cu gura pe cineva. Mai ales pe vocea aceea subțire din capul ei care, chiar dacă acum se auzea ca un bâzâit de albină, nu voia să înceteze.

Vocea continuă să o calce pe nervi tot timpul, chiar și după ce ieșiră din Samara, pe drumul de țară, mai puțin umblat. O deranja aroganța lui Rand, dar nici a ei nu era mai prejos: din cauza ei nu numai ea, ci și alții ajunseseră în pragul catastrofei. Birgitte, de pildă, chiar dacă aceasta supraviețuise. Cel mai bine era ca Nynaeve să nu se mai confrunte cu dușmanii ei, nici cu cele din Ajah Neagră, nici cu Moghedien, până când cineva care știa bine ce fac acestea hotăra ce era bine și ce rău. Vocea protestă, dar Nynaeve rămase fermă pe poziție, cum făcea și când venea vorba de Thom sau Juilin. Va merge în Salidar și le va lăsa pe Albastre să decidă. Asta voia să facă. Așa hotărâse.

– Ai mâncat ceva ce nu ți-a priit? întrebă Ragan. Te strâmbi de parcă ai fi băut zeamă de mătrăgună.

Nynaeve îi aruncă o privire care îi închise gura și grăbi pasul. Cei doi bărbați se căzniră să o ajungă din urmă.

Ce putea face cu ei? Sigur, trebuia să-i pună la treabă; apariția lor fusese prea providențială ca să-i dea cu piciorul. În primul rând încă două perechi de ochi – în fine, trei ochi; trebuia să se obișnuiască acum cu peticul ăla fără să mai înghi-

tă în sec de fiecare dată când îl privea –, mai mulți ochi care căutau o barcă însemnau că o puteau găsi mai curând. Era foarte bine dacă Masema sau Galad o găseau primii, dar nu voia ca acești doi bărbați să știe mai multe despre planurile ei decât îi convenea ei. Nu știa cum ar putea reacționa.

– Mă însoțiți fiindcă așa v-a spus Masema sau fiindcă așa v-a spus Galad? întrebă ea.

– Care-i afurisita de diferență? mormăi Uno. Dacă Seniorul Dragon, trebuie să...

Uno se întrerupse, încruntat, când Nynaeve ridică un deget. Ragan îl privi de parcă ar fi fost o armă.

– Adică vreți să ne ajutați, pe mine și pe Elayne, să ajungem la Rand?

– N-avem altceva mai bun de făcut, răspunse Ragan sec. Și așa nu vom mai vedea Shienarul decât atunci când vom fi știrbi și cu părul alb. Mai bine mergem cu voi la Tear sau unde e Seniorul Dragon.

Nynaeve nu se gândise la asta, dar i se părea logic. Doi oameni care să-i ajute pe Thom și Juilin la treburile zilnice și cu paza. Nu era nevoie să le spună cât timp va dura, de câte ori se vor opri sau câte ocoluri vor face până vor ajunge la Rand. Albastrele din Salidar s-ar putea să nu-i lase să plece mai departe. Din clipa în care vor ajunge la Aes Sedai, vor redeveni Alese. „Nu te mai gândi la asta! Ai să reușești."

Mulțimea care aștepta în fața cortului lui Luca nu părea să se fi micșorat. Un șir de oameni pătrundea în poiană ca să se alăture mulțimii, în timp ce un alt șir ieșea agale, minunându-se de ceea ce văzuse. Din când în când, caii-vieri se zăreau prin crăpăturile cortului, în exclamațiile de uimire ale celor care așteptau să intre. Cerandin își prezenta din nou numărul. Femeia din Seanchan avea grijă întotdeauna ca *s'redități* să se odihnească suficient. Era foarte hotărâtă în privința asta, indiferent de ce voia Luca. Bărbații *chiar* făceau ce li se spunea când nu aveau nici o îndoială că altă alternativă nu există. De obicei.

Aproape de iarba cafenie, călcată de sute de picioare, Nynaeve se opri și se întoarse cu fața spre cei doi shienarani.

Deși părea calmă, bărbații o priviră cu prudență, iar Uno, din păcate, trăgea nervos de peticul de pe ochi. Cei din jur nu le acordau nici o atenție.

– Atunci n-o faceți nici pentru Masema, *nici* pentru Galad, zise ea apăsat. Dacă vreți să călătoriți cu mine, veți face ceea ce spun *eu*, altfel plecați unde vedeți cu ochii, n-am nevoie de serviciile voastre.

Desigur, cei doi schimbară o privire înainte de a încuviința din cap.

– Dacă așa trebuie să fie, așa va fi, mârâi Uno. Dacă nu-i nimeni care să aibă grijă de tine, n-ai să ajungi niciodată la Seniorul Dragon. Vreun afurist de țăran te va mânca cu tot cu fulgi pentru limba ta ascuțită.

Ragan se uită la el pe furiș, semn că era întru totul de acord, dar că se îndoia dacă era momentul potrivit să-i spună așa ceva. După toate aparențele, Ragan avea tot ce-i trebuie unui om înțelept.

Dacă îi acceptau condițiile, ce mai conta motivul. Pe moment. Nynaeve avea timp berechet să-i lămurească.

– Nu mă îndoiesc că și ceilalți vor fi de acord, spuse Ragan.

– Ceilalți? făcu ea nedumerită. Adică mai sunt și alții, în afară de voi doi? Câți mai sunt?

– Am rămas doar cincisprezece. Nu cred că Bartu și Nengar vor veni și ei.

– Nu se pot desprinde de afurisitul de Profet, zise Uno și întoarse capul, scuipând. Doar cincisprezece. Sar a căzut de pe afurisita aia de stâncă, în creierii munților, iar Mendao s-a băgat într-un afurisit de duel cu acei trei Corniați și...

Nynaeve nu mai asculta, încerca să-și revină din uimire. Cincisprezece! Tot socotea în minte cât ar costa să hrănească cincisprezece oameni. Chiar și când nu prea le era foame, Thom sau Juilin mâncau mai mult decât Elayne și Nynaeve la un loc. Lumină sfântă!

Pe de altă parte, cu cincisprezece oșteni shienarani nu mai era nevoie să aștepte o barcă. Sigur, cu barca ar fi ajuns cel mai repede – acum își aducea aminte ce auzise despre Salidar: un oraș riveran sau foarte aproape de râu; o barcă îi putea

duce direct acolo –, dar o escortă shienarană le putea asigura paza, chiar dacă urmau a călători cu căruța, împotriva Mantiilor Albe, a bandiților sau a adepților Profetului. Dar le-ar fi luat mult prea mult timp. Iar o singură căruță care părăsea Samara cu o escortă atât de numeroasă ar fi atras atenția. Un indiciu pentru Moghedien sau pentru cele din Ajah Neagră. „Am să le las pe Albastre să aibă grijă de ele, scurt și cuprinzător!"

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ragan.

Uno adăugă, scuzându-se:

– N-ar fi trebuit să spun cum a murit Sakaru.

Sakaru? Probabil că pomenise de el după ce nu-l mai ascultase pe Uno.

– Nu petrec prea mult timp în compania afuri... doamnelor. Am uitat că aveți pântec... stomacul delicat.

Dacă Uno nu înceta să se tragă de peticul ăla, avea să vadă cât de delicat îi era stomacul.

Numărul shienaranilor nu schimba nimic. Dacă doi shienarani erau bine-veniți, cincisprezece erau ceva extraordinar. Propria ei armată. Nu mai trebuia să-și facă griji din pricina Mantiilor Albe, briganzilor, revoltelor sau dacă făcuse o greșeală în ce-l privește pe Galad. Oare câte bucăți de șuncă mâncau cincisprezece bărbați în fiecare zi? O voce hotărâtă:

– În regulă. În fiecare zi, după lăsarea întunericului, unul dintre voi – doar unul! – va veni aici și va întreba de Nana. Așa mă știu cei de aici.

Nynaeve știa că ordinul ei nu-și avea rostul, voia doar să-i obișnuiască să facă ce le spunea ea.

– Lui Elayne i se spune Morelin, voi însă întrebați de Nana. Dacă aveți nevoie de bani, veniți la mine, nu mergeți la Masema.

Nynaeve își înăbuși o grimasă în ultima clipă. Mai era aur în soba din căruță, iar Luca încă nu ceruse cele o sută de coroane, dar avea s-o facă. La nevoie, putea apela la bijuterii. Dar trebuia să se asigure că nu ajung în mâna lui Masema.

– Ceilalți nu au voie să se apropie de mine sau de menajerie.

Dacă nu le interzicea asta, sigur cei doi ar fi pus pe cineva de pază sau ar fi făcut altă gafă de genul ăsta.

– Doar dacă sosește o barcă. Dacă sosește, veniți să mă anunțați imediat. M-ați înțeles?

– Nu, mormăi Uno. De ce naiba trebuie să ne ținem departe...?

Își dădu capul pe spate când degetul ei prevenitor aproape că-i atinse nasul.

– Ai uitat ce ți-am spus despre cum trebuie să vorbești?

Trebuia să-l facă să se uite la ea cu ochiul sănătos; peticul acela sângeriu îi întorcea stomacul pe dos.

– Dacă nu-ți amintești, ai să înveți de ce bărbații din Ținutul celor Două Râuri știu cum să vorbească.

Nynaeve îl văzu cum cugetă la vorbele ei. Uno nu știa care era legătura ei cu Turnul Alb, știa numai de existența ei. Putea fi o trimisă a Turnului sau doar instruită de Turn. Putea fi chiar Aes Sedai, deși nu de foarte multă vreme. Iar amenințarea i se părea destul de vagă ca să nu-i dea cea mai neplăcută interpretare. Nynaeve se familiarizase cu tehnica asta înainte de a-l auzi pe Juilin vorbindu-i lui Elayne despre ea.

Ideea prinsese imediat și, înainte ca Uno să pună o întrebare, Nynaeve lăsă mâna jos.

– Vă veți ține departe din același motiv ca și Galad. Ca să nu atrageți atenția. În rest, veți face tot ce spun eu. Dacă trebuie să vă explic fiecare hotărâre, n-o să mai am timp de altceva, așa că ar fi bine să vă supuneți.

Un comentariu potrivit oricărei Aes Sedai. În plus, nu aveau de ales dacă voiau s-o ajute să ajungă la Rand, cum credeau ei, ceea ce însemna că nu aveau de ales. Una peste alta, se declară destul de mulțumită când le făcu vânt înapoi, spre Samara, și trecu valvârtej pe lângă mulțimea care aștepta și pe sub placarda cu numele lui Valan Luca.

Spre surprinderea ei, spectacolul avea un număr nou. Nu departe de intrare, pe o platformă pe care nu o mai văzuse până atunci, o femeie în pantaloni galbeni, transparenți, stătea în cap, cu brațele întinse lateral și cu câte o pereche de porumbei pe fiecare mână. Nu, nu în cap. Femeia ținea un fel de cadru de lemn în *dinți*. Sub privirea îngrozită a lui Nynaeve, acrobata își lăsă mâinile pe platformă o secundă, în timp

ce se îndoia de mijloc, până când dădu impresia că stă în cap. Dar nu se opri aici. Picioarele i se curbară în jos, în fața ei, apoi îi trecură pe sub brațe, moment în care femeia transferă porumbeii pe tălpile picioarelor, acum partea cea mai înaltă a mingii în care se transformase. Spectatorii rămaseră cu gura căscată și aplaudară, spre deosebire de Nynaeve, pe care o trecură toți fiorii. Poziția contorsionată a femeii îi amintea prea bine de ceea ce-i făcuse Moghedien.

„Nu de asta vreau să le las pe Albastre să rezolve problema", își zise ea. „Pur și simplu nu vreau să provoc alte necazuri." Ceea ce era adevărat, dar, în același timp, se și temea că data viitoare nu va mai scăpa atât de ușor. N-ar fi recunoscut asta în fața nimănui. Nu-i plăcea să o recunoască nici față de ea însăși.

Aruncând contorsionistei o ultimă privire uimită – acum nu înțelegea în ce se transformase femeia –, se întoarse și tresări când din mulțime își făcură apariția Elayne și Birgitte. Elayne avea o mantie care îi acoperea decent o mare parte din haina și pantalonii albi; Birgitte numai că nu se împăuna cu rochia ei roșie cu decolteu adânc. De fapt, se împăuna bine. Parcă stătea mai dreaptă decât de obicei și își aruncase pe spate părul împletit ca să arate absolut tot. Nynaeve atinse nodul șalului prins la brâu, dorindu-și ca privirile aruncate lui Birgitte să nu-i aducă aminte cât de mult arăta și ea în clipa în care îi cădea șalul gri de pe umeri. Birgitte avea tolba de săgeți atârnată de cingătoare, iar în mână ținea arcul pe care i-l dăduse Luca. Cu siguranță acum era prea târziu pentru ca femeia să-și facă numărul.

Dar o privire aruncată spre cer îi dovedi lui Nynaeve că se înșală. În ciuda evenimentelor care se succedaseră cu repeziciune, soarele încă mai era pe cer. Umbrele se lungiseră, dar nu într-atât de mult încât să o facă pe Birgitte să se răzgândească, bănui ea.

Încercând să ascundă faptul că se uitase la soare ca să vadă cât era ora, dădu din cap spre femeia în pantaloni transparenți care acum lua o formă care lui Nynaeve *i se părea* pur și simplu imposibilă. Stând tot în echilibru pe dinți.

– De unde e?

– A angajat-o Luca, răspunse Birgitte calm. A cumpărat și câțiva leoparzi. O cheamă Muelin.

Dacă Birgitte era întruchiparea stăpânirii de sine, Elayne aproape că tremura de emoție.

– De unde *e?* repetă ea dintr-o suflare. De la o menajerie pe care mulțimea a fost cât pe ce s-o distrugă!

– Am auzit despre ea, dar nu asta e important... zise Nynaeve.

– Nu e important! exclamă Elayne și își ridică ochii spre cer de parcă ar fi cerut ajutor. Ai auzit și *de ce?* Nu știu dacă au fost Mantiile Albe sau Profetul ăla, dar cineva i-a asmuțit pe oameni fiindcă a crezut că...

Elayne privi în jur fără să coboare vocea sau să vorbească mai rar; nimeni nu se oprise să le asculte, dar fiecare trecător se uita lung la cele două femei pe care le văzuseră în spectacol.

– ... Că o femeie din menajerie ar putea să poarte *șal.* Numai niște nebuni ar crede că o Aes Sedai s-ar pripăși pe lângă o menajerie ambulantă, dar uită-te la noi. Iar tu o ștergi în oraș fără să spui nimănui. Am auzit că un ins chel te-a purtat pe umăr, cum te-ai sărutat cu un shienaran și te-ai plimbat cu el braț la braț.

Nynaeve încă mai stătea cu gura căscată, când Birgitte adăugă:

– Luca a fost supărat, chiar dacă n-a crezut povestea. A spus... Femeia își drese vocea și și-o îngroșă. „Așadar îi plac durii. Și eu pot să fiu dur dacă vreau!" Pe urmă a plecat, împreună cu doi vlăjgani cu umerii cât ai pietrarilor s'Gandin, ca să te aducă înapoi. Au plecat și Thom Merrilin, și Juilin Sandar, la fel de îngrijorați. Ceea ce nu l-a consolat pe Luca, dar erau toți atât de dați peste cap, încât n-au mai avut timp să se înfurie unii pe alții.

O clipă Nynaeve privi derutată. Îi plăceau durii? Ce voia să spună Luca...? Până la urmă, pricepu și scoase un oftat.

– Asta-mi mai lipsea.

Thom și Juilin căutând de colo-colo prin Samara. Numai Lumina știa în ce bucluc puteau intra.

– Dar tot vreau să știu ce-ai vrut să faci, zise Elayne. Aici oricum ne pierdem vremea.

Nynaeve le lăsă să o conducă prin mulțime, dar, chiar cu vestea proastă despre plecarea lui Luca și a celorlalți, se simțea mulțumită de ceea ce realizase.

– Cu puțin noroc, într-o zi-două plecăm de-aici. Dacă Galad nu ne găsește o barcă, ne găsește Masema. El este Profetul. Elayne, ți-aduci aminte de Masema, nu? Shienaranul ăla cu fața acră pe care l-am văzut...

Dându-și seama că Elayne se oprise, Nynaeve se opri și ea ca să fie ajunsă din urmă.

– Galad? întrebă femeia mai tânără nevenindu-i să creadă și uitând să-și țină mantia strânsă. L-ai văzut – ai *vorbit* cu Galad? *Și* cu Profetul? Sigur ai vorbit, altfel n-ar încerca să ne găsească o barcă. Ai luat ceaiul cu ei sau v-ați întâlnit într-o cârciumă? Unde te-a dus chelul probabil. Poate că era și regele Ghealdanului acolo. Ești bună să mă convingi că nu visez, ca să mă trezesc la realitate?

– Vino-ți în fire, spuse Nynaeve pe un ton hotărât. Acum au regină, nu rege. Da, a fost și ea acolo. Iar insul nu era chel; avea un smoc de păr în creștetul capului. Shienaranul. Nu Profetul. Profetul *e* chel de-a binelea...

Nynaeve se încruntă la Birgitte până când aceasta încetă să mai chicotească. Își îndulci privirea când își aminti la cine se încruntă și ce făcuse Birgitte pentru ea, dar, dacă femeia nu înceta, ar fi putut afla dacă Nynaeve era în stare s-o plesnească peste ochi. Porniră din nou, și Nynaeve spuse cât de calm putu:

– Uite ce s-a întâmplat. Elayne, l-am văzut pe Uno, unul dintre shienaranii care au fost la Falme, când se uita cum mergi pe frânghia aia. Fiindcă veni vorba, îi place ca Domnița-Moștenitoare a Andorului să-și arate picioarele cam tot atât cum îmi place și mie. În fine, Moiraine i-a trimis aici, după Falme, dar...

Nynaeve povesti totul repede în timp ce-și croiau drum prin mulțime, trecând peste exclamațiile din ce în ce mai neîncrezătoare ale lui Elayne, răspunzând întrebărilor celor două

în cât mai puține cuvinte. În ciuda interesului față de schimbările rapide pe tronul Ghealdanului, Elayne se concentră pe ceea ce spusese Galad și pe motivul pentru care Nynaeve fusese atât de neghioabă ca să-l abordeze pe Profet, *indiferent* de identitatea acestuia. Cuvântul acela – „neghioabă" – fu repetat de mai multe ori, ceea ce o făcu pe Nynaeve să spumege de furie. Deși în cazul lui Birgitte stătea la îndoială dacă s-o plesnească sau nu, în cazul lui Elayne nu avea nici o reținere, chiar dacă era Domnița-Moștenitoare. Dacă mai repeta cuvântul de câteva ori, Elayne sigur avea să-i simtă furia pe propria piele. Birgitte se arăta mai interesată de intențiile lui Masema și ale shienaranilor. Se pare că, în viețile trecute, întâlnise mai mulți oameni din Ținuturile de la Hotare, deși proveneau din neamuri diferite, și avea o părere bună despre toți. Birgitte făcu puține comentarii, dar păru să fie de acord cu păstrarea shienaranilor.

Nynaeve se așteptase ca veștile despre Salidar să le surprindă sau să le emoționeze, orice numai felul în care reacționară cele două nu. Lui Birgitte i se păru ceva firesc, de parcă i-ar fi spus că în seara aceea vor lua cina cu Thom și Juilin. Ea, una, nu voia decât să meargă acolo unde mergea și Elayne, restul conta mai puțin. Elayne părea contrariată. Contrariată!

– Ești sigură? Ai încercat atât de mult să-ți amintești și... Nu știu, oare Galad să fi menționat asta doar din întâmplare?

Nynaeve se înnegură.

– Bineînțeles că sunt sigură. Se mai întâmplă *și* coincidențe. Roata țese cum vrea ea, după cum poate că ai auzit și tu. Acum mi-aduc aminte că a adus vorba de Salidar și în Sienda, dar am văzut cât de îngrijorată *erai* în privința lui și n-am mai...

Se întrerupse fiindcă ajunseseră la un coridor lung și îngust de lângă zidul de nord, marcat de frânghii întinse. Într-un capăt se afla ceva ce aducea cu o parte dintr-un gard de lemn, lat de doi pași și la fel de înalt. Oamenii stăteau încolonați câte patru, cu copiii în față, ținându-se de piciorul tatălui sau de rochia mamei. Murmurul mulțimii se înteți la apariția celor trei femei. Nynaeve s-ar fi oprit imediat, dar Birgitte o ținea de braț și nu avea încotro, trebuia să pășească înainte.

– Credeam că mergem la căruță, îngăimă Nynaeve.

Tot vorbind, nu observase încotro se îndreptau.

– Doar dacă nu vrei să mă vezi cum trag cu arcul pe întuneric, replică Birgitte, părând mai mult decât dispusă să încerce.

Nynaeve regretă că nu putu scoate decât un scâncet. Bucata de gard îi acoperea vederea în timp ce înaintau pe terenul deschis, pe care nu aveau voie spectatorii. Până și murmurul lor se auzea nedeslușit acum. Între gard și locul în care avea să stea Birgitte părea a fi aproape o milă.

– Ești sigură că a zis că jură pe... mama noastră? întrebă Elayne indispusă.

Chiar și așa nu-i era deloc plăcut să-l recunoască pe Galad drept frate.

– Poftim? Da. Doar ți-am zis, nu? Ascultă. Dacă Luca este în oraș, nu va afla că am făcut asta decât atunci când va fi prea târziu...

Nynaeve știa că-și pierduse coerența, dar părea că nu se mai poate opri. De-abia acum își dădea seama cât de *departe* însemnau o sută de pași. În Ținutul celor Două Râuri maturii întotdeauna trăgeau la ținte de două ori mai îndepărtate. Dar nici una dintre țintele acelea nu fusese *ea*.

– Adică și așa e foarte târziu. Umbrele... Soarele... Mai bine o facem dimineața. Când lumina e...

– Dacă a jurat pe ea, atunci se va ține de cuvânt fără doar și poate, interveni Elayne ca și cum n-ar fi ascultat. Mai degrabă își încalcă jurământul pe speranța lui de mântuire și renaștere. Cred că... nu, *știu* că ne putem încrede în el.

Dar nu părea ca lucrul ăsta să-i placă foarte mult.

– Lumina e tocmai bună, spuse Birgitte, cu o undă de amuzament în vocea calmă. Aș putea trage legată la ochi. Grupul ăsta cred că și-ar dori ca pericolul să fie cât mai mare.

Nynaeve deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. De data aceasta, s-ar fi mulțumit și cu un scâncet. Probabil că Birgitte făcea o glumă proastă. Sigur.

O lipiră cu spatele de gardul de lemn, iar Elayne începu să tragă de nodul din șal în timp ce Birgitte se întoarse pe drumul pe care veniseră, scoțând o săgeată din tolbă.

– De data asta chiar ai făcut o prostie, mormăi Elayne. În jurământul lui Galad ne putem încrede, cu siguranță, dar nu puteai ști care îi erau intențiile. Și să te întâlnești cu Profetul!

Elayne trase de șalul lui Nynaeve cu putere, dezgolindu-i umerii.

– Habar *n-aveai* ce avea de gând să facă. Ai pus toată lumea pe jar și ai riscat totul!

– Știu, reuși să îngaime Nynaeve.

Avea soarele în ochi; acum n-o mai putea vedea deloc pe Birgitte. Care însă o putea vedea pe ea. Mai mult ca sigur. Asta era lucrul cel mai important. Elayne o privi bănuitoare.

– Înțelegi? întrebă ea.

– Știu că am riscat totul. Ar fi trebuit să discut cu tine, să te întreb. Știu că am fost o proastă. N-ar trebui să mai ies fără un însoțitor, zise Nynaeve dintr-o suflare, *sperând* că Birgitte o vede bine.

Suspiciunea se transformă în îngrijorare.

– Ce ai? Ți-e rău? Dacă nu vrei să faci asta...

Elayne credea că îi este teamă. Nynaeve nu putea, nu voia, nu-i dădea voie să creadă așa ceva. Se sili să zâmbească, sperând că nu făcuse ochii prea mari. Simțea că-i înțepeniseră mușchii feței.

– Ba bineînțeles că vreau. Chiar aștept cu nerăbdare să se întâmple.

Elayne o privi încruntată, neîncrezătoare, dar până la urmă înclină din cap.

– Ești *sigură* de Salidar?

Nu așteptă un răspuns, ci se grăbi să se îndepărteze, împăturind șalul. Fără să vrea, Nynaeve nu reuși să se indigneze la auzul acestei întrebări și nici la faptul că Elayne nu așteptase răspunsul. Respira atât de repede, încât abia dacă își dădea seama că mai avea puțin și își lua zborul din rochia cu decolteul adânc, dar chiar și gândul acela trecu pe lângă ea. Soarele o orbea; dacă și-ar fi mijit ochii, ar fi zărit-o pe Birgitte, dar ochii ei n-o mai ascultau, crescându-i în orbite. Acum nu mai putea face nimic. Era pedeapsa pentru prostiile pe care le făcuse. Reuși să se simtă doar un pic ofensată că era pedepsită

după ce îi ieșiseră toate atât de bine. Iar Elayne nici măcar n-o credea în privința Salidarului! Va trebui să ia totul cu stoicism. Va trebui...

Ca din senin o săgeată *se înfipse* în lemn, vibrând lângă încheietura mâinii drepte și atitudinea stoică se transformă într-un geamăt înăbușit. Nynaeve nu reuși decât să-și țină genunchii drepți. O altă săgeată îi trecu pe lângă încheietura mâinii stângi, făcând-o să țipe. Nu putea opri săgețile lui Birgitte cum nu putea nici să-și oprească țipetele. Săgeată după săgeată o făcură să țipe din ce în ce mai tare, având impresia că mulțimea îi întâmpină fiecare țipăt cu aclamații. Strigătele și aplauzele publicului creșteau odată cu țipetele ei. Când săgețile o încadrară de la genunchi și până la cap, aplauzele deveniră asurzitoare. Se enervă oarecum la sfârșit, când mulțimea se buluci în jurul lui Birgitte, lăsând-o singură acolo, doar cu săgețile. Unele încă mai tremurau. Ca și ea, de altfel.

Făcându-și drum cu coatele, merse țintă spre căruțe cât de repede putu, de teamă să nu vadă cineva că de-abia se mai ținea pe picioare. Nu că ar fi privit-*o* cineva. Tot timpul se rugase ca Birgitte să nu strănute sau să simtă vreo mâncărime pe undeva. Iar mâine o va lua de la capăt. Altfel Elayne – sau, și mai rău, Birgitte – ar ști că-i este frică.

Când în seara aceea Uno veni ca să întrebe de Nana, Nynaeve îi spuse pe șleau să-l preseze cât mai mult pe Masema și să-l găsească pe Galad ca să-i spună că *trebuia* să găsească o barcă imediat, indiferent de preț. Apoi se culcă fără să mănânce sperând că le va putea convinge pe Elayne și pe Birgitte că e prea bolnavă ca să repete numărul. Numai că era mai mult decât sigură că cele două își vor da seama de natura bolii ei. Faptul că Birgitte o va compătimi îi îngreuna și mai mult situația. Unul dintre neghiobii ăia *trebuia* să găsească o barcă!

CAPITOLUL 41

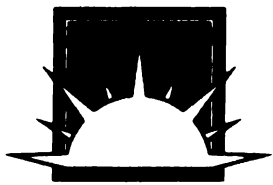

Meşteşugul lui Kin Tovere

Cu o mână pe mânerul sabiei, cu cealaltă ţinând lancea scanchană cu ciucuri verzi şi albi, Rand îi ignoră pe ceilalţi, adunaţi pe dealul cu copaci răzleţi, în timp ce privea cu atenţie cele trei tabere aşezate în vale, în soarele dinaintea prânzului. Trei tabere distincte, aici era greşeala. Acestea erau toate forţele cairhiene şi tairene pe care le avea la dispoziţie. Toţi ceilalţi care puteau folosi sabia sau lancea erau în oraş sau Lumina ştie unde.

Aielii îi strânseseră pe refugiaţi în zona dintre Pasul Jangai şi locul acesta; câţiva fugari ajunseseră singuri aici, atraşi de zvonurile potrivit cărora *aceşti* Aieli nu-i omorau pe toţi cei care le ieşeau în cale sau prea demoralizaţi ca să le mai pese ce avea să se întâmple cu ei atâta timp cât puteau mânca ceva înainte să moară. Prea mulţi credeau că vor muri, fie de mâna Aielilor, fie de cea a Dragonului Renăscut, fie în Ultima Bătălie, despre care credeau că se va da cât de curând. Un număr destul de mare, cei mai mulţi fermieri, meşteşugari şi negustători. Unii ştiau cum să folosească arcul sau praştia ca să vâneze

un iepure, dar printre ei nu se afla nici un oştean, şi timp ca să-i înveţe să lupte nu mai era. Oraşul Cairhien se afla la mai puţin de cinci mile spre apus, câteva dintre legendarele „turnuri fără vârf ale Cairhienului" putând fi zărite pe deasupra pădurii din vale. Oraşul se întindea pe câteva dealuri, până la Râul Alguenya, fiind înconjurat de Aielii Shaido ai lui Couladin şi de cei care i se alăturaseră acestuia.

În jurul mai multor corturi şi focuri din valea lungă se aflau vreo opt sute de taireni, toţi în armuri. Aproape jumătate erau Apărători ai Stâncii, în platoşe şi coifuri strălucitoare, cu mânecile bogate ale hainelor în dungi negre şi aurii. Ceilalţi erau supuşii unor nobili ale căror steaguri şi flamuri alcătuiau un cerc chiar în mijlocul taberei, în jurul Semilunii-şi-a-Stelelor de argint, însemnul Înaltului Senior Weiramon. Locul în care erau priponiţi caii era înţesat de gărzi care parcă aşteptau un atac dintr-o clipă într-alta.

La trei sute de paşi mai încolo, cea de-a doua tabără îşi apăra caii cu aceeaşi grijă. Animalele erau de rase amestecate, puţine aducând cu cea de Tear, cu gâtul frumos arcuit; câţiva cai luaţi de la plug sau de la căruţă erau şi ei priponiţi acolo, dacă pe Rand nu-l înşela vederea. Cairhienii erau poate cu o sută mai mulţi decât tairenii, dar cu mai puţine corturi şi mai peticite, steagurile şi *conii* lor reprezentând vreo şaptezeci de nobili. Puţini dintre aceştia aveau un număr suficient de supuşi – armata tairenă se destrămase cu mai mult timp în urmă, în războiul civil.

A treia tabără se afla la alţi cinci sute de paşi, alcătuită în cea mai mare parte din cairhieni, dar despărţiţi de ceilalţi nu numai din punct de vedere fizic. Mai mare decât celelalte două luate la un loc, tabăra aceasta avea puţine corturi şi la fel de puţini cai. Nu avea nici un fel de steag şi numai ofiţerii purtau *coni,* flamurile mici prinse de spate, în culori vii, menite mai degrabă să atragă privirea oştenilor proprii decât să semnifice apartenenţa la o Casă anume. Infanteria era şi ea necesară, dar rari erau nobilii din Tear sau Cairhien care să recunoască aşa ceva. Cu siguranţă nici unii, nici alţii nu erau de acord să aibă infanterişti. Era cea mai ordonată dintre

tabere, focurile aşezate în linie dreaptă, lăncile în piramidă, cu vârfurile în sus, putând fi luate în orice moment, grupuri de arcaşi şi arbaletieri plasate strategic. Potrivit lui Lan, disciplina era cea care îţi păstra viaţa în luptă, lucru pe care infanteria îl ştia mai bine decât cavaleria.

Cele trei grupări erau împreună, sub aceeaşi comandă – Înaltul Senior Weiramon le adusese de la miazăzi cu o seară în urmă –, dar cele două tabere de călăreţi se supravegheau cu aceeaşi prudenţă cu care îi supravegheau pe Aielii de pe dealurile înconjurătoare, tairenii, ca şi cairhienii, ignorând-o cu o doză de dispreţ pe a treia care, la rândul ei, le privea pe celelalte cu duşmănie. Susţinătorii lui Rand, aliaţii lui, dar gata de luptă ca toţi ceilalţi.

Prefăcându-se în continuare că studiază taberele, Rand îl privi pe Weiramon, fără coif şi ţinându-se drept în apropierea lui. Doi bărbaţi mai tineri, nobili tairenii mai puţin importanţi, stăteau pe lângă el, cu bărbile negre tăiate şi pomădate în aşa fel încât să semene cu cea a lui Weiramon, numai că barba acestuia era căruntă; armurile lor, purtate pe deasupra surtucelor cu dungi viu colorate, erau aproape la fel de aurii ca şi armura comandantului lor. Trufaşi, ţinându-se departe de toţi ceilalţi, dar aproape de Rand, parcă ar fi aşteptat o ceremonie marţială la curtea regală, deşi sudoarea care le curgea pe feţe spunea altceva. Nu că ar fi băgat-o în seamă.

Blazonului lui Weiramon îi lipseau doar câteva stele ca să fie identic cu cel al lui Lanfear, dar nobilul cu nasul lung sigur nu era ea, cu părul cărunt pomădat, ca şi barba, şi pieptănat într-o încercare disperată de a-şi ascunde începutul de chelie. Venise spre miazănoapte cu întăriri din Tear când auzise că Aielii atacă oraşul Cairhien. În loc să se întoarcă sau să rămână pe loc, îşi continuase drumul spre miazănoapte în marş întins, adunând şi alţi oameni pe drum.

Aceasta era partea bună. Partea rea era că Weiramon se aşteptase să-i alunge pe Aielii Shaido din jurul Cairhienului doar cu oştenii lui. Şi se aştepta în continuare. Şi nu era deloc fericit că Rand nu-l lăsa să atace şi că era înconjurat de Aieli. Pentru el toţi Aielii erau la fel. Ca şi pentru ceilalţi. Unul dintre

nobilii tineri își ducea ostentativ batista parfumată la nas ori de câte ori se uita la un Aiel. Rand se întrebă cât va supraviețui insul. Și ce va trebui să facă în momentul acela.

Weiramon observă că Rand îl privește cercetător și își drese glasul.

– Seniore Dragon, un atac susținut îi va împrăștia ca pe niște prepelițe, începu el pe un ton grav, apoi își plesni mănușile de palmă. Infanteria nu rezistă niciodată cavaleriei. Îi trimit pe cairhieni să-i sperie, apoi îi atac eu cu...

Rand îl întrerupse. Omul ăsta nu știa să numere? Mulțimea Aielilor pe care îi vedea aici nu-i dădea de înțeles câți ar putea fi în jurul orașului? Dar ce mai conta. Rand simțea că nu mai suportă.

– Ești sigur de veștile pe care le aduci din Tear?

Weiramon clipi de câteva ori.

– Vești, Seniore Dragon? Ce...? Aha. Arde-mi-ar sufletul, nu-i nimic important. Piratii din Illian încearcă mereu incursiuni de-a lungul coastei.

De fapt, făceau mai mult decât să încerce, după cum îi spusese chiar el la sosire.

– Și atacurile asupra Câmpiilor din Maredo? Și ele sunt frecvente?

– A, arde-mi-ar sufletul, ăia sunt doar niște briganzi, răspunse Weiramon mai mult ca o constatare decât ca un protest. Nu știu dacă sunt illiani, dar oșteni sigur nu sunt. Cu talmeș-balmeșul pe care îl provoacă illianii ăia, nimeni nu știe cine stă cu biciul în mână acolo, regele, Marea Adunare sau Cei Nouă Sfetnici, dar, dacă se hotărăsc să atace, armate întregi se vor năpusti asupra Tearului sub conducerea Albinelor Aurii, nu doar niște pirați care dau foc căruțelor negustătorilor și fermelor de la hotare. Crede-mă că știu ce vorbesc.

– Te cred, replică Rand, pe un ton cât mai politicos.

Indiferent de câtă putere avea Marea Adunare, Cei Nouă Sfetnici sau Mattin Stepaneos den Balgar, cert e că Sammael preferase să-i părăsească. Dar destul de puțini știau că Rătăcitii erau deja în libertate. Unii dintre cei care trebuiau să știe refuzau să creadă așa ceva sau pur și simplu se prefăceau că

nu știu – de parcă asta i-ar fi convins pe Rătăciți să plece de acolo – sau păreau să creadă că, dacă avea să se întâmple, se va întâmpla într-un viitor îndepărtat. Nu avea nici un rost să-l convingă pe Weiramon, indiferent cărui grup îi aparținea el. Faptul că omul credea sau nu credea nu schimba absolut nimic.

Weiramon se încruntă spre valea dintre dealuri. Mai precis, spre cele două tabere cairhiene.

– Fără o conducere fermă aici, cine poate ști ce lepădături s-au dus spre miazăzi? întrebă el și, făcând o grimasă, își plesni mănușile și mai tare înainte de a se întoarce din nou spre Rand. Dar îi vom pune cu botul pe labe cât de curând, Seniore Dragon. Un ordin să dai și-i voi goni...

Rand trecu pe lângă el fără să-l asculte, deși Weiramon îl urmă, cerându-i în continuare aprobarea de a ataca, ceilalți doi ținându-se de el ca niște căței. Omul ăsta era prost făcut grămadă.

Nu erau singuri, bineînțeles. Dealul era plin ochi de oameni. Sulin avea o sută de *Far Dareis Mai* chiar în vârf, fiecare arătându-se chiar mai dispusă decât de obicei să-și tragă vălul pe față. Nu numai apropierea Aielilor Shaido o frământa pe Sulin. Ca răspuns la disprețul arătat de Rand suspiciunilor din taberele de la poalele dealului, Enaila și două Fecioare nu se dezlipeau de Weiramon și de tinerii nobili care îl însoțeau și, cu cât aceștia se dădeau mai aproape de Rand, cu atât cele trei Fecioare păreau mai pregătite să-și tragă vălul pe față.

La câțiva pași de ei, Aviendha vorbea cu o duzină de Înțelepte, cu șalurile lăsate pe coate, toate, mai puțin ea, pline de brățări și coliere. Surprinzător, o femeie căruntă, osoasă, chiar mai în vârstă decât Bair, era cea care părea să conducă discuția. Rand s-ar fi așteptat ca Amys sau Bair să le domine pe celelalte, dar chiar și acestea își închideau gura în clipa în care vorbea Sorilea. Melaine era cu Bael, la jumătatea distanței dintre celelalte Înțelepte și celelalte căpetenii de clan. Tot aranja surtucul de la cadin'sorul lui Bael, de parcă acesta n-ar fi știut cum să se îmbrace, omul având privirea răbdătoare a celui care își repetă mereu motivele pentru care s-a însurat. Poate era ceva care le privea numai pe ele, Rand însă bănuia

că Înțeleptele încercau din nou să influențeze căpeteniile. Dacă bănuielile lui se adevereau, avea să afle amănunte cât de curând.

Doar Aviendha fu cea care îi susținu privirea lui Rand. Îi zâmbi scurt înainte de a se întoarce ca s-o asculte pe Sorilea. Un zâmbet prietenos, atât. Ceea ce nu era de ici, de colo, gândi el. Nu-l mai repezise de când se întâmplase ce se întâmplase între ei și, dacă uneori tânăra mai făcea câte un comentariu răutăcios, nu era mai răutăcios decât comentariile lui Egwene. Cu excepția momentului în care adusese din nou vorba despre căsătorie; atunci îl făcuse cu ou și cu oțet, drept care se lăsase păgubaș. În rest, fusese doar prietenoasă, deși uneori mai uita că era și el de față când se dezbrăca înainte de culcare. Aviendha insista în continuare să doarmă la trei pași de el.

Fecioarele oricum păreau să fie sigure că erau mai puțin de trei pași între păturile lor, motiv pentru care Rand se aștepta ca acea certitudine să ajungă la urechile tuturor, ceea ce până acum nu se întâmplase. Egwene s-ar repezi la el ca o tigroaică numai dacă ar *bănui* ceva. Lui Egwene îi venea destul de ușor să vorbească despre Elayne, pe Aviendha însă Rand n-o putea descifra, deși se afla atât de aproape de el. Una peste alta, se simțea mai tensionat ca niciodată ori de câte ori îi arunca o privire – tânăra, pe de altă parte, arăta din ce în ce mai relaxată. Exact contrariul a ceea ce ar fi trebuit să se întâmple. Toate păreau de-a-ndoaselea când venea vorba de ea. Dar, dacă stătea bine să se gândească, Min era singura femeie care *nu*-l făcuse să se simtă de parcă ar fi stat în cap mai tot timpul.

Oftând, continuă să meargă, fără să-l asculte pe Weiramon. Odată și-odată tot le va înțelege pe femei. Când va avea timp să le cerceteze cum trebuie. Deși bănuia că o viață întreagă nu-i va fi de ajuns.

Căpeteniile de clan aveau propria întrunire, la care participau și căpeteniile de septuri, și reprezentanții frățiilor. Rand îi recunoscu pe câțiva. Oacheșul Heirn, căpeteneia clanului Jindo Taardad, și Mangin, care înclină din cap spre el, priete-

nos, și se strâmbă disprețuitor spre taireni. Juranai, zvelt ca o lance, conducătorul Aethan Dor, Pavezele Roșii, participând la această expediție în ciuda câtorva șuvițe albe în părul castaniu-deschis, și Roidan, lat în umeri și cărunt, care îi conducea pe Sha'mad Conde, Tunătorii. Cei patru i se alăturaseră uneori în exersarea luptei fără arme a Aielilor de când părăsiseră Pasul Jangai.

– Vrei să mergem la vânătoare azi? întrebă Mangin în timp ce Rand trecea pe lângă el.

– La vânătoare? repetă Rand surprins.

– Nu prea avem de ales, dar am putea să prindem câteva oi.

Privirea dezgustată a lui Mangin, aruncată spre taireni, nu lăsa nici un dubiu asupra sensului pe care îl atribuia cuvântului „oi", deși Weiramon și ceilalți nu-l înțeleseră. Sau se prefăcură că nu-l înțeleg. Nobilul cu batista parfumată o mirosi din nou.

– Poate altă dată, replică Rand, clătinând din cap.

Se gândi că ar fi putut fi prieten cu oricare dintre cei patru, mai ales cu Mangin, care avea un simț al umorului asemănător cu cel al lui Mat. Dar, dacă nu avea timp să cerceteze femeile, sigur nu avea timp nici să-și facă alți prieteni. Și așa își găsea prea puțin timp pentru vechii prieteni. Mat îl îngrijora tot mai mult.

În vârful dealului un turn masiv din lemn domina copacii din jur, la peste douăzeci și ceva de palme de sol. Aielii nu se pricepeau să facă așa ceva din lemn, turnul fiind opera mai multor refugiați cairhieni.

Moiraine aștepta la baza primei scări înclinate alături de Lan și Egwene. Egwene stătuse destul de mult la soare; dacă nu ar fi avut ochii negri, ar fi putut fi luată ușor drept o femeie Aiel. O femeie Aiel scundă. Se uită repede la ea, dar pe față nu-i citi decât oboseala. Amys și celelalte probabil că o supuneau unor teste foarte grele. Egwene însă nu i-ar fi mulțumit dacă ar fi intervenit în favoarea ei.

– Te-ai hotărât? întrebă Rand, oprindu-se.

Weiramon tăcu, în sfârșit.

Egwene șovăi, dar Rand observă că nu se uită la Moiraine înainte să încuviințeze din cap.

– Am să fac tot ce pot.

Ezitarea ei îl îngrijoră. Nu-i ceruse lui Moiraine – femeia putea folosi Puterea Supremă ca armă împotriva Aielilor Shaido numai dacă aceștia o amenințau sau reușeau să o convingă că sunt toți Iscoade ale Celui Întunecat –, Egwene însă nu făcuse Cele Trei Legăminte, iar el nu fusese sigur că tânăra va înțelege de ce sunt necesare. Egwene doar se albise la față când îi propusese asta și îl evitase timp de trei zile, până acum. Cel puțin se declarase de acord. Tot ce scurta lupta cu Shaido era spre binele lor.

Expresia lui Moiraine nu se schimba niciodată, deși Rand era sigur la ce se gândea. Trăsăturile acelea calme, de Aes Sedai, ochii aceia de Aes Sedai, puteau respinge ceva fără să miște vreun mușchi.

Vârând bucata de lance sub cingătoare, Rand puse piciorul pe prima treaptă, și atunci Moiraine întrebă:

– De ce porți sabia din nou?

Ultima întrebare la care s-ar fi așteptat.

– De ce să n-o port? mormăi ei și continuă să urce.

Nu cel mai potrivit răspuns, ea însă îl prinsese cu garda jos.

Rana doar pe jumătate tămăduită de la șold îl incomodă, fără să-l doară neapărat, dar dându-i senzația că stă să se deschidă. Nu-i dădu atenție; așa se simțea când făcea mai mult efort.

Rhuarc și celelalte căpetenii de clan urcară după el Bael lăsând-o pe Moiraine la coadă, dar, din fericire, Weiramon și căței lui rămaseră jos. Weiramon *știa* ce trebuia făcut; nu avea nevoie și nici nu voia alte informații. Simțind privirea lui Moiraine asupra lui, Rand se uită în jos. Nu era Moiraine. Era Egwene, care îl privea cum urcă, cu fața de Aes Sedai atât de senină, încât acum nu mai putea vedea diferența. Moiraine își apropiase capul de cel al lui Lan. Rand speră că Egwene nu se va răzgândi.

Pe platforma lată din vârf, doi tineri scunzi, asudați, numai în cămașă, instalau un tub de lemn, întărit cu alamă,

lung de şase metri şi mai gros decât braţul unui om, pe un cadru circular fixat de grilaj. Un tub identic se afla deja la o depărtare de câţiva paşi, unde fusese instalat cu o zi înainte, când se înălţase turnul. Un al treilea tânăr numai în cămaşă îşi ştergea capul chel cu o batistă dungată în timp ce se răstea la ei.

– Uşurel. *Uşurel*, am spus! Tăntălăilor, o lentilă dacă aţi mişcat, vă mut falca din loc. Leagă strâns, Jol. Strâns am spus! Dacă se-ntâmplă să cadă în timp ce se uită Seniorul Dragon prin el, v-aţi dat foc la valiză. Şi nu numai dacă se uită el. Stricaţi ce-am făcut eu şi-o să vă stric şi eu pe voi.

Jol şi celălalt tânăr, Cail, continuară lucrul, repede, dar nu foarte panicaţi. După atâţia ani, se obişnuiseră cu felul de a vorbi al lui Kin Tovere. Faptul că găsise printre refugiaţi un meşter care făcea lentile şi telescoape – ca şi pe cei doi ucenici ai lui – îi dăduse ideea lui Rand să construiască acest turn.

La început, nici unul dintre cei trei nu observă că nu erau singuri. Căpeteniile de clan urcară în tăcere, bodogăneala lui Tovere acoperind zgomotul făcut de cizmele lui Rand. Acesta tresări când Lan apăru brusc prin trapa deschisă, după Bael; chiar dacă era încălţat cu cizme, Străjerul nu făcea mai mult zgomot decât Aielii. Chiar şi Han era cu un cap mai înalt decât cairhienii.

Când, în sfârşit, îi văzură pe nou-veniţi, cei doi ucenici făcură ochii mari de parcă acum vedeau pentru prima oară un Aiel, apoi făcură o jumătate de plecăciune spre Rand şi rămaseră aşa. Meşterul tresări aproape la fel de tare ca şi Aielii, dar făcu o plecăciune mai reţinută, ştergându-şi capul din nou.

– Ţi-am spus că azi îl termin pe-al doilea, Seniore Dragon, spuse Tovere pe un ton respectuos, fără însă a-şi înmuia mânia din voce. O idee extraordinară, turnul ăsta. Aşa ceva nu mi-ar fi dat prin cap, dar, când ai întrebat cât de departe bate un telescop... Mai lasă-mă un pic şi-am să-ţi fac unul cu care să vezi Caemlynul de aici. Dacă turnul e destul de înalt. Mai sunt şi limite.

– Ce-ai făcut deja e mai mult decât suficient, meştere Tovere!

De fapt, mai mult decât sperase Rand. Aruncase deja o privire prin primul telescop.

Jol și Cail stăteau în continuare aplecați într-un unghi drept, cu capul jos.

– Cred că ar fi mai bine să-ți duci ucenicii jos, spuse Rand. Ca să avem mai mult loc aici.

Era loc pentru de patru ori pe-atâția oameni, dar Tovere numaidecât îl împunse pe Cail în umăr cu un deget gros.

– Haideți, tolomacilor. Îi stăm în drum Seniorului Dragon.

Ucenicii se îndreptară repede de spate ca să-l urmeze, zgâindu-se la Rand în timp ce dispăreau pe scară, chiar mai mult decât la Aieli. Cail era cu un an mai mare decât el, iar Jol cu doi. Amândoi se născuseră în orașe mai mari decât își închipuise el înainte de a pleca din Ținutul celor Două Râuri, vizitaseră Cairhienul și îi văzuseră pe rege și pe Suprema Înscăunată, chiar dacă de la distanță, în timp ce el încă mai avea grijă de oi. Foarte probabil, în unele privințe cei doi știau mai multe despre lume decât el. Clătinând din cap, se aplecă spre noul telescop.

Cairhienul îi sări imediat în ochi. Pădurile, nu foarte dese pentru cel obișnuit cu codrii din jurul Ținutului celor Două Râuri, se opreau, desigur, aproape de marginea orașului. Ziduri înalte, cu turnuri pătrate, alcătuind un pătrat perfect împreună cu râul, parcă făceau în ciudă dealurilor vălurite. În interior, alte turnuri se înălțau după un plan precis, marcând punctele unei grile, de vreo douăzeci de ori mai înalte decât zidurile sau chiar mai înalte, toate însă înconjurate de schele. Legendarele turnuri fără vârf erau reconstruite după ce fuseseră incendiate în Războiul cu Aielii.

Când văzuse ultima oară orașul, un alt oraș îl înconjura dintr-un mal al râului în celălalt, o vizuină de iepuri la fel de zgomotoasă pe cât era Cairhienul de solemn, totul construit din lemn. Acum nu era decât o întindere de scrum și lemn ars. Nu înțelegea nici în ruptul capului cum focul acela nu cuprinsese și Cairhienul.

Fiecare turn era împodobit cu steaguri, prea îndepărtate ca să le vadă clar, cercetașii însă i le descriseseră. Jumătate

aveau Semilunile Tearului, cealaltă jumătate, poate deloc surprinzător, erau copia Flamurii Dragonului pe care o lăsase fluturând deasupra Stâncii din Tear. Nici una nu avea Soarele Cairhienului.

O simplă atingere a telescopului îi oferi o altă priveliște. De partea cealaltă a râului încă se mai aflau hambarele goale, înnegrite de fum. Unii dintre cairhienii cu care vorbise Rand susțineau că incendierea hambarelor dusese la revolte și la moartea regelui Galldrian, și astfel la război civil. Alții spuneau că asasinarea lui Galldrian provocase revoltele și incendierea hambarelor. Rand se îndoia că va ști vreodată care dintre ei spuneau adevărul sau dacă era ceva adevărat în spusele lor.

Mai multe schelete de corăbii împestrițau ambele maluri ale râului lat, dar nici unul aproape de oraș. Aielii nu se simțeau bine – teama era un cuvânt prea tare – în vecinătatea unor ape pe care nu le puteau traversa sau prin care nu puteau trece, Couladin însă reușise să amplaseze bariere de bușteni plutitori peste Alguenya atât mai sus, cât și mai jos de Cairhien, păzite de un număr suficient de oameni care aveau grijă să nu fie tăiate. Săgețile cu vârful aprins se ocupaseră de restul. Doar șobolanii și păsările puteau intra sau ieși din Cairhien fără voia lui Couladin.

Dealurile din jurul orașului nu prea trădau prezența unei armate asediatoare. Ici și acolo vulturii își fluturau aripile greoi, fără îndoială ospătându-se din rămășițele celor care încercaseră să scape din oraș, dar nu se vedea nici un Shaido. Ca toți Aielii, nu se arătau decât atunci când voiau.

O clipă. Rand întoarse telescopul spre o colină golașă, aflată poate la o milă de zidurile orașului. Un grup de bărbați. Nu le deslușea chipurile, doar faptul că toți purtau cadin'sor. Și încă ceva. Unul dintre bărbați avea brațele goale. Couladin. Rand era sigur că imaginația îi juca feste, dar, în clipa în care Couladin se mișcase, parcă văzuse cum lumina soarelui se reflectase în solzii metalici care îi înconjurau antebrațele, ca și la el. Asmodean i le făcuse. În încercarea de a-i distrage atenția, de a-i ocupa mintea cu ceva în timp ce Asmodean își concepea propriile planuri, dar fără asta câte s-ar fi putut întâmpla

altfel? Sigur, el n-ar mai sta acum în acest turn, privind un oraș asediat și așteptând bătălia.

Pe neașteptate, ceva străbătu aerul spre dealul acela îndepărtat, o pată lungă, și doi bărbați se prăbușiră la pământ. Privindu-i, amândoi se pare străpunși de aceeași lance, Couladin și ceilalți arătau la fel de înmărmuriți ca și Rand. Răsucind telescopul, Rand îl căută pe cel care aruncase lancea cu atâta forță. Trebuia să fii curajos și nebun ca să te apropii atât de mult. Rand căută și mai departe, dincolo de distanța pe care ar fi putut-o acoperi brațul unui om. Se gândea la Ogieri – puțin probabil; un Ogier cu greu devenea violent – când văzu o altă pată de culoare prelungă.

Derutat, Rand se îndreptă de spate, apoi întoarse telescopul spre zidurile Cairhienului. Lancea aceea sau ce-o fi fost zburase de-acolo. Era sigur. Cum zburase era altă socoteală. De la distanța asta nu putea decât să creadă că o aruncase cineva de pe ziduri sau dintr-un turn.

Ridicând capul, Rand văzu cum Rhuarc îi face loc lui Han ca să se uite prin celălalt telescop. Acesta era și scopul construirii turnului și a celor două telescoape. Cercetașii le puteau spune cum erau amplasați Aielii Shaido, dar de aici căpeteniile de clanuri puteau vedea singuri terenul pe care urma să se dea bătălia. Deja concepuseră un plan, însă încă o privire nu strica. Rand nu se prea pricepea la bătălii, Lan însă considera că planul lor era bun. Deși nu știa prea multe, Rand se trezea uneori cu celelalte amintiri și atunci i se părea că știe mai mult decât avea nevoie.

– Ai văzut? Lăncile... alea?

Rand era convins că Rhuarc arăta la fel de uluit ca și el. Aielul încuviință din cap.

– Ultima a nimerit un alt Shaido, care a reușit să se târască mai departe. Păcat că n-a fost Couladin, zise Rhuarc și făcu semn spre telescop.

Rand îl lăsă să-i ia locul. Oare chiar era păcat? Moartea lui Couladin nu avea cum să înlăture amenințarea care plana asupra Cairhienului sau altui loc. Acum că se aflau de partea aceasta a Zidului Dragonului, Aielii Shaido nu vor pleca de

bunăvoie doar fiindcă murise cel despre care credeau că e adevăratul Car'a'carn. Vestea îi putea zgudui, dar nu într-o măsură atât de mare. Și, din câte văzuse Rand, Couladin nu merita o dispariție atât de simplă. „Pot fi cât de dur trebuie să fiu", gândi el, mângâind mânerul sabiei. „Pentru el, pot."

CAPITOLUL 42

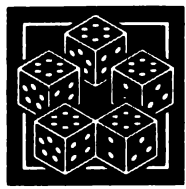

În calea săgeții

Tavanul unui cort, de un maro-cenușiu, era probabil cea mai anostă priveliște din lume, dar, întins cu fața în sus, numai în cămașă, pe pernele cu ciucuri stacojii aduse de Melindhra, Mat o privea cât se poate de intens. Sau, mai curând, privea dincolo de ea. Cu un braț sub cap, clătină un pocal bătut în argint, plin cu un vin bun adus de la miazăzi de Cairhien. Un butoiaș îl costase cam cât doi cai de soi cât doi cai dacă lumea cu tot ce era în ea n-ar fi fost întoarsă pe dos , dar el, unul, considera că e un preț mic pentru un lucru de calitate. Câțiva stropi îi căzură pe mână, însă nu băgă în seamă și nici nu duse pocalul la buze.

După mintea lui, situația era mai mult decât serioasă. Serioasă însemna să fii blocat în Pustiu fără să ai habar cum să scapi de acolo. Serioasă însemna să vezi cum apar Iscoade ale Celui Întunecat când te așteptai mai puțin, trolocii să te atace noaptea și, din când în când, Myrdraalii să-ți înghețe sângele în vine cu privirea lor oarbă. Așa ceva se întâmpla cât ai clipi și se termina înainte de a avea timp să te gândești. Nu

era, desigur, un lucru pe care să ți-l dorești, dar, dacă trebuia, îl puteai accepta dacă îi puteai supraviețui. De zile întregi știa încotro merg și de ce. Zile întregi, în care timpul se târa ca melcul. Zile în care nu făcuse decât să gândească.

„Nu sunt un erou", gândi el cu înverșunare, „și nu sunt nici un oștean destoinic." Își reprimă amintirea unei patrulări de-a lungul zidurilor unei fortărețe, adunându-și ultimele puteri ca să se repeadă spre un alt grup de troloci care tocmai se cățăraseră pe scări. „Asta n-am fost eu, arde-l-ar Lumina pe cel care a fost! Eu nu..." Nu știa ce e – un gând amarnic –, dar era sigur că avea de-a face cu jocurile de noroc, cu cârciumile, cu femeile și dansul. De asta era sigur. Ca și de caii buni și de drumurile pe care le bătea fără încetare, fără să aștepte să tragă cineva cu arcul în el sau să-l străpungă cu sabia sau lancea. Altceva l-ar fi făcut să pară un prost și jumătate, ceea ce el nu voia să fie, nici pentru Rand, nici pentru Moiraine, nici pentru altcineva.

În timp ce se ridica în capul oaselor, medalionul de argint cu capul de vulpe care îi atârna de șnurul de piele îi alunecă în cămașa descheiată la guler. Mat îl vârî la loc și apoi luă o dușcă zdravănă. Medalionul îl apăra de Moiraine, sau de orice altă Aes Sedai, atâta timp cât acestea nu i-l luau – cu siguranță una dintre ele avea să încerce, mai devreme sau mai târziu –, dar numai datorită agerimii lui evitase să fie ucis de un nebun, împreună cu alte câteva mii de nebuni. Sau de Rand, sau din cauză că era ta'veren.

În general, ar fi trebuit să profite de o astfel de situație, de evenimentele din jurul lui. Rand sigur o făcuse, în felul lui. Singurele lucruri pe care Mat le văzuse precipitându-se erau zarurile. Nu avea de gând să întoarcă spatele unor ocazii de care profita un ta'veren, cel puțin în povești. Bogăția și faima le cădeau din cer, umplându-le buzunarele; cei care voiau să-i ucidă se hotărau să-i slujească, iar femeile cu ochii de gheață se hotărau să se topească.

Nu că s-ar fi plâns de ceea ce avea acum. Și, desigur, nu că și-ar fi dorit să fie în locul lui Rand; prețul acelui joc era prea mare. Pur și simplu nu suporta să poarte întreaga povară a

condiției lui de ta'veren și să nu se bucure de nici una dintre plăcerile ei.

– E timpul să plec, se adresă el cortului gol, apoi se opri gânditor și sorbi din pocal. E timpul să încalec pe Cimpoiaș și să-mi iau valea. Poate spre Caemlyn.

Nu era deloc un oraș de lepădat, atâta timp cât se ținea departe de Palatul Regal.

– Sau spre Lugard.

Auzise câte ceva despre Lugard. Un loc tocmai bun pentru cei ca el.

– E timpul să-l las în urmă pe Rand. Are o armată de Aieli și mai multe Fecioare decât poate el număra, care au grijă de el. N-are nevoie de mine.

Ultima afirmație nu era chiar adevărată. Într-un fel mai mult sau mai puțin ciudat se simțea legat de succesul sau eșecul lui Rand în Tarmon Gai'don, și el, și Perrin, toți trei ta'veren. Cărțile de istorie probabil că-l vor menționa doar pe Rand. Slabe șanse ca el sau Perrin să-și găsească loc acolo. Apoi mai era și Cornul lui Valere. La care nu voia să se gândească și nici nu se va gândi. Doar dacă era absolut nevoie. Poate că, până la urmă, găsea soluția de a ieși din încurcătura asta. Oricum ar fi dat-o, problema Cornului putea fi amânată. Pentru altă zi, îndepărtată. Cu puțin noroc, ziua scadenței nu va veni prea curând. Cu puțin mai mult noroc față de cât avea acum.

Ideea era că acum spusese totul despre plecare și nu simțea aproape nici un regret. Nu cu mult timp în urmă nici măcar nu fusese în stare să vorbească despre așa ceva; ori de câte ori se îndepărta prea mult de Rand, se simțea tras înapoi ca un pește prins în cârligul unei undițe invizibile. Apoi găsise puterea să vorbească și chiar să-și facă planuri, dar până și cel mai mic lucru îl distrăgea și îl făcea să-și amâne intenția de a o șterge de-acolo. Chiar și în Rhuidean, când îi mărturisise lui Rand că vrea să plece, fusese sigur că ceva îi va sta în drum. Ceea ce, într-un fel, se și întâmplase; Mat reușise să părăsească Pustiul, dar tot aproape se simțea de Rand. De data aceasta însă era convins că nimic nu-i va mai sta în cale.

– Nu se poate spune că-l abandonez, mormăi el. Dacă nici acum nu poate avea grijă de el, n-o să poată niciodată. Doar nu sunt doica lui.

Golind pocalul, își puse surtucul verde, își vârî cuțitele în locurile știute, își aranjă eșarfa de mătase de un galben-închis ca să-și ascundă cicatricea de pe gât, își luă pălăria și ieși din cort.

Zăpușeala îl izbi drept în față după răcoarea relativă dinăuntru. Nu era sigur cum se schimbau anotimpurile aici, vara însă adăsta prea mult ca să-i fie pe plac. Unul dintre lucrurile pe care le aștepta cu nerăbdare la plecarea din Pustiu era sosirea toamnei. Mai multă răcoare. Aici nu avea noroc de așa ceva. Cel puțin borul larg al pălăriei îi ferea fața de soare.

Dealurile astea împădurite din Cairhien arătau jalnic, erau mai multe poiene decât copaci, pe jumătate cafenii de atâta secetă. Așa ceva nu văzuse acasă, în Pădurea de la Apus. Corturile joase ale Aielilor erau peste tot, deși de la depărtare păreau niște grămezi de frunze moarte sau niște movile golașe, doar dacă nu erau deschise, dar chiar și atunci păreau greu de deslușit. Aielii care își vedeau de treabă îl priveau doar în treacăt.

Din vârful unui deal, în timp ce traversa tabăra, zări căruțele lui Kadere, așezate în cerc, cu căruțașii întinși dedesubt, la umbră; nici urmă însă de neguțător. Kadere petrecea din ce în ce mai mult timp în căruța lui, scoțând nasul doar când Moiraine venea să inspecteze încărcăturile. Aielii care înconjurau căruțele –, grupuri mici înarmate cu lănci și scuturi, arcuri și tolbe cu săgeți – nu dădeau de înțeles că sunt mai mult decât paznici. Moiraine credea probabil că unii dintre oamenii lui Kadere sau chiar el voiau să o șteargă cu ce adusese ea din Rhuidean. Mat se întrebă dacă Rand realiza că îi dădea lui Moiraine absolut tot ce-i cere aceasta. O vreme, Mat crezuse că Rand era cel care o ținea în frâu, acum însă se cam îndoia, chiar dacă Moiraine mai că nu o ținea într-o plecăciune și nu-i aducea pipa lui Rand.

Cortul lui Rand era în vârful unui deal, singur, bineînțeles, cu flamura roșie înfiptă în față. Se vălurea în adierea de vânt, iar, când stătea nemișcată, discul alb-negru se distingea destul

de clar. La vederea lui Mat, simți cum i se face pielea de găină, ca și la vederea Flamurii Dragonului. Dacă cineva voia să stea departe de Aes Sedai, ultimul lucru pe care îl putea face – numai un idiot ar fi putut încerca așa ceva – era să agite simbolul acela.

Corturile Fecioarelor erau ridicate la poalele dealului, printre copacii care înconjurau povârnișurile lipsite de vegetație. Ceea ce era un fapt obișnuit, ca și tabăra Înțeleptelor din *Far Dareis Mai,* zecile de corturi joase la câțiva pași de colina lui Rand, gai'shainii în robe albe trebăluind în jurul lor.

Se vedeau doar câteva Înțelepte care însă compensau absența celorlalte prin privirile lor insistente. Mat nu avea idee câte din ele puteau conduce Puterea, dar își dădea seama că privirile lor erau la fel de pătrunzătoare ca și ale Aes Sedai. Iuți pasul, silindu-se să nu ridice iritat din umeri; le simțea ochii înfipți în spate, de parcă l-ar fi împuns cu un băț. Unde mai pui că trebuia să treacă prin același chin și la întoarcere. Dar nu avea încotro, doar câteva cuvinte schimbate cu Rand și va fi ultima oară când va îndura așa ceva.

Numai că, în clipa în care își scoase pălăria și se aplecă să intre în cortul lui Rand, nu-l găsi decât pe Natael, lungit pe perne, cu harpa aurită, în formă de dragon, sprijinită de genunchi și cu un pocal de aur în mână.

Mat făcu o grimasă și înjură în barbă. Dacă Rand ar fi fost aici, ar fi trebuit să treacă printr-un cerc de Fecioare chiar la intrarea în cort. Cel mai probabil Rand era în turnul recent construit. Bună idee. Ca să vadă terenul. Aceea era regula 2, imediat după „cunoaște-ți dușmanul", fără alte opțiuni.

Gândul îi lăsă un gust amar. Regulile acelea proveneau din amintirile altora; singurele reguli de care voia să-și amintească acum erau: „Niciodată să nu săruți o fată ai cărei frați au urme de cuțit pe față" și „Niciodată să nu joci jocuri de noroc fără să te asiguri că există o ieșire prin spate". Aproape că-și dorea ca acele amintiri, provenite de la alții, să ocupe un loc separat în creierul lui și să nu-i mai invadeze gândurile când se aștepta mai puțin.

– Ai necazuri cu fierea? întrebă Natael alene. Una dintre Înțelepte s-ar putea să aibă o rădăcină care să te lecuiască. Sau ai putea s-o rogi pe Moiraine.

Lui Mat nu-i plăcea deloc insul ăsta; părea mereu că face glume pe care numai el le înțelegea. Și arăta de parcă ar fi avut trei servitori care se îngrijeau de hainele lui. Dantela aia imaculată de la gât și mâneci ai fi zis că de-abia fusese spălată. În plus, nu părea să asude deloc. Era un mister motivul pentru care Rand îl ținea în preajma lui. Iar la harpa aia cânta numai de jale.

– Se întoarce repede?

Natael ridică din umeri.

– Când se hotărăște. Poate curând, poate mai târziu. Nimeni nu-i ține socoteala Seniorului Dragon. Doar câteva femei.

Din nou zâmbetul ăla secretos. Puțin sumbru de data asta.

– Am să aștept, replică Mat, decis să meargă până la capăt.

De prea multe ori amânase până acum.

Natael sorbi din vin, studiindu-l peste buza pocalului. Pe Mat și așa îl deranja că Moiraine și Înțeleptele îl priveau în felul acela al lor, ciudat, tăcut, iscoditor – ca și Egwene, de altfel; care însă se schimbase, jumătate Înțeleaptă, jumătate Aes Sedai –, dar privirea menestrelului lui Rand îl irita peste măsură. Cel mai mare avantaj dacă pleca era că nimeni nu se va mai uita la el de parcă și-ar da seama numaidecât ce gândește sau dacă lenjeria intimă îi este curată.

Lângă foc erau întinse două hărți. Una, copiată în detaliu după o hartă zdrențuită găsită într-un oraș pe jumătate ars, acoperea partea de miazănoapte a Cairhienului, de la apus de Alguenya până la jumătatea drumului spre Osia Lumii, în timp ce cealaltă, desenată recent și mai sumară, înfățișa zona din jurul orașului. Amândouă erau presărate cu bucățele de pergament ținute în loc de pietricele. Dacă tot trebuia să aștepte și să ignore privirea iscoditoare a lui Natael, nu avea altceva de făcut decât să studieze hărțile.

Cu vârful cizmei dădu la o parte câteva pietricele de pe harta orașului ca să vadă ce era scris pe bucățelele de pergament. Tresări fără să vrea. Dacă cercetașii Aieli știau să

numere, Couladin avea aproape 160 000 de lănci – Aielii Shaido și alții care se alăturaseră frățiilor lor. O oștire greu de învins. Partea aceasta a lumii nu mai văzuse așa o oștire de pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim.

Cea de-a doua hartă arăta celelalte clanuri care traversaseră Zidul Dragonului. Toate ocupaseră pozițiile stabilite după trecerea prin Pasul Jangai, mult prea aproape ca să nu-l îngrijoreze pe Rand. Aieli Shiande, Codarra, Daryne și Miagoma. Împreună aveau cel puțin tot atâtea lănci ca și Couladin; nu lăsaseră prea mulți în urmă, dacă informațiile erau corecte. Cele șapte clanuri aflate de partea lui Rand aveau aproape de două ori mai multe lănci, venindu-le ușor să-l înfrunte pe Couladin sau cele patru clanuri. Sau. Nu pe toți odată. Deși Rand putea fi nevoit să se lupte cu toți odată.

Ceea ce Aielii numeau dezolare probabil că afecta și clanurile acelea – în fiecare zi oamenii își abandonau armele și dispăreau –, dar numai un naiv ar fi crezut că acest lucru le micșora efectivele mai mult decât lui Rand. Și mai exista posibilitatea ca unii dintre ei să treacă de partea lui Couladin. Aielii nu prea voiau să vorbească despre asta și o puneau pe seama dorinței de a se alătura frățiilor, dar chiar și acum mai erau bărbați și Fecioare care nu-l acceptau pe Rand sau respingeau ce le spusese Rand despre ei. În fiecare dimineață dispăreau câțiva și nu toți își abandonau lăncile.

– O situație cam încurcată, nu crezi?

Vocea lui Lan îl făcu să ridice privirea, dar Străjerul intrase singur în cort.

– Mă uitam și eu ca să mai treacă vremea. Vine și Rand?

– Cât de curând.

Cu degetele vârâte sub cingătoare, Lan se opri lângă Mat și privi spre hartă. Fața lui era la fel de expresivă ca aceea a unei statui.

– Mâine va fi cea mai mare bătălie de la Artur Aripă-de-Șoim.

– Mda.

Unde era Rand? În turn, cel mai probabil. Poate că ar trebui să meargă și el acolo. Nu, așa ar trebui să colinde toată tabăra, mereu cu un pas în urma lui. Într-un final, Rand tot

va veni aici. Mat voia să discute și despre altceva, nu numai despre Couladin. „Lupta asta nu-i a mea. Nu fug de ceva care să mă privească direct și personal."

– Ce-i cu astea? întrebă el arătând spre bucățelele de pergament care îi reprezentau pe Miagoma și pe ceilalți. Vin de partea lui Rand sau vor doar să se uite?

– Cine știe? Rhuarc nu pare să știe mai multe decât mine, iar dacă Înțeleptele știu ceva, nu vor să spună. Couladin nu pleacă nicăieri, ăsta e singurul lucru sigur.

Din nou Couladin. Mat își mută greutatea de pe un picior pe altul și făcu o jumătate de pas spre ușă. Nu, *va* aștepta. Fixându-și privirea pe hărți, dădu de înțeles că le studiază în continuare. Poate că așa Lan îl va lăsa în pace. Nu voia decât să-i spună lui Rand ce are pe suflet și apoi să plece. Dar Străjerul părea să aibă chef de vorbă.

– Ce părere ai, jupâne Menestrel? Să-l atacăm pe Couladin cu toate forțele ca să-l zdrobim o dată pentru totdeauna?

– Mi se pare un plan la fel de bun ca oricare altul, replică Natael cu asprime în glas.

Golind pocalul, îl lăsă să cadă pe covor, luă harpa și începu să ciupească strunele ușor, un cântec trist, funebru.

– Eu nu conduc oștiri, Străjerule. Nu mă comand decât pe mine însumi și nici asta n-o fac întotdeauna.

Mat scoase un mormăit, iar Lan îi aruncă o privire înainte de a-și întoarce ochii asupra hărților.

– Nu crezi că e un plan bun? De ce? întrebă el atât de firesc, încât Mat îi răspunse fără să se gândească.

– Din două motive. Dacă îl înconjurați pe Couladin și îl prindeți între voi și oraș, s-ar putea să-l zdrobiți.

Cât mai întârzia Rand?

– Dar tot atât de bine l-ați putea împinge dincolo de ziduri, continuă el. Din câte aud, oamenii lui au ajuns deja dincolo, de două ori, chiar și fără mineri și berbeci, iar soarta orașului atârnă de un fir de păr.

Să spună ce avea pe suflet și să plece, atâta tot.

– Dacă îl presați prea mult, vă veți trezi că luptați pe străzile Cairhienului. Lucru al naibii de greu, să lupți în oraș. Ideea e să salvați orașul, nu să-l faceți zob, încheie el.

Bucățelele alea de pergament răsfirate pe hărți, hărțile în sine, erau mai mult decât elocvente. Încruntându-se, se lăsă pe vine, cu coatele pe genunchi. Lan îl imită, dar Mat aproape că nu observă. O problemă cu dus și-ntors. Fascinantă în același timp.

– Cel mai bine e să-l împingeți cât mai mult. Și să-l atacați mai ales dinspre miazăzi, zise el și arătă spre Râul Gaelin care se unea cu Alguenya la câteva mile spre miazănoapte de Cairhien. Aici sunt poduri. Lăsați-le războinicilor Shaido drumul deschis spre ele. Întotdeauna lăsați o cale de ieșire, doar dacă nu vreți să vedeți cum luptă cel care știe că nu mai are nimic de pierdut.

Degetul lui Mat alunecă spre răsărit. Dealuri împădurite, în cea mai mare parte. Probabil nu foarte diferit de ceea ce aveau ei în preajmă.

– O unitate aici, pe malul ăsta al râului, care să-i silească să se îndrepte spre poduri, dacă e numeroasă și amplasată cum trebuie. Din clipa în care se pune în mișcare, Couladin nu va încerca să se lupte cu cineva din fața lui când știe că voi veniți din spate.

Da. Aproape la fel ca la Jenje.

– Doar dacă nu știe ce face. Couladin s-ar putea să ajungă cu bine la râu, dar la vederea podurilor sigur vor intra în panică. Nu-i văd pe Aieli înotând sau căutând vadurile. Puneți presiune pe ei, împingeți-i cât puteți. Cu puțin noroc îi veți putea pune pe fugă până în munți.

Era ca la Vadurile din Cuaindaigh, spre sfârșitul Războaielor cu Trolocii. Și nu foarte diferit de Tora Shan. Sau de Trecătoarea Sulmein, înainte ca Aripă-de-Șoim să-și intre în mână. Numele se perindau rapid prin mintea lui Mat, imagini ale câmpurilor de luptă însângerate, uitate chiar și de istorici. Absorbit de hartă, le luă drept amintiri proprii, nu ale altcuiva.

– Păcat că nu aveți o cavalerie mai numeroasă. Cavaleria ușoară e cea mai indicată pentru hărțuirea dușmanului.

Atacați-i pe flancuri, țineți-i tot timpul pe fugă și nu-i lăsați să-și tragă răsuflarea și să se pregătească de ripostă. Ceea ce ar face și ei cu voi.

– Și celălalt motiv? întrebă Lan calm.

Mat se prinsese deja în joc. Jocurile de noroc erau pasiunea lui – lupta era un joc de noroc, pe lângă ea zarurile erau pentru copiii și invalizii fără un dinte în gură. Aici se jucau vieți omenești, viața ta și a altora, a unor oameni care nici nu erau acolo. O mișcare greșită, prostească se putea solda cu moartea unor orașe sau a unor neamuri întregi. Muzica tristă a lui Natael se potrivea de minune. Pe de altă parte, acesta era un joc care îi punea sângele în mișcare. Fără să ridice ochii de pe hartă, Mat pufni cu dispreț.

– Îl știi la fel de bine ca și mine. Dacă măcar unul din cele patru clanuri se hotărăște să treacă de partea lui Couladin, vă vor ataca din spate în timp ce vă luptați cu oastea Shaido. Couladin va fi nicovala, ele vor fi ciocanul, iar voi nuca de la mijloc. Atacați-l pe Couladin numai cu jumătate din oamenii voștri. Va fi o luptă care pe care, dar altă soluție nu văd.

În război nu exista onestitate. Îți atacai dușmanul din spate, când se aștepta cel mai puțin, când și unde era cel mai slab.

– Aveți totuși un avantaj. Couladin se teme de un atac dinspre oraș. Cealaltă jumătate împărțiți-o în trei. Una care să-l împingă pe Couladin spre râu, celelalte două plasate la câteva mile depărtare una de alta, între oraș și cele patru clanuri.

– Bine ticluit, zise Lan, încuviințând din cap.

Fața lui parcă cioplită în piatră nu-și schimba expresia niciodată, aprobarea însă îi influența vocea, chiar dacă aproape imperceptibil.

– Așa nici un clan nu ar avea de câștigat atacând o unitate sau alta, știind că cealaltă l-ar putea lovi din spate, continuă el. Și din același motiv nici un clan nu va încerca să intervină în ceea ce se întâmplă în jurul orașului. Sigur, cele patru clanuri și-ar putea uni forțele. Ceea ce e mai puțin probabil, dacă n-au făcut-o până acum, dar, dacă o vor face, totul se schimbă.

Mat izbucni în râs.

– Asta poți s-o mai spui o dată. Cel mai bun plan durează până zboară prima săgeată din arc. Așa ceva ar face și un copil, doar că Indirian și ceilalți habar n-au pe ce lume trăiesc. Dacă se hotărăsc toți să treacă de partea lui Couladin, nu vă mai rămâne decât să dați cu zarul și să vă rugați, fiindcă Cel Întunecat sigur își va băga coada. Dar cel puțin veți avea destui oșteni în afara orașului capabili să le facă față. Destui ca să-i țină în loc cât timp doriți. Abandonați ideea de a-l urmări pe Couladin și atacați-l cu toți oamenii de îndată ce începe să traverseze râul Gaelin. Dar eu cred că cele patru clanuri vor aștepta până când Couladin va avea soarta pecetluită și apoi vor trece de partea voastră. Victoria găsește răspunsuri la multe probleme.

Muzica se oprise. Mat îi aruncă o privire lui Natael și îl văzu cum ține harpa strâns, cu ochii ațintiți asupra lui, mai încruntați ca niciodată. De parcă acum era prima dată când îl vedea și nu știa cine este. Ochii menestrelului erau ca niște mărgele de sticlă neagră, strălucitoare, iar încheieturile mâinii se albiseră pe poleiala harpei.

Brusc, înțelese totul, ceea ce spusese, amintirile pe care le îmbrățișase. „Arde-te-ar focul de prost că nu știi să-ți ții gura!" De ce abordase Lan tocmai subiectul ăsta? De ce nu vorbise despre cai sau despre vreme, de ce pur și simplu nu-și ținuse gura? Niciodată Străjerul nu se arătase atât de guraliv. De obicei, pe lângă el până și un copac părea mai vorbăreț. Desigur, și el ar fi putut fi mai atent la ce spune. Cel puțin nu trăncănise în Limba Străveche. „Sânge și cenușă, sper din toată inima că n-am făcut-o!"

Sărind în picioare, Mat dădu să plece, dar îl văzu pe Rand răsucind absent bucata aceea de lance împodobită cu ciucuri, de parcă nu și-ar fi dat seama că o ține în mână. Oare de când intrase în cort? Nu mai conta. Mat spuse totul dintr-o suflare:

– Să știi că plec, Rand. De cum mijesc zorile am sărit în șa și m-am dus. Aș pleca și în clipa asta dacă aș ști că într-o jumătate de zi pot ajunge undeva unde să înnoptez. Vreau să fiu cât mai de parte de Aieli – de *orice* Aiel – atât cât mă poate duce Cimpoiaș.

Nu avea nici un rost să înnopteze undeva, aproape, ca să fie surprins de cercetașii cuiva; de-ai lui Couladin, care trebuie să-i fi trimis pe teren deja sau chiar de-ai altora, care, până să-l recunoască, îi și vârau o lance în ficat.

– Îmi va părea rău să te văd plecând, spuse Rand calm.

– Nu încerca să mă convingi să... replică Mat, clipind des. Asta e tot? Îți va părea rău să mă vezi plecând?

– Niciodată n-am încercat să te fac să rămâi, Mat. Perrin a plecat când a crezut de cuviință și tot așa poți pleca și tu.

Mat deschise gura și o închise imediat la loc. Rand nu încercase niciodată să-l facă să rămână, e adevărat. Dar tocmai o făcuse fără să încerce. Pe de altă parte, nu se simțea tras de mânecă de faptul că era ta'veren, nu avea deloc senzația că ar face ceva rău. Era ferm hotărât să facă ce-și propusese.

– Unde vrei să mergi?

– Spre miazăzi.

Nu că ar fi avut prea multe opțiuni. Celelalte drumuri duceau spre Gaelin – la miazănoapte de râu nu era nici un loc care să-l atragă cât de cât sau spre Aieli, un grup care sigur l-ar fi ucis și unul care l-ar fi putut ucide, în funcție de cât de aproape era Rand și ce mâncaseră la cină noaptea trecută. Ambele opțiuni de neluat în seamă, după socoteala lui.

– Pentru început. Apoi într-un loc în care găsesc o cârciumă mai acătării și niște femei care nu sunt înarmate cu lănci.

Melindhra. Ea ar fi o problemă. Mat avea senzația că Melindhra e genul de femeie de care te desparți numai dacă vrea *ea*. În fine, va găsi el o cale să scape de ea. Poate chiar să plece fără să-i spună nimic.

– Asta nu-i de mine, Rand. Nu știu nimic despre bătălii și nici nu vreau să știu.

Mat evită să-i privească pe Lan și Natael. O vorbă dacă scoteau, i-ar fi plesnit peste gură. Chiar și pe Strājer.

– Sper că mă înțelegi, continuă el.

Rand înclină din cap, pesemne un semn că înțelegea.

– Dac-aș fi în locul tău, aș uita să-mi iau rămas-bun de la Egwene. Nu mai sunt sigur cât din ce îi spun eu, le-aș putea spune la fel de bine și lui Moiraine sau Înțeleptelor.

– Eu de mult am ajuns la concluzia asta. Egwene a plecat din Emond's Field cu mult după noi. Și regretă mai puțin decât noi.

– Poate, spuse Rand trist. Lumina fie cu tine, Mat, adăugă el, întinzând mâna, și să-ți facă drumul lin, să-ți dea vreme bună și să-ți aducă tovărășie plăcută până ne-om vedea din nou!

Ceea ce nu avea să fie prea curând, dacă lucrurile mergeau așa cum nădăjduia Mat. Se simțea puțin trist și puțin stingher că se simțea trist, dar bărbații trebuiau să-și poarte singuri de grijă, nu? Cam la asta se reducea totul.

Rand îi strânse mâna la fel de tare ca înainte – mânuirea sabiei îi făcuse alte bătături pe lângă cele de arcaș – și îi simți în palmă urma zimțuită a bâtlanului înfierat. Un mic memento, în caz că uita semnele de sub cămașa prietenului său ori lucrurile acelea și mai ciudate din capul lui care îi permiteau să conducă Puterea. Dacă uita că Rand poate conduce Puterea – și nu se gândise la asta de zile întregi; de zile întregi! –, atunci *chiar* era cazul să plece.

Alte câteva cuvinte stângace – Lan părea că nu le ascultă, cu brațele încrucișate, studiind hărțile în tăcere, în timp ce Natael începuse să ciupească alene coardele harpei; Mat avea ureche muzicală și, pentru el, melodia necunoscută suna ca o ironie; se întrebă de ce o alesese Natael – după câteva momente Rand se întoarse, punând capăt discuției, și Mat ieși din cort. Afară se strânsese mai multă lume, peste o sută de Fecioare împânzeau coama dealului, mergând în vârful picioarelor, gata să străpungă cu lancea pe oricine, toate cele șapte căpetenii de clanuri așteptau răbdătoare și nemișcate ca niște statui, iar trei nobili taireni încercau să dea impresia că nu asudă și că Aielii nu există.

Auzise de sosirea seniorilor și chiar se dusese să le vadă tabăra sau taberele, dar nu întâlni nici un cunoscut și pe nimeni care să vrea o partidă de zaruri sau de cărți. Cei trei îl măsurară din creștet și până-n tălpi, încruntându-se disprețuitor, și hotărâră că nu era mai breaz decât Aielii, adică nu merita să se uite a doua oară la el.

Trântindu-și pălăria pe cap și trăgând borul lat peste ochi, Mat îi studie pe taireni cu aceeași răceală în priviri. Cel puțin avu plăcerea să-i vadă pe cei doi, mai tineri, uitându-se la el stingheri înainte ca Mat să coboare dealul. Cel cu barba căruntă de-abia reușea să-și ascundă nerăbdarea de a intra în cort, dar ce mai conta acum. Și așa nu îi va mai vedea în viața lui.

Nu avea idee de ce pur și simplu nu-i ignorase. Acum pasul îi era mai ușor și se simțea plin de energie. Ceea ce nu era de mirare, ținând cont că a doua zi își lua picioarele la spinare, în sfârșit. Zarurile i se învârteau în cap, fără ca Mat să știe ce numere vor arăta când se vor opri. Ciudat. Probabil din cauza Melindhrei, care își făcea griji în privința lui. Da. Sigur va pleca dis-de-dimineață și fără zgomot, ca un șoricel care mergea pe pene în vârful lăbuțelor.

Fluierând, se îndreptă spre cortul lui. Ce cântec era ăla? A, da. *Dansează cu Jak, fiul Umbrelor.* Nu avea nici o intenție să danseze cu moartea, dar cântecul era vesel, drept care îl fluieră înainte, în timp ce se gândea la cel mai bun drum pe care să pornească a doua zi.

Rand rămase privind lung după Mat, multă vreme după ce clapele cortului căzură, ascunzându-l.

– N-am auzit decât ultima parte, zise el într-un sfârșit. Așa a fost și restul?

– Aproape, răspunse Lan. După câteva minute în care a studiat hărțile, a schițat un plan de bătaie foarte apropiat de cel întocmit de Rhuarc și ceilalți. A văzut dificultățile și pericolele și a spus care ar fi soluțiile. Știe despre mineri și berbeci, ca și despre folosirea cavaleriei ușoare dacă vrei să hărțuiești un dușman învins.

Rand întoarse privirea spre el. Străjerul nu se arătă surprins, nu mișcă nici măcar o geană. Sigur, el spusese că Mat părea extrem de bine pregătit în materie de artă militară. Și nu avea de gând să pună întrebarea evidentă, ceea ce era bine. Rand nu avea nici un drept să dea micul răspuns pe care îl deținea.

Ar fi putut pune câteva întrebări chiar el. Cum ar fi ce treabă aveau minerii cu bătăliile? Sau doar cu asediile. Indiferent de răspuns, doar mina Pumnalul Dragonului era mai aproape, din care nu se ştia sigur dacă se mai extrage minereu. Mda, bătălia asta va trebui dusă şi fără ei. Important era că acum ştia că Mat se alesese cu mai mult de partea cealaltă a uşii te'angreal decât cu tendinţa de a vorbi Limba Străveche fără să se gândească. În consecinţă, Rand se va folosi de acest lucru.

„Nu trebuie să fii şi mai aspru", gândi el cu amărăciune. Îl văzuse pe Mat urcând spre cort şi nu şovăise deloc când îl trimisese pe Lan ca să afle ce ar putea ieşi la suprafaţă dintr-o simplă conversaţie. Făcuse asta intenţionat. Restul depindea de altele, dar sigur avea să se întâmple. Spera ca Mat să se simtă bine cât mai era liber şi că Perrin avea şi el parte numai de bine în Ţinutul celor Două Râuri, mândrindu-se cu Faile în faţa mamei şi surorilor lui, poate însurându-se cu ea. Spera, fiindcă ştia că îi va aduce înapoi, ta'veren trăgând de ta'veren, el fiind cel mai puternic. Moiraine afirmase că aşa ceva nu putea fi o coincidenţă, toţi trei crescând în acelaşi sat, toţi cam de aceeaşi vârstă; Roata ţesea întâmplarea şi coincidenţa la un loc şi nu-i apropiase fără un motiv anume. Până la urmă, îşi va aduce prietenii înapoi, indiferent cât de departe erau ei şi, la întoarcere, îi va folosi cât de bine va putea. Şi în orice împrejurări. Fiindcă aşa trebuia. Fiindcă, indiferent de cum suna Profeţia Dragonului, era sigur că singura lui şansă de a câştiga Tarmon Gai'don era să stea împreună, toţi trei, trei ta'veren legaţi din pruncie, legaţi din nou acum. Nu, nu trebuia să fie şi mai aspru. „Eşti de-ajuns de scârbos ca să faci un Seanchan să-şi verse cina!"

– Cântă *Marşul morţii!* porunci el cu mai multă asprime decât ar fi vrut şi Natael îl privi inexpresiv.

Menestrelul ascultase tot. Probabil că avea întrebările lui, dar nu va primi nici un răspuns. Dacă Rand nu-i putea dezvălui lui Lan secretele lui Mat, nu i le va face cunoscute nici unui Rătăcit, oricât de blând ar fi părut el. De data aceasta, îşi înăspri tonul înadins şi îndreptă bucata de lance spre el.

– Cântă-l, dacă nu știi unul mai trist. Cântă ceva care să-ți facă sufletul să plângă. Dacă mai ai așa ceva.

Natael îi surâse îndatoritor și făcu o plecăciune de jos, dându-și ochii peste cap. Începu să cânte *Marșul morții,* dar mai sfâșietor decât o făcuse vreodată, mai mult un bocet care ar fi făcut să plângă sufletul oricui. Îl privea fix pe Rand, de parcă ar fi vrut să-i vadă reacția.

Rand îi întoarse spatele și se întinse pe covoare cu capul spre hărți și o pernă roșie cu auriu sub cot.

– Lan, ești bun să-i chemi pe ceilalți?

Străjerul făcu o plecăciune și ieși. Era pentru prima oară când făcea asta, observă Rand cu un aer absent.

Bătălia va începe mâine. Era o minciună politicoasă faptul că îi ajutase pe Rhuarc și pe ceilalți să întocmească planul de bătaie. Era îndeajuns de inteligent ca să-și dea seama ce nu știa și, în pofida tuturor discuțiilor cu Lan și Rhuarc, înțelegea că încă nu era pregătit. „Am întocmit o sută de planuri de bătaie, chiar mai complicate, și am dat ordine care au dus la de zece ori mai multe." Nu era gândul lui. Lews Therin se pricepea la războaie – trecuse prin războaie –, dar nu și Rand al'Thor, adică el. Asculta, punea întrebări și înclina din cap de parcă ar fi înțeles când se spunea că un lucru ar trebui făcut așa, și nu altfel. Uneori, chiar înțelegea, deși nu ar fi vrut, fiindcă știa de unde vine înțelegerea aceea. Singura lui contribuție fusese atunci când insistase ca Aielii lui Couladin să fie înfrânți fără ca orașul să fie distrus. Oricum, această întrunire nu va face decât să adauge câteva retușuri la ceea ce fusese deja hotărât. Mat i-ar fi fost de folos, cu noile lui cunoștințe.

Nu. Nu se va gândi la prietenii lui, la ceea ce le va face înainte de a se sfârși totul. Chiar dacă lăsa bătălia deoparte, tot avea destule de făcut, lucruri pe care le putea rezolva. Absența steagurilor cairhiene deasupra orașului era o problemă majoră, hărțuielile cu andoranii alta. Intențiile lui Sammael trebuiau descifrate iar...

Căpeteniile nu intrară într-o ordine anume. De data aceasta, Dhearic fu primul, ultimii fiind Rhuarc și Erim, urmați de Lan. Bruan și Jheran se așezară lângă Rand. Nu țineau cont

de care e mai important dintre ei, considerând că doar unul trebuia să fie Aan'allein.

Weiramon intră ultimul, cu micii seniori după el, încruntat și cu buzele strânse. Era clar că pentru el rangul conta foarte mult. Mormăind în barba pomădată, se îndreptă cu pași mari spre foc și luă loc în spatele lui Rand. Asta până când privirile directe ale căpeteniilor reușiră să-l pună la respect. Printre Aieli numai o rudă apropiată sau un membru al aceleiași frății se poziționa astfel, de teamă să nu primească un cuțit în spate. Weimaron se încruntă la Jheran și Dhearic de parcă s-ar fi așteptat ca cei doi să-i facă loc.

În cele din urmă, Bael îi făcu semn să se așeze lângă el, față în față cu Rand, dar cu hărțile între ei, și câteva clipe mai târziu Weimaron se duse acolo, se așeză turcește, cu spatele drept, privind numai în față, ca unul care tocmai a înghițit o prună verde pe nemestecate. Tairenii mai tineri rămaseră în picioare în spatele lui, aproape la fel de țepeni, unul dintre ei având bunul-simț de a se arăta stingher.

Rand îl privi lung pe Weiramon, dar nu spuse nimic, își umplu pipa cu tutun și se folosi de *saidin* îndeajuns ca s-o aprindă. Trebuia să facă ceva cu Weiramon; omul ăsta exacerba problemele vechi și crea altele noi. Rhuarc rămase impasibil, spre deosebire de celelalte căpetenii care se manifestară în mai multe feluri, de la dezgustul și ursuzenia lui Han la răceala și pornirea lui Erim de a-și folosi lancea pe loc. Poate că Rand se putea descotorosi de Weiramon și, inevitabil, să-și mai adauge o grijă la cele pe care le avea deja. Urmând exemplul lui Rand, Lan și căpeteniile de clan începură și ei să-și umple pipele.

– Cred că e nevoie doar de câteva mici schimbări, zise Bael, trăgând din pipă ca să o aprindă și, ca de obicei, atrăgând privirea încruntată a lui Han.

– Aceste mici schimbări îi privesc pe Aielii Goshien sau din alt clan?

Încercând să nu se mai gândească la Weiramon, Rand se sili să asculte în timp ce căpeteniile stabileau ce trebuie schimbat după ce văzuseră din nou câmpul de bătaie. Din când în

când, unul dintre Aieli privea spre Natael, ochii mijiți și buzele strânse sugerând că muzica aceea tânguitoare îi atingea o coardă sensibilă. Până și tairenii aveau o mină tristă. În cazul lui Rand însă sunetele treceau pe lângă el fără să atingă nimic. Lacrimile erau un lux pe care nu și-l mai putea permite, nici măcar pe dinăuntru.

CAPITOLUL 43

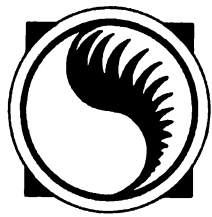

Acest loc, această zi

A doua zi dimineață, Rand fu în picioare cu mult înainte de ivirea zorilor. De fapt, nici nu dormise, și nu din pricina Aviendhei, nici măcar după ce tânăra începuse să se dezbrace înainte ca el să stingă lămpile și să conducă Puterea imediat ca să reaprindă una, aducându-și aminte că ea nu putea vedea în întuneric, spre deosebire de el. Nu reacționase în nici un fel și, câteva ore mai târziu, de-abia observase când Aviendha se trezise, cu un ceas înaintea lui, se îmbrăcase și ieșise din cort. Nici măcar nu se întrebase unde plecase.

Gândurile care îl făcuseră să privească în gol încă nu-i dădeau pace. Azi o mulțime de oameni aveau să moară. Foarte mulți, chiar dacă totul mergea perfect. Nimic din ce făcea acum nu va schimba această situație; ziua de azi va decurge conform Pânzei. Trecu iar și iar peste hotărârile pe care le luase de când pășise în Pustiu. Ar fi putut face altceva, ceva care să evite această zi, acest loc? Poate data viitoare. Bucata de lance cu ciucuri stătea deasupra cingătorii și a

sabiei vârâte în teacă, lângă păturile lui. Va fi o dată viitoare și încă una și încă una.

Deși era tot întuneric, căpeteniile veniră împreună pentru a discuta puțin înainte de Marea Bătălie, ca să îl înștiințeze că oamenii lor erau pe poziții, gata de luptă. Nu că Rand s-ar fi așteptat la altceva. Dincolo de chipurile împietrite ale căpeteniilor se ghicea emoția. Un amestec ciudat, de exaltare și sobrietate.

Erim zâmbea ușor.

– Se anunță o zi frumoasă, tocmai ce ne trebuie ca să-i terminăm pe cei din clanul Shaido, zise el în cele din urmă, părând că merge pe vârfuri.

– Cu voia Luminii, ne vom spăla lăncile în sângele lui Couladin înainte de apusul soarelui, spuse Bael, aproape atingând cu capul tavanul cortului.

– Nu-i bine să vorbim de ce va fi, mormăi Han, dovadă că la el nu era vorba de exaltare. Soarta va decide.

Rand înclină din cap.

– Fie ca moartea să nu ia prea mulți dintre noi.

Rand își dorea să moară cât mai puțini, fiindcă oamenilor nu trebuia să li se scurteze viața, mai erau atâtea zile în față. Avea nevoie de fiecare lance ca să impună ordinea de partea aceasta a Zidului Dragonului. Un motiv de discordie între el și Couladin, la fel ca toate celelalte.

– Viața e un vis, îi spuse Rhuarc, Han și ceilalți dând aprobator din cap.

Viața era doar un vis și toate visurile trebuiau să se sfârșească. Aielii nu-și doreau neapărat moartea, dar nici un fugeau de ea.

La plecare, Bael fu singurul care adăstă.

– Ești sigur de ce vrei să facă Fecioarele? Sulin a vorbit cu Înțeleptele.

Așadar, despre asta discutase Melaine cu Bael. Când văzu că Rhuarc se oprește ca să asculte, Rand își dădu seama că și el fusese informat de Amys despre același lucru.

– Toată lumea face ce trebuie să facă fără să se plângă, Bael, replică el.

Nu era corect, dar acum nu aveau timp de joacă.

– Dacă Fecioarele vor o atenție specială, Sulin să vină la mine, nu să dea fuga la Înțelepte, adăugă el.

Dacă nu ar fi fost Aieli, Rhuarc și Bael ar fi clătinat din cap. Rand era sigur că amândoi se vor alege cu o săpuneală zdravănă de la nevastă, dar nu aveau încotro, trebuiau să se împace cu asta. Dacă *Far Dareis Mai* aveau grijă de onoarea lui, de data aceasta trebuia să aibă grijă de ea așa cum voia el.

Spre surprinderea lui Rand, Lan își făcu apariția tocmai când se pregătea să iasă și el. Străjerul avea pelerina pe umeri, acoperind intrarea în cort.

– Moiraine e cu tine?

Rand se aștepta ca Lan să nu se dezlipească de ea.

– Se agită în cortul ei. Nu-i poate Tămădui pe toți răniții pe care-i vom avea azi.

Așa dorise ea să dea o mână de ajutor; nu putea folosi Puterea ca armă, dar putea Tămădui.

– Pierderile de vieți omenești întotdeauna o înfurie.

– Pe toți ne înfurie, răspunse Rand răstit.

Probabil o înfuriase și faptul că Rand o luase pe Egwene. Din câte știa el, Egwene nu prea se pricepea să Tămăduiască de una singură, dar ar fi putut s-o ajute pe Moiraine. În fine, acum Rand voia ca femeia să-și țină promisiunea.

– Întreab-o pe Moiraine dacă are nevoie de ajutor. Întreabă-le și pe Înțeleptele care pot conduce Puterea.

Din păcate, puține Înțelepte se pricepeau să Tămăduiască.

– Se poate lega de ele ca să le folosească forța.

Rand șovăi. Oare Moiraine îi pomenise vreodată de legătură?

– Doar n-ai venit aici ca să-mi spui că Moiraine nu mai poate de grijă, zise el iritat.

Uneori, îi era greu să separe gândurile ce veneau de la ea, de la Asmodean și de la Lews Therin.

– Am venit ca să te întreb de ce te-ai apucat din nou să porți sabia.

– Moiraine m-a întrebat deja. Ea te-a trimis să...?

Lan nu-și schimbă expresia, dar îl întrerupse fără menajamente.

– Vreau să știu. Poți face o sabie cu ajutorul Puterii, poți ucide fără sabie și uite că acum, pe neașteptate, porți din nou oțelul la șold. De ce?

Fără să-și dea seama, Rand își trecu mâna peste mânerul lung de la șold.

– Nu e cinstit să folosești Puterea așa. Mai ales împotriva unuia care nu poate conduce Puterea. E ca și cum te-ai lupta cu un copil.

Străjerul rămase tăcut câteva clipe, scrutându-l cu privirea.

– Vrei să-l omori pe Couladin cu mâna ta, spuse el într-un târziu, pe un ton categoric. Sabia ta împotriva lăncilor lui.

– Nu vreau să-l caut, dar cine poate spune ce se va întâmpla? replică Rand ridicând din umeri stingher.

Nu voia să-l vâneze, dar, dacă șansa avea să fie de partea lui, dorea să fie pregătit când va da ochii cu Couladin.

– În plus, n-aș băga mâna în foc că nu mă va căuta el pe mine. Amenințările pe care am auzit că le face mă privesc direct și personal, Lan.

Ridicând un pumn, Rand întinse brațul îndeajuns ca să-și arate Dragonul cu coama aurie.

– Couladin nu-și va găsi liniștea cât timp sunt eu în viață și atâta timp cât amândoi avem Dragonul tatuat aici.

Și, la drept vorbind, nici Rand nu avea să-și găsească liniștea până când un singur om rămânea cu Dragonii pe brațe. Pe de altă parte, ar trebui să-l bage pe Asmodean în aceeași oală cu Couladin. Asmodean îi dăduse nas acestui Shaido. Din cauza ambiției nemăsurate a lui Couladin se ajunsese aici; din cauza ambiției și a refuzului său de a se supune legilor și obiceiurilor Aielilor, se ajunsese în acest loc, în această zi. Dincolo de dezolare și războiul dintre Aieli, Couladin se făcea vinovat de distrugerea Taienului, a Seleanului și a zeci de târguri și sate, a sute de ferme. De bărbați, femei și copii rămași neînmormântați, la cheremul vulturilor. Dacă Rand era Dragonul Renăscut, dacă Rand avea dreptul să le ceară neamurilor să-l urmeze necondiționat, mai puțin Cairhienul, atunci trebuia să le facă dreptate.

– Atunci pune să i se taie capul când va fi luat prizonier, zise Lan cu asprime în glas. Pune o sută de oameni sau o mie să-l găsească și să ți-l aducă la picioare. Dar nu fi îndeajuns de nesăbuit ca să te lupți cu el! Știi să mânuiești sabia destul de bine acum – chiar foarte bine –, dar Aielii parcă s-au născut cu lancea și scutul în mână. O lovitură de lance, mortală, și toate eforturile noastre au fost în zadar.

– Așadar, să evit lupta? Tu ai face asta dacă Moiraine nu ți-ar cere-o? Rhuarc, Bael sau oricare dintre ei ar face-o?

– Nu eu sunt Dragonul Renăscut. Soarta lumii nu depinde de mine, replică Lan fără înverșunarea de mai devreme.

Fără Moiraine, s-ar fi avântat unde era lupta mai încinsă. Acum parcă regreta angajamentele pe care și le luase față de Moiraine.

– N-am să-mi asum riscuri inutile, Lan, dar nici nu pot să mă feresc de toate.

Lancea seanchană va rămâne în cort astăzi; mai mult l-ar încurca dacă îl va găsi pe Couladin.

– Hai. Aielii vor termina fără noi dacă mai stăm mult aici.

Când ieși din cort pe cer mai rămăseseră doar câteva stele și o fâșie îngustă de lumină se profila la răsărit. Dar nu de asta se oprise el, și nici Lan. Fecioarele făcuseră cerc în jurul cortului, umăr la umăr, cu fața spre el. Un cerc gros care se întindea pe povârnișurile învăluite de întuneric, femei îmbrăcate în cadin'sor atât de înghesuite una în alta, încât nici măcar un șoricel nu s-ar fi putut strecura printre ele. Jeade'en nu se vedea nicăieri, deși un gai'shain primise poruncă să pună șaua pe el.

Nu numai Fecioare. Două femei din primul rând purtau fuste largi și bluze deschise la culoare, cu părul prins de eșarfe la spate. Era prea întuneric ca să le vadă bine la față, dar silueta lor, felul în care își țineau brațele încrucișate îi dădură de înțeles că erau Egwene și Aviendha.

Sulin păși în față și, înainte ca Rand să spună ceva, întrebă ce vor să facă.

– Am venit ca să-l însoțim pe Car'a'carn până la turn, împreună cu Egwene Sedai și Aviendha.

– Cine v-a cerut asta? întrebă Rand.

Privirea aruncată spre Lan îi spuse că nu el. Chiar şi pe întuneric se vedea cât de surprins arăta Străjerul. O clipă doar, în care Lan ridică ochii; nimic nu îl surprindea pe Lan prea mult.

– Egwene ar trebui să fie în drum spre turn, iar Fecioarele ar trebui să fie acolo, ca să o apere. Ce va face ea astăzi e foarte important. Trebuie să fie protejată în tot timpul ăsta.

– O vom proteja, răspunse Sulin pe un ton mai hotărât ca niciodată. Îl vom proteja şi pe Car'a'carn, care a încredinţat această onoare *Far Dareis Mai*.

Dinspre Fecioare se auzi un murmur aprobator.

– E cât se poate de logic, Rand, spuse Egwene din locul în care se afla. Dacă o singură persoană care foloseşte Puterea ca armă scurtează bătălia, trei persoane o scurtează şi mai mult. Iar tu eşti mai puternic decât suntem eu şi Aviendha la un loc.

Egwene nu părea să agreeze concluzia la care ajunsese. Aviendha nu spuse nimic, dar atitudinea ei era mai mult decât elocventă.

– Dar e absurd, zise Rand încruntându-se. Lăsaţi-mă să trec şi mergeţi la locurile voastre.

Sulin nu se clinti din loc.

– *Far Dareis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car'a'carn, spuse ea calm, iar celelalte o aprobară.

Nu mai tare, dar atâtea voci de femeie îi întăriră vorbele ca adierea de vânt care se preface în rafală.

– *Far Dareis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car'a'carn. *Far Dareis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car'a'carn.

– Am spus să mă lăsaţi să trec, insistă el în clipa în care se făcu linişte.

Fecioarele se porniră din nou, de parcă le-ar fi cerut-o chiar el.

– *Far Dareis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car'a'carn. *Far Dareis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car'a'carn.

Sulin rămase pe loc, cu privirea aţintită asupra lui. O clipă mai târziu, Lan se apropie de Rand şi îi murmură sec:

– Femeia tot femeie, chiar dacă poartă o lance. Ai întâlnit vreodată o femeie care să se dea bătută atunci când vrea ceva

cu tot dinadinsul? Renunță, altfel rămânem aici toată ziua. Orice a-i spune, ele o țin pe-a lor... Și, într-un fel, cam au dreptate.

Egwene dădu să spună ceva în timp Lan o ținea pe a lui, dar Aviendha îi puse o mână pe braț și îi șopti câteva cuvinte făcând-o să se răzgândească. Rand știa ce voia să spună. Voia să-i spună ceva în genul „Ești naiv și încăpățânat ca un catâr".

Necazul era că așa se și simțea. Chiar i se părea normal să urce în turn. În altă parte *nu avea* ce să caute – bătălia era în mâinile căpeteniilor și a sorții acum –, era mai de folos dacă va conduce Puterea decât dacă rătăcea de colo-colo nădăjduind să dea de Couladin. Dacă faptul că era ta'veren îl putea atrage pe Couladin spre el, îl putea atrage și spre turn la fel de ușor ca în altă parte. Nu că așa ar fi avut mai multe șanse să-l vadă, mai ales după ce poruncise tuturor Fecioarelor să apere turnul.

Dar cum să dea înapoi și să-și păstreze un dram de demnitate după ce se dăduse mare și tare?

– Am hotărât că cel mai mare ajutor îl pot da din turn, zise el, înroșindu-se.

– Cum poruncește Car'a'carn, replică Sulin fără nici cea mai mică urmă de ironie, ca și cum ar fi fost ideea lui de la bun început.

Lan înclină din cap și apoi se îndepărtă, Fecioarele de-abia făcându-i loc să treacă. Femeile se regrupară și, în clipa în care se puseră în mișcare, Rand nu făcu decât să meargă odată cu ele, chiar dacă intenția lui era alta. Ar fi putut conduce Puterea, desigur, le-ar fi putut amenința cu Focul sau le-ar fi putut pune la pământ cu Aerul, dar nu se cădea să le facă așa ceva celor care erau de partea lui, mai ales unor femei. Și nici nu era sigur că le-ar fi putut convinge să plece, doar dacă le omora, și poate nici atunci. Oricum, deja hotărâse că prezența lui era mult mai utilă în turn.

Egwene și Aviendha erau la fel de tăcute ca și Sulin, lucru pentru care Rand le era foarte recunoscător. Bineînțeles că cel puțin o parte din tăcerea lor se datora grijii cu care pășeau pe întuneric ca să nu-și rupă gâtul. Aviendha tot mai mormăia

din când în când, abia auzit, furioasă pe faldurile rochiei. Dar nici una nu se legă de faptul că bătuse în retragere atât de repede. Poate aveau să o facă mai târziu. Femeile păreau să aibă o mare plăcere în a te împunge tocmai când credeai că a trecut pericolul.

Cerul începu să se lumineze, devenind cenușiu și, când turnul de lemn le apăru în față, deasupra copacilor, sparse el însuși tăcerea.

– Nu mă așteptam să iei și tu parte, Aviendha. Parcă spuneai că Înțeleptele nu participă la bătălii.

Era sigur că așa spusese. Înțeleptele puteau trece neatinse prin mijlocul unei bătălii, puteau pătrunde în orice sălaș sau fortăreață a unui clan cu care se dușmăneau de moarte, dar nu se amestecau în luptă, conducerea Puterii fiind exclusă. Până să ajungă în Pustiu, majoritatea Aielilor habar nu aveau că Înțeleptele pot conduce Puterea, deși se vorbea despre capacitățile lor ieșite din comun, unele fiind apropiate de conducerea Puterii.

– Încă nu sunt Înțeleaptă, răspunse ea binevoitoare, așezându-și șalul mai bine. Dacă o Aes Sedai precum Egwene poate face asta, de ce n-aș putea să o fac și eu? Am stabilit asta azi-dimineață, în timp ce dormeai, dar m-am tot gândit s-o fac de când ai întrebat-o pe Egwene.

Acum era destulă lumină ca să o vadă pe Egwene cum se înroșește. Când Egwene observă că Rand se uită la ea, se împiedică de ceva și Rand se văzu nevoit să o apuce de braț ca să nu cadă. Evitându-i privirea, Egwene își trase brațul furioasă. Poate că de la ea nu trebuia să se aștepte la împunsături. Își reluară urcușul printre copacii rari, spre turn.

– N-au încercat să vă oprească? Amys, Bair sau Melaine? întrebă Rand, știind că n-o făcuseră, altfel Egwene nu ar fi fost aici.

Aviendha clătină din cap, apoi se încruntă gânditoare.

– Au vorbit mai mult timp cu Sorilea, pe urmă mi-au spus să fac ce cred de cuviință. De obicei, îmi spun să fac ce cred *ele* de cuviință, replică ea, privindu-l pieziș. Melaine spunea că tu schimbi totul.

– Așa fac, spuse Rand, punând piciorul pe prima treaptă a scării. Cu ajutorul Luminii, așa fac.

De pe platformă priveliștea era impresionantă, chiar și cu ochiul liber, dealurile acoperite de păduri întinzându-se până în zare. Copacii erau îndeajuns de deși ca să-i ascundă pe Aieli în drumul lor spre Cairhien – cei mai mulți erau deja pe poziții –, dar zorii zilei învăluiau orașul într-o lumină aurie. O scurtă privire aruncată printr-unul din telescoape nu-i dezvălui lui Rand nici o mișcare pe dealurile înșiruite de-a lungul râului, care păreau lipsite de viață. Situație care avea să se schimbe cât de curând. Războinicii Shaido erau acolo, chiar dacă stăteau ascunși bine. Nu vor mai rămâne ascunși când va conduce... Ce anume? Nu focul-răului. Rolul lui era să-i deruteze cât mai mult, înainte de atacul Aielilor lui.

Egwene și Aviendha se uitaseră pe rând prin celălalt telescop, cu pauze pentru discuții în șoaptă, acum însă vorbeau fără reținere. După ce înclinară din cap una către cealaltă, se apropiară de balustradă și rămaseră sprijinite cu mâinile de lemnul neșlefuit, privind lung spre Cairhien. Rand simți cum i se face pielea de găină. Una dintre ele conducea Puterea, poate chiar amândouă.

Mai întâi, văzu cum se stârnește vântul, în direcția orașului. Nu doar o boare, ci un vânt adevărat, primul pe care îl simțea în ținutul acesta. Deasupra Cairhienului se adunau norii, mai deși spre miazăzi, din ce în ce mai groși și mai negri, rostogolindu-se. Doar acolo, deasupra Cairhienului și a luptătorilor Shaido. În rest, cerul era albastru, limpede, cu numai câțiva norișori albi, răzleți. Se auzi un tunet prelung, asurzitor. Pe neașteptate un fulger se înfipse ca un pumnal într-un deal de sub oraș, o dungă crestată, argintie. Înainte ca tunetul să ajungă la turn, alte două fulgere se năpustiră asupra pământului. Cerul se acoperi de linii frânte, sulițe de un alb orbitor, care se mișcau cadențat, precum bătăile unei inimi. Pământul explodă într-un loc neatins de fulger, lăsând apa să țâșnească până la douăzeci de metri înălțime, apoi din nou, în altă parte, iar și iar.

Rand nu-şi dădea seama ce anume făcea fiecare dintre ele, dar intenţia lor clară era să-i alunge pe toţi Shaido de acolo. Acum era momentul să-şi facă şi el numărul, nu avea nici un rost să stea cu mâinile în sân. Se concentră şi apucă *saidinul.* Un foc de gheaţă dădu ocol Vidului din jurul lui Rand al'Thor. Rand ignoră murdăria uleioasă care pătrundea în el, torentele sălbatice ale Puterii care ameninţau să-l înghită.

De la distanţa asta nu putea face absolut totul. De fapt, era distanţa de la care mai putea face ceva fără angreal sau sa'angreal. Motiv pentru care, foarte probabil, femeile provocau fulgerele şi exploziile pe rând; dacă pentru el aceasta era limita, nici lor nu le venea foarte uşor.

Pe neaşteptate, în Vid îi apăru o amintire. Nu a lui; amintirea lui Lews Therin. Acum însă nu-i mai păsa. Conduse Puterea şi un glob de foc învălui vârful unui deal la o depărtare de aproape cinci mile, o masă de flăcări de un galben-pal. După ce dispăru, treptat, Rand văzu, fără telescop, că dealul era mai mic şi negru în vârf, de parcă o parte din el s-ar fi topit. Dacă îşi unea puterile cu Egwene şi Aviendha, poate că nu mai era nevoie ca Aielii lui să se lupte cu Couladin.

„Ilyena, dragostea mea, iartă-mă!"

Vidul tremură; preţ de o clipă, Rand se clătină, cât pe ce să cadă. Valurile Puterii Supreme se prăbuşiră prin el înspumate de frică; pata păru că se întăreşte în jurul inimii lui, o piatră fumegândă.

Strângând balustrada până i se albiră încheieturile degetelor, se sili să se calmeze, sili pustiul din jur să reziste. Apoi refuză să-şi asculte gândurile şi se concentră pe conducerea Puterii, pe incendierea dealurilor, unul câte unul.

Ascuns printre puţinii copaci care erau pe deal, Mat ţinea capul lui Cimpoiaş sub braţ pentru ca armăsarul să nu necheze în timp ce peste o mie de Aieli se îndreptau spre el de pe dealurile de la miazăzi. Soarele tocmai se ţea la orizont, învăluind oştirea aflată în marş în umbre lungi, unduitoare. Căldura nopţii lăsa loc treptat arşiţei din timpul zilei. Curând, aerul avea să devină înăbuşitor. Mat deja începuse să asude.

Aielii încă nu-l văzuseră, dar Mat se îndoia că nu o vor face dacă mai zăbovea mult acolo. Nu mai conta că puteau fi la fel de bine oamenii lui Rand – dacă dușmanul acestuia, Couladin, avea oameni și la miazăzi, urmau câteva ceasuri foarte interesante pentru cei îndeajuns de nerozi ca să se lase prinși la mijloc –, nu mai conta fiindcă el, unul, nu avea de gând să riște să fie văzut. Deja fusese cât pe ce să fie atins de o săgeată chiar în dimineața asta. Își trecu degetele absent peste tăietura din umărul hainei. Un ochitor bun, față de o țintă aflată în mișcare și aproape ascunsă de copaci. L-ar fi admirat și mai mult dacă nu ar fi fost el ținta.

Fără să își ia ochii de la Aielii care se apropiau, îl trase înapoi pe Cimpoiaș; voia să știe dacă Aielii îl văzuseră și iuțiseră pasul. Se spunea că Aielii puteau întrece la fugă un om călare, drept care dorea să se asigure că se afla suficient de departe, dacă încercau să se ia după el.

De-abia atunci când dispărură printre copaci iuți și el pasul, ducându-l pe Cimpoiaș pe povârnișul opus, apoi încălecă și se îndreptă spre apus. Trebuia să-și ia toate măsurile de precauție ca să rămână în viață într-o zi ca asta. Mormăi ceva în barbă, cu pălăria trasă pe ochi și cu lancea prinsă la oblânc. Spre apus. Din nou.

Ziua începuse atât de promițător, cu mai bine de două ore înainte de ivirea zorilor, când Melindhra plecase la o întrunire cu Fecioarele. Crezând că doarme, nu-i aruncase nici o privire în timp ce ieșea din cort murmurând ceva despre „Rand al'Thor", „onoare" și *„Far Dareis Mai* mai presus de toate". De parcă s-ar fi certat pentru ceva, lui însă nu-i pasa că-l face cu ou și cu oțet pe Rand. La mai puțin de un minut, își îndesase lucrurile în desagi. Nimeni nu îl privi mai atent în timp ce punea șaua pe Cimpoiaș și pleca spre miazăzi. Un început bun. Numai că nu se gândise la coloanele de Aieli Taardad și Tomanelle sau din alte clanuri care mergeau și ele în aceeași direcție. Nu îl încălzea cu nimic că mișcarea lor se apropia de ceea ce-i spusese el lui Lan. El voia să meargă spre miazăzi, dar Aielii îl siliseră să o ia spre Alguenya. Acolo unde se va desfășura bătălia.

După vreo două mile, îl întoarse precaut pe Cimpoiaș și îl făcu să urce un deal, în vârful căruia se opri, printre copacii răzleți. Era un deal mai înalt decât majoritatea celorlalte și de acolo se vedea mai bine. De data aceasta, nu văzu nici un Aiel, dar coloana care șerpuia în vale părea aproape la fel de amenințătoare. În față, mergeau taireni călare, cu flamurile lor multicolore, urmați de un șir gros de sulițași care de-abia se vedeau din cauza prafului stârnit de cai, apoi de un grup de călăreți cairhieni cu o mulțime de steaguri, flamuri și *coni*. Cairhienii nu păstrau nici un fel de ordine, mergând în grupuri, iar seniorii pendulau când în față, când în spate, ca să mai schimbe o vorbă – singurul lucru bun fiind faptul că își asiguraseră flancurile. Oricum, de îndată ce treceau, calea spre miazăzi îi era deschisă. „Și n-am să mă opresc decât la jumătatea drumului spre Erinin!"

Surprinse o mișcare rapidă, mult în fața coloanei de dedesubt. N-ar fi văzut-o dacă nu s-ar fi aflat în vârful dealului. Călărețiii, cu siguranță, nu o văzuseră. Scoase ocheanul din desagi – lui Kin Tovere îi plăceau zarurile – și îl îndreptă spre locul cu pricina, fluierând ușor printre dinți. Aieli, cel puțin la fel de mulți ca și cei din vale, fără îndoială oamenii lui Couladin, care aveau să le ofere celorlalți o mare surpriză, ascunși cum erau printre tufe și frunze moarte.

Preț de câteva clipe, bătu darabana cu degetele pe coapsă. Nu peste mult timp, locul avea să se umple de cadavre. Și nu foarte multe de Aieli. Dar nu-i treaba mea. „Am ieșit din joc, gata, plec spre miazăzi." Va mai aștepta un pic, apoi va pleca, fără ca toți cei de jos, prea ocupați cu lupta, să-l bage în seamă.

Insul acesta, Weiramon – ieri auzise numele bărbosului –, era mare nătărău. „Fără avangardă, fără cercetași, cu ajutorul cărora ar fi știut ce-l așteaptă." Pe de altă parte, datorită felului în care erau dispuse dealurile și a felului în care șerpuia valea, nici Aielii nu vedeau coloana, doar praful care se ridica în aer. Dar își trimiseseră cercetașii ca să vadă ce și cum; era imposibil să aștepte acolo la întâmplare.

Fluierând alene *Dansează cu Jak, fiul Umbrelor,* duse din nou ocheanul la ochi și cercetă vârfurile dealurilor. Da.

Comandantul Aielilor lăsase câțiva oameni într-un loc din care puteau semnaliza apropierea coloanei. Dar, pe moment, nici aceștia nu vedeau nimic. Primii taireni aveau să apară peste câteva minute, dar până atunci...

Rămase surprins când dădu pinteni armăsarului ca să o pornească la vale în galop. „Ce Lumina Luminilor m-a apucat?" Doar nu putea să stea deoparte și să îi lase să meargă la moarte ca mielul la tăiat. Îi va avertiza. Atât. Le va spune ce îi așteaptă în față, apoi va pleca.

Călărețiii cairhieni de pe flanc îl văzură înainte ca Mat să ajungă în vale, auzind desigur zgomot de copite. Doi-trei își îndreptară lăncile spre el. Bineînțeles că lui Mat nu-i surâdea deloc să se vadă amenințat de o lance de oțel, darămite de trei, un singur om însă nu constituia un pericol, chiar dacă își mâna calul ca un nebun. Îl lăsară să treacă, și Mat se îndreptă spre seniorii cairhieni strigând:

– Opriți-vă! Imediat! Din ordinul Seniorului Dragon! Altfel vă va vârî capul unde vă stă burta și vă va pune să vă mâncați propriile picioare!

Dădu pinteni armăsarului, și Cimpoiaș porni în galop. Mat aruncă o privire înapoi ca să fie sigur că ordinul e dus la îndeplinire – era, chiar dacă într-o derută totală; dealurile încă îi mai ascundeau de Aieli; după ce praful se așeza la loc, Aielii nu mai aveau cum să știe că sunt acolo – și, lăsându-se pe coama calului, îl șfichiui cu pălăria, trecând în goană pe lângă infanterie.

„Se va face prea târziu dacă aștept până când Weiramon transmite ordinul. Asta e tot." Îi va avertiza și va pleca.

Pedestrașii mergeau în grupuri de câte două sute, cu un ofițer călare în față și în jur de cincizeci de arcași și arbaletieri în spate. Cei mai mulți îl priviră curioși în timp ce trecea ca vântul pe lângă ei, copitele lui Cimpoiaș stârnind praful în jur, dar nici unul nu se sperie. Caii câtorva ofițeri se cabrară, de parcă stăpânii s-ar fi pregătit să vadă ce e cu străinul acela care gonea nebunește, dar și ei rămaseră pe loc. Disciplină bună. De care aveau nevoie.

Apărătorii Stâncii încheiau șirul de taireni, în platoșe și mâneci bufante, cu dungi negre și aurii, cu coifurile pline de pene multicolore care îi deosebeau pe ofițeri de subofițeri. Ceilalți purtau același tip de armură, dar cu însemnele seniorilor de care aparțineau. Seniorii, îmbrăcați în haine de mătase, mergeau în fața lor, cu platoșe bogat ornamentate și pene albe, mari, vântul care bătea din ce în ce mai tare către oraș făcând să fluture flamurile din spatele lor.

Trăgând de dârlogi în fața lor atât de repede, încât Cimpoiaș păru că dansează, Mat strigă:

– Opriți, în numele Seniorului Dragon!

Mat credea că așa îi va opri cel mai repede, dar, preț de o clipă, călărețiipărură că vor trece peste el. În ultimul moment, un tânăr senior pe care îl văzuse în preajma cortului lui Rand ridică o mână și atunci toți traseră de dârlogi, strigând ordine care ajunseră din gură în gură până în capătul coloanei. Weiramon nu era acolo; nici un senior nu era cu zece ani mai mare decât Mat.

– Ce-nseamnă asta? întrebă omul care oprise coloana.

Ochii negri îi fulgerau arogant, scoțându-i în evidență nasul ascuțit, iar bărbia îi stătea ridicată de parcă barba de țap ar fi fost gata să-l străpungă pe Mat. Doar sudoarea care i se prelingea pe față mai atenua din aerul fioros.

– Seniorul Dragon însuși mi-a dat acest ordin. Cine ești tu ca să...?

Nobilul se întrerupse când un altul, cunoscut de Mat, îl trase de mânecă, șoptindu-i ceva repede. Estean, cu o față de cartof, arăta livid, și nădușit bine – Aielii îl torturaseră ca să afle ce se întâmpla în oraș, cel puțin așa auzise Mat –, jucase cărți cu Mat în Tear și știa exact cine era Mat. Numai platoșa lui Estean purta urmele bătăliilor prin care trecuse; ceilalți nobili nu făcuseră decât să se fâțâie de colo-colo, încercând să arate cât mai falnic. Până acum.

Bărbia ascuțită se lăsă în jos în timp ce stăpânul ei asculta și, după ce Estean se îndepărtă, comandantul vorbi pe un ton mai măsurat:

– Nu mi-o lua în nume de rău... ăăă... Seniore Mat. Eu sunt Melanril, din Casa Asegora. Care sunt ultimele ordine ale Seniorului Dragon? întrebă el, moderația făcând loc șovăielii.

– De ce să ne oprim, Mat? interveni Estean, nerăbdător. Știu că Seniorul Dragon ne-a zis să așteptăm, dar, arză-m-ar focul, unde-i onoarea în a sta deoparte și a-i lăsa pe Aieli să lupte pentru tine? De ce să așteptăm până îi pun pe fugă Aielii și apoi să-i hărțuim? Unde mai pui că tatăl meu e în oraș și...

Privirea încruntată a lui Mat îl făcu să nu își ducă vorba până la capăt. Mat clătină din cap, făcându-și vânt cu pălăria. Neghiobii ăștia nici măcar nu ajunseseră în locul stabilit. Și acum nici nu-i mai putea întoarce din drum. Dădu pinteni calului și îl făcu să se oprească într-un loc din care pândarii Aielilor să-l poată vedea clar. Dacă Melanril accepta să se întoarcă – privindu-l însă nu prea era sigur de asta, chiar și la așa-zisul ordin al Seniorului Dragon –, tot era prea târziu. Dacă tairenii și cairhienii se întorceau, pândarii Aielilor și-ar fi dat seama că au fost descoperiți și foarte probabil Aielii ar fi atacat în timp ce coloana le întorcea spatele. Ar fi fost un măcel, ca și în situația în care coloana și-ar fi continuat drumul fără să știe ce o așteaptă.

– Unde e Weiramon?

– Seniorul Dragon l-a trimis înapoi, la Tear, replică Melanril rar. Ca să-i stârpească pe piratii din Illian și pe banditii de pe Câmpiile din Maredo. Sigur, n-a vrut să plece, chiar și pentru așa ceva... Scuză-mă, Seniore Mat, dar dacă Seniorul Dragon te-a trimis aici, cum se face că nu știi...

Mat îl întrerupse tăios:

– Nu sunt senior. Iar dacă vrei să știi ce vrea și ce nu vrea Rand să le spună oamenilor lui, fă bine și întreabă-l.

Replica îl făcu pe Melanril să bată în retragere; nu avea de gând să îl întrebe pe Seniorul Dragon de nici unele. Weiramon era un prost, dar cel puțin trecuse prin câteva bătălii. Cu excepția lui Estean, care arăta ca un sac de napi legat de cal, toată adunătura asta nu cunoscuse decât încăierările de prin cârciumi.

– Ascultați-mă cu luare-aminte. Când veți trece prin valea dintre următoarele două dealuri, Aielii se vor repezi asupra voastră ca o avalanșă.

Cei din jur ar fi avut probabil aceeași reacție dacă le-ar fi spus că va fi un bal la care femeile de-abia așteptau să vadă un senior tairen. Toți zâmbiră larg, nerăbdători, și își cabrară caii, bătându-se pe umeri și lăudându-se cât de mulți Aieli vor ucide. Estean fu singurul care se abținu, oftând și atingând mânerul sabiei.

– Nu vă uitați într-acolo! îi apostrofă Mat.

Prostovanii. Dintr-o clipă într-alta vor da semnalul de atac!

– Uitați-vă la mine. La mine!

Doar faptul că era prietenul lui Rand îi făcu să se potolească. Melanril și ceilalți, îmbrăcați în armurile lor frumoase, fără însemne, se încruntară impacientați, neînțelegând de ce nu îi lăsa să se apuce să-i măcelărească pe sălbaticii Aieli. Dacă n-ar fi fost prietenul lui Rand, probabil că l-ar fi călcat în picioare, cu tot cu Cimpoiaș.

Mat îi putea lăsa să pornească la atac. Ar fi făcut-o pe rând, lăsându-i pe sulițași și pe călăreții cairhieni la urmă, deși cairhienii li s-ar fi alăturat în clipa în care își dădeau seama de ce se întâmplă. Și ar fi murit cu toții. Dacă era deștept, îi lăsa în plata lor și își vedea de drum în direcția opusă. Necazul era că, în momentul în care idioții ăștia le dădeau de înțeles Aielilor că îi descoperiseră, aceștia puteau face un lucru care îi încurca planurile, anume să-i atace din flancuri, caz în care nu mai era deloc sigur că putea scăpa de acolo.

– Seniorul Dragon vrea să mergeți încet înainte, ca și cum n-ar fi nici un Aiel pe o rază de o sută de mile, le spuse el. De îndată ce sulițașii ajung în vale, vor alcătui un pătrat în care va trebui să vă băgați cât mai repede.

– Să ne băgăm în pătrat! exclamă Melanril revoltat.

Ceilalți seniori tineri mormăiră furioși; doar Estean părea gânditor.

– E dezonorant să ne ascundem în spatele unor sulițași care-ți iau nasul din loc cu...

– Faceți cum vă spun eu! urlă Mat împingându-l pe Cimpoiaș până ajunse aproape de calul lui Melanril. Altfel, dacă nu vă omoară Aielii, vă va omorî Rand și ce rămâne de la el am să căsăpesc eu!

Discuția dura prea mult; Aielii probabil că se întrebau de ce nu își continuau drumul.

– Cu puțin noroc, veți fi pregătiți înainte de atacul Aielilor. Dacă aveți arcuri, folosiți-le. Altfel încercați să rezistați. Veți ataca și voi, la momentul potrivit, dar dacă atacați prea devreme...!

Mat aproape că simțea cum se scurg secundele. Rezemându-și lancea de scară, dădu pinteni calului spre capătul coloanei. Când aruncă o privire peste umăr, Melanril și ceilalți discutau și se uitau după el. Cel puțin nu se năpustiseră spre vale.

Comandantul sulițașilor era un cairhien palid, zvelt, cu o jumătate de cap mai scund decât Mat și călare pe un armăsar sur care părea că nu mai văzuse o pășune de mult. Daerid avea totuși căutătura aspră, nasul rupt în mai multe locuri și trei cicatrice albe care îi brăzdau fața, una dintre ele nu foarte veche. Își scoase coiful în formă de clopot cât vorbi cu Mat; porțiunea de deasupra frunții era rasă. Daerid nu făcea parte din nobilime. Poate că fusese militar, înainte să înceapă războiul civil. Da, oamenii lui știau cum să se așeze în formă de arici. Nu-i înfruntase niciodată pe Aieli, dar avusese de-a face cu briganzi și cu cavaleria andorană. Dădea de înțeles că luptase și împotriva altor cairhieni, pentru una dintre Casele care aveau pretenții la tron. Daerid nu părea nici nerăbdător, nici șovăitor; părea a fi genul de om care trebuie să îndeplinească o misiune.

Coloana se porni când Mat îl întoarse pe Cimpoiaș în cealaltă direcție. Mergea măsurat și o privire aruncată în urmă îi arătă că nici caii tairenilor nu mergeau mai repede.

Îl lăsă pe Cimpoiaș să o ia la trap, dar nu prea mult. Parcă simțea ochii Aielilor ațintiți asupra lui, întrebându-se ce le spusese, încotro o lua și de ce. „Un mesager care și-a transmis mesajul și acum pleacă." N-avem de ce ne teme. Mat spera

din toată inima că asta gândeau Aielii, dar umerii lui nu se relaxară decât atunci când fu sigur că nu îl mai vedeau.

Cairhienii încă mai așteptau unde îi lăsase. Își păstraseră apărătorii pe flancuri. Steaguri și *coni* se îndesiseră în locul unde se adunaseră seniorii, unul sau chiar mai mulți la zece cairhieni. Majoritatea purtau platoșe simple, iar cele ornamentate cu aur sau argint erau pline de crestături, de parcă ar fi fost lovite cu barosul. Armăsarul lui Daerid arăta fioros, la fel ca al lui Lan, față de cei mai mulți dintre caii lor. Oare puteau face față la ce îi aștepta? Dar chipurile care se întoarseră spre el erau aspre, iar ochii și mai aspri.

Ieșise din raza vizuală a Aielilor. Acum își putea vedea de drum. După ce le spunea și ăstora ce aveau de făcut. Pe ceilalți îi trimisese în capcana Aielilor; nu-i putea abandona așa, pur și simplu.

Talmanes din Casa Delovinde, având pe *con* trei stele galbene pe fond albastru și pe steag o vulpe neagră, era chiar mai scund decât Daerid și mai mare cu cel mult trei ani decât Mat, dar el îi conducea pe cairhienii aceștia, deși erau mai în vârstă decât el, iar unii aveau părul cărunt. Ochii lui erau aproape la fel de inexpresivi ca ai lui Daerid, iar el arăta ca un bici încolăcit. Armura și sabia îi erau cât se poate de simple. După ce-i spuse lui Mat cum îl cheamă, îl ascultă în tăcere în timp ce Mat îi făcea cunoscut planul de bătaie, aplecat puțin din șa ca să tragă linii pe pământ cu lancea lui.

Ceilalți nobili cairhieni se adunaseră în jurul lor și acum priveau, dar nu la fel de intens precum Talmanes. Acesta studie harta desenată de Mat, îl studie pe Mat din cap până-n picioare, îi studie chiar și lancea. Când termină, nu scoase nici un cuvânt, ceea ce îl făcu pe Mat să întrebe răstit:

– Ei? Ce zici? Nu mă interesează dacă faci cum spun eu, dar nu peste mult timp amicii voștri vor fi împresurați de Aieli.

– Tairenii nu-mi sunt amici. Dar Daerid îmi este... de folos. Nu și amic, răspunse Talmanes, nobilii din jur chicotind scurt. Dar am să conduc o jumătate, dacă tu o conduci pe cealaltă.

Talmanes își scoase o mănușă cu căptușeala de oțel și îi întinse mâna – Mat o privi lung. Să o conducă? El? „Eu iubesc jocurile de noroc, nu lupta. Iubesc femeile." Amintirile unor bătălii de demult i se învârtejiră în cap, dar se sili să le alunge. Tot ce trebuia să facă era să-și continue drumul. Dar așa era foarte posibil ca Talmanes să-i lase pe Estean și Daerid, ca și pe ceilalți să cadă pradă Aielilor. Dacă pleca, îi lăsa în gura lupului. Chiar și așa, păru surprins când apucă mâna celuilalt și spuse:

– Să fii acolo la momentul potrivit.

În replică, Talmanes începu să strige repede la oamenii lui. Nobili mai mari sau mai mici se apropiară de Mat, fiecare urmat de un stegar și de o duzină de supuși, până când în fața lui se aliniară vreo patru sute de cairhieni. Talmanes nu mai stătu la vorbă; porni cu jumătatea lui spre apus, la trap, lăsând în urmă un nor subțire de praf.

– Nu vă răsfirați, zise Mat. Atacați numai când vă spun eu, fugiți numai când vă spun eu și nu faceți mai mult zgomot decât trebuie.

Mat auzi trosnetul șeilor și zgomotul înfundat al copitelor în timp ce cairhienii se încolonau în spatele lui, dar nimeni nu vorbi și nici nu puse întrebări.

Văzu cum grupul celălalt, plin de steaguri și *coni,* dispare în valea îngustă. Cum de se băgase în asta? Totul păruse atât de simplu. Trebuia să-i avertizeze și apoi să plece. Apoi fiecare pas păruse atât de mic, atât de necesar. Și acum intrase până la gât și altă soluție nu era decât să continue. Spera ca Talmanes să apară până la urmă. Omul ăsta nici măcar nu îl întrebase cine e.

Valea șerpuia și se bifurca în momentul în care o luă spre miazănoapte, el însă avea simțul orientării. De pildă, știa exact încotro era miazăzi și siguranța, dar nu se îndrepta într-acolo. Cerul se umplea de nori întunecați spre oraș, primii nori atât de groși pe care îi vedea după mult timp. Ploaia ce alunga seceta – bună pentru fermieri, dacă rămăsese vreunul – și va liniști praful – bun pentru călăreți, deci nu apăruseră prea devreme. Poate că, dacă ploua, Aielii vor renunța și vor pleca

acasă. Şi vântul se întetea, aducând, surprinzător, şi puţină răcoare.

Zgomotele luptei ajunseră până la el, peste culmile dealurilor, oameni care strigau, oameni care ţipau. Începuse.

Mat îşi întoarse calul, ridică lancea şi arătă spre stânga şi spre dreapta. Fu aproape surprins când cairhienii se înşiruiră de o parte şi de alta, cu faţa spre vârful dealului. Gestul lui fusese instinctiv, din alt timp şi spaţiu, dar oamenii ăştia nu erau la prima bătălie. Dădu pinteni, şi Cimpoiaş porni să urce printre copacii răzleţi, la pas, liniştea fiind tulburată numai de zăngănitul armelor.

Primul lucru pe care Mat îl făcu în clipa în care ajunse în vârf fu să răsufle uşurat – Talmanes şi oamenii lui apăreau şi ei în vârful dealului din faţa lui. Cel de-al doilea fu să înjure.

Oamenii lui Daerid alcătuiseră ariciul, grupuri de câte patru suliţaşi, la mijloc cu arcaşi, pe laturile unui pătrat mare, gol. Sulițele lungi nu-i lăsau pe luptătorii Shaido să se apropie, aceştia însă atacau continuu, iar arcaşii şi arbaletierii îi împroşcau cu săgeţi pe Aieli, arcaşii Aieli răspunzând cu aceeaşi monedă. Erau victime şi de o parte, şi de alta, dar suliţaşii ocupau imediat locul celui căzut, astfel încât pătratul se păstra impenetrabil. Shaido însă atacau cu aceeaşi vigoare.

Apărătorii Stâncii descălecaseră şi acum stăteau în mijloc, alături de poate o jumătate din nobilii taireni şi supuşii lor. Jumătate. Asta îl făcuse pe Mat să înjure. Ceilalţi se repeziseră la Aieli, crestând şi spintecând cu sabia sau cu lancea în grupuri de câte cinci-zece oameni sau singuri. Zeci de cai fără călăreţi demonstrau cât de bine se descurcau stăpânii lor. Melanril era însoţit doar de un stegar, lovind în stânga şi-n dreapta cu sabia. Doi Aieli se repeziră ca să reteze tendoanele calului; acesta se prăbuşi la pământ, scuturând din cap – Mat era sigur că nechezatul îi fusese acoperit de zarva din jur –, apoi Melanril dispăru în spatele siluetelor îmbrăcate în cadin'-sor, străpuns de lănci. Stegarul îl urmă o clipă mai târziu.

„Aşa-ţi trebuie", gândi Mat înverşunat. Ridicându-se în scări, înălţă lancea deasupra capului şi o împinse înainte strigând:

– *Los! Los caba'drin!*

Și-ar fi retras cuvintele de-ar fi putut, dar nu fiindcă erau în Limba Străveche; jos, în vale, era ca într-un cazan în clocot. Nu-și dădea seama dacă vreunul dintre cairhieni îi înțelesese ordinul „Înainte, călăreți!" dat în Limba Străveche, cert este că aceștia înțeleseră gestul, mai ales când se lăsă în șa și dădu pinteni calului. Nu că Mat și-ar fi dorit să facă altceva, dar acum nu mai avea de ales. El îi îndemnase pe oamenii ăia să coboare în vale – unii ar fi putut scăpa dacă le-ar fi spus să se întoarcă și să fugă de acolo –, iar acum altă soluție nu avea.

Fluturându-și steagurile și *conii,* cairhienii se repeziră în vale strigând tot felul de îndemnuri la luptă. Imitându-l, fără îndoială, deși ceea ce striga el era „Sânge și cenușă însângerată!" Din partea cealaltă, Talmanes cobora la fel de repede.

Siguri că îi înconjuraseră pe toți cei din ținuturile umede, Aielii Shaido nu-i văzură pe ceilalți decât atunci când fură atacați din ambele direcții. În acel moment începură și fulgerele. Apoi se dezlănțui iadul.

CAPITOLUL 44

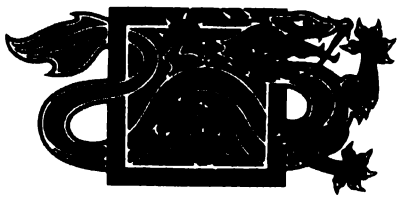

Tristețea mai mică

Deși cămașa se lipea de el, îmbibată de sudoare, Rand nu-și scoase surtucul de tema vântului care bătea în rafale spre Cairhien. Soarele mai avea cel puțin o oră până să ajungă la zenit, el însă se simțea de parcă ar fi alergat toată dimineața, iar la sfârșit ar fi fost zvântat în bătaie. Înfășurat în Vid, era vag conștient de cât de obosit se simțea, de durerea din brațe și umeri, din ceafă, de la rana abia închisă din șold. Faptul că o simțea cât de cât era elocvent: cu Puterea în el putea deslușì frunzele copacilor la depărtare de o sută de pași, dar ceea ce i se întâmpla din punct de vedere fizic ar fi trebuit să perceapă ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Se obișnuise de mult să apeleze la *saidin* prin angrealul din buzunar, mica sculptură în piatră a omulețului gras. Chiar și așa, conducerea Puterii îi era peste mână acum, la o distanță atât de mare, dar numai firele urât mirositoare care brăzdau tot ce trăgea spre el îl împiedicau să o stăpânească pe toată. Puterea era atât de dulce, indiferent cât de murdară era. După ore întregi în care o condusese fără încetare se simțea foarte

obosit. În același timp, trebuia să se lupte și mai abitir cu *saidinul*, să nu-l lase să-l prefacă în scrum, să-i prefacă mintea în scrum. Îi era din ce în ce mai greu să stăpânească *saidinul*, să-și țină în frâu dorința de a trage mai mult, să țină în frâu ceea ce izbutea să tragă. O spirală dezgustătoare și atât de multe ore înainte ca bătălia să se decidă.

Ștergându-și sudoarea care îi cădea în ochi, se apucă strâns de balustradă. Era aproape de limită, dar mai puternic decât Egwene sau Aviendha. Aceasta din urmă stătea lângă el, privind spre Cairhien și norii de furtună, din când în când aplecându-se ca să se uite prin telescop; Egwene ședea turcește, rezemată de un stâlp acoperit de coaja cenușie, cu ochii închiși. Amândouă arătau la fel de stoarse de puteri ca și el.

Înainte ca Rand să facă ceva – nu că ar fi știut ce să facă; nu se pricepea deloc să Tămăduiască –, Egwene deschise ochii și se ridică în picioare, schimbând câteva cuvinte în șoaptă cu Aviendha, pe care vântul le duse departe fără ca el să le poată desluși, deși *saidinul* îi ascuțea auzul. Apoi Aviendha se așeză în locul lui Egwene și își sprijini capul de stâlp. Norii negri din jurul orașului continuau să străpungă pământul cu fulgerele lor, care acum semănau mai mult cu niște zigzaguri nebune decât cu niște sulițe.

Așadar, făceau cu rândul, ca să se odihnească. Ar fi fost nemaipomenit să aibă și el pe cineva cu care să facă schimb, dar nu regreta că îi spusese lui Asmodean să rămână în cort. Nu ar fi avut încredere în el. Mai ales acum. Cine știe ce-ar fi făcut dacă l-ar fi văzut pe Rand atât de slăbit cum era acum?

Clătinându-se ușor, Rand întoarse telescopul ca să cerceteze dealurile din afara orașului. Văzu semne de viață. Ca și de moarte. Oriunde se uita, se dădeau lupte, Aieli contra Aielilor, o mie ici, cinci mii colo, viermuind pe dealurile golașe, prea învălmășiți ca să poată face ceva. Nu găsea coloana de cai și sulițași.

De trei ori o văzuse, luptându-se cu de două ori mai mulți Aieli. Sigur încă mai era acolo. Slabe speranțe ca Melanril să se fi supus ordinelor lui atât de târziu. Faptul că îl alesese pe cel care avusese bunul-simț să fie agasat de atitudinea lui

Weiramon fusese o mare greșeală, dar nu avusese prea mult timp la dispoziție ca să facă alegerea cea mai potrivită și fusese nevoit să scape de Weiramon. Acum nu mai era nimic de făcut. Poate să-i dea comanda unui cairhian, deși se îndoia că tairenii ar fi ascultat de un cairhian, chiar dacă le poruncea el să o facă.

Agitația din fața zidului înalt, cenușiu al orașului îl făcu să se uite mai cu luare aminte. Porțile masive, legate în fier, erau deschise, Aielii luptându-se cu călăreți și lăncieri aproape de ele. O mână de orășeni încercau fără succes să le închidă, din cauza presiunii prea mari. Cai cu șeile goale și bărbați în armuri, întinși pe jos, la o jumătate de milă de porți, marcau locul în care atacul orășenilor fusese respins. Săgețile cădeau ca ploaia de pe ziduri, precum și bolovani de mărimea unui cap de om – din când în când, chiar și lănci trimise cu destulă putere ca să străpungă doi-trei oameni în același timp, deși Rand nu vedea exact de unde erau aruncate –, Aielii însă călcau peste propriii morți, din ce în ce mai aproape de a pătrunde în oraș. Zări, nu departe, alte două coloane de Aieli care se îndreptau în pas săltat spre porți, poate trei mii cu totul. Nu se îndoia că erau tot oamenii lui Couladin.

Se trezi scrâșnind din dinți. Dacă Aielii Shaido pătrundeau în Cairhien, nu-i mai putea împinge spre miazănoapte. Trebuia să ia străzile la rând ca să-i alunge de acolo; numărul morților l-ar fi depășit pe cel de acum, iar orașul ar fi ajuns o ruină, ca și Eianrod, dacă nu ca Taien. Cairhienii și Shaido erau amestecați precum furnicile într-un castron, el însă trebuia să facă ceva.

Trăgând adânc aer în piept, conduse Puterea. Cele două femei creaseră cadrul, aducând norii de furtună; nu avea nevoie să le vadă firele ca să se folosească de ele. Fulgerele alb-albastre căzură asupra Aielilor, o dată, de două ori, iar și iar, cât ai bate din palme.

Rand ridică brusc ochii, clipind des ca să scape de liniile de foc care păreau să-i brăzdeze privirea, iar când se uită din nou prin tubul acela lung, Aielii Shaido erau culcați la pământ precum orzul cosit acolo unde căzuseră fulgerele. Cai și

călăreți căzuseră și ei aproape de porți, unii fără să se mai miște, alții trăgându-și răniții, în timp ce porțile începeau să se închidă.

„Oare câți nu vor reuși să revină în oraș? Oare câți dintre ai mei am ucis?" Adevărul crud era că acum nu mai conta. Fusese nevoit să o facă, și acum faptul era împlinit.

Chiar bine. Simți vag cum îi tremură genunchii. Trebuia să o lase mai moale dacă voia să reziste până la sfârșitul zilei. Gata cu alergatul de colo-colo; trebuia să hotărască unde anume era cea mai mare nevoie de el, unde putea să...

Norii de furtună erau masați doar deasupra orașului și a dealurilor dinspre miazăzi, dar asta nu împiedica fulgerele să apară din cerul senin, fără urmă de nori, și să se abată asupra Fecioarelor adunate dedesubt, cu un zgomot asurzitor.

Rand simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Pentru el fulgerele acelea însemnau altceva, proveneau din alt *saidin*. „Așadar, Asmodean fusese tentat să intervină chiar și din cort."

Nu mai avea timp de gândit. Ca niște bătăi rapide într-o tobă uriașă, fulgerele căzură unul după altul printre Fecioare până când ultimul lovi baza turnului și îl prefăcu într-o mare de așchii, unele cât brațul sau piciorul.

În timp ce turnul se apleca încet pe o parte, Rand se repezi la Egwene și la Aviendha. Reuși să le apuce cu un brat, iar cu celălalt se agăță de unul dintre stâlpii ce susțineau platforma. Tinerele făcură ochii mari, dădură să spună ceva, dar acum nu mai era timp de vorbă, cum nu mai era nici timp de gândit. Turnul de lemn se prăbuși peste crengile copacilor din jur. O clipă, Rand speră că așa căderea le va fi atenuată.

Dar stâlpul de care se agățase pocni și se rupse. Pământul veni în viteză spre el și îl izbi în plin, lăsându-l pentru câteva momente fără suflare, apoi cele două tinere căzură peste el. Apoi întuneric.

Își recăpătă cunoștința încet de tot. Mai întâi îi reveni auzul.

– ... Ne-au luat de pe jos ca pe niște bolovani și ne-au aruncat la vale, în întuneric.

Recunoscu vocea Aviendhei, joasă, de parcă ar fi vorbit doar pentru ea. Simți ceva pe față.

– Ne-ai luat identitatea, ceea ce am fost. Trebuie să ne dai ceva în schimb, ceva de care să ne agățăm. Avem nevoie de tine.

Acel ceva se mișca mai încet acum.

– Am nevoie de tine. Nu pentru mine, cred că înțelegi. Pentru Elayne. Ceea ce este între mine și ea rămâne între mine și ea. Am să te dau pe mâna ei. Promit. Dacă mori, am să te duc la ea! Dacă mori...!

Rand deschise brusc ochii și, preț de o clipă, o privi uluit văzând-o cât de aproape era de el. Avea părul despletit, eșarfa îi dispăruse, iar unul din obraji îi era umflat. Aviendha se îndreptă de spate, împături o cârpă umedă, pătată de sânge, și începu să-i maseze fruntea și mai tare decât înainte.

– N-am nici cea mai mică intenție să mor, îi spuse el, deși nu era deloc sigur.

Vidul și *saidinul* dispăruseră, desigur. Se cutremură numai la gândul cum le pierduse; numai șansa făcuse ca *saidinul* să nu-i șteargă totul din minte în acea ultimă secundă. Ideea de a apela din nou la *saidin* îl făcu să scoată un geamăt. Fără prezența binefăcătoare a Vidului, simțea din plin fiecare durere, fiecare julitură, fiecare lovitură. Era atât de obosit încât ar fi putut adormi pe loc, dacă nu l-ar fi durut tot trupul. Dar își dădu seama că durerea se datora și faptului că nu putea dormi. Nu pentru mult timp.

Își strecură o mână sub surtuc și își atinse șoldul, apoi își șterse degetele de sânge pe cămașă. Nu e de mirare că o astfel de căzătură îi deschisese rana doar pe jumătate vindecată. Nu părea să sângereze prea rău, dar, dacă o vedeau Fecioarele sau Egwene, sau chiar Aviendha, probabil că ar fi trebuit să se certe zdravăn cu ele ca să nu fie dus la Moiraine spre Tămăduire. Mai avea încă multe de făcut – Tămăduirea în momentul acesta i-ar fi venit ca o lovitură de măciucă în moalele capului – și, în plus, Moiraine se ocupa de răni mult mai serioase.

Strâmbându-se, înăbușindu-și un nou geamăt, se ridică în picioare sprijinindu-se ușor de Aviendha. Și imediat uită de durere.

Sulin ședea în apropiere – Egwene îi bandaja o tăietură la cap, care sângera, și bombănea furioasă că nu se pricepea să

Tămăduiască, dar Fecioara căruntă nu era singura victimă și nu în starea cea mai gravă. Peste tot femei îmbrăcate în cadin'sor acopereau morții cu pături și se îngrijeau de cei care suferiseră numai arsuri, dacă „doar" putea fi folosit pentru arsurile provocate de fulgere. În afară de bombănelile lui Egwene, nimeni nu mai scotea o vorbă acolo, în vârful dealului, se auzea doar fornăitul cailor.

Turnul de lemn, aproape de nerecunoscut acum, nu le cruțase pe Fecioare, rupând brațe și picioare, provocând răni deschise. Rand văzu cum cineva acoperea cu pătura o Fecioară cu părul roșu-auriu, aproape la fel ca părul lui Elayne, cu capul întors într-un unghi nefiresc și cu ochii sticloși. Jolien. Una dintre primele care traversaseră Zidul Dragonului în căutarea Celui-Care-Vine-cu-Zorile. Se dusese la Stânca din Tear pentru el. Iar acum era moartă. Murise pentru el. „O, ce bine le-ai ferit pe Fecioare de tot ce-i mai rău", gândi el cu amărăciune. „Bravo ție."

Încă mai resimțea fulgerul sau mai curând efectele lui. Aproape ca imaginea care îi arsese privirea mai devreme, putea urmări firul, deși din ce în ce mai vag. Spre surpriza lui, firul se îndepărta spre apus, nu înapoi, spre corturi. Deci nu era Asmodean.

– Sammael, șopti el, sigur.

Sammael lansase atacul acela în Jangai, Sammael era în spatele piraților și al raidurilor asupra Tearului și tot Sammael făcuse asta. Își trase buzele într-un rânjet fioros și șopti din nou, răgușit:

– Sammael!

Își dădu seama că de-abia făcuse un pas când Aviendha îl apucă de braț. O clipă mai târziu, Egwene îl apucă de celălalt, tinerele agățându-se de el de parcă ar fi vrut să-l fixeze în loc.

– Nu fi prost de-a binelea, zise Egwene, tresărind când îi văzu privirea înverșunată, dar fără să-i dea drumul.

Tânăra își legase din nou eșarfa în jurul frunții, dar faptul că își trecuse mâinile prin păr nu însemna că acum arăta la fel ca înainte, unde mai pui că bluza și fusta îi erau acoperite de praf.

– Nu știu cine a făcut asta, dar de ce crezi că a așteptat atât de mult, până ai obosit de tot? Fiindcă dacă nu reușea să te omoare, iar tu te duceai după el, puteai fi o pradă ușoară. De-abia te ții pe picioare!

Nici Aviendha nu era mai dispusă să-l lase să plece, înfruntându-i privirea la fel de hotărâtă.

– Aici e nevoie de tine, Rand al'Thor. Aici, Car'a'carn. Onoarea ta se reduce la a-l ucide pe omul ăsta sau la a-i ajuta pe cei aduși de tine aici?

Un tânăr Aiel venea alergând printre Fecioare, cu *shoufa* în jurul umerilor, cu lăncile și scutul zăngănind. Nu dădu de înțeles că i se părea ciudat ca două femei să-l țină între ele tocmai pe Rand. Aruncă o privire spre ce mai rămăsese din turn, spre morți și răniți, nu foarte curios, de parcă s-ar fi întrebat ce se întâmplase și unde erau dușmanii morți. Înfigându-și lăncile în pământ, spuse:

– Sunt Seirin, din septul Shorara al Aielilor Tomanelle.

– Te ascult, Seirin, replică Rand, pe un ton la fel de oficial, un lucru deloc ușor cu două femei care îl țineau de parcă ar fi vrut să fugă.

– Han din clanul Tomanelle îi trimite vorbă Car'a'carnului. Clanurile de la răsărit urmează să se înfrunte. Toate patru. Han vrea să i se alăture lui Dhearic și i-a trimis vorbă lui Erim să vină cu ei.

Rand trase adânc aer în piept sperând că cele două femei îi vor lua grimasa drept reacție la vestea primită; șoldul îl ardea și simțea cum sângele o ia încet la vale, pe picior. Așadar, nu avea cum să-l forțeze pe Couladin să se retragă spre miazănoapte după ce oamenii lui cedau. Dacă cedau; slabe speranțe după câte văzuse până acum. Oare de ce Miagoma și ceilalți își uneau forțele? Dacă voiau să vină împotriva lui, unirea lor suna a avertisment. Dar dacă voiau să vină împotriva lui, Han, Dhearic și Erim erau depășiți numeric, iar dacă Shaido rezistau îndeajuns și cele patru clanuri reușeau să ajungă la ei... Observă că peste dealurile împădurite și peste oraș începuse să plouă, acum că Egwene și Aviendha nu mai controlau norii. Ceea ce era un impediment pentru ambele

tabere. Doar dacă femeile erau într-o formă mai bună decât păreau, ca să-şi recapete controlul de la distanţa asta.

– Spune-i lui Han să facă tot posibilul ca să-i ţină departe de noi.

Tânăr fiind – cam de vârsta lui Rand – Seirin înălţă o sprânceană, surprins. Desigur. Han nu ar face altfel, Seirin era conştient de asta. Aşteptă doar până când fu sigur că Rand nu mai are ce să-i spună şi făcu stânga-mprejur, luând-o la picior la fel de repede pe cât venise. Fără îndoială, spera să ajungă înapoi fără să fi pierdut prea mult din luptă. Care poate că şi începuse, acolo, spre răsărit.

– Am nevoie de cineva care să-l aducă aici pe Jeade'en, zise Rand de îndată ce Seirin se îndepărtă.

Dacă încerca să ajungă acolo, chiar că avea nevoie de femeile astea ca să-l susţină. Deşi cele două nu semănau deloc, aveau aceeaşi bănuială. Încruntătura aceea trebuie să fi fost unul dintre lucrurile învăţate de la mama lor.

– Nu mă duc după Sammael.

Nu acum.

– Dar trebuie să mă apropii de oraş, continuă el arătând spre turnul prăbuşit, singurul gest pe care îl putea face din strânsoarea lor.

La o adică jupânul Tovere putea recupera lentilele, dar nici un stâlp nu rămăsese întreg. Azi nici nu mai încăpea vorba să vadă totul de la înălţime.

Egwene nu ştia ce să facă, Aviendha însă trimise imediat o Fecioară tânără la gai'shaini. Ca să o aducă şi pe Negura, la care până atunci nu se gândise. Egwene începu să se scuture de praf, blestemând încet căzătura, în timp ce Aviendha împrumuta de la cineva un pieptene de fildeş şi o eşarfă. În ciuda căzăturii, cele două arătau deja mult mai bine decât el. Oboseala încă li se mai citea pe feţe, dar, atâta timp cât încă mai puteau conduce Puterea, îi erau de cel mai mare folos.

Ceea ce îl făcu să se încrunte. Se gândea vreodată la cineva aşa, doar fiindcă îi plăcea cum este, şi nu doar la cât de folositor putea fi? Trebuia să le ţină departe de pericole, aşa

cum făcuse acolo sus, în turn. Nu că turnul ar fi fost un loc sigur, cum s-a și dovedit, dar de data asta trebuia să fie mai atent.

Sulin se ridică în picioare când Rand se apropie de ea, cu capul bandajat cu *algode,* din care răzbătea, ca un breton, doar o șuviță de păr alb.

– Vreau să mă apropii de oraș ca să văd mai bine ce se întâmplă și poate ca să intervin în vreun fel, spuse el. Toate rănitele rămân aici, cu destule Fecioare care să le apere la nevoie. Fă o gardă puternică, Sulin; cu mine am să iau numai câteva Fecioare – nu mi-aș ierta ca, în schimbul onoarei pe care mi-au făcut-o Fecioarele, să las ca rănitele să fie măcelărite.

Asta avea să le țină departe de luptă pe cele mai multe dintre ele. El însuși va trebui să se țină departe, ca să le protejeze; după cum se simțea acum, altă soluție nu avea.

– Vreau să rămâi aici și să..., continuă el.

– Eu nu sunt una dintre rănite, zise ea semeț, iar Rand șovăi, apoi înclină din cap.

– Prea bine.

Rand nu se îndoia că rana ei era serioasă, dar nici că era o femeie puternică. Iar dacă Sulin rămânea pe loc, s-ar fi putut trezi că Enaila îi conduce garda. A fi tratat ca un frate nu era nici pe departe la fel de rău cu a fi tratat ca un fiu, postură de care nu avea nici un chef.

– Dar am încredere că n-ai să lași nici o Fecioară rănită să *mă* urmeze. Va trebui să mă mișc repede. Nu-mi permit să iau pe cineva care să mă țină în drum sau pe care să-l las în urmă.

Sulin încuviință din cap atât de repede, încât Rand fu convins că le va face pe toate Fecioarele care aveau chiar și numai o zgârietură să rămână în tabără. Mai puțin ea, desigur. De data aceasta, nu se simțea vinovat că se folosește de cineva. Fecioarele aleseseră lancea, dar și să-l urmeze. Poate că „urmeze" nu era cuvântul cel mai potrivit, dacă se gândea la unele lucruri făcute de ele, dar asta nu schimba datele problemei, cel puțin nu după părerea lui. Nu va trimite, nu putea trimite o femeie la moarte, atât, și nimic mai mult. Într-adevăr, se așteptase la un protest înainte de a lua această hotărâre.

Acum era recunoscător că acesta nu venise. „Trebuie să fiu mai subtil decât cred eu că sunt."

Doi gai'shaini în robe albe îi aduseră pe Jeade'en și pe Negura, urmați de mulți alții cu brațele pline de bandaje și unsori, ducând pe umeri burdufuri cu apă, conduși de Sorilea și de încă vreo zece Înțelepte pe care Rand le întâlnise demult. Dacă se străduia, reușea să-și aducă aminte doar numele a jumătate dintre ele.

Se vedea de la o poștă că Sorilea era conducătoarea lor, după felul în care le dădea ordine gai'shainilor și Înțeleptelor ca să se îngrijească de Fecioarele rănite. Aruncă o privire lui Rand, lui Egwene și Aviendhei, încruntându-se gânditoare și ținându-și buzele subțiri, și ajunse la concluzia că toți trei erau suficient de zdruncinați ca să aibă nevoie de ajutorul lor. Privirea ei o făcu pe Egwene să urce târâș-grăpiș în șaua armăsarului zâmbind și înclinând din cap spre bătrâna Înțeleaptă, deși dacă Sorilea ar fi fost mai familiarizată cu călăria, și-ar fi dat seama că Egwene se ținea mult prea țeapănă ca să fie totul în regulă. Pe de altă parte, faptul că Aviendha se lăsă ridicată de Egwene pe cal, în spatele ei, fără cea mai mică urmă de protest, demonstra starea în care se afla și ea. Ceea ce nu o împiedică să-i zâmbească și ea Sorileei.

Scrâșnind din dinți, Rand se urcă în șa dintr-o singură mișcare. Protestele mușchilor erau acoperite de durerea bruscă din șold, de parcă cineva i-ar fi înfipt din nou o lance acolo – avu nevoie de câteva secunde bune ca să-și recapete suflul, dar se sili să nu-și arate suferința.

Egwene îi dădu pinteni Negurii ca să se apropie de Jeade'en și îi șopti la ureche:

– Dacă de-abia poți să urci pe cal, Rand al'Thor, n-ar fi rău să faci o pauză.

Fața Aviendhei era lipsită de expresie, ca la orice Aiel, ochii ei însă îl priveau cu toată intensitatea.

– Am văzut cum ai urcat și tu, replică el calm. Poate că ar trebui să rămâi aici și s-o ajuți pe Sorilea până te simți mai bine.

Cuvintele lui îi închiseră gura, deși cu prețul unei strâmbături. Aviendha îi zâmbi din nou Sorileei; bătrâna Înțeleaptă încă îi mai privea cu luare-aminte.

Rand își îndemnă calul la trap, luând-o la vale. Fiecare pas îl înjunghia în șold, făcându-l să respire printre dinți, dar trebuia să meargă repede, nu avea timp de pierdut. În plus, privirea stăruitoare a Sorileei începuse să-l calce pe nervi.

Negura i se alătură lui Jeade'en după mai puțin de cincizeci de pași pe panta acoperită de tufișuri, iar după alți cincizeci se apropie și Sulin, în fruntea unui șir întreg de Fecioare, unele alergând să se posteze în față. Mai multe decât sperase el, dar nu mai conta. Ceea ce voia el să facă nu presupunea apropierea de lupta propriu-zisă. Fecioarele puteau rămâne deoparte, cu el, în siguranță.

Folosirea *saidinului* era un mare efort acum, chiar și prin angreal, greutatea lui părând că-l apasă mai mult ca niciodată, mirosul lui devenind din ce în ce mai pătrunzător. Bine că cel puțin Vidul îl apăra de propria durere. Într-un fel. Iar dacă Sammael încerca din nou să-i joace feste...

Îi dădu pinteni lui Jeade'en. Indiferent de intențiile lui Sammael, el, unul trebuia să-și ducă planul la bun sfârșit.

Ploaia picura de pe borul pălăriei lui Mat care din când în când trebuia să-și lase jos ocheanul ca să-i șteargă lentila. Deși nu mai ploua ca înainte, crengile rare de deasupra nu-l apărau deloc. Surtucul i se îmbibase de apă, iar Cimpoiaș stătea cu urechile pleoștite și se încăpățâna să rămână pe loc, în ciuda pintenilor nerăbdători ai lui Mat. Nu mai știa cât e ora. Probabil că mai era puțin și se însera, gândi el, norii negri rămânând la fel de groși și ascunzând soarele. Pe de altă parte, avea senzația că trecuseră trei-patru zile de când coborâse ca să-i avertizeze pe taireni. Tot nu era sigur de ce o făcuse.

Se uită spre miazăzi, căutând o cale de ieșire. O cale de ieșire pentru trei mii de oameni; cam atâția mai erau în viață acum, deși nu bănuiau ce avea el de gând să facă. Credeau că se uită după un alt loc în care să se bată cu Aielii. Trei mii însă era mult prea mult. Singur ar fi scăpat până acum, dacă se

mișca repede și era cu ochii-n patru. Trei mii de oameni atrăgeau privirea oriunde s-ar fi dus, mai ales că nu se mișcau repede, ținând cont că mai bine de jumătate mergeau pe jos. Tocmai de aceea se afla pe dealul ăsta uitat de Lumină, tocmai de aceea tairenii și cairhienii stăteau îngrămădiți în valea lungă și îngustă dintre cele două dealuri. Dacă pur și simplu ar fi luat-o din loc...

Ducându-și din nou ocheanul la ochi, se uită spre miazăzi la dealurile sărace în vegetație. Ici și acolo câte un desiș, unele destul de mari, în rest doar copaci pitici sau iarbă. Mersese spre răsărit, folosindu-se de fiecare movilă întâlnită în cale, ca să scoată coloana din zona neîmpădurită și s-o aducă într-un loc ferit. Departe de fulgerele și globurile acelea de foc blestemate; nu-și dădea seama dacă era mai rău de când ajunseseră acolo sau când pământul erupea ca din senin. În ciuda strădaniilor lui, lupta părea că se ține după el. Nu izbutea să scape de ea și pace.

„Unde mi-o fi norocul, acum, când am cea mai mare nevoie de el?" Mare prostie făcuse că rămăsese acolo. Faptul că până acum reușise să-i țină în viață pe ceilalți nu însemna că îi va ține și de-acum încolo. Mai curând sau mai târziu, zarurile vor fi de partea Celui Întunecat. „Soarta luptătorilor ăstora de doi bani e pecetluită. Mai bine îi las naibii și plec."

Dar rămase pe loc și scrută vârfurile împădurite. Acolo se puteau ascunde și Aielii lui Couladin, și oamenii lui, deși din când în când mai vedea câte un grup răzleț. Nu toate erau prinse în luptă, dar fiecare dintre ele era mai numeros decât al lui, fiecare îi stătea în drum, spre miazăzi, unde putea scăpa de griji și, din păcate, nu-și putea da seama cine sunt cu adevărat decât atunci când ar fi fost prea târziu. Aielii însă păreau să-și dea seama dintr-o singură privire, dar asta nu-l încălzea cu nimic.

La depărtare de o milă, câteva sute de siluete îmbrăcate în cadin'sor alergau cot la cot spre răsărit. În cele din urmă, ajunseră în vârful unui deal printre câțiva copaci piperniciți. Când cei din față dădură să coboare pe celălalt versant, un fulger îi lovi chiar în mijloc, făcând oamenii și pământul să

sară cât colo, ca o piatră aruncată într-un iaz. Cimpoiaș nici măcar nu tresări în clipa când tunetul ajunse la Mat; armăsarul se obișnuise cu fulgere mult mai apropiate.

Câțiva dintre cei căzuți se ridicară șchiopătând și imediat se alăturară celor care rămăseseră în picioare și se uitaseră repede dacă mai răsuflă. Vreo zece fură urcați pe umeri și întregul grup se repezi înapoi, pe drumul pe care venise. Nici unul nu se opri ca să vadă groapa făcută de fulger. Aielii învățaseră lecția; așteptarea nu făcea decât să atragă o altă lance de argint din înaltul cerului. Dispărură în doar câteva clipe. Mai puțin morții.

Își îndreptă ocheanul spre răsărit. Acolo se întrevedea o rază de soare, la câteva mile depărtare. Turnul de lemn ar fi trebuit să se vadă, deasupra copacilor, dar până acum nu reușise să-l găsească. Poate că nu se uita unde trebuie. Fulgerul era probabil opera lui Rand, ca și toate celelalte. „Dacă aș putea ajunge până acolo..."

Ar ajunge exact de unde a pornit. Chiar dacă nu ta'verenul îl trăgea înapoi, știa că îi va fi greu să plece din nou din clipa în care Moiraine afla ce se întâmplase. Mai era și Melindhra. Încă nu auzise de femeia care să nu pună la inimă când bărbatul a părăsit-o fără să-i spună vreun cuvânt.

În timp ce-și plimba ocheanul încet, căutând turnul, povârnișul unui deal acoperit de tufișuri luă foc, fiecare tufiș prefăcându-se într-o torță aprinsă.

Lăsă ocheanul jos; nu avea nevoie de el ca să vadă focul, fumul gros, cenușiu, urcând agale spre cer. Nu avea nevoie de semne ca să-și dea seama că cineva conducea Puterea, mai ales acum. Oare Rand trecuse pragul nebuniei? Sau poate că Aviendha se săturase să mai stea în preajma lui. Niciodată să nu superi femeia care poate conduce Puterea; aceasta era regula pe care Mat se străduia să o respecte, de cele mai multe ori fără succes.

„Păstrează-ți sfaturile pentru alții", gândi el cu amărăciune. Acum încerca să nu se gândească la a treia opțiune. Dacă Rand nu-și pierduse mințile, iar Aviendha sau Egwene, sau una dintre Înțelepte nu se hotărâse să scape de el, atunci

altcineva își băga coada. Putea aduna 2 cu 2 fără să-i dea 5. „Sammael." În zadar încerca să găsească o cale de scăpare; nu exista așa ceva. „Sânge și cenușă! Ce s-a întâmplat cu...?"

O creangă căzută trosni sub piciorul cuiva din spatele lui, și Mat reacționă instinctiv, făcându-l pe Cimpoiaș, mai mult din genunchi decât din dârlogi, să se întoarcă, și scoțând scurt lancea de la oblânc.

Lui Estean fu cât pe-aci să-i cadă coiful din cap. Rămase cu ochii holbați când vârful lăncii se opri la un milimetru de capul lui. Ploaia îi lipise părul de față. Mergând și el pe jos, Nalesean rânji, surprins, dar și amuzat de sperietura trasă de tânărul tairen. Cu fața pătrată și îndesat, Nalesean trecuse la comanda cavaleriei tairene, după Melanril. Talmanes și Daerid erau și ei acolo, la un pas în spate, ca de obicei, și cu fața lipsită de orice expresie sub coiful ca un clopot, tot ca de obicei. Cei patru își lăsaseră caii mai departe, printre copaci.

– Aielii se îndreaptă spre noi, Mat, zise Nalesean când acesta își ridică lancea însemnată cu negru. Lumina să-mi ardă sufletul dacă nu sunt chiar cinci mii la număr. Nu cred să știe că-i așteptăm aici, adăugă el rânjind din nou.

Estean înclină scurt din cap.

– Vin prin văi și vâlcele, ca să se ascundă de... spuse el și aruncă o privire spre nori, cutremurându-se.

Nu era singurul care se temea de ceea ce ar putea veni din cer; ceilalți trei priviră și ei în sus.

– Oricum, e clar că vor să ajungă unde sunt oamenii lui Daerid.

În voce i se desluși o undă de respect când se referi la sulițași. Nu cu multă tragere de inimă, e-adevărat, dar îi venea greu să îi disprețuiască după ce salvaseră viața lui și alor săi de câteva ori.

– Sigur ne vor copleși, conchise el.

– Minunat, zise Mat. Pur și simplu minunat.

O spusese cu sarcasm, dar, desigur, Nalesean și Estean nu prinseseră nuanța. Amândoi păreau nerăbdători. Fața brăzdată de cicatrice a lui Daerid părea însă la fel de impenetrabilă ca o stâncă, iar Talmanes nu făcu decât să ridice o sprânceană,

doar pentru o fracțiune de secundă, și să clatine aproape imperceptibil din cap. Cei doi cunoșteau arta războiului.

Prima înfruntare cu Aielii Shaido fusese echilibrată în cel mai bun caz, una pe care Mat ar fi evitat-o, dacă i-ar fi stat în putere. Faptul că fulgerele îi descumpăniseră pe Aieli nu schimba nimic. Urmaseră alte două lupte, când Mat se aflase la strâmtoare, gata să fie prins, și nici una nu se terminase atât de bine pe cât credeau tairenii. Una se încheiase nedecis, dar numai fiindcă Mat reușise să scape de Aieli după ce aceștia se retrăseseră ca să se regrupeze. Cel puțin nu-i urmăriseră cât îi dusese pe taireni prin văile întortocheate dintre dealuri. Bănuia că inamicii fuseseră opriți de altceva; poate de alte fulgere sau globuri de foc, numai Lumina știa ce. El, unul, știa foarte bine de ce scăpaseră din ultima luptă fără prea multe pierderi. Un alt grup de Aieli care îi atacase din spate pe cei care se luptau cu el, tocmai la timp ca sulițașii să nu fie copleșiți. Aielii Shaido hotărâseră să se retragă spre miazănoapte, iar ceilalți – încă nu știa cine – se îndreptaseră spre apus, lăsându-l singur pe câmpul de luptă. Pentru Nalesean și Estean era o victorie clară. Daerid și Talmanes știau însă că nu așa stăteau lucrurile.

– În cât timp pot ajunge aici? întrebă Mat.

– În jumătate de oră, răspunse Talmanes. Poate puțin mai mult, dacă avem noroc.

Tairenii păreau nedumeriți; tot nu înțelegeau cât de repede se puteau mișca Aielii.

Mat nu-și făcea iluzii. Deși studiase deja terenul din jur, se uită din nou la el și oftă. De pe dealul acesta se vedea foarte bine, singura pădurice mai deasă de pe o rază de o jumătate de milă era cea în care se afla el acum. Restul erau numai tufișuri, care de-abia ajungeau până la brâu, și câțiva copaci pitici răzleți, printre care se rătăcea câte un stejar. Aielii aveau să-și trimită cercetașii aici – nici măcar călăreții lui nu puteau dispărea fără să fie văzuți. Sulițașii erau o pradă sigură. Știa ce trebuia făcut, – din nou un joc de care pe care –, dar nu avea să-i placă. Mai aruncă o privire și, înainte să deschidă gura, Daerid spuse:

– Cercetașii mei mi-au spus că însuși Couladin îi conduce pe Aielii ăștia. Dar cel puțin e cu brațele goale, cu niște semne pe ele despre care se spune că le are și Seniorul Dragon.

Mat scoase un mormăit. Couladin, spre răsărit. Dacă nu-i ațînea calea, insul putea ajunge direct la Rand. Poate chiar asta și urmărea. Mat simțea cum crește furia în el, fără vreo legătură cu intenția lui Couladin de a-l ucide pe Rand. Căpetenie a Clanului Shaido sau ce era el, și-ar putea aduce aminte de Mat, vag, cel văzut mereu în compania lui Rand, Couladin însă era motivul pentru care se afla el blocat aici, în mijlocul bătăliei, încercând să supraviețuiască, întrebându-se dacă nu cumva aceasta se va transforma, dintr-o clipă într-alta, într-o luptă între Rand și Sammael, o luptă care ar putea ucide toți oamenii pe o rază de două-trei mile. „Asta dacă nu mă aleg cu o lance în piept." Iar singura alternativă pe care o avea era cea a gâștii atârnate de un cârlig în fața bucătăriei. Și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi fost Couladin.

Păcat că nu se găsise nimeni care să îi facă felul cu mulți ani în urmă. Motive fuseseră destule. Aielii rareori își exteriorizau furia și, atunci când o făceau, o țineau din scurt. Couladin însă părea să-și piardă cumpătul de două-trei ori pe zi, accese cumplite de furie, din te-miri-ce și mai nimic. Era un miracol că încă mai trăia, norocul Celui Întunecat.

– Nalesean, fă un ocol cu tairenii tăi spre miazănoapte și atacă-i din spate, zise Mat grăbit. Între timp, noi le dăm de furcă aici. Tu fă bine și repede-te asupra lor cu toată forța.

„Așadar, are norocul Celui Întunecat. Sânge și cenușă, nădăjduiesc că mi s-a-ntors și mie norocul."

– Talmanes, tu fă la fel, dar dinspre miazăzi. Haideți, la treabă! N-avem timp de pierdut.

Cei doi taireni se înclinară scurt și dădură fuga să-și ia caii, punându-și coiful pe cap. Plecăciunea lui Talmanes fu mai adâncă.

– Lumina fie de partea sabiei tale, Mat! Sau mai bine spus de partea lăncii tale! spuse el și se luă după taireni.

Ridicând privirea spre Mat, în timp ce tairenii și Talmanes dispăreau la vale, Daerid își șterse ochii de ploaie cu degetul.

– Carevasăzică de data asta rămâi cu sulițașii. Nu trebuie să te lași orbit de furia pe care o simți față de Couladin. Într-o bătălie ca asta nu-și are rostul nici un fel de duel.

Mat mai că nu rămase cu gura căscată. Duel? El? Cu Couladin? De asta credea Daerid că rămânea cu sulițașii? Optase să stea cu ei fiindcă era mai în siguranță în spatele sulițașilor. Acesta era motivul pentru care rămăsese pe loc. Singurul.

– Nu-ți face griji. Știu să mă controlez, replică el.

Se înșelase când îl crezuse pe Daerid cel mai rațional dintre toți. Cairhianul înclină din cap.

– Așa m-am gândit și eu. Ai mai luptat alături de sulițași, știi ce înseamnă un atac. Talmanes e scump cu laudele, dar l-am auzit declarând că te-ar urma oriunde te-ai duce. Cândva, aș vrea să-ți aud povestea, andorane. Dar ești tânăr – Lumina mi-e martoră că nu vreau să fiu necuviincios –, și tinerii au sângele fierbinte.

– În lipsă de altceva, ploaia asta îl va răcori.

„Sânge și cenușă!" Au înnebunit cu toții? Talmanes îl lăuda? Se întrebă ce-ar spune dacă ar afla că e doar un împătimit al jocurilor de noroc care se bazează pe amintirile unor oameni morți în urmă cu mai bine de o mie de ani. Câți n-ar vrea să tragă la sorți ca să-i pună pielea pe băț. Nobilii mai ales; nimănui nu-i plăcea să fie făcut de râs, cu atât mai puțin nobililor, poate fiindcă reușeau de atâtea ori și singuri. Dar, și într-un fel și-ntr-altul, intenția lui era să fie departe când se va afla cine era cu adevărat. „Blestematul de Couladin! Ce mi-ar plăcea să-i vâr lancea pe gât!" Dând pinteni calului, porni să coboare celălalt povârniș, la poalele căruia așteptau sulițașii.

Daerid urcă în șa și i se alătură, dând din cap în timp ce Mat îi împărtășea planul lui. Arcașii pe versanți, de unde puteau acoperi flancurile, dar ascunși printre tufe, până în ultima clipă. Un om pe creasta dealului ca să anunțe când apar Aielii, iar sulițașii să pornească odată cu el, direct spre dușmanul care se apropie.

– De îndată ce-i *vedem* pe Aielii Shaido, ne retragem cât putem de repede, aproape de valea dintre dealurile astea, apoi ne întoarcem cu fața spre ei.

– Vor crede că o luăm la fugă, că ne dăm seama că nu avem unde și că ne întoarcem precum ursul încolțit de câini. Când vor vedea că suntem doar pe jumătate cât sunt ei și că luptăm doar de nevoie, se vor năpusti asupra noastră. Dacă putem să le facem față până când călăreții noștri îi atacă din spate..., spuse cairhianul rânjind. Folosim chiar tactica Aielilor.

– Trebuie să le facem față, replică Mat la fel de sec pe cât era de ud. Ca să fim siguri că așa se va întâmpla – ca să *fim* siguri că Aielii nu ne învăluie pe flancuri – vreau ca *toată lumea* să strige în momentul în care se încheie retragerea: „Apărați-l pe Seniorul Dragon!"

De data aceasta, Daerid izbucni în râs. Strigătul sigur îi va atrage pe inamici ca un magnet, mai ales dacă la conducerea lor se afla Couladin. Dacă acesta îi conducea pe Aieli și credea că Rand se află în mijlocul sulițașilor, dacă sulițașii rezistau până la sosirea călăreților... Dacă și iar dacă. Mat auzi din nou cum i se rostogolesc zarurile în cap. Acesta era cel mai riscant joc din viața lui. Se întrebă cât mai era până la căderea nopții; normal era să se poată orienta și pe întuneric. Ar fi vrut ca zarurile alea să-i dispară din cap sau să se oprească odată ca să știe ce arată. Încruntându-se în ploaie, își îndemnă calul la trap.

Jeade'en se opri în vârful dealului, într-un pâlc de copaci, iar Rand se aplecă ușor din cauza durerii din șold. Luna, sus pe cer, arunca o lumină palidă, dar, chiar și pentru privirea lui ascuțită de *saidin*, tot ce era mai departe de o sută de pași părea doar o umbră. Noaptea înghițea dealurile din jur, iar Sulin și Fecioarele își făceau simțită prezența doar din când în când. Pe de altă parte, Rand își ținea ochii deschiși doar pe jumătate; avea pleoapele grele și poate că durerea sâcâitoare din șold era singura care îl mai ținea treaz. Nu se gândea la ea prea des. Acum nu numai că gândea ca prin ceață, ci și încet.

De câte ori încercase Sammael să-i ia viața azi, de două sau de trei ori? Sau de mai multe ori? I se părea normal să-și amintească de câte ori încercase cineva să-l ucidă. Nu, nu să-l ucidă. Să-l tenteze. „Încă mai ești invidios pe mine, Tel

Janin? Când ți-am dat eu de înțeles că te disprețuiesc, când ți-am dat mai puțin decât meritai?"

Clătinându-se, Rand își trecu o mână prin păr. Gândul acela i se părea ciudat, dar nu-și dădea seama de ce. Sammael... Nu. Se putea ocupa de el când... dacă... Nu contează. Mai târziu. Astăzi, Sammael era singurul care îi distrăgea atenția de la ce era mai important. Poate că era mort acum.

Parcă nu fusese nici un atac după... După ce? Își aminti că răspunsese la ultima mișcare a lui Sammael cu ceva foarte urât, dar nu cu ce anume. Nu cu focul-răului. „Nu trebuie să folosesc asta. Pun în pericol însăși Pânza. Nici chiar pentru Ilyena? Aș da foc lumii și mi-aș folosi sufletul ca iască doar să-i mai aud o dată râsul."

Divaga din nou, îndepărtându-se de ce era important.

Soarele apusese de mult, peste umbrele încleștate, din ce în ce mai lungi, care copleșeau lumina roșu-aurie, oameni care ucideau și mureau. Acum vânturi hoinare încă mai purtau spre el strigătele și țipetele luptătorilor. Din cauza lui Couladin, e-adevărat, dar în esență din vina lui. O clipă, nu-și mai aminti nici numele.

– Rand al'Thor, spuse el tare și se cutremură, deși surtucul îi era jilav de sudoare.

O clipă, numele acela îi sună ciudat.

– Sunt Rand al'Thor și trebuie să... Trebuie să văd.

Nu mai mâncase de dimineață, dar mirosul puternic al *saidinului* îi alunga foamea. Vidul tremura constant, iar el se agăța de Adevăratul Izvor cu unghiile. Era ca și cum ar fi călărit un taur înnebunit de o flamură roșie sau ar fi înotat gol într-un râu de foc împiedicat de sloiuri de gheață ascuțite. Dar, în clipele în care nu era cât pe-aci să fie străpuns, turtit sau să se înece, *saidinul* părea singurul lui punct de sprijin. *Saidinul* era acolo, mușcând din el, încercând să-i erodeze și să-i corodeze mintea, dar gata să fie folosit.

Dădu brusc din cap ca să se dezmeticească și conduse Puterea, ceva aprinzându-se sus pe cer. Ceva. Un glob de flăcări albastre care alunga umbrele cu lumina lui neiertătoare.

Văzu dealurile din jur, copacii negri, luminați puternic. Nu se mișca nimic. O rafală de vânt îi aduse un sunet abia auzit. Urale, poate, sau o frântură de cântec. Sau poate că imaginația îi juca feste, într-atât era de slab, și trecu odată cu vântul.

Brusc, deveni conștient de Fecioarele din jurul lui, cu sutele. Unele, inclusiv Sulin, îl priveau fix, multe însă țineau ochii închiși. Își dădu seama că așa încercau să-și păstreze vederea de noapte. Se încruntă, uitându-se în stânga și în dreapta. Egwene și Aviendha nu mai erau cu el. Mai trecură câteva clipe până își aminti să renunțe la Putere și să lase întunericul să reintre în stăpânirea nopții. Un întuneric beznă acum.

– Unde sunt? întrebă el, ușor iritat că trebuie să spună și la cine se referă, dar și că nu are de ce să spună.

– La căderea întunericului s-au dus la Moiraine Sedai și la Înțelepte, Car'a'carn, răspunse Sulin, venind mai aproape de Jeade'en.

Părul ei scurt, alb strălucea în lumina lunii. Nu, avea capul bandajat. Cum de uitase?

– Au plecat de mai bine de două ore. Carnea nu-i piatră, știu ele asta prea bine. Nici cele mai puternice picioare nu pot alerga la nesfârșit.

Rand se încruntă. Picioare? Veniseră călare pe Negura. Femeia asta vorbea în dodii.

– Unde sunt?

– Sunt cu Moiraine Sedai și cu Înțeleptele, Car'a'carn, zise ea rar.

Lui Rand i se păru că și ea se încruntă.

– Nu de ele întreb, mormăi el. Trebuie să-mi găsesc oamenii. Încă mai sunt acolo, Sulin.

Oare de ce armăsarul lui nu se clintea din loc?

– Îi auzi? Acolo, în noapte. Încă mai luptă. Trebuie să-i ajut.

Sigur; trebuia să-și înfigă călcâiele în coastele bălțatului. Dar când o făcu, văzu că Jeade'en se întoarce puțin, Sulin trăgându-l de căpăstru. Nu-și aminti ca ea să fi ținut de căpăstru.

– Înțeleptele trebuie să-ți vorbească, Rand al'Thor, acum, zise Sulin cu vocea schimbată, dar Rand era prea obosit ca spună cum.

– Nu se poate mai târziu? întrebă el, crezând că-l scăpase pe mesager. Trebuie să-i găsesc, Sulin.

Enaila păru că răsare ca din pământ în partea cealaltă a calului.

– Ți-ai găsit oamenii, Rand al'Thor.

– Înțeleptele te așteaptă, adăugă Sulin, întorcându-l pe Jeade'en împreună cu Enaila fără să-i mai aștepte acordul.

Fecioarele se îngrămădiră în jurul lor în timp ce coborau pe un drum șerpuit, cu fețele reflectând lumina lunii în timp ce îl fixau cu privirea, atât de aproape încât atingeau calul cu umerii.

– Ar fi bine să-mi spună repede despre ce e vorba, bolborosi el.

Nu era nevoie ca ele să-i conducă armăsarul, dar îi venea prea greu să se împotrivească. Se întoarse ca să privească înapoi, gemând de durere; creasta dealului era deja înghițită de întuneric.

– Mai am multe de făcut. Trebuie să-i găsesc...

Couladin. Sammael. Oamenii care luptau și mureau pentru el.

– Trebuie să-i găsesc.

Era atât de obosit, dar încă nu putea fi vorba de somn.

Tabăra Înțeleptelor era luminată de lămpi atârnate de stâlpi, iar focurile mici, deasupra cărora atârnau oalele cu apă, erau stinse de bărbați și femei în robe albe de îndată ce apa începea să fiarbă. Gain'shainii mișunau peste tot, ca și Înțeleptele de altfel, îngrijindu-i pe răniții care aproape că nu mai aveau loc acolo. Moiraine se mișca încet de-a lungul șirurilor lungi alcătuite din cei care nu se puteau ține pe picioare, oprindu-se rareori ca să atingă un Aiel care imediat se zvârcolea în chinurile Tămăduirii. Moiraine se clătina ori de câte ori se îndrepta de spate, iar Lan se apleca spre ea de parcă ar fi vrut să o prindă în brațe sau s-ar fi așteptat să o facă. Sulin schimbă câteva cuvinte cu Adelin și Enaila, prea încet pentru

urechile lui Rand, şi cele două dădură fuga ca să o anunţe pe Aes Sedai.

În ciuda numărului mare de răniţi, nu toate Înţeleptele aveau grijă de ei. Într-un pavilion lateral erau poate douăzeci, aşezate în cerc, ascultând-o pe alta, care stătea în picioare, chiar în mijloc. Când aceasta se aşeza, alta îi lua locul. Gai'shainii stăteau îngenuncheaţi afară, în jurul pavilionului, dar nici una dintre Înţelepte nu părea să aibă poftă de vin sau de altceva, arătându-se interesate doar de ce auzeau. Lui Rand i se păru că Amys era cea care vorbea.

Spre surprinderea lui, Asmodean dădea şi el o mână de ajutor răniţilor, burdufurile cu apă care îi atârnau de umeri făcând notă discordantă cu haina de catifea şi dantela albă. Dădu să bea unui bărbat bandajat până la brâu, ridică privirea şi îl văzu pe Rand.

După un moment de ezitare, întinse burdufurile cu apă unui gai'shain şi îşi croi drum printre Fecioare, spre Rand. Femeile nu-l băgară în seamă – toate păreau că se uită cum Adelin şi Enaila îi vorbesc lui Moiraine sau lui Rand – şi faţa îi deveni de nepătruns când trebui să se oprească lângă grupul masiv de *Far Dareis Mai* din jurul lui Jeade'en. Fecioarele îi făcură loc fără tragere de inimă şi doar cât să se strecoare până la Rand.

– Am fost sigur că nu ţi s-a întâmplat nimic. Am fost sigur.

După tonul vocii, era clar că Asmodean fusese departe de a fi sigur. Când văzu că Rand nu spune nimic, Asmodean ridică din umeri, stingher.

– Moiraine a insistat să aduc apă răniţilor. O femeie foarte autoritară, să nu-l lase ea pe bardul Seniorului Dragon să... Ce-i cu tine? întrebă el, umezindu-şi repede buzele.

– Sammael, zise Rand, dar nu ca răspuns, dând glas gândurilor care rătăceau prin Vid. Mi-aduc aminte când i s-a spus Distrugătorul Speranţei. După ce a trădat Porţile Hevanului şi a condus Umbra în Rorn M'doi şi inima Satellului. În ziua aceea speranţa chiar a părut că moare. Culan Cuhan a plâns. De ce?

Asmodean se făcu la fel de alb la față precum părul lui Sulin; clătină din cap fără să spună nimic. Rand se uită spre pavilion. Nu o știa pe cea care vorbea acum.

– Acolo mă așteaptă? Atunci să merg acolo.

– Încă nu e momentul, nici pentru tine, nici pentru alt bărbat, zise Lan, apărând lângă Asmodean, care tresări.

Nici Rand nu-l văzuse pe Străjer apropiindu-se, dar nu făcu decât să întoarcă privirea spre el. Și acesta era un efort pentru el. I se părea că e capul altcuiva.

– Țin sfat cu Înțeleptele din clanurile Miagoma, Codarra, Shiande și Daryne.

– Clanurile vin la mine, spuse Rand scurt.

Deși așteptarea lor dusese la și mai multă vărsare de sânge. În povești nu se întâmpla niciodată așa.

– Așa se pare. Dar cele patru căpetenii se vor întâlni cu tine de-abia după ce Înțeleptele vor ajunge la o înțelegere, adăugă Lan sec. Vino. Moiraine îți poate spune mai multe decât mine.

Rand clătină din cap.

– N-avem timp de pierdut. Amănuntele le pot afla mai târziu. Dacă Han nu mai trebuie să ne acopere spatele, am nevoie de el în altă parte. Sulin, trimite un mesager. Han...

– *S-a rezolvat,* Rand, zise Străjerul apăsat. E gata. Doar câțiva Aieli Shaido au mai rămas la miazăzi de oraș. Am luat mii de prizonieri, iar ceilalți trec Gaelinul. Te-am fi anunțat acum o oră, dacă am fi știut unde ești. Te-ai mișcat tot timpul. Vino, Moiraine îți va spune totul.

– E gata? Am câștigat?

– Tu ai câștigat. O victorie zdrobitoare.

Rand privi cu ochii împăienjeniți spre răniții care erau bandajați, spre cei care așteptau răbdători să le vină rândul și spre cei care îi ajutau să plece de acolo. Șirurile care stăteau întinse pe jos, aproape nemișcate. Moiraine mergea printre ele, oprindu-se obosită ici și colo ca să Tămăduiască. Sigur, aici erau doar o parte dintre răniți. Ajunseseră aici cum putuseră. Acum plecau când și cum puteau. Dacă puteau. Morții nu erau aici. „Numai bătălia pierdută e mai tristă decât

bătălia câștigată." Parcă el spusese asta, cu mult timp în urmă. Poate o citise undeva.

Nu. Prea mulți depindeau de el ca să se mai gândească la morți acum. „Dar câte fețe voi recunoaște, cum am cunoscut-o pe cea a lui Jolien? Niciodată n-am s-o uit pe Ilyena, nici dacă ar dispărea lumea în flăcări!"

Încruntându-se, își duse mâna la cap. Gândurile acelea păreau că se învălmășesc, venind din mai multe locuri. Era atât de obosit că nici nu mai putea judeca. Dar trebuia să o facă, avea nevoie de gânduri care să nu treacă pe lângă el. Renunță la Izvor și la Vid, cutremurându-se în clipa în care *saidinul* aproape că îl copleși. De-abia avu timp să își dea seama că greșise. Fără Putere, epuizarea și durerea se abătură asupra lui ca un trăsnet.

Mai văzu doar fețele întoarse spre el în timp ce cădea din șa, gurile care se mișcau, mâinile care se întindeau să-l prindă și să-i atenueze căderea.

– Moiraine! strigă Lan, cu o voce care lui Rand i se păru cavernoasă. Sângerează tare!

Sulin îi luă capul în brațe.

– Rezistă, Rand al'Thor, spuse ea repede. Rezistă.

Asmodean nu spuse nimic, dar se întunecă la față și Rand simți cum pătrunde în el dâra de *saidin* trimisă de bard. Apoi se pogorî întunericul.

CAPITOLUL 45

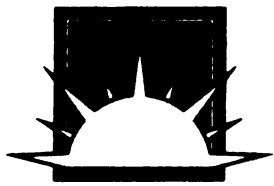

După furtună

Așezat pe un bolovan la poalele dealului, Mat se înfioră când își trase pe ochi pălăria cu borul lat ca să se apere de soarele amiezii. Dar mai era un lucru pe care nu voia să îl vadă, deși crestăturile și vânătăile îi aminteau tot timpul de el, mai ales urma lăsată de săgeată pe tâmpla acoperită de pălărie. O alifie din desagii lui Daerid îi oprise sângerarea, acolo și prin alte părți, ceea ce nu însemna că durerea încetase – îl durea și îl înțepa tot corpul, senzație care se agrava de la oră la oră. Căldura zilei era abia la început, dar broboanele de sudoare i se îngrămădeau pe frunte și îi umeziseră deja cămașa și chiloții. Se întrebă într-o doară dacă toamna va veni vreodată în Cairhien. Măcar durerea îl împiedica să-și dea seama cât de obosit este; chiar și după o noapte fără somn ar fi stat treaz pe o saltea de puf, darămite pe câteva pături întinse pe pământ. Nu că acum și-ar fi dorit să fie în cortul lui.

„Halal să-mi fie. Cât pe-aci să fiu omorât, asud ca un porc, nu găsesc un loc în care să mă întind ca lumea și n-am curaj să mă îmbăt. Sânge și cenușă!“ Pipăi o tăietură din surtuc, la

piept – cu un deget mai încolo și lancea i-ar fi străpuns inima; „Lumină sfântă, insul era priceput, nu glumă!" –, dar își alungă gândul din minte. Ceea ce nu era deloc ușor, dacă ținea cont de ce se întâmpla în jurul lui.

De data aceasta, tairenii și cairhienii nu mai păreau deranjați de corturile Aielilor care se întindeau în toate direcțiile. Erau Aieli chiar și în tabără și, aproape la fel de miraculos, tairenii se amestecau cu cairhienii printre focurile la care își pregăteau mâncarea. Nu că toată lumea stătea la masă; oalele încă nu fuseseră prinse deasupra focurilor, deși aerul se umpluse de mirosul de carne prăjită. Mai toți însă erau beți, de prea mult vin, rachiu sau *oosquai* Aiel, râzând și chiuind. Nu departe de locul unde ședea el, o duzină de Apărători ai Stâncii, doar în cămăși asudate, dansau pe bătăile din palme ale unor privitori de zece ori mai numeroși. În linie, ținându-se de umeri, săreau atât de repede încât era de mirare că nu se împiedicau sau nu-l loveau pe cel de alături. Pentru un alt cerc de privitori, lângă un par lung de zece picioare și înfipt în pământ – Mat își mută repede privirea în altă parte – tot atâția Aieli țopăiau și ei în legea lor. Mat presupuse că era vorba tot de un dans; un alt Aiel le cânta la cimpoi. Aielii săreau de mama focului, ridicau un picior cât puteau de sus, apoi îl lăsau jos și repetau săritura, din ce în ce mai iute, uneori răsucindu-se în aer ca titirezul sau făcând tumbe și sărituri pe spate. Șapte-opt taireni și cairhieni, care încercaseră să-i imite, își frecau oasele rupte, strigând și râzând ca nebunii, purtând din mână în mână un urcior. În alte locuri alți bărbați dansau, poate că și cântau. Era greu de spus în hărmălaia aceea. Fără să își schimbe poziția, numără zece țitere, nemaipunând la socoteală de două ori mai multe fluiere și un cairhian numai piele și os, într-o haină ferfeniță, care sufla în ceva ce părea a fi o combinație între țiteră și corn, în care zornăia ceva. Mai erau și tobele, nenumărate, cele mai multe oale în care petrecăreții băteau de zor cu lingurile.

Pe scurt, tabăra era un adevărat balamuc. Privelиștea îi era cunoscută, mai ales din amintirile pe care încă le mai putea pune pe seama altora, dacă se concentra îndeajuns. O sărbătoare

a supraviețuirii. Trecuseră din nou pe sub nasul Celui Întunecat și supraviețuiseră ca să-și spună povestea. Încă un dans pe muchie de cuțit care se sfârșise cu bine. Aproape morți ieri, poate morți mâine, dar în viață, plini de glorie, azi. Lui însă nu-i venea să sărbătorească. Ce rost avea să rămâi în viață dacă asta însemna să trăiești într-o cușcă?

Clătină din cap când Daerid, Estean și un Aiel vânjos, cu părul roșu, pe care nu îl cunoștea trecură pe lângă el împleticindu-se pe picioare, ținându-se unul de altul să nu cadă. Auzi vag cum Daerid și Estean încearcă să-l învețe pe Aiel cuvintele *Dansului cu Jak, fiul Umbrelor.*

> Vom cânta toată noaptea, vom bea toată ziua
> Și pe fete ne vom da toți banii, i-ua!
> Iar la sfârșit vom merge și noi, i-ua!
> Să dansăm cu Jak, fiul Umbrelor.

Insul pârlit de soare nu se arăta deloc interesat să-l învețe – doar dacă ceilalți doi îl convingeau că era vorba despre un imn de luptă –, dar asculta și nu era singurul. Până să se piardă printre ceilalți, după ei se luaseră deja vreo douăzeci de cheflii, care își fluturau cănile de cositor, îndoite, și butelcile din piele tăbăcită, urlând cât îi țineau bojocii:

> Ce mare plăcere e-n bere și vin,
> Și-n fata nurlie, cu piciorul fin,
> Plăcerea mea și-al meu alin
> E să dansez cu Jak, fiul Umbrelor.

Mat regreta că-i învățase cântecul. Îi învățase doar ca să-și țină mintea ocupată în timp ce Daerid îi oprea sângerarea; alifia aceea ustura la fel ca rănile, iar pe Daerid nici o cusătoreasă nu-l va invidia pentru felul delicat în care mânuia acul și ața. Numai că, spre disperarea lui, cântecul se răspândise de la prima duzină precum focul pe un câmp plin de iarbă uscată. Tairenii și cairhienii, călări sau pe jos, îl cântaseră toți la întoarcere, în zori.

La întoarcere. În valea de unde porniseră, la poalele turnului de lemn năruit, fără nici o şansă de scăpare. Se oferise să meargă înainte, dar Talmanes şi Nalesean aproape să se ia la bătaie când venise vorba despre cine să-l însoţească. Nu chiar toţi îi erau prieteni acum. Tot ce-i mai lipsea acum era ca Moiraine să-l ia la întrebări, pe unde umblase şi de ce, să-l bată la cap cu ta'verenul şi simţul datoriei, cu Pânza şi Tarmon Gai'don, până îl apuca ameţeala. Mai mult ca sigur era cu Rand acum, dar mai devreme sau mai târziu va ajunge şi la el.

Se uită spre vârful dealului şi ce mai rămăsese din turnul prăvălit peste copaci. Meşterul din Cairhien care îi făcuse telescopul lui Rand era acolo, cu ucenicii lui, scormonind peste tot. Aielii trăseseră o mare sperietură. Era clar că nu mai avea cum să plece de acolo. Medalionul cu cap de vulpe îl apăra de femeile care conduceau Puterea, dar auzise destule de la Rand ca să ştie că felul în care bărbaţii conduceau Puterea era altul. Nu ţinea să afle dacă medalionul îl putea apăra de Sammael şi ai lui.

Strâmbându-se de durerea care îl săgeta la orice mişcare, se folosi de lancea cu mâner negru ca să se ridice în picioare. În jurul lui petrecerea era în toi. Dacă o lua încet spre cei care păzeau tabăra... Nu-i surâdea deloc să-l înşăueze pe Cimpoiaş.

– Eroul n-ar trebui să stea fără să bea.

Surprins, se întoarse brusc, gemând, şi dădu nas în nas cu Melindhra. Femeia avea un urcior mare în mână, fără lance, fără văl, dar cu ochii ca nişte pumnale.

– Ascultă, Melindhra, am să-ţi explic totul.

– Ce trebuie explicat? întrebă ea, apucându-l cu braţul liber pe după umeri.

Mat încercă să se ţină drept, în ciuda şocului; încă nu se obişnuise să privească în sus, la o femeie mai înaltă decât el.

– Ştiam că vei încerca să-ţi faci singur un nume. Umbra Car'a'carnului e lungă şi nici un bărbat adevărat nu vrea să-şi petreacă viaţa ascuns de ea.

Închizând gura repede, Mat reuşi să îngaime doar un singur cuvânt:

– Desigur.

Femeia nu încerca să-l omoare.

– Întocmai, adăugă el, uşurat, şi îi luă urciorul din mână.

Trase o duşcă zdravănă, dar o scuipă imediat. Era cel mai tare rachiu, distilat de două ori, pe care pusese gura vreodată. Melindhra recuperă urciorul doar ca să tragă şi ea o duşcă, apoi oftă recunoscătoare şi îl împinse din nou spre el.

– A fost un om de toată lauda, Mat Cauthon. E mai bine că l-ai prins tu, dar şi mai bine că l-ai omorât, fiindcă aşa ai câştigat mult *ji*. E bine că nu te-ai lăsat până nu l-ai prins.

Fără să vrea, Mat se uită la ceea ce evitase până acum şi se înfioră. Capul lui Couladin, cu părul roşu ţinut în frâu de o cureluşă de piele, era înfipt în parul lung de trei metri în jurul căruia dansau Aielii. Capul părea că rânjeşte. La el.

Nu m-am lăsat până nu l-am prins pe Couladin? Se străduise să-i ţină pe sulițaşi între el şi *oricare* dintre Aielii Shaido. Dar săgeata aceea îi crestase tâmpla şi se prăbuşise la pământ, de unde se ridicase anevoie, în iureşul luptei pe viaţă şi pe moarte, apărându-se cu lancea şi încercând să-şi recupereze calul. Couladin apăruse ca din senin, cu faţa acoperită, făcând pârtie în jurul lui, dar braţele lui goale erau inconfundabile, încolăcite de Dragonii strălucitori, roşii-aurii. Cel care străpunsese zeci de sulițaşi cu lăncile lui, strigându-i lui Rand să se arate, strigând că *el* e adevăratul Car'a'carn. Poate că şi credea că este. Mat tot nu ştia dacă îl recunoscuse, dar în momentul acela nu mai conta, mai ales când Couladin se hotărâse să-l sfârtece în drumul lui spre Rand. Nu ştia nici cine îi tăiase capul lui Couladin după aceea.

„Voiam prea mult să supraviețuiesc, n-am avut timp să mă uit", gândi el ursuz. Sperând că nu va pierde tot sângele. În Ţinutul celor Două Râuri, mânuise bâta la fel de bine ca oricare altul, iar bâta nu se deosebea chiar aşa de mult de o lance, Couladin însă parcă se născuse cu lancea în mână. Sigur, până la urmă îndemânarea lui nu-i fusese de prea mult folos. „Poate că încă mai am puţin noroc. Lumină sfântă, te implor, arată-mi că mai am puţin noroc!"

Tocmai se gândea cum să scape de Melindhra și să pună șaua pe Cimpoiaș, când Talmanes se apropie de el, făcu o plecăciune, cu mâna la inimă, după obiceiul din Cairhien.

– Lumina fie cu tine, Mat!

– Și cu tine, răspunse Mat, cu un aer absent.

Melindhra nu ar fi plecat dacă i-ar fi cerut-o el. Ca și cum ar fi vârât vulpea în cotețul de găini. Poate dacă îi spunea că vrea să facă o plimbare... Deși umbla vorba că Aielii aleargă mai bine decât caii.

– În timpul nopții, a sosit o delegație din oraș. Se va organiza un alai triumfal pentru Seniorul Dragon, în semn de recunoștință din partea Cairhienului.

– Zău?

Melindhra sigur avea și ea obligațiile ei. Fecioarele erau mereu prezente în jurul lui Rand; poate că va fi chemată să se prezinte la datorie. Dar, aruncându-i o privire, își dădu seama că nu trebuia să se bazeze pe așa ceva. Zâmbetul ei larg arăta foarte... posesiv.

– Delegația a fost trimisă de Înaltul Senior Meilan, zise Nalesean alăturându-li-se.

Plecăciunea lui fu la fel de cuviincioasă, desfăcând larg brațele, dar grăbită.

– El este cel care organizează alaiul în cinstea Seniorului Dragon.

– Seniorul Dobraine, Seniorul Maringil și Domnița Colavaere, printre alții, au venit și ei la Seniorul Dragon.

Mat încercă să se concentreze. Fiecare dintre ei încerca să facă abstracție de celălalt – amândoi îl priveau în față, fără să tragă cu ochiul unul la altul –, dar arătau la fel de încordați ca și vocile lor, cu mâinile încleștate pe mânerul sabiei. Nu ar fi fost de mirare să se încaiere între ei, iar el, încercând să se îndepărteze, să se aleagă cu o lovitură zdravănă de sabie.

– Ce mai contează cine a trimis delegația atâta timp cât Rand e primit cum se cuvine?

– Contează, ca să ne ocupăm locul care ni se cuvine, în fruntea alaiului, lângă el, răspunse Talmanes repede. Tu l-ai ucis

pe Couladin, prin urmare noi trebuie să stăm lângă Seniorul Dragon.

Nalesean închise gura și se întunecă la față; era clar că intenționase să spună același lucru.

– Vorbiți cu el, amândoi, spuse Mat. Nu-i treaba mea.

Mâna Melindhrei îl strângea tare de ceafă, dar ce mai conta. Cu siguranță Moiraine nu putea fi departe de Rand. Nu-și va băga gâtul în al doilea laț cât încă mai încerca să scape de primul. Talmanes și Nalesean îl priviră nedumeriți, bănuindu-l că și-a pierdut mințile.

– Dar tu ne-ai condus în luptă, protestă Nalesean. Ești generalul nostru.

– Servitorul meu îți va face cizmele, interveni Talmanes, cu un surâs pe care avu grijă să nu-l îndrepte spre tairenul cu fața pătrată. Îți va peria hainele. Ca să apari cum se cuvine în fața Seniorului Dragon.

Nalesean se trase de barba pomădată; dădu să privească spre celălalt, dar se opri la timp.

– Eu, unul, am un surtuc de soi, care cred că-ți va veni bine. Din satin auriu cu roșu-aprins.

Venise rândul cairhianului să se încrunte.

– General! exclamă Mat, sprijinindu-se în lance. Nu sunt nici un...! Adică nu vreau să vă iau locul.

Îi lăsa pe ei să hotărască la cine se referea.

– Arde-mi-ar sufletul, am câștigat bătălia și am rămas în viață numai datorită priceperii tale, zise Nalesean. Și a noroculuitău. Am auzit că întotdeauna tragi cartea care îți trebuie, dar aici e vorba de mult mai mult. Te-aș urma oriunde te-ai duce, dacă nu te-ai fi pus în slujba Seniorului Dragon.

– Tu ești conducătorul nostru, spuse Talmanes imediat, cu o voce mai sobră, dar tot atât de sigură. Până ieri, i-am urmat pe cei din alte părți, fiindcă așa a trebuit. Pe tine te voi urma, fiindcă așa vreau. Poate că nu ești mare în Andor, dar aici eu spun că ești și mă leg să fiu omul tău.

Cairhianul și tairenul se priviră lung, de parcă ar fi fost surprinși că dau glas aceluiași sentiment, apoi încet, fără tragere de inimă, înclinară scurt din cap. Chiar dacă nu se

plăceau – numai un nebun ar fi crezut așa ceva –, în privința asta erau de acord. Într-un fel.

– Îți voi trimite rândașul meu ca să-ți pregătească armăsarul pentru alai, zise Talmanes și se încruntă ușor când Nalesean adăugă:

– Ți-l trimit și pe al meu, ca treaba să fie mai bună. Calul tău trebuie să arate bine. Și, arde-mi-ar sufletul, avem nevoie și de o flamură. Flamura ta.

Cairhianul încuviință din cap de mai multe ori.

Mat nu știa dacă să izbucnească în râs sau să se așeze și să plângă. Amintirile alea afurisite! Fără ele și-ar fi continuat drumul. Fără Rand, n-ar fi avut parte de ele. Le putea da de cap, fiecare dintre ele necesară la un moment dat și având un scop în sine, dar fiecare ducând inevitabil la următoarea. Neîndoielnic, la începutul începuturilor se afla Rand. Și afurisitul de ta'veren. Nu înțelegea de ce, ori de câte ori făcea un lucru ce părea absolut necesar și aproape inofensiv, își complica și mai mult existența. Melindhra începuse să-i mângâie ceafa, nu-l mai strângea. Acum nu mai avea nevoie decât de...

Privi spre vârful dealului și o văzu. Moiraine, pe iapa ei albă care călca atât de delicat, alături de Lan, pe armăsarul lui murg. Străjerul stătea aplecat spre ea, ca s-o asculte și, după un scurt schimb de replici și un protest violent din partea lui, Aes Sedai o întoarse pe Aldieb și se îndreptă spre celălalt povârniș. Lan rămase pe loc, privind tabăra de la poalele dealului. Și spre Mat.

Mat se înfioră. Capul lui Couladin chiar părea că rânjește la el. Mai că nu-i vorbea. „M-ai omorât tu, dar ți-ai prins piciorul în cursă. Sunt eu mort, dar tu n-ai să fii liber niciodată."

– Minunat, mormăi el și trase o dușcă zdravănă din rachiul acela tare, înecându-se.

Talmanes și Nalesean părură să-i ia cuvântul în serios, iar Melindhra izbucni în râs, aprobând din cap.

Vreo cincizeci de taireni și cairhieni se adunaseră ca să-i vadă pe cei doi nobili cum vorbesc cu el și îi luară dușca drept semn că ar trebui să-i cânte ceva, ceea ce și făcură, cu o strofă născocită de ei.

Vom da cu zarul, să cadă cum poate,
Vom strânge fetele-n braţe, pe toate,
Şi-l vom urma pe Mat oriunde socoate
Ca să dansăm cu Jak, fiul Umbrelor.

Râzând şuierat, Mat se aşează din nou pe bolovan şi se puse să golească urciorul. Trebuia să existe o scăpare. Trebuia.

Rand deschise ochii încet, privind în tavanul cortului. Era gol puşcă sub o singură pătură. Îl surprinse absenţa durerii, dar se simţea şi mai slăbit ca înainte. Şi îşi aduse aminte. Spusese nişte lucruri, gândise nişte lucruri... Brusc, îl luă cu frig. „Nu-l las să mă controleze. Eu sunt eu! Eu!" Bâjbâind pe sub pătură, găsi cicatricea rotundă, netedă de pe şold, sensibilă, dar întreagă.

– Moiraine Sedai te-a Tămăduit, spuse Aviendha, făcându-l să tresară.

N-o văzuse, aşa cum stătea turceşte lângă foc, sorbind dintr-o cană de argint împodobită cu leoparzi. Asmodean şedea întins pe nişte perne cu ciucuri, cu bărbia sprijinită pe braţe. Nici unul nu părea să fi dormit; aveau cearcăne.

– N-ar fi trebuit s-o facă, continuă Aviendha pe un ton glacial.

Obosită sau nu, era pusă la punct, hainele ei îngrijite contrastând evident cu cele ale lui Asmodean, din catifea mototolită. Din când în când, îşi răsucea brăţara de fildeş cu trandafiri şi ţepi pe care i-o dăruise el, de parcă n-ar fi fost conştientă ce face. Purta şi colierul din fulgi de zăpadă de argint. Tot nu îi spusese cine i-l dăduse, deşi păruse amuzată când înţelesese că el chiar dorea să ştie. Acum mai mult ca sigur nu părea deloc amuzată.

– Moiraine Sedai însăşi era cât pe-aci să cadă din picioare după ce i-a Tămăduit pe răniţi. Aan'allein a trebuit s-o ducă în braţe până în cortul ei. Din cauza ta, Rand al'Thor. Fiindcă Tămăduirea ta i-a luat până şi ultima fărâmă de energie.

– Aes Sedai este deja pe picioarele ei, interveni Asmodean, înăbuşindu-şi un căscat şi ignorând căutătura urâtă a Aviendhei. A fost aici de două ori de la răsăritul soarelui, deşi a spus că îţi

vei reveni. Cred că azi-noapte nu era chiar atât de sigură. Cum nu eram nici eu.

Punându-şi harpa aurită în faţă, o şterse puţin şi vorbi tărăgănat:

– Am făcut tot ce-am putut pentru tine, desigur – viaţa şi soarta mea sunt legate de tine –, dar în privinţa Tămăduirii n-am nici un fel de putere, sper că mă înţelegi, zise el şi ciupi uşor coardele. Ştiu că un bărbat îşi poate pierde viaţa sau se poate domoli făcând ceea ce ai făcut tu. Puterea este fără folos dacă trupul e istovit. *Saidinul* poate ucide foarte uşor dacă trupul e istovit. Cel puţin aşa am auzit eu.

– Ai terminat să-ţi împărtăşeşti din înţelepciune, Jasin Natael?

Tonul Aviendhei era şi mai rece. Tânăra nu-i aşteptă replica şi îşi întoarse din nou privirea de gheaţă, albastru-verzuie, către Rand. Întreruperea, se pare, era numai din vina lui.

– Bărbatul se poate prosti din când în când, ceea ce e foarte rău, dar conducătorul trebuie să fie mai mult decât bărbat, ca să nu mai vorbim de conducătorul conducătorilor. N-aveai nici un drept să ajungi la un pas de moarte. Eu şi Egwene am încercat să te convingem să vii cu noi când am obosit prea mult, tu însă nici n-ai vrut să asculţi. Oi fi tu mult mai puternic decât noi, după cum spune Egwene, dar tot din carne şi oase eşti făcut. Tu eşti Car'a'carn, nu un nou Seia Doon care vrea să se acopere de glorie. Ai *toh*, o obligaţie, faţă de Aieli, Rand al'Thor, şi nu te poţi achita de ea prin moarte. Nu poţi face totul singur.

Preţ de o clipă, Rand rămase cu gura căscată. De-abia izbutise să facă şi el câte ceva, lăsase lupta în seama altora, şi se tot chinuise să fie folositor. Nici măcar nu fusese în stare să-l oprească pe Sammael să intervină unde socotea el de cuviinţă. Iar ea îl mustra că făcuse prea mult.

– Am să încerc să-mi amintesc, zise el în cele din urmă, dar chiar şi aşa tânăra părea gata să-l mustre în continuare. Ce veşti ai despre Miagoma şi celelalte trei clanuri?

Rand puse întrebarea din două motive: ca să schimbe subiectul şi să afle ce se mai întâmplase. Femeile nu păreau să

se oprească decât atunci când te reduceau la tăcere, asta dacă nu reușeai să le surprinzi cu ceva.

Întrebarea lui Rand avu efectul scontat. Aviendha de-abia aștepta să spună tot ce știa, desigur, și la fel de nerăbdătoare să dea sfaturi pe cât era să-l dojenească. Melodia de-abia auzită pe care o cânta Asmodean – ceva plăcut de data aceasta, chiar pastoral – oferea un acompaniament straniu cuvintelor ei.

Clanurile Miagoma, Shiande, Daryne și Codarra își instalaseră tabăra aproape unele de altele, la câteva mile spre răsărit. Un șir constant de bărbați și Fecioare se mișca între tabere, inclusiv tabăra lui Rand, dar numai între frății, Indirian și celelalte căpetenii stând pe loc. Nu mai exista nici o îndoială acum că până la urmă aveau să vină la Rand, dar numai după ce Înțeleptele terminau discuția.

– Tot mai vorbesc? întrebă Rand. Ce Lumina sfântă le ia atât de mult? Căpeteniile vin ca să se pună sub comanda mea, nu a lor.

Aviendha îi aruncă o privire piezișă pe care Moiraine sigur ar fi invidiat-o.

– Cuvintele Înțeleptelor sunt numai pentru urechile Înțeleptelor, Rand al'Thor, zise ea și adăugă șovăitor, de parcă i-ar fi făcut o concesie: Egwene ar putea să-ți spună câteva ceva, când se termină totul.

Tonul ei dădea de înțeles că era la latitudinea lui Egwene dacă să-i spună sau nu. Tânăra rezistă încercărilor lui de a afla mai multe și, într-un final, Rand se lăsă păgubaș. Poate va afla înainte de a-l afecta cu ceva, poate nu, dar și într-un fel și într-altul, nu avea cum să scoată o vorbă de la ea, dacă nu voia să-i spună nimic. Aes Sedai nu se puteau apropia de Înțeleptele Aiel când venea vorba ca acestea să-și apere secretele și să se învăluie în mister. Aviendha își însușea lecția aceea foarte bine.

Prezența lui Egwene la întrunirea Înțeleptelor venea ca o surpriză, ca și absența lui Moiraine – Rand se aștepta ca ea să fie în mijloc, să-și expună planurile –, dar se părea că fiecare avea ceva de spus. Înțeleptele nou-venite doriseră să o întâlnească pe una dintre femeile Aes Sedai care îl urmau pe

Car'a'carn și, cu toate că se pusese pe picioare după ce îl vindecase pe Rand, Moiraine motivase că nu are timp de așa ceva. Egwene fusese trezită din somn ca să o înlocuiască.

Asta o făcu pe Aviendha să izbucnească în râs. Fusese plecată când Sorilea și Bair pur și simplu o trăseseră afară din cort pe Egwene, încercând să o îmbrace în timp ce o zoreau să meargă mai repede.

– Am avertizat-o că de data asta va săpa pământul cu dinții dacă va fi prinsă cu cioara vopsită – era atât de somnoroasă că m-a crezut. A încercat să se opună, dar Sorilea a întrebat-o ce o făcea să se simtă vinovată. Să fi văzut ce față a făcut Egwene! spuse Aviendha printre hohotele de râs.

Asmodean nu făcu decât să-i arunce o privire piezișă pe care Rand nu o înțelese, ținând cont de ce și cine era Asmodean, dar așteptă răbdător până când tânăra se mai potoli. Pentru umorul Aiel, ceea ce-i spusese Aviendha era prea blând. Mai degrabă genul de umor la care s-ar fi așteptat din partea lui Mat, nu de la o femeie. Mda, prea blând.

– Ce știi despre Clanul Shaido? Sau Înțeleptele lor participă și ele la acest conclav? întrebă el după ce tânăra se liniști și își șterse ochii de lacrimi.

Aviendha răspunse chicotind în cana cu vin; pentru ea aceștia erau terminați, nu mai intrau în discuție. Mii de prizonieri fuseseră luați, continuând și acum să fie aduși în tabără, iar luptele încetaseră, cu excepția unor mici hărțuieli, ici și colo. Dar, cu cât scotea mai mult de la ea, cu atât îi vedea mai puțin terminați. În timp ce cele patru clanuri îi dădeau de furcă lui Han, cei mai mulți dintre oamenii lui Couladin trecuseră Gaelinul în ordine, ducând cu ei grosul prizonierilor cairhieni. Mai rău de atât, distruseseră toate podurile de piatră lăsate în urmă.

Pentru ea, acesta nu reprezenta un motiv de îngrijorare, dar era pentru el. Zeci de mii de Aieli Shaido la miazănoapte de râu, fără putința de a ajunge la ei până când podurile nu erau înlocuite, chiar și construirea unor podețe de lemn luând foarte mult timp. Un timp pe care el nu îl avea.

La sfârșit, când păru că nu mai are nimic de spus despre Aielii Shaido, Aviendha adăugă un lucru care îl făcu să uite de ei și de necazurile pe care le-ar putea pricinui. Ca din întâmplare, de parcă ar fi uitat de el.

– Mat l-a ucis pe Couladin? făcu el nevenindu-i să creadă. Mat?

– Nu ți-am spus? replică ea tăios, dar cu jumătate de gură.

Privindu-l pe deasupra cănii cu vin, Aviendha părea mai interesată de cum primește el vestea decât dacă se îndoia de ea. Asmodean ciupi coardele harpei, câteva note dintr-un cântec marțial; harpa părea să se facă ecoul tobelor și fluierelor.

– În multe privințe un tânăr la fel de surprinzător ca și tine. De-abia aștept să-l întâlnesc și pe cel de-al treilea, acest Perrin.

Rand clătină din cap. Așadar, Mat nu scăpase din mrejele ta'verenului. Sau poate că Pânza îl prinsese din urmă și faptul că el însuși era ta'veren. Oricum, bănuia că acum Mat nu se afla chiar în culmea fericirii. Mat nu învățase lecția pe care o învățase el. Dacă încercai să fugi, Pânza te trăgea înapoi, de multe ori fără menajamente; dacă fugeai în direcția în care te țesea Roata, mai puteai uneori să-ți controlezi, cât de cât, viața. Uneori. Cu puțin noroc, poate mai mult decât ai vrea, cel puțin pe termen lung. Dar, după ce aflase de moartea lui Couladin, trebuia să se gândească la alte lucruri, mai urgente decât Mat sau clanul Shaido.

O privire aruncată spre intrare îi spuse că soarele era aproape de amiază; altfel mai văzu două Fecioare stând pe vine afară, cu lăncile pe genunchi. O noapte și cea mai mare parte din dimineață în stare de inconștiență – Sammael ori nu încercase, ori nu reușise să-l găsească.

Îi folosea cu prudență numele, chiar și pentru sine, deși în acest moment un altul îi dădea târcoale. Tel Janin Aellinsar. Nici o istorie nu-i consemna numele, nici un fragment din biblioteca din Tar Valon; Moiraine îi împărtășise tot ce știau Aes Sedai despre Rătăciți, doar puțin mai mult decât se spunea în poveștile sătenilor. Chiar și Asmodean îi spunea Sammael, deși din cu totul alt motiv. Cu mult înainte de a se

încheia Războiul Umbrei, Rătăciții preluaseră numele pe care li-l dăduseră oamenii, ca pe niște simboluri ale renașterii în Umbră. Numele adevărat al lui Asmodean – Joar Addam Nessosin – îl făcea pe Asmodean să tresară, susținând că le uitase pe celelalte de-a lungul a trei mii de ani.

Poate că nu avea un motiv serios să ascundă tot ce îi trecea prin minte acum – poate că era doar o încercare de a nega realitatea –, Sammael însă nu se dădea dus. Și, la fel ca Sammael, avea să plătească pentru fiecare Fecioară pe care o ucisese. Fecioarele pe care Rand nu fusese în stare să le apere.

Făcu o grimasă în timp ce lua această hotărâre. Primul pas fusese atunci când îl trimisese pe Weiramon înapoi, la Tear – cu voia Luminii, până acum numai el și Weiramon știau de planul lor –, dar el, unul, nu se putea lua după Sammael, indiferent de ce voia sau se legase să facă. Cel puțin nu pe moment. Mai întâi, trebuia să se ocupe de Cairhien. Aviendha poate credea că el nu înțelege ji'e'toh, un lucru poate adevărat, dar sigur înțelegea ce înseamnă datoria și cu siguranță avea așa ceva față de Cairhien. În plus, asta îi era de ajutor în planul pe care îl avea cu Weiramon.

Ridicându-se în capul oaselor și încercând să arate cât de greu îi venea, se acoperi cât putu cu pătura și se întrebă unde îi erau hainele; nu își văzu decât cizmele, în spatele Aviendhei. Tânăra probabil știa unde sunt. Poate îl dezbrăcaseră gain'shainii sau poate chiar ea.

– Trebuie să merg în oraș. Natael, pune șaua pe Jeade'en și adu-l aici.

– Mâine, poate, îi spuse Aviendha cu hotărâre în glas, prinzându-l de mânecă pe Asmodean când acesta dădu să se ridice. Moiraine Sedai a spus că trebuie să te odihnești câteva...

– Azi, Aviendha. Acum. Nu știu de ce Meilan nu-i aici, dacă e în viață, și vreau să aflu. Natael, calul meu!

Aviendha îl privi cu încăpățânare, dar Asmodean își trase brațul, își netezi mâneca de catifea încrețită și spuse:

– Meilan a fost aici, ca și alții.

– Nu trebuia să-i spui... începu Aviendha furioasă, apoi strânse din buze și încheie: Trebuie să se odihnească.

Așadar, Înțeleptele credeau că îi pot ascunde unele lucruri. Ei bine, nu era chiar atât de slăbit pe cât credeau ele. Încercă să se ridice în picioare, ținând pătura aproape de el și, când văzu că picioarele nu vor să îl asculte, își schimbă poziția. Poate era chiar atât de slăbit pe cât credeau ele. Dar asta nu avea cum să îl oprească.

– Am să mă odihnesc după moarte, zise el și regretă imediat când o văzu cum tresare, de parcă ar fi lovit-o cu ceva.

Nu, Aviendha nu ar fi tresărit dacă ar fi lovit-o. Viața lui era importantă pentru Aieli și orice amenințare la adresa ei o rănea mai mult decât o lovitură.

– Natael, povestește-mi despre Meilan.

Aviendha păstră tăcerea, posacă, deși, dacă privirea ar fi avut vreo putere, Asmodean ar fi amuțit pe loc, ca și Rand, de altfel.

În timpul nopții, sosise un mesager din partea lui Meilan, cu laude și asigurări de loialitate până la moarte. În zorii zilei, Meilan își făcuse apariția în persoană, cu ceilalți șase Înalți Seniori din Tear care erau în oraș și un mic grup de oșteni taireni care își atingeau mânerul sabiei și strângeau lăncile de parcă s-ar fi așteptat să se lupte cu Aielii care stăteau și priveau în tăcere cum se apropiau de ei.

– A fost cât pe-aci, spuse Asmodean. Acest Meilan nu-i obișnuit să-i întorci vorba și nici ceilalți de altfel. Mai ales unul gras la față – Torean? – și Simaan, care are privirea la fel de ascuțită ca și nasul. Știi că eu nu mă sperii cu una, cu două, dar oamenii ăștia sunt mai periculoși decât mulți pe care i-am întâlnit la viața mea.

Aviendha pufni disprețuitoare.

– O fi cum spui tu, dar n-au avut nici o șansă cu Sorilea, Amys, Bair și Melaine pe o parte, și Sulin și o mie de *Far Dareis Mai*, pe cealaltă. Ca să nu-i pomenesc pe Câinii de Piatră, Căutătorii de Apă și Pavezele Roșii care erau prin preajmă. Dacă îl slujești pe Car'a'carn la fel de mult pe cât pretinzi, Jasin Natael, s-ar cuveni să ai grijă de sănătatea lui ca și ei.

– Eu pe Dragonul Renăscut îl urmez, femeie. Pe Car'a'carn ți-l las ție.

– Continuă, Natael, zise Rand nerăbdător, alegându-se şi el cu un pufnet din partea Aviendhei.

Tânăra avea dreptate în privinţa tairenilor, deşi poate că Fecioarele şi alţii care îşi atingeau vălurile îi îngrijoraseră mai mult decât Înţeleptele. Oricum, chiar şi Aracome, un ins cărunt, zvelt, care mocnea în el, fusese gata să îşi iasă din fire, iar Gueyam, pleşuv ca un vultur şi lat în spate ca un fierar, era alb la faţă de furie. Asmodean nu ştia dacă certitudinea că erau cu mult depăşiţi ca număr îi oprise să scoată săbiile sau bănuiala că, dacă reuşeau să-şi croiască drum până la Rand, acesta nu îi va întâmpina cum se cuvine văzându-i cu săbiile pline de sângele aliaţilor lui.

– Lui Meilan mai că-i ieşeau ochii din cap, sfârşi Natael. Dar, înainte să plece, şi-a strigat jurământul de credinţă faţă de tine. Crezând poate că-l auzi. Ceilalţi l-au repetat numaidecât, deşi Meilan a adăugat ceva care i-a descumpănit: „Îi dăruiesc Cairhienul Seniorului Dragon!" Apoi a anunţat că îţi va pregăti o intrare triumfală când vei fi gata să vii în oraş.

– Umblă o zicală veche în Ţinutul celor Două Râuri, zise Rand sec. „Cu cât mai tare strigă unul că-i cinstit, cu atât mai abitir trebuie să-ţi ţii punga." Şi încă una: „Vulpea deseori se oferă să-i dea gâştii iazul ei".

Cairhienul era al lui şi fără să i-l dea Meilan. Nu că s-ar fi îndoit de loialitatea omului, care avea să ţină atâta timp cât Meilan credea că va fi terminat dacă va fi prins că îl trădează pe Rand. Dacă va fi prins; acolo era buba. Cei şapte Înalţi Seniori din Cairhien fuseseră cei mai neobosiţi în încercarea de a-l vedea mort în Tear. Tocmai de aceea îi şi trimisese acolo. Dacă ar fi executat fiecare nobil tairen care complota împotriva lui, probabil că nu ar mai fi rămas nici unul. La vremea aceea, faptul că îi confruntase cu anarhia, foametea şi războiul civil la o mie de mile de Tear i se păruse un mod inspirat de a le zădărnici planurile şi de a face bine acolo unde era nevoie. Desigur, pe atunci nici măcar nu ştia de existenţa lui Couladin, cu atât mai puţin că omul îl va duce în Cairhien.

„Ar fi mai uşor dacă ar fi vorba doar de o poveste", gândi el. În poveşti erau atât de multe surprize înainte ca eroul să

știe tot ce are nevoie; el însuși nu părea să știe nici măcar un sfert din cât ar fi trebuit.

Asmodean șovăi – zicala aceea veche despre cel care strigă era valabilă și pentru el, mai mult ca sigur –, dar, când văzu că Rand tace, vorbi tot el:

– Cred că vrea să fie regele Cairhienului. Supus ție, bineînțeles.

– Și de preferat ca eu să fiu cât mai departe.

Pesemne Meilan se aștepta ca Rand să se întoarcă în Tear și la Callandor. Meilan nu se temea niciodată de prea multă putere.

– Bineînțeles, zise Asmodean chiar mai sec decât Rand. A mai fost o vizită.

O duzină de nobili din Cairhien, femei și bărbați, fără însoțitori, veniseră în mantii și cu glugile trase pe față, în ciuda căldurii de afară. Știau prea bine că Aielii îi disprețuiau pe cairhieni și la fel de bine le întorceau disprețul, dar erau la fel de îngrijorați că Meilan ar putea afla că au venit pe cât erau de îngrijorați că Aielii i-ar putea ucide.

– Când m-au văzut, jumătate păreau gata să mă ucidă de teamă că aș fi tairen, spuse Asmodean crispat. Poți să le mulțumești *Far Dareis Mai* că încă mai ai un bard.

Deși erau mai puțini, cairhienii fuseseră mai greu de convins să se întoarcă decât Meilan, asudând și înălbindu-se la față, dar cerând cu încăpățânare să-l vadă pe Seniorul Dragon. Dorința lor de a-l vedea pe Rand era atât de mare încât până la urmă ajunseseră să implore. Deși umorul Aiel i se părea ciudat sau din topor, pe Asmodean îl apucase râsul când îi văzuse pe toți nobilii aceia îmbrăcați în haine de mătase sau rochii de călărie încercând să-l ignore, îngenunchind ca să atingă veșmintele de lână ale Înțeleptelor.

– Sorilea i-a amenințat că-i va dezbrăca în pielea goală și îi va biciui până în oraș, zise el, râzând mulțește și nevenindu-i să creadă. Nobilii chiar au discutat asta între ei. Dacă sacrificiul le-ar fi permis să ajungă la tine, cred că l-ar fi acceptat.

– Sorilea ar fi trebuit să-și pună amenințarea în practică, interveni Aviendha, surprinzător de binevoitoare. Cei care își

încalcă jurământul sunt lipsiți de onoare. Până la urmă, Melaine le-a pus pe Fecioare să-i urce pe cai ca pe niște snopi și să-i alunge din tabără, ditamai nobilimea de-abia ținându-se să nu-și rupă gâtul.

Asmodean încuviință din cap.

– Dar înainte de asta doi dintre ei au vorbit cu mine, fiind siguri că nu sunt spion tairen. Seniorul Dobraine și Domnița Colavaere. Au vorbit pe ocolite, cu tot felul de aluzii și insinuări, motiv pentru care nu sunt prea sigur de ce-au vrut să spună, dar n-aș fi surprins dacă ți-ar oferi Tronul Soarelui. Ar putea aranja asta cu... niște oameni pe care i-am cunoscut și eu.

Rand izbucni în râs.

– Poate că o vor face. Dacă pot pune aceleași condiții ca și Meilan.

Nu avusese nevoie ca Moiraine să-i spună că acești cairhieni aveau Jocul Caselor în sânge și nici ca Asmodean să-i spună că își vor încerca norocul cu Rătăcitii. Înalții Seniori în stânga, cairhienii în dreapta. O luptă terminată și o alta, diferită, dar nu mai puțin periculoasă, care stătea să înceapă.

– Oricum, vreau ca Tronul Soarelui să fie ocupat de cineva care are dreptul la el.

Ignoră întrebarea care își făcuse loc pe chipul lui Asmodean; poate că omul încercase să-l ajute azi-noapte, poate că nu, dar avea destulă încredere în el ca să-i împărtășească măcar jumătate din planurile lui. Oricât de legat ar fi fost viitorul lui Asmodean de al lui, loialitatea acestuia era numai de conjunctură, bardul fiind același om care optase să își dăruiască sufletul Umbrei.

– Meilan vrea să-mi ofere o intrare triumfală când sunt gata, da? Asta-mi dă timp să văd cum stau lucrurile mai curând decât se așteaptă el.

Acum înțelegea de ce Aviendha devenise atât de agreabilă, intervenind când discuția lâncezea. Atâta timp cât stătea de vorbă acolo, făcea exact ce voia ea.

– Ai de gând să-mi aduci calul, Natael, sau mă duc eu după el?

Plecăciunea lui Asmodean fu adâncă, oficială și, cel puțin în aparență, sinceră.

– La porunca Seniorului Dragon.

CAPITOLUL 46

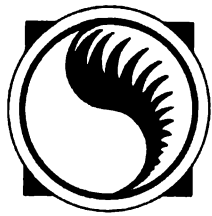

Alte bătălii, alte arme

Încruntându-se după Asmodean şi întrebându-se cât de mult trebuia să se încreadă în el, Rand tresări când Aviendha îşi azvârli cana, vărsând vinul pe covor. Aielii nu risipeau nimic din ceea ce se putea bea, nu numai apa.

Privind lung pata, tânăra se arătă la fel de surprinsă, dar numai pentru o clipă. În clipa următoare, îşi puse mâinile în şolduri şi se uită chiorâş la el.

– Aşadar, Car'a'carn va intra în oraş când de-abia se ţine în capul oaselor. Am spus doar, Car'a'carn trebuie să fie mai mult decât alţi bărbaţi, dar nu ştiam că e şi nemuritor.

– Unde-mi sunt hainele, Aviendha?

– Eşti făcut doar din carne şi oase!

– Hainele mele!

– Nu uita de toh, Rand al'Thor. Dacă eu nu uit de ji'e'toh, nu trebuie să uiţi nici tu.

Ceea ce era un nonsens; mai curând soarele răsărea la miezul nopţii decât ca Aviendha să uite o parte cât de mică din ji'e'toh.

– Dacă o să continui tot așa, am să cred că ții la mine, spuse el zâmbind.

O spusese ca pe o glumă – cu ea nu o puteai scoate la capăt decât în două feluri, ori glumeai, ori țipai; discuția în contradictoriu era fatală –, mai ales că petrecuseră o noapte unul în brațele celuilalt; Aviendha făcu ochii mari de furie și trase de brățara de fildeș ca și cum ar fi vrut s-o smulgă și să i-o arunce în față.

– Car'a'carn se deosebește atât de mult de alți oameni, încât nu are nevoie de haine, se stropși ea. Dacă vrea să plece, să plece în pielea goală! Trebuie să le aduc pe Sorilea și Bair? Sau poate pe Enaila, Somara și Lamelle?

Rand înțepeni. Dintre toate Fecioarele care îl tratau ca pe un fiu de zece ani pe care tocmai l-au regăsit după o absență îndelungată, Aviendha le alesese pe cele mai rele. Lamelle îi aducea supă – femeia nu știa să prăjească un ou, dar insista să-i facă supă!

– Adu pe cine vrei, dar eu *sunt* Car'a'carn și voi *merge* în oraș, replică el hotărât.

Cu puțin noroc, își va găsi hainele înainte ca ea să se întoarcă. Somara era aproape la fel de înaltă ca și el și, în momentul acela, probabil mai puternică. Puterea Supremă nu avea cum să-l ajute; n-ar fi putut îmbrățișa *saidinul* nici dacă i-ar fi apărut Sammael în față, darămite să-l folosească.

Câteva clipe, Aviendha îi susținu privirea, apoi brusc luă de jos cana cu leopardul și o umplu din nou cu vin din urciorul bătut în argint.

– Dacă-ți poți găsi hainele și te poți îmbrăca fără să cazi, poți pleca, zise ea calm. Dar te voi însoți și, dacă văd că ești prea slăbit, te vei întoarce aici, chiar dacă Somara va trebui să te care în brațe.

Rand o privi lung în timp ce tânăra se lăsă pe un cot, își aranjă faldurile rochiei și începu să soarbă din cană. Dacă aducea din nou vorba de măritiș, sigur l-ar fi făcut cu ou și cu oțet, deși în unele privințe se purta de parcă ar fi fost căsătoriți. Când îi convenea ei. Și, când îi convenea, era *la fel* de rea ca și Enaila sau Lamelle.

Mormăind ceva în barbă, Rand își trase pătura în jurul corpului și dădu ocol Aviendhei și focului ca să ajungă la cizmele lui. În ele găsi împăturiți ciorapi curați, nimic în rest. Putea chema gai'shainii. Pentru ca vestea să se împrăștie în toată tabăra. Ca să nu mai vorbim că Fecioarele ar putea interveni și ele; apoi întrebarea ar fi dacă el e însuși Car'a'carn, care trebuie ascultat, ori doar Rand al'Thor, ceea ce le-ar face să-l privească altfel. Zări un covor răsucit într-un colț al cortului; covoarele erau întotdeauna întinse. Înăuntru erau sabia lui, cingătoarea cu catarama Dragonului înfășurată în jurul tecii.

Fredonând ceva, cu pleoapele grele, Aviendha părea pe jumătate adormită în timp ce trăgea cu ochiul la ce făcea el.

– Nu mai ai nevoie de... *aia*, rosti ea cu atâta dezgust, încât nimeni nu ar fi crezut că ea însăși îi dăruise sabia.

– Cum adică?

Erau doar câteva cufere în cort, bătute cu sidef sau lucrate în alamă sau, în cazul unuia dintre ele, în foiță de aur. Aielii preferau să-și țină lucrurile în boccele. În nici unul nu-și găsi hainele. În cufărul ornamentat cu tot felul de păsări și animale ciudate, din aur, erau mai mulți săculeți de piele, strâns legați, din care răzbătea un miros puternic de condimente.

– Couladin e mort, Rand al'Thor.

Se opri surprins și o privi fix.

– Ce tot vorbești acolo?

I-o fi spus Lan? Altcineva nu știa. Dar de ce?

– Nimeni nu mi-a spus, dacă asta gândești. Te cunosc destul de bine, Rand al'Thor. Te învăț în fiecare zi.

– Nu mă gândeam la așa ceva, replică el răgușit. Totul se află până la urmă.

Iritat, trase sabia și o puse sub braț în timp ce continua să se uite după haine. Aviendha mai luă o gură de vin; i se păru că zâmbește pe ascuns.

Halal să-i fie. Înalții Seniori ai Tearului asudau când Rand al'Thor le arunca o privire, iar cairhienii erau pe care să-i ofere tronul. Cea mai numeroasă armată de Aieli din lume traversase Zidul Dragonului la ordinele Car'a'carnului,

căpetenia căpeteniilor. Neamurile tremurau numai când îi auzeau numele. Neamurile! Dacă nu-şi găsea hainele, va aştepta permisiunea de a ieşi din cort de la o adunătură de femei care ştiau mai bine decât el ce trebuia să facă.

În cele din urmă, le găsi când zări manşeta brodată cu aur a unei mâneci roşii care se ităa de sub fundul Aviendhei. Tânăra şezuse pe ea tot timpul! Aviendha bombăni ceva când Rand îi ceru să se mişte de acolo, dar se conformă. În sfârşit.

Ca de obicei, îl urmări cum se bărbiereşte şi se îmbracă, conducând Puterea ca să-i dea câtă apă fierbinte avea nevoie, fără să comenteze – şi fără să i se ceară –, după ce Rand se tăie a treia oară şi mormăi ceva despre apa rece. De data aceasta, îşi făcea griji şi el fiindcă Aviendha putea să vadă cât de nesigur era pe mişcările lui. „Te poţi obişnui cu orice dacă durează destul de mult", gândi el cu amărăciune. Aviendha înţelese altceva când îl văzu clătinând din cap.

– Elayne nu-şi va face probleme dacă mă uit, Rand al'Thor.

Oprindu-se în timp ce-şi lega şireturile de la cămaşă, Rand o privi lung.

– Chiar crezi?

– Bineînţeles. Îi aparţii, dar nu poate vedea orice.

Râzând mânzeşte, Rand reîncepu să-şi înnoade şireturile. Era bine că îi amintise de noul ei mister, care ascundea, mai mult ca orice, ignoranţă. Fără să vrea, zâmbi superior când se termină de îmbrăcat, îşi prinse sabia de cingătoare şi îşi luă lancea seanchană împodobită cu ciucuri. Lancea îi transformă zâmbetul în rânjet. Îi amintea că seanchanii încă mai trăiau, dar şi că existau atâtea probleme cărora trebuia să le găsească o rezolvare. Cairhienii şi tairenii, Sammael şi ceilalţi Rătăciţi, Aielii Shaido şi neamurile care încă nu-l ştiau, neamurile care vor trebui să-l ştie înainte de Tarmon Gai'don. Prin comparaţie, problema pe care o avea cu Aviendha i se părea destul de simplă.

Fecioarele săriră în picioare când Rand ieşi din cort repede, ca să îşi ascundă mersul clătinat. Nu era sigur cât reuşise. Aviendha se ţinea aproape de el de parcă ar fi fost gata să-i

sară în ajutor sau chiar se aştepta să cadă dintr-o clipă în alta. Rand nu văzu un motiv de bucurie nici atunci când Sulin, cu capul bandajat, privi întrebătoare spre ea – nu spre el; spre ea! – şi o aşteptă să încuviinţeze din cap înainte de a le porunci Fecioarelor să se pregătească de plecare.

Asmodean urcă dealul călare pe catârul lui, trăgându-l pe Jeade'en de căpăstru. Găsise timp să se schimbe în haine curate, toate din mătase de un verde-închis. Împodobite cu dantelă albă, desigur. Harpa aurită îi atârna pe spate, dar renunţase la pelerina de menestrel şi nu mai purta flamura stacojie cu simbolul străvechi Aes Sedai. Îndatorirea aceea îi revenea acum unui refugiat din Cairhien pe nume Pevin, un ins inexpresiv, îmbrăcat într-un surtuc ţărănesc, peticit, din lână aspră de un cenuşiu-închis, călare pe un catâr murg care ar fi trebuit lăsat să-şi vadă de bătrâneţe după ce trăsese la căruţă ani buni. O cicatrice lungă, încă roşie îi brăzda faţa îngustă de la gură până la părul rar.

Pevin îşi pierduse soţia şi sora în timpul foametei, fratele şi un fiu în timpul războiului civil. Nu avea idee care Casă îi ucisese sau pe cine sprijiniseră pentru Tronul Soarelui. Fuga spre Andor îl costase un al doilea fiu, omorât de oştenii andorani, şi un al doilea frate, omorât de bandiţi, iar întoarcerea îl costase ultimul fiu, străpuns de o lance a Aielilor Shaido, şi fiica lui, luată cu forţa în timp ce Pevin fusese considerat mort. Omul vorbea rar, dar, din câte putea să-şi dea seama Rand, convingerile lui se reduceau la trei. Dragonul renăscuse. Ultima Bătălie era aproape. Dacă se ţinea aproape de Rand al'Thor, familia lui va fi răzbunată înainte de distrugerea lumii. Lumea se va sfârşi fără doar şi poate, dar asta nu mai conta, nimic nu mai conta atâta timp cât va vedea răzbunarea cu ochii. Se aplecă în tăcere spre Rand când ajunse în vârful dealului. Pe chip nu i se putea citi absolut nimic, dar ţinea flamura dreaptă, neclintită.

Urcând pe Jeade'en, Rand o trase pe Aviendha în spatele lui fără să o lase să folosească scara, ca să-i arate că îl ţineau puterile, şi dădu pinteni calului înainte ca tânăra să se aşeze cum trebuie. Aviendha îl apucă strâns de mijloc cu ambele

braţe, bombănind destul de tare ca să o audă şi el; Rand mai prinse câteva frânturi despre ce credea ea despre el, ca şi despre Car'a'carn. Dar nu îi dădu de înţeles că voia să se desprindă de el, fapt pentru care îi era recunoscător. Nu numai că era o plăcere să o simtă lipită de el – sprijinul ei era bine-venit. Când o urcase în spatele lui, fusese cât pe-aci să cadă. Spera că tânăra nu observase. Şi mai spera că nu acela era motivul pentru care îl ţinea atât de strâns.

Flamura stacojie, cu discul lui mare, alb-negru, fâlfâia în spatele lui Pevin în timp ce coborau dealul în zigzag şi o luau pe văile înguste. Ca de obicei, Aielii nu se sinchisiră de grupul care trecea pe lângă ei, deşi flamura îi anunţa prezenţa la fel de clar ca şi escorta de câteva sute de *Far Dareis Mai* care ţineau uşor pasul cu Jeade'en şi catârii. Îşi vedeau de treburi printre corturile care acopereau povârnişurile, cel mult ridicând capul la auzul copitelor.

Fusese surprins de numărul mare de prizonieri – aproape douăzeci de mii – dintre adepţii lui Couladin. Până să plece din Ţinutul celor Două Râuri, nu crezuse că atât de mulţi oameni se pot aduna într-un singur loc, dar la vederea lor surpriza fu şi mai mare. În pâlcuri de patruzeci sau cincizeci, umpleau pantele precum căpăţânile de varză, bărbaţi şi femei, goi-puşcă, fiecare pâlc păzit de câte un gai'shain, deşi unele păreau a fi de capul lor. Desigur, nimeni nu le acorda prea mare atenţie, chiar dacă uneori o siluetă îmbrăcată în cadin'sor se apropia de câte un pâlc şi trimitea un bărbat sau o femeie să facă ceva. Cel care era strigat pleca în fugă, neînsoţit, iar Rand îi văzu pe câţiva întorcându-se tăcuţi la locurile lor. Ceilalţi şedeau liniştiţi, aproape plictisiţi, de parcă nu aveau nici un motiv să fie în altă parte sau nici o dorinţă de a fi aici sau în altă parte.

Poate că vor îmbrăca robele albe la fel de calm. Rand însă nu putu să nu-şi aducă aminte cât de uşor aceiaşi oameni îşi încălcaseră propriile legi şi tradiţii. Deşi Couladin fusese cel care dăduse tonul, poruncindu-le să le încalce, ei se supuseseră fără crâcnire.

Încruntându-se la prizonieri – douăzeci de mii, la care se vor adăuga alții; nu avea încredere că vor deveni gai'shaini –, îi luă ceva timp până își dădu seama că ceva nu era în regulă cu ceilalți Aieli. Fecioarele și Aielii înarmați cu lănci nu purtau pe cap decât *shoufa*, în culori care să nu îi poată deosebi de stânci și umbre, acum însă văzu bărbați care purtau o bentiță stacojie. Poate unul din patru sau cinci avea o bucată de pânză legată în jurul tâmplelor, cu un disc brodat sau vopsit deasupra sprâncenelor, două lacrimi unite, alb-negre. Dar, și mai ciudat, gai'shainii o purtau și ei; cei mai mulți stăteau cu glugile pe cap, ceilalți însă o purtau fără excepție. Algai'd'siswai, îmbrăcați în cadin'sor, vedeau asta, dar îi lăsau în pace. Gai'shainii nu aveau voie să poarte nimic din ceea ce purtau cei care aveau voie să se atingă de arme. Sub nici o formă.

– Nu știu, zise Aviendha scurt când o întrebă ce înseamnă asta.

Rand încercă să stea mai drept în șa; tânăra părea că îl ține mult mai strâns decât era nevoie. După o clipă de tăcere, Aviendha continuă, atât de încet, încât Rand se văzu silit să ciulească bine urechile:

– Bair a spus că-mi trage una dacă mai aduc vorba despre asta, iar Sorilea m-a lovit cu un băț peste umeri. Cred că ăștia sunt cei care susțin că suntem siswai'aman.

Rand dădu să o întrebe ce înseamnă – știa doar câteva cuvinte din Limba Străveche –, dar înțelesul îi veni imediat în minte. Siswai'aman. Lancea Dragonului.

– Uneori, e greu să vezi diferența dintre tine și dușmanii tăi, remarcă Asmodean chicotind. Ei vor ca lumea să fie a lor, se pare însă că tu ai deja un popor.

Întorcând capul, Rand îl privi lung până când lui Asmodean îi pieri zâmbetul de pe față și, ridicând din umeri, stingher, își lăsă catârul să rămână în urmă, lângă Pevin și flamura lui. Necazul e că numele presupunea – chiar mai mult de atât – proprietate; asta venea tot din amintirile lui Lews Therin. I se părea imposibil să aibă un popor, dar, dacă așa stăteau lucrurile, mai bine lipsă. „Nu vreau decât să-i folosesc", gândi el făcând o grimasă.

– Văd că tu nu crezi, zise el peste umăr.

Nici una dintre Fecioare nu purta bentița.

Aviendha șovăi o clipă, apoi spuse:

– Nu știu ce să cred.

Vorbea la fel de măsurat ca înainte, dar părea furioasă și nesigură.

– Lumea crede multe, iar Înțeleptele adesea păstrează tăcerea, dând impresia că nu cunosc adevărul. Unele spun că, urmându-te, ispășim păcatul strămoșilor noștri... când le-am trădat pe Aes Sedai.

Nodul din vocea ei îl surprinse; niciodată nu o crezuse că ar putea fi la fel de afectată ca toți ceilalți Aieli de ceea ce le dezvăluise despre trecutul lor. I se potrivea mai bine să fie rușinată decât afectată; rușinea era o parte importantă din ji'e'toh. Le era rușine de ce fuseseră – adepți ai Căii Frunzei – și în același timp de faptul că își uitaseră jurământul față de el.

– Prea mulți au auzit una sau alta despre o parte din Profeția lui Rhuidean, continuă ea pe un ton mai controlat, de parcă ea însăși ar fi auzit despre așa ceva înainte de a începe să se instruiască spre a deveni Înțeleaptă. O parte care a fost răstălmăcită. Ei știu că tu ne vei distruge... dar mulți cred că ne vei ucide pe toți în dansuri nesfârșite ale lăncii, un sacrificiu care să ne scape de păcat. Alții cred că dezolarea însăși este o încercare, ca să ne curățăm de tot ce a fost rău în noi înainte de Ultima Bătălie. Pe unii chiar i-am auzit spunând că acum Aielii sunt visul tău și că, atunci când te vei trezi din viața asta, noi nu vom mai fi.

Cumplite convingeri. Făcuse o greșeală când le dezvăluise un trecut de care se rușinau. Mare mirare că nu îl părăsiseră toți. Sau că nu înnebuniseră.

– Ce cred Înțeleptele? întrebă el la fel de liniștit ca și ea.

– Că ce va fi va fi. Vom salva ce poate fi salvat, Rand al'Thor. Altceva nu sperăm să facem.

„Nu sperăm." Se includea și pe ea printre Înțelepte, la fel cum Egwene și Elayne se includeau printre Aes Sedai.

– Atunci cred că, cel puțin după Sorilea, ar trebui să iau câteva după ceafă, zise el încercând să pară vesel. Și poate după Bair. Și, cu siguranță, după Melaine.

– Printre altele, mormăi ea și, spre dezamăgirea lui, se dezlipi de el, deși îl cuprindea în continuare cu mâinile. Înțeleptele cred multe lucruri pe care n-aș vrea să le creadă.

Rand zâmbi larg, fără să vrea. Așadar, nu credea că ar trebui să ia câteva după ceafă. O schimbare bine-venită de când se trezise.

Căruțele lui Hadnan Kadere se aflau la vreo milă de cortul lui, așezate în cerc, într-o vale întinsă, prinsă între două dealuri păzite de Câinii de Piatră. Într-un surtuc crem, care stătea să îi plesnească pe pântece, Iscoada cu nasul ca un baltag ridică privirea, ștergându-și fața cu inevitabila batistă enormă, în timp ce Rand trecea cu flamura și escorta lui care mergea în pas săltat. Era și Moiraine acolo, examina căruța în care fusese vârât cadrul ușii cu ter'angrealul, în spatele caprei. Nu privi în jur decât în clipa în care Kadere îi spuse ceva. După gesturile lui, era clar că îi propunea să îl însoțească pe Rand. De fapt, căruțașul părea nerăbdător să scape de ea, ceea ce nu era de mirare. Probabil se felicita că reușise să ascundă atât de mult timp faptul că era o Iscoadă, dar, cu cât se afla mai mult în compania unei Aes Sedai, cu atâta creștea pericolul de a fi descoperit.

Pentru Rand era o adevărată surpriză să îl vadă acolo. Cel puțin jumătate dintre căruțașii care intraseră în Pustiu cu el o șterseseră de când traversaseră Zidul Dragonului, fiind înlocuiți de refugiați cairhieni aleși chiar de Rand ca să fie sigur că nu erau de o teapă cu Kadere. În fiecare dimineață, se aștepta ca insul să nu mai fie acolo, mai ales de la evadarea lui Isendre. Fecioarele mai să rupă căruțele în bucăți în căutarea ei, în timp ce Kadere asista ștergându-și sudoarea cu nu mai puțin de trei batiste. Nu va regreta dacă umflatul ăsta de Kadere va reuși să o tulească de acolo în timpul nopții. Paznicii Aieli aveau ordine să îl lase să plece atâta vreme cât nu încerca să ia cu el căruțele prețioase ale lui Moiraine. Cu

fiecare zi care trecea, încărcătura lor era o adevărată comoară pentru ea, drept care Rand avea grijă să nu o piardă.

Aruncă o privire peste umăr, dar Asmodean se uita drept înainte, ignorând căruțele. Susținea că nu luase în nici un fel legătura cu Kadere de când îl prinsese Rand, și acesta înclina să îl creadă. Desigur, neguțătorul nu își părăsea niciodată căruțele și nu dispărea din raza de observație a paznicilor decât atunci când se urca în propria căruță.

În fața căruțelor Rand trase ușor de dârlogi fără să se gândească. Cu siguranță lui Moiraine i-ar surâde ideea să îl însoțească până în Cairhien; i-ar fi împuiat capul cu tot felul de lucruri, dar întotdeauna se găsea ceva care să îl intereseze și, mai ales de data asta, prezența și sfaturile ei i-ar prinde bine. Dar femeia nu făcu decât să îl privească lung și apoi să se întoarcă spre căruță.

Încruntându-se, Rand dădu pinteni calului. Femeia avea probabil și alte lucruri de rezolvat, de care el nu știa nimic. Prea se încredea în ea. Mai bine să fie atent la ea, cum era și la Asmodean.

„Să n-ai încredere în nimeni", gândi el sumbru. Preț de o clipă, nu-și dădu seama dacă era gândul lui sau al lui Lews Therin, dar până la urmă hotărî că nu contează. Fiecare își avea țelul lui, dorințele lui. Cel mai bine era să aibă încredere totală doar în propria persoană. Dar, cu altcineva care îi picura gândurile în minte, câtă încredere să aibă în el însuși?

Vulturii umpleau cerul din jurul Cairhienului în spirale de aripi negre. Pe pământ băteau din aripi printre nori de muște, cârâind la corbii lucioși care încercau să le încalce drepturile asupra morților. În locurile unde Aielii traversau dealurile golașe, recuperând cadavrele celor uciși, păsările pluteau deasupra, greoi, protestând ascuțit, apoi se așezau din nou, de îndată ce oamenii treceau mai departe. Vulturii, corbii și muștele la un loc nu puteau întuneca lumina soarelui, dar aceasta era impresia pe care o creau.

Simțind cum i se întoarce stomacul pe dos, Rand își îndemnă armăsarul să iuțească pasul, până când Aviendha se agață din nou de spatele lui, iar Fecioarele o luară la fugă după

el. Nimeni nu protestă, nu doar fiindcă Aielii puteau merge cu iuțeala aceea ore întregi. Până și Asmodean arăta palid. Fața lui Pevin era la fel, deși flamura strălucitoare care se zbătea deasupra lui părea a fi o glumă în locul acela.

Peisajul din fața lor nu arăta nici el mai bine. Rand își amintea casele din jurul orașului ca pe un stup, un păienjeniș de străzi pline de zgomot și culoare. Acum, era doar un șir de movile de cenușă care înconjurau zidurile pătrate, cenușii ale Cairhienului din trei părți. Stâlpi carbonizați stăteau împrăștiați peste fundațiile de piatră, iar ici și colo dădea să cadă câte un coș plin de funingine. Un scaun rămas neatins ca prin minune, în mijlocul străzii murdare, o boccea făcută în grabă și abandonată în fugă, o păpușă din zdrențe, toate accentuau atmosfera apăsătoare.

Câte o boare de vânt agita steagurile de pe turnurile orașului și de-a lungul zidurilor, un Dragon roșu-auriu pe fond alb într-un loc, semilunile Tearului, albe pe fond roșu-auriu într-altul. Porțile Jangai din mijloc erau deschise, trei arcade înalte, pătrate, din piatră cenușie, păzite de oșteni taireni cu coifuri pe cap. Unii călări, cei mai mulți pe jos, dungile divers colorate de pe mânecile largi arătând că făceau parte din însoțitorii mai multor seniori.

Chiar dacă în oraș se aflase că bătălia fusese câștigată și că aliații Aieli le veniseră în ajutor, apropierea a cinci sute de *Far Dareis Mai* produse o oarecare agitație. Mâinile săriră nesigure pe mânerul sabiei, pe suliță, pe scutul lung sau pe lance. Câțiva oșteni dădură să închidă porțile uitându-se la ofițerul lor, cu trei pene prinse în coif, care șovăi, ridicându-se în scări și ducându-și mâna la ochi ca să se apere de soare și să vadă mai bine flamura stacojie. Și mai ales să-l vadă pe Rand.

Ofițerul se lăsă repede în șa și, după ce dădu un ordin scurt, doi dintre tairenii călări o luară înapoi prin porțile deschise. Aproape imediat ofițerul le făcu semn celorlalți să se dea deoparte strigând:

– Faceți loc Seniorului Dragon Rand al' Thor! Lumina să-l călăuzească pe Seniorul Dragon! Glorie Dragonului Renăscut!

Oştenii priveau la fel de îngrijoraţi spre Fecioare, dar se aliniară de o parte şi de alta a porţilor, făcând o plecăciune adâncă spre Rand. Aviendha pufni tare în spatele lui şi din nou când Rand izbucni în râs. Tânăra nu înţelese, iar el nici nu avea de gând să îi dea o explicaţie. Cel mai mult îl amuza că, oricât de mult îl lăudau tairenii, cairhienii sau alţii ca ei, cel puţin Aviendha, Fecioarele în general îl aduceau mereu cu picioarele pe pământ. Ca şi Egwene. Şi Moiraine. Elayne şi Nynaeve, dacă avea să le mai vadă vreodată. Dacă se gândea bine, toate păreau să-şi dedice o mare parte din timp tocmai acestui lucru.

Oraşul de dincolo de porţi îl făcu să se oprească din râs. Aici, străzile erau pavate, unele îndeajuns de largi ca să încapă peste o duzină de căruţe mari una lângă alta, toate precum tăietura de cuţit şi intersectându-se în unghiuri drepte. Dealurile care se vălureau în afara zidurilor aici erau terasate şi cu parapeţi de piatră; păreau a fi făcute de mâna omului tot atât de mult ca şi clădirile de piatră, sobre, în linii drepte şi unghiuri ascuţite sau ca şi turnurile înalte, neterminate, înconjurate de schele. Oamenii umpleau străzile şi aleile, cu privirea pierdută şi scofâlciţi, înghesuiţi în adăposturi improvizate, din scânduri sau pături zdrenţuite, sau pur şi simplu sub cerul liber, în hainele de culoare închisă ale orăşenilor, cele în culori deschise ale locuitorilor din împrejurimile oraşului şi cele croite rudimentar ale fermierilor şi sătenilor. Până şi schelele erau pline, fiecare nivel, până în vârf, unde oamenii arătau ca nişte pitici. Doar mijlocul străzilor rămânea gol pentru a le face loc lui Rand şi Fecioarelor, ca în secunda următoare oamenii să îl ocupe imediat.

Ei erau cei care îi potoliră voioşia. Chiar dacă de-abia se ţineau pe picioare şi umblau în zdrenţe, înghesuiţi precum oile într-o stână prea mică, îl ovaţionau. Nu îşi dădea seama cum de ştiau cine e, probabil că auziseră strigătele ofiţerului de la poartă, dar apariţia lui pe străzile Cairhienului producea un vacarm de nedescris, în timp ce Fecioarele îi croiau drum prin mulţime. Zgomotul acoperea toate cuvintele, mai puţin „Seniorul Dragon" pe care le auzea când îl strigau mai mulţi

deodată, dar mesajul lor era clar când vedea cum bărbații și femeile își ridicau copiii în brațe ca să îl vadă, cum eșarfele și bucățile de pânză fâlfâiau la fiecare fereastră, cum oamenii încercau să treacă de Fecioare cu mâinile întinse.

Era clar că nu se temeau de Aieli, mai ales că aveau șansa să atingă cizmele lui Rand, și erau atât de numeroși, presiunea sutelor de oameni era atât de mare, încât unii reușeau să se strecoare până la el. De fapt, unii îl atingeau pe Asmodean – care, desigur, arăta ca un mare nobil, împodobit cu dantelă, și poate credeau că Seniorul Dragon trebuie să fie un om mai în vârstă decât tânărul acela în surtuc roșu –, dar ce mai conta. Cel care avea norocul să atingă cizma sau scara cuiva, chiar și a lui Pevin, se lumina la față de bucurie și striga „Seniorul Dragon", chiar și atunci când Fecioarele îl împingeau înapoi cu scuturile.

Între aclamațiile mulțimii și călăreții trimiși de ofițerul de la poartă, apariția lui Meilan nu constitui o surpriză, urmat de o duzină de seniori taireni, și precedat de cincizeci de Apărători ai Stâncii care îi croiau drum cu mânerul lăncii. Cărunt, cu privirea aspră și zvelt în haina de mătase fină cu dungi și manșete de satin verde, Meilan ședea drept în șa, cu relaxarea celui care fusese învățat să călărească și să comande încă de când începuse să facă primii pași. Nu lua în seamă sudoarea de pe față ca și posibilitatea ca escorta lui să calce pe cineva. Amândouă erau simple inconveniente, sudoarea probabil cea mai importantă dintre ele.

Edorion, nobilul roz la față care venise la Eianrod, era și el acolo, nu la fel de durduliu ca înainte, motiv pentru care surtucul cu dungi roșii cam flutura pe el. Rand mai recunoscu pe cineva, un ins lat în spate, îmbrăcat în nuanțe de verde; lui Reimon îi plăcea să joace cărți cu Mat, în Stânca din Tear, din câte își amintea el. Ceilalți erau, în majoritate, mai în vârstă. Nici unul nu părea să fie mai preocupat decât Meilan de mulțimea prin care își făceau loc. În care nu era nici un cairhian.

Fecioarele îl lăsară să treacă pe Meilan când Rand le făcu semn din cap, dar imediat închiseră cercul în urma lui, lucru

pe care la început nobilul nu îl sesiză. Când în sfârșit își dădu seama, ochii lui negri se aprinseră de mânie. Meilan se înfuria des, Rand știa asta de când venise prima oară la Stânca din Tear.

Zgomotul începu să scadă odată cu sosirea tairenilor, devenind un murmur surd când Meilan se aplecă scurt în fața lui Rand. Îi aruncă o privire Aviendhei, hotărând să o ignore, cum încerca să le ignore și pe Fecioare.

– Lumina să te călăuzească, Seniore Dragon. Fii bine-venit în Cairhien! Îmi cer iertare pentru prezența țăranilor aici, dar n-am știut că vrei să intri în oraș chiar acum. Dacă aș fi știut, i-aș fi scos de aici. Am vrut să-ți ofer o intrare grandioasă, pe măsura Dragonului Renăscut.

– Am avut parte de așa ceva, replică Rand, iar celălalt clipi de câteva ori.

– Precum spui, Seniore Dragon, continuă Meilan, tonul vocii arătând că nu înțelegea. Dacă binevoiești să mă însoțești până la Palatul Regal, vei avea parte de o mică ceremonie de primire. Mică, din păcate, fiindcă n-am fost anunțat din timp, dar te asigur că...

– E suficient și așa, îl întrerupse Rand, primind o nouă plecăciune și un zâmbet mieros, abia schițat.

Insul era numai lapte și miere acum și peste un ceas avea să-i vorbească precum unuia prea slab de minte ca să înțeleagă lucrurile cele mai simple, dar, dincolo de aparențe, se aflau numai dispreț și ură, pe care Mielan credea că Rand nu le observă, deși ochii îi erau plini de așa ceva. Dispreț fiindcă Rand nu era nobil – din naștere, Meilan avea dreptate aici – și ură fiindcă Meilan avusese drept de viață și de moarte asupra supușilor lui înainte de venirea lui Rand, doar câțiva fiindu-i egali și nici unul deasupra lui. Una era să crezi că Profețiile Dragonului se vor împlini cândva și alta era să se împlinească în detrimentul propriei puteri.

Urmă un moment de confuzie când Rand îi făcu semn lui Sulin să-i lase pe ceilalți nobili taireni să se încoloneze în spatele lui Asmodean și al flamurii lui Pevin. Meilan ar fi preferat ca Apărătorii să deschidă drumul, Rand însă porunci scurt ca aceștia să vină după Fecioare. Oștenii se supuseră, cu

aceeași expresie sub coifurile de oțel, deși ofițerul lor cu pene albe clătină din cap, iar Meilan afișă un zâmbet condescendent. Zâmbetul îi pieri când își dădu seama că mulțimea se dădea deoparte mult mai repede din fața Fecioarelor. Meilan puse faptul că acestea nu erau nevoite să recurgă la forță pe seama cruzimii Aielilor, dar se încruntă când văzu că Rand nu-i răspunde în nici un fel. Rand observă că, după ce i se alăturaseră tairenii, mulțimea încetase să-l mai aclame.

Palatul Regal al Cairhienului se înălța pe cel mai înalt deal a orașului, exact în mijloc, pătrat, întunecat, masiv. De fapt, Palatul cu toate nivelele lui și pământul terasat te făceau mai mult să bănuiești că ar fi un deal acolo. Aleile străjuite de coloane înalte și ferestrele înalte și înguste, cu mult deasupra solului, nu scădeau cu nimic din rigiditatea locului, ca și turnurile cenușii, în trepte, amplasate precis, în pătrate concentrice din ce în ce mai înalte. Strada se transforma într-o rampă lungă și lată, care urca spre porțile înalte, de bronz, și o curte pătrată, imensă, unde oșteni taireni așteptau nemișcați ca niște statui, cu sulițele aplecate. Alții vegheau din balcoanele de piatră.

Șirurile de oșteni începură să murmure la apariția Fecioarelor, dar, ca la un semn, încetară și se apucară să strige sacadat, din toți plămânii:

– Glorie Dragonului Renăscut! Glorie Seniorului Dragon și Tearului! Glorie Seniorului Dragon și Înaltului Senior Meilan!

Privindu-l pe Meilan, s-ar fi zis că era o reacție spontană.

Servitori în veșminte închise la culoare, primii cairhieni pe care Rand îi vedea în Palat, se repeziră cu boluri aurii și prosoape albe, de in, când își trecu piciorul peste oblânc și se lăsă să alunece din șa. Alții săriră să ia căpăstrul. Rand își spălă fața și mâinile cu apă rece, lăsând-o pe Aviendha să coboare singură de pe cal. Dacă ar fi încercat să o ajute, aproape sigur ar fi căzut amândoi pe pavaj.

Fără să aștepte ordinul lui, Sulin alese douăzeci de Fecioare, în afară de ea, ca să-l însoțească în Palat. Pe de o parte, Rand se bucura că nu voia să le lase pe toate în preajma lui. Pe de altă parte, și-ar fi dorit ca Enaila, Lamelle și

Somara să nu se numere printre cele douăzeci. Privirile cercetătoare pe care i le aruncau – mai ales Lamelle, o femeie uscățivă, cu maxilarele puternice, cu părul roșcat, cu aproape douăzeci de ani mai mare decât el – îl făcură să scrâșnească din dinți în timp ce încerca să zâmbească sigur pe el. Aviendha reușise probabil să le spună ceva, lor și lui Sulin. „Poate că n-am să scap de Fecioare", gândi el întărâtat, aruncând un prosop de in înapoi, unuia dintre servitori, „dar al naibii să fiu dacă va rămâne o singură femeie Aiel care să nu afle pe pielea ei că eu sunt Car'a'carn!"

Ceilalți nobili îl întâmpinară la baza treptelor late, cenușii, care urcau din curte, toți în haine de mătase viu colorate, cu dungi de satin, și cizme bătute în argint. Era clar că nici unul dintre ei nu știa că Meilan îi ieșise în întâmpinare prea târziu. Torean, cu fața ca un cartof, mult prea apatic pentru un bărbat atât de trupeș, ducea tot timpul o batistă parfumată la nas. Gueyam, cu barba pomădată cu ulei, care îl făcea să pară și mai chel, încleștându-și pumnii ca niște bucăți de șuncă și uitându-se urât la Meilan chiar și atunci când se înclină înaintea lui Rand. Nasul ascuțit al lui Simaan părea că tremură de furie; Maraconn, cu ochii albaștri, fapt atât de rar în Tear, strângea din buzele subțiri, făcându-le aproape să dispară; și Hearne care, deși era numai zâmbet pe chipul lui îngust, se trăgea instinctiv de lobul urechii, așa cum făcea când era mânios. Numai zveltul Aracome nu-și manifesta emoția, dar el era unul dintre cei care aproape întotdeauna își țineau furia în frâu până când simțeau că plesnesc.

Era o ocazie mult prea bună ca să o rateze. Mulțumindu-i în gând lui Moiraine pentru lecțiile primite – era mai ușor să îi pui piedică unui netot decât să îl trântești la pământ, zicea ea –, Rand strânse mâna flască a lui Torean și îl bătu pe Gueyam pe umărul masiv, răspunse zâmbetului lui Hearne cu unul demn de un tovarăș apropiat și înclină din cap spre Aracome cu o privire plină de înțeles. Pe Simaan și Maraconn aproape că îi ignoră după ce îi privi scurt pe fiecare la fel de rece ca un helești înghețat.

Văzându-i cum le fug ochii și cum încearcă să îi înțeleagă gesturile, Rand își dădu seama că pe moment doar de atât avea nevoie. Jucaseră Daes Dae'mar, Jocul Caselor, toată viața lor, iar faptul că se aflau printre cairhieni, care puteau interpreta imediat o sprânceană ridicată sau o tuse, le accentuase sensibilitatea. Fiecare dintre ei știa că Rand nu avea nici un motiv să fie prietenos, la fel cum fiecare dintre ei se întreba dacă felul în care îi saluta era menit să ascundă ceva. Simaan și Maraconn se arătară cei mai îngrijorați, iar ceilalți îi priviră cu multă suspiciune. Poate că răceala lui era cea care ascundea ceva. Sau poate că Rand voia ca ei să creadă tocmai asta.

Rand gândi că Moiraine ar fi mândră de el acum, ca și Thom Merrilin. Chiar dacă nici unul dintre acești șapte nobili nu complota împotriva lui pe moment – un fapt pe care nici Mat n-ar pune rămășag –, oamenii de rangul lor îi puteau zădărnici planurile în virtutea inerției, numai din obișnuință. Sau i le vor zădărnici. Pe moment, reușise să îi deruteze. Dacă reușea să îi țină în șah, vor fi prea ocupați să se supravegheze reciproc și prea temători ca să îi mai dea dureri de cap. Poate chiar se vor supune fără să invoce o sută de motive ca să facă un lucru altfel de cât voia el. În fine, poate că voia prea mult de la ei.

Rânjetul sardonic al lui Asmodean îi strică plăcerea. Și mai rea era privirea întrebătoare a Aviendhei. Ea fusese în Stânca din Tear; știa cine sunt oamenii ăștia și de ce îi trimisese el aici. „Fac ce trebuie să fac", gândi el ursuz și regretă că încerca să își găsească o scuză.

– Să intrăm, zise el mai tăios decât ar fi vrut, și cei șapte Înalți Seniori tresăriră de parcă și-ar fi amintit brusc cine și ce era Rand.

Nobilii încercară să se strângă în jurul lui în timp ce urcau treptele, dar, cu excepția lui Meilan care mergea înainte ca să arate drumul, Fecioarele alcătuiră un cerc în jurul lui, restul fiind nevoiți să vină din urmă, cu Asmodean și nobilimea mai puțin importantă. Aviendha se ținea aproape, desigur, Sulin se plasase în partea cealaltă, iar Somara, Lamelle și Enaila

veneau din spate. Erau atât de aproape de el, încât îi puteau atinge spatele fără să întindă prea mult mâna. Rand îi aruncă Aviendhei o privire acuzatoare, și tânăra își arcui sprâncenele atât de nedumerită, încât aproape crezu că nu avea nici o legătură cu asta. Aproape.

Coridoarele Palatului erau pustii, cu excepția servitorilor în livrea închisă la culoare care se aplecau aproape până la genunchi sau făceau o reverență la fel de adâncă în timp ce Rand trecea pe lângă ei. Când pătrunse în Sala Mare a Soarelui, descoperi că nobilimea cairhiană nu fusese îndepărtată din Palat pe de-a-ntregul.

– Dragonul Renăscut, anunță cântat un ins cu părul alb de după ușile aurite, imense, ornamentate cu Soarele-care-răsare.

Surtucul lui roșu, brodat cu șase stele albastre, puțin cam larg după zilele petrecute în Cairhien, arăta că era unul dintre servitorii importanți al Casei lui Meilan.

– Slavă Seniorului Dragon Rand al'Thor! Glorie Seniorului Dragon!

Sala se umplu de aclamații până în tavanul boltit în unghiuri ascuțite, la o înălțime de cincizeci de pași.

– Slavă Seniorului Dragon Rand al'Thor! Glorie Seniorului Dragon! Lumina să-l călăuzească pe Seniorul Dragon!

Tăcerea care se lăsă imediat păru, prin comparație, de două ori mai profundă.

Între coloanele pătrate, masive, de marmură cu dungi groase de un albastru atât de închis încât părea negru, stăteau mai mulți taireni decât se așteptase Rand, șiruri întregi de bărbați și femei îmbrăcate cât mai elegant cu putință, cu pălării de catifea, ascuțite, și haine cu mâneci largi, dungate, în rochii pline de culoare, cu gulere de dantelă și toci înguste, brodate sau cusute cu perle sau mici pietre prețioase.

În spatele lor se aflau cairhienii, în veșminte de culoare închisă, mai puțin dungile de culoare de pe pieptul rochiei sau al surtucului lung până la genunchi. Cu cât aveau mai multe dungi în culorile Casei, cu atât erau mai importanți; bărbați și femei în haine colorate de la gât până la brâu stăteau în spatele tairenilor, aparținând clar unor Case mai mici, cu broderii

galbene în locul firului de aur și lână, în loc de mătase. Nu puțini dintre bărbații cairhieni se răseseră și se pudraseră mai sus de frunte; toți tinerii procedaseră astfel.

Tairenii așteptau răbdători, chiar dacă neliniștiți; fețele cairhienilor păreau dăltuite în gheață. Nu aveai cum să îți dai seama care strigase și care rămăsese tăcut, Rand însă bănuia că cel mai mult strigaseră cei din primele rânduri.

– Foarte mulți și-au dorit să te slujească aici, murmură Meilan în timp ce pășeau pe podeaua din lespezi albastre, cu mozaicul auriu ce reprezenta Soarele-care-răsare.

Urmă un șir de reverențe și plecăciuni făcute în tăcere. Rand mormăi ceva. Voiau să-l slujească? Nu voia ca Moiraine să afle că acești nobili mai mici sperau să devină mai mari, în baza moșiilor luate de la cairhieni. Fără doar și poate Meilan și ceilalți șase dăduseră de înțeles ce moșie va primi fiecare, dacă nu chiar le promiseseră deja.

La celălalt capăt al Sălii se afla însuși Tronul Soarelui, în mijlocul unui podium lat, de marmură de un albastru-închis. Chiar și aici cairhienii se arătau rezervați, cel puțin pentru o Sală a Tronului. Cu brațe masive, aurul și mătasea aurie de pe el îți luau ochii, dând impresia că era alcătuit numai din linii verticale, mai puțin Soarele-care-răsare, cu razele vălurite, care se afla deasupra capului celui care stătea acolo.

Adică el, Rand își dădu seama înainte de a ajunge la cele nouă trepte care duceau la podium. Aviendha urcă odată cu el, Asmodean, ca bard, primi și el permisiunea de a-l însoți, dar Sulin le plasă repede pe celelalte Fecioare în jurul podiumului, lăncile lor ținute cu dezinvoltură blocând accesul lui Meilan ca și al celorlalți Înalți Seniori. Pe chipurile acelor taireni se citea frustrarea. În Sală era atâta liniște, încât Rand își auzi respirația.

– Tronul îi aparține altuia, zise el în cele din urmă. În plus, am petrecut prea mult timp în șa ca să stau pe un tron atât de tare. Aduceți-mi un scaun confortabil.

Tăcerea confuză care se instală numaidecât fu urmată de un murmur care străbătu întreaga Sală. Meilan privi stupefiat, apoi încercă să se stăpânească, fapt care aproape că îl făcu pe

Rand să râdă. Foarte probabil Asmodean avea dreptate în privința lui. Asmodean însuși îl privea pe Rand cu o nedumerire abia ascunsă.

Trecură câteva minute până când insul în haina împodobită cu stele se apropie în fugă, gâfâind, urmat de doi cairhieni în livrea neagră care cărau un jilț cu spătarul înalt, plin cu perne îmbrăcate în mătase, și arătă spre locul unde avea să îl așeze, aruncându-i lui Rand câte o privire îngrijorată. Linii verticale aurii străbăteau picioarele masive și spătarul jilțului care însă părea neînsemnat pe lângă Tronul Soarelui.

Cei trei servitori se retraseră făcând temenele de zor, la fiecare pas, Rand aruncă mai toate pernele și se așeză recunoscător, cu lancea seanchană pe genunchi. Avu însă grijă să nu ofteze. Aviendha nu îl scăpa din ochi, doar-doar, iar Somara își plimba ochii de la ea la el și înapoi, confirmându-i bănuielile lui Rand.

Dar, indiferent de problemele pe care le avea el cu Aviendha și *Far Dareis Mai*, majoritatea oamenilor adunați acolo îi așteptau cuvintele pe cât de nerăbdători, pe atât de îngrijorați. „Cel puțin vor sări în sus la cuvântul «broască râioasă»", gândi el. Chiar dacă n-o să le placă, tot vor sări.

Cu ajutorul lui Moiraine, stabilise ce va face aici. În unele privințe, nu avusese nevoie de sugestiile ei. N-ar fi stricat să o aibă lângă el acum, să îi șoptească la ureche când avea nevoie de ceva, în locul Aviendhei care aștepta să îi facă semn Somarei, dar nu trebuia să acționeze imediat. Cu siguranță, în această sală se aflau toți nobilii taireni și cairhieni din oraș.

– De ce stau cairhienii în spate? întrebă el tare, și mulțimea de nobili se agită, schimbând priviri derutate. E-adevărat, tairenii au sărit în ajutor, dar cairhienii nu au nici un motiv să stea în spate. Așezați-vă în funcție de rang. Toți.

Nu își dădea seama care erau mai uimiți, tairenii sau cairhienii, deși Meilan arăta de parcă și-ar fi înghițit limba, ceilalți șase nefiind nici ei mai prejos. Chiar și Aracome, cel care reacționa cu întârziere, se albi la chip. Cu zgomot de cizme și foșnet de rochii, cu multe priviri de gheață de ambele părți, porunca lui Rand fu îndeplinită, până când pe rândurile

din față se înșiruiră toți bărbații și femeile cu dungi pe piept, pe cele din spate rămânând doar câțiva taireni. Lui Meilan și oamenilor lui li se alăturară, la picioarele podiumului, de două ori mai mulți nobili cairhieni, bărbați și femei, majoritatea cărunți și toți cu dungi care începeau de la gât și se terminau la genunchi, deși poate că verbul „a se alătura" nu era cel mai potrivit. Se adunaseră în două grupuri, la trei pași unul de celălalt, și priveau atât de crunt, încât dintr-o clipă într-alta te așteptai să-i vezi cum își arată pumnii și strigă unii la alții. Toți ochii erau pe Rand și, dacă despre taireni se putea spune că fierbeau de furie, cairhienii parcă erau de gheață, cu doar puține speranțe de dezgheț după felul recunoscător în care se uitau la el.

– Am observat flamurile care fâlfâie deasupra Cairhienului, continuă el când mișcarea se potoli. E bine că sunt atâtea Semiluni ale Tearului. Fără grânele tairene, în Cairhien n-ar mai avea cine să înalțe o flamură, și fără săbiile tairene, locuitorii acestui oraș care au supraviețuit, nobili ca și cei de rând, ar învăța cum să li se supună Aielilor Shaido. Tearul și-a onorat blazonul.

Desigur, cuvintele lui îi făcură pe taireni să se umfle în pene, să îl aprobe sălbatic din cap și să zâmbească și mai sălbatic, deși era clar că îi derutau pe Înalții Seniori, strânși laolaltă. Pe de altă parte, cairhienii de la marginea podiumului se priveau nesiguri.

– Dar nu am nevoie de atâtea flamuri pentru mine. Să rămână numai o singură flamură a Dragonului, pe cel mai înalt turn din oraș pentru ca toți cei ce se apropie să o vadă de departe. Celelalte să fie date jos și înlocuite de steagurile Cairhienului. Acesta este orașul Cairhien, de aceea Soarele-care-răsare trebuie să fluture plin de mândrie. Cairhienul are blazonul lui, pe care trebuie să și-l păstreze.

Sala se umplu de vacarm atât de brusc, încât Fecioarele își pregătiră lăncile, un vacarm care reverberă dintr-un perete într-altul. Într-o fracțiune de secundă, Sulin le făcu semn Fecioarelor, vălurile pe jumătate ridicate fiind lăsate să cadă. Nobilii cairhieni aclamau la fel de tare precum oamenii de pe

străzi, sărind și fluturând din mâini precum locuitorii din fața orașului în timpul unei serbări. În hărmălaia din jur venise rândul tairenilor să schimbe priviri în tăcere. Nu păreau furioși. Meilan se arăta mai nesigur decât toți, deși, la fel ca Torean și ceilalți, privea uimit cum nobilii de rang înalt din jurul lui, atât de demni cu câteva clipe în urmă, țopăiau și strigau numele Seniorului Dragon.

Rand nu știa cum îi interpretează ceilalți cuvintele. Sigur, se așteptase ca ei să audă mai mult decât le spunea, mai ales cairhienii, și poate ca unii să înțeleagă exact ce voia el să spună, dar exuberanța lor îl luase pur și simplu pe nepregătite. Purtarea rezervată a cairhienilor era ciudată, știa asta prea bine, amestecată uneori cu o îndrăzneală neașteptată. Moiraine nu îi spuse prea mult despre ei, în ciuda insistenței cu care încerca să îl învețe absolut totul; nu îi spusese decât că, dacă acea purtare rezervată era pentru câteva clipe uitată, rezultatele puteau fi, într-adevăr, surprinzătoare.

Când în sfârșit aclamațiile se stinseră, începu depunerea jurămintelor de credință. Meilan fu primul care îngenunche, încruntat, jurând pe Lumină și speranța în salvare și renaștere ca să îl slujească și să i se supună cu loialitate; era o formulă veche, Rand sperând că îi va obliga măcar pe câțiva să o respecte. După ce Meilan sărută vârful lăncii seanchane, încercând să își ascundă grimasa mângâindu-și barba, locul lui fu luat de Domnița Colavaere. O femeie mai mult decât frumoasă, de vârstă mijlocie, cu manșetele de dantelă aproape acoperindu-i mâinile pe care le puse între mâinile lui Rand, și dungile orizontale de culoare de la gulerul înalt, de dantelă, până la genunchi, depuse jurământul cu o voce clară, hotărâtă și muzicală, asemănătoare cu vocea lui Moiraine. Ochii ei negri aveau și ei ceva din privirea cercetătoare a lui Moiraine, mai ales când se uită lung la Aviendha, retrăgându-se cu o reverență adâncă. Urmă Torean, asudând foarte mult în timp ce jura, apoi Dobraine, cu ochii lui scrutători, vârâți în fundul capului, unul dintre puținii bărbați mai în vârstă care își răsese părul lung, cărunt în cea mai mare parte, apoi Aracome, apoi...

Rand simți că-și pierde răbdarea în timp ce procesiunea continua, unul după altul îngenunchind în fața lui, cairhian după tairen, tairen după cairhian, așa cum poruncise el. Un ceremonial absolut necesar, după cum îl asigurase Moiraine – și cum îi spuse o voce din cap despre care știa că e a lui Lews Therin – care însă nu îl făcea decât să întârzie. Trebuia să se asigure de loialitatea lor, chiar dacă era numai de formă, ca să facă din Cairhien un loc sigur, înainte de a se ocupa de Sammael. „Ceea ce voi și face! Trebuie să fac ceva, cât mai repede, ca să nu-l mai las să mă atace când mi-e lumea mai dragă! Va afla el ce înseamnă să-l înfurii pe Dragon!"

Nu înțelegea de ce nobilii care veneau în fața lui începeau să asude și să își lingă buzele, în timp ce îngenuncheau și bâlbâiau cuvintele jurământului de credință. Dar nu vedea nici lumina rece care îi ardea în propriii ochi.

CAPITOLUL 47

Prețul unei corăbii

Nynaeve se spălă, se șterse cu prosopul și își puse, fără tragere de inimă, o cămașă nouă, de mătase. Mătasea nu era la fel de răcoroasă ca inul și, chiar dacă soarele de-abia urca pe cer, căldura din căruță anunța altă zi fierbinte. În plus, rochia era astfel croită că, dacă nu respira cum trebuie, oricând se putea trezi că plesnește și cade de pe ea. Dar cel puțin nu era jilavă de sudoarea de peste noapte, precum cea la care renunțase.

Avusese tot felul de coșmaruri, cu Moghedien, care o făcuseră să se ridice în capul oaselor și altele mai puțin îngrozitoare decât cele din care nu se trezise , cu Birgitte trăgând cu arcul spre ea, *fără* să greșească ținta, cu adepții Profetului care dădeau iama prin menajerie, cu ea rămasă pentru totdeauna în Samara fiindcă nu venise nici o corabie, cu ea ajungând în Salidar și găsind-o pe Elaida la conducere. Sau din nou cu Moghedien, și ea prezentă acolo. Din ultimul se trezise plângând.

Toate din cauza grijilor, desigur, și destul de firești. Trei nopți de când așteptau acolo fără ca vreo corabie să-și facă apariția, trei zile înăbușitoare stând legată la ochi, lipită de zidul ăla afurisit. De ajuns ca să te scoată din minți, chiar și fără să se gândească la faptul că Moghedien se apropia din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, chiar dacă femeia știa că se ascundeau într-o menajerie, nu însemna că le va găsi în Samara. Erau și alte menajerii ambulante în lumea asta pe lângă cele adunate aici. Dar era mai ușor să găsești motive de îngrijorare decât să nu te îngrijorezi deloc.

„De ce să-mi fac griji în privința lui Egwene?" Înmuie o crenguță într-un vas mic cu sare și sodă și începu să-și curețe dinții cu putere. Egwene îi apăruse aproape în toate visele, răstindu-se la ea, dar nu înțelegea cum era posibil așa ceva.

Neliniștea și lipsa somnului erau doar două dintre cauzele stării ei de spirit deplorabile din dimineața aceasta. Celelalte, chiar dacă erau mai puțin importante, nu puteau fi trecute cu vederea. O pietricică în încălțări era un lucru neînsemnat pe lângă pericolul de a-ți pierde capul, dar, dacă pietricica era acolo, iar butucul călăului era doar o perspectivă îndepărtată...

Nu-și putu evita imaginea reflectată în apă și părul care îi atârna pe umeri, în loc să fie împletit cuviincios. Oricât de mult l-ar fi periat, arămiul acela tot urât arăta. Și știa prea bine că pe patul din spatele ei o aștepta o rochie albastră. Un albastru care ar descumpăni-o până și pe o țigancă, cu un decolteu la fel de adânc precum cel al rochiei roșii din cui. Tocmai de asta își pusese o cămașă atât de strâmtă. O singură rochie nu era de-ajuns, cel puțin după părerea lui Valan Luca. Clarine îi mai lucra două, de un galben-aprins, la care voia să adauge șevronuri. Despre care Nynaeve nici nu dorea să audă.

„Măcar de m-ar fi lăsat să aleg eu culorile", gândi ea, frecându-și dinții cu furie. Sau Clarine. Dar nu, Valan Luca avea ideile lui, niciodată nu îți cerea părerea. Valan Luca, în nici un caz. Felul în care alegea el culorile o făcea să uite de decolteuri. „Ar trebui să i-o arunc în cap!" Dar știa că nu o va face. Birgitte se afișa în rochiile alea fără să își facă nici cea mai mică problemă. Femeia asta nu semăna deloc cu cea din

poveștile despre ea! Nu că avea de gând să poarte rochia aia caraghioasă fără să protesteze, doar fiindcă lui Birgitte nici nu-i păsa. Doar nu rivaliza cu ea în nici un fel. Numai că...

– Dacă trebuie să faci un lucru, cel mai bine e să te obișnuiești cu gândul că trebuie să-l faci, mormăi ea cu crenguța în gură.

– Ce-ai spus? întrebă Elayne. Dacă vrei să vorbești, scoate chestia aia din gură. Și așa mă deranjează zgomotul pe care îl faci.

Ștergându-și bărbia, Nynaeve îi aruncă o privire încruntată peste umăr. Elayne ședea pe patul ei îngust, cu picioarele trase lângă ea, și își împletea părul vopsit în negru. Își pusese deja pantalonii albi, împodobiți cu paiete, și o bluză de mătase albă cu gulerul dantelat, prea transparentă. Haina, și ea plină de paiete, era întinsă alături. Albă. Mai avea două costume pentru spectacol, iar Clarine lucra la un al treilea, toate albe, chiar dacă nu în totalitate.

– Elayne, dacă ai de gând să te îmbraci cu astea, n-ar trebui să stai așa, e indecent.

Cealaltă femeie o privi urât, dar nu își coborî picioarele încălțate în papuci pe podea. Își ridică bărbia în felul ei trufaș.

– Cred că am să fac o plimbare prin oraș în dimineața asta, zise ea pe un ton glacial, împletindu-și părul în continuare. Căruța asta... mă sufocă.

Nynaeve își clăti gura și scuipă în vas. Cu zgomot. Fără doar și poate căruța părea că se face tot mai mică. Poate că trebuia să se ferească de ochii lumii cât mai mult cu putință – fusese ideea ei, pe care acum o regreta –, dar acum situația devenea absurdă. Trei zile închisă aici cu Elayne, mai puțin orele în care apăreau în spectacol, păreau lungi cât trei săptămâni. Sau trei luni. Până acum, nu își dăduse seama ce limbă ascuțită are Elayne. Trebuia să vină o corabie. De orice fel. Și-ar fi dat toți banii ascunși în soba de cărămidă, toate bijuteriile, ar fi dat totul, numai să apară azi.

– Nu că n-ai atrage atenția. Dar poate că o să-ți prindă bine mișcarea. Sau poate că-ți place cum ți se mulează pantalonii ăia pe șolduri.

Elayne o fulgeră cu ochii ei albaştri, dar bărbia îi rămase sus şi vocea la fel de rece.

– Azi-noapte, am visat-o pe Egwene. După ce mi-a povestit despre Rand şi Cairhien – mă îngrijorează ce se întâmplă acolo, chiar dacă *ţie* nu-ţi pasă –, mi-a spus că te porţi ca o zgripţuroaică. Nu că asta ar fi şi părerea mea. Eu, una, aş zice că te porţi ca o mahalagioaică.

– Ia ascultă, ticăloasă mică! Dacă nu...

Nynaeve o privi crunt şi trase adânc aer în piept. Apoi se sili să întrebe calm:

– Ai visat-o pe Egwene?

Elayne încuviinţă scurt din cap.

– Şi ţi-a vorbit despre Rand şi Cairhien?

Femeia mai tânără îşi dădu ochii peste cap, exagerându-şi exasperarea, şi continuă să îşi împletească părul. Nynaeve îşi trecu mâna prin părul arămiu şi se hotărî să n-o înveţe pe Domniţa-Moştenitoare a afurisitului de Andor câteva noţiuni simple despre curtoazie. Dacă nu găseau o corabie cât de curând...

– Dacă te mai poţi gândi şi la altceva decât la cum să-ţi arăţi şi mai mult picioarele, poate că ai vrea să ştii că Egwene a apărut şi în visele mele. Mi-a spus că ieri Rand a obţinut o mare victorie la Cairhien.

– Mi-oi fi arătând eu picioarele, dar nu-mi arăt... zise Elayne repede, cu faţa plină de pete roşii. Zici că ai visat-o şi tu?

Nu le luă mult timp ca să spună fiecare ce aflase, deşi Elayne continuă să muşte; Nynaeve avusese tot dreptul să ţipe la Egwene, iar Elayne probabil că visase că se fâţâia prin faţa lui Rand în costumul ei cu paiete, dacă nu chiar mai mult. Era mai cinstit să spună lucrurilor pe nume. Chiar şi aşa, cele două se lămuriră curând că Egwene le spusese aceleaşi lucruri, ceea ce lăsa foarte puţin loc dubiilor.

– Repeta că a fost acolo, dar eu am crezut că aşa e visul, mormăi Nynaeve.

Egwene le repetase de nenumărate ori că aşa ceva era posibil – să stea de vorbă cu cineva în visele ei –, dar niciodată nu afirmase că îi stă în putere şi ei să facă asta.

– De ce să cred? Mi-a spus că recunoscuse o lance seanchană pe care Rand o poartă cu el de ceva timp. Ceea ce mi se pare absurd.

– Desigur, zise Elayne şi ridică iritată o sprânceană. La fel de absurd cum a fost găsită Cerandin, cu *s'redi'i* ei. *Trebuie* să mai fie şi alţi refugiaţi seanchani. Lăncile sunt lucrurile cele mai neînsemnate pe care le-au lăsat în urmă.

Oare de ce Elayne nu putea spune nimic fără s-o înţepe cu ceva?

– Văd că tu ai crezut *tot* ce ţi-a spus, replică Nynaeve.

Elayne îşi aruncă părul împletit pe un umăr, apoi ridică din nou capul, dispreţuitoare.

– Sper din toată inima că Rand n-a păţit nimic.

Nynaeve pufni; Egwene spusese că Rand va avea nevoie de mai multe zile ca să se pună din nou pe picioare, deşi fusese *Tămăduit*.

– Nimeni nu l-a învăţat că nu trebuie să se oştenească prea mult, spuse Elayne. Nu ştie că Puterea îl poate ucide dacă se foloseşte prea mult de ea sau dacă ţese când e prea obosit? Acelaşi lucru e valabil atât pentru el, cât şi pentru noi.

Aşadar, voia să schimbe subiectul.

– Poate că nu ştie, dat fiind că nu există un Turn Alb pentru bărbaţi, zise Nynaeve mieros, cuvintele ei ducând-o cu gândul la altceva. Chiar crezi că a fost Sammael?

Elayne dădu să spună ceva, o privi pieziş, apoi oftă.

– Pentru noi nu mai contează. Acum ar trebui să ne gândim cum să folosim inelul din nou. Nu numai pentru întâlnirile cu Egwene. Avem atâtea de învăţat. Cu cât învăţ mai multe, cu atât îmi dau seama că nu le ştiu pe toate.

– Nu, făcu Nynaeve fără să se aştepte ca fata să scoată inelul ter'angreal pe loc, dar făcu instinctiv un pas spre soba de cărămidă. Gata cu călătoriile de plăcere în Tel'aran'rhiod, pentru amândouă. Le facem doar ca să ne întâlnim cu ea.

Elayne continuă, în aparenţă fără să o bage în seamă, de parcă Nynaeve ar fi vorbit singură:

– Nu că ar fi nevoie să conducem Puterea. Aşa n-avem cum să ne dăm de gol.

Nu se uită la Nynaeve, deși vocea ei suna ușor caustic. De fapt, ea insista să folosească Puterea, cu foarte mare grijă însă. În opinia lui Nynaeve, Elayne, cu siguranță făcea asta pe ascuns.

– Pun rămășag că, dacă una dintre noi ar vizita Inima Stâncii la noapte, Egwene ar fi acolo, spuse Elayne. Gândește-te, dacă *am* putea vorbi cu ea în visele *ei*, n-ar mai trebui să ne facem griji că dăm de Moghedien în Tel'aran'rhiod.

– Tu chiar crezi că-i ușor de învățat, constată Nynaeve sec. Dacă ar fi așa de ușor, de ce nu ne-a învățat deja? De ce n-a făcut-o înaintea noastră?

Dar Nynaeve nu era foarte convinsă. *Ea* își făcea griji din pricina lui Moghedien. Elayne știa că femeia e periculoasă, dar era ca și cum ai ști că vipera e periculoasă; Elayne știa, Nynaeve însă fusese mușcată de ea. A comunica fără să intri în Lumea Viselor era extrem de important, ca să nu mai pună la socoteală că așa o evitau pe Moghedien. Oricum, Elayne tot nu-i acorda nici o atenție.

– Mă întreb de ce insista atât de mult să nu spunem nimănui. Nu are sens, zise tânăra, mușcându-și buza de jos. Mai e un motiv pentru care ar trebui să vorbim cu ea cât mai curând. La momentul acela, nu mi-a părut important, dar, ultima oară când mi-a vorbit, a dispărut fără să termine ce avea de spus. Acum, mi-aduc aminte că, înainte de a dispărea, a părut brusc surprinsă și speriată.

Nynaeve răsuflă adânc și își apăsă stomacul cu ambele mâini într-o încercare zadarnică de a-și potoli emoția. Reuși totuși să întrebe calm:

– Moghedien?

– Lumină sfântă, dar ce gânduri vesele ai! Nu. Cred că am știi deja dacă Moghedien ar putea pătrunde în visele noastre, zise Elayne înfiorându-se ușor, având idee cât de periculoasă era Moghedien. Oricum, nu era chiar privirea aceea. Era speriată, dar nu chiar atât de tare.

– Atunci poate că nu e în nici un fel de pericol. Poate...

Lăsându-și cu greu mâinile pe lângă corp, Nynaeve strânse din buze, furioasă. Doar că acum nu știa pe cine e furioasă. Faptul că ascunsese inelul, apelând la el numai pentru întâlnirile

cu Egwene, fusese o idee bună. Fusese. Orice călătorie în Lumea Viselor însemna să dea de Moghedien, de aceea a se feri de ea era o idee și mai bună. Știa deja că nu se poate pune cu ea. Gândul acesta o rodea, mai rău de fiecare dată când îl avea, dar era adevărul gol-goluț.

Acum însă poate că Egwene avea nevoie de ajutor. Poate. Dacă era atât de prudentă în privința lui Moghedien nu însemna că nu lua această posibilitate în calcul. Și se prea putea ca unul dintre Rătăciți să fie pe urmele lui Rand la fel cum Moghedien se afla pe urmele ei și ale lui Elayne. Ce-i spusese Egwene, atât despre Cairhien, cât și despre munți, aducea a provocare. Nu că ea însăși ar fi avut o soluție la așa ceva. Egwene însă...

Uneori, lui Nynaeve i se părea că uitase de ce plecase din Ținutul celor Două Râuri. Ca să-i apere pe tinerii din satul ei care fuseseră prinși în mrejele Aes Sedai. Nu cu mult mai tineri decât ea – doar cu câțiva ani –, dar diferența părea mai mare când erai Meștereasa satului. Sigur, Soborul Femeilor din Emond's Field alesese o altă Meștereasă, dar asta nu însemna că satul, cu toți cei care trăiau acolo, nu era tot al ei. În adâncul inimii ei, asta nu însemna că nu mai era Meștereasa. Într-un fel, intenția de a-i apăra pe Rand, Egwene, Mat și Perrin de Aes Sedai se transformase în intenția de a-i ajuta să supraviețuiască și, în cele din urmă, fără ca ea să își dea seama când și în ce fel, chiar și acea intenție se subordonase altor nevoi. Intrarea în Turnul Alb ca să învețe mai bine cum să o tragă în jos pe Moiraine devenise o dorință fierbinte de a învăța cum să Tămăduiască. Chiar și ura ei față de felul în care Aes Sedai se amestecau în viața oamenilor coexista acum cu dorința de deveni și ea Aes Sedai. Nu că ar fi vrut neapărat, dar acesta era singurul mod de a învăța ce voia ea să învețe. Totul se complicase la fel de mult ca acele păienjenișuri țesute de Aes Sedai, în care era prinsă și ea, fără să știe cum să scape. „Sunt tot cine am fost mereu. Am să-i ajut, cât pot eu de mult."

– La noapte, voi folosi inelul, zise ea cu voce tare.

Așezându-se pe pat, începu să-și pună ciorapii. Lâna groasă nu se potrivea deloc pe căldura asta, dar cel puțin o parte

din ea va fi acoperită cum se cuvine. Ciorapi groși și pantofi pe măsură. Birgitte purta papuci de brocart și ciorapi de mătase foarte subțiri, fără îndoială, mai răcoroși. Își alungă gândul din minte.

– Doar ca să văd dacă Egwene este în Inima Stâncii. Dacă nu este, mă întorc și nu vom mai folosi inelul până la întâlnirea stabilită deja.

Elayne o privi lung, fără să clipească, ceea ce o făcu pe Nynaeve să-și tragă ciorapii și mai în silă. Tânăra nu scoase o vorbă, dar privirea ei inexpresivă dădea de înțeles că Nynaeve s-ar putea să mintă. Cel puțin așa o interpreta Nynaeve. Nu o ajuta cu nimic că acest gând zburase undeva, la limita conștienței, că putea foarte ușor să se asigure că inelul nu-i atinge pielea înainte de a adormi; nu avea nici un motiv real ca să creadă că Egwene o va aștepta la noapte în Inima Stâncii. Nu se gândise nici o clipă la asta – gândul îi venise nechemat –, dar fusese acolo și îi îngreuna întâlnirea cu Egwene. Oare se temea de Moghedien? Încerca să pună răul în față, chiar dacă nu voia să recunoască.

„Voi face ce trebuie să fac." Își impuse să nu mai țină cont de presimțiri. După ce își aranjă ciorapii, își puse repede rochia albastră, nerăbdătoare să iasă în căldura de afară, doar ca să scape de ochii lui Elayne.

Elayne tocmai o ajutase să își încheie șirurile de nasturi din spate – bombănind că pe *ea* nu o ajută nimeni, de parcă ar fi avut nevoie de cineva ca să își pună pantalonii – când ușa căruței se deschise lăsând să intre un val de aer fierbinte. Luată pe nepregătite, Nynaeve sări cât colo și își acoperi sânii cu ambele mâini. Când văzu că nu era Valan Luca, ci Birgitte, se prefăcu, fără prea mult succes, că își aranjează decolteul.

Netezindu-și rochia de mătase, de un albastru strălucitor, femeia mai înaltă își trase părul împletit, negru și des peste umărul gol, cu un zâmbet larg, mulțumită de sine.

– Dacă vrei să atragi atenția, nu o face ostentativ. Răsuflă adânc, zise Birgitte, arătându-i cum să facă și apoi râzând de privirea încruntată a lui Nynaeve.

Nynaeve se sili să rămână calmă. Deși nu știa de ce. Nu își imagina că s-ar putea simți vinovată pentru ce se întâmplase. Gaidal Cain se bucura probabil să scape de femeia aia. Iar Birgitte era liberă să își poarte părul cum voia ea. Nu că asta s-ar fi legat de ceva.

– Am cunoscut pe cineva exact ca tine, în Ținutul celor Două Râuri, *Maerion*. Calle îi știa pe toți paznicii negustorilor după numele mic și mai mult ca sigur nu avea secrete față de ei.

Zâmbetul lui Birgitte se aspri.

– Și eu am cunoscut o femeie exact ca tine, cândva. Și Mathena îi privea pe bărbați de sus. Din cauza ei un ins a fost executat fiindcă dăduse peste ea în timp ce înota goală în râu. Un singur bărbat a reușit să-i fure un sărut, Zheres, moment în care se pare că a descoperit ce înseamnă bărbații. Atât de tare i s-au aprins călcâiele după el, încât Zheres a trebuit să se refugieze pe un munte ca să scape de ea. Fii atentă la primul bărbat care te sărută. Mai devreme sau mai târziu, tot va veni unul.

Cu pumnii încleștați, Nynaeve făcu un pas spre ea. Sau doar încercă. Elayne apăruse între ele, cu mâinile ridicate.

– Opriți-vă imediat, zise ea, privindu-le pe rând cu o trufie egală. Lini spunea mereu: „Așteptarea face din bărbați urși într-un hambar, și din femei, pisici într-un sac". Nu vă mai împungeți! Să știți că nu mai tolerez așa ceva!

Spre surprinderea lui Nynaeve, Birgitte se înroși și mormăi o scuză. Către Elayne, desigur, dar scuza în sine era surpriza. Birgitte hotărâse să stea aproape de Elayne – ea nu avea nevoie să se ascundă –, dar, după trei zile, căldura se pare că o afecta la fel de mult ca pe Elayne. Nynaeve îi adresă Domniței-Moștenitoare cea mai rece privire de care era în stare. Reușise să își păstreze calmul în timp ce așteptau înghesuite acolo – ea, cel puțin – pentru Elayne însă era prea mult.

– Spune-mi, ai vreun motiv să dai buzna aici sau pur și simplu ai uitat să bați la ușă? întrebă Elayne pe același ton glacial.

Nynaeve dădu să spună ceva despre pisici – știa și ea ceva despre ele –, Birgitte însă o i-o luă înainte, mai repezit.

– Thom și Juilin s-au întors din oraș.

– S-au întors! exclamă Nynaeve, făcând-o pe Birgitte să se uite la ea înainte de a se întoarce spre Elayne.

– Nu tu i-ai trimis?

– Nu, răspunse Elayne mânioasă.

Ieși repede pe ușă, urmată imediat de Birgitte, înainte ca Nynaeve să scoată vreun cuvânt. Neavând încotro, plecă și ea, bombănind. Elayne ar face mai bine să nu creadă că ea e cea care dă ordine. Nynaeve încă nu o iertase că le dezvăluise atâtea lucruri celor doi.

Căldura uscată părea și mai insuportabilă afară, de parcă soarele ar fi stat pe zidul din jurul menajeriei. Simți broboanele de sudoare pe frunte înainte de a păși pe ultima treaptă, dar de data aceasta nu făcu nici o grimasă.

Cei doi bărbați ședeau pe scăunelele cu trei picioare de lângă foc, cu părul vâlvoi și hainele murdare, de parcă s-ar fi tăvălit prin praf. Un fir de sânge se scurgea de sub o bucată de pânză pe care Thom o apăsa pe cap, peste o pată de sânge uscat care îi acoperea obrazul și mustața lungă, albă. Juilin avea sub un ochi o umflătură vânătă, mare cât un ou de găină, și își ținea toiagul gros de un deget, din lemn dungat, deschis la culoare, într-o mână bandajată, pătată de sânge. Pălăria aceea caraghioasă, conică, roșie, trasă pe ceafă, părea să fi fost călcată în picioare.

După zgomotele care se auzeau, rândașii se apucaseră să curețe cuștile, Cerandin sigur era alături de *s'redități* ei – nici unul dintre bărbați nu s-ar fi apropiat de ei –, în rest era prea puțină mișcare în jurul căruțelor. Petra își fuma pipa cu coada lungă în timp ce o ajuta pe Clarine să prepare micul dejun. Doi dintre frații Chavana priveau atent un fel de aparat împreună cu Muelin, contorsionistul, în vreme ce ceilalți stăteau de vorbă cu două dintre cele șase acrobate pe care Luca le luase din trupa Silliei Cerano. Tinerele susțineau că sunt surori, Murasaka după nume, cu toate că erau mai diferite ca înfățișare și culoare decât frații Chavana. Una dintre ele, care sporovăia cu Brugh și Taeric, îmbrăcată într-o robă de mătase viu colorată, avea ochii albaștri și părul aproape alb, pe

când cealaltă avea pielea aproape la fel de închisă ca ochii. Toți ceilalți erau îmbrăcați pentru primul spectacol al zilei, bărbații goi până la brâu, în pantaloni pestriți, Muelin în pantaloni roșii, foarte subțiri, și o vestă strâmtă, de aceeași nuanță, Clarine într-o rochie cu gulerul înalt și presărată cu paiete.

Thom și Juilin atraseră câteva priviri, dar, din fericire, nimeni nu găsi de cuviință să îi întrebe de sănătate. Poate fiindcă arătau atât de abătuți, cu umerii lăsați, cu ochii în pământ. Știau, fără îndoială, ce îi aștepta, o papară soră cu moartea. Ceea ce Nynaeve intenționa să le dea.

Pe de altă parte, Elayne rămase cu gura căscată la vederea lor. O clipă mai târziu, se repezi și îngenunche lângă Thom, făcând uitată furia de adineauri.

– Ce s-a întâmplat? Vai, Thom, ce-ai pățit la cap. Te doare rău? Nu pot să te ajut cu nimic. Nynaeve o să te ducă înăuntru ca să te panseze. Thom, ești prea bătrân ca să te mai bagi în chestii din astea.

Indignat, Thom se feri de ea încercând să-și țină compresa în loc.

– Lasă-mă, copilă. Am pățit și mai rău de-atât, când cădeam din pat. Mă lași odată?

Nynaeve nu avea de gând să încerce să-l Tămăduiască, deși era îndeajuns de furioasă. Se proțăpi în fața lui Juilin, cu mâinile în șolduri, cu o privire care nu admitea nici o scuză și voia toate răspunsurile pe loc.

– Ce-ați gândit când ați tulit-o fără să-mi spuneți nimic? se porni ea și ca să-i arate lui Elayne că nu *ea* era șefa aici. Dacă v-ați fi ales cu beregata tăiată, în loc de un șoarece sub ochi, cum mai aflam ce vi s-a întâmplat? N-aveați nici un motiv să plecați. Absolut nici unul! Am avut eu grijă să găsesc o corabie.

Juilin o privi urât, trăgându-și pălăria pe frunte.

– Ai avut tu grijă? De aia ați ieșit la plimbare toate trei ca niște...? Juilin se întrerupse când Thom gemu tare și se clătină.

După ce bătrânul menestrel o liniști pe Elayne asigurând-o că fusese doar un junghi și că era bun de bal – și îi aruncă o pri-

vire plină de înțeles lui Juilin pe care spera ca femeile să nu o observe –, Nynaeve își întoarse ochii spre tairenul măsliniu, ca să afle de ce credea el că ieșiseră ele la plimbare ca niște...

– Am făcut bine că am plecat, îi spuse el cu o voce încordată. Samara e ca un banc de știuci în jurul unei bucăți de carne însângerată. Străzile sunt pline de oameni care vânează Iscoade și pe cei care nu sunt dispuși să-l considere pe Profet drept singura voce adevărată a Dragonului Renăscut.

– A pornit cu vreo trei ore în urmă, lângă râu, interveni Thom, lăsând-o cu un oftat pe Elayne să îi șteargă fața cu o bucată de pânză înmuiată în apă.

Părea că nu îi bagă în seamă bombănelile, ceea ce era un efort din partea lui, Nynaeve auzind clar cuvintele „bătrân nebun" și „ai nevoie de cineva care să se îngrijească de tine înainte de a muri ca un prost" printre altele, pe un ton pe cât de exasperat, pe atât de afectuos.

– Cum a început, nu știu. Am auzit cum lumea dădea vina pe Aes Sedai, pe Mantiile Albe, pe troloci, mai puțin pe seanchani, dar, dacă le-ar fi știut numele, ar fi dat vina și pe ei, continuă Thom, tresărind când Elayne apăsă mai tare. În ultima oră, n-am aflat prea multe, am ținut prea mult ca să scăpăm de acolo.

– Arde ceva, spuse Birgitte.

Petra și soția lui se uitară îngrijorați în direcția arătată de ea. Deasupra orașului se înălțau două dâre de fum. Juilin se ridică și o privi pe Nynaeve în ochi, scrutător.

– E cazul să plecăm. Mă îndoiesc că Moghedien va avea destul timp ca să ne găsească; oamenii aleargă unde văd cu ochii. Peste două ore, nu vor fi doar două incendii, vor fi cincizeci. N-are rost să rămânem aici și să ne facă lumea una cu pământul. Se vor năpusti asupra menajeriilor după ce vor distruge tot ce e de distrus în oraș.

– Nu mai rosti numele ăla, spuse Nynaeve scurt, încruntându-se spre Elayne, care însă nu observă nimic.

Confesiunile făcute bărbaților erau întotdeauna o mare greșeală. Necazul era că Juilin avea dreptate, dar și să recunoști imediat acest lucru era o greșeală.

– Mă voi gândi la propunerea ta, Juilin. N-aș vrea să fug de-aici fără nici un motiv, ca pe urmă să aflu că a sosit o corabie chiar după ce-am plecat noi.

Juilin se uită la ea de parcă femeia ar fi înnebunit, iar Thom clătină din cap, chiar dacă Elayne îl ținea bine ca să-i șteargă rana. O siluetă care își făcea drum printre căruțe o făcu pe Nyneve să se lumineze la față.

– Poate că a și sosit.

Peticul vopsit și fața plină de cicatrice ale lui Uno, smocul de păr din vârful capului și sabia prinsă de spate îi făcură pe Petra și pe frații Chavana să încline din cap, iar pe Muelin să se înfioreze. Și el vizitase orașul, seară de seară, dar nu venise cu nici o știre mai acătării. Prezența lui Uno însemna că intervenise ceva.

Ca de obicei Uno rânji spre Birgitte de îndată ce o văzu și își dădu peste cap singurul lui ochi, ostentativ, spre pieptul ei bogat, și tot ca de obicei femeia îi rânji și ea și îl măsură alene cu privirea. De data aceasta însă Nynaeve nu le mai condamnă purtarea.

– A sosit vreo corabie?

Rânjetul lui Uno dispăru încet.

– A sosit o afuri... o corabie, răspunse el mohorât. Vă pot duce la ea fără să pățiți nimic.

– Știm despre revoltele de stradă. Cincisprezece shienerani ne pot duce acolo fără probleme, nu?

– Deci știți despre revolte, mormăi el, privindu-i pe Thom și Juilin. Știți și că afuri... că oamenii lui Masema se bat cu Mantiile Albe pe stradă? Știți și că afuri... că Masema a poruncit oamenilor lui să treacă Amadicia prin foc și sabie? Mii de oameni au trecut deja afuri... râul.

– Așa o fi, dar sper ca tu să faci tot ce-ai spus că vei face, replică Nynaeve cu hotărâre în glas. Ai promis să mi te *supui*, dacă n-ai uitat cumva.

Accentuă ușor cuvântul, aruncându-i lui Elayne o privire plină de înțeles. Prefăcându-se că nu vede, Elayne se ridică în picioare, cu pânza pătată de sânge în mână și își îndreptă atenția spre Uno.

– Mi s-a spus mereu că shienaranii sunt printre cei mai curajoși oșteni din lume, spuse ea cu o voce ca o lamă de brici, devenind brusc numai mătase regală și miere. Am auzit multe istorii despre curajul shienaranilor pe când eram mică (acum puse o mână pe umărul lui Thom, dar rămase cu ochii pe Uno). Încă mi le mai aduc aminte. Sper că mi le voi aduce aminte mereu.

Birgitte se apropie și începu să maseze ceafa lui Uno, privindu-l drept în ochi. Ochiul acela fioros vopsit pe peticul de piele nu părea să o deranjeze câtuși de puțin.

– Trei mii de ani în paza Manei Pustiitoare, zise ea ușor.

Ușor. Trecuseră două zile de când îi vorbise lui Nyaneve la fel!

– Trei mii de ani, fără să faci un pas înapoi, chiar dacă ai fi fost plătit cu tot aurul din lume. Chiar dacă aici nu e Enkara sau Pasul Soralle, știu sigur ce vei face.

– Ce-ai făcut? Ai citit toate afurisitele alea de istorii ale afurisitelor de Ținuturi de la Hotar? strigă Uno răgușit și imediat tresări, privind spre Nynaeve.

Fusese nevoită să-i spună să nu mai vorbească urât. Lui Uno nu-i convenea, dar era singura modalitate de a-l face să se controleze, iar Birgitte nu ar fi trebuit să se încrunte la ea.

– Poți vorbi cu ei? întrebă Uno arătând spre Thom și Juilin. Sunt niște afuri... proști că încearcă asta.

Juilin ridică disperat mâinile, iar Thom izbucni în râs.

– Ai văzut tu o femeie care să asculte glasul rațiunii dacă n-are chef de așa ceva? replică menestrelul.

Thom gemu când Elayne îi smulse compresa și începu să-i șteargă scalpul cu poate mai multă vigoare decât era nevoie. Uno clătină din cap.

– Mda, dacă e să fiu dus de nas, voi fi dus de nas. Dar ascultați aici. Oamenii lui Masema au găsit corabia – *Șarpele-de-Apă* parcă-i spune – la nici o oră după ce a acostat, dar Mantiile Albe au pus mâna pe ea. De la asta a pornit bătaia. Vestea proastă e că Mantiile Albe încă mai sunt stăpâne pe docuri. Dar și mai rău e că Masema se prea poate să fi uitat de corabie – m-am dus să vorbesc cu el și nici n-a vrut să audă

de așa ceva; nu spune decât că vrea să spânzure Mantiile Albe și să facă în așa fel ca Amadicia să îngenuncheze în fața Seniorului Dragon, chiar dacă va fi nevoie să pârjolească tot ținutul –, dar nu s-a obosit să le spună asta tuturor oamenilor lui. S-au dus să lupte în apropierea râului și poate că se mai duc și acum. Prin oraș vă pot duce, dar, dacă încă se mai dau lupte în docuri, nu promit nimic. Și nici nu știu cum aș putea să vă urc pe o corabie care e în mâinile Mantiilor Albe.

Răsuflând adânc, Uno își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei brăzdate de cicatrice. Efortul unui asemenea discurs, fără să afurisească măcar o dată, i se citea clar pe față.

Nynaeve poate că i-ar fi trecut cu vederea limbajul în momentul acela, dacă nu ar fi rămas fără cuvinte. Nu putea fi decât o coincidență. Lumină sfântă, „Am spus că fac orice pentru o corabie, dar nu și asta. Nu și asta!" Nu își dădea seama de ce Elayne și Birgitte o priveau atât de inexpresiv. Cele două știau tot ce știa și ea, dar nici una nu se gândise la posibilitatea asta. Cei trei bărbați schimbară priviri încruntate, conștienți că se întâmplă ceva, dar fără să aibă habar ce anume, motiv pentru care erau recunoscători Luminii. Era mult mai bine când nu știau totul.

Nu putea fi decât o coincidență. Într-un fel, Nynaeve era mai mult decât fericită să vadă un alt bărbat care își făcea drum printre căruțe; un motiv ca să își desprindă ochii de pe Elayne și Birgitte. Într-alt fel, la vederea lui Galad simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

Purta haine complet cafenii și o pălărie de catifea, plată, în locul mantiei albe și a platoșei strălucitoare, dar sabia era la locul ei, prinsă de șold. Nu mai fusese aici, drept care uimirea i se citea pe chip. Fără să vrea, Muelin făcu un pas spre el, iar cele două acrobate zvelte se aplecară înainte, cu gura deschisă. Frații Chavana fuseseră uitați și acum le priveau încruntați. Până și Clarine își netezi rochia, făcându-l pe Petra să-și scoată pipa din gură și să-i spună ceva. Apoi se duse la el, râzând, și își lăsă bărbia în pieptul dolofan. Ochii ei însă tot la Galad îi erau, peste capul soțului ei.

În clipa aceea, Nynaeve nu avea cum să fie impresionată de o față frumoasă; respirația îi era aproape la fel de calmă.

– Tu ai fost, zise ea înainte ca Galad să ajungă în fața ei. Tu ai pus mâna pe *Șarpele-de-Apă*. De ce?

– *Șarpele Râului*, o corectă el, privind-o nedumerit. Doar tu mi-ai cerut să-ți asigur plecarea.

– Dar nu ți-am cerut să pornești o revoltă!

– O revoltă? interveni Elayne. Un război. O invazie. Și numai din cauza acestei corăbii.

Galad răspunse calm.

– Surioară, i-am dat lui Nynaeve cuvântul meu. Datoria mea de căpătâi este să-ți asigur drumul spre Caemlyn. Și a lui Nynaeve. Mai curând sau mai târziu, Copiii Luminii tot s-ar fi luptat cu Profetul ăla.

– Nu puteai să ne anunți pur și simplu că a sosit corabia? întrebă Nynaeve cu un aer obosit.

Bărbații și cuvântul lor. Uneori, se purtau admirabil, dar ar fi trebuit să fie cu luare-aminte când Elayne spusese că Galad face ce crede de cuviință, chiar dacă în detrimentul altuia.

– Nu știu de ce avea nevoie Profetul de ea, dar mă îndoiesc că o voia pentru voi, ca să puteți pleca de aici, spuse Galad, făcând-o pe Nynaeve să tresară. În plus, i-am plătit căpitanului cursa în timp ce-și descărca marfa. O oră mai târziu, unul dintre cei doi oameni pe care i-am lăsat acolo ca să fiu sigur că nu pleacă fără voi a venit să-mi spună că celălalt era mort și că Profetul ocupase corabia. Nu înțeleg de ce ești atât de impacientată. Ai vrut o corabie, ai avut nevoie de o corabie și ți-am făcut rost de una.

Galad se încruntă și arătă spre Thom și Juilin.

– Ce-i cu ăștia? De ce se tot uită unul la altul?

– Femeile, făcu Juilin și se trezi cu o palmă peste ceafă de la Birgitte.

Juilin îi aruncă femeii o privire cruntă.

– Mușchii-de-cal mușcă rău, spuse ea zâmbind larg, iar Juilin își puse pălăria pe cap plin de nedumerire.

– Ori stăm aici toată ziua și tăiem firul în patru, ori mergem la corabie, spuse Thom sec. Cursa a fost plătită, deci nu mai putem lua banii înapoi.

Nynaeve tresări din nou. Oricum ar fi spus-o Thom, ea știa prea bine la ce se referă.

– S-ar putea să n-ajungem prea ușor la râu, zise Galad. M-am îmbrăcat așa fiindcă, pe moment, Copiii Luminii nu sunt prea iubiți în Samara, dar bandele pot ataca pe oricine.

Îl privi pe Thom cu neîncredere, părul lui alb și mustățile lungi, albe nu-i dădeau prea mari speranțe, mai puțin Juilin – chiar așa răvășit cum era acum tairenul arăta ca unul care poate sparge piatra –, apoi se întoarse spre Uno.

– Unde ți-e prietenul? Încă o sabie ne-ar fi de folos până ajungem la oamenii mei.

Uno zâmbi fioros. Între ei era aceeași antipatie ca la prima lor întâlnire.

– E prin preajmă. Și poate mai vin vreo doi. Mergem cu ei până la corabie, dacă Mantiile Albe reușesc să rămână pe ea până atunci. Sau dacă nu reușesc.

Elayne dădu să spună ceva, dar Nynaeve i-o luă înainte.

– Încetați odată!

Elayne ar fi apelat din nou la tonul ei mieros, care poate ar fi avut efectul scontat. Ea însă voia să-și verse năduful pe cineva, pe oricine.

– E musai să ne mișcăm repede.

Ar fi trebuit să se gândească bine, când pusese doi nebuni să facă același lucru, ce se putea întâmpla dacă îl făceau în același timp?

– Uno, adună-ți oamenii, cât mai rapid cu putință.

Uno încercă să-i spună lui Nynaeve că aceștia așteptau deja de partea cealaltă a menajeriei, dar femeia continuă să dea ordine. Niște nebuni, *amândoi*. Ca *toți* bărbații.

– Galad, tu...

– Plecarea!

Strigătul lui Luca o întrerupse cu brutalitate, bărbatul apropiindu-se printre căruțe, șontâc-șontâc, cu o vânătaie pe

față. Pelerina lui stacojie era murdară și ruptă. Se pare că Thom și Juilin nu erau singurii care fuseseră în oraș.

– Brugh, spune-le rândașilor să pună caii la căruțe! Trebuie să abandonăm cortul, vreau să plecăm în mai puțin de o oră, zise Luca făcând o grimasă. Andaya, Kuan, chemați-vă surorile! Treziți-i pe toți și, celor care nu s-au spălat încă, spuneți-le să se îmbrace așa sau să meargă în pielea goală! Hai, dați-i bătaie dacă nu vreți să vă încolonați în spatele Profetului și să plecați în marș spre Amadicia! Chin Akima și-a pierdut deja capul, împreună cu jumătate din artiștii lui, iar Sillia Cerano și o duzină dintre artiștii ei au fost biciuiți fiindcă s-au mișcat prea încet! Mișcați-vă!

Acum deja toată lumea, mai puțin cei din jurul căruței lui Nynaeve, se pusese în mișcare. Luca își încetini mersul, privindu-l precaut pe Galad. Ca și pe Uno, deși îl mai văzuse pe insul cu un singur ochi de două ori până acum.

– Nana, vreau să vorbesc cu tine, spuse el calm. Între patru ochi.

– Noi nu mergem cu tine, jupâne Luca, îi zise ea.

– Între patru ochi, repetă Luca și o apucă de mână, trăgând-o după el.

Nynaeve se uită în urmă ca să le spună celorlalți să nu se bage și descoperi că nici nu era nevoie. Elayne și Birgitte se grăbeau spre peretele cortului care acoperea menajeria și, în afară de câteva priviri aruncate ei și lui Luca, discuția capta toată atenția celor patru bărbați. Pufni tare. Ce mai bărbați, să stea cu mâinile în sân când o femeie era tratată cu atâta grosolănie. Eliberându-și brațul, păși alături de Luca, foșnetul rochiei de mătase accentuându-i starea de nemulțumire.

– Bănuiesc că vrei banii, dacă tot ai aflat că plecăm. N-ai grijă, ai să-i primești. O sută de mărci în aur. Deși s-ar cuveni să mai scazi ceva pentru căruța și caii pe care ți-i lăsăm. Și pentru banii pe care i-ai câștigat de pe urma noastră. Nu poți să spui că n-am făcut să-ți crească numărul de spectatori. Morelin și Juilin cu mersul pe frânghie, eu cu săgețile, Thom cu...

– Chiar crezi că vreau aurul, femeie? întrebă el răstit. Dacă l-aș fi vrut, ți l-aș fi cerut în ziua în care am traversat râul! Ți l-am cerut? Te-ai gândit vreodată de ce nu ți l-am cerut?

Fără să vrea, Nynaeve făcu un pas înapoi, încrucișându-și mâinile sub sâni, încruntată. Și imediat regretă gestul; poziția aceea îi scotea și mai mult în evidență ceea ce expusese până atunci. Încăpățânarea o făcu să rămână așa – nu voia ca el să creadă că se fâstâcise, mai ales că acesta era adevărul –, dar, surprinzător, ochii bărbatului nu se dezlipiră de ochii ei. Poate că era bolnav. Niciodată nu evitase să-i privească sânii și dacă pe Valan Luca nu-l interesau nici sânii, nici aurul ei...

– Dacă nu vrei să discutăm despre aur, despre ce vrei să discutăm?

– Tot drumul de la oraș încoace m-am gândit că vei pleca, zise el rar, apropiindu-se.

Nynaeve refuză să se dea înapoi chiar și atunci când Luca se opri foarte aproape de ea, fixând-o cu privirea. Cel puțin se uita tot la fața ei.

– Nu știu de ce fugi, Nana. Uneori, aproape că-mi vine să cred povestea pe care mi-ai spus-o. Morelin sigur că se poartă ca o nobilă, ca să nu spun mai mult. Tu însă n-ai fost niciodată servitoarea unei nobile. În ultimele zile, aproape că m-am așteptat să vă văd cum vă tăvăliți prin iarbă, trăgându-vă de păr. Poate și împreună cu Maerion.

Luca trebuie să-i fi văzut ceva pe față, fiindcă își drese glasul și continuă repede:

– Adevărul e că pot găsi pe altcineva spre care să tragă Maerion cu arcul. Tu ții atât de convingător, toată lumea crede că nu mai poți de frică, dar...

Luca își drese din nou glasul, chiar mai repede, și făcu un pas înapoi.

– De fapt, ideea e că vreau să rămâi. Lumea e largă, o mie de orașe așteaptă un spectacol ca al meu și, indiferent cine e pe urmele tale, nu te va găsi niciodată dacă rămâi cu mine. Câțiva dintre oamenii lui Akima și câțiva de-ai Silliei care nu au fost duși peste râu... vin și ei cu mine. Spectacolul lui Valan Luca va fi cel mai frumos din lume.

– Să rămân cu tine? De ce? Ți-am spus de la bun început că noi nu vrem decât să ajungem în Ghealdan, nu s-a schimbat nimic.

– De ce? Păi, ca să-mi faci copii, de aia, replică Luca luându-i mâinile într-ale lui. Nana, ochii tăi îmi beau sufletul, buzele tale îmi ard inima, umerii tăi îmi fac pulsul s-o ia razna...

– Vrei să te însori cu mine? întrebă ea repede, nevenindu-i să creadă.

– Să mă însor? făcu Luca și clipi de mai multe ori. Păi... păi... da. Da, sigur.

Vocea lui se întări din nou și Luca îi lipi degetele de buzele lui.

– Ne vom căsători în primul oraș în care se poate așa ceva. N-am mai cerut pe nimeni în căsătorie.

– Te cred, zise ea cu glas pierit, trăgând tare de mâini ca să și le elibereze. Mă onorează cererea ta, jupâne Luca, dar...

– Valan, Nana. Valan.

– Dar mă văd nevoită s-o refuz. Sunt făgăduită altcuiva.

Era, într-un fel. Pentru Lan Mandragoran, inelul cu sigiliu era poate doar un dar, ea însă îl vedea altfel.

– Și n-am de gând să rămân.

– Ar trebui să te leg și să te iau cu mine, replică el, maiestuozitatea cu care își înfoie pelerina fiind subminată de faptul că era ruptă și plină de praf. Cu timpul sigur ai să-l uiți.

– Încearcă numai și Uno te va face să regreți că nu te-ai lăsat tăiat în felii.

Replica ei nu-l descurajă aproape deloc pe amorez. Nynaeve îl împunse cu degetul în piept.

– Nu mă cunoști, Valan Luca. Nu știi nimic despre mine. Dușmanii mei, cei pe care îi iei în râs, te-ar face să-ți scoți pielea de pe tine și să țopăi numai în oase, și te asigur eu că ai fi recunoscător dacă ți-ar face numai atât. Prin urmare, nu rămân aici și n-am timp să-ți ascult prostiile. Nu, nu mai vreau să aud nimic! Hotărârea e luată, nu-ți mai răci gura de pomană.

Luca oftă din toți rărunchii.

– Ești singura femeie pentru mine, Nana. Alții să-și aleagă lingușitoarele cu oftaturile lor sfioase. Cel care se apropie de tine ar trebui să știe că trebuie să treacă prin foc și să îmblânzească o leoaică doar cu mâinile goale. În fiecare zi o aventură și în fiecare noapte...

Zâmbetul lui mai că o făcu să-i ardă o palmă.

– Te voi găsi din nou, Nana, și atunci mă vei alege pe mine. Simt asta aici, continuă el bătându-se în piept, teatral, și își mai înfoie o dată pelerina. O simți și tu, draga mea Nana. În inima ta curată, sigur o simți.

Nynaeve nu știa dacă să clatine din cap sau să rămână cu gura căscată. Bărbații *chiar erau* nebuni de legat. *Toți.*

Luca insistă să o conducă înapoi la căruță, ținând-o de braț de parcă ar fi mers amândoi la un bal.

Mergând cu pași mari prin vacarmul creat de strigătele rândașilor care se repezeau să prindă caii la căruțe, de caii care nechezau, de urșii care mormăiau, de leoparzii care tușeau, Elayne descoperi că bombănelile ei nu fac deloc notă discordantă. Nynaeve nu avea nici un drept să spună că una-două își arată picioarele. O văzuse cum își îndreaptă spinarea la apropierea lui Valan Luca. Și cum respiră mai adânc. Ca și pentru Galad. Nu că i-ar fi *plăcut* să poarte pantaloni. *Erau* comozi, ce-i drept, și mai răcoroși decât o rochie. Înțelegea de ce Min prefera să poarte haine bărbătești. Într-un fel. Problema era că trebuia să treacă peste senzația că haina bărbătească e ca o rochie care de-abia îți acoperă șoldurile. Până acum reușise. Nu că ar fi vrut să știe și Nynaeve, cu limba ei de viperă. Femeia asta ar fi trebuit să-și dea seama că Galad nu se va gândi cât îl va costa să-și țină promisiunea. Și doar îi spusese de atâtea ori femeii ce fel de caracter are Galad. Unde mai pui că îl implicase și pe Profet! Unde-i fusese mintea lui Nynaeve?

– Ai spus ceva? întrebă Birgitte, care își trecuse poalele rochiei peste un braț ca să poată ține pasul cu ea, dezvelindu-și picioarele fără rușine, de la papucii de brocart albastru *până*

mai sus de genunchi, ciorapii de mătase subțiri neascunzând mai mult decât pantalonii.

Elayne se opri în loc.

– Ce crezi de felul în care sunt îmbrăcată?

– Îți dă libertate de mișcare, spuse cealaltă femeie, cu simț practic, iar Elayne o aprobă din cap. Sigur, e bine că n-ai fundul prea mare, altfel n-ar încăpea în...

Călcând furioasă, Elayne o luă înainte trăgându-și haina în jos de câteva ori. Nynaeve avea limba mai ascuțită decât Birgitte. Aceasta ar fi trebuit să facă un jurământ de supunere sau cel puțin să-i arate respectul cuvenit. Va trebui să își aducă aminte atunci când va trebui să îl lege pe Rand. Când Birgitte o ajunse din urmă, cu expresia aceea ursuză de parcă ar fi fost *supusă* unor chinuri insuportabile, rămaseră amândouă tăcute.

Îmbrăcată într-o rochie împodobită cu paiete verzi, seanchana cu părul deschis la culoare se folosea de o vergea ca să-l țină în frâu pe *s'reditul* imens care împungea cu capul căruța în care se afla cușca leului cu coama neagră. Un rândaș într-o vestă de piele ponosită trăgea de oiștea căruței spre locul în care se aflau caii, ca să-i înhame mai ușor. Leul se plimba de colo-colo, lovind gratiile cu coada și din când în când scoțând un sunet răgușit ce părea începutul unui răget.

– Cerandin, trebuie să vorbim, zise Elayne.

– Imediat, Morelin.

Atentă la animalul cu colți cenușii, felul ei de a vorbi repede, nedeslușit o făcea aproape neinteligibilă.

– Acum, Cerandin. N-avem timp.

Femeia însă opri *s'reditul* și se întoarse de-abia atunci când rândașul anunță că înhămase caii.

– Ce vrei, Morelin? întrebă ea nervoasă. Mai am multe de făcut. Și aș vrea să mă schimb; rochia asta nu-i făcută pentru drum.

Animalul aștepta răbdător în spatele ei. Elayne strânse ușor din buze.

– Noi plecăm, Cerandin.

– Da, știu. Revoltele. Asemenea lucruri n-ar trebui să se întâmple. Dacă Profetul ăsta chiar crede că ne poate face rău, va afla pe pielea lui ce pot face Mer și Sanit.

Cerandin se întoarse ca să scarpine cu vergeaua umărul zbârcit al lui Mer, iar Mer îi atinse umărul cu botul lui lung. „Trompă" îi spunea Cerandin.

– Unii preferă *loparii* sau *grolmii* pentru luptă, dar *s'rediții*, dacă sunt folosiți cum trebuie...

– Taci și ascultă, zise Elayne cu fermitate în glas.

Îi venea greu să-și păstreze demnitatea cu seanchana asta greoaie la minte și cu Birgitte care ședea cu brațele încrucișate. Era sigură că Birgitte de-abia aștepta să muște din nou.

– Nu mă refer la menajerie. Mă refer la mine, la Nana și la tine. Plecăm cu o corabie în dimineața asta. Peste câteva ore, Profetul nu va mai avea cum să ne ajungă.

Cerandin clătină din cap, încet.

– Puține corăbii pot duce *s'rediți*, Morelin. Chiar dacă ai găsit una care poate așa ceva, ce se va alege de ei? Ce se va alege de mine? Nu cred că pot câștiga de una singură la fel cât câștig la jupânul Luca, nici chiar dacă tu ai merge pe frânghie, Maerion ar trage cu arcul, iar Thom ar face jonglerii. Nu. Nu, e mai bine să rămân cu menajeria.

– *S'rediții* vor trebui lăsați aici, dar sunt sigură că jupânul Luca va avea grijă de ei. Nu vom prezenta nici un fel de spectacol, Cerandin. Nu mai e nevoie de așa ceva. Acolo unde merg eu sunt cele care ar vrea să afle mai multe lucruri despre...

Elayne deveni brusc conștientă de prezența unui rândaș, un ins deșirat cu un nas nefiresc de mare, care stătea prea aproape de ele.

– ... Despre locul din care ești. Mult mai multe decât ne-ai spus deja.

Nu, insul nu asculta. Rânjea. Când la sânii lui Birgitte, când la picioarele *ei*. Elayne îl privi insistent până când rânjetul obraznic i se prefăcu în grimasă și bărbatul se îndepărtă în grabă ca să își vadă de îndatoriri.

Cerandin clătina iar din cap.

– Să-i las pe Mer, Sanit și Nerin în grija unor oameni care se tem să se apropie de ei? Nu, Morelin. Rămânem cu jupânul Luca. Ceea ce trebuie să faci și tu. E mult mai bine. Ai uitat cum arătai când ai venit la noi? Nu trebuie să mai pățești așa ceva.

Trăgând adânc aer în piept, Elayne veni mai aproape de ea. Numai Birgitte era îndeajuns de aproape ca să audă ce spune, dar nu voia să riște cu nimic.

– Cerandin, numele meu adevărat este Elayne din Casa Trakand, Domnița-Moștenitoare a Andorului. Cândva, voi fi regina Andorului.

Judecând după purtarea femeii din prima zi, și mai mult după ceea ce le spusese despre seanchani, cuvintele ei ar fi trebuit să îi frângă rezistența. Cerandin însă o privi direct în ochi.

– Ai spus că ești mare nobilă încă din prima zi, dar... zise ea și își ținguie buzele, uitându-se la pantalonii lui Elayne. Ești foarte pricepută la mersul pe frânghie, Morelin. Cu mai mult exercițiu, s-ar putea ca, odată și-odată, să apari în fața împărătesei. Toți avem locul nostru, toți aparținem acelui loc.

Preț de o clipă, Elayne încercă în zadar să găsească o replică. Cerandin nu o credea!

– Am irosit destul timp, Cerandin.

Dădu să o apuce de braț, intenționând să o tragă după ea cu forța dacă era nevoie, dar Cerandin o prinse de mână și i-o răsuci brusc. Făcând ochii mari și icnind de durere, Elayne se ridică pe vârfuri, întrebându-se dacă încheietura îi va ceda înainte ca brațul să îi iasă din umăr. Birgitte nu făcu nici o mișcare, rămase cu brațele încrucișate, având neobrăzarea să ridice, întrebător, o sprânceană! Elayne scrâșni din dinți. Nu *va cere* ajutor.

– Dă-mi drumul, Cerandin, spuse ea pe un ton imperios, regretând că gâfâia din greu. Am spus să-mi dai drumul!

Cerandin îi dădu drumul, după câteva clipe, și făcu un pas înapoi, precaută.

– Îmi ești prietenă, Morelin, și așa vei rămâne. Ai putea deveni o mare doamnă, cândva. Te porți ca atare și, dacă reușești să atragi atenția unui nobil, acesta te-ar putea lua ca

asa. Uneori, *asele* devin soții. Lumina să te călăuzească, Morelin. Eu trebuie să-mi termina treaba.

Cerandin întinse vergeaua spre Mer, Mer își încolăci trompa în jurul ei și animalul uriaș se lăsă dus de femeie, călcând greoi.

– Cerandin! spuse Elayne tăios. Cerandin!

Femeia cu părul aproape alb nu privi înapoi. Elayne îi aruncă lui Birgitte o privire cruntă.

– Mulțumesc pentru ajutor! zise ea răgușit și se îndepărtă cu pași mari, fără să mai aștepte replica.

Birgitte o ajunse din urmă și merse pe lângă ea.

– Din câte am auzit și am văzut, ți-ai petrecut destul timp ca s-o înveți pe femeia aia ce înseamnă să ai demnitate. Voiai ca, împreună, s-o facem să uite tot ce-ai învățat-o?

– N-am încercat să fac așa ceva, mormăi Elayne. Am încercat s-o protejez. E departe de casă, e străină oriunde s-ar duce și sunt unii care n-ar trata-o deloc frumos dacă ar afla de unde vine.

– Pare că poate să se protejeze și singură, spuse Birgitte sec. Poate că tot tu ai învățat-o și asta. Poate că era neajutorată când ai găsit-o.

Privirea lui Elayne părea că alunecă pe ea precum gheața care alunecă pe oțelul cald.

– N-ai făcut decât să stai cu mâinile în sân și s-o privești. Ai uitat că trebuie să fii...

Elayne privi repede în jur. O privire scurtă care însă îi făcu pe câțiva dintre rândași să își plece capul.

– ... Străjerul meu. Ai uitat că trebuie să mă aperi când nu pot conduce Puterea.

Birgitte privi și ea în jur, dar, din nefericire, nu era nimeni destul de aproape ca să o facă să-și țină limba.

– Te voi apăra atunci când vei fi în pericol, dar, dacă e vorba să te bată cineva la fund fiindcă te-ai purtat ca un copil răzgâiat, va trebui să mă hotărăsc dacă nu cumva e mai bine să te las să înveți o lecție care să te ajute mai târziu. Auzi tu, să-i spui că ești moștenitoarea unui tron! Dacă vrei să fii Aes Sedai, mai bine învață să îndoi adevărul, nu să-l faci bucățele.

Elayne rămase cu gura căscată. De-abia când simți că i se împleticesc picioarele, reuși să spună:

– Dar sunt Aes Sedai!

– Dacă zici tu, replică Birgitte privind cu subînțeles la pantalonii ei plini de paiete.

Elayne nu se putut stăpâni. Nynaeve cu limba ei ca un ac, Cerandin încăpățânată cât doi catâri, și acum asta. Își lăsă capul pe spate și țipă plină de frustrare.

Când țipătul se stinse, i se păru că până și animalele se liniștiseră. Rândașii se opriseră în loc, privind-o lung. Îi ignoră. Nimic nu i se mai putea băga sub piele acum. Era calmă precum gheața, perfect stăpână pe sine.

– Ai țipat după ajutor sau fiindcă ți-e foame? întrebă Birgitte, aplecând capul. Cred că am putea găsi o doică în...

Elayne se îndepărtă în grabă, cu un mârâit care i-ar fi făcut mândri până și pe leoparzii din cușcă.

CAPITOLUL 48

Despărțiri

După ce se întoarse la căruță, Nynaeve își puse o rochie decentă, mormăind exasperată că trebuia să-și descheie un șir lung de nasturi și să-și încheie un altul de una singură. Lâna gri, fără nici un model pe ea, fină și bine croită, dar sobră, nu avea de ce să stârnească vreun comentariu, deși, din păcate, era mult prea călduroasă. Dar ea se simțea mult mai bine acum, știindu-se îmbrăcată. Și poate mai *ciudat,* de parcă ar fi purtat prea multe haine. Din cauza zăpușelii, probabil.

Îngenunche repede în fața sobei de cărămidă, cu coșul ei de tablă, și deschise ușița de fier care dădea spre odoarele lor. Inelul de piatră răsucit era ascuns în punga de lângă inelul cu sigiliu, greu al lui Lan, și Marele Șarpe din aur. Cutia aurie cu pietrele prețioase pe care i le dăduse Amathera era în săculețul de piele cu pungile de ierburi luate de la Ronde Macura din Mardecin, alături de mojarul și pistilul necesare preparării lor; le controlă ca să își amintească ce conținea fiecare, de la vindecă-tot până la groaznica rădăcină de limbă-de-viperă. Scrisorile privind drepturile lui Elayne la tron erau tot acolo,

ca și trei dintre pungi, nici una la fel de plină după ce îi plătise lui Luca drumul menajeriei până la Ghealdan. Chiar dacă jupânul Luca nu fusese interesat de suta de mărci, nu avusese nici o reținere în a-și recupera cheltuielile. Una dintre scrisorile care o autorizau pe purtătoare să facă ce anume dorește, în numele Supremei Înscăunate, se alătură inelelor. În Samara răzbătuseră numai zvonuri vagi despre unele tulburări din Tar Valon; poate îi găsea o întrebuințare, chiar dacă avea semnătura lui Siuan Sanche. Lăsă cutia neagră, de lemn, la locul ei, lângă trei dintre pungi, ca și punga de iută în care se afla a'damul – pe care bineînțeles că nu dorea să îl atingă – și săgeata de argint pe care Elayne o găsise în noaptea întâlnirii dezastruoase cu Moghedien.

O clipă se încruntă spre săgeată, gândindu-se la Moghedien. Cel mai bine *era* să o evite cu orice preț. *„Era!* O dată am reușit s-o învinge!" Iar a doua oară fusese atârnată ca un cârnat de ușa bucătăriei. Dacă n-ar fi fost Birgitte... „Singură a hotărât." Chiar ea spusese asta, și era adevărat. „Aș putea s-o învinge din nou. Aș putea. Dar dacă nu reușesc... Dacă nu reușesc..."

Acum, încerca să evite punga de piele de oaie vârâtă în spate, foarte conștientă de asta, deși nu era absolut nici o diferență între urâțenia pungii și urâțenia gândului de a pierde din nou în fața lui Moghedien. Răsuflând adânc, întinse mâna și o apucă cu grijă de baiere, în aceeași clipă dându-și seama că face o greșeală. Răul păru că-i învăluie mâna, mai ceva ca înainte, de parcă Cel Întunecat chiar încerca să treacă prin sigiliul din cuendillar dinăuntru. Mai bine să se gândească toată ziua la cum s-o înfrângă pe Moghedien; era o diferență ca de la cer la pământ între gând și realitate. Probabil că era vorba de imaginație – senzația aceasta nu o trăise în Tanchico –, dar ar fi vrut ca și Elayne să îl ducă. Sau să îl lase acolo.

„Nu te mai prosti!" își spuse ea hotărâtă. „Asta îl ține închis pe Cel Întunecat. Nu faci decât să-ți lași fantezia să zboare aiurea." Cu toate acestea, îl lăsă să cadă pe rochia roșie, ca pe un șobolan mort de o săptămână, apoi îl împachetă și îl legă bine în cea mai mare grabă. Vârî pachetul din mătase în mijlocul unei boccele cu haine pe care o lua cu ea,

ascunsă sub mantia ei cenușie, de călătorie. Cei câțiva inchi care o despărțeau de el erau de ajuns ca să o scape de senzația de deprimare, dar tot simțea nevoia să se spele pe mână. Măcar dacă nu ar fi știut că e acolo. *Chiar* se prostea. Elayne ar râde de ea, ca și Birgitte. Și pe drept cuvânt.

Din hainele pe care voia să le păstreze făcu două pachete; regreta fiecare obiect pe care trebuia să îl lase acolo. Chiar și rochia de mătase albastră, cu decolteul adânc. Nu că ar mai fi vrut să poarte așa ceva – bineînțeles că nu voia să se *atingă* de rochia roșie până când nu preda pachetul intact unei Aes Sedai din Salidar –, dar nu se putu abține să nu calculeze costul hainelor, al cailor și al căruțelor abandonate de când părăsiseră Tanchicoul. Și al trăsurii, și al butoaielor cu vopsea. Până și Elayne s-ar fi înfiorat, dacă s-ar fi gândit la așa ceva. Tânăra asta credea că, oricât de adânc băga mâna în pungă, tot dădea de bani.

Tocmai făcea al doilea pachet când Elayne se întoarse și se schimbă într-o rochie de mătase albastră, fără să scoată o vorbă. Mai puțin bombănelile inevitabile când se văzu nevoită să își ducă brațele în spate ca să se încheie la nasturi. Dacă ar fi rugat-o, Nynaeve ar fi ajutat-o, dar, nefiind rugată, se mulțumi să se uite dacă are vreo vânătaie. I se păruse că aude un țipăt doar cu câteva minute înainte de apariția lui Elayne – dacă ajunsese să se bată cu Birgitte... Nu era sigură că se bucură că nu vede nici o vânătaie. Într-un fel, corabia avea să le ofere un spațiu la fel de restrâns ca și căruța asta, și chiar insuportabil dacă cele două femei se luau la harță din orice motiv. Pe de altă parte, poate că le-ar fi de ajutor dacă reușeau să își țină firea.

Elayne nu spuse nimic în timp ce își aduna lucrurile, nici chiar atunci când Nynaeve întrebă, pe un ton cât se poate de amabil, unde o tulise așa, de parcă ar fi stat pe spini. Primi drept răspuns doar o bărbie ridicată și o privire glacială, ca și cum tânăra s-ar fi crezut deja pe tronul mamei.

Uneori, Elayne era și mai tăcută, tăcerea ei fiind mai elocventă decât orice cuvânt. Descoperind cele trei pungi care mai rămăseseră, se opri înainte de a le lua, temperatura din căru-

ță scăzând considerabil, deși pungile nu reprezentau decât partea ei. Nynaeve se săturase să o audă cum o critică pentru felul în care drămuiește fiecare bănuț; să-i cheltuiască în voia ei și să-și dea seama singură că, cel puțin pentru o vreme, alții n-o să mai pupe. Dar, când Elayne își dădu seama că inelul dispăruse, iar cutia neagră era tot acolo...

Elayne o ridică și îi deschise capacul, țuguindu-și buzele în timp ce se uita la ce era înăuntru, celelalte două ter'angreale pe care le aduseseră de la Tear. Un disc mic, de fier, cu o spirală în mijloc, și o placă îngustă, lungă de 5 inchi, care părea a fi făcută din chihlimbar, dar era mai dură decât oțelul, și cu o femeie care dormea, incrustată în ea. Și discul, și placa puteau fi folosite pentru intrarea în Tel'aran'rhiod, deși nu la fel de ușor ca în cazul inelului; ca să le folosească trebuia să apeleze la Spirit, singurul dintre cele Cinci Puteri care putea fi condus în somn. Lui Nynaeve i se păruse normal să i le lase lui Elayne, din moment ce ea luase inelul. Închizând cutia cu zgomot, Elayne o privi lung, cu chipul lipsit de expresie, apoi o vârî într-una dintre boccelele ei, alături de săgeata de argint. Tăcerea ei era precum tunetul.

Elayne mai făcu două boccele, mai mici decât ale lui Nynaeve; nu lăsă decât hainele și pantalonii împodobiți cu paiete. Nynaeve se abținu să o întrebe dacă nu cumva le uitase; poate că ar fi trebuit, dacă tot era atât de bosumflată, dar știa cum să îmbuneze lucrurile. Se mărgini să pufnească ușor când Elayne împachetă ostentativ și a'damul, deși după privirea pe care i-o aruncă fata ai fi crezut că-i făcuse nu știu câte reproșuri. Când părăsiră căruța, tăcerea putea fi sfărâmată și folosită la răcirea vinului.

Afară, bărbații erau gata de plecare. Mormăind și aruncând priviri nerăbdătoare spre ea și Elayne. Ceea ce nu era corect. Galad și Uno nu avuseseră nimic de împachetat. Fluierul și harpa lui Thom atârnau de spatele lui, în cutii de piele, alături de o bocceluță, iar Juilin, cu pumnalul la brâu și sprijinit în toiagul lui lung, purta și el o boccea, chiar mai mică, legată îngrijit. Bărbații erau dispuși să poarte aceleași haine până putrezeau și cădeau singure de pe ei.

Bineînțeles că și Birgitte era gata, cu arcul în mână, cu tolba la șold și o boccea învelită în pelerină la picioarele ei, nu cu mult mai mică decât boccelele lui Elayne. Nynaeve n-ar fi băgat mâna în foc că rochiile lui Luca erau acolo, dar ceea ce purta femeia acum o făcu să rămână în loc. Rochia-pantalon semăna cu pantalonii voluminoși pe care îi purtase în Tel'aran'rhiod, numai că erau mai mult aurii decât galbeni și nu erau strânși în jurul gleznelor. Haina albastră, scurtă avea aceeași croială.

Misterul provenienței acelor veșminte se lămuri odată cu apariția lui Clarine, care se tot scuza că întârziase, cu alte două rochii și o altă haină pe care le vârî în bocceaua lui Birgitte. Mai spuse cât de rău îi pare că părăsesc menajeria, nefiind singura care hotărâse să rupă câteva clipe de agitația din jur. Aludra veni și le ură drum bun, oriunde s-ar îndrepta, cu accentul ei tarabonez. Și cu alte două cutii pline cu bețișoare de foc. Nynaeve le vârî în săculețul ei și scoase un oftat. Își propusese să le lase pe celelalte acolo, dar Elayne le împinsese în spatele raftului, după un sac de fasole, crezând că Nynaeve nu e atentă. Petra se oferi să le însoțească până la râu, prefăcându-se că nu vede cum soția își mișcă ochii de grijă, ca și frații Chavana, Kin și Bari, jonglerii, deși în clipa în care Nynaeve le spuse că nu era nevoie, iar Petra se încruntă, aceștia își ascunseră cu greu ușurarea. Nynaeve trebui să vorbească repede, căci Galad și ceilalți bărbați erau pe punctul de a accepta. Surprinzător, chiar și Latelle își făcu apariția, exprimându-și regretul, zâmbind și cu o privire care le spunea că le duce ea boccelele, numai să le vadă plecate mai repede. Cerandin nu își făcu apariția, ceea ce nu o întristă foarte mult pe Nynaeve. Chiar dacă Elayne se înțelegea de minune cu ea, de când luase bătaie Nynaeve simțea un fel de tensiune ori de câte ori se afla în preajma ei, poate cu atât mai mult cu cât Cerandin nu părea deloc afectată.

Luca apăru ultimul, vârându-i în mână un buchet de flori sălbatice într-o stare jalnică, lovite de secetă – numai Lumina știa unde le găsise –, asigurând-o de dragostea lui eternă, proslăvindu-i frumusețea și jurând că o va găsi din nou chiar dacă

va trebui să colinde lumea întreagă. Nynaeve nu era sigură care dintre cuvintele lui îi înroșise obrajii, dar privirea ei de gheață șterse rânjetul de pe fața lui Juilin și uimirea de pe fața lui Uno. Prin comparație, Thom și Galad avură destul bunsimț să nu reacționeze în nici un fel. La Birgitte și Elayne însă nu se putea uita.

Cel mai rău era că trebuia să stea acolo și să asculte, cu florile ofilite în mână, cu fața din ce în ce mai roșie. Dacă îl repezea, l-ar fi făcut să insiste și mai mult, oferindu-le celorlalți alte motive de distracție. Aproape că oftă de ușurare când idiotul făcu o ultimă plecăciune înfoindu-și pelerina și se îndepărtă.

Păstră florile, călcând cu pași mari înaintea celorlalți ca să nu le vadă fețele și împingându-și furioasă boccelele când îi alunecau din spate, până când ieși din raza vizuală a căruțelor. Imediat trânti florile la pământ cu atâta violență, încât Ragan și ceilalți shienarani îmbrăcați ca vai de ei, care așteptau pe pajiștea de lângă drum, schimbară priviri nedumerite. Fiecare purta în spate o pătură rulată de-a curmezișul, în care își vârâseră cele de trebuință – puține! – împreună cu sabia, dar luaseră destule sticle cu apă care să le ajungă zile întregi, iar fiecare al treilea om avea câte o oală sau un ceainic care atârna de ceva. Foarte bine. Dacă trebuia să gătească ceva, s-o facă ei! Fără să-i aștepte să-i spună dacă drumul e sigur sau nu, o porni de capul ei.

Din cauza lui Valan Luca era atât de furioasă – s-o umilească el în fața tuturor! Ar fi trebuit să-i tragă vreo două și să-l trimită la Cel Întunecat! –, dar ținta furiei era Lan Mandragoran. Lan nu-i dăruise niciodată o floare. Nu că ar fi contat prea mult. Bărbatul își exprimase sentimentele în cuvinte mai profunde și mai simțite decât Valan Luca. Tot ce-i spusese lui Luca fusese adevărat, dar, dacă Lan spunea că te va lua cu el, nici o amenințare nu l-ar fi oprit; nici conducerea Puterii împotriva lui nu l-ar fi oprit, doar dacă acționai înainte ca Lan să-ți înmoaie voința și genunchii cu nenumărate săruturi. N-ar fi stricat să-i dea și câte un buchet de flori. În loc să-i explice de ce dragostea lor nu se putea împlini. Bărbații și cuvântul lor! Bărbații și *onoarea* lor! Logodit cu moartea, așa

spunea! El și războiul lui personal cu Umbra! Va trăi, se va însura cu ea, dar, dacă nu va dori nici una, nici alta, îi va arăta ea. Mai rămânea să rezolve mica problemă a legăturii lui față de Moiraine. Îi venea să țipe de ciudă.

Făcuse deja o sută de pași pe drum când ceilalți o ajunseră din urmă, privind-o pieziș. Elayne pufni pe nas, ostentativ, chinuindu-se să își așeze mai bine cele două boccele mari din spate – deh, a *vrut* să ia totul –, Birgitte însă merse înainte prefăcându-se că vorbește singură, dar bombănind destul de tare despre femeile care se grăbesc precum fetele la măritiș. Nynaeve nu le luă în seamă.

Bărbații se răsfirară pe drum, cu Galad în față, flancat de Thom și Juilin, shienaranii mergând în șir indian de o parte și de cealaltă, cercetând fiecare tufă și movilă de pământ. Pășind pe mijlocul drumului, Nynaeve se simțea ca o caraghioasă – de parcă dintr-o clipă într-alta o armată întreagă ar fi răsărit ca din senin; de parcă ea și celelalte femei ar fi fost niște neajutorate – mai ales când văzu cum sheinaranii îl urmau în tăcere pe Uno, scoțându-și săbiile. Nu se vedea țipenie de om; până și satele sărăcăcioase păreau părăsite. Sabia lui Galad rămase în teacă, Juilin însă își cântări toiagul în mână în loc să îl folosească la mers, iar în mâinile lui Thom cuțitele apăreau și dispăreau de parcă omul nu ar fi fost conștient de ce face. Chiar și Birgitte scoase din tolbă o săgeată. Nynaeve clătină din cap. Le trebuia mult curaj celor care voiau să dea piept cu cei din jurul ei.

Apoi ajunseră în Samara, unde îi păru rău că nu acceptase oferta lui Petra, a fraților Chavana și a tuturor celor care se oferiseră să îi însoțească până la râu.

Porțile erau deschise și nepăzite, iar deasupra zidurilor cenușii ale orașului se înălțau șase coloane de fum negru. Pe străzile din apropiere nu se auzea nici o mișcare. Sticla căzută din geamurile sparte trosnea sub tălpi; era singurul zgomot, cu excepția zumzetului îndepărtat, de parcă roiuri imense de viespi ar fi împânzit întreg orașul. Mobilă și haine stăteau aruncate pe pavaj, oale de metal și de lut, obiecte scoase din prăvălii și

din case, fie de hoți, fie de cei care fugiseră unde văzuseră cu ochii.

Nu numai atât. La o fereastră atârna cu capul în jos un cadavru într-o haină fină, de mătase verde; de streașina unui atelier fusese spânzurat un ins îmbrăcat în zdrențe. Din când în când, pe o stradă lăturalnică, zărea ceea ce păreau a fi movilițe din haine vechi; știa însă că adevărul era altul.

În pragul unei case, unde ușa sfărâmată de-abia se mai ținea într-o balama, flăcări mici împresurau treptele de lemn, printre care fumul tocmai începea să își facă loc. Chiar dacă strada părea pustie acum, cei care o lăsaseră așa nu plecaseră de mult. Simțind cum o ia cu ameteli, încercând să fie cu ochii în patru, Nynaeve își strânse cuțitul de la brâu.

Din când în când, bâzâitul se auzea mai tare, un urlet de furie gutural, fără cuvinte, ce părea că vine de aproape, alteori, se reducea la un murmur înfundat; dar când pericolul în sfârșit se materializă, o făcu brusc, pe tăcute. Grupul de bărbați apăru de după colț, ca o haită de lupi pornită în urmărirea prăzii, umplând strada din perete în perete, fără zgomot, doar tropăitul cizmelor. La vederea lui Nynaeve și a celorlalți atacatori reacționară precum torța aruncată într-o claie de fân. Fără ezitare; se repeziră înainte, ca la comandă, urlând, turbați, fluturând furci și săbii, topoare și bâte, orice obiect care putea fi folosit ca armă.

Nynaeve încă mai era destul de furioasă ca să îmbrățișeze *saidarul* și o făcu fără să se gândească, înainte să vadă cum brusc totul începe să strălucească în jurul lui Elayne. Existau cel puțin zece moduri în care putea opri haita asta de una singură și încă zece în care putea să o distrugă. Cu riscul ca Moghedien să prindă de știre. Nu era sigură dacă același gând trecea și prin mintea lui Elayne. Știa doar că se agăța de furia ei și de Adevăratul Izvor cu aceeași fervoare, Moghedien, și nu gloata care se năpustea asupra lor fiind motivul pentru care șovăia. Se agăță de ele și își dădu seama că nu va îndrăzni să facă nimic. Mai ales dacă avea o alternativă. Aproape regretă că nu poate tăia firele pe care le țesea Elayne. Trebuia să existe o alternativă.

Un ins înalt, într-o haină roșie, zdrențuită, judecând după broderiile verzi-aurii, alerga în fruntea celorlalți, agitând un topor deasupra capului. Săgeata lui Birgitte îl nimeri drept în ochi. Insul se prăbuși la pământ, iar ceilalți călcară peste el, toți cu fețele schimonosite și urlând ceva de neînțeles. Nimic nu îi putea opri. Scoțând un strigăt, jumătate furie, jumătate groază, Nynaeve își scoase cuțitul de la cingătoare și se pregăti să conducă Puterea.

Ca un val care izbește stâncile, atacatorii se ciocniră de oțelul shienaran. Bărbații cu smocurile de păr în vârful capului, la fel de zdrențăroși ca și cei pe care îi înfruntau, își mânuiau săbiile metodic, cu ambele mâini, adevărați maeștri, gloata nefiind în stare să treacă de ei, chiar dacă erau atât de puțini. Atacatorii cădeau urlând numele Profetului, dar alții treceau peste ei. Juilin, nesăbuitul, se lupta cot la cot cu shienaranii, cu pălăria lui conică pleoștită pe cap, fulgerând cu toiagul lui subțire în stânga și în dreapta, parând lovituri, rupând brațe și spărgând capete. Thom era în spate. Șchiopătând din loc în loc ca să se îngrijească de cei care reușeau să se strecoare printre shienarani; doar cu un pumnal în mână, dar chiar și cei care erau înarmați cu săbii cădeau sub loviturile lui. Fața aspră a menestrelului arăta mai fioroasă ca oricând și, când un ins corpolent, într-o vestă de piele pe care de obicei o purtau fierarii, aproape că o atinse pe Elayne cu furca lui, Thom scoase un urlet la fel de înfiorător și îi reteză beregata, mai să-i arunce capul cât colo. Birgitte își schimba calm locul, fiecare săgeată găsind un alt ochi.

Dar, dacă ei țineau gloata în loc, Galad fu cel care o împinse înapoi. Aștepta să fie atacat ca și cum ar fi așteptat următorul dans, la un bal, cu brațele încrucișate, nepăsător, scoțând sabia când mai era doar un metru între el și atacatori. Apoi chiar dansa, toată grația lui prefăcându-se de îndată într-o moarte fluidă. Nu dura mult; îi lovea direct în inimă, dintr-o singură fandare. Uneori, îl înconjurau cinci sau șase, cu săbii, topoare și picioare de mese, dar numai cât să moară. În cele din urmă, își dădură seama că toată furia lor, toată setea lor de sânge nu erau de-ajuns. Primul care o luă la goană o făcu

de frica lui, aruncând arma; curând, îl urmară și ceilalți, făcând gol în jurul lui Galad. Când dispărură pe drumul pe care veniseră, Galad rămase la o depărtare de douăzeci de pași de ceilalți, singur printre morți și gemetele muribunzilor.

Nynaeve se înfioră când îl văzu cum se apleacă și își șterge sabia de haina unui cadavru. Era la fel de plin de grație, chiar și așa. Era frumos, chiar și așa. Nynaeve simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Nu avea idee cât durase totul. Unii dintre shienarani se sprijineau în săbii, gâfâind. Și privindu-l pe Galad cu tot respectul. Thom stătea aplecat, cu o mână pe genunchi, încercând să o respingă pe Elayne cu cealaltă în timp ce îi spunea că vrea doar să-și tragă răsuflarea. Minute, o oră; ori una, ori alta.

Pentru prima oară, privindu-i pe răniții care zăceau pe pavaj ici și colo, unul încercând să se târască, nu mai simți dorința de a Tămădui și nici un fel de milă. Nu departe de ea, văzu o furcă, aruncată de cineva; un cap de bărbat era înfipt într-un dinte, un cap de femeie în altul. Simțea doar că îi este greață și că se bucură că nu este capul ei. Și că o ia cu frig.

– Mulțumesc, zise ea tare, neadresându-se cuiva în mod deosebit. Mulțumesc tare mult.

Cuvintele erau puțin scrâșnite – nu îi plăcea să recunoască un lucru pe care nu îl putea face pentru sine –, dar pornite din inimă. Apoi Birgitte înclină din cap și Nynaeve se văzu nevoită să se lupte cu sine. Femeia făcuse la fel de multe ca toți ceilalți. Cu mult mai multe decât ea. Își vârî cuțitul în teacă.

– Ai... tras foarte bine.

Zâmbind strâmb, de parcă ar fi știut cât de greu îi fusese să rostească acele cuvinte, Birgitte începu să își recupereze săgețile. Nynaeve se cutremură și încercă să nu se uite.

Majoritatea shienaranilor erau răniți, iar Thom și Juilin fuseseră atinși și ei în mai multe locuri – ca prin miracol, Galad scăpase neatins; sau poate nu ca prin miracol, dacă se gândea la felul în care mânuia el sabia –, dar, purtându-se ca niște bărbați adevărați până la sfârșit, insistară că rănile nu sunt serioase. Chiar și Uno spuse că ar trebui să-și continue drumul, cu un braț care îi atârna fără vlagă și o tăietură adân-

că pe un obraz care avea să fie copia fidelă a cicatricei de pe celălalt obraz, dacă nu era Tămăduită cât mai curând.

Într-adevăr, și ea voia să meargă mai departe, chiar dacă își spunea că mai întâi ar trebui să se îngrijească de răni. Elayne își trecu brațul pe după mijlocul lui Thom, dar bărbatul refuză să se sprijine de ea și începu să recite o poveste cu atâtea înfloriturî încât cu greu recunoșteai isprăvile lui Kirukan, frumoasa regină-oștean din Războaiele Troloce.

– În momentele ei bune, se purta ca un porc mistreț prins în rugii de măceșe, explică Birgitte încet, ca pentru ea. Nu semăna deloc cu cineva de pe-aici.

Nynaeve scrâșni din dinți. Să creadă ea că o va mai lăuda vreodată, indiferent de ce va face. Dacă se gândea bine, orice bărbat din Ținutul celor Două Râuri putea ochi la fel de bine de la distanța aia. Orice băiat.

Auziră bubuituri în urma lor, urlete care veneau de pe alte străzi, și nu de puține ori Nynaeve avu senzația că din ferestrele goale, fără geamuri, îi pândește cineva. Dar vestea trebuie să se fi răspândit sau puținii rămași trebuie să fi văzut ce se întâmplase fiindcă nu se simțea nici o mișcare – până când, brusc, în fața lor apărură două duzini de Mantii Albe, jumătate cu arcurile pregătite, restul cu săbiile scoase din teacă. Cât ai clipi din ochi shienaranii își pregătiră și ei săbiile.

După un schimb rapid de cuvinte între Galad și un ins cu barba căruntă sub coiful conic, Mantiile Albe îi lăsară să treacă, cu toate că insul îi privi bănuitor pe shienarani, ca și pe Thom și Juilin, ca să nu mai vorbim de Birgitte. Îndeajuns ca să o scoată din sărite pe Nynaeve. Sigur, Elayne putea călca maiestuos cu bărbia ridicată, ignorându-le pe Mantiile Albe de parcă ar fi fost niște simpli servitori, lui Nynaeve însă nu îi plăcea să provoace.

Râul nu era departe. Dincolo de câteva mici magazii de piatră, cu acoperișul de ardezie, cele trei docuri de piatră ale orașului de-abia atingeau apa pe deasupra nămolului uscat. O corabie masivă, cu două catarge, se afla la capătul unuia dintre ele. Nynaeve speră că vor avea cabine separate. Și mai speră să nu aibă parte de un tangaj prea mare.

Câțiva oameni se îngrămădeau unul într-altul la vreo douăzeci de pași de doc, sub ochii vigilenți a patru paznici în mantii albe; aproape o duzină de bărbați, cei mai mulți bătrâni, toți îmbrăcați în zdrențe și plini de vânătăi, și de două ori mai multe femei, majoritatea cu doi-trei copii care se agățau de ele, unele și cu câte un prunc în brațe. Alte două Mantii Albe stăteau chiar în fața docului. Copiii își ascundeau fața în rochia mamei, adulții însă priveau cu jind spre corabie. Nynaeve simți o strângere de inimă la vederea lor; își aminti aceleași priviri, mult mai multe, în Tanchico. Oameni care își doreau cu disperare un mijloc de a scăpa de pericol. Nu fusese în stare să facă nimic pentru ei.

Înainte de a putea face ceva pentru aceștia, Galad le prinse de braț, pe ea și pe Elayne, și le trase după el de-a lungul docului și apoi pe o pasarelă nesigură. Pe punte se aflau alți șase bărbați cu fața aspră, în mantii albe și platoșă strălucitoare, cu ochii pe un grup de inși desculți, cei mai mulți cu pieptul descoperit, care ședeau la prova. Nynaeve nu își dădu seama dacă, stând în picioare la capătul pasarelei, căpitanul se uita mai ursuz la Mantiile Albe sau la grupul pestriț care urca pe corabia lui.

Agni Neres era un bărbat înalt, osos, într-o haină de culoare închisă, cu urechile clăpăuge și o privire neînduplecată pe fața îngustă. Nu dădea nici o atenție sudorii care îi curgea pe obraji.

– Ai plătit pentru două femei. Vrei s-o iau pe cealaltă și pe cei doi bărbați fără nici un ban?

Birgitte îl privi amenințător, dar căpitanul păru că nu observă.

– Vei primi toți banii, bunule căpitan, spuse Elayne pe un ton glacial.

– Dacă nu ceri mai mult decât face, adăugă Nynaeve, ignorând privirea scurtă a lui Elayne.

Neres își subție buzele, dacă așa ceva mai era posibil, și i se adresă din nou lui Galad.

– Atunci, dacă-ți iei oamenii de pe corabie, eu ridic ancora. Îmi place mai puțin ca niciodată să stau aici la lumina zilei.

– De îndată ce-i iei şi pe *ceilalţi* călători, zise Nynaeve, arătând spre oamenii îngrămădiţi pe mal.

Neres se uită spre Galad, dar acesta se îndepărtase deja ca să le spună ceva celorlalte Mantii Albe, apoi spre oamenii de pe mal şi într-un târziu spre un punct de deasupra capului lui Nynaeve.

– Iau pe oricine poate plăti. În adunătura aia de-acolo nu sunt prea mulţi care să pară a fi în stare de aşa ceva. Şi chiar de-ar fi în stare, tot n-aş putea să-i iau pe toţi.

Nynaeve se ridică în vârful picioarelor pentru ca bărbatul să îi poată vedea zâmbetul cât mai bine, lucru care făcu să îi cadă faţa.

– Pe absolut toţi, *căpitane*. Altfel te las fără urechi.

Omul deschise gura furios, apoi făcu ochii mari şi privi pe lângă ea.

– De acord, spuse el repede. Dar vreau să-mi plăteşti într-un fel sau altul. Numai duminica dau de pomană, şi asta a trecut de mult.

Căpitanul se dădu înapoi, iar Nynaeve privi peste umăr, bănuitoare. Thom, Juilin şi Uno stăteau aproape de ea, privindu-i impasibili. Cât de impasibili puteau fi, cu felul în care arăta Uno şi cu feţele mânjite de sânge. Mult prea impasibili.

– Vreau să-i văd urcaţi pe toţi înainte ca echipajul să se atingă de parâme, spuse ea repede şi plecă după Galad care, în opinia ei, merita mulţumiri.

Tânărul considerase că face exact ce trebuie. Acesta era necazul cu cei mai destoinici dintre bărbaţi. Întotdeauna credeau că fac exact ce trebuie. Pe de altă parte, indiferent de ce făcuseră cei trei, o *scutiseră* de alte discuţii.

Îl găsi în compania lui Elayne, faţa lui frumoasă plină de frustrare. Galad se lumină la vederea ei.

– Nynaeve, v-am plătit drumul până la Boannda. Asta e doar la jumătatea drumului până la Altara, unde Boern se varsă în Eldar, mai departe n-am avut cu ce plăti. Căpitanul Neres m-a lăsat fără nici un gologan, unde mai pui că a trebuit să mă şi împrumut. Insul practică preţuri de zece ori mai

mari. Mă tem că de acolo va trebui să vă descurcați singure până la Caemlyn. Îmi pare tare rău.

– Ai făcut deja prea multe pentru noi, interveni Elayne, cu ochii spre dârele de foc care se ridicau deasupra Samarei.

– Așa am promis, replică el cu o resemnare obosită.

Era clar că tocmai despre asta vorbeau la apropierea lui Nynaeve.

Nynaeve reuși să îi mulțumească, gest pe care Galad îl întrerupse cu grație, dar și cu o privire care îi spunea că nici ea nu înțelege. Ceea ce era și ea dispusă să recunoască, oricând. Galad pornise un război ca să își țină o promisiune – Elayne avea dreptate; va fi un război, dacă nu era deja –, dar, întrucât oamenii lui puseseră stăpânire pe corabia lui Neres, Galad nu va cere un preț mai scăzut. Era corabia lui Neres, deci Neres putea pretinde câți bani voia. Atâta timp cât le lua pe Elayne și Nynaeve. Era adevărat. Galad nu calcula niciodată cât îl costa ca să facă exact ce trebuie, nici pe el, nici pe altcineva. Tânărul se opri la pasarelă și privi spre oraș, de parcă ar fi văzut viitorul.

– Feriți-vă de Rand al'Thor, zise el sumbru. Provoacă numai distrugeri. *Va* frânge lumea din nou înainte de a-și termina misiunea. Feriți-vă de el!

Apoi porni în grabă spre doc, cerându-și armura. Nynaeve se trezi că privește la fel de întrebător ca și Elayne, deși în clipa următoare se simțiră amândouă stinghere. Era greu să împartă un moment ca acela cu o persoană care avea limba atât de ascuțită. De aceea se simțea atât de descumpănită; nu înțelegea de ce Elayne se înroșise la față – poate că, în sfârșit, revenea și ea cu picioarele pe pământ. Mai mult ca sigur Galad nu bănuia că nu aveau nici cea mai mică intenție să meargă la Caemlyn. Mai mult ca sigur. Bărbații nu erau atât de perspicace. Cele două nu se mai priviră mult timp.

CAPITOLUL 49

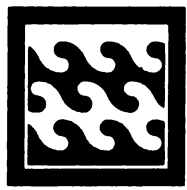

Spre Boannda

Grupul de bărbați, femei și copii urcă la bord fără prea multe probleme. Mai ales că Nynaeve îi spusese căpitanului Neres să le găsească loc tuturor și, indiferent de câți bani voia să ceară pentru fiecare, *ea,* una, știa *exact* cât face ca să îi ducă până la Boannda. Sigur, poate că o ajutase puțin și faptul că îi șoptise lui Uno, ca măsură de prevedere, să își pună shienaranii să facă un fel de demonstrație cu săbiile lor. Cincisprezece bărbați fioroși, mai mult dezbrăcați decât îmbrăcați, toți cu câte un smoc de păr în creștetul capului ras, ca să nu mai pomenim de petele de sânge, ungându-și și ascuțindu-și săbiile, râzând în timp ce unul povestea cum altul fusese cât pe-aci să fie străpuns de o lance, ca un miel , avură un efect salutar. Nynaeve îi numără banii în palmă și, simțind că i se strânge inima, încercă să își aducă aminte de docurile din Tanchico. Neres avea dreptate într-o singură privință; oamenii ăștia nu păreau să aibă prea mulți bani; iar puținii pe care îi aveau, le vor trebui mai târziu. Elayne nu avea nici un drept să întrebe,

cu vocea aceea atât de mieroasă, dacă nu cumva îi scoate cineva un dinte.

La comenzile grăbite ale lui Neres echipajul se repezi să ridice ancora, în timp ce ultimii oameni încă mai urcau pe corabie, ducându-și micul avut în brațe, cei care mai aveau ceva pe lângă zdrențele de pe ei. Într-adevăr, grupul de pribegi umplu corabia până la refuz, motiv pentru care Nynaeve se întrebă dacă nu cumva Neres avusese dreptate și în privința asta. Și totuși atâta speranță li se citea pe chip în clipa în care pășeau pe corabie, încât își făcu mustrări de conștiință că se gândise la așa ceva. Și când aflară că ea le plătise călătoria, se adunară în jurul ei, luptându-se să-i sărute mâinile, tivul rochiei, mulțumind și binecuvântând-o, unii cu lacrimi care curgeau pe obrajii murdari, atât bărbați, cât și femei. Îi venea să intre în pământ.

Puntea deveni un furnicar când ramele fură coborâte la apă, iar pânzele – înălțate, Samara începând să se facă tot mai mică. De-abia atunci Nynaeve puse capăt demonstrației. Un singur cuvânt să fi spus Elayne și Birgitte și le-ar fi scuturat pielea bine, ca să se învețe minte.

Cinci zile petrecură pe *Șarpele Râului*, cinci zile pe Eldarul care făcea meandre domoale, zile înăbușitoare și nopți aproape la fel de calde. Unele lucruri se schimbară în bine, călătoria însă nu începuse sub cele mai bune auspicii.

Prima problemă o avură cu cabina lui Neres, de la pupa, singurul loc în care se putea sta, cu excepția punții. Nu că Neres nu ar fi vrut să se mute de acolo. Graba lui – cu pantalonii, jiletcile și cămășile aruncate pe umeri sau atârnându-i din brațe, cu castronul de bărbierit într-o mână și briciul în cealaltă – o făcu pe Nynaeve să se uite urât la Thom, Juilin și Uno. Una era să se folosească de ei când voia ea, și alta când voiau ei să *aibă grijă* de ea fără să-i spună ceva. N-ar fi stricat ca fețele să le fie mai deschise și ochii mai inocenți. Elayne veni cu altă zicală de-a lui Lini: „Sacul deschis nu ascunde nimic, ușa deschisă ascunde puțin, dar bărbatul deschis sigur ascunde ceva".

Problema acum nu erau bărbații, ci cabina însăși. Mirosul de mucegai rămase chiar și după ce deschiseră hublourile minuscule care lăsau să intre prea puțină lumină în interiorul jilav, asemănător cu o Temniță. „Temniță" era cuvântul potrivit. Cabina era mică, mai mică decât căruța, cea mai mare parte din spațiu fiind ocupată de o masă grea și un scaun cu spătarul înalt, fixate de podea și de scara care ducea spre punte. Un lavabou prins de perete, cu o cană și un castron, ambele slinoase, și o oglindă îngustă, plină de praf, aglomerau și mai mult încăperea, completând mobilierul, la care se adăugau câteva rafturi goale și cârlige pentru agățat hainele. Bârnele care susțineau tavanul se încovoiau chiar deasupra capetelor. Și era un singur pat, mai lat decât cel în care dormiseră ele până acum, dar nu îndeajuns de lat ca să doarmă două persoane. Cât de înalt era, Neres ar fi locuit și într-o cutie, preferând ca tot spațiul disponibil să fie ocupat de marfă.

– A sosit la Samara în timpul nopții, mormăi Elayne, lăsând jos boccelele, își puse mâinile în șolduri și privi disprețuitor în jur. Și a vrut să plece tot noaptea. L-am auzit când îi spunea unui marinar că vrea să ridice ancora indiferent de ce voiau... *femeiuștile*. Se pare că nu-i prea place să călătorească ziua.

Gândindu-se la coatele și picioarele reci ale lui Elayne, Nynaeve se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să doarmă sus, cu refugiații.

– Ce vrei să spui?

– Omul e contrabandist, Nynaeve.

– Cu vasul *ăsta?*

Lăsând jos boccelele, Nynaeve puse săculețul pe masă și se așeză pe marginea patului. Nu, nu va dormi pe punte. Chiar dacă aici mirosea atât de urât, puteau lăsa hublourile deschise tot timpul, iar dacă patul era prea îngust, salteaua din puf era destul de groasă. Tangajul corabiei nu îi priia deloc; dar altă soluție nu avea. Elayne nu avea cum să o *scoată* de aici.

– E ca un *butoi*. Mare noroc dacă ajungem în Boannda în *două* săptămâni. Numai Lumina știe cât de lung e drumul până la Salidar.

Nici una dintre ele nu știa cât de departe era Salidarul și încă nu era momentul să-l întrebe pe Neres.

– Toate se leagă. Până și numele, *Șarpele Râului*. Ce negustător cinstit și-ar numi corabia așa?

– Și ce dacă e contrabandist? N-ar fi prima dată când ne folosim de unul.

Elayne își aruncă brațele în sus, exasperată; convingerea ei era că trebuie să te supui legii, oricât de proastă ar fi fost ea. Semăna mai mult cu Galad decât era dispusă să recunoască. Așadar, Neres le spusese „femeiuști"...

Cea de-a doua problemă era spațiul pentru ceilalți. *Șarpele Râului* nu era un vas foarte mare, chiar dacă era lat, și în acest moment avea la bord cu mult peste o sută de oameni. Un spațiu anume trebuia rezervat echipajului care trăgea la rame sau manevra parâmele și pânzele, ceea ce nu lăsa prea mult loc călătorilor. Iar faptul că refugiații se țineau cât mai departe de shienarani nu ajuta prea mult; se săturaseră de-atâția oameni înarmați. De-abia își găsea fiecare un loc în care să stea jos; de loc pentru dormit nici un încăpea vorba.

Nynaeve îl abordă pe Neres imediat.

– Oamenii ăștia au nevoie de mai mult spațiu. Mai ales femeile și copiii. Din moment ce n-ai mai multe cabine, trebuie să-i primești în cală.

Neres se întunecă la față. Privind drept înainte, undeva, în stânga ei, căpitanul spuse răgușit:

– Cala mea e plină de marfă prețioasă. Marfă foarte prețioasă.

– Oare vameșii de-a lungul Eldarului își fac datoria? întrebă Elayne într-o doară, privind pe rând malurile străjuite de copaci.

Aici lățimea râului nu depășea câteva sute de pași, fiind mărginit de nămol uscat și lut galben.

– Ghealdanul pe o parte și Amadicia pe cealaltă. Mi se pare ciudat că te îndrepți spre miazăzi cu cala plină de marfă de la miazăzi. Dar probabil că ai toate documentele care dovedesc că ai plătit vama. Și sigur că poți explica de ce n-ai

descărcat – din cauza tulburărilor din Samara. Am auzit că cei care încasează birurile sunt niște oameni foarte înțelegători.

Neres făcu o grimasă, dar nu se uită la nici una din ele. Motiv pentru care văzu foarte bine când Thom își răsfiră degetele de la ambele mâini, le flutură și brusc între ele apărură două cuțite care la fel de brusc dispărură.

– Ca să nu-mi pierd îndemânarea, zise Thom, scărpinându-și mustața cu unul dintre cuțite. Pentru orice... eventualitate.

Tăietura de pe capul cărunt și sângele proaspăt de pe față, la care se adăuga o urmă de sabie pe un umăr al hainei și multe alte urme prin alte părți îl făceau să pară fioros oriunde, mai puțin alături de Uno. Rânjetul shienaranului nu avea nimic vesel și îi urâțea și mai mult cicatricea lungă și noua crestătură de pe față, roșie, sângerândă. Ochiul amenințător de pe peticul de piele aproape că pălea prin comparație.

Neres închise ochii și trase adânc aer în piept. Hublourile se deschiseră, iar cufere și butoaie căzură cu zgomot peste bord, unele grele, cele mai multe ușoare, cu miros de mirodenii. Neres tresărea de fiecare dată când apele râului mai acopereau ceva. Se însenină – dacă se putea spune așa ceva despre el – când Nynaeve porunci ca mătasea, covoarele și țesăturile fine de lână să fie lăsate la locul lor. Până când își dădu seama că aveau să servească drept așternuturi. La ce expresie acră avea, s-ar fi prins o oală de lapte de la o depărtare de câțiva pași. Deși tăcu mâlc de la început și până la sfârșit. Când femeile începură să scoată apă din râu cu găleata ca să-și spele copiii chiar acolo, pe punte, Neres se apropie cu pași mari de pupa și privi lung la butoaiele care pluteau în urma corabiei.

Într-un fel, atitudinea căpitanului față de femei le făcu pe Elayne și pe Birgitte să-și țină limba în frâu. Cel puțin așa i se părea lui Nynaeve; ea însă îl trata la fel, desigur. Lui Neres nu-i plăceau femeile. Marinarii terminau repede ce aveau de spus când se adresau unei femei, aruncând tot timpul priviri căpitanului, apoi se întorceau la treburile lor. Celui care părea că stă degeaba și era prins că schimbă două cuvinte cu o femeie, Neres îi găsea imediat de lucru urlând la el ca ieșit din

minți. Vorbele lor grăbite și avertismentele mormăite arătau clar cum gândea Neres.

Femeile îi puneau pe bărbați la cheltuială, erau rele de gură și creau numai neplăceri. Într-un fel sau altul, orice belea în care intra un bărbat putea fi pusă pe seama femeilor. Neres se aștepta ca măcar jumătate dintre ele să se păruiască pe puntea lui înainte de primul apus de soare. Toate cochetau cu echipajul și provocau discuții aprinse, dacă nu chiar încăierări. Ar fi fost foarte fericit, dacă s-ar fi putut lepăda de toate femeile de pe corabia lui. Ar fi fost în extaz, dacă nu ar mai fi văzut nici una în tot restul vieții.

Nynaeve nu mai întâlnise un astfel de om. Da, auzise bărbați care bombăneau tot timpul despre cât de risipitoare sunt femeile, de parcă bărbații nu ar fi aruncat cu bani în stânga și-n dreapta – pur și simplu nu știau să-și gospodărească banii, chiar mai puțin decât Elayne –, îi auzise chiar cum dădeau vina pe femei, de obicei atunci când ei înșiși făcuseră o boacănă. Dar nu își amintea să fi întâlnit un bărbat căruia să nu îi placă femeile. Rămase surprinsă când află că Neres avea nevastă și o droaie de copii în Ebou, dar nu și când află că stătea acasă numai până când încărca din nou corabia. Nici măcar nu voia să *discute* cu o femeie. Era incredibil, pur și simplu. Uneori, Nynaeve se trezea uitându-se pieziș la el, de parcă ar fi fost un animal ciudat. Mult mai ciudat decât *s'redi-tții* sau cei din menajeria lui Luca.

Firește, Elayne și Birgitte nu aveau cum să își verse fierea aproape de el. Felul în care Thom și ceilalți își dădeau ochii peste cap și le priveau cu înțeles le era de-ajuns; dar aceștia cel puțin făceau un oarecare efort să își ascundă reacțiile. Satisfacția nedisimulată pe care o simțea Neres când își vedea împlinite așteptările absurde – așa le interpreta el – era de nesuportat. În fața căpitanului nu puteau decât să își înghită vorbele și să zâmbească.

În ceea ce o privește, lui Nynaeve i-ar fi priit să petreacă mai mult timp în compania lui Thom, Uno și Juilin, departe de ochii lui Neres. Cei trei începeau să facă lucrurile de capul lor, uitând că ea era cea care lua hotărârile acolo. Rezultatele

nu contau; cuvântul de ordine era așteptarea. În plus, începuseră să îl chinuiască pe Neres cu tot felul de aluzii pe cât de transparente, pe atât de sumbre despre cât de bine se pricep ei să spargă capul sau să reteze gâtul unui om. Singurul loc în care era sigură că îl evită pe Neres era cabina. Bărbații nu erau foarte trupeși, deși Thom era destul de înalt, iar Uno destul de lat în spate, dar, cum stăteau îngrămădiți acolo, o făceau să se simtă și mai mică. Ceea ce nu se potrivea deloc cu intenția ei de a le ține o predică pe cinste; lasă-l pe bărbat să te domine cu statura lui și deja ai pierdut jumătate din bătălie. Drept care zâmbi larg, ignoră surprinderea de pe fața lui Thom și a lui Juilin, privirile neîncrezătoare ale lui Uno și Ragan, și adoptă aerul binevoitor pe care și celelalte femei se văzuseră silite să îl adopte.

Reuși să nu își piardă zâmbetul când află de ce pânzele erau atât de întinse, malurile unduitoare trecând pe lângă ei, sub soarele după-amiezii, ca un cal în trap. Neres dăduse ordin ca ramele să fie scoase și întinse de-a lungul punții; căpitanul arăta aproape fericit. Aproape. Malul scund al Amadiciei era din lut; pe partea Ghealdanului, între râu și copaci, se întindea o panglică lată de trestii, cafenii în locurile în care nivelul apei scăzuse. Samara se afla la numai câteva ore în susul râului.

– Ai condus Puterea, îi zise ea printre dinți lui Elayne.

Ștergându-și cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte, de-abia se abținu să o ia la fugă pe puntea care urca și cobora încet. Călătorii le făcură loc celor două și lui Birgitte, Nynaeve însă nu ridică vocea, încercând să pară cât mai amabilă cu putință. Stomacul ei părea că se mișcă aproape la unison cu corabia; ceea ce nu o făcea deloc mai calmă.

– Vântul ăsta e opera ta, continuă ea, sperând că are destulă mălură roșie în săculețul ei.

Cine îi vedea chipul radios și ochii mari ar fi zis că în acel moment Elayne era numai lapte și miere.

– Te porți ca un iepure care dârdâie de frică. Adună-te. Samara e *mult* în urma noastră. Nimeni n-a putut simți ceva

de la o distanță atât de mare. Moghedien ar fi trebuit să fie aici, cu noi, ca să-și dea seama. Am acționat foarte repede.

Nynaeve crezu că-i crapă fața dacă mai continuă să zâmbească, dar îl văzu cu coada ochiului pe Neres, care își studia călătorii și clătina din cap. La furia pe care o simțea acum vedea și ce mai rămăsese din țesătura lui Elayne. A influența vremea era ca și cum ai fi împins o stâncă la vale; stânca avea tendința să păstreze aceeași direcție. Dacă, mai curând sau mai târziu, devia, trebuia să o redresezi. Se prea poate ca Moghedien să fi simțit ceva din Samara – poate –, dar cu siguranță nu atât de mult încât să poată stabili și locul de unde venea. La o adică, Nynaeve își putea măsura puterile cu Moghedien, dar, dacă nu avea destulă putere ca să facă ceva, i se părea corect să spună același lucru și despre Rătăciți. Pe de altă parte, chiar voia să meargă cât mai repede; în clipa aceea, o zi mai mult decât era nevoie în cabina aceea minusculă, alături de celelalte două femei, îi surâdea la fel de mult pe cât îi surâdea ideea de a împărți cabina cu Neres. Tocmai de aceea o zi în plus pe apă nu era deloc o perspectivă îmbucurătoare. Cum se putea mișca o corabie atât de repede când râul părea atât de domol?

O dureau buzele de-atâta zâmbit.

– Ar fi trebuit să mă întrebi, Elayne. Mereu faci câte ceva fără să întrebi. Ar cam fi timpul să-ți dai seama că, dacă ai căzut într-o groapă, bătrâna ta doică n-are cum să vină și să te spele pe față.

Când Nynaeve termină ce avea de zis, ochii lui Elayne erau rotunzi ca niște cești de ceai, iar dinții ei dezveliți păreau gata să muște. Birgitte puse câte o mână pe fiecare din ele și zâmbi larg, de parcă nu ar mai fi putut de bucurie.

– Dacă nu vă potoliți, vă arunc în apă ca să aveți unde vă răcori. Parcă a dat strechea în voi!

Cu fețele asudate, dar pline de bunăvoință, cele trei femei se despărțiră, fiecare apucând-o în altă parte, cât mai departe una de alta, atât cât le permitea corabia. Aproape de apus, Nynaeve îl auzi pe Ragan spunând că ea și celelalte femei răsuflau ușurate că scăpaseră de Samara, judecând după felul

în care își zâmbeau; ceilalți bărbați păreau să gândească la fel, deși în privirile femeilor de la bord numai liniște nu se citea. Simțeau tensiunea imediat.

Dar, treptat, pericolul dispăru. Nynaeve nu înțelese cum. Poate că zâmbetul afișat de Elayne și Birgitte le domolea fără voia lor. Poate absurdul situației, încercarea de a-și păstra zâmbetul în timp ce își alegeau cele mai dure cuvinte deveneau o povară din ce în ce mai grea. Indiferent de cauză, pe Nynaeve nu o deranjă deloc efectul. Încet, zi de zi, cuvintele și tonul vocii se dădură după expresia feței, când și când câte una dintre ele părând stingheră, amintindu-și vag cum se purtase până atunci. Nici una nu se scuză, desigur, lucru pe care Nynaeve îl înțelese cât se poate de bine. Dacă ar fi fost la fel de nechibzuită și rea ca ele, cu siguranță nu ar fi vrut să le aducă aminte.

Copiii avură și ei o contribuție la schimbarea în bine a lui Elayne și lui Birgitte, deși totul începuse în clipa când Nynaeve se îngrijea de rănile bărbaților, chiar în prima lor dimineață pe râu. Își adusese săculețul cu ierburi, făcuse prișnițe și alifii, bandajase tăieturi care singure o înfuriau atât de mult încât putea să Tămăduiască – bolile și rănile o înfuriau – și se îngrijise de rănile cele mai grave, deși cu mare precauție. Dispariția rănilor i-ar fi făcut pe oameni să vorbească și numai Lumina știa cum ar reacționa Neres dacă afla că are o Aes Sedai la bord; cel mai probabil ar fi trimis un marinar pe malul Amadiciei, noaptea, ca să cheme autoritățile. O veste care, pe de altă parte, i-ar fi făcut pe unii dintre refugiați să sară peste bord.

Lui Uno, de pildă, îi frecă umărul zdrelit cu puțină alifie din rădăcină de mard, care ustura nu glumă, unse crestătura proaspătă de pe față cu puțină pomadă de vindecă-tot – nu avea nici un rost să risipească bunătate de pomadă – și îi înfășură capul în bandaje până când omul de-abia mai putu să-și miște falca. Când îl văzu că își pierde răsuflarea și dă din mâini ca un apucat, îi spuse repede:

– Nu fi copil, nu credeam ca un bărbat atât de puternic să se lase copleșit de o mică durere. Lasă rănile în pace; dacă te

atingi de ele în următoarele trei zile, să ştii că am să-ţi dau ceva de-ai să ţii minte toată viaţa.

Uno înclină încet din cap, privind-o atât de nedumerit, încât era clar că nu înţelegea ce îi făcuse. Dacă până la urmă îşi dădea seama, când îşi scotea bandajele, cu puţin noroc nimeni nu avea să îşi mai amintească rana îngrozitoare pe care o avusese; şi poate că era destul de înţelept să îşi ţină gura.

Odată ce începuse, i se părea firesc să vadă şi de ceilalţi călători. Puţini refugiaţi nu aveau răni, iar câţiva copii păreau să aibă viermi intestinali sau să sufere de friguri. Pe ei îi putea Tămădui fără probleme; copiii întotdeauna ţipau când li se dădea ceva ce nu avea gust de miere. Dacă le spuneau mamelor că avuseseră o senzaţie ciudată, mamele o puneau pe seama imaginaţiei lor.

Întotdeauna se simţise stingheră printre copii. E adevărat, voia să îi facă mai mulţi copii lui Lan. O parte din ea voia asta. Copiii puteau strica totul. Aveau obiceiul să facă tocmai opusul a ceea ce le spuneai de îndată ce te întorceai cu spatele la ei, doar ca să vadă cum reacţionezi. Şi totuşi se trezi că îşi trece mâinile prin părul negru al unui băieţel care de-abia îi ajungea până la braţ şi care o privea atât de serios cu ochii lui albaştri, luminoşi, ce semănau atât de mult cu ochii lui Lan.

Elayne şi Birgitte veniră alături de ea, la început doar ca să păstreze ordinea, dar, într-un fel sau altul, rămaseră aproape de copii. Ciudat, Birgitte nu părea deloc caraghioasă cu câte un băieţel de trei ani cocoţat pe şolduri şi cu un grup de copii care o înconjurau, cântându-le ceva absurd, despre animale care dansează. În timp ce Elayne le împărţea bomboane roşii dintr-un sac. Numai Lumina ştia de unde făcuse rost de ele şi de ce. Nu se simţi deloc vinovată când Nynaeve o prinse că îşi vârâ şi ea o bomboană în gură; nu făcu decât să zâmbească larg, să scoată degetul pe care o fetiţă şi-l vârâse în gură şi să pună în loc o bomboană. Copiii râdeau de parcă acum ar fi redescoperit ce înseamnă să fii vesel şi se ascundeau prin faldurile rochiilor lui Nynaeve, Elayne şi Birgitte, de parcă ar fi fost poalele mamelor lor. Era foarte greu să îţi ţii firea în asemenea condiţii. Nynaeve nu izbuti decât să pufnească, uşor,

când Elayne se apucă din nou să studieze a'damul în intimitatea cabinei, a doua zi. Femeia părea mai convinsă ca niciodată că brățara, colierul și cureaua alcătuiau o legătură ciudată. Nynaeve chiar rămase lângă ea de vreo două ori; la vederea acelui obiect atât de periculos simțea imediat nevoia să îmbrățișeze *saidarul* și să se lase în voia lui.

Încet-încet, aflară și povestea refugiaților. Familii despărțite, unii pierduți, alții morți. Ferme, prăvălii și ateliere distruse când necazurile lumii ajungeau până la ei, dând tot negoțul peste cap. Oamenii nu puteau cumpăra când nu puteau vinde. Profetul fusese picătura care umpluse paharul. Nynaeve nu spuse nimic în momentul în care Elayne strecură o marcă de aur unui ins cu părul cărunt care își lovi fruntea brăzdată de cute cu dosul mâinii și încercă să îi sărute mâna. Așa învăța Elayne cât de iute dispare aurul. Dar Nynaeve însăși dăruise câteva monede. Mda, poate chiar mai multe.

Numai doi bărbați nu erau cărunți sau chei, cu fețele bătute de vreme și mâinile bătătorite de muncă. Bărbații mai tineri fuseseră luați în armată sau de către Profet; cei care refuzaseră ori una, ori alta fuseseră spânzurați. Cei doi tineri – de-abia trecuți de adolescență; Nynaeve se îndoia că trebuia să se bărbierească regulat – priveau ca niște animale hăituite și tresăreau când vreunul dintre shienarani se uitau la ei. Uneori, bărbații mai în vârstă vorbeau de un nou început, de o bucățică de pământ pe care să o muncească sau de meseria la care voiau să se întoarcă, dar din vocile lor răzbătea mai mult un amestec de iluzie și bravadă decât speranța adevărată. În cea mai mare parte, vorbeau molcom despre familiile lor; o soție pierdută, fii și fiice pierdute, nepoți pierduți. Păreau la fel de pierduți. În timpul celei de-a doua nopți, un ins cu urechile mari, care părea cel mai entuziast dintr-un grup atât de trist, pur și simplu dispăru; fu de negăsit la răsăritul soarelui. Poate că înotase până la mal. Nynaeve spera că așa făcuse.

Femeile însă o impresionau cel mai mult. Nu aveau alte perspective decât bărbații, alte certitudini, ci doar mai multe griji. Nici una nu avea soțul lângă ea, nici măcar nu știa dacă soțul mai era în viață, dar tocmai grijile care le copleșeau le

făceau să meargă înainte. Nici o femeie curajoasă nu se dădea bătută când avea copii. Chiar şi celelalte voiau să îşi găsească un rost. Toate aveau cel puţin o fărâmă din speranţa pe care bărbaţii doar se prefăceau că o au. De trei dintre ele se simţea mai atrasă.

Nicola era cam de-o seamă cu ea, la fel de înaltă, o ţesătoare zveltă, cu părul negru şi ochii mari, care ţinuse morţiş să se mărite. Până când Hyran, alesul ei, îşi pusese în cap să îl urmeze pe Profet şi apoi pe Dragonul Renăscut; promisese să se însoare cu ea de îndată ce îşi făcea datoria faţă de cei doi. Datoria fusese foarte importantă pentru el. Ar fi fost un soţ şi un tată bun şi onest, spunea Nicola. Doar că ce îi intrase în cap nu îl ajutase prea mult, cineva crăpându-i-l cu un topor. Nicola nu ştia cine îl omorâse sau de ce, ştia doar că trebuie să se îndepărteze cât mai mult de Profet. Undeva trebuia să fie un loc în care oamenii să nu se omoare între ei, în care să nu se teamă tot timpul de ceea ce ar putea să apară de după colţ.

Marigan, cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, fusese durdulie cândva, acum însă rochia cafenie, destrămată atârna pe ea, iar faţa-i aspră arăta mai mult decât istovită. Cei doi fii ai ei, Jaril şi Seve, primul de 6, al doilea de 7 ani, priveau lumea în tăcere cu ochii lor mult prea mari; agăţându-se unul de celălalt, păreau să se teamă de orice şi de oricine, chiar şi de mama lor. Marigan fusese un fel de doftoreasă în Samara, deşi ideile ei despre unele remedii şi ierburi erau cel puţin ciudate. Ceea ce nu era de mirare; o femeie care se ocupa de aşa ceva atât de aproape de Amadicia şi de Mantiile Albe trebuia să ştie cum să se ferească, lucru pe care îl învăţase încă de la început. Întotdeauna îşi dorise să vindece oamenii şi susţinea că se şi pricepea, deşi nu fusese în stare să îşi salveze soţul. Cei cinci ani care trecuseră de la moartea lui fuseseră cei mai grei, sosirea Profetului, evident, nefiindu-i de vreun ajutor. Bandele care căutau Aes Sedai o făcuseră să se ascundă după ce vindecase un bărbat de friguri şi zvonurile îi amplificaseră succesul, pretinzând că îl întorsese din lumea morţilor. Atât de puţine lucruri ştiau oamenii despre Aes Sedai; moartea era dincolo de Puterea de a Tămădui. Chiar şi Marigan părea

tentată să creadă contrariul. Ca și Nicola, nici ea nu știa unde să se oprească. Poate într-un sat, undeva, unde să își pună ierburile la treabă.

Areina era cea mai tânără dintre ele, cu ochii albaștri, dârji, pe fața plină de vânătăi. Dacă nu altceva, hainele dovedeau clar că nu era din Ghealan, o jiletcă scurtă, neagră și pantaloni largi, nu foarte diferiți de ai lui Birgitte. La atât se reduceau lucrurile ei. Nu voia să spună de unde vine, dar povestea fără reținere cum ajunsese la *Șarpele Râului*. Aproape fără reținere; Nynaeve trebuia să deducă ici și colo. Areina plecase spre Illian ca să-și aducă fratele mai mic acasă înainte ca acesta să depună jurământul de Vânător al Cornului. Orașul fiind atât de aglomerat, nu reușise să îl găsească, dar depusese ea jurământul și apoi pornise în lumea largă, deși nu prea credea în existența Cornului lui Valere, sperând într-un fel că până la urmă îl va găsi pe tânărul Gwil și îl va aduce acasă. De atunci... situația... se înrăutățise. Nu că Areina nu ar fi vrut să vorbească, dar se căznea atât de mult să nu pară prăpăstioasă... Fusese alungată din câteva sate, jefuită o dată și bătută de câteva ori. Chiar și așa, nu voia să se dea bătută, căutând în continuare un adăpost sau un sat pașnic. Viața mergea înainte, și Areina dorea să se ia la trântă cu ea. Femeia nu se exprimase chiar așa, dar Nynaeve știa că asta voia să spună.

Nynaeve înțelegea și de ce aceste femei o impresionaseră cel mai mult. Fiecare poveste ar fi putut fi un fir din propria ei viață. Dar nu înțelegea de ce, dintre toate, Areina îi plăcea cel mai mult. După părerea ei, punând lucrurile cap la cap, aproape toate necazurile Areinei puteau fi puse pe seama gurii ei prea slobode, pe faptul că le spunea oamenilor exact ce gândește. Nu putea fi o coincidență faptul că femeia se văzuse nevoită să părăsească un sat fără să își ia și calul, după ce îi spusese starostelui că e un bădăran și jumătate și câtorva sătence că sunt niște țărănci amărâte, care nu știau decât să dea cu mătura prin bucătărie și că nu au nici un drept să o întrebe de ce călătorește singură. Asta recunoștea că spusese. Nynaeve se gândi că, dacă îi povestea câte ceva despre viața ei, Areina s-ar simți mult mai bine. Și probabil că le putea

ajuta și pe celelalte, înțelegându-le dorința de liniște și siguranță.

În dimineața celei de-a doua zile, avu loc un schimb ciudat de replici, cât nervii încă mai erau întinși, iar limba – limba *unora!* – la fel de ascuțită. Nynaeve spuse, pe un ton destul de măsurat, că, nefiind în palatul maică-sii, Elayne nu trebuia să își închipuie că Nynaeve va dormi îngrămădită la perete noapte de noapte. Elayne își ridică bărbia, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Birgitte întrebă surprinsă, fără ca măcar să se asigure că nu era nimeni în jur care să le audă.

– Ești Domnița-Moștenitoare a Andorului?

– Întocmai, răspunse Elayne cu mai multă demnitate decât o auzise Nynaeve în ultima vreme, dar și cu o undă de... satisfacție.

Cu fața lipsită de expresie, Birgitte pur și simplu le întoarse spatele și se opri la prova, se așeză pe niște parâme și începu să privească apa. Elayne se încruntă, apoi se duse și se așeză lângă ea. Rămaseră o vreme așa, vorbind cu voce joasă. Nynaeve nu s-ar fi dus după ele nici dacă ar fi *rugat-o!* Nu își dădea seama ce discutau, dar Elayne părea ușor iritată, de parcă s-ar fi așteptat la altceva, după aceea însă cele două nu mai schimbară cuvinte grele.

Birgitte își reluă numele în aceeași zi, deși în urma unui ultim acces de furie. Acum că Moghedien nu le mai putea găsi, își curăță părul de vopseaua neagră, alături de Elayne. Când le văzu – una cu bucle roșii-aurii lăsate pe umeri, cealaltă cu părul auriu într-o împletitură complicată, la care se adăuga arcul și tolba cu săgeți – Neres mormăi ursuz:

– Uite-o și pe Birgitte din poveste!

Spre nenorocul lui, Birgitte îl auzi. Acela era chiar numele ei, îi spuse ea repezit și, dacă nu îi plăcea, îi va țintui urechile de catargul pe care îl alegea el. Legată la ochi. Căpitanul se îndepărtă roșu la față și strigă la marinari să tragă și mai tare de pânze, care și așa stăteau să plesnească.

În clipa aceea, lui Nynaeve nu îi păsa dacă Birgitte și-ar fi dus amenințarea la îndeplinire. Chiar dacă, după ce își curățase și ea părul, tot îi mai rămăsese o nuanță de roșu, faptul că

acum era foarte aproape de culoarea lui naturală aproape că o făcea să plângă de bucurie. Îi rămăsese destulă rădăcină de coacăz ca să scape de tot roşul acela – doar dacă nu se întâmpla ca toţi cei de la bord să se plângă de dureri de dinţi şi de gingii. Şi avea destulă mălură ca să îşi ţină stomacul pe loc. Oftă de uşurare când îşi văzu părul uscat şi împletit cum se cuvine.

Desigur, cu Elayne care conducea Puterea ca să aibă numai vânt din pupa şi cu Neres care nu voia să oprească nicăieri, satele cu acoperişuri de stuf şi fermele se perindau cu repeziciune de o parte şi de alta, cu oameni care le făceau cu mâna în timpul zilei şi ferestre luminate în timpul nopţii, fără măcar să amintească de tulburările din amonte. În ciuda lăţimii, corabia cu un nume atât de nepotrivit se descurca de minune, alunecând la vale.

Neres cu un ochi râdea, fericit de vânturile prielnice, şi cu unul plângea, îngrijorat că naviga şi ziua. Privea tot mai des, doritor spre câte un braţ mort, un pârâu ferit de copaci sau un iaz tăiat în mal unde *Şarpele Râului* s-ar fi putut ascunde. Din când în când, Nynaeve spunea tare, ca să o audă el, cât de bucuros trebuia să fie căpitanul că oamenii din Samara îi vor părăsi corabia, remarcând cât de bine arătau femeile după ce apucaseră să se odihnească sau cât de vioi erau copiii lor. De ajuns ca să nu îl mai facă să se gândească la escale. I-ar fi fost mai uşor lui Nynaeve să îl ameninţe cu sheinaranii sau cu Thom şi Juilin, dar bărbaţilor ăstora deja li se urcase la cap. Iar ea, cu siguranţă, nu avea de gând să se ia la harţă cu un bărbat care nici nu se uita şi nici nu vorbea cu ea.

În zorii celei de-a treia zile echipajul făcu toate manevrele necesare opririi într-unul din docurile Boanndei. Era un oraş mare, mai mare decât Samara, într-un loc în care Râul Boern, care venea iute dinspre Jehannah, se vărsa în mai lentul Eldar. Între zidurile înalte, cenuşii erau chiar şi trei turnuri, alături de o clădire de un alb strălucitor, cu un acoperiş de ardezie roşie, care arăta ca un palat, chiar dacă nu de dimensiuni normale. În timp ce *Şarpele Râului* era legat bine de stâlpii masivi de la capătul docului – cam jumătate din lungimea lor pe

pământ uscat –, Nynaeve se întrebă cu voce tare de ce Neres făcuse atâta drum până la Samara când își putea descărca marfa aici.

Elayne arătă cu capul spre un ins trupeș de pe doc care purta pe piept un lanț cu un fel de sigiliu. Mai erau câțiva ca el, toți cu câte un lanț și în haine albastre, privind atent cum alte două corăbii late își lăsau marfa pe alte docuri.

– Cred că sunt vameșii reginei Alliandre.

Bătând darabana pe balustradă, Neres *nu* îi privea pe cei de pe doc la fel de atent pe cât priveau ei celelalte vase.

– Poate că a avut o înțelegere cu cei din Samara. Nu cred că vrea să discute cu ăștia.

Bărbații și femeile din Samara părăsiră corabia fără tragere de inimă, fiind ignorați de vameși. Oamenii nu erau controlați. Pentru samarani acesta era începutul incertitudinii. Începutul unei noi vieți, momentul în care trebuia să o ia de la capăt, cu puținul pe care îl aveau și cu ceea ce le dăduseră Nynaeve și Elayne. În timp ce coborau, înghesuiți unii într-alții, unele femei arătau la fel de descumpănite ca și bărbații. Unele chiar începură să plângă. Pe fața lui Elayne își făcu loc frustrarea. Își dorise mereu să se poată îngriji de toți. Nynaeve spera ca Elayne să nu descopere că mai strecurase câțiva arginți unor femei.

Nu toată lumea părăsi corabia. Areina rămase, ca și Nicola, și Marigan, strângându-și fiii care se uitau în tăcere, cu jind, după ceilalți copii care se îndreptau spre oraș. De când plecaseră din Samara, Nynaeve nu îi auzise scoțând nici măcar o vorbă.

– Vreau să merg cu voi, îi spuse Nicola lui Nynaeve, frângându-și fără să vrea mâinile. Mă simt în siguranță lângă voi.

Marigan dădu de câteva ori din cap. Areina nu zise nimic, dar păși mai aproape de celelalte două femei, ca parte din grup, chiar dacă o privea în ochi pe Nynaeve, dându-i de înțeles că nu dorea să plece.

Thom clătină ușor din cap, iar Juilin făcu o grimasă, însă Nynaeve se uită spre Elayne și Birgitte. Elayne încuviință

imediat din cap, iar cealaltă femeie îi urmă exemplul. Aranjându-și rochia, Nynaeve se apropie de Neres, care stătea la pupa.

– Bănuiesc că acum voi redeveni stăpân pe corabia mea, spuse el privind undeva, între corabie și doc. Era și timpul. Călătoria asta e cea mai proastă din viața mea.

Nynaeve zâmbi larg. Surprinzător, Neres se uită la ea până ce termină ce avea de spus. Aproape până ce termină ce avea de spus.

Nu că Neres ar fi avut de ales. Nu avea cum să ceară ajutorul autorităților din Boannda. Și, chiar dacă nu-i conveneau banii pe care i-i dădea Nynaeve, tot trebuia să își continue drumul. Drept care *Șarpele Râului* ridică ancora din nou și se îndreptă spre Ebou Dar, urmând să facă o escală despre care căpitanul fu informat de-abia după ce Boannda își luă avânt.

– Salidar! strigă el răgușit, privind peste capul lui Nynaeve. Salidar e părăsit de la Războiul cu Mantiile Albe. Numai o nebună de femeie ar vrea să coboare la Salidar.

Chiar dacă zâmbea, Nynaeve era îndeajuns de furioasă ca să îmbrățișeze *saidarul*. Neres urla cât îl țineau bojocii, plesnindu-se peste gât și peste șolduri.

– Mușțele-de-cal sunt foarte rele la vremea asta, remarcă ea plină de înțelegere.

Birgitte izbucni în hohote de râs înainte ca aceștia să ajungă în mijlocul punții.

Stând la prova, Nynaeve trase adânc aer în piept în timp ce Elayne conducea Puterea ca să stârnească vântul din nou. Curând, *Șarpele Râului* se repezi în apele învolburate ale Boernului. Chiar dacă, în afară de mălura roșie, nu mai avea nimic de mâncare și o termina și pe asta înainte să ajungă în Salidar, acum nu mai conta nimic altceva. Călătoria lor era aproape încheiată. Meritase să treacă prin ce trecuse. Sigur, nu întotdeauna gândise așa, Elayne și Birgitte cu limba lor ascuțită nefiind singurul motiv.

În acea primă noapte, întinsă pe patul căpitanului doar în cămașă, în timp ce Elayne căsca pe scaun, iar Birgitte se rezema de ușă ajungând cu capul până la grindă, Nynaeve folosise inelul de piatră răsucit. Lumina venea de la o singură lampă

ruginită, suspendată, al cărei ulei, surprinzător, mirosea a mirodenii; poate că nici lui Neres nu îi plăcea mirosul de mucegai. Dacă își puse inelul ostentativ între sâni – asigurându-se că celelalte văd cum îi atinge pielea – o făcu dintr-un motiv întemeiat. Câteva ore în care cele două se purtaseră mai cu minte nu o făceau mai puțin vigilentă.

Inima Stâncii era exact cum fusese și înainte, lumina palidă venind de peste tot și de nicăieri, Callandor, sabia de cristal strălucitor înfiptă în lespezile podelei de sub marea cupolă, șiruri de coloane uriașe, de piatră roșie lustruită, care se pierdeau printre umbre. Și acea senzație că te urmărește cineva, atât de obișnuită în Tel'aran'rhiod. Nynaeve de-abia se abținu să nu o ia la fugă sau să pornească într-o căutare nebunească printre coloane. Se sili să rămână pe loc, lângă Callandor, numărând încet până la o mie și oprindu-se după fiecare sută ca să o strige pe Egwene.

Într-adevăr, numai atât putea face. Autocontrolul de care era așa de mândră pur și simplu dispăruse. Hainele ei se schimbau odată cu obiectul temerilor ei: ea și Moghedien, Egwene, Rand și Lan. Într-un singur minut lâna aspră din Ținutul celor Două Râuri se transformă într-o mantie groasă, cu o glugă mare, apoi într-o platoșă tipică Mantiilor Albe, apoi într-o rochie de mătase roșie – transparentă! –, apoi într-o mantie și mai groasă, apoi... Avea senzația că i se schimbă și fața. O clipă, își văzu mâinile cu pielea mai închisă la culoare decât pielea lui Juilin. Poate că dacă Moghedien nu o recunoștea...

– Egwene!

Ultima chemare răgușită reverberă printre coloane și Nynaeve se forță să rămână acolo, tremurând, ca să mai numere o sută. Sala mare rămase pustie, doar cu ea. Dorindu-și să simtă mai mult regret decât grabă, ieși din vis...

... Și se trezi pipăind inelul de piatră de pe curelușă, privind grinzile groase de deasupra patului și ascultând miile de scârțâituri ale corabiei care brăzda râul prin întuneric.

– Era acolo? întrebă Elayne. N-ai fost plecată prea mult, dar...

– M-am săturat să-mi tot fie teamă, răspunse Nynaeve fără să-şi dezlipească ochii de pe grinzi. M-am săturat să tot fiu o la... laşă.

Ultimele cuvinte se prefăcură în lacrimi pe care nici nu le putea opri, nici nu le putea ascunde, oricât de mult şi-ar fi frecat ochii. Elayne se aşeză imediat lângă ea, o luă în braţe şi îi mângâie părul, iar o clipă mai târziu Birgitte îi puse pe ceafă o bucată de pânză înmuiată în apă. Nynaeve plânse până nu mai putu, în timp ce Elayne şi Birgitte o asigurau că nu era deloc laşă.

– Dacă aş şti că Moghedien mă vânează, nu m-aş mai opri din fugă, zise Birgitte în cele din urmă. Dacă n-aş găsi decât vizuina unui bursuc în care să mă ascund, m-aş chinui să intru în ea, m-aş face ghem şi aş asuda acolo până ar trece primejdia. Nici în faţa unui *s'rendit* furios de-al lui Cerandin n-aş sta. Ceea ce nu înseamnă că sunt laşă. Trebuie să-ţi alegi bine momentul şi locul, şi pe urmă s-o ataci, când şi cum se aşteaptă cât mai puţin. Şi eu am să mă răzbun pe ea, dacă-mi va sta în putere, dar numai aşa cum ţi-am spus să faci şi tu. Orice altceva ar fi o mare prostie.

Nu era exact ce ar fi vrut să audă Nynaeve, dar lacrimile ei şi cuvintele lor de alinare mai înlăturară din tufele de spini care crescuseră între ele.

– Am să-ţi dovedesc că nu eşti laşă, spuse Elayne şi, luând cutia neagră de pe raftul pe care o pusese, scoase discul de fier cu spirala desenată pe el. Ne întoarcem împreună.

Nynaeve şi mai puţin ar fi vrut să audă asta. Dar nu avea cum să spună nu, mai ales după ce o asiguraseră că nu era laşă. Drept care se întoarseră amândouă.

La Stânca din Tear, unde se uitară lung la Callandor – mai bine decât să se uite peste umăr şi să se întrebe când va apărea Moghedien –, apoi la Palatul Regal din Caemlyn, cu Elayne pe post de ghid, şi la Emond's Field, cu Nynaeve pe post de ghid. Nynaeve mai văzuse palate, cu sălile lor imense, tavanele pictate şi podelele de marmură, cu covoarele fine, aurii şi tablourile complicate, acesta însă era locul în care crescuse Elayne. Văzându-l şi ştiind acest lucru, o înţelese mai

bine pe Elayne. Sigur, tânăra aştepta ca lumea să se aplece în faţa ei; aşa fusese învăţată, într-un loc în care lumea se apleca în faţa ei.

Elayne, o copie palidă a ei din cauza ter'angrealului pe care îl folosea, fu ciudat de tăcută cât rămaseră acolo. Dar şi Nynaeve făcu la fel în Emond's Field. În primul rând fiindcă satul părea mai mare decât şi-l amintea ea, cu mai multe case cu acoperişul de stuf şi altele, din lemn, care se ridicau chiar atunci. Cineva construia o casă foarte mare chiar la intrarea în sat trei etaje –, iar o plintă de piatră înaltă de aproape cinci paşi fusese ridicată pe Pajişte, pe care fuseseră incrustate o sumedenie de nume. Pe foarte multe le recunoscu; erau nume din Ţinutul celor Două Râuri. Plinta era flancată de două catarge: unul cu o flamură în vârf – un cap de lup roşu; celălalt cu un vultur roşu. Totul emana prosperitate şi fericire – din câte vedea ea, chiar dacă nu era ţipenie de om –, ceea ce i se părea absurd. Ce naiba reprezentau flamurile alea? Şi cine îşi construia o casă atât de mare?

Se mutară în Turnul Alb, în odaia de lucru a Elaidei. Era neschimbat, doar că în semicercul din faţa mesei Elaidei rămăseseră şase scaune. Iar tripticul cu Bonwhin dispăruse. Tabloul cu Rand era tot acolo, cu o crestătură, prost ascunsă, de-a curmezişul feţei lui Rand, de parcă ar fi aruncat cineva cu un cuţit în el. Răsfoiră hârtiile din cutia lăcuită, împodobită cu vulturi aurii şi peste cele de pe masa Păstrătoarei Cronicilor, din anticameră. Reuşiră să afle câte ceva, chiar dacă documentele şi scrisorile se schimbau în timp ce se uitau peste ele. Elaida ştia că Rand traversase Zidul Dragonului ca să ajungă în Cairhien, dar nu dădură de nici un indiciu asupra intenţiilor ei. Un ordin furios ca toate Aes Sedai să revină în Turn numaidecât, cu excepţia celor care primiseră misiuni precise. Elaida părea să fie furioasă din mai multe motive: că prea puţine surori se întorseseră după ce le amnistiase, că majoritatea spioanelor din Tarabon păstrau tăcerea, că Pedron Niall încă mai chema Mantiile Albe înapoi în Amadicia fără ca ea să ştie de ce, că Davram Bashere încă nu putea fi găsit, deşi trimisese o adevărată armată ca să-l caute... Furia umplea fiecare

document cu sigiliul ei. Nici unul însă nu părea a fi interesant sau de folos, poate mai puțin cele care se refereau la Mantiile Albe. Nu că le-ar fi pus în pericol cu ceva atâta timp cât se aflau pe *Șarpele Râului.*

Când se întrupară din nou, pe corabie, Elayne se ridică de pe scaun și puse discul la loc, în cutie. Instinctiv, Nynaeve se ridică din pat ca să o ajute să își scoată rochia. Birgitte urcă treptele în timp ce Elayne și Nynaeve se înghesuiau în pat, îmbrăcate numai în cămașă; voia să doarmă în vârful scării, le spuse ea. Elayne conduse Puterea ca să stingă lampa. După ce rămaseră în întuneric, zise:

– Palatul părea atât de... pustiu, Nynaeve. Atât de gol.

Nynaeve nu știa cum altfel trebuia să arate un loc în Tel'aran'rhiod.

– Din cauza ter'angrealului pe care l-ai folosit. Arătai foarte derutată.

– Mie mi s-a părut că arăt foarte bine, replică Elayne, ușor înțepată, și apoi cele două încercară să adoarmă.

Nynaeve simțea coturile ascuțite ale celeilalte ca și înainte, dar asta nu îi afecta buna dispoziție și nici mormăielile lui Elayne despre cât de reci îi erau picioarele. Reușise. Poate că a uita să îți fie teamă nu era același lucru cu a-ți fi teamă, dar cel puțin se întorsese în Lumea Viselor. Poate că odată și-odată va avea din nou tăria să nu se teamă.

Începutul fiind făcut, îi venea mai ușor să continue decât să se oprească. În fiecare noapte după aceea intraseră împreună în Tel'aran'rhiod, mereu cu o vizită în Turn ca să vadă ce mai pot afla. Nu foarte mult, în afară de trimiterea unui emisar la Salidar ca să le invite pe Aes Sedai să se întoarcă în Turn. Doar că invitația – cât putu Nynaeve să citească înainte să se schimbe într-un raport despre recrutarea unor tinere cu aptitudinile corespunzătoare unor posibile novice, ce o mai fi însemnând și asta –, invitația suna mai mult a ordin ca acele Aes Sedai să se supună imediat Elaidei și să fie recunoscătoare că au această unică șansă. Pe de altă parte, invitația confirma faptul că nu umblau după cai verzi pe pereți. Necazul era că din frânturile acelea de informații nu izbuteau să-și dea seama

ce se întâmplă. Cine *era* acest Davram Bashere și de ce era Elaida atât de înnebunită să-l găsească? De ce le interzisese Elaida tuturor să menționeze numele lui Mazrim Taim, Dragonul Fals, sub amenințarea unor pedepse cumplite? De ce și regina Tenobia a Saldaeei și regele Easar al Shinenarului trimiseseră scrisori politicoase prin care însă refuzau categoric amestecul Turnului Alb în treburile lor? Asta o făcu pe Elayne să mormăie una dintre zicalele lui Lini:

– „Ca să cunoști doi, mai întâi trebuie să cunoști unul".

Pe lângă vizitele în biroul Elaidei, exersară controlul asupra propriilor persoane, cât și a locurilor din Lumea Viselor. Nynaeve nu voia să se lase surprinsă din nou, cum făcuse cu Egwene și Înțeleptele. La Moghedien încercă să nu se gândească. Mai bine să se concentreze asupra Înțeleptelor.

Pentru artificiul prin care Egwene apărea în visele lor, cum făcuse în Samara, cele două nu găseau nici o explicație; dacă o chemau nu făceau decât să accentueze acea senzație neplăcută că sunt observate – oricum Egwene nu apărea la chemarea lor. Încercarea de a ține pe altcineva în Tel'aran'rhiod era incredibil de frustrantă, chiar și după ce Elayne descoperise în ce consta artificiul: trebuia să vezi cealaltă persoană ca parte din vis. Elayne reuși până la urmă, Nynaeve felicitând-o cât de elegant putea ea în acel moment, dar zile în șir nefiind în stare să facă la fel. Elayne parcă ar fi fost alcătuită din ceață, dispărând cu un zâmbet ori de câte ori voia. Când Nynaeve reuși în sfârșit să o țină bine pe Elayne acolo, se simți de parcă ar fi încercat să urnească o stâncă din loc.

Crearea unor flori sau forme fantastice doar gândindu-te la ele era mult mai incitantă. Efortul părea influențat de două lucruri: cât de mare era obiectul și dacă acesta exista cu adevărat. Copacii plini de flori roșii, aurii și violete, în forme inedite, erau mai greu de făcut decât o oglindă în care să vezi cum ți-ai schimbat rochia sau cum și-a schimbat-o cealaltă. Un palat de cristal strălucitor care părea să crească din pământ era și mai greu de făcut și, chiar dacă, atingându-l, părea solid, se schimba ori de câte ori imaginea din mintea ta tremura sau dispărea odată cu imaginea. Se hotărâră să

renunțe la animale, după ce unul mai ciudat – un fel de cal cu un corn în loc de bot! – le fugări până în vârful unui deal, înainte să-l facă să dispară. Incidentul aproape că provocă o nouă ceartă, fiecare dintre ele susținând că ea îl făcuse, dar în scurt timp Elayne se calmă și începu să râdă de cum arătaseră amândouă, fugind la deal cât le țineau picioarele, cu poalele ridicate, strigând disperate la animal să le lase în pace. Nici măcar refuzul încăpățânat al lui Elayne de a recunoaște că fusese vina ei nu o împiedică pe Nynaeve să izbucnească și ea în hohote de râs.

Elayne folosea când discul de fier, când placa ce părea făcută din chihlimbar, cu sculptura ce reprezenta o femeie care doarme, dar, de fapt, nu-i plăcea nici unul dintre cele două ter'angreale. Oricât de mult trăgea de ele, nu se simțea pe deplin în Tel'aran'ehiod cum se simțea ca atunci când folosea inelul. Și de fiecare trebuia să tragă din greu; dacă nu legai firele Spiritului, erai imediat azvârlit din Lumea Viselor. Folosirea altui ter'angreal în același timp părea imposibilă, lucru pe care Elayne nu îl putea înțelege. Părea mai interesată de modul în care fuseseră făcute și nu era deloc mulțumită că nu își dezvăluiau secretele la fel de ușor ca și a'damul. Faptul că nu știa și de ce o enerva la culme.

Odată Nynaeve încercă și ea unul, chiar în noaptea în care urmau să o întâlnească pe Egwene, prima noapte după ce părăsiseră Boannda. Nu ar fi fost îndeajuns de furioasă, dacă nu ar fi fost călcată pe bătături atât de des. De bărbați.

Neres fu primul, măsurând puntea cu pași mari, la apusul soarelui, și mormăind că i s-a furat încărcătura. Apoi Thom, care își aranja culcușul lângă catargul de la pupa, spuse rar:

– Are dreptate.

Era clar că nu o vedea în lumina difuză, ca și Juilin, care se așeză lângă el și îi dădu dreptate:

– O fi el contrabandist, dar a dat bani pe marfa aia. Nynaeve n-avea nici un drept asupra ei.

– Drepturile afurisite ale unei femei sunt cele care zice ea că le are, remarcă Uno râzând. Cel puțin așa susțin femeile din Shienar.

În clipa aceea, o văzură și tăcură mâlc, ca de obicei descoperind prea târziu că tăcerea e de aur. Uno își frecă un obraz, cel fără cicatrice. Își scosese bandajele chiar în ziua aceea și acum știa ce îi făcuse Nynaeve. Femeii i se păru că shienaranul roșise. În umbrele acelea care se schimbau mereu nu prea vedea bine, dar ceilalți doi păreau la fel de inexpresivi.

Nu le făcu nimic, bineînțeles, se îndepărtă de ei cu spatele drept, ținându-și părul împletit. Reuși chiar să coboare scara. Elayne avea deja discul de fier în mână; cutia neagră de lemn era deschisă pe masă. Nynaeve luă placa gălbuie cu femeia care dormea; era alunecoasă și fină la pipăit, nicidecum ceva care să poată zgâria un metal. Cu furia aceea care mocnea în ea, *saidarul* era o lumină caldă undeva în spate, peste umărul ei.

– Poate că așa am să aflu de ce chestia asta nu te ajută să faci decât lucruri lipsite de importanță.

Așa se trezi în Inima Stâncii, mânuind firele Spiritului în placă, pe care în Tel'aran'rhiod o ținea în punga prinsă de cingătoare. Ca mai întotdeauna când intra în Lumea Viselor, Elayne purta o rochie demnă de curtea regală a mamei ei, din mătase verde brodată cu fir de aur în jurul gâtului, un colier și brățări din aur și finilit; Nynaeve descoperi că și ea purta ceva nu foarte diferit, deși avea părul strâns – în culoarea lui naturală – și nu lăsat pe umeri. Rochia ei era o combinație de albastru-pal și argintiu și, chiar dacă nu la fel de decoltată ca rochiile lui Luca, mai decoltată decât ar fi vrut ea. Îi plăcea totuși felul în care singurul bob de foc, prins de lănțișorul de argint, îi strălucea între sâni. Lui Egwene nu i-ar da mâna să vorbească necuviincios cu o femeie îmbrăcată astfel. Nu că acesta ar fi fost motivul pentru care o purta, nici chiar în subconștientul ei.

Imediat, văzu ce înseamnă, după Elayne, să arăți bine; ei nu i se părea deloc că s-ar deosebi de cealaltă femeie, care își prinsese inelul de piatră răsucit de colier. Elayne însă spunea că arăta... ca un abur. Așa părea și *saidarul*, doar că începuse să țeasă firele Spiritului cât încă mai era trează. Restul era subțire, până și căldura niciodată văzută a Adevăratului Izvor

părând mută. Furia îi rămase la fel de intensă ca să poată conduce Puterea. Dacă iritarea pe care i-o produseseră bărbații dispăru în fața misterului, acel mister era el însuși iritant; faptul că se pregătea sau nu pentru confruntarea cu Egwene nu avea nici o legătură cu asta; de fapt, nu se pregătea deloc pentru așa ceva, iar izul de feriga-pisicii de pe limba ei nu avea nici o explicație! Dar a produce o singură flacără, care să danseze în aer, unul dintre primele lucruri pe care le învăța o novice, părea la fel de greu cu a-l arunca pe Lan peste umăr. Flacăra i se părea slabă până și ei și, de îndată ce legă firele, începu să se piardă. În câteva secunde, dispăru.

– Amândouă? întrebă Amys.

Stătea împreună cu Egwene, de partea cealaltă a Callandorului, amândouă în fuste, bluze și șaluri Aiele. Cel puțin Egwene nu-și pusese o grămadă de coliere și brățări.

– De ce pari atât de ciudată, Nynaeve? continuă Amys. Ai învățat cum să vii aici în stare de veghe?

Nynaeve tresări. Nu suporta să o ia cineva prin surprindere.

– Egwene, cum de...? începu ea, netezindu-și rochia.

– Egwene, nu înțelegem cum de... spuse și Elayne, în același timp.

Egwene le întrerupse:

– Rand și Aielii au repurtat o mare victorie la Cairhien.

Apoi Egwene le potopi cu amănunte, tot ceea ce le spusese în visele lor, de la Sammael la vârful de lance seanchană. Cuvintele se încălecau, Egwene rostindu-le cu privirea fixă.

Nynaeve și Elayne se uitară una la alta, nedumerite. Egwene le spusese *deja* toate astea. Era imposibil să-și fi imaginat așa ceva, fiecare cuvânt nu făcea decât să confirme ceea ce știau deja. Chiar și Amys, al cărei păr alb și lung nu făcea decât să scoată în evidență atemporalitatea nu tocmai de Aes Sedai a feței ei, părea uimită de viteza cu care Egwene le povestea tot.

– *Mat* l-a ucis pe Couladin? exclamă Nynaeve la un moment dat.

Asta sigur nu apăruse în visele lor. Așa ceva nu i se potrivea lui Mat. Să se pună el în fruntea unei oștiri? *Mat?*

Când în sfârșit Egwene făcu o pauză, schimbându-și poziția șalului și cu respirația întretăiată – spusese totul aproape dintr-o suflare –, Elayne întrebă cu glas pierit, de parcă s-ar fi îndoit de propriile amintiri.

– E teafăr?

– Teafăr și nevătămat, răspunse Amys. Trage de el cât poate și nu ascultă de nimeni. Cu excepția lui Moiraine.

Evident, Amys nu părea deloc mulțumită.

– Aviendha stă cu el mai tot timpul, zise Egwene. Se îngrijește bine de el, pentru tine.

Nynaeve se îndoia de așa ceva. Deși nu îi cunoștea pe Aieli prea bine, bănuia că, dacă Amys spusese „trage de el cât poate", altcineva ar fi spus „mai are puțin și moare".

Elayne păru că gândește la fel.

– Atunci de ce îl lasă să tragă de el atâta? De fapt, ce face Rand?

Destule, se pare, și mult prea multe. În fiecare zi două ore de duel cu Lan sau cu altcineva. Asta o făcu pe Amys să strângă din buze. Alte două ore de studiu a felului în care Aielii folosesc alte arme. Poate că lui Egwene acest lucru i se părea ciudat, Nynaeve însă știa prea bine cât de neajutorat puteai fi dacă nu te pricepeai să conduci Puterea. Și totuși Rand n-ar fi trebuit să facă atât de multe. Ajunsese rege sau chiar mai mult, era înconjurat de gărzi *Far Dareis Mai,* nobilii îl ascultau fără crâcnire. De fapt, îi lua atât de mult timp să le dea porunci și apoi să vadă dacă îi îndeplinesc poruncile, încât uita să mai mănânce, noroc cu Fecioarele care îi aduceau hrana oriunde mergea. Dintr-un motiv obscur, deși situația părea să o deranjeze pe Egwene la fel de mult pe cât o deranja pe Elayne, Amys se arăta foarte amuzată, chiar dacă redeveni brusc serioasă când își dădu seama că Nynaeve o privea cu atenție. O altă oră era dedicată unei școli neobișnuite pe care o fondase Rand, la care invita nu numai învățați, ci și meșteșugari, de la unul care făcea ocheane la o femeie care inventase un fel de arbaletă uriașă cu scripeți, care putea azvârli o lance la depărtare de o milă. Rand nu spusese nimănui ce căuta acolo, poate cu excepția lui Moiraine, dar singurul răs-

puns pe care Aes Sedai i-l dăduseră lui Egwene era că nevoia de a lăsa ceva în urmă e comună tuturor. Lui Moiraine părea să nu-i pese ce face Rand.

– Aielii Shaido care au mai rămas se retrag spre miazănoapte. Unii trec pe furiș Zidul Dragonului în fiecare zi, spuse Amys încruntată. Dar Rand al'Thor pare să fi uitat de ei. Își trimite oamenii spre miazăzi, spre Tear. Jumătate dintre ei au pornit deja într-acolo. Rhuarc m-a informat că nici măcar nu le-a spus căpeteniilor motivul pentru care se duc acolo, și nu cred că Rhuarc m-ar minți. Moiraine stă mai tot timpul pe lângă Rand al'Thor – aproape tot atât cât și Aviendha –, dar nu vrea să-l întrebe.

Amys clătină din cap, făcu o pauză, apoi mormăi:

– Nu vrea s-o apăr, dar nici măcar Aviendha nu știe nimic.

– Cea mai bună metodă de a păstra un secret este să nu spui nimănui, zise Elayne, atrăgându-și o privire piezișă.

Amys nu se deosebea prea mult de Bair când era vorba să arunce o privire care să te descumpănească.

– N-avem timp să-i dăm de cap aici, interveni Nynaeve uitându-se fix la Egwene.

Egwene păru că se schimbă la față. Dacă voia să restabilească echilibrul dintre ele, acum era momentul.

– Eu aș vrea să știu... continuă Nynaeve.

– Ai dreptate, o întrerupse Egwene. Nu suntem în biroul lui Sheriam, ca să stăm la taclale. Tu ce vești ai? Ești tot la menajeria jupânului Luca?

Nynaeve simți cum se înecă, toate întrebările zburându-i din minte. Avea atâtea de spus. Și atâtea de ascuns. Spuse că o urmărise pe Lanfear la întrunirea Rătăciților și că o văzuse pe Moghedien cum spionează. Nu că ar fi vrut să evite episodul în care Moghedien dăduse cu ea de pământ – nu chiar; Birgitte nu le dezlegase de jurământul de a ține totul secret. Ceea ce însemna să nu le spună nimic despre Birgitte, că era cu ele. Nu îi convenea deloc că Egwene știa de Birgitte, deși altceva nu știa, și că trebuia să se poarte de parcă Egwene nu ar fi știut nimic, dar ieși basma curată, chiar dacă se bâlbâi când văzu cum fata își arcuiește sprâncenele. Slavă Luminii,

Elayne o ajută să dea vina pe Galad și Masema pentru tot ce se întâmplase în Samara. Lucru care era adevărat. Dacă unul sau altul pur și simplu ar fi trimis pe cineva ca să o anunțe de sosirea corabiei, nimic din ce a urmat nu s-ar fi întâmplat. Când termină – cu Salidarul –, Amys întrebă calmă:

– Sunteți sigure că-l vor sprijini pe Car'a'carn?

– Probabil că știu Profețiile Dragonului la fel de bine ca și Elaida, răspunse Elayne. Cel mai bun mijloc de a se opune Elaidei este să se lege de Rand și să spună lumii că vor să-l sprijine până la Tarmon Gai'don.

Vocea nu îi tremură nici măcar o clipă, ascunzând faptul că Rand nu îi era deloc străin.

– Altfel n-ar fi decât niște rebeli, fără nici o pretenție la legitimitate. Au nevoie de el tot atât de mult cât are și el de ei.

Amys încuviință din cap, dar nu foarte convinsă.

– Parcă mi-aduc aminte de Masema, zise Egwene. Cu ochii în fundul capului și rău de gură. Nu mi-l imaginez profet, dar îl cred vrednic să pornească o răscoală sau un război. Sunt sigură că Galad a făcut cum a crezut el că e mai bine.

Obrajii lui Egwene se colorară ușor; chiar și amintirea chipului lui Galad avea efectul acesta asupra ei.

– Rand va dori să știe cât mai multe despre Masema, continuă ea. Și despre Salidar. Dacă-l pot face convinge să asculte.

– Vreau să știu cum de sunteți amândouă aici, spuse Amys.

Femeia le ascultă explicațiile și, după ce Nynaeve îi arătă placa, o întoarse pe toate fețele. Faptul că ter'angrealul era atins de altcineva în timp ce ea însăși îl folosea îi făcu pielea ca de găină.

– Cred că tu ești mai puțin aici decât Elayne, zise într-un târziu Înțeleapta. Când o Vestitoare-n-vise pășește în Lumea Viselor, în somn, numai un pic din ea îi rămâne în corp, doar cât să-l țină în viață. Dacă doarme iepurește, fiind și aici, dar și în stare să comunice cu cei din jurul ei în lumea reală, arată cum arăți tu acum celei care este aici pe de-a-ntregul. Poate că e același lucru. Nu știu dacă-mi place, ca orice femeie care poate conduce Puterea să poată intra în Tel'aran'rhiod, chiar și în starea asta.

Amys îi înapoie ter'angrealul lui Nynaeve. Răsuflând ușurată, aceasta vârî placa la loc. Stomacul i se făcuse ghem.

– Dacă ați spus tot ce știți... zise Amys și se opri, fixându-le cu ochii ei albaștri, scrutători, când Nynaeve și Elayne se grăbiră să o asigure că da, îi spuseseră absolut tot... e cazul să plecăm. Recunosc că întâlnirile astea sunt mai utile decât am crezut la început, dar mai am multe de făcut până la ziuă.

Amys îi aruncă o privire lui Egwene și amândouă dispărură imediat. Nynaeve și Elayne nu șovăiră nici o clipă. În jurul lor coloanele de piatră roșie se prefăcură într-o încăpere mică, cu lambriuri negre, sărac mobilată, cu un aer sobru. Furia lui Nynaeve slăbise între timp și, odată cu ea, controlul asupra *saidarului*, dar odaia de lucru a Mai-Marii peste Novice le întări din nou. Câtă sfidare! Spera ca Sheriam să fie în Salidar; va fi o plăcere să o întâlnească de la egal la egal. Deși parcă acum ar fi vrut să fie în altă parte. Elayne se uita în oglinda cu rama de pe care aurul începea să se cojească, aranjându-și părul cu nonșalanță. Numai că aici nu avea nevoie să se folosească de mâini. Nici ei nu îi plăcea să fie în camera asta. Oare de ce le propusese Egwene să se întâlnească aici? Poate că biroul Elaidei nu era locul cel mai confortabil din lume, dar era mult mai plăcut decât acesta.

O clipă mai târziu, apăru și Egwene, de partea cealaltă a mesei late, cu ochii ca de gheață și cu mâinile în șolduri, de parcă numai ea ar fi avut dreptul să stea acolo. Nynaeve dădu să spună ceva, dar Egwene i-o luă înainte:

– Limbutele naibii, v-ați prostit de tot? Eu vă spun o taină, iar voi o dați mai departe primei persoane care vă iese în cale. N-ați aflat până acum că nu trebuie să spuneți absolut totul? Credeam că știți să țineți un secret.

Nynaeve simți cum se înroșește; dar cel puțin nu putea fi la fel de stacojie ca Elayne. Egwene încă nu terminase.

– Nu pot să spun cum am procedat. Trebuie să fii Vestitoare-n-vise. Dacă puteți atinge visele cuiva cu inelul... Dar mă îndoiesc că o puteți face cu placa. Încercați să vă concentrați pe ce faceți. Salidarul s-ar putea să fie altfel decât credeți.

Gata, și eu mai am alte treburi în noaptea asta. *Aveți grijă* să nu vă pierdeți cu firea!

Egwene dispăru atât de brusc, încât ultimul ei cuvânt păru că vine din aerul din jur.

Frustrarea încerca să ia locul furiei lui Nynaeve. Mai să plesnească după ce Egwene le spusese să își țină firea. Și Birgitte: cum să ții un secret când cealaltă femeie *știa deja?* Frustrarea ieși învingătoare și *saidarul* o părăsi precum nisipul care alunecă printre degete.

Nynaeve se trezi brusc, cu ter'angrealul galben strâns în mână. Fitilul lămpii suspendate era mic, împrăștiind o lumină difuză. Elayne stătea ghemuită lângă ea, dormind în continuare; inelul prins de curelușă îi alunecase în coșul pieptului.

Mormăind în sinea ei, Nynaeve păși peste Elayne, puse placa la locul ei și își turnă niște apă în lavabou ca să se spele pe față și pe gât. Apa era călduță, ei însă i se părea destul de rece. În semiîntunericul din jur oglinda păru să îi spună că încă mai era roșie în obraji. Restabilise echilibrul pe naiba! Dacă s-ar fi întâlnit în altă parte... Dacă nu ar fi dat din gură ca o neroadă... Ar fi fost mai bine dacă folosea inelul și nu apărea acolo ca nu știu ce fantomă. Era numai vina lui Thom și a lui Juilin. Și a lui Uno. Dacă n-ar fi înfuriat-o... Nu, era vina lui Neres. El... Luă urciorul cu ambele mâini și își clăti gura. Voia să scape doar de gustul somnului. Nu de feriga-pisicii fiartă sau de frunza-atotștiutorului pisată. Nici vorbă de așa ceva. Când se întoarse, o văzu pe Elayne în capul oaselor, dezlegând curelușa de piele pe care se afla inelul.

– Am văzut cum pierzi *saidarul* și m-am dus în odaia de lucru a Elaidei, dar n-am vrut să rămân prea mult acolo ca să nu-ți faci griji. N-am aflat nimic, doar că Shemerin va fi arestată și va redeveni Aleasă.

Elayne se ridică și vârî inelul în cutie.

– Elaida poate face așa ceva? Să retrogradeze o Aes Sedai?

– Nu știu. Cred că Elaida face ce vrea acolo. Egwene n-ar trebui să poarte hainele alea de Aiel. Nu i se potrivesc.

Nynaeve răsuflă adânc. Era clar că Elayne nu voia să discute despre ce spusese Egwene. Fapt care nu îi displăcea nici ei.

– Categoric nu, zise ea.

Se urcă în pat și se ghemui la perete; dormeau cu rândul la margine.

– Nici măcar n-am avut ocazia să-i trimit un mesaj lui Rand, spuse Elayne și se bagă și ea în pat.

Lumina se stinse. Prin hublouri pătrundeau doar când și când razele de lună.

– Și unul Aviendhei. Dacă tot are grijă de el pentru mine, să-și dea tot interesul.

– Doar nu-i cal. Nu-i avutul tău.

– N-am spus așa ceva. Cum te-ai simți dacă ai auzi că Lan s-a încurcat cu o femeie din Cairhien?

– Nu fi proastă. Hai, dormi acolo, zise Nynaeve și își înfundă capul în perna mică.

Poate că ar fi fost bine să îi trimită un mesaj lui Lan. Toate femeile alea de rang înalt, tairene și cairhiene. Pline de vorbe mieroase și minciuni. Lan ar face bine să nu uite al cui este.

Dincolo de Boannda, copacii se îndeseau pe ambele maluri, adevărate hățișuri. Satele și fermele dispărură. Eldarul părea să curgă prin pustietate, cale de o mie de mile de orice așezare omenească. După cinci zile de când părăsise Samara, începutul după-amiezii găsi *Șarpele Râului* ancorat lângă un cot al râului, în timp ce singura barcă a corabiei îi ducea pe călătorii rămași spre plaja acoperită de noroi uscat și mărginită de dealuri mici, acoperite de păduri. Până și sălciile înalte și stejarii cu rădăcini adânci aveau frunze cafenii.

– Nu era nevoie să-i dai colierul ăla, spuse Nynaeve pe mal, privind cum se apropie barca, cu patru vâslași, cu Juilin și ultimii cinci shienarani.

Spera că nu se lăsase trasă pe sfoară; Neres îi arătase pe hartă această întindere de pământ și Salidarul, la două mile de râu, dar nu văzuse nici un semn că ar fi existat vreun sat prin apropiere. Prin zidul de copaci nu se zărea nici o breșă.

– Cât i-am dat eu era de-ajuns, adăugă ea.

– Dar nu ca să acopere și marfa, replică Elayne. N-avem dreptul să *i-o* luăm doar fiindcă e contrabandist.

Nynaeve se întrebă dacă Elayne vorbise cu Juilin. Probabil că nu. Elayne iar invoca legea.

– Mai ales că opalul galben e cam țipător, îndeosebi în montura aia, spuse Elayne chicotind. De data *asta* chiar s-a uitat la mine.

Nynaeve încercă să se abțină, dar până la urmă chicoti și ea.

Thom urcase deja pe un deal, lângă pădure, și acum încerca să-i înveselească pe cei doi băieți ai lui Marigan jonglând cu mărgele colorate scoase din mâneci. Jaril și Seve îl priveau în tăcere, de-abia clipind, și se țineau unul de altul. Nynaeve nu rămăsese surprinsă când Marigan și Nicola o rugaseră să o însoțească. Chiar dacă Nicola se uita la Thom și râdea cu poftă, ar fi petrecut fiecare secundă alături de ea, dacă Nynaeve ar fi lăsat-o. O șocase însă rugămintea Areinei de a rămâne cu ea. Ședea singură, lângă un buștean, și privea cum Birgitte își strunește arcul. Cele trei femei probabil că vor fi descumpănite de ceea ce vor găsi în Salidar. Dar Nicola își va găsi refugiul mult dorit, iar Marigan și-ar putea folosi ierburile, dacă nu vor fi prea multe Galbene prin preajmă.

– Nynaeve, te-ai gândit la... cum vom fi primite?

Nynaeve o privi pe Elayne cu uimire. Traversaseră jumătate din lume sau aproape jumătate și le învinseseră pe cele din Ajah Neagră de două ori. Ce-i drept, în Tear fuseseră ajutate, dar în Tanchico se descurcaseră singure. Aduceau vești despre Elaida și Turn despre care era sigură că nimeni în Salidar nu avea habar. Și, cel mai important, le puteau ajuta pe aceste surori să intre în legătură cu Rand.

– Elayne, nu vreau să spun că ne vor întâmpina ca pe niște eroi, dar nu m-ar mira să ne sărute pe amândoi obrajii înainte de sfârșitul zilei.

Numai veștile despre Rand valorau o avere.

Doi dintre marinarii desculți săriră în apă ca să țină barca, iar Juilin și shienaranii săriră și ei și se îndreptară spre mal. Imediat barca se îndepărtă. *Șarpele Râului* ridica deja ancora.

– Uno, ia-o înainte și croiește o potecă, zise Nynaeve. Vreau să ajungem acolo înainte de căderea nopții.

După hățișul din fața lor, cam atât aveau să le ia cele două mile. Asta dacă nu cumva Neres o trăsese pe sfoară. Asta o îngrijora mai mult decât orice.

CAPITOLUL 50

A-i învăța pe alții și a învăța singur

Patru ore mai târziu, sudoarea care curgea pe fața lui Nynaeve nu prea avea de-a face cu căldura neobișnuită, femeia întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca Neres să le tragă pe sfoară. Sau să le ducă dincolo de Boannda. Soarele de la sfârșitul după-amiezii intra pieziș prin ochiurile de geam, cele mai multe sparte. Strângându-și poalele rochiei, plină de iritare și neliniște, încerca să nu se uite la cele șase Aes Sedai grupate în jurul uneia dintre mesele solide de lângă perete. Își mișcau gura în tăcere în timp ce se sfătuiau în dosul peretelui invizibil ridicat de *saidar*. Elayne își ținea bărbia sus, cu mâinile împreunate pe talie, dar ochii și buzele încordate nu se potriveau deloc cu ținuta ei regală. Nynaeve nu era sigură că ar vrea să știe ce șușotesc femeile Aes Sedai; mai multe lovituri năucitoare o descumpăniseră de tot. Încă un șoc, și va începe să țipe de furie sau isterie.

Aproape totul, mai puțin hainele, era pus pe masă, de la săgeata de argint a lui Birgitte, din fața lui Morvrin, o femeie robustă, la cei trei ter'angreali din fața lui Sheriame și la cuferele

aurite din fața lui Myrelle, cea cu ochii negri. Nici una dintre Aes Sedai nu arăta mulțumită. Carlinya parcă avea chipul făcut din zăpadă, până și materna Anaiya privea cu severitate, iar ochii mereu mari și surprinși ai lui Beonin păreau neliniștiți. Neliniștiți și poate ceva mai mult. Din când în când, aceasta din urmă dădea să atingă pânza albă întinsă peste sigiliul din cuendillar, dar mâna i se oprea și se retrăgea tot de atâtea ori.

Nynaeve își desprinse privirea de pe pânză. Știa precis când lucrurile luaseră o întorsătură nefastă. Străjerii care îi înconjuraseră în pădure se purtaseră cuviincios, chiar dacă fuseseră prea reci; cel puțin din clipa în care îi făcuseră pe Uno și pe shienaranii lui să își vâre săbiile în teacă. La rândul ei, Min îi întâmpinase cu căldură, râzând și îmbrățișându-i. Dar Aes Sedai și ceilalți oameni de pe stradă, surprinși în îndeletnicirile lor de zi cu zi, priviseră doar în treacăt grupul. Salidarul era destul de aglomerat, bărbați înarmați făcând instrucție aproape în fiecare spațiu liber. Prima persoană, în afară de Străjeri și Min, care le acordase atenție cât de cât fusese sora Brună din sala mare a acestui han. Nynaeve și Elayne îi spuseseră lui Phaedrine Sedai ceea ce conveniseră să spună sau cel puțin încercaseră. După cinci minute, li se poruncise să rămână pe loc și să nu scoată o vorbă, nici măcar între ele. După alte zece minute, răstimp în care se priviseră într-o derută totală, înconjurate de Alese și novice în haine albe, Străjeri, servitori și oșteni care alergau de la o masă la alta unde Aes Sedai studiau documente și le dădeau ordine scurte, fuseseră duse în fața lui Sheriam și a celorlalte atât de repede, încât lui Nynaeve i se păru că pantofii ei nu atinseseră de două ori podeaua. Apoi începuse interogatoriul, mai potrivit pentru prizonieri decât pentru niște eroi care se întorc acasă. Nynaeve își șterse sudoarea de pe față, dar, de îndată ce își vârî batista în mânecă, apucă din nou strâns rochia.

Nu erau singurele care stăteau în picioare pe covorul de mătase multicoloră. Deși Siuan, într-o rochie sobră, din lână fină, albastră, ar fi putut fi acolo de bunăvoie, judecând după

fața ei calmă, inexpresivă, Nynaeve știa că altul era adevărul. Siuan părea să gândească adânc, netulburată de nimic. Leane le privea atentă pe Aes Sedai, părând la fel de sigură de sine. De fapt, puțin mai sigură de sine decât o văzuse Nynaeve ultima oară. Femeia cu pielea arămie arăta și mai mlădioasă, mai suplă. Poate că din cauza rochiei ei scandaloase, din mătase verde-pal, cu un guler la fel de înalt ca al lui Siuan, dar care nu numai că se lipea de fiecare curbură a corpului ei, ci lăsa să se vadă aproape tot. Chipurile lor însă o intrigau cel mai mult pe Nynaeve. Nu se așteptase să le vadă în viață și nici să arate atât de tinere – doar cu câțiva ani mai mult decât ea. Nu își aruncaseră nici măcar o privire. Într-adevăr, simțea o anumită răceală între ele.

Nynaeve mai remarcă ceva nou la ele, un lucru de care abia acum începea să-și dea seama. Dacă toată lumea, inclusiv Min, evitase să o spună pe șleau, nimeni nu făcea un secret din faptul că cele două fuseseră ferecate. Nynaeve era sigură acum. Poate fiindcă se afla într-o încăpere în care toate celelalte femei erau în stare să conducă Puterea, poate fiindcă știa că cele două fuseseră ferecate, pentru prima dată era cu adevărat conștientă de capacitatea lui Elayne și a celorlalte de a stăpâni Puterea. Și poate fiindcă Siuan și Leane arătau atât de neajutorate. Fuseseră văduvite de ceva, cu brutalitate. Era ca o rană. Poate cea mai dureroasă pentru o femeie.

Se lăsă copleșită de curiozitate. Oare ce fel de rană era? Ce anume le fusese luat? Dacă tot aștepta, dacă iritarea își făcea loc în starea ei de agitație... Încercă să atingă *saidarul*...

– Ți-a dat cineva voie să conduci Puterea aici, Aleaso? întrebă Sheriam făcând-o să tresară și să dea drumul Adevăratului Izvor.

Această Aes Sedai cu ochii verzi le făcu semn celorlalte să se așeze pe scaunele desperecheate aranjate în semicerc pe covor, cu cele patru femei în centru. Aes Sedai se așezară cu privirea ațintită asupra lui Nynaeve, emoția de adineauri fiind uitată de calmul tradițional al Aes Sedai. Nici una dintre fețele acelea atemporale nu arăta cât de cald era, nici măcar printr-o

broboană de sudoare. În cele din urmă, Anaiya spuse cu o voce ușor mustrătoare:

– Ai stat multă vreme departe de noi, copilă. Și se pare că ai uitat destule.

Nynaeve se înroși și făcu o reverență.

– Iartă-mă, Aes Sedai. N-am vrut să întrec măsura, replică ea sperând că Aes Sedai vor crede că se înroșise de rușine.

Auzi la ele! Stătuse multă vreme departe! Cu doar o zi în urmă, dădea ordine, și oamenii tresăreau la auzul vocii ei. Acum ea trebuia să tresară. I se făcea greață.

– Ne-ați spus o... poveste interesantă, zise Carlinya, evident neîncrezătoare.

Sora Albă întoarse pe-o parte și pe alta săgeata de argint a lui Birgitte cu mâinile ei fine.

– Și ați intrat în posesia unor obiecte ciudate, adăugă ea.

– Domnița Panarh Amathera ne-a dăruit multe lucruri, Aes Sedai, spuse Elayne. Părerea ei este că am salvat tronul.

Chiar dacă acele cuvinte fuseseră rostite cu mult calm, dădeau impresia că pășea pe o gheață foarte subțire. Nu numai Nynaeve era iritată de noul statut de captivă. Fața netedă a Carlinyei se încordă.

– Ați adus niște vești tulburătoare, zise Sheriam. Și câteva obiecte... tulburătoare.

Ochii ei ușor oblici se îndreptară spre masă, spre a'damul argintiu, și reveniră asupra lui Elayne și a lui Nynaeve. De când aflaseră ce este și la ce servește, majoritatea Aes Sedai îl priveau ca pe o viperă roșie. Majoritatea.

– Dacă obiectul acesta face ceea ce susțin cele două copile, trebuie să-l studiem cum se cuvine, zise Morvrin cu un aer absent. Iar dacă Elayne chiar crede că poate face ca un ter'angreal...

Sora Brună clătină din cap. Atenția îi era atrasă de inelul de piatră țesită, plin de pete și dungi roșii, albastre și cafenii, pe care îl ținea în mână. Celelalte ter'angreale erau în poala ei.

– Spuneți că astea sunt de la Verin Sedai? Cum de nu ni s-a spus nimic despre ele până acum?

Întrebarea nu era pentru Nynaeve și Elayne, ci pentru Siuan. Aceasta se încruntă, dar nici pe departe la fel de fioros pe cum o făcea înainte. Avea ceva sfios în ea, semn că Siuan știa că se adresează superioarelor ei. Sfiala răzbătea și din vocea ei, o altă schimbare care lui Nynaeve i se părea incredibilă.

– Verin nu mi-a spus nimic despre ele. Aș vrea foarte mult să-i pun câteva întrebări.

– Și *eu* aș vrea să te întreb despre *asta*, interveni Myrelle, întunecându-se și mai mult la chip în timp ce despăturea o bucată de hârtie pe care Nynaeve o recunoscu imediat – de ce o păstraseră oare? – și începu să o citească. „Ceea ce face purtătorul acestui document face la porunca mea și în numele meu. Supune-te și păstrează tăcerea, la porunca mea. Siuan Sanche, Paznicul Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată."

Myrelle mototoli hârtia și sigiliul.

– Cum poți să dai așa ceva unei Alese?

– La momentul acela, nu știam în cine să am încredere, răspunse Siuan calm.

Cele șase Aes Sedai o fixară cu privirea.

– La momentul acela, aveam dreptul să fac asta, continuă Siuan.

Cele șase Aes Sedai nici nu clipiră. Vocea lui Siuan deveni rugătoare, exasperată:

– Nu mă puteți trage la răspundere pentru un lucru pe care l-am făcut când aveam tot dreptul să-l fac. Când barca se scufundă, astupi gaura cu tot ce ai la îndemână.

– Dar de ce nu ne-ai spus? întrebă Sheriam pe un ton liniștit, dar care nu accepta nici un fel de scuză.

Ca Mai-Mare peste Novice nu ridica vocea niciodată, deși uneori tare ar fi vrut să o facă.

– Trei Alese – Alese! – trimise de Turn ca să ia urma celor treisprezece Surori Negre. Te folosești de prunci ca să astupi gaura din barca ta, Siuan?

– Nu suntem prunci, spuse Nynaeve înfierbântată. Câteva dintre cele treisprezece sunt moarte acum. În plus, le-am zădărnicit planurile de două ori. În Tear, am...

Carlinya o întrerupse ca o lovitură de baros.

– Ne-ai spus tot despre Tear, copila mea. Și despre Tanchico. Și despre cum ai înfrânt-o pe Moghedien, zise ea făcând o grimasă.

Deja spusese cât de proastă fusese Nynaeve să se apropie atât de mult de Rătăciți și ce noroc avusese să scape cu viață. Faptul că femeia nu știa câtă dreptate are – bineînțeles că Nynaeve și Elayne nu spuseseră totul – o făcu pe Nynaeve să se înfioare.

– Sunteți niște copii și aveți noroc dacă ne hotărâm să nu vă dăm o mamă de bătaie. Acum ascultați cu luare-aminte până când vă vom cere din nou să vorbiți.

Nynaeve se înroși toată, sperând că celelalte vor crede că s-a fâstâcit, și își ținu gura. Sheriam nu-și dezlipise ochii de pe Siuan.

– Ei? De ce n-ai spus că ai trimis trei copile la vânătoare de lei?

Siuan trase adânc aer în piept, își încrucișă brațele și lăsă capul jos, vinovată.

– Nu mi s-a părut important, Aes Sedai, când atâtea alte lucruri erau atât de importante. N-am ascuns nimic din ceea ce mi s-a părut că merită spus. Tot ce-am aflat despre Ajah Neagră am spus. Mult timp n-am știut unde se află cele două și ce vor să facă. Important este că acum Nynaeve și Elayne sunt aici, și cu cele trei ter'angreale. Cred că vă dați seama cât de important este să poți intra în odaia de lucru a Elaidei, la documentele ei, chiar dacă nu la tot ce cuprind ele. Altfel ați fi aflat prea târziu că știe unde sunteți.

– Ne dăm seama, replică Anaiya, privind-o pe Morvrin care se tot încrunta la inel. Doar că ne surprinde felul în care au făcut-o.

– Tel'aran'rhiod, șopti Myrelle. În Turn, a devenit subiectul unor discuții erudite, aproape o legendă. Ca și femeile Aiel

Vestitoarele-n-vise. Cine și-ar fi putut închipui că Înțeleptele Aiel ar putea conduce Puterea, darămite să intre în Lumea Viselor?

Nynaeve regretă că nu putuseră păstra acel secret – adevărata identitate a lui Birgitte și alte câteva lucruri reușiseră să le păstreze pentru ele –, dar era foarte greu să nu îți scape câte ceva când erai interogată de asemenea femei care, dacă voiau, puteau sfredeli și o piatră cu privirea. La o adică, se putea declara mulțumită cu puținul care le rămăsese. Din clipa în care adusese vorba despre Tel'aran'rhiod și despre faptul că pătrunsese acolo, era mai probabil ca șoarecele să fugărească pisica decât ca femeile alea să nu o întrebe ce și cum.

Leane făcu o jumătate de pas înainte, fără să privească spre Siuan.

– Cel mai important lucru e că, folosindu-te de aceste te'angreale, poți vorbi cu Egwene și, prin ea, cu Moiraine. Așa nu numai că puteți sta cu ochii pe Rand al'Thor, dar îl și puteți influența, chiar și în Cairhien.

– Unde s-a dus din Pustiul Aiel, unde am prevăzut că se va duce, spuse Siuan.

Chiar dacă se adresa Aes Sedai, și privea spre ele, tonul ei caustic o avea în vedere pe Leane, care scoase un mormăit.

– Ce mare scofală. Două Aes Sedai trimise în Pustiu după cai verzi pe pereți.

Da, o spusese cu toată răceala de care era în stare.

– Încetați, copii, zise Anaiya, de parcă într-adevăr ar fi vorbit unor copii ca o mamă obișnuită cu ciondănelile dintre ei.

Anaiya se uită cu subînțeles spre celelalte Aes Sedai.

– Cred că e foarte bine să putem vorbi cu Egwene, adăugă ea.

– Dacă obiectele astea acționează așa cum pretind ele, spuse Morvrin, jucându-se cu inelul și atingând celălalt te'angreal din poală.

Femeia asta credea că cerul e albastru numai dacă îi aduceai dovezi palpabile. Sheriam încuviință dând din cap.

– Întocmai. Asta va fi prima voastră îndatorire, Elayne și Nynaeve. Veți avea șansa să le învățați pe Aes Sedai cum să le folosească.

Nynaeve făcu o plecăciune, dezvelindu-și dinții; dacă voiau, puteau interpreta gestul ca pe un zâmbet. Să le învețe? Da, și să nu se mai apropie niciodată de inel sau de celelalte. Elayne făcu o plecăciune și mai țeapănă, cu o figură impenetrabilă. Ochii i se îndreptară spre a'dam, aproape tânjind după el.

– Scrisorile privind drepturile lui Elayne ne vor fi utile, spuse Carlinya.

În ciuda rezervei și logicii specifice celor din Ajah Albă, nerăbdarea ei se vedea din modul sacadat în care rostea cuvintele.

– Gareth Bryne mereu vrea mai mult aur decât avem noi. Cu astea aproape că-i vom mulțumi, adăugă ea.

– Întocmai, zise Sheriam. Și trebuie să luăm și monedele. Pe zi ce trece avem tot mai mulți oameni de hrănit și îmbrăcat, aici și prin alte părți.

Elayne dădu din cap grațios, de parcă, indiferent de ce-ar fi spus ea, Aes Sedai nu ar fi luat nici un ban, Nynaeve însă doar aşteptă. Aurul și scrisorile, chiar și te'angrealele, erau doar o parte.

– În rest, suntem de acord că ați părăsit Turnul la ordin, oricât de eronat a fost el, și, prin urmare, nu vă tragem la răspundere pentru asta. Acum, că v-ați întors tefere și nevătămate, vă veți relua studiul.

Nynaeve răsuflă ușor. Cam la asta se aşteptase și ea de când începuse interogatoriul. Nu că i-ar fi plăcut, dar măcar de data aceasta nimeni nu o va acuza că își pierde cumpătul repede. Mai ales că nu avea cum să o ajute așa ceva. Elayne însă răbufni:

– Dar...!

Doar atât apucă să zică, înainte ca Sheriam să o întrerupă la fel de brusc:

– Vă veți relua studiul. Sunteți amândouă foarte puternice, dar nu și Aes Sedai.

Ochii aceia verzi zăboviră asupra lor până când femeia se asigură că îi înțeleseseră cuvintele, apoi Sheriam vorbi din nou, de data aceasta mai blând. Mai blând, dar cu aceeași hotărâre:

– V-ați întors la noi și, chiar dacă Salidarul nu e Turnul Alb, îl puteți considera ca un fel de Turn Alb. Din tot ce ne-ați spus în ultima oră, cred că mai aveți multe să ne împărtășiți.

Nynaeve își opri răsuflarea, dar ochii lui Sheriam se întoarseră la a'dam.

– Păcat că n-ați adus-o pe femeia din Seanchan cu voi. Mare păcat.

Dintr-un motiv numai de ea știut, Elayne se înroși toată, plină de furie. Nynaeve însă se simți ușurată.

– Dar Alesele nu pot fi acuzate că nu gândesc precum o Aes Sedai, continuă Sheriam. Siuan și Leane vă vor întreba multe lucruri. Veți coopera cu ele și veți răspunde cât puteți de bine. Sper că nu trebuie să vă amintesc să nu vă folosiți de statutul vostru. Unele Alese, chiar și unele novice, s-au gândit să le găsească pe vinovate și chiar să le pedepsească după cum cred ele de cuviință... Tinerele acelea se simt foarte frustrate acum. E nevoie să spun mai multe?

Nynaeve o asigură la fel de repede ca și Elayne că nu e nevoie, mai precis în graba lor se bâlbâiră amândouă. Nynaeve nu se gândise să dea vina pe cineva – după părerea ei toate Aes Sedai erau de vină –, dar nu voia ca Sheriam să fie supărată pe ea. Ceea ce o făcu să vadă adevărul trist: zilele de libertate erau doar o amintire.

– Foarte bine. Acum luați bijuteriile pe care vi le-a dat Domnița-Panarh, și săgeata – când mai avem timp să-mi spuneți de ce v-a făcut un astfel de dar – și plecați. Una dintre celelalte Alese vă va găsi un loc de dormit. Rochiile sunt mai greu de găsit, dar sigur veți primi ceva care să vă convină. Sper să uitați... aventurile prin care ați trecut și să vă reintegrați.

Deși neexprimat, mesajul era clar: dacă nu se reintegrau, vor fi făcute să se reintegreze. Sheriam dădu din cap mulțumită când văzu că cele două i-au înțeles cuvintele.

Beonin nu scosese nici o vorbă de când se renunțase la *saidar*, dar, în timp ce Nynaeve și Elayne își făceau reverența de rigoare, se ridică în picioare și se îndreptă spre masa unde erau expuse obiectele lor.

– Dar ăsta ce mai e? întrebă ea cu un puternic accent tarabonez, dând la o parte pânza albă care acoperea sigiliul de pe temnița Celui Întunecat.

Acum ochii ei mari, albaștri-cenușii păreau mai mult furioși decât surprinși.

– Despre ăsta nu întreabă nimeni? Nu interesează pe nimeni?

Discul alb-negru era acolo, lângă punga din piele de căprioară, în peste o duzină de bucăți, lipite cât mai bine cu putință.

– Era întreg când l-am pus în pungă, zise Nynaeve și se opri cu gura uscată.

Oricât de mult evitase să privească pânza, acum nu-și mai putea dezlipi ochii de pe sigiliu. Leane surâsese afectat când văzuse rochia roșie în care fuseseră vârâte obiectele acelea și spusese... Nu, nu se va feri de el, nici măcar în mintea ei!

– De ce să avem o grijă deosebită de el? întrebă ea. Este din cuendillar!

– Nu ne-am uitat la el, zise Elayne dintr-o suflare. Și nici nu l-am atins mai mult decât trebuie. E spurcat, emană tot ce-i mai rău.

Acum nu mai emana. Carlinya le silise să-l țină în mână, somându-le să-i spună în ce consta răul. Spuseseră aceleași lucruri de mai multe ori, dar nimeni nu le dăduse atenție. Sheriam se ridică și se duse lângă Beonin, Ajah Cenușie cu părul auriu.

– Nu trecem nimic cu vederea, Beonin. N-are rost să le mai întrebăm pe fetele astea. Ne-au spus tot ce știu.

– Întrebările sunt întotdeauna bine-venite, zise Morvrin care lăsase deoparte ter'angrealele ca să se uite la sigiliul rupt la fel de intens ca și celelalte. Chiar dacă era din cuendillar – îl încercase împreună cu Beonin și ajunseseră la concluzia că așa era – ea însăși rupsese o bucățică din el.

– Câte dintre cele şapte mai rezistă? întrebă Myrelle încet, ca pentru sine. Cât mai e până când Cel Întunecat se va elibera şi va începe Ultima Bătălie?

Fiecare Aes Sedai făcea câte ceva din toate, potrivit priceperii lor, dar fiecare Ajah avea propria ei raţiune de a exista. Verzile – care îşi spuneau Luptătoarele Ajah – se declarau gata să-i înfrunte pe Stăpânii Spaimei în Ultima Bătălie. Din vocea lui Myrelle răzbătea o anumită nerăbdare.

– Trei, răspunse Anaiya nesigură. Trei mai rezistă încă. Din câte ştim noi. Să ne rugăm că ştim totul. Să ne rugăm că trei sunt de ajuns.

– Să ne rugăm ca cele trei să fie mai puternice decât ăsta, mormăi Morvrin. Cuendillar nu poate fi rupt aşa, altminteri înseamnă că nu e cuendillar. Nu poate fi.

– Vom discuta asta la timpul cuvenit, după mai multe lucruri pe care trebuie să le rezolvăm numaidecât, zise Sheriam şi, luând bucata de pânză de la Beonin, acoperi sigiliul rupt. Siuan, Leane, am luat o hotărâre legată de...

Se opri când se întoarse şi le văzu pe Elayne şi Nynaeve.

– Nu vi s-a spus să plecaţi?

În ciuda calmului pe care îl afişa, faptul că uitase de prezenţa lor arăta cât de tulburată era.

– Cu voia ta, Aes Sedai, spuse repede Nynaeve, mai făcu o plecăciune şi se grăbi spre uşă.

Fără să mişte vreun muşchi, Aes Sedai – ca şi Siuan şi Leane – le urmăriră cu privirea. Nynaeve le simţea ochii ca pe un sfredel. Elayne nu rămase nici o clipă în urmă, deşi apucă să se mai uite o dată la a'dam.

După ce închise uşa şi se lipi cu spatele de lemnul nevopsit, strângând cutia aurită la piept, Nynaeve răsuflă, în sfârşit, uşurată. După clipele de groază petrecute în hanul acela de piatră. Nu voia să se gândească la sigiliul rupt. Alt sigiliu rupt. Nu voia. Femeile alea puteau tunde oile cu privirea lor. De abia aştepta prima lor întâlnire cu Înţeleptele; dacă nu cumva avea să fie prinsă la mijloc. Fusese mult mai greu la prima ei şedere în Turn, când trebuise să înveţe să facă ce-i spuneau

celelalte, să își aplece capul. După luni întregi în care se obișnuise să dea ordine – în fine, după ce se consulta cu Elayne; de obicei – acum nu știa cum va învăța din nou să fie supusă.

Sala mare, cu tavanul ei de ghips peticit și șemineurile de piatră, reci, gata să se prăbușească, semăna cu același stup ca și la venire. Nimeni nu îi aruncă mai mult de o privire, iar ea nu îi învrednici nici măcar cu atât. Le aștepta grupul lor.

Thom și Juilin, așezați pe o bancă din lemn neșlefuit de lângă peretele scorojit, se sfătuiau cu Uno, care ședea pe vine în fața lor, cu sabia prinsă în spate. Areina și Nicola, amândouă privind în jur și încercând să își ascundă uimirea, stăteau pe o altă bancă împreună cu Marigan, care se uita cum Birgitte încerca să îi înveselească pe Jaril și Seve jonglând neîndemnatic cu bilele de lemn colorate ale lui Thom. Îngenuncheată lângă băieți, Min îi gâdila, șoptindu-le ceva la ureche, băieții însă se țineau unul de altul, privind în tăcere cu ochii lor prea mari.

Numai alte două persoane din toată sala nu se foiau de colo-colo. Doi dintre Străjerii lui Myrelle sprijineau peretele, ca din întâmplare, la câțiva pași de bănci, lângă ușa care dădea spre bucătărie. Croi Makin, un tânăr numai mușchi, din Andor, cu părul rar, dar cu un profil parcă dăltuit în piatră, și Avar Hachami, cu nasul coroiat și bărbia pătrată, cu o mustață groasă, brăzdată de fire albe, ca niște coarne întoarse în jos. Nimeni nu ar fi spus că Hachami e un bărbat chipeș, chiar dacă ochii lui negri te făceau să înghiți în sec. Bineînțeles că cei doi nu se uitau la Uno, la Thom sau la ceilalți. Doar întâmplarea făcea ca numai ei să nu aibă nimic de făcut și că aleseseră locul acela ca să stea la palavre. Bineînțeles.

Birgitte scăpă o bilă când le văzu pe Nynaeve și Elayne.

– Ce le-ați spus? întrebă ea calm, aruncând în treacăt o privire săgeții de argint din mâna lui Elayne.

Tolba îi atârna de cingătoare, dar arcul îi era sprijinit de perete. Venind mai aproape, Nynaeve nu se uită spre Makin și Hachami. Coborî vocea și spuse apăsat:

– Le-am spus tot ce au vrut ele.

Elayne atinse brațul lui Birgitte.

– Le-am spus că ești o prietenă care ne-a ajutat mult. Poți rămâne aici, ca și Areina, Nicola și Marigan.

Nynaeve își dădu seama cât de încordați fuseseră cei de aici de-abia după ce o văzu pe Birgitte răsuflând ușurată. Femeia cu ochii albaștri culese bila galbenă și le aruncă pe toate trei înapoi, lui Thom, care le prinse într-o mână și le făcu să dispară dintr-o singură mișcare. Birgitte schiță un zâmbet recunoscător.

– Nici nu vă închipuiți ce bucuroasă sunt să vă revăd, zise Min pentru cel puțin a patra sau a cincea oară.

Părul îi mai crescuse, deși arăta tot ca o căciuliță, și femeia parcă era altfel, ceva se schimbase la ea, Nynaeve însă nu își dădea seama ce anume. Neașteptat, reverele hainei îi erau brodate cu flori; până acum o văzuse numai în haine sobre.

– O față prietenoasă e lucru rar pe-aici, adăugă ea, cu ochii rătăcind doar o fracțiune de secundă spre cei doi Străjeri. Trebuie să stăm și să vorbim pe îndelete. De-abia aștept să aud ce-ați făcut de când ați plecat din Tar Valon.

Sau să le spună ce-a făcut ea, își zise Nynaeve în sinea ei.

– Și eu aș vrea să stau de vorbă cu tine, spuse Elayne pe un ton cât se poate de serios.

Min o privi, apoi oftă și încuviință din cap, nu la fel de nerăbdătoare.

Thom și Juilin se apropiară și ei, cu acea expresie pe care bărbații o afișează atunci când vor să spună ceva care unei femei s-ar putea să-i displacă. Dar, până să deschidă gura, o fată cu părul cârlionțat, într-o rochie de Aleasă, își făcu loc printre Juilin și Uno, încruntându-se la ei, și se proțăpi în fața lui Nynaeve.

Rochia lui Faolain, cu tivul în cele șapte culori ale celor șapte Ajah, nu era chiar atât de albă pe cât s-ar fi cuvenit să fie, iar fața ei măslinie era schimonosită de furie.

– Ce surpriză să te văd aici, sălbăticiune! Credeam că te-ai întors de-a fuga în satul tău, iar frumoasa noastră Domniță-Moștenitoare s-a dus la maică-sa.

– Nu te-ai schimbat deloc, Faolain, se acreşte laptele când te-aude, remarcă Elayne.

Nynaeve se străduí să rămână senină. Cât putu. De două ori în Turn Faolain ţinuse să o înveţe ceva. Să o pună la punct, după cum se exprimase chiar ea. Chiar şi atunci când instructorul şi învăţăcelul erau Alese, instructorul avea statutul de Aes Sedai pe toată durata lecţiei, statut de care Faolain se folosea din plin. Femeia cârlionţată petrecuse opt ani ca novice şi alţi cinci ca Aleasă; nu îi plăcea deloc că Nynaeve nu trecuse prin stadiul de novice, şi nici că Elayne purtase albul pur mai puţin de un an. Două lecţii de la Faolain şi două vizite în odaia de lucru a lui Sheriam pentru încăpăţânare, pierderea cumpătului, o listă lungă cât braţul ei.

– Cred că Siuan şi Leane nu au fost tratate cum trebuie, zise Nynaeve cu o voce destinsă. Cred că Sheriam vrea să dea un exemplu ca să pună capăt acestei practici o dată pentru totdeauna.

Nynaeve rămase cu privirea aţintită asupra celeilalte femei până când ochii lui Faolain se măriră de teamă.

– N-am făcut nimic de când Sheriam..., îngăimă Faolain şi se opri, înroşindu-se toată.

Min îşi duse mâna la gură, iar Faolain întoarse capul, uitându-se la celelalte femei, de la Birgitte la Marigan. Apoi le făcu semn Nicolei şi Areinei.

– Cred că voi două sunteţi de-ajuns. Veniţi cu mine. Imediat. Nu mai tândăliţi.

Cele două se ridicară încet, Areina privind precaut, iar Nicola făcându-şi de lucru cu cingătoarea. Elayne se interpuse între ele şi Faolain înaintea lui Nynaeve, cu bărbia sus şi cu ochii de un rece albastru.

– Ce vrei să faci cu ele?

– Mă supun ordinelor lui Sheriam Sedai, replică Faolain. Eu, una, cred că sunt prea mature pentru prima testare, dar n-am ce face, mă supun ordinelor. O soră însoţeşte grupurile de recrutare ale nobilului Bryne, care testează femei chiar de aceeaşi vârstă cu Nynaeve.

Faolain se opri ca să zâmbească, un zâmbet pe care și o viperă ar fi fost invidioasă.

– Vrei s-o informez pe Sheriam Sedai că nu ești de acord, Elayne? întrebă ea. Să-i spun că nu-ți lași *însoțitoarele* să fie testate?

Elayne lăsă bărbia jos, puțin, ceea ce nu însemna că dă înapoi. Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția.

– Au găsit multe? întrebă Nynaeve atingând umărul lui Faolain.

Femeia întoarse capul fără să vrea și, când privi înapoi, Elayne le liniștea pe Areina și Nicola, explicându-le că nu vor păți nimic, că nu vor fi silite să facă nimic. Nynaeve nu ar fi mers atât de departe. Când Aes Sedai găseau pe cineva cu acea scânteie, ca în cazul lui Elayne sau al lui Egwene, cineva care să conducă Puterea cu voia sau fără voia ei, se arătau mai mult decât dispuse să o învețe tot ce dorea ea. Păreau mai îngăduitoare cu cele care puteau fi instruite, dar nu voiau să atingă *saidarul* fără a ști cum, și cu sălbăticiunile, cele care supraviețuiau șansei de unu la patru de a învăța singure, de obicei fără să știe ce au făcut și adesea fiind blocate într-un fel sau altul, așa cum era Nynaeve. Asta dacă puteau alege între a veni și a rămâne. Nynaeve preferase să intre în Turn, dar bănuia că, dacă nu ar fi făcut-o, tot acolo ar fi ajuns, poate chiar legată de mâini și de picioare. Aes Sedai dădeau femeilor care aveau cele mai mici șanse de a li se alătura tot atâtea opțiuni câte avea mielul într-o zi de sărbătoare.

– Trei, răspunse Faolain după un moment de ezitare. Cât s-au chinuit și au găsit doar trei. Una este sălbăticiune.

Chiar nu-i plăceau sălbăticiunile.

– Nu știu de ce sunt atât de nerăbdătoare să găsească alte novice, continuă ea. Novicele pe care le avem nu pot deveni Alese până nu ne recăpătăm Turnul. E numai vina lui Siuan Sanche, a ei și a lui Leane.

Îi tresări un mușchi din obraz, de parcă Faolain și-ar fi dat seama că părerea ei ar putea fi considerată un atac la adresa fostei Supreme Înscăunate și a fostei Păstrătoare a Cronicilor; în clipa următoare, le apucă de braț pe Areina și Nicola.

– Haideți, le spuse ea. Eu mă supun ordinelor și, dacă e să fiți testate, veți fi testate, chiar dacă e o pierdere de timp.

– Rea femeie, murmură Min, privind pe furiș după Faolain, în timp ce tânăra le zorea pe celelalte spre ușă. Ai crede că, dacă ar exista dreptate pe lumea asta, viitorul ei n-ar fi deloc roz.

Nynaeve ar fi vrut să întrebe ce văzuse la apariția Alesei cârlionțate – avea o sută de întrebări pentru ea –, dar Thom și ceilalți doi bărbați se proțăpiră în fața ei și a lui Elayne, Juilin și Uno de o parte și de alta, pentru ca împreună cei trei să vadă în toate direcțiile. Birgitte îi ducea pe Jaril și Seve la mama lor, dorind să nu o amestece și pe ea. Min știa ce doreau să facă bărbații, după privirea tristă pe care le-o aruncă; dădu să spună ceva, dar până la urmă ridică din umeri și i se alătură lui Birgitte.

Thom avea o față de parcă ar fi vrut să își spună părerea despre vreme sau să întrebe la ce oră e cina. Nimic important.

– Locul ăsta e plin de neghiobi și visători care cred că o pot detrona pe Elaida. De asta e Gareth Bryne aici. Ca să le adune o armată.

Rânjetul aproape că despică în două fața măslinie a lui Juilin.

– Nu neghiobi. Nebune și nebuni. Nu-mi pasă că Elaida era acolo în ziua în care s-a născut Logain. Sunt nebuni dacă visează să detroneze de aici o Supremă Înscăunată care se află în Turnul Alb. Cred că ne-ar lua o lună ca să ajungem în Cairhien.

– Ragan și alții au deja cai care pot fi împrumutați, zise Uno, rânjind și el, fapt care nu se potrivea deloc cu ochiul roșu, fioros, vopsit pe peticul de piele. Paznicii de obicei se uită după cei care vin, nu după cei care pleacă. Ne putem pierde urma în pădure. Se întunecă în curând. N-au cum să ne găsească.

Faptul că femeile își purtaseră inelele cu Marele Șarpe pe corabie avusese un efect extraordinar asupra limbajului folosit de el. Deși se pare că Uno mai recupera în clipele în care credea că nu îl aude nimeni.

Nynaeve se uită la Elayne, care clătină uşor din cap. Elayne ar fi îndurat orice ca să devină Aes Sedai. Dar ea? Slabe speranţe să le convingă pe aceste Aes Sedai să îl sprijine pe Rand, dacă deja hotărâseră să încerce să îl controleze. Şi totuşi... Mai rămânea Tămăduirea. În Cairhien nu avea cum să înveţe despre ea, aici însă... La nici zece paşi de ea, Therva Maresis, o Galbenă zveltă, cu nasul lung, bifa metodic punctele de pe o bucată de pergament. Un Străjer chel, cu barba neagră, vorbea cu Nisao Dachen lângă uşă, cu două capete mai înalt decât ea, deşi nu depăşea media la înălţime, în timp ce Dagdara Finchey, la fel de lată în spate ca orice bărbat din sală şi mai înaltă decât majoritatea, se adresa unui grup de novice în faţa unuia dintre şemineurile nefolosite, trimiţându-le repede, una câte una, la treburile lor. Nisao şi Dagdara erau tot din Ajah Galbenă; se spunea că Dagdara, părul ei cărunt fiind semnul unei vârste considerabile pentru o Aes Sedai, ştia mai multe despre Tămăduire decât două Ajah la un loc. Se părea că Nynaeve nu putea face ceva util dacă se ducea la Rand. Ce să caute acolo? Să-l vadă cum îşi pierde minţile? Dacă învăţa mai multe despre Tămăduire, poate găsea un mijloc de a-l împiedica să-şi piardă minţile. Erau prea multe lucruri pe care Aes Sedai le considerau fără speranţă şi la care renunţau prea uşor.

Toate acestea îi trecură prin minte lui Nynaeve în timp ce se uita la Elayne şi se întoarse spre cei trei bărbaţi.

– Rămânem aici. Uno, dacă tu şi ceilalţi vreţi să vă duceţi la Rand, din partea mea sunteţi liberi s-o faceţi. Mă tem că nu mai am bani ca să vă ajut.

De aurul luat de Aes Sedai era, într-adevăr, nevoie, precum spuseseră ele, dar Nynaeve se înfioră fără să vrea la gândul celor câtorva monede de argint care îi rămăseseră. Oamenii ăştia o urmaseră – şi pe Elayne, desigur – din motive mai mult sau mai puţin întemeiate, fapt care nu o făcea mai puţin răspunzătoare de soarta lor. Lui Rand îi juraseră credinţă; nu aveau nici un motiv să intre în lupta pentru Turnul

Alb. Aruncând o privire cutiei aurite, adăugă fără prea multă tragere de inimă:

– Dar am câteva lucruri pe care le-ați putea vinde pe drum.

– Thom, și tu trebuie să pleci, zise Elayne. Și tu, Juilin. N-are nici un rost să rămâneți. Nu mai avem nevoie de voi acum, dar Rand are.

Încercă să îndese cutia cu bijuterii în mâinile lui Thom, dar acesta o refuză. Cei trei bărbați schimbară privirea aceea care o enerva atât de mult pe Nynaeve, Uno mergând până la a-și da ochiul peste cap. Lui Nynaeve i se păru că-l aude pe Juilin mormăind ceva în barbă despre cât de încăpățânate erau ea și Elayne.

– Poate peste câteva zile, spuse Thom.

– Câteva zile, îl secondă Juilin.

Uno înclină din cap.

– Mi-ar face bine câteva zile de odihnă, dacă tot trebuie să fug de Străjeri și să o țin tot așa până în Cairhien.

Nynaeve îi privi cât se poate de încruntată și își trase ușor părul împletit. Elayne ținea bărbia mai sus ca niciodată, ochii ei trufași fiind în stare să cioplească un sloi de gheață. Thom și ceilalți știau ce îi așteaptă; decizia lor nechibzuită nu avea cum să fie acceptată.

– Dacă voi credeți că, având grijă de noi, îndepliniți ordinele lui Rand al'Thor... începu Elayne pe un ton glacial.

– Ați promis să faceți cum spun eu, de aceea vreau să văd... se repezi și Nynaeve.

– Nici vorbă de așa ceva, le întrerupse Thom, așezând la loc o șuviță rebelă din părul lui Elayne cu degetul lui noduros. Sub nici un motiv. Ce, un bătrân șchiop n-are voie să se odihnească și el câteva zile?

– Ca să vă spun drept, eu rămân doar fiindcă Thom îmi datorează niște bani. De la zaruri, zise Juilin.

– Chiar crezi că putem fura douăzeci de cai de la Străjeri doar așa, cât ai bate din palme? întrebă Uno răgușit, părând să uite că tocmai el se oferise să facă asta.

Elayne rămase mască, neștiind ce să spună, ca și Nynaeve, de altfel. Îi scăpase pe toți din frâu. Pe toți trei. Necazul era că nici ea nu știa cum să procedeze. Se hotărâse să îi expedieze de acolo. Nu doar pentru că nu ar fi vrut ca ei să o vadă cum face sluj tuturor. Nicidecum. Dar, fără nici un sprijin în Salidar, contrar așteptărilor ei, trebuia să recunoască, fără să vrea, că i-ar fi... mult mai bine... dacă știa că, la o adică, ea și Elayne se puteau baza și pe alții, nu numai pe Birgitte. Nu că ar fi acceptat ideea de a evada de-acolo – dacă o putea numi așa –, sub nici un motiv. Prezența lor acolo era... liniștitoare. Sigur, nu le va spune asta. Nici nu va trebui să o facă, fiindcă tot vor pleca, cu sau voia lor. Rand *îi putea* folosi mult mai bine, aici mai mult ar încurca lucrurile. Doar dacă...

Ușa nevopsită se deschise, și în cadrul ei apăru Siuan, urmată de Leane. Se priviră cu răceală, apoi Leane pufni și se îndepărtă, clătinându-se, pe lângă Croi și Avar, dispărând pe coridorul ce ducea spre bucătării. Nynaeve se încruntă ușor. Dincolo de răceala ei, preț de o clipă i se păruse că vede ceva... Siuan se întoarse brusc spre ea, apoi se opri, cu fața lipsită de orice expresie. Micului grup i se mai alăturase cineva.

Gareth Bryne, cu platoșa crestată de lovituri peste haina de culoare galben-deschis și cu mănușile întărite cu oțel vârâte la cingătoare, era imaginea clasică a comandantului. Părul aproape cărunt și fața arsă de soare erau ale unui om care văzuse totul, care îndurase totul; un om care putea îndura orice.

Elayne zâmbi, înclinând grațios din cap. Departe de privirea uluită, pe care i-o aruncase când intrase în Salidar și îl recunoscuse pe stradă.

– N-am să spun că e o mare plăcere să te revăd, Seniore Gareth. Am auzit de unele neînțelegeri dintre tine și mama, peste care sunt sigură că veți trece amândoi. Știi cum e mama, cam impulsivă. Va reveni asupra deciziei și îți va înapoia locul ce ți se cuvine în Caemlyn, mai mult ca sigur.

– Ce-i făcut nu mai poate fi desfăcut, Elayne, replică el și, ignorând uluirea ei – Nynaeve nu mai auzise un răspuns atât de dur din partea unei persoane care știa rangul lui Elayne –,

se întoarse spre Uno: Te-ai mai gândit la ce ți-am spus? Shienaranii sunt cei mai buni cavaleriști din lume și am destui tineri care de-abia așteaptă să fie instruiți cum se cuvine.

Uno se încruntă, singurul lui ochi alunecând de la Elayne la Nynaeve. Apoi înclină încet din cap.

– Altceva mai bun n-am de făcut. Am să-i întreb și pe ceilalți.

Bryne îl bătu pe umăr.

– Bravo. E valabil și pentru tine, Thom Merrilin.

Thom se întorsese la apropierea celuilalt, netezindu-și mustața și privind în podea, de parcă ar fi vrut să își ascundă fața. Acum ridică ochii și înfruntă privirea lui Bryne.

– Cândva, am întâlnit un ins cu un nume care semăna cu al tău, zise Bryne. Un ins foarte priceput la un joc anume.

– Cândva, am întâlnit un ins care semăna cu tine, replică Thom. A încercat să mă pună în lanțuri. Și cred că mi-ar fi luat capul dacă ar fi pus mâna pe mine.

– De mult? Uneori, bărbații fac cele mai nebunești lucruri pentru o femeie, spuse Bryne, privind spre Siuan și clătinând din cap. Ce zici, jupâne Merrilin, te fac un joc de pietre? Din când în când, parcă vreau să întâlnesc pe cineva care chiar se pricepe, așa cum se joacă în cercurile înalte.

Sprâncenele albe și stufoase ale lui Thom se adunară aproape la fel de jos ca și ale lui Uno adineauri, dar nu-și dezlipi privirea de pe Bryne.

– Poate că da, dacă știu pe ce joc, răspunse el în cele din urmă. Atâta timp cât înțelegi că nu vreau să-mi petrec tot restul vieții jucând pietre cu tine. Nu-mi mai place să stau într-un singur loc prea mult. Simt cum mă mănâncă picioarele.

– Atâta timp cât nu te mănâncă în toiul unui joc crucial, spuse Bryne sec. Voi doi veniți cu mine. Și să nu vă așteptați la prea mult somn. Aici totul trebuie făcut la secundă.

Bryne se opri și o privi din nou pe Siuan.

– Cămășile mele sunt doar pe jumătate curate.

Apoi plecă însoțit de Thom și Uno. Siuan se uită furioasă după el, apoi la Min, care se strâmbă și porni repede în direcția în care dispăruse Leane.

Nynaeve nu înțelesese ultimul schimb de replici. Ce neobrăzare la bărbații ăștia, să vorbească de parcă ea nici n-ar fi fost acolo – chiar sub nasul ei –, fără s-o lămurească în vreun fel. Arză-i-ar focul!

– Ce bine că n-are nevoie de un prinzaș-de-furi, zise Juilin, uitându-se pieziș la Siuan, vizibil stingher.

Încă nu-și revenise după ce îi aflase numele și, din câte vedea Nynaeve, nu înțelesese că Siuan fusese ferecată și că nu mai era Suprema Înscăunată. Prin comparație, față de *ea* parcă avea mai mult respect!

– Așa mai am și eu timp să stau la taclale, continuă el. Am văzut o mulțime de inși care și-ar putea, drumul la gură în fața unei căni de bere.

– Pur și simplu, m-a ignorat, spuse Elayne fără să îi vină să creadă. Nu mă interesează ce-a fost între el și maică-mea, dar n-are dreptul să... În fine, am să mă ocup de seniorul Gareth Bryne mai târziu. Acum trebuie să vorbesc cu Min, Nynaeve.

Nynaeve dădu să o urmeze pe Elayne, în timp ce aceasta se îndreptă cu pași grăbiți spre sala din care se ajungea în bucătării – Min va răspunde fără ocolișuri –, dar Siuan o prinse de braț și o strânse tare.

Siuan Sanche, care își aplecase capul umilă înainte ca Aes Sedai să părăsească încăperea. Nimeni de aici nu purta șalul. Nu ridică vocea; nici nu era nevoie. Îl fixă pe Juilin cu o privire care îl făcu să îi înghețe sângele în vene.

– Ai grijă ce întrebări pui, prinzaș-de-furi, altfel ai să te trezești cu mațele scoase.

Ochii aceia albaștri, reci se mutară de la Birgitte la Marigan. Marigan se strâmbă de parcă ar fi mâncat ceva stricat, iar Birgitte clipi din ochi.

– Voi două căutați o Aleasă cu numele de Theodrin și spuneți-i să vă găsească un loc unde să dormiți la noapte.

Copiii ăia ar fi trebuit să fie în pat de mult. Ei? Ce mai aşteptaţi? Mişcaţi-vă!

Înainte să apuce cele două femei să facă primul pas – Birgitte se mişcă la fel de repede ca Marigan, poate chiar mai repede –, Siuan se întoarse spre Nynaeve.

– Ţie vreau să-ţi pun câteva întrebări. Ţi s-a spus să cooperezi şi sfatul meu e să te conformezi, dacă vrei să-ţi fie bine.

Până să se dumirească ce şi cum, Nynaeve se trezi împinsă de Siuan ca o furtună, în sus, pe nişte trepte care se legănau la fiecare pas, cu o balustradă tot din lemn nevopsit, pe un coridor cu podeaua denivelată, către o încăpere mică, unde văzu două paturi lipite de perete, unul deasupra celuilalt. Siuan se aşeză pe singurul scăunel, făcându-i semn că se aşeze pe patul de jos. Nynaeve preferă să rămână în picioare, semn că nu suportă să fie tratată cu duritate. Altceva nu prea mai era în cameră. Pe un lavabou care se sprijinea într-o cărămidă se afla o cană ciobită şi un lighean. Câteva rochii atârnau de cuiele bătute în pereţi, iar într-un colţ se afla o saltea făcută sul. În decurs de o zi, Nynaeve ajunsese rău de tot, dar Siuan ajunsese şi mai rău. Simţi că nu va avea prea multe probleme cu femeia aceasta. Chiar dacă Siuan îşi păstrase privirea. Siuan pufni.

– Cum vrei, fetiţo. Inelul. Nu trebuie să conduci Puterea ca să-l foloseşti, corect?

– Nu. M-ai auzit când i-am spus lui Sheriam...

– Oricine îl poate folosi? Chiar şi o femeie care nu poate conduce Puterea? Chiar şi un bărbat?

– Poate şi un bărbat.

Ter'angrealul care nu avea nevoie de Putere funcţiona de obicei şi pentru femei, şi pentru bărbaţi.

– Pentru orice femeie, da.

– Atunci ai să mă înveţi cum să-l folosesc.

Nynaeve ridică o sprânceană. Poate că asta era şansa ei de a obţine ce voia. Dacă nu, mai avea una. Poate.

– Ele ştiu despre asta? Au tot insistat să le arăt cum funcţionează. De tine n-au zis nimic.

– Pentru că nu știu, replică Siuan, deloc tulburată, zâmbind chiar, dar nu într-un mod plăcut. Și nici nu vor ști. Altfel vor afla că tu și Elayne v-ați dat drept surori cu drepturi depline de când ați părăsit Tar Valonul. Poate că Moiraine i-ar putea trece asta cu vederea lui Egwene – o cunosc prea bine ca să n-o facă –, Sheriam însă, Carlinya... O să urlați ca din gură de șarpe ca să nu vă mai chinuiască. Cu mult înainte de a termina cu voi.

– Dar e absurd.

Nynaeve își dădu seama că acum ședea pe marginea patului. Nu își amintea când se așezase. Thom și Juilin își vor ține gura. Altcineva nu mai știa. Va trebui să stea de vorbă cu Elayne.

– N-am făcut așa ceva.

– Nu mă minți, fetițo. Privirea ta mi-a confirmat deja. Stomacul nu-ți dă pace, corect?

Absolut.

– Bineînțeles că nu. *Dacă* am să te învăț ceva, am s-o fac numai pentru că așa vreau eu.

Nu avea de gând s-o lase pe femeia asta să facă ce vrea din ea. Ultimul dram de milă dispăru și el.

– Iar dacă am s-o fac, vreau ceva în schimb. Să te observ pe tine și pe Leane. Vreau să știu dacă ferecarea poate fi Tămăduită.

– Nu poate, răspunse Siuan scurt. Așadar...

– Orice ar trebui să se poată, în afară de moarte.

– „Ar trebui" nu e același lucru cu „se poate", fetițo. Mie și lui Leane ni s-a promis că vom fi lăsate în pace. Vorbește cu Faolain sau Emara dacă vrei să știi ce pățește oricine ne face rău. N-au fost nici primele și nici cele mai rele, dar au plâns cel mai mult.

Cealaltă șansă. Panica mai să i-o alunge din minte. Dacă exista. O singură privire.

– Ce-ar spune Sheriam dacă ar ști că tu și Leane n-ați fi deloc dispuse să vă păruiți?

Siuan nu spuse nimic, continuă să o privească.

– Celelalte cred că v-au îmblânzit, nu-i așa? Cu cât te răstești la cineva care nu-ți întoarce vorba, cu atât devii mai

convingătoare, mai ales când sari în picioare chiar și atunci când o Aes Sedai își drege vocea. Slugărnicia voastră a fost de-ajuns ca Aes Sedai să uite că voi două ați lucrat mână în mână atâția ani? Sau le-ți convins că ferecarea a schimbat totul în voi, nu numai fața? Când vor afla că ați complotat împotriva lor, că le-ați manipulat, veți țipa ca din două guri de șarpe. Dacă se poate *așa* ceva.

Siuan nici nu clipi. Nu voia să-și piardă cumpătul, ca să nu se dea de gol. Și totuși Nynaeve văzuse ceva în privirea aceea scurtă; era sigură de asta.

– Vreau să vă observ – pe tine și pe Leane – ori de câte ori vreau eu. Și pe Logain.

Poate că putea afla ceva și de la Logain. Bărbații erau altfel; va fi ca și cum ar privi problema dintr-un alt unghi. Nu că ar vrea să îl Tămăduiască, chiar dacă ar descoperi cum s-o facă. Rand *trebuia* să conducă Puterea. Ea însă nu avea de gând să îngăduie ca un alt bărbat să conducă Puterea.

– Dacă nu, poți să-ți iei adio de la inel și de la Tel'aran'rhiod.

Ce urmărea Siuan? Probabil să redevină ceva ce semăna a Aes Sedai. Nynaeve se sili să alunge ceea ce părea a fi o nouă reacție de compasiune.

– Iar dacă le spui cumva că ne-am dat drept Aes Sedai, am să le spun și eu despre tine și Leane. Chiar dacă mie și lui Elayne nu ne va fi bine până iese adevărul la iveală. Până la urmă, tot va ieși și te va face să plângi cât Faolain și Emara la un loc.

Tăcerea se prelungi. Cum de reușea să fie atât de stăpână pe ea? Nynaeve credea că numai Aes Sedai pot face așa ceva. Își simți buzele uscate, singura parte a corpului ei care era așa. Dacă se înșela, dacă Siuan voia să o testeze, știa care dintre ele va plânge până la urmă. În cele din urmă, Siuan mormăi:

– Sper că Moiraine a reușit s-o înduplece pe Egwene să-și îndoaie mai des șira spinării.

Nynaeve nu înțelese ce vrea să spună, dar nu mai avu timp să cugete. În clipa aceea, Siuan se aplecă spre ea, cu mâna întinsă.

– Dacă-mi păstrezi secretele, ți le păstrez și eu pe ale tale. Învață-mă cum să folosesc inelul și poți observa ferecarea cât vrei și cât nu vrei.

Nynaeve de-abia se abținu să nu răsufle ușurată în timp ce îi strângea mâna. Reușise. Pentru prima oară de nu mai știa când, cineva încercase să o brutalizeze și dăduse greș. Aproape că era gata să o înfrunte pe Moghedien. Aproape.

Elayne o ajunse din urmă pe Min chiar în fața ușii din spate a hanului și își potrivi pasul cu al ei. Min avea vreo trei cămăși albe sub braț. Soarele era deasupra vârfurilor copacilor și, în lumina din ce în ce mai difuză, curtea grajdului avea culoarea noroiului de-abia uscat, având în mijloc o buturugă imensă, tot ce mai rămăsese dintr-un stejar. Grajdul de piatră, cu acoperișul de stuf, nu avea uși, lăsând să se vadă oamenii dinăuntru cum treceau de la o boxă la alta. Surprinzător, Leane vorbea cu un ins corpolent la marginea umbrei lăsate de grajd. Îmbrăcat în niște haine care aproape plesneau pe el, arăta a fierar sau a bătăuș de meserie. Surprinzătoare era apropierea dintre Leane și el, femeia aplecând capul pe o parte în timp ce îl privea în ochi. Apoi Leane îl bătu ușor pe obraz și se întoarse repede în han. Insul vânjos se uită după ea câteva clipe și dispăru în umbrele din jur.

– Nu mă-ntreba ce pune la cale, zise Min. Tot felul de ciudați vin s-o vadă pe Siuan sau pe ea, iar unii dintre ei... În fine, ai văzut cu ochii tăi.

Lui Elayne nu îi păsa de Leane. Dar, acum că era singură cu Min, nu știa cum să aducă vorba despre ceea ce o interesa pe ea.

– Tu ce faci?

– Mă duc să spăl astea, mormăi Min, arătându-i cămășile, iritată. Nici nu-ți pot spune cât de fericită sunt că o văd și eu pe Siuan în rolul șoricelului. Nu știe dacă vulturul o va mânca sau se va juca cu ea, dar uite că are aceeași alternativă pe care a dat-o tuturor celorlalți: nici una!

Elayne grăbi pasul ca să nu rămână în urmă, în timp ce traversau curtea. Tot nu știa cum să aducă vorba.

– Știi ce voia să propună Thom? Să rămânem. Ceea ce și facem.

– Asta le-am spus și eu. Fără viziuni, replică Min, încetinind pasul când ajunseră pe o cărare plină de tufe și buruieni călcate în picioare, între grajd și un zid de piatră în paragină. Pur și simplu n-am crezut că vei renunța la șansa de a studia din nou. Întotdeauna ți-a plăcut să înveți. Și lui Nynaeve, chiar dacă n-o recunoaște. Aș fi vrut să n-am dreptate. Aș merge cu voi. Eu cel puțin...

Min mormăi ceva ce aducea a înjurătură.

– Cele trei pe care le-ați adus cu voi sunt sămânță de bucluc – asta *e* o viziune.

În sfârșit. Avea de ce să se agațe. Dar, în loc să întrebe ce îi stătea pe limbă, spuse:

– Te referi la Marigan, Nicola și Areina? Cum să fie ele sămânță de bucluc?

Numai un nebun ar fi gândit ca Min.

– Exact nu știu. Doar am zărit aura, cu coada ochiului. Nu când mă uitam direct la ele, cu toate că și atunci mi s-a părut că văd ceva. Nu sunt multe persoane care au aura tot timpul. Bucluc. Poate vor spune ce nu trebuie. Vrei să faci ceva de care să nu afle Aes Sedai?

– Bineînțeles că nu, răspunse Elayne repede și, când văzu că Min o privește pieziș, adăugă: În fine, nimic care să le deranjeze. Dar oricum nu pot afla.

Discuția nu se îndrepta în direcția dorită de ea. Trăgând adânc aer în piept, trecu direct la subiect:

– Min, ai avut o viziune despre mine și Rand, așa-i?

Elayne mai făcu doi pași până să își dea seama că cealaltă femeie se oprise.

– Da, făcu Min, precaută.

– Ai văzut că eram pe cale să ne îndrăgostim.

– Nu chiar. Am văzut cum te îndrăgosteşti tu de el. Nu ştiu ce simte el pentru tine, doar că e legat de tine, într-un fel sau altul.

Elayne strânse din buze. La asta se şi aşteptase, dar nu era ceea ce voia să audă. „«A dori» şi «a vrea» îţi pun piedică, dar «este» îţi netezeşte poteca." Aşa spunea Lini. Trebuia să te ocupi de ceea ce era palpabil, nu de ceea ce ai dori să fie.

– Şi ai văzut că va fi altcineva. Cineva cu care... va trebui... să-l împart.

– Cu două, răspunse Min, răguşită. Cu altele două. Şi... eu sunt una dintre ele.

Cu gura deja deschisă pentru următoarea întrebare, Elayne rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Min.

– Tu? reuşi ea să îngaime până la urmă.

Min se zbârli.

– Da, eu! Crezi că eu nu mă pot îndrăgosti? N-am vrut, dar am făcut-o, asta e tot, spuse ea şi o porni cu paşi mari pe lângă Elayne, căreia încă nu-i venea să creadă ce auzise.

Acum înţelegea mai multe lucruri. Cum evitase Min să vorbească despre asta. Broderiile de pe reverele hainei ei. Şi, dacă nu o înşela vederea, Min chiar se dăduse cu cârmâz pe obraji. „Ce simt eu acum?" se întrebă ea. Nu-şi dădea seama.

– Cine e a treia? întrebă ea calm, când o ajunse din urmă.

– Nu ştiu, mormăi Min. Ştiu doar că-i sare repede ţandăra. Nu e Nynaeve, slavă Luminii. Nu cred că aş fi suportat aşa ceva.

Min schiţă un zâmbet şi o privi din nou pieziş pe Elayne.

– Crezi că asta schimbă relaţia dintre noi? Mie îmi eşti simpatică. Eu n-am surori, dar uneori mă uit la tine ca la o... Vreau să fim prietene, Elayne, şi n-am să te antipatizez, orice s-ar întâmpla. Dar să ştii că nu mă pot opri să nu-l iubesc.

– Nu-mi surâde deloc ideea de a împărţi un bărbat cu altcineva, spuse Elayne cu duritate în glas.

Un fapt care era de la sine înţeles.

– Nici mie. Doar că... Elayne, mi-e ruşine să recunosc, dar nu mă las până nu pun mâna pe el. Nu că tu ai proceda altfel.

Lumină sfântă, mi-a dat peste cap toată viața. Mă apucă ameţeala numai când mă gândesc la el.

Min nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Elayne răsuflă adânc. Nu era vina lui Min. Era mai bine că era vorba de Min, şi nu de Berelain sau de altă femeie pe care n-o putea suferi?

– Ta'veren, spuse ea. Îndoaie lumea în jurul lui. Noi suntem doar nişte aşchii prinse într-o vâltoare. Dar mi-aduc aminte că eu, tu şi Egwene spuneam că niciodată nu vom lăsa ca un bărbat să ne dezbine. Vedem cum facem, Min. Şi când vom afla cine este a treia... Ei bine, vom afla şi asta. Într-un fel sau altul.

A *treia!* Să fie Berelain? „Ah, sânge şi cenuşă!"

– Într-un fel sau altul, repetă Min cu o voce sumbră. Între timp, suntem amândouă prinse aici ca într-o capcană. Ştiu că mai există una, ştiu că nu pot face nimic, dar deja mi-a trebuit ceva timp ca să mă împac cu tine şi... Cairhienele nu sunt toate precum Moiraine. Cândva, am văzut o nobilă din Cairhien în Baerlon. La prima vedere, o făcea pe Moiraine să arate ca Leane, dar uneori spunea unele lucruri cu miez, care băteau departe. Şi avea o aură! Nu cred ca vreun bărbat din tot oraşul ăla să fi fost în siguranţă cu ea, doar dacă era urât, şchiop sau mort.

Elayne pufni, dar reuşi să-şi păstreze vocea la fel de calmă.

– Nu-ţi mai face griji. Mai avem o soră, tu şi eu, una pe care n-ai întâlnit-o până acum. Aviendha stă cu ochii pe Rand, care nu apucă să facă zece paşi fără o gardă de Fecioare Aiel.

O cairhiană? Cel puţin pe Berelain o întâlnise, ştia câte ceva despre ea. Nu. Nu se va perpeli din cauza asta ca o fetişcană fără minte. Femeia matură lua lumea aşa cum era şi încerca să se folosească de ea cât mai bine. Oare cine putea fi?

Între timp, ieşiseră în curtea pătată de cenuşă rece. Ibrice enorme, de pe care fusese îndepărtată rugina, stăteau rezemate de zidul de piatră rotund, prin care, din loc în loc, pătrunseseră crengi de copaci. În ciuda umbrelor care brăzdau curtea, două ibrice din care ieşea aburul atârnau deasupra unui foc, iar trei novice, cu părul leoarcă de sudoare şi cu

fustele albe suflecate, frecau de zor rufele întinse pe scânduri, cu apă înspumată. Aruncând o privire spre cămășile de sub brațul lui Min, Elayne îmbrățișă *saidarul.*

– Hai să te ajut.

Conducerea Puterii la treburile casei era interzisă – munca fizică șlefuia caracterul, așa se spunea –, dar asta nu se punea. Dacă învârtejea cămășile în apă destul de tare nu mai trebuia să își ude mâinile.

– Spune-mi tot. Siuan și Leane sunt chiar atât de schimbate pe cât par? Cum au ajuns aici? Logain *chiar* este aici? Și de ce speli cămășile unui bărbat? Totul.

Min izbucni în râs, vizibil ușurată că schimbă subiectul.

– „Totul" îmi ia o săptămână întreagă. Dar am să încerc. Mai întâi, le-am ajutat pe Siuan și Leane să scape din temnița în care le aruncase Elaida, apoi...

Exprimându-și uimirea prin sunete corespunzătoare, Elayne făcu în așa fel ca Aerul să ridice de pe foc unul din ibrice. Aproape că nu băgă în seamă privirile descumpănite ale novicelor; se obișnuise cu propria putere și acum rareori se gândea că poate face niște lucruri pe care Aes Sedai nu le făceau nicidecum. „Cine era a treia femeie?" Aviendha ar face *bine* să nu-l scape din ochi.

CAPITOLUL 51

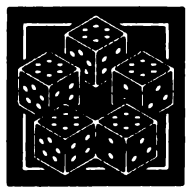

Veşti pentru Cairhien

Un fir subţire de fum albastru se înălţa din pipa simplă, scurtă pe care Rand o ţinea între dinţi, cu o mână pe balustrada de piatră a balconului, privind în grădina de dedesubt. Umbrele ascuţite se lungeau văzând cu ochii; soarele era ca o minge de foc ce cădea pe un cer fără nori. După zece zile petrecute în Cairhien, acesta era primul moment de linişte, în afară de puţinele ore în care dormea. Selande stătea aproape, cu faţa palidă întoarsă spre el, nu spre grădină. Părul ei nu era aranjat pe măsura unei femei de rang înalt, dar tot o făcea mai înaltă cu o palmă. Rand încercă să o ignore, dar era greu să ignore o femeie care insista să se lipească de braţul lui cu sânii ei tari. Întrunirea durase prea mult ca să nu îşi dorească o pauză cât mai lungă. Dar, din clipa în care Selande se luase după el, îşi dăduse seama că făcuse o alegere greşită.

– Ştiu un iaz ferit unde am putea scăpa de căldura asta, şopti ea. Un iaz ferit de toate privirile, unde nu ne-ar deranja nimeni.

Sunetele harpei lui Asmodean ajungeau până la ei pe sub arcadele din spatele lor. Ceva uşor, ca o adiere de vânt.

Rand pufni mai tare decât ar fi fost nevoie. Căldura. Nimic nu se compara cu Pustiul, dar... Deși toamna era aproape, după-amiaza parcă venea din toiul verii. O vară fără ploi. Bărbați numai în cămăși stropeau grădina cu apă din găleți, acum, ca să nu se evapore prea repede, deși cele mai multe plante erau cafenii sau pe moarte. Vremea le juca feste. Soarele torid părea să râdă de el. Moiraine era de aceeași părere, ca și Asmodean, dar nici ei nu știau ce trebuie sau cum trebuie făcut. Sammael. Sammael putea face ceva.

– Apă rece, și numai noi doi, murmură Selande, vârându-se și mai tare în el, deși Rand nu înțelegea cum de mai era posibil așa ceva.

Rand se întrebă când își va face din nou simțită prezența Sammael. Va trebui să își țină cumpătul, indiferent de cum va acționa el. După ce va reconstrui Tearul, va apela la fulgere. O lovitură decisivă, care să îl termine pe Sammael și să aducă Illianul de partea lui. Cu Illian, Tear și Cairhien, plus o armată de Aieli îndeajuns de mare ca să copleșească orice alt popor în doar câteva săptămâni, va...

– Nu ți-ar surâde să înoți puțin? Eu nu înot prea bine, dar mă poți învăța tu.

Rand oftă. Preț de o clipă, regretă că Aviendha nu era cu el. Nu. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Selande să o ia la fugă, plină de vânătăi și cu hainele rupte, țipând ca din gură de șarpe. Ferindu-și ochii cu palma, se uită la ea și îi spuse calm, printre dinți:

– Pot conduce Puterea.

Femeia clipi de câteva ori, făcând un pas înapoi fără să miște vreun mușchi. Aielii nu înțelegeau de ce trebuia ca Rand să amintească de asta; pentru ei era un lucru care trebuia trecut sub tăcere, ignorat dacă se poate.

– Se spune că am să înnebunesc. Dar încă n-am înnebunit. Încă nu.

Rand scoase un chicot răgușit și o privi din nou, inexpresiv.

– Să te învăț să înoți? Te voi ține la suprafață cu Puterea. *Saidinul* e pătat. Atingerea Celui Întunecat. Dar n-ai să-l simți. Va fi de jur împrejurul tău, dar nu vei simți nimic.

Chicoti din nou, șuierat parcă. Femeia făcuse ochii mari de tot, iar zâmbetul ei era acum doar un rictus.

– Atunci rămâne pe mai târziu. Acum vreau să fiu singur, să mă gândesc la... zise el aplecându-se de parcă ar fi vrut să o sărute, dar Selande scoase un scheunat și făcu o plecăciune atât de repede, încât Rand crezu că a căzut din picioare.

Retrăgându-se în grabă, cu câte o plecăciune la fiecare pas, femeia bâlbâi ceva despre onoarea de a-l sluji, despre dorința ei nețărmurită de a-l sluji, cu o voce aproape isterică, până când se lovi de una dintre coloane. O ultimă plecăciune și dispăru înăuntru.

Făcând o grimasă, Rand se întoarse spre grădină. Uite unde ajunsese, să le bage pe femei în sperieți. Probabil că Selande ar fi găsit tot felul de scuze dacă i-ar fi cerut să îl lase în pace, i-ar fi luat porunca drept o toană, asta dacă nu i-ar fi spus că nu dorește să o mai vadă în ochi, dar chiar și atunci... Poate că de data asta se va duce vestea. Oricum, va trebui să se țină bine în frâu; în ultima vreme prea des își pierduse cumpătul. Poate fiindcă nu putea face nimic în privința secetei, poate din cauza problemelor care apăreau peste tot, precum ciupercile după ploaie. Doar câteva momente singur cu pipa lui. Cine ar conduce un popor când putea la fel de bine să care apă la deal cu ciurul?

Dincolo de grădină, printre două dintre turnurile în trepte ale Palatului Regal, putea vedea Cairhienul, într-un amestec de lumină și umbră, dând impresia că mai curând stăpânește dealurile decât le acoperă. Flamura lui stacojie, cu străvechiul simbol Aes Sedai, atârna fără vlagă deasupra unuia dintre turnuri, o copie la o scară mai mare a Flamurei Dragonului, care flutura într-o duzină de locuri din oraș, inclusiv în cel mai înalt dintre turnurile neterminate, chiar în fața lui. Strigătele fuseseră la fel de ineficiente ca și ordinele; nici tairenii și nici

cairhienii nu crezuseră că dorea doar unul singur, iar Aielilor nu le păsa de flamuri.

Chiar și acum, în interiorul palatului, auzea zumzetul orașului arhiplin. Refugiați din toate colțurile, mai temători să revină la casele lor decât de prezența Dragonului Renăscut în mijlocul lor. Negustători care veneau cu duiumul, vânzând ce mai puteau oamenii să cumpere și cumpărând ce nu mai puteau oamenii să păstreze. Nobili și bărbați înarmați care luptau sub flamura lui sau al altuia. Corniații care credeau că Cornul se afla aproape de Rand; o duzină de locuitori din jurul orașului sau o sută, gata să îl vândă oricui. Zidari Ogieri veniți din steddingul Tsofu ca să-și găsească de lucru și să-și demonstreze priceperea devenită legendară. Aventurieri, unii poate bandiți cu doar o săptămână în urmă, veniți să vadă dacă pot pune mâna pe ceva. Chiar și peste o sută de Mantii Albe, deși acestea plecaseră în galop de îndată ce se ridicase asediul. Oare trebuia să-și facă griji din pricina Mantiilor Albe strânse de Pedron Niall? Egwene îi dădea de înțeles unele lucruri, dar întotdeauna din perspectiva Turnului Alb. Punctul de vedere al Aes Sedai nu era și al lui.

Dar cel puțin căruțele cu grâne începeau să sosească din Tear cu oarecare regularitate. Oamenii înfometați se puteau deda la orice. Măcar de s-ar fi bucurat în continuare că nu mai sunt tot atât de înfometați ca înainte, dar asta era situația. Bandiții se mai răriseră. Iar războiul civil nu reîncepuse. Încă. O altă știre bună. Va trebui să se asigure că va fi așa și când va părăsi orașul. O sumedenie de lucruri de care va trebui să se îngrijească înainte de a porni după Sammael. Numai Rhuarc și Bael rămâneau dintre căpeteniile în care se încredea cu adevărat, cele care plecaseră din Rhuidean alături de el. Dar, dacă în cele patru clanuri care trecuseră de partea lui mai târziu nu avea încredere în marșul spre Tear, putea avea încredere în ele dacă le lăsa libere în Cairhien? Indirian și ceilalți îl recunoscuseră drept Car'a'carn, dar îl cunoșteau tot atât de puțin pe cât îi cunoștea și el. Mesajul primit în dimineața aceea putea fi și el o problemă. Berelain, Cea

Dintâi din Mayene, era la doar câteva sute de mile la miazăzi de oraș, peste câteva zile i se va alătura cu mica ei oștire; nu avea idee cum reușise să o conducă prin Tear. Ciudat, în scrisoare îl întreba dacă Perrin era cu el. Mai mult ca sigur se temea că Rand va uita de țărișoara ei, dacă nu îi va aminti ce și cum. Mai că ar fi o plăcere să o vadă cum se ceartă cu cairhienii, ultima dintr-un lung șir de Cele Dintâi care reușiseră să împiedice Tearul să îi înghită țara intrând în Jocul Caselor. Poate că dacă o punea pe ea să conducă aici... Îi va lua pe Meilan și pe ceilalți taireni cu el la momentul potrivit. Dacă va avea parte de așa ceva.

Iar ceea ce îl aștepta înăuntru nu era deloc mai îmbietor. Își bătu ușor pipa de balustradă și strivi cu cizma ultimele fire de tutun aprins. Un foc în grădină mai lipsea; ar fi pârjolit totul în cale. Seceta. Vremea nefirească. Își dădu seama că mormăia mai tare decât se cuvenea. Mai întâi să rezolve ceea ce știa că poate rezolva. Îi luă ceva timp ca să afișeze o mină calmă înainte să revină în sală.

Asmodean, la fel de bine îmbrăcat ca orice nobil, cu guler de dantelă, cânta o melodie liniștitoare, așezat într-un colț, rezemat de lambriurile negre, sobre, de parcă toată lumea ar fi fost a lui. Ceilalți săriră în picioare la apariția lui Rand și, la semnul lui, se așezară la fel de repede. Meilan, Torean și Aracome ocupau scaunele sculptate și aurite de pe o latură a covorului gros roșu-auriu, fiecare cu câte un nobil tairen tânăr în spate, copiindu-i pe cairhienii așezați pe latura opusă. Dobraine și Maringil aveau și ei câte un nobil tânăr în spate, fiecare cu fruntea rasă și pudrată ca Dobraine. Albă la față, Selande stătea în picioare, lângă umărul lui Colavaere, și se înfioră când Rand își opri privirea asupra ei.

Încercând să rămână impasibil, Rand se îndreptă cu pași mari spre jilțul lui. Jilțul acela era un motiv în plus ca să își controleze expresia feței. Un dar din partea lui Colavaere și a celorlalți doi, în ceea ce își imaginau ei că ar fi stilul tairen. Probabil că îi plăcea ostentația tairenă; conducea Tairenul, el îi trimisese aici. Jilțul era susținut de Dragoni smălțuiți în roșu

și auriu, cu pietre ale soarelui în loc de ochi. Alți doi alcătuiau brațele, alții încadrau spătarul. Zeci de meșteri trebuie să fi lucrat la el zi și noapte de la sosirea lui Rand aici. Ori de câte ori se așeza pe el, se simțea ca un caraghios. Muzica lui Asmodean se schimbase; suna grandios acum, un marș triumfal.

Și totuși ochii aceia cairhieni, negri care îi urmăreau fiecare mișcare păreau mai temători acum, ca și ochii tairenilor. Simțise asta și înainte de a ieși în balcon. Poate că, în încercarea de a-i câștiga bunăvoința făcuseră o greșeală de care de-abia cum își dădeau seama. Se străduiseră cu toții să ignore cine era el cu adevărat, să pretindă că era doar un nobil tânăr care îi ocupase, un ins cu care puteau sta de vorbă, care putea fi manipulat. Jilțul acela – tronul acela – le arăta cine și ce anume era.

– Oștenii își continuă marșul cu bine, Seniore Dobraine?

Sunetele de harpă încetară de îndată ce Rand deschise gura, Asmodean părând absorbit de coardele ei. Bărbatul cu fața bătătorită de vreme zâmbi sumbru.

– Da, Seniore Dragon.

Atât. Rand nu-și făcea iluzii că Dobraine îl simpatiza mai mult decât ceilalți sau că nu va încerca să profite de el cât va putea, Dobraine însă părea dispus să-și respecte jurământul. Tăieturile de pe pieptul hainei abia se mai zăreau din cauza platoșei purtate pe deasupra, care le rosese bine.

Maringil se aplecă în față, zvelt și înalt pentru un cairhian, cu părul alb care aproape îi atingea umerii. Fruntea nu îi era rasă, iar surtucul, cu dungi până aproape de genunchi, părea nou.

– Avem nevoie de oamenii ăia aici, Seniore Dragon, zise el, ochii lui de vultur clipind spre tronul aurit și apoi spre Rand. Țara încă mai e plină de bandiți.

Maringil se mișcă din nou ca să nu fie nevoit să îi privească pe taireni.

– I-am pus pe Aieli să-i vâneze pe bandiți, răspunse Rand.

Aielii primiseră ordine ca să îi spulbere pe toți briganzii întâlniți în cale. Și să nu se abată de la drum ca să îi găsească.

Nici măcar Aielii nu puteau face asta, dacă voiau să se miște repede.

– Mi s-a spus că, acum trei zile, Câinii de Piatră au ucis aproape două sute lângă Morelle.

Asta era lângă ținutul de la miazăzi pe care cairhienii îl revendicaseră în ultimii ani, la jumătatea drumului spre Râul Iralell. Nu era nevoia ca oamenii adunați aici să știe că Aielii puteau să fi ajuns deja la râu. Erau în stare să acopere distanțele lungi mai repede decât caii.

Maringil insistă, încruntându-se neliniștit.

– Mai e un motiv. Jumătate din ținutul nostru la apus de Alguenya se află în mâinile Andorului, zise el și ezită.

Cu toții știau că Rand crescuse în Andor; mai multe zvonuri îl dădeau drept fiu al unei Case andorane sau al alteia, chiar fiul lui Morgase, fie lepădat fiindcă putea conduce Puterea, fie evadat de acolo înainte de a fi domolit. Insul zvelt continuă de parcă ar fi mers în vârful picioarelor goale și legat la ochi printre pumnale cu lamele în sus.

– Pe moment, Morgase nu pare să vrea mai mult, dar ceea ce are deja trebuie luat înapoi. Mesagerii ei chiar i-au anunțat dreptul de a...

Maringil se opri brusc. Nimeni nu știa pentru cine era rezervat Tronul Soarelui. Poate chiar pentru Morgase.

Privirea întunecată a lui Colavaere îl descumpăni din nou pe Rand; fusese foarte scumpă la vorbă azi. Și nu va deschide gura decât atunci când va afla de ce Selande era albă la față. Brusc, Rand se simți obosit de încăpățânarea nobililor, de toate manevrele din Daes dae'mar.

– Mă voi ocupa de pretențiile Andorului asupra Cairhienului la timpul cuvenit. Oștenii aceia vor merge la Tear. Veți urma bunul exemplu de supunere al Înaltului Senior Meilan și nu veți mai aduce vorba despre asta, spuse el și se întoarse spre taireni. Exemplul tău e demn de urmat, nu-i așa, Meilan? Și al tău, Aracome? Dacă plec mâine, n-am să găsesc o mie de Apărători ai Stâncii care și-au înălțat corturile la zece mile spre miazăzi, în loc să se întoarcă în Tear, așa cum am

poruncit în urmă cu două zile, da? Sau două mii de oşteni din Casele tairene, da?

Zâmbetele piereau de pe feţele lor cu fiecare cuvânt al lui Rand. Meilan înţepeni, fulgerându-l cu privirea, iar Aracome se albi la faţă, fie de furie, fie de teamă, era greu de spus. Torean îşi şterse faţa dolofană cu o batistă de mătase pe care şi-o scoase din mânecă. Rand domnea în Tear şi o făcea cu o mână de fier; Callandorul înfipt în Inima Stâncii o dovedea din plin. Tocmai de aceea nu protestaseră când Rand îşi trimisese oştenii cairhieni la Tear. Crezuseră că vor avea parte de noi moşii, poate de noi regate, aici, departe de locul în care domnea el.

– Nu, Seniore Dragon, răspunse Meilan în cele din urmă. Mâine voi merge cu tine ca să vezi cu ochii tăi.

Rand nu se îndoia de asta. Un călăreţ avea să fie trimis spre miazăzi de îndată ce se stabileau detaliile, iar până a doua zi oştenii aveau să fie mai aproape de Tear. Era de-ajuns. Pe moment.

– Atunci am terminat. Puteţi pleca.

Câţiva tresăriră surprinşi, o reacţie mascată rapid, dând impresia că fusese doar o părere, şi toţi se ridicară, înclinând din cap şi făcând plecăciune după plecăciune, în timp ce Selande şi nobilii tineri se dădeau înapoi. Se aşteptaseră la mai mult. O audienţă la Dragonul Renăscut întotdeauna dura mult şi era plină de surprize, Rand impunându-şi voinţa asupra lor, fie că hotăra ca nici un tairen să nu revendice teritorii în Cairhien dacă nu se căsătoreşte cu cineva dintr-o Casă cairhiană –, fie că refuza expulzarea locuitorilor din împrejurimile oraşului sau că promulga legi care să-i vizeze şi pe nobili, nu numai pe oamenii obişnuiţi.

Preţ de o clipă, ochii lui Rand o urmăriră pe Selande. Nu era prima din ultimele zece zile. Nici a zecea, nici măcar a douăzecea. Ce-i drept, fusese tentat, la început. Când respingea o tânără zveltă, locul acesteia era luat imediat de una dolofană, la fel cum una înaltă sau brunetă, dintre cele cairhiene, o înlocuia pe una scundă sau blondă. O căutare

constantă a femeii care să îi placă. Fecioarele le întorceau din drum pe cele care încercau să se furişeze în camera lui în timpul nopţii, cu fermitate, dar cu mai multă diplomaţie decât procedase Aviendha cu cea pe care o prinsese asupra faptului. Aviendha, se pare, îl preluase de la Elayne cu toată seriozitatea de care era în stare. Şi totuşi simţul umorului, care nu îi lipsea deloc tinerei Aiel, îi aducea mari satisfacţii, mai ales atunci când vedea că îşi atinge ţinta; Rand îi citise mulţumirea pe faţă când îl vedea că bodogăneşte şi îşi fereşte ochii în timp ce ea se dezbrăca înainte de culcare. Seriozitatea ei i-ar fi displăcut în continuare, dacă nu şi-ar fi dat seama ce se ascundea în spatele acelui lung şir de tinere atrăgătoare.

– Domniţă Colavaere.

Femeia se opri de îndată ce Rand îi rosti numele, cu privirea rece şi calmă sub buclele negre laborios aranjate. Selande nu avu încotro şi rămase lângă ea, deşi era clar că voia să stea tot atât de mult pe cât voiau ceilalţi să plece. Meilan şi Maringil făcură ultimii plecăciunea de rigoare, atât de atenţi la Colavaere şi încercând să înţeleagă de ce i se spusese să rămână, încât nu îşi dădură seama că stăteau umăr la umăr. Ochii lor aveau aceeaşi expresie, întunecaţi şi duşmănoşi. Uşa cu lambriuri negre se închise.

– Selande e o tânără foarte drăguţă, zise Rand. Unii însă preferă compania unei femei mai mature... mai versate. Vei lua cina cu mine diseară, la a Doua Strigare a Serii. Aştept cu nerăbdare acest moment.

Îi făcu semn să plece înainte ca femeia să spună ceva, în caz că ar fi putut să o facă. Expresia nu i se schimbă, dar reverenţa păru puţin nesigură. Selande era pur şi simplu uluită. Şi, bineînţeles, răsuflă uşurată.

Când uşa se închise din nou, după cele două femei, Rand îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Un hohot aspru, sardonic. Se săturase de Jocul Caselor, pe care îl juca fără să gândească. Se ura că speriase o femeie, de aceea mai speriase una. Un motiv întemeiat ca să râdă sănătos. Colavaere se afla în spatele şirului de tinere care îi făcuseră avansuri. Din clipa

în care îi găsea o parteneră de pat, o tânără pe care să o manevreze cum vrea, Colavaere ar fi ajuns să îl manevreze și pe el. Da, intenția lui Colavaere era să îi găsească o femeie care să îi fie tovarășă de pat sau chiar mireasă. Acum o vor trece toate năduşelile până la a Doua Strigare a Serii. Știa că e drăguță, chiar dacă nu frumoasă, și că, dacă Rand le respingea pe toate tinerele trimise de ea, poate o făcea fiindcă voia una cu vreo cincisprezece ani mai mare. Și sigur nu îl va refuza pe cel care era stăpân în Cairhien. Până diseară va fi ca o mieluşea și va pune capăt acestei prostii. Mai mult ca sigur Aviendha i-ar tăia beregata oricărei femei pe care ar găsi-o în patul lui; pe de altă parte, Rand nici nu avea timp de toate aceste porumbițe atât de speriate, gata să se sacrifice pentru Cairhien și Colavaere. Avea prea multe probleme de rezolvat, iar timpul îl presa mai mult ca oricând.

„Lumină sfântă, dar dacă Colavaere ajunge la concluzia că merită sacrificiul? Avea destul sânge rece. Atunci va trebui să fac în așa fel încât să-i înghețe sângele în vine." Lucru ce n-ar trebui să fie prea greu. Simțea *saidinul* ca pe ceva dincolo de ceea ce vedea. Îi simțea mirosul. Uneori, avea impresia că ceea ce simțea era chiar pata din el, urma lăsată de *saidin*.

Își dădu seama că se uită încruntat la Asmodean. Omul părea că îl studiază, cu fața lipsită de orice expresie. Muzica se auzi din nou, ca apa care susură pe deasupra pietrelor. Așadar, avea nevoie de liniște.

Ușa se deschise fără zgomot lăsându-le să-și facă apariția pe Moiraine, Egwene și Aviendha, veșmintele Aiele ale celor două tinere încadrând rochia de un albastru-pal a Aes Sedai. Pentru altcineva, chiar și pentru Rhuarc sau o altă căpetenie aflată aproape de oraș sau pentru o altă delegație de Înțelepte, ar fi intrat o Fecioară care să le anunțe sosirea. Pe acestea trei însă Fecioarele le lăsau să intre chiar dacă îl surprindeau pe Rand făcând baie. Egwene îi aruncă o privire lui „Natael" și făcu o grimasă, cântecul scăzând în intensitate și, pentru moment, devenind mai complicat, poate un dans, înainte de a semăna cu o boare de vânt. Bardul zâmbi strâmb spre harpa lui.

– Ce surpriză, Egwene, spuse Rand, punându-și un picior peste brațul jilțului. Sunt câte zile... șase parcă... de când mă eviți. Vii cu alte vești bune? Masema l-a alungat pe Amador în numele meu? Sau aceste Aes Sedai despre care spui că mă sprijină s-au dovedit a fi din Ajah Neagră? Observi că nu întreb *cine* sunt sau unde sunt. Nici măcar cum de știi. Nu-ți cer să divulgi secrete Aes Sedai sau secrete ale Înțeleptelor sau ce-or fi ele. Spune-mi doar cât te lasă inima și lasă-mă pe mine să-mi fac griji că, din pricina a ceea ce nu vrei să-mi spui, mă voi trezi cu un pumnal înfipt în spate.

Egwene îl privi calmă.

– Știi ce trebuie să știi. Și n-am să-ți spun ce nu trebuie să știi.

Asta îi spusese în urmă cu șase zile. Era la fel de Aes Sedai ca și Moiraine, chiar dacă una purta veșminte Aiele, iar cealaltă o rochie de mătase de un albastru-pal.

Aviendha însă nu era deloc calmă. I se alătură lui Egwene, umăr la umăr, fulgerând din ochii verzi, cu spatele atât de drept de parcă ar fi fost din fier. Rand rămase într-un fel surprins că Moiraine nu veni lângă ele ca să îl străpungă toate cu privirea. Jurământul ei de supunere părea să o țină din scurt. Pe de altă parte, cele trei deveniseră mai apropiate de la cearta lui cu Egwene. Nu că ar fi fost neapărat o ceartă; nu te puteai certa cu o femeie cu ochii atât de reci, care nu ridica vocea și care, după ce refuza să îți răspundă la o întrebare, nici măcar nu te mai asculta.

– Ce dorești? întrebă el.

– Astea au venit pentru tine acum o oră, zise Moiraine întinzându-i două scrisori împăturite.

Vocea ei părea să fie în ton cu melodia ca un clinchet de clopoței cântată de Asmodean. Rand se ridică și le luă bănuitor.

– Dacă sunt pentru mine, cum de-au ajuns în mâinile tale?

Una era adresată lui „Rand al'Thor", cu un scris îngrijit, ascuțit, cealaltă „Seniorului Dragon Renăscut", într-un scris fluent, dar nu la fel de îngrijit. Sigiliile erau intacte. Rand clipi de câteva ori după ce le privi cu mai mare atenție. Cele două

sigilii păreau a fi din aceeași ceară roșie, unul reprezentând Flacăra din Tar Valon, celălalt un turn ce domina insula Tar Valonului.

– Poate că din cauza locului de unde vin și a expeditorului, replică Moiraine.

Nu era o explicație propriu-zisă, dar trebuia să se mulțumească doar cu ea, dacă nu cerea mai multe amănunte. Dar chiar și atunci trebuia să o tragă de limbă ca să obțină ceva. Femeia își respecta jurământul, dar în felul ei.

– Nu sunt ace otrăvite în sigilii. Și nici alte pericole.

Rand se opri cu degetul mare pe Flacăra din Tar Valon – nu se gândise la așa ceva –, apoi o rupse. Altă Flacără din ceară roșie se afla lângă semnătură, Elaida do Avriny a'Roihan, mâzgălită în grabă deasupra titlurilor ei. Restul era într-un scris îngrijit.

> Nu există nici cea mai mică îndoială că tu ești cel profețit, dar mulți vor încerca să te distrugă pentru celelalte lucruri pe care le reprezinți. De dragul acestei lumi așa ceva nu trebuie să se întâmple. Două neamuri au îngenuncheat în fața ta, ca și Aielii sălbatici, dar, pe lângă Puterea Supremă, puterea tronurilor e precum praful. Turnul Alb te va adăposti și te va apăra împotriva celor care refuză să vadă ce trebuie să fie. Turnul Alb se va îngriji ca tu să trăiești și să vezi Tarmon Gai'don. Nimeni altul nu poate face asta. O escortă de Aes Sedai va veni ca să te aducă în Tar Valon cu onoarea și respectul pe care le meriți. Asta îți promit solemn.

– Nici măcar nu întreabă, remarcă el strâmbând din nas.

Și-o amintea pe Elaida destul de bine, chiar dacă o întâlnise o singură dată. O femeie foarte dură, pe lângă ea, Moiraine părea un pisoi nevinovat. „Onoarea și respectul" pe care le merita. Punea rămășag că, din întâmplare, escorta număra treisprezece Aes Sedai.

Înapoindu-i lui Moiraine scrisoarea de la Elaida, deschise pe cealaltă. Era scrisă de aceeași mână care trecuse adresantul.

Cu tot respectul și cu toată umilința mă adresez Seniorului Dragon Renăscut pe care Lumina îl binecuvântează drept salvatorul lumii.

Întreaga lume trebuie să se smerească în fața ta, cel care ai cucerit Cairhienul într-o singură zi, cum ai făcut și cu Tearul. Dar fii cu băgare de seamă. Te implor, căci măreția ta îi va face să te pizmuiască până și pe cei care nu au căzut în mrejele Umbrei. Chiar și aici, în Turnul Alb, sunt orbi care nu îți văd adevărata strălucire, care ne luminează pe toți. Pe de altă parte, să știi că unii se bucură de venirea ta și te vor sluji și se vor mândri cu gloria ta. Noi nu suntem dintre aceia care vor să îți răpească din strălucire, ci dintre aceia care îngenunchează pentru ca de strălucirea ta să se bucure și ei. Tu vei salva lumea, potrivit Profețiilor, și lumea va fi a ta.

Spre rușinea mea, trebuie să te rog ca nimeni să nu vadă aceste cuvinte și să distrugi scrisoarea după ce ai citit-o. Eu mă aflu, lipsită de protecția ta, printre cei care ar dori să îți uzurpe puterea și nu știu care dintre cei ce te înconjoară îți este la fel de credincioasă ca mine. Mi s-a spus că Moiraine Damodred este cu tine. Chiar dacă te slujește cu devoțiune și fiecare cuvânt al tău e lege pentru ea, așa cum e cazul meu, mă îndoiesc de ea, fiindcă mi-o aduc aminte ca pe o femeie ascunsă, căreia îi place să comploteze, așa cum le place cairhienilor. De aceea, chiar dacă în sinea ta crezi că te slujește cu credință, ca și mine, te implor să ții secretă această misivă și să nu îi vorbești despre ea.

Viața mea e în mâinile tale, Seniore Dragon Renăscut, și rămân a ta servitoare.

Alviarin Freidhen

Rand reciti scrisoarea, clipind de câteva ori, apoi i-o dădu lui Moiraine. Aceasta își aruncă ochii pe ea și i-o dădu lui Egwene, care tocmai terminase de citit cealaltă scrisoare, împreună cu Aviendha. Poate că Moiraine știuse deja ce conține?

– Ai făcut bine că ai depus jurământul, zise el. Judecând după cum erai înainte, când țineai totul pentru tine, acum te-aș fi bănuit de lucruri necurate. E bine că ești mai deschisă acum.

Moiraine nu reacționă în nici un fel.

– Ce părere ai? întrebă Rand.

– Trebuie să fi auzit că ți s-a cam urcat la cap, zise Egwene, prea încet pentru ca Rand să creadă că i se adresează lui.

Egwene clătină din cap și spuse mai tare:

– Nu-i deloc stilul lui Alviarin.

– E scrisul ei, spuse Moiraine. Dar *tu* ce părere ai, Rand?

– Eu cred că Turnul e dezbinat acum, cu sau fără știrea Elaidei. Presupun că pentru o Aes Sedai a scrie o minciună e la fel de greu cu a spune una, răspunse Rand și nu mai aștepta încuviințarea ei. Dacă Alviarin ar fi scris cu mai puține înfloriturі, aș fi crezut că cele două s-au pus de acord să mă atragă într-o cursă. N-o văd pe Elaida să gândească măcar jumătate din ce-a scris Alviarin și nici n-o văd să aibă o Păstrătoare a Cronicilor care să scrie așa ceva.

– Sper că nu vrei să faci asta, zise Aviendha mototolind scrisoarea Elaidei.

Nu era deloc o întrebare.

– Doar nu sunt prost.

– Câteodată, nu ești, replică ea în silă, ridicând și o sprânceană spre Egwene, care se gândi o clipă și apoi înălță din umeri.

– Altceva? întrebă Moiraine.

– Spioni ai Turnului Alb, răspunse el sec. Care știu că am pus mâna pe oraș.

Timp de cel puțin două sau trei zile după bătălie numai un porumbel ar fi putut scăpa spre miazăzi. Din cauza Aielilor Shaido, nici măcar un călăreț care știa unde să schimbe caii, un lucru puțin posibil între Cairhien și Tar Valon, nu ar fi putut ajunge la Turn pentru ca aceste scrisori să îi parvină chiar azi. Moiraine zâmbi.

– Înveți repede. Ai să te descurci de minune, spuse ea, aproape cu afecțiune. Ce vrei să faci?

– Nimic, doar să mă asigur că „escorta" Elaidei nu va ajunge nici măcar la o milă de mine.

Treisprezece dintre cele mai slabe Aes Sedai îl puteau copleși împreună, dar nu credea nici în ruptul capului că Elaida le va trimite pe cele mai slabe.

– Asta, și să aflu de ce Turnul știe că fac un lucru a doua zi după ce l-am făcut. Altceva nimic, până nu aflu mai multe. Să fie Alviarin una dintre prietenele tale misterioase, Egwene?

Tânăra șovăi, iar el se întrebă dacă nu cumva ea îi spusese lui Moiraine mai multe decât îi spusese lui. Păstra secretele Aes Sedai sau ale Înțeleptelor? În cele din urmă, Egwene spuse simplu:

– Nu știu.

Se auzi un ciocănit și Somara își vârî capul bălai pe ușă.

– A sosit Matrim Cauthon, Car'a'carn. Spune că ai trimis după el.

Cu patru ore în urmă, de îndată ce auzise că Mat se întorsese în oraș. Care va fi scuza lui de data asta? Era timpul să termine cu scuzele.

– Rămâneți, le zise el femeilor.

Înțeleptele îl făceau pe Mat să nu se simtă în largul lui, la fel ca și Aes Sedai; cele trei îl vor deruta îndeajuns. Nu îi păsa că se folosea de ele, cum nu îi păsa nici că se va folosi de Mat.

– Spune-i să intre, Somara.

Mat intră agale, zâmbind larg, de parcă ar fi pătruns în sala mare a unui han. Surtucul verde îi era descheiat la nasturi, ca și jumătate din cămașă, lăsând să se vadă capul de vulpe ce îi atârna pe pieptul asudat, dar, în ciuda căldurii, își păstrase eșarfa de mătase neagră la gât ca să își ascundă cicatricea.

– Îmi cer scuze că n-am venit mai devreme. Am dat peste niște cairhieni care credeau că știu să joace cărți. Ăsta nu știe ceva mai vesel? întrebă el, arătând cu capul spre Asmodean.

– Aud că toți tinerii care pot ține sabia în mână vor să intre în Trupa Mâinii Roșii. Talmanes și Nalesean nu mai prididesc să-i trimită acasă. Iar Daerid a dublat numărul pedestrașilor lui.

Mat se lăsă să cadă pe scaunul în care stătuse Aracome.

– E-adevărat. O mulțime de... tineri care vor să devină eroi.

– Trupa Mâinii Roșii, murmură Moiraine. *Shen an Calhar.* Un grup legendar de eroi, deși cei care o alcătuiesc trebuie să se fi schimbat de multe ori într-un război care a durat mai

bine de trei sute de ani. Se spune că au fost ultimii care au fost răpuși de troloci, apărându-l pe Aemon, la moartea lui Manetheren. Potrivit legendei, din locul în care au căzut a țâșnit un izvor, în amintirea lor, dar eu, una, cred că izvorul era deja acolo.

– N-am de unde să știu, zise Mat și atinse medalionul cu cap de vulpe, vocea întărindu-i-se. Cine știe cui i-a venit ideea cu numele ăsta, cert este că a prins.

Moiraine privi spre medalion cu indiferență. Pietricica albastră care atârna pe fruntea ei părea să-i prindă strălucirea, deși nu pe de-a-ntregul.

– Se pare că ești foarte curajos, Mat, spuse ea scurt, tăcerea care urmă descumpănindu-l. E nevoie de mult curaj să conduci *Shen an Calhar* peste Alguenya și apoi spre miazăzi, împotriva andoranilor. Chiar de un curaj extraordinar, fiindcă se zvonește că ai mers singur în recunoaștere, iar Talmanes și Nalesean au încercat din răsputeri să te ajungă din urmă.

Egwene pufni tare.

– Ceea ce nu e deloc înțelept pentru un tânăr senior care are în subordine atâția oameni, continuă Moiraine.

– Dar eu nu sunt senior, replică Mat strâmbând din buze. Motiv pentru care mă respect și mai mult.

– Dar ești foarte curajos, zise Moiraine, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Căruțele andorane cu provizii – arse, avanposturile – distruse. Și trei bătălii. Trei bătălii și trei victorii. Cu foarte puține pierderi din partea alor tăi, deși au fost mult depășiți ca număr.

În timp ce femeia atingea o tăietură din umărul hainei lui, Mat se făcu mic pe scaun.

– Te simți atras de bătălii sau ele sunt cele care vin spre tine? Aproape că m-a surprins revenirea ta. Dacă ne luăm după ce spune lumea, dacă ai fi rămas, i-ai fi împins pe andorani dincolo de Erinin.

– Ți se pare amuzant? mârâi Mat. Dacă ai ceva de spus, spune-o pe șleau. O poți face pe pisica, dar nu cu mine, eu nu sunt șoarecele tău.

Își aruncă privirea spre Egwene și Aviendha, care stăteau cu brațele încrucișate, și își pipăi din nou capul de vulpe din argint. Mda. Pe una o anihilase. Le va putea anihila pe toate trei?

Rand privea în tăcere. Privea cum prietenul lui era pus cu botul pe labe, pregătit pentru ceea ce voia să îi facă. „Mai pot să fac și altceva decât ceea ce e necesar?" Doar un gând pasager. Va face ce trebuie să facă.

Vocea Aes Sedai se acoperi de gheață, aproape ca un ecou.

– Toți facem ce trebuie să facem, așa ne-o cere Pânza. Pentru unii e mai puțină libertate decât pentru alții. Nu contează dacă alegem sau suntem aleși. Ce trebuie făcut trebuie făcut.

Mat nu părea deloc a fi cu botul pe labe. Precaut, da, furios, mai mult ca sigur, dar nu cu botul pe labe. Semăna cu un motan încolțit de trei câini. Un motan care nu se lăsa cu una, cu două. Părea să fi uitat că erau mai mulți în încăpere, acum doar el și cele trei femei mai contau.

– Mereu trebuie să aduci un bărbat acolo unde vrei tu. Să-l aduci cu sila, dacă nu vrea să-l duci de nas. Sânge și cenușă! Nu te uita așa la mine, Egwene, vorbesc cum vreau eu. Arde-m-ar focul! Mai lipsesc Nynaeve, ca să se tragă de păr cât poate, și Elayne, ca să ne privească de sus. Dar, din fericire, ele nu sunt aici ca să audă veștile și, chiar dacă Nynaeve ar fi aici, nu m-aș clinti...

– Ce vești? întrebă Rand răstit. Vești pe care Elayne n-ar trebui să le audă?

Mat ridică ochii spre Moiraine.

– Știam că nu-ți scapă nimic.

– Ce vești, Mat? repetă Rand.

– A murit Morgase.

Egwene rămase cu gura căscată, ducându-și mâinile la gură sub ochii ca niște cercuri uriașe. Moiraine șopti ceva ce aducea a rugăciune. Degetele lui Asmodean nu ezitară nici o clipă pe harpă.

Rand se simțea de parcă cineva i-ar fi smuls stomacul. „Iartă-mă, Elayne." Și un ecou slab, schimbat. „Iartă-mă, Ilyena."

– Ești sigur?

– Cât de sigur pot fi fără să fi văzut cadavrul. Se pare că Gaebril a fost ales rege al Andorului. Ca și al Cairhienului. Se pare că la propunerea lui Morgase. Știi cum se spune, la vremuri grele e nevoie de mâna unui bărbat puternic, de parcă Morgase n-ar fi fost îndeajuns de puternică. Doar că andoranii de la miazăzi au auzit că Morgase n-a mai ieșit în lume de săptămâni întregi. Ceea ce nu-i doar un zvon. Concluzia cred că e limpede. Andorul n-a avut niciodată un rege, dar iată că acum are unul, iar regina a dispărut. Gaebril e cel care a vrut moartea lui Elayne. Am încercat să-i spun asta fetei, dar știi cât de bățoasă se ține. Nu cred că Gaebril ar ezita nici măcar o secundă să-i facă felul reginei.

Rand de-abia acum își dădu seama că se așezase pe unul dintre scaunele din fața lui Mat, deși nu își amintea când o făcuse. Aviendha îi puse o mână pe umăr, mijindu-și ochii de îngrijorare.

– N-am nimic, spuse el răgușit. Nu-i nevoie să trimiți după Somara.

Aviendha se înroși, fără ca Rand să bage de seamă.

Elayne nu-l va ierta niciodată. Știuse că Rahvin – Gaebril – o ținea prizonieră pe Morgase, dar trecuse cu vederea, fiindcă Rătăcițiii se puteau aștepta ca el să o ajute. Procedase altfel, ca să-i ia prin surprindere. Și sfârșise prin a-l vâna pe Couladin, în loc să își ducă planul la îndeplinire. Știuse, dar își concentrase atenția asupra lui Sammael. Fiindcă acesta își bătea joc de el. Morgase mai putea aștepta cât distrugea el capcana întinsă de Sammael și pe Sammael odată cu ea. Dar Morgase murise. Mama lui Elayne murise. Elayne îl va blestema până la moarte.

– Ascultă-mă bine, zise Mat. Sunt mulți oameni ai reginei acolo pe care inima nu-i prea îndeamnă să lupte pentru un rege. Găsește-o pe Elayne. Jumătate dintre ei te vor sprijini s-o pui pe...

– Gura! strigă Rand.

Furia îl făcea să tremure atât de tare, încât Egwene se dădu înapoi, iar Moiraine, cu toată stăpânirea de sine, îl privi precaută. Mâna Aviendhei îl strânse de umăr, dar Rand se scutură de ea. Morgase murise fiindcă el nu făcuse nimic. Mâna lui fusese pe același pumnal cu mâna lui Rahvin. Elayne.

– Va fi răzbunată. Rahvin, Mat. Nu Gaebril. Rahvin. Voi face în așa fel încât să putrezească în obezi!

– Ah, sânge și cenușă! gemu Mat.

– Dar e o nebunie, interveni Egwene, tresărind când își dădu seama ce spusese, dar păstrându-și vocea calmă, hotărâtă. Trebuie să rezolvi problemele din Cairhien, ca să nu mai pomenim de Aielii Shaido de la miazănoapte și de ce mai vrei să faci cu Tearul. Vrei să pornești un alt război, când ești implicat în două, iar ținutul ăsta e-n ruine?

– Nu un război. Ceva mai mic. Pot ajunge în Caemlyn în mai puțin de o oră. O incursiune – da, Mat? –, o incursiune, nu un război. Să-i smulg inima din piept lui Rahvin.

Rand vorbea sacadat, ca un baros. Simțea că venele i se umplu de acid.

– Aș vrea să le pot lua pe cele treisprezece surori ale Elaidei ca să-l prind și să-l judec de față cu toată lumea. Să-l judec și să-l spânzur pentru crimă. Asta ar însemna să fac dreptate. Dar va trebui să moară cum voi dori eu.

– Mâine, zise Moiraine încet.

Rand se uită crunt la ea. Femeia însă avea dreptate. Mâine va fi mai bine. O noapte în care furia i se va potoli. Trebuia să fie calm când se va confrunta cu Rahvin. Acum voia să prindă *saidinul* și să distrugă totul în cale. Muzica lui Asmodean se schimbase din nou, o melodie pe care muzicanții ambulanți o cântau în timpul războiului civil. Încă se mai auzea la trecerea câte unui nobil cairhian. „Nebunul care se credea rege."

– Ieși, Natael. Ieși!

Asmodean se ridică elegant, făcu o plecăciune, dar cu fața mai albă decât o coală de hârtie și traversă încăperea repede, parcă neștiind ce îi rezervă secunda următoare. Mereu întindea

coarda, de data asta însă o întinsese prea tare. În timp ce deschidea ușa, Rand i se adresă din nou:

– Te văd diseară sau nu te mai văd deloc.

De data asta, plecăciunea lui Asmodean nu mai fu la fel de grațioasă.

– Cum poruncește Seniorul Dragon, zise el răgușit și închise repede ușa după el.

Cele trei femei se uitară la Rand, cu chipuri lipsite de expresie și fără să clipească.

– Plecați și voi.

Mat pur și simplu făcu un salt spre ușă.

– Tu nu. Mai am să-ți spun câteva lucruri.

Mat se opri în loc, oftând tare și jucându-se cu medalionul. Era singurul care se mișcase.

– Nu ai treisprezece Aes Sedai, dar ai două, zise Aviendha. Plus eu. Poate că nu știu chiar atât de multe ca Moiraine Sedai, dar sunt la fel de puternică precum Egwene, iar dansul nu-mi este străin.

Se referea la dansul lăncilor, numele pe care Aielii îl dădeau unei bătălii.

– Rahvin e al meu, îi spuse el calm.

Poate că Elayne îl va ierta puțin dacă măcar îi va răzbuna mama. Probabil că nu se va întâmpla asta, dar poate că el se va ierta pe sine. Puțin. Își sili mâinile să rămână pe lângă corp, să nu se încleștеze.

– Vrei să vezi până unde poate merge cu sfidarea? Vrei să riști totul? întrebă Egwene. Te-ai gândit că Rahvin s-ar putea să nu fie singur dacă se autointitulează rege al Andorului? N-ar fi de mirare ca, în clipa în care apari acolo, unul dintre paznicii lui să-ți străpungă inima cu o săgeată.

Rand își aminti de câte ori își dorise ca femeia asta să nu mai strige la el, atunci însă fusese mult mai ușor.

– Crezi că m-aș duce singur acolo?

Asta și intenționase; nu se gândise să ia pe cineva care să-i păzească spatele, deși acum parcă auzea o șoaptă. „Îi place să atace pe la spate sau din flancuri". Acum nu mai

putea gândi clar. Furia lui părea că există independent de el, întreținând focurile care o făceau să fiarbă.

– Dar nu cu tine. E prea periculos. Moiraine poate veni, dacă dorește.

Egwene și Aviendha nu se priviră înainte de a păși în față, dar amândouă se mișcară la unison, oprindu-se de-abia când ajunseră atât de aproape de el, încât Aviendha fu nevoită să își lase capul pe spate ca să îl poată privi în ochi.

– Moiraine poate veni, dacă dorește, zise Egwene.

Dacă vocea ei era precum gheața, vocea Aviendhei era precum piatra topită.

– Dar e prea periculos.

– Sunteți cumva tatăl meu? Vă cheamă Bran al'Vere?

– Dacă ai trei lănci, lași două deoparte doar fiindcă sunt mai noi?

– Nu vreau să vă pun viața în pericol, zise el cu fermitate.

Egwene își arcui sprâncenele.

– Aha.

Atât.

– Eu nu sunt gai'shainul tău, replică Aviendha dezvelindu-și dinții. N-ai să hotărăști tu pentru mine ce riscuri să-mi asum, Rand al'Thor. Niciodată. Să-ți fie clar.

Putea... Ce? Să le înfășoare în *saidin* și să le lase acolo? Pe de altă parte, nici nu se putea feri de ele. Deci îl puteau contracara foarte ușor. Ce încurcătură, și asta doar fiindcă se încăpățânau.

– Te-ai gândit la paznici, dar dacă cei care sunt alături de Rahvin se întâmplă să fie Semirhage sau Graendal? Sau Lanfear? întrebă Moiraine. Fetele astea două ar putea face față unuia dintre ei, dar tu te-ai putea lupta de unul singur cu Rahvin și cu Lanfear, de exemplu?

Ceva se schimbase în vocea ei când rostise numele lui Lanfear. Oare se temea că, dacă Lanfear era acolo, Rand i s-ar putea alătura? Ce-ar face Rand dacă Lanfear ar fi acolo? Ce-ar face?

– Pot veni cu mine, spuse el printre dinții încleștați. Plecați acum?

– Cum ți-e porunca, zise Moiraine, dar cele trei nu se grăbiră să iasă.

Aviendha și Egwene își aranjară ostentativ șalurile înainte de a porni spre ușă. Nobilii și nobilele îi îndeplineau imediat poruncile, dar nu și ele.

– N-ai încercat să mă faci să mă răzgândesc, spuse el pe neașteptate.

I se adresa lui Moiraine, dar Egwene răspunse prima, deși spre Aviendha, zâmbind:

– A opri un bărbat să facă ceva e ca și cum ai lua bomboana unui copil. Uneori, trebuie s-o faci, alteori, nu merită efortul.

Aviendha încuviință din cap.

– Roata țese cum îi este voia, veni și replica lui Moiraine.

Se oprise în pragul ușii arătând mai Aes Sedai decât o văzuse vreodată, atemporală, cu ochii negri care păreau gata să îl înghită, slăbuță, dar atât de maiestuoasă, încât ar fi dominat o încăpere plină de regine chiar și fără să conducă Puterea. Piatra aceea albastră de pe fruntea ei prindea din nou lumina.

– Ai să te descurci, Rand.

Rand privi lung spre ușă chiar și după ce aceasta se închise în urma lor.

Un târșâit de cizme îi aminti că Mat era încă acolo. Mat încerca să se apropie de ușă, cât de încet putea, ca să nu fie văzut.

– Trebuie să vorbim, Mat.

Mat făcu o grimasă. Atingând capul de vulpe ca pe un talisman, se întoarse cu fața spre Rand.

– Să nu crezi că, dacă nebunele alea și-au pus capul pe butuc, am să-l pun și eu. Nu sunt un erou și nici nu vreau să fiu. Morgase a fost o femeie drăguță – chiar mi-a plăcut; cât îți poate plăcea o regină –, dar Rahvin e Rahvin, arde-te-ar focul, iar eu...

– Taci și ascultă. Nu trebuie să mai fugi.

– Focul să mă ardă dacă n-am să mai fug! N-am ales eu jocul ăsta şi n-am să...

– Am spus să taci! strigă Rand şi împunse cu degetul capul de vulpe de pe pieptul lui Mat. Ştiu de unde ai obiectul ăsta. Eram acolo, sper că-ţi aduci aminte. Am tăiat frânghia de care atârnai. Nu ştiu ce ţi-a intrat în cap, dar ştiu că am nevoie de aşa ceva. Căpeteniile clanurilor se pricep la război, dar văd că te pricepi şi tu, chiar mai bine decât ei. Am nevoie de priceperea ta! Uite ce trebuie să faci tu şi Trupa Mâinii Roşii...

– Aveţi grijă ce faceţi mâine, zise Moiraine.

Egwene se opri la uşa camerei ei.

– Bineînţeles că vom avea grijă.

Simţea cum i se întoarce stomacul pe dos, dar reuşi să îşi păstreze vocea calmă.

– Ştim cât de periculos e să te confrunţi cu unul dintre Rătăciţi.

Judecând după expresia Aviendhei, ai fi zis că vorbeau despre ce vor mânca la cină. Aviendha însă nu se temea de nimic.

– Mda, făcu Moiraine. Oricum, aveţi mare grijă, chiar dacă nici un Rătăcit nu e prin preajmă. Rand va avea nevoie de amândouă în zilele următoare. Văd că reuşiţi să-l ţineţi în frâu –, deşi aş zice că metodele voastre sunt neobişnuite. Va avea nevoie de oameni care nu se lasă intimidaţi de accesele lui de furie, care să-i spună ce trebuie să audă, nu ce cred ei că ar vrea să audă.

– Adică oameni ca tine, Moiraine, spuse Egwene.

– Desigur. Chiar şi aşa va avea nevoie de voi. Noapte bună. Mâine va fi... greu pentru toţi.

Moiraine se îndepărtă cu paşi uşori pe coridor, trecând prin umbre şi pete de lumină. Noaptea se aşternea deja pe aceste holuri pline de umbre, iar ulciul era folosit cu zgârcenie.

– Mai rămâi puţin cu mine, Aviendha? întrebă Egwene. Am mai mult chef de vorbit decât de mâncat.

– Trebuie să-i spun lui Amys ce-am promis să fac mâine. Și Rand al'Thor trebuie să mă găsească în odaia lui.

– Elayne nu se va putea plânge niciodată că n-ai avut grijă de Rand. Chiar ai tras-o de păr tot holul pe nobila Berewin?

Obrajii Aviendhei se colorară ușor.

– Crezi că aceste Aes Sedai din... Salidar?... îl vor ajuta?

– Nu rosti de prea multe ori numele ăsta, Aviendha. Să nu-l lași pe Rand să le găsească nepregătit.

Așa cum era el acum, mai degrabă îl vor domoli sau vor trimite treisprezece surori de-ale lor decât să îl ajute. Va trebui să stea între ele și Tel'aran'rhiod, alături de Nynaeve și Elayne, și să spere că acele Aes Sedai au ajuns prea departe ca să mai dea înapoi, înainte să descopere cât de aproape de prăpastie este Rand.

Fii fără grijă. Noapte bună! Și mănâncă bine în seara asta. Mâine-dimineață să nu mănânci nimic. Dansul lăncilor nu e bun cu stomacul plin.

Egwene o urmări cum se îndepărtează cu pași mari și apoi își apăsă stomacul cu ambele mâini. Nu avea chef să mănânce nici acum, nici dimineață. Rahvin. Și poate Lanfear sau unul din ceilalți. Nynaeve o înfruntase pe Moghedien și ieșise învingătoare. Dar Nynaeve era mai puternică decât ea sau Aviendha, când putea cât de cât să conducă Puterea. Pe de altă parte, poate că nu mai era și altcineva. Rand spunea că Rătăciții nu aveau încredere unii într-alții. Aproape că ar fi vrut ca Rand să greșească sau cel puțin să nu fie atât de sigur. O lua cu fiori când se gândea că un alt bărbat privea prin ochii lui, că auzea cuvintele altuia ieșindu-i pe gură. Nu trebuia să se întâmple așa ceva; toți se nășteau din nou în timp ce Roata se învârtea neîncetat. Dar nu toți erau Dragonul Renăscut. Moiraine nu voia să discute despre asta. Ce-ar face Rand dacă Lanfear ar fi acolo? Lanfear îl iubise pe Lews Therin Telamon, dar care fuseseră sentimentele Dragonului față de ea? Cât din Rand mai era Rand?

– Ai să ajungi cu nervii la pământ dacă te frământi atâta, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Nu ești copil. Poartă-te ca o femeie în toată firea.

Când o servitoare îi aduse un castron de fasole verde cu cartofi și o bucată de pâine proaspătă, se sili să mănânce tot. Avea gust de cenușă.

Mat păși hotărât pe coridoarele abia luminate ale palatului și deschise larg ușile încăperilor care îi fuseseră puse la dispoziție tânărului erou al bătăliei împotriva Aielilor Shaido. Nu că ar fi petrecut prea mult timp acolo. Servitorii aprinseseră două lampadare. Erou! Nu era deloc erou! Cu ce se alegea un erou? O Aes Sedai te mângâia pe creștet și apoi te trimitea din nou la luptă, ca pe un câine de vânătoare. O nobilă care binevoia să te sărute pe obraz sau să îți pună o floare pe mormânt. Se foi de colo-colo prin anticameră, de data aceasta fără să se întrebe cât costa covorul illian înflorit sau scaunele, scrinurile și mesele aurite, incrustate cu fildeș.

Întrevederea furtunoasă cu Rand durase până la apusul soarelui, el evitând și refuzând, Rand insistând tot atât de încăpățânat precum Aripă-de-Șoim după lupta de la Pasul Cole. Ce să facă? Dacă pleca din nou, Talmanes și Nalesean mai mult ca sigur se vor lua după el, cu câți călăreți puteau găsi, în speranța că el se va angaja în altă bătălie. Ceea ce probabil că va face; de asta se temea cel mai mult. Oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască, Aes Sedai avea dreptate. Ori era atras de bătălii, ori bătăliile trăgeau la el. Nimeni nu s-ar fi străduit mai mult ca să evite un mal sau celălalt al Alguenyei. Chiar și Talmanes observase asta. Până când cea de-a doua încercare a lui de a se îndepărta pe furiș de un grup de andorani îi dusese într-un loc în care fuseseră obligați să se lupte cu alt grup. Și de fiecare dată simțise cum zarurile i se rostogolesc în cap; aproape ca un avertisment că peste dealul din fața lor se ducea o luptă.

Mereu era sau putea fi câte o corabie în docuri, lângă barjele cu grâne. Era greu să nimerești într-o luptă pe o corabie

aflată în mijlocul unui râu. Doar că andoranii ocupau mai bine de jumătate din malul râului Alguenya mai jos de oraș. După cum îi mersese în ultima vreme, nu ar fi fost de mirare ca nava să eșueze pe malul dinspre apus, unde se afla jumătate din armata andorană. Ceea ce însemna că trebuie să facă tot ce îi spune Rand. Altă soluție nu vedea.

– Bună dimineața, seniore Weiramon, și vouă, celorlalte fețe nobile! Sunt un împătimit al jocurilor de noroc, un băiat de la țară, și-am venit să preiau comanda oștirii voastre afurisite! Seniorul și afurisitul Dragon Renăscut va fi alături de noi de îndată ce rezolvă una dintre problemele lui afurisite!

Înșfăcându-și lancea cu mâner negru dintr-un colț al încăperii, o aruncă în direcția cealaltă. Lancea se înfipse într-un tablou – o scenă de vânătoare – și se lovi cu zgomot de peretele de piatră din spatele lui, apoi căzu pe podea, lăsându-i pe vânători aproape tăiați în două. Înjurând, se repezi să o culeagă de pe jos. Lancea nu avea nici o zgârietură. Bineînțeles. Treabă de Aes Sedai. Atinse corbii de pe lance.

– Oare voi scăpa vreodată de Aes Sedai?

– Ce-a fost asta? întrebă Melindhra din ușă.

O privi în timp ce sprijinea lancea de perete și, de data aceasta, nu se gândi la părul ei bălai, la ochii ei albaștri, limpezi sau la carnea ei tare. I se părea că, mai devreme sau mai târziu, fiecare Aiel cobora la râu ca să se uite în tăcere la atâta apă adunată într-un singur loc, Melindhra însă se ducea acolo aproape în fiecare zi.

– Kadere a găsit vreo corabie?

Kadere nu voia să meargă la Tar Valon pe barjele cu grâne.

– Căruțele negustătorului sunt tot acolo. Nu știu nimic despre... corăbii, zise ea, pronunțând cu greutate cuvântul nefamiliar. De ce vrei să știi?

– Am să plec o vreme. Pentru Rand, se grăbi el să adauge.

Femeia nu-și schimbă expresia.

– Te-aș lua cu mine, dacă aș putea, dar bănuiesc că n-ai vrea să te desparți de Fecioare.

Cu o corabie sau călare? Și unde? Aceasta era întrebarea. Putea ajunge în Tear mai repede cu o corabie decât cu Cimpoiaș. Dacă era îndeajuns de nebun ca să facă asta. Dacă avea de ales.

Melindhra strânse scurt din buze. Spre surprinderea lui, nu fiindcă o părăsea.

– Carevasăzică te ascunzi din nou în umbra lui Rand al'Thor. Te-ai acoperit de glorie atât în fața Aielilor, cât și a celor din ținuturile umede. Gloria ta, nu gloria Car'a'carnului răsfrântă asupra ta.

– Din partea mea poate să-și păstreze gloria și s-o ducă în Caemlyn sau în Infern. Nu-ți face griji. De glorie te poți acoperi oriunde. Am să-ți scriu despre asta. Din Tear.

Tear? Dacă alege Tearul nu va scăpa niciodată de Rand sau de Aes Sedai.

– Pleacă la Caemlyn?

Mat se sili să nu tresară. Nu trebuia să spună nimic despre asta. Planurile lui erau altă poveste.

– Am zis așa, într-o doară. Cred că din cauza andoranilor de la miazăzi. De unde să știu eu unde...

Fu luat pe nepregătite. Cu o clipă în urmă, ședea acolo, în fața lui, acum îl lovi cu piciorul în burtă, lăsându-l fără suflare, făcându-l să se îndoaie de durere. Cu ochii mai să-i sară din orbite, încercă să nu cadă, să se îndrepte de spate, să gândească. De ce? Femeia făcu o piruetă, ca o dansatoare, și îl lovi în tâmplă cu celălalt picior, dezechilibrându-l. Fără să-l lase să se dezmeticească, făcu o săritură și îl nimeri cu călcâiul direct în față.

Când i se limpezi privirea, descoperi că stă întins pe spate, la câțiva pași de ea. Simțea că are sânge pe față. Capul parcă îi era umplut cu lână, iar încăperea părea că se leagănă în jurul lui. În clipa următoare, o văzu cum își scoate cuțitul de la brâu, o lamă subțire nu mai lungă decât mâna ei, scânteind la lumina lămpii. După ce își înfășură *shoufa* în jurul capului dintr-o singură mișcare, femeia își acoperi fața cu vălul negru.

Ameţit, Mat se mişcă din reflex, fără să gândească. Lama îi ieşi din mânecă şi îi zbură din mână cu viteza fulgerului. De-abia atunci înţelese ce făcuse şi se întinse disperat după pumnal, încercând să-l prindă. Mânerul înflori între sânii ei. Femeia se lăsă în genunchi, apoi căzu pe spate.

Mat se ridică anevoie, cu mâinile şi genunchii tremurând. Oricât ar fi vrut nu se putea ţine pe picioare, drept care se târî până la ea, murmurând înnebunit:

– De ce? De ce?

Îi dădu vălul deoparte şi imediat ochii aceia albaştri, limpezi se aţintiră asupra lui. Femeia chiar îi zâmbi. Mat nu se uită la mânerul pumnalului. Pumnalul lui. Ştia unde e inima.

– De ce, Melindhra?

– Întotdeauna mi-au plăcut ochii tăi, şopti ea, atât de încet, încât Mat se forţă să o audă.

– De ce?

– Unele jurăminte sunt mai importante decât altele, Mat Cauthon.

Cuţitul cu lama subţire apăru brusc, împins de toată puterea care mai rămăsese în ea, cu vârful spre capul de vulpe care se legăna la pieptul lui. În mod normal, medalionul de argint nu avea cum să oprească lama unui cuţit, dar unghiul era nepotrivit, drept care, din pricina unui defect ascuns al oţelului, lama plesni chiar la mâner în clipa în care Mat o prinse de mână.

– Ai norocul Marelui Stăpân.

– De ce? Arde-te-ar focul, de ce?

Mat ştia că nu va primi nici un răspuns. Gura ei rămase deschisă, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar ochii începeau deja să i se împăienjenească.

Dădu să îi tragă vălul pe faţă, să îi acopere ochii ficşi, dar lăsă mâna să îi cadă. Ucisese destui bărbaţi, şi troloci, dar niciodată o femeie. Niciodată o femeie, până acum. Femeile se bucurau când intra în viaţa lor. Nu. Nu se lăuda. Femeile zâmbeau în compania lui; chiar şi atunci când le părăsea, zâmbeau dând de înţeles că, dacă se va întoarce, va

fi bine-venit. Asta și voia de la femei; un zâmbet, un dans, un sărut și să-și amintească cu drag de el.

Își dădu seama că gândurile i-o luaseră razna. Luă mânerul fără lamă din mâna Melindhrei – era din jad încrustat cu albine aurite – și îl aruncă în șemineul de marmură, sperând să se facă fărâme. Îi venea să plângă, să urle. „Eu nu ucid femei! Le sărut, nu le...!"

Trebuia să găsească motivul. De ce? Sigur nu pentru că el voia să plece. Aproape că nici nu reacționase la asta. Mai mult de-atât, femeia credea că o face pentru glorie; întotdeauna fusese de acord cu așa ceva. Spusese un lucru... a, da, își aminti el înfiorându-se. Norocul Marelui Stăpân. Auzise expresia puțin altfel, de multe ori. Norocul Celui Întunecat.

– O Iscoadă a Celui Întunecat.

O întrebare sau o certitudine? Ar fi vrut ca gândul acesta să mai ia din povara faptei lui. Avea să îi poarte chipul în minte până la moarte.

Tear. Îi spusese că se va duce la Tear. Pumnalul. Albine aurite prinse în jad. Punea rămășag, fără să se uite, că erau nouă. Nouă albine aurite pe fond verde. Semnul Illianului. Unde domnea Sammael. Oare Sammael se temea de el? Trecuseră doar câteva ore de când Rand îl rugase pe Mat – îi spusese – și nici el nu era sigur ce vrea să facă. Poate că Sammael nu va risca? Cine știe. Unul dintre Rătăciți, care se temea de un împătimit al jocurilor de noroc, oricât de plin i-ar fi fost capul de știința războiului luată de la alții. Absurd.

Dar ce altceva putea fi? Putea crede că Melindhra nu fusese o Iscoadă, că se hotărâse să îl ucidă dintr-un simplu capriciu, că nu era nici o legătură între un mâner de jad ornat cu albine aurite și posibila lui plecare spre Tear ca să conducă o oștire împotriva Illianului. Putea, dacă era naiv. Paza bună trece primejdia rea, spunea el mereu. Unul dintre Rătăciți îl băgase în seamă. Cu siguranță, acum nu mai stătea în umbra lui Rand.

Se târî până la ușă și se lipi cu spatele de ea, sprijinindu-și bărbia de genunchi și privind fața Melindhrei, neștiind ce să

facă. Atunci când o servitoare ciocăni ca să îi aducă cina, îi strigă să plece. Numai de mâncare nu-i ardea acum. Ce să facă? Ar fi vrut să nu simtă cum i se rostogolesc zarurile în cap.

CAPITOLUL 52

Opțiuni

Lăsând jos briciul, Rand își șterse ultimele urme de spumă de pe față și începu să se încheie la cămașă. Lumina soarelui de dimineață pătrundea prin arcadele care dădeau spre balconul dormitorului; perdelele grele, de iarnă, fuseseră puse, dar și legate în așa fel încât să lase o gură de aer. Voia să arate bine când îl va ucide pe Rahvin. La gândul acesta simți cum crește furia în el. Încercă să se stăpânească. Va arăta bine și va fi calm. Stăpân pe el. Fără greșeli.

Când întoarse spatele oglinzii cu rama aurită, o văzu pe Aviendha pe salteaua rulată, lipită de perete, sub un tablou care înfățișa câteva turnuri de aur imposibil de înalte. Se oferise să îi aducă un pat, dar tânăra spusese că paturile erau prea moi. Îl urmărea cu atenție, cu cămașa uitată în mână. Rand avusese grijă să nu se uite în jur ca să îi dea timp să se îmbrace, dar, în afară de ciorapii albi, tânăra nu mai avea nimic pe ea.

– Nu vreau să te fac de rușine în fața altor bărbați, spuse ea brusc.

– Să mă faci de rușine? Cum adică?

Aviendha se ridică în picioare într-o mișcare fluidă, surprinzător de albă acolo unde nu o ajunsese soarele, zveltă și cu carnea tare, dar și cu rotunjimile și moliciunile care bântuiau visele lui Rand. Era prima dată când își permitea să o privească fără sfială, văzând-o cum o făcea pe viteaza, deși tânăra părea să nu bage de seamă. Ochii aceia mari, verzi-albaștri erau ațintiți asupra lui.

– Nu eu i-am spus lui Sulin s-o ia pe Enaila, pe Somara sau pe Lamelle în acea primă zi. Și nici nu le-am cerut să stea cu ochii pe tine sau să acționeze într-un fel sau altul dacă te văd șovăind. Asta a fost singura lor grijă.

– Cu alte cuvinte, vor încerca să mă ia pe sus de acolo, ca pe un prunc, dacă vor vedea că dau înapoi. Bravo ție.

Tonul lui sarcastic nu avu nici un efect asupra ei.

– Așa te-am convins să fii cu ochii în patru când a fost nevoie.

– Aha, zise el sec. Atunci îți mulțumesc pentru promisiunea de a nu mă face de rușine.

Aviendha zâmbi.

– N-am spus asta, Rand al'Thor. Am spus că n-am s-o fac în fața altor bărbați. Dacă ții neapărat, pentru binele tău...

Tânăra zâmbi și mai abitir.

– Așa vrei să vii? întrebă el iritat, măsurând-o cu privirea.

Nu arătase nici cea mai mică urmă de stinghereală că stă goală în fața lui – nici pomeneală de așa ceva –, dar acum se privi scurt, apoi se uită la el și se înroși. Brusc, apăru îmbrăcată într-o rochie de lână de un cafeniu-închis și de algode albă, atât de repede de parcă ar fi condus Puterea.

– Ai aranjat totul? întrebă ea gâfâit. Ai vorbit cu Înțeleptele? Ai venit târziu azi-noapte. Cine mai merge cu noi? Câți oameni poți lua cu tine? Sper că nu iei și din ținuturile umede. Nu sunt de încredere. Mai ales Ucigașii-de-Copaci. Chiar crezi că ne poți duce până la Caemlyn într-o singură oră? Va fi la fel cum am făcut în noaptea...? Cum vei proceda? Nu-mi place să fac niște lucruri despre care nu știu nimic și pe care nu le înțeleg.

– Totul e aranjat, Aviendha.

De ce vorbea așa de repede? Și de ce refuza să îl privească în ochi? Se întâlnise cu Rhuarc și cu celelalte căpetenii aproape de oraș; nu le plăcuse planul lui, dar îl judecaseră după ji'e'toh, considerând că altă soluție nu avea. Îl discutaseră repede, fuseseră de acord cu el și apoi trecuseră la alte subiecte. Fără nici o legătură cu Rătăcițiii, cu Illian sau cu vreo bătălie. Femei, vânătoare, dacă rachiul cairhian se putea compara cu *oosquai*, sau dacă tabacul din ținuturile umede era pe măsura celui cultivat în Pustiu. Pentru o oră, aproape că uitase ce îl așteaptă. Spera ca Profeția din Rhuidean să fie greșită, să nu îi distrugă pe oamenii aceia. Înțeleptele veniseră la el, o delegație de peste cincizeci, alertate de însăși Aviendha și conduse de Amys, Melaine și Bair; sau poate de Sorilea; când era vorba de Înțelepte niciodată nu știai cine conduce. Nu veniseră la el ca să îl convingă să nu facă ceva – ji'e'toh din nou –, ci ca să se asigure că obligația lui față de Elayne nu conta mai mult decât obligația lui față de Aieli, drept care îl țineau în încăperea aceea până se declaraseră mulțumite. Altfel, ca să ajungă la ușă ar fi trebuit să le ia pe sus. Când țineau cu tot dinadinsul, femeile alea se pricepeau să ignore strigătele la fel de bine ca Egwene.

– Vom vedea câți pot lua când voi încerca. Doar Aieli.

Cu puțin noroc, Meilan, Maringil și toți ceilalți vor afla că a plecat când va fi prea târziu. Dacă Turnul avea spioni în Cairhien, poate că Rătăcițiii aveau și ei – cum să aibă încredere în niște oameni care nu puteau vedea răsăritul de soare fără să vorbească despre asta în Daes Dae'mar?

Până când își puse pe el o haină roșie brodată cu fir de aur, o lână fină tocmai potrivită pentru un Palat Regal, în Caemlyn sau Cairhien – gândul chiar îl amuză, într-un fel macabru –, până atunci Aviendha aproape că terminase de îmbrăcat. De mirare cum de izbutea să își pună hainele pe ea atât de repede și fără cusur.

– Azi-noapte, până să vii, a trecut o femeie pe aici.

„Lumină sfântă!" Uitase de Colavaere.

– Și tu ce-ai făcut?

Tânăra se opri din încheiatul bluzei, încercând să-l străpungă cu privirea, dar spuse pe un ton degajat:

– Am dus-o înapoi, în camera ei, unde am vorbit o vreme. De-acum încolo n-o să te mai deranjeze nici o femeiușcă din rândul Ucigașilor-de-Copaci, Rand al'Thor.

– Gând la gând cu bucurie, Aviendha. Lumină sfântă! Ai bătut-o rău? Nu se poate să le bați pe femeile astea, mai ales că sunt din înalta societate. Oamenii ăștia și așa îmi dau destule dureri de cap.

Aviendha pufni tare și se apucă din nou să își încheie bluza.

– Înalta societate! Femeia e femeie, Rand al'Thor. Doar dacă nu e Înțeleaptă, adăugă ea repede. Asta n-o să prea poată sta jos câteva ore, dar își poate ascunde vânătăile ușor. După o zi de odihnă, va putea să iasă din cameră. Acum știe ce-i bine și ce-i rău. I-am spus că, dacă te mai bate la cap – indiferent de subiect –, am să mai discut o dată cu ea. O discuție mult mai lungă. Va face precum spui și oricând spui. Ce-a pățit ea va fi o lecție și pentru altele. Ucigașii-de-Copaci nu înțeleg de vorbă bună.

Rand oftă. Nu era o metodă ca să îi fie pe plac, dar putea fi foarte eficientă. Sau le putea face pe Colavaere și pe celelalte să umble cu mai multă viclenie de-acum încolo. Poate că Aviendha nu își făcea probleme în privința consecințelor – de fapt, ar fi foarte surprins dacă s-ar gândi măcar la ele –, dar o femeie care conducea o Casă puternică nu era totuna cu o tânără nobilă de rang mai mic. Indiferent de efectele pe care comportamentul Aviendhei l-ar fi avut asupra lui, era foarte posibil ca tânăra să fie înghesuită pe un coridor întunecos și să primească înzecit ceea ce-i dăduse lui Colavaere, dacă nu chiar mai rău.

– Data viitoare, mă lași pe mine să rezolv problema, cum știu eu. Ai uitat că eu sunt Car'a'carn?

– Ți-a rămas spumă pe ureche, Rand al'Thor.

Mormăind în barbă, Rand înșfăcă prosopul dungat și, auzind ciocănitul în ușă, strigă:

– Intră!

Era Asmodean, cu gulerul și manșetele de dantelă albă, ce contrastau cu haina neagră, cu harpa prinsă în spate și cu o sabie la cingătoare. După răceala expresiei lui ai fi zis că venise iarna, dar ochii negri priveau precaut.

– Ce vrei, Natael? întrebă Rand. Ți-am spus ce trebuie să faci de aseară.

Asmodean își umezi buzele și îi aruncă o privire Aviendhei, care se încruntase la el.

– Lucruri foarte înțelepte. Probabil că, dacă rămân aici și sunt cu ochii în patru, aș putea afla ceva care să-ți fie de folos, dar în dimineața asta toată lumea vorbește despre țipetele care s-au auzit din camera domniței Colavaere. Se spune că te-a supărat, deși nimeni nu știe cum. Incertitudinea asta îi face pe toți să meargă în vârful picioarelor. Mă îndoiesc că în următoarele zile va mai respira cineva fără să creadă că astfel îți provoacă o mare supărare.

Aviendha era întruchiparea unei satisfacții de nesuportat.

– Adică vrei să vii cu mine? întrebă Rand calm. Vrei să fii în spatele meu când voi da ochi în ochi cu Rahvin?

– Ce loc poate fi mai bun pentru bardul Seniorului Dragon? Dar și mai bine e să fiu sub ochii tăi. Unde să-mi pot demonstra loialitatea. Nu sunt atât de puternic.

Grimasa lui Asmodean păru îndeajuns de firească pentru un bărbat care recunoaște așa ceva, dar preț de o clipă Rand simți cum celălalt se umple de *saidin,* simți mirosul insuportabil care îi schimonosi gura lui Asmodean. Doar o clipă, dar suficient ca să își dea seama. Dacă Asmodean ar fi folosit *saidinul* la maximum, Rand ar fi fost presat să o egaleze pe una dintre Înțeleptele care puteau conduce Puterea.

– Nu atât de puternic, dar poate în stare să te ajut cât de cât.

Rand ar fi vrut să vadă scutul țesut de Lanfear. Femeia afirmase că scutul va dispărea cu timpul, dar Asmodean nu părea capabil să conducă Puterea mai bine acum decât în ziua în care căzuse în mâinile lui Rand. Poate că Lanfear mințise, ca să îi dea lui Asmodean speranțe deșarte, ca să îl facă pe Rand să creadă că bardul va ajunge îndeajuns de puternic ca să îl învețe mai mult ca niciodată. *Era genul ei.* Nu era sigur

dacă acela era gândul lui sau al lui Lews Therin, dar nu se îndoia de veridicitatea lui. Pauza lungă îl făcu pe Asmodean să își lingă buzele din nou.

– O zi-două nu contează aici. Până atunci te vei întoarce sau vei fi mort. Lasă-mă să-mi dovedesc loialitatea. Poate te ajut cu ceva. Un om în plus, cât de neînsemnat, ar putea înclina balanța în favoarea ta.

Asmodean se umplu din nou de *saidin*, preț de o clipă. Rand simți tensiunea, un flux greu de perceput.

– Știi care sunt opțiunile mele, continuă bardul. Mă agăț de smocul ăla de iarbă din buza prăpastiei și mă rog să mai reziste măcar o bătaie de inimă. Dacă dau greș, mă așteaptă o soartă mai rea decât moartea. Trebuie să am grijă să câștigi și să trăiești.

Privind-o brusc pe Aviendha, Asmodean păru să își dea seama că spusese prea mult. Râse dezagreabil.

– Altfel cum aș putea compune cântecele despre faima Seniorului Dragon? Bardul trebuie să aibă o sursă de inspirație.

Căldura nu îl atingea deloc pe Asmodean – prin forța minții, susținea el, nu prin conducerea Puterii –, dar acum broboanele de sudoare îi acopereau fruntea.

Sub ochii lui sau lăsat acasă? Poate să caute o ascunzătoare când va începe să se întrebe ce se întâmplă în Caemlyn. Asmodean va rămâne la fel până la moartea lui Rand și după renașterea acestuia, poate de-a pururi.

– Sub ochii mei, zise Rand calm. Și dacă nu-mi convine ajutorul pe care mi-l dai...

– Mă las la mila Seniorului Dragon, murmură Asmodean, făcând o plecăciune. Cu voia Seniorului Dragon voi aștepta afară.

Rand privi în jur în timp ce bardul se îndepărta mergând cu spatele, pe jumătate aplecat. Sabia lui se afla pe cufărul de la piciorul patului, cu cingătoarea în jurul tecii și a lăncii seanchane. Azi, nu va ucide cu oțelul, cel puțin nu el. Își atinse buzunarul, pipăi omulețul gras din lemn, înarmat cu sabia; aceea era singura sabie de care avea nevoie azi. O clipă, se gândi să zboare până în Tear, ca să ia Callandorul, sau chiar

până în Rhuidean pentru ce era ascuns acolo. Îl putea distruge pe Rahvin cu una din ele înainte ca omul să își dea seama de prezența lui. Putea distruge însuși Caemlynul cu una din ele. Dar putea avea încredere în sine însuși? Atâta putere. Atâta Putere Supremă. *Saidinul* aștepta acolo, nevăzut. Pata părea a face parte din el. Furia clocotea în el, era furios pe Rahvin. Furios pe el însuși. Dacă o scăpa de sub control și avea doar Callandorul... Ce va face? Va fi invincibil. Cu celălalt putea zbura până la Shayol Ghul, îl putea distruge, o dată pentru totdeauna. Într-un fel sau altul. Nu. Aici nu era singur. Nu își putea permite decât victoria.

– Lumea se sprijină pe umerii mei, murmură el, apoi țipă și se lovi peste fesa stângă, de parcă ar fi fost împuns cu un ac, dar nu avu nevoie să vadă cum i se face pielea ca de găină ca să înțeleagă ce se întâmplase. De ce-ai făcut asta? strigă el la Aviendha.

– Ca să văd dacă *Seniorul Dragon* încă mai e făcut din carne și oase, ca noi, muritorii de rând.

– Sunt, zise el sec și înșfăcă *saidinul* – cu toată dulceața lui; cu toată murdăria lui – doar cât să conducă scurt Puterea.

Aviendha făcu ochii mari, dar nu se clinti din loc, îl privi doar de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar, în timp ce traversau anticamera, își frecă fundul pe furiș când crezu că Rand se uita în altă parte. Din câte se părea, și ea era făcută din carne și oase. „Arde-m-ar focul, credeam că am învățat-o cum să se poarte."

Trântind ușa de perete, Rand ieși și rămase țintuit locului. Mat se sprijinea pe lancea lui ciudată, cu pălăria trasă pe ochi, la câțiva pași de Asmodean, dar nu asta îl surprinsese. Nu era nici urmă de Fecioare. Ar fi trebuit să își dea seama că se întâmplase ceva când Asmodean intrase neanunțat. Aviendha privea de jur împrejur uimită, de parcă s-ar fi așteptat să le găsească în spatele tapiseriilor.

– Azi-noapte, Melindhra a încercat să mă omoare, spuse Mat, și Rand nu se mai gândi la Fecioare. Vorbeam de-ale noastre când, hop, o văd cum începe să-mi care picioare în cap.

Mat povesti totul în propoziții scurte. Pumnalul cu albine aurii. Concluziile lui. Închise ochii când spuse cum sfârșise totul – „Am ucis-o", sec, simplu – și îi deschise iute, ca și cum ar fi văzut ceva în spatele pleoapelor, ceva ce nu ar fi vrut să vadă.

– Îmi pare rău că ai fost nevoit să faci asta, zise Rand calm, iar Mat ridică din umeri abătut.

– Mai bine ea decât mine. Făcea parte din Iscoadele Celui Întunecat, replică Mat de parcă nu-i mai păsa de nimic.

– Am să termin cu Sammael. În clipa în care am să fiu pregătit.

– Și câți vor mai rămâne?

– Rătăciții nu sunt aici, zise Aviendha răstit. Și nici Fecioarele Lăncii. Unde au dispărut? Ce-ai făcut, Rand al'Thor?

– Eu? Erau douăzeci chiar aici, când m-am culcat azi-noapte, dar de atunci n-am mai văzut nici una.

– Poate pentru că Mat... începu Asmodean, dar se opri când Mat îl privi scurt, cu buzele strânse, un amestec de durere și pornire de a lovi ceva.

– Nu fiți naivi, spuse Aviendha pe un ton hotărât. *Far Dareis Mai* n-ar invoca *tohul* împotriva lui Mat Cauthon doar pentru asta. Femeia a încercat să-l ucidă și a ucis-o el. Nici măcar aproape-surorile ei n-ar face-o, dacă Melindhra ar fi avut așa ceva. Și nimeni nu ar invoca *tohul* împotriva lui Rand al'Thor pentru ce a făcut altcineva – doar dacă ar porunci el așa ceva. Ai făcut ceva, Rand al'Thor, ceva rău de tot, altfel Fecioarele ar fi aici.

– N-am făcut nimic, replică el tăios. Și nici n-am de gând să pierd vremea cu discuții. Mat, ești gata să pornim la drum spre miazăzi?

Mat își vârî mâna în buzunarul de la haină și pipăi ceva. De obicei, acolo își ținea zarurile și cupa.

– Caemlyn. M-am săturat să mă ia prin surprindere. Vreau și eu, măcar o dată, să-i iau prin surprindere. Sper să mă aleg cu un mângâiat pe creștet, nu cu o amărâtă de floare, zise el făcând o grimasă.

Rand nu îl întrebă ce voia să spună. Un alt *ta'veren*. Doi la un loc ca să aibă noroc. Fără să știe *cum*, nici măcar *dacă*...

– Se pare că vom fi împreună mai mult decât credeam, spuse el.

Mat părea mai resemnat ca oricând.

Înainte să ajungă la capătul coridorului străjuit de tapiserii, cei doi fură întâmpinați de Moiraine și Egwene, care pășeau agale de parcă ziua aceea le rezerva doar o plimbare printr-una din grădini. Egwene, cu privirea rece, calmă, cu Marele Șarpe pe deget, ar fi trecut ușor drept o Aes Sedai, în pofida hainelor, a șalului și a eșarfei care îi acoperea tâmplele, în timp ce Moiraine... Firele de aur îți luau ochii, brăzdându-i rochia de mătase albastră, lucioasă. Piatra albastră de pe fruntea ei, atârnând de lănțișorul de aur prins de buclele negre, strălucea la fel de mult ca și safirele incrustate în aur din jurul gâtului ei. O ținută care nu se potrivea deloc cu ce voiau ei să facă, dar, ținând cont că și el era îmbrăcat într-un surtuc roșu, Rand nu-și permise să facă nici un fel de comentariu.

Poate că se potrivea aici, unde Casa Damodred ocupase cândva Tronul Soarelui, dar ținuta grațioasă a lui Moiraine era mai regală decât o văzuse el vreodată. Nici măcar prezența lui „Jasin Natael" nu putea tulbura acea seninătate princiară; surprinzător însă, Moiraine îi zâmbi lui Mat cu multă căldură.

– Așadar, mergi și tu, Mat, zise ea. Învață să te încrezi în Pânză. Nu-ți irosi viața încercând să schimbi ceea ce nu poate fi schimbat.

Judecând după fața lui Mat, acesta se gândea chiar în acel moment să își schimbe hotărârea de a rămâne acolo, dar Aes Sedai îi întoarse spatele fără nici cea mai mică urmă de îngrijorare.

– Acestea sunt pentru tine, Rand, spuse ea.

– Alte scrisori?

Pe una era trecut numele lui, cu o caligrafie îngrijită, pe care o recunoscu imediat.

– De la tine, Moiraine?

Pe cealaltă era numele lui Thom Merrilin. Amândouă fuseseră sigilate cu ceară albastră, probabil cu inelul Marelui Șarpe, imaginea șarpelui care își mușcă propria coadă.

– De ce o scrisoare? Și sigilată. Niciodată nu ți-a fost teamă să-mi spui ceva în față. Aviendha a avut grijă să-mi amintească de faptul că și eu sunt făcut doar din carne și oase.

– Nu mai ești băiatul pe care l-am văzut pentru prima oară în fața hanului Izvorul de Vin, replică ea cu o voce ce semăna cu clinchetul unor clopoței de argint. Nu mai ești același. Mă rog să te fi schimbat îndeajuns.

Egwene murmură ceva nedeslușit, Rand crezând că aude: „Mă rog să nu te fi schimbat prea mult". Privea scrisorile încruntată de parcă și ea se întreba ce ar putea fi în ele. Ca și Aviendha. Moiraine continuă pe un ton mai optimist, chiar vesel.

– Sigiliile asigură secretul. În scrisoarea asta sunt niște lucruri la care vreau să te gândești. Nu acum. Când ai timp. În privința scrisorii adresate lui Thom, alte mâini mai sigure decât ale tale nu știu. Dă-i-o când te întâlnești cu el... Acum cred că ar trebui să mergi în docuri.

– În docuri? Moiraine, tocmai în dimineața asta? N-am timp de...

Dar Moiraine se îndepărta deja, ca și cum ar fi fost sigură că Rand o va urma.

– Am pregătit caii. Chiar și pentru tine, Mat.

Egwene șovăi o clipă, apoi se luă după ea. Rand deschise gura ca să o oprească pe Moiraine. Femeia jurase supunere. Indiferent cât de important era ceea ce se petrecea în docuri, putea să suporte amânare.

– Ce mai contează o oră? mormăi Mat, părând că se răzgândește.

– N-ar fi rău să te vadă lumea în dimineața asta, spuse Asmodean. Rahvin ar putea afla foarte curând de ieșirea ta. Așa bănuielile lui – dacă are spioni care ascultă pe la uși – ar putea fi risipite, cel puțin pentru ziua de azi.

Rand privi spre Aviendha.

– Ești și tu de acord cu întârzierea?

– Eu sunt de acord s-o asculți pe Moiraine Sedai. Numai un prost nu ia în seamă sfaturile unei Aes Sedai.

– Ce-ar putea fi mai important decât Rahvin? întrebă el răstit, apoi clătină din cap.

În Ținutul celor Două Râuri circula o zicală pe care bărbații se fereau să o pomenească atunci când se aflau în compania femeilor. „Creatorul le-a făcut pe femei ca să placă ochiului și să tulbure mintea." Zicala se potrivea de minune și pentru Aes Sedai.

– O oră, hotărî el.

Soarele încă nu ajunsese destul de sus ca să alunge umbra lungă a zidului orașului de pe cheiul de piatră unde stăteau aliniate căruțele lui Kadere, dar negustorul tot își șterse fața cu o batistă mare. Căldura nu era singurul motiv pentru care asuda. Zidurile cenușii de la ambele capete ale docurilor transformaseră cheiul într-o adevărată cutie în care Kadere se simțea prins ca într-o capcană. Erau, de fapt, doar barje cu grâne, cu prova rotundă, trase la mal, flancate de altele, care își așteptau rândul să fie descărcate. Negustorul se gândise să se strecoare pe una din barje când aceasta ridica ancora, dar gestul lui ar fi însemnat să renunțe la mai tot ce încă mai era al lui. Ar fi făcut-o, dacă ar fi fost convins că barja nu l-ar fi dus la moarte sigură. Lanfear nu revenise în visele lui, dar arsurile de pe piept îi aminteau în continuare de poruncile ei. Tremura doar la gândul că ar nesocoti porunca unuia dintre Numiți, chiar dacă sudoarea îi șiroia pe față.

Măcar de-ar fi știut în cine să aibă încredere; câtă încredere putea să aibă în Iscoadele Celui Întunecat, din care făcea și el parte. Ultimul dintre căruțașii lui, care făcuse jurămintele, dispăruse cu două zile în urmă, foarte probabil pe una dintre barjele cu grâne. Și tot nu știa care dintre femeile Aiel îi strecurase biletul acela pe sub ușa căruței: „Nu ești singur printre străini. S-a ales o cale", deși avea bănuielile lui. În docuri erau tot atâția Aieli cât și docheri, veniți să se uite la râu; pe câțiva îi văzuse de mai multe ori decât ar fi fost nevoie, unii dintre ei privindu-l cu multă insistență. Văzuse și câțiva cairhieni, chiar

și un nobil tairen. Asta nu însemna nimic, dar dacă putea găsi câțiva oameni cu care să colaboreze...

La una din intrări apăru un grup de călăreți, în frunte cu Moiraine și Rand al'Thor, urmați de Străjerul femeii Aes Sedai, care își făceau loc printre căruțele ce plecau încărcate cu saci. Călăreții erau întâmpinați cu urale. „Glorie Seniorului Dragon!", „Trăiască Seniorul Dragon!" și, din când în când, „Glorie seniorului Matrim! Glorie Mâinii Roșii!"

De data aceasta, Aes Sedai se îndreptă spre capătul șirului de căruțe fără ca măcar să îi arunce o privire lui Kadere. Motiv pentru care negustătorul nu putea fi decât bucuros. Chiar dacă nu ar fi fost Aes Sedai, chiar dacă nu s-ar fi uitat la el de parcă i-ar fi cunoscut fiecare ungher întunecat al minții, nu ar fi îndrăznit să privească îndeaproape unele dintre lucrurile cu care femeia îi umpluse căruțele. Ieri-seară, îl făcuse să scoată prelata de pe tocul ușii din piatră roșie, răsucit în fel și chip, din căruța din spatele lui. Femeia părea să simtă o plăcere perversă în a-l face să o ajute cu tot ce voia ea să cerceteze. Ar fi acoperit chestia aia la loc, dacă ar fi suportat să se apropie de ea, sau i-ar fi spus unuia dintre căruțați să o facă. Nici unul dintre cei care rămăseseră cu el nu văzuse cum Herid fusese cât pe-aci să cadă prin cadrul ușii, în Rhuidean, dispărând pe jumătate – Herid fusese primul care fugise după ce ieșiseră din Pasul Jangai; omul nu mai fusese în toate mințile după ce Străjerul îl trăsese înapoi –, dar căruțașii se puteau uita la ușă, puteau vedea cum colțurile nu se îmbucă perfect, cum nu o poți privi pe de-a-ntregul fără să clipești și să te ia cu amețeli.

Kadere îi ignoră pe primii trei călăreți în aceeași măsură în care îl ignorase Aes Sedai, iar pe Mat Cauthon aproape la fel. Omul purta pălăria *lui;* până acum, nu reușise să găsească una la fel. Tânăra Aiel, Aviendha, venea din spatele Aes Sedai, amândouă cu picioarele la vedere. Dacă avea nevoie de o confirmare a faptului că femeia Aiel se culca cu al'Thor nu trebuia decât să fie atent la felul în care tânăra se uita la el; femeia care împărțea patul cu un bărbat întotdeauna se uita la el de parcă ar fi fost proprietatea ei. Dar și mai important,

erau însoțiți de Natael. Kadere nu mai fusese atât de aproape de el de când traversase Osia Lumii. Natael, care avea un rang atât de înalt printre Iscoadele Celui Întunecat. Dacă putea trece de Fecioare ca să ajungă la Natael...

Brusc, Kadere începu să clipească. Unde erau Fecioarele? Al'Thor întotdeauna avea o escortă de femei care mânuiau lancea. Încruntându-se, își dădu seama că printre Aielii de pe chei sau de pe docuri nu era nici măcar o Fecioară.

– Nu vrei să-ți vezi o veche prietenă, Hadnan?

Vocea aceea melodioasă îl făcu să se răsucească pe călcâie și să vadă o față cu nasul turtit și cu ochii negri aproape acoperiți de straturile de grăsime.

– Keille?

Era imposibil. Numai Aielii puteau supraviețui singuri în Pustiu. *Nu avea* cum să fie în viață. Dar iat-o, într-o rochie de mătase care îi crăpa pe la încheieturi și cu părul negru, cârlionțat, plin de piepteni de fildeș. Zâmbind ușor, se întoarse cu o grație care îl surprindea și acum la o femeie atât de trupeșă și urcă sprinten treptele ce duceau în căruța lui.

Kadere ezită o clipă, apoi urcă repede după ea. Ar fi preferat ca această Keille Shaogi să fi murit în Pustiu – femeia o făcea pe șefa, era nesuferită; își făcea iluzii dacă spera să se aleagă cu ceva din puținul pe care Kadere reușise să îl salveze –, dar avea aceeași poziție ca și Jasin Natael. Poate că va răspunde la câteva întrebări. În cel mai bun caz, va avea cu cine să colaboreze. În cel mai rău caz, va avea pe cine să dea vina. Puterea era de partea celor superiori, la fel cum vina pentru un eșec sau altul aparținea celor inferiori. De multe ori, își vânduse superiorii celor aflați și mai sus ca să se vadă scăpat.

Închizând ușa cu grijă, se întoarse... și ar fi scos un țipăt dacă nu ar fi simțit că se sufocă.

Femeia din fața lui purta o rochie de mătase albă, dar nu era grasă. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, cu ochii ca niște lacuri de munte adânci, întunecate, cu talia îngustă scoasă în evidență de o cingătoare de argint, cu semilune de argint în părul negru, lucios. Kadere

recunoscu chipul care îi apăruse în vis. Îi reveni vocea când se lovi cu genunchii de podea.

– Mărită Stăpână, ce trebuie să fac? întrebă el răgușit.

Lanfear se uita la el ca la ultima gânganie, pe care ar fi putut-o strivi sub papuc.

– Să te supui poruncilor mele. Eu am fost prea ocupată ca să-l supraveghez pe Rand al'Thor. Spune-mi ce-a făcut în ultimul timp, în afară de cucerirea Cairhienului, ce planuri are.

– E greu de spus, Mărită Stăpână. Un om atât de neînsemnat ca mine nu se poate apropia de el.

O gânganie, spuneau ochii aceia reci, lăsată să trăiască numai cât era nevoie de ea. Kadere încercă disperat să-și aducă aminte tot ce văzuse și auzise sau să inventeze ceva pe loc.

– Trimite mii de Aieli spre miazăzi, Mărită Stăpână, deși nu cunosc motivul. Tairenii și cairhienii par a nu băga de seamă, poate fiindcă nu pot deosebi un Aiel de altul.

Ca și el, de altfel. Nu îndrăznea să o mintă, dar, dacă femeia considera că îi putea fi de mai mare folos decât credea el...

– A înființat un fel de școală, într-un palat din oraș care a aparținut unei Case din care nu a mai supraviețuit nimeni...

La început, nu își dădu seama dacă femeii îi place ce aude, dar, pe măsură ce continua, văzu că Lanfear se întunecă la față.

– Ce vrei să văd aici, Moiraine? întrebă Rand nerăbdător, legând căpăstrul lui Jeade'en de una dintre roțile ultimei căruțe.

Moiraine se ridicase în vârful picioarelor și se uita într-o căruță, la două butoaie care lui Rand îi păreau cunoscute. Dacă nu se înșela, în butoaie erau cele două sigilii de cuendillar, înfășurate în lână ca să nu se spargă. Aici simțea duhoarea Celui Întunecat; părea că vine dinspre butoaie, un miros greu, ca de la ceva lăsat să putrezească într-un loc ascuns.

– Aici va fi în siguranță, murmură Moiraine.

Ridicându-și poalele rochiei cu grație, o porni de-a lungul șirului de căruțe. Lan o urmă îndeaproape, un lup îmblânzit pe jumătate, cu pelerina atârnându-i pe umeri în culori care se schimbau de la o clipă la alta, tulburătoare, întru nimicnicie.

– Ți-a spus despre ce e vorba, Egwene? întrebă Rand încruntat.

– Mi-a spus doar că trebuie să vezi ceva aici. Că trebuie să vii aici.

– Trebuie să ai încredere în Aes Sedai, spuse Aviendha, aproape la fel de calm, dar cu o mică îndoială în glas.

Mat pufni dispreţuitor.

– Atunci să vedem despre ce e vorba. Natael, spune-i lui Bael că vin şi eu în...

La celălalt capăt al şirului, căruţa lui Kadere explodă, aşchiile secerând deopotrivă Aieli şi orăşeni aflaţi acolo din întâmplare. Rand îşi dădu seama despre ce e vorba; nu avea nevoie să-şi simtă pielea ca de găină. O luă la goană spre căruţă, după Moiraine şi Lan. Timpul păru că încetineşte, toate întâmplându-se odată, de parcă aerul ar fi fost o bucată de gelatină care se agaţa de fiecare clipă.

Lanfear păşi afară, în liniştea năucă, tulburată doar de gemetele şi ţipetele celor răniţi, trăgând după ea ceva inert, palid şi cu dungi roşii, pe treptele invizibile. Faţa ei era o mască cioplită în gheaţă.

– Mi-a spus, Lews Therin, zise ea aproape ţipând, aruncând acel ceva, care se umflă o clipă şi se prefăcu într-o statuie transparentă, plină de sânge, a lui Hadnan Kadere, fără piele.

Kadere se prăbuşi la pământ în timp ce vocea lui Lanfear răsună ca un scrâşnet de roţi:

– Ai lăsat să te atingă o altă femeie! Din nou!

Clipe care se agăţau unele de altele, în acelaşi timp. Înainte ca Lanfear să ajungă la pietrele de pe chei, Moiraine îşi ridică poalele şi mai sus şi o luă la fugă după ea. Oricât ar fi fost ea de iute, Lan se dovedi şi mai iute, ignorându-i strigătul:

– Lan, nu!

Îşi scoase sabia şi picioarele lungi îl duseră înaintea ei, pelerina cameleonică fluturând în urma lui. Brusc, păru că se izbeşte de un zid invizibil, făcu un pas înapoi şi încercă să se repeadă din nou, clătinându-se. Un pas şi, ca şi cum l-ar fi înhăţat o mână uriaşă, zbură zece paşi prin aer şi căzu cu toată greutatea pe pavaj.

Cât Lan încă se mai afla în aer, Moiraine mări pasul, părând că alunecă, și ajunse față în față cu Lanfear. Doar pentru o clipă. Rătăcita o privi de parcă s-ar fi întrebat ce i-a ieșit în drum, apoi Moiraine fu aruncată într-o parte cu atâta forță încât se rostogoli iar și iar, până când dispăru sub una dintre căruțe.

Pe chei domnea haosul. Cu doar câteva clipe înainte de explozia căruței lui Kadere, numai un orb nu și-ar fi dat seama că cea care conducea Puterea Supremă era mânuită de femeia în alb. De-a lungul docurilor echipajele începură să taie otgoanele cu toporul ca să scoată barjele în larg, în același timp aținându-se la docherii și orășenii care încercau să sară la bord. În cealaltă direcție, bărbați și femei se buluceau urlând ca să pătrundă în oraș prin porțile prea înguste. Printre ei, siluete îmbrăcate în cadin'sor își trăgeau vălul pe față și se repezeau la Lanfear cu lănci, cuțite sau cu mâinile goale. Nu era nici cea mai mică îndoială că ea declanșase totul, ea era cea care conducea Puterea. Aielii însă voiau dansul lăncilor cu orice preț.

Focul se abătea asupra lor în valuri. Săgețile lui îi străpungeau pe cei pe care îi prindea în cale, prefăcându-le hainele în scrum. Nu că Lanfear și-ar fi pus mintea cu ei, pentru ea era mai mult o joacă. De parcă s-ar fi ferit de niște țânțari. Cei care fugeau cădeau pradă focului la fel ca și cei care încercau să o înfrunte. Lanfear se îndrepta spre Rand ca și cum nu ar fi existat nimic altceva.

Doar bătăile inimii.

Trei pași făcuse Lanfear când Rand apucă jumătatea masculină a Adevăratului Izvor, oțel topit și gheață care sfărâmă oțelul, miere și băligar. Adânc în Vid, lupta pentru supraviețuire părea că se desfășoară la mare distanță, iar lupta din fața lui și mai departe. Când Moiraine dispăru sub căruță, Rand conduse Puterea, scoțând căldura din focurile lui Lanfear, scufundând-o în râu. Flăcările care cu o clipă în urmă îi împresurau pe oamenii de pe chei se făcură nevăzute. În același moment, Rand țesu firele din nou și numaidecât apăru o cupolă cenușie, învăluită în ceață, un oval prelung în jurul lui,

al lui Lanfear și al celor mai multe dintre căruțe, un zid aproape transparent care se interpuse între tot ce era afară și tot ce era deja înuntru. Chiar și atunci când legă firele nu își dădu seama ce anume era sau de unde apăruse – poate vreo amintire a lui Lews Therin –, cert este că focurile lui Lanfear se loviră de el și se stinseră. Vedea vag oamenii de afară, prea mulți zbătându-se și văitându-se – luase flăcările, dar nu și durerea; mirosul greu, de ars, rămăsese în aer –, dar acum nu mai ardea nimic din ceea ce nu arsese deja. Și înăuntru erau oameni, movile de haine arse, unii abia mișcându-se, gemând. Lanfear îi privi cu nepăsare; flăcările provocate de ea se stinseră; țânțarii fuseseră îndepărtați; femeia nu întoarse privirea nici măcar o dată.

Bătăile inimii. Lui Rand i se făcuse frig în pustietatea Vidului și, chiar dacă îi părea rău de cei morți, de muribunzi și de cei răniți, sentimentul i se părea atât de îndepărtat de parcă nici nu l-ar fi avut. Era întruchiparea frigului. A pustietății. Se simțea plin doar de furia *saidinului*.

Sesiză o mișcare și în stânga, și în dreapta lui. Aviendha și Egwene, cu ochii ațintiți asupra lui Lanfear. Intenția lui fusese să le ferească de ea. Probabil că alergaseră împreună cu el. Mat și Asmodean; afară; peretele ratase ultimele căruțe. Cu un calm desăvârșit conduse Puterea ca să o prindă în laț pe Lanfear; Egwene și Aviendha se puteau apăra cât îi distrăgea el atenția.

Dar ceva îi reteză firele, care ricoșară atât de brusc încât îl făcură să scoată un geamăt.

– Una dintre ele? mârâi Lanfear. Care e Aviendha?

Egwene își lăsă capul pe spate și începu să urle, cu ochii holbați, dând glas chinului întregii lumi.

– Care dintre ele?

Aviendha se înălță pe vârfuri, cutremurându-se, urletele ei întrecându-le pe cele scoase de Egwene, aproape animalice.

Gândul se ivi pe neașteptate, acolo, în pustietate. „Spirit țesut astfel, cu Foc și Pământ. Acolo." Rand simți cum se taie ceva, ceva ce nu putea vedea, iar Egwene se prăbuși fără vlagă; Aviendha căzu în patru labe, cu capul jos, ametită.

Lanfear se clătina, ochii fugindu-i de la femei la el, două bălți de foc întunecat.

– Al meu ești, Lews Therin! Al meu!

– Nu.

Rand își auzi vocea de parcă ar fi rostit cuvântul la capătul unui tunel lung de o milă. „Distrage-i atenția ca să le scapi pe fete." Păși înainte, nu privea înapoi.

– N-am fost niciodată al tău, Mierin. Voi fi întotdeauna al Ilyenei.

Vidul se înfiora de durere. Și de disperare, în timp ce încerca să țină în frâu și altceva decât *saidinul*. Preț de o clipă, rămase suspendat. „Sunt Rand al'Thor. Și Ilyena, mereu, de-a pururi, inima mea." Suspendat pe o lamă de brici. „Sunt Rand al'Thor!" Alte gânduri încercară să îl copleșească, zeci de gânduri, despre Ilyena, despre Mierin, despre ce putea face ca să o înfrângă. Le alungă, chiar și pe ultimul. Dacă nu ataca în momentul propice... „Sunt Rand al'Thor!"

– Numele tău e Lanfear și mai bine mor decât să iubesc o Rătăcită.

Chipul lui Lanfear se întunecă de ceva ce aducea a suferință, apoi redeveni, masca de marmură.

– Dacă nu vrei să fii al meu, vei muri, zise ea amenințător.

Simți o durere ascuțită în piept, ca și cum inima îi era pe punctul de a exploda, și zeci de cuie înroșite în foc care i se înfigeau în creier, o durere atât de intensă încât îi veni să urle, chiar dacă se afla în interiorul Vidului. Moartea era acolo, era foarte conștient de asta. Înnebunit – chiar și în Vid, înnebunit; pustietatea pâlpâia, dispărea încet-încet – țesu la un loc Spiritul, Focul și Pământul și începu să le învârtă în jurul lui. Inima încetase să îi mai bată. Degete de durere întunecată striveau Vidul. Un văl cenușiu îi cădea peste ochi. Simțea cum țesătura lui își face loc prin țesătura ei. Respirația fierbinte în plămânii goi, inima trezită la viață, începând să pompeze din nou. Putea vedea din nou, pete negre și argintii pluteau între el și o Lanfear cu chipul împietrit, care tot încerca să își recapete echilibrul. Durerea era acolo, în cap și în piept, ca niște răni, dar Vidul rezista, și durerea fizică părea îndepărtată.

Bine că părea îndepărtată fiindcă Rand nu avea timp să își revină. Forțându-se să înainteze, o lovi cu Aerul, o bâtă care să o lase în nesimțire. Femeia reteză țesătura, dar Rand lovi din nou, iar și iar, de fiecare dată când Lanfear îi reteza firele, o ploaie furioasă de lovituri pe care femeia nu se știe cum le vedea și le para, trăgându-se tot mai aproape. Dacă o mai ținea încă puțin sub presiune, dacă una din acele bâte invizibile o nimereu în cap, dacă putea ajunge destul de aproape ca să îi tragă un pumn... Inconștientă, va fi la fel de neajutorată ca oricine altcineva.

Brusc, femeia înțelese ce urmărea el. Blocându-i loviturile cu aceeași ușurință, de parcă le-ar fi văzut pe toate, se retrase cu grație câțiva pași, până când atinse cu umerii căruța din spatele ei. Și schiță un zâmbet care îi îngheță sângele în vene.

– Vei muri încet și mă vei ruga cu lacrimi în ochi să te las să mă iubești înainte de a muri, zise ea.

De data aceasta, nu îl lovi pe el. Lovi legătura lui cu *saidinul.* Panica răsună în Vid ca un gong la prima atingere, ascuțită ca briciul, Puterea împuținându-se în timp ce aluneca între el și Adevăratul Izvor. Cu amestecul de Spirit, Foc și Pământ, încercă să taie lama briciului; știa unde să o găsească; știa unde era legătura lui, simțea prima crestătură. Scutul ei dispăru, reapăru, reveni la fel de repede pe cât îl tăiase, dar mereu cu acea slăbiciune de moment a *saidinului,* clipe când aproape dădea greș, contralovitura lui de-abia reușind să îi stăvilească atacul. Mânuirea a două țesături în același timp ar fi trebuit să nu fie o problemă – putea mânui mai bine de zece –, dar nu și atunci când se apăra disperat împotriva a ceva ce nu știa că e acolo decât cu o clipă înainte de a fi prea târziu. Și nici atunci când gândurile altuia încercau să iasă la suprafață în interiorul Vidului, ca să îi spună cum să o învingă. Dacă asculta, ar fi putut fi Lews Therin Telamon cel care pleca de acolo, Rand al'Thor fiind doar o voce care uneori îi vorbea în gând.

– Am să le oblig pe cele două târfulițe să se uite cum mă implori, spuse Lanfear. Dar mai întâi să le arăt cum mori tu sau să-ți arăt cum mor ele?

Când se urcase în căruță? Nu trebuia să o scape din ochi, nu trebuia să îi scape momentul în care dădea semne de oboseală, de lipsă de concentrare. Speranță deșartă. Stând lângă ter'angreal –, cadrul ușii răsucit –, privi în jos, spre el, o regină care e pe cale să pronunțe o sentință, care mai găsea timp să rânjească la o brățară neagră, de fildeș, pe care o tot întorcea pe degete.

– Care te va durea mai mult, Lews Therin? Vreau să te doară. Vreau să cunoști durerea așa cum n-a cunoscut-o nici un om până acum!

Cu cât era mai groasă țesătura care îi venea dinspre Adevăratul Izvor, cu atât mai greu putea fi tăiată. Mâna i se strânse pe buzunarul hainei, omulețul gros din piatră cu sabia lipită de bâtlan i se întipări în palmă. Trase cât putu de *saidin,* până când duhoarea umplu pustiul din jur ca o ploaie însoțită de pâclă.

– Durere, Lews Therin.

Și simți durerea, lumea copleșită de suferință. Nu numai în cap și inimă, ci peste tot, în fiecare părticică din el, ace fierbinți care se înfigeau în Vid, fiecare însoțit de un șuierat, pătrunzând tot mai adânc. Încercările ei de a-l anihila nu se rărira; dimpotrivă, deveniră mai iuți, mai stăruitoare. Lui Rand nu îi venea să creadă că e atât de puternică. Agățându-se de Vid, de *saidinul* când fierbinte, când înghețat, se apăra cu disperare. Putea pune capăt luptei, o putea termina. Putea chema fulgerul sau o putea înfășura în focul pe care ea însăși îl folosise ca să ucidă.

Mai multe imagini își făcură loc prin durere. O femeie în rochie de neguțătorească, căzând de pe cal, lumina ca o sabie înroșită în foc în mâinile lui; femeia venise ca să îl ucidă, cu o mână de alte Iscoade. Ochii mohorâți ai lui Mat; *am ucis-o.* O femeie cu părul auriu întinsă pe un hol în ruine, unde pereții păreau să se fi topit. „Iartă-mă, Ilyena!" Era un strigăt care te umplea de jale.

Putea pune capăt luptei. Numai că nu putea. Va muri, poate că lumea va muri, dar nu găsea puterea să ucidă o femeie. Într-un fel, părea cea mai sinistră glumă.

*

Ştergându-şi sângele de pe gură, Moiraine ieşi de sub căruţă şi se ridică anevoie în picioare, râsul unui bărbat răsunându-i în urechi. Fără să vrea, privi în jur după Lan şi îl descoperi întins lângă peretele cenuşiu, înceţoşat, al cupolei care se întindea deasupra. Lan tresări, poate încercând să se ridice, poate trăgând să moară. Se sili să şi-l scoată din minte. Omul îi salvase viaţa de atâtea ori încât ar fi trebuit să îi aparţină lui, dar şi ea făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să ajute să supravieţuiască războiului pe care îl ducea de unul singur cu Umbra. Acum, Lan trebuia să trăiască sau să moară fără ea.

Rand era cel care râdea, în genunchi pe pavajul cheiului. Râdea, cu lacrimi care îi brăzdau faţa schimonosită, ca a unui om care e supus unui interogatoriu. Moiraine simţi cum o trec fiorii. Dacă Rand îşi pierduse minţile, nu îl mai putea ajuta cu nimic. Cât putea face, făcea. Ce trebuia să facă.

Imaginea lui Lanfear fu ca o lovitură în moalele capului. Nu era o surpriză, ci un şoc, faptul că acum vedea ceea ce văzuse de atâtea ori, în visele ei de când plecase din Rhuidean. Lanfear în picioare, în căruţă, mânuind *saidarul* ca pe un soare orbitor, încadrată de ter'angrealul de piatră roşie, răsucit, privind în jos spre Rand, cu un zâmbet neîndurător pe buze. Întorcea o brăţară pe toate feţele. Un angreal; dacă nu avea şi Rand un angreal, Lanfear îl va distruge sigur. Ori avea, ori Lanfear voia să se joace cu el. Nu mai conta. Lui Moiraine nu-i plăcea cercul acela de fildeş înnegrit de vreme. La prima vedere, părea un acrobat care făcea podul pe spate ca să se prindă de glezne. La o privire mai atentă, se vedea că încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau legate împreună. Nu îi plăcea deloc, dar ea însăşi îl adusese din Rhuidean. Ieri, scosese brăţara dintr-un sac cu tot felul de lucruri în el şi îl lăsase acolo, la baza cadrului uşii.

Moiraine era o femeie slăbuţă, mică de statură, aşa că nu influenţă deloc echilibrul căruţei când se sui în ea. Făcu o grimasă când rochia i se prinse de o aşchie şi se rupse, dar Lanfear nu avea timp să privească în jur. Femeia înlăturase toate ameninţările, mai puţin cea pe care o reprezenta Rand; în

momentul acela Rand era singurul colț din lume care îi mai crea probleme.

Reprimându-și o fărâmă de speranță – nu-și permitea un asemenea lux – Moiraine se propăpi pe picioare, apoi îmbrățișă Adevăratul Izvor și sări pe Lanfear. Rătăcita simți pericolul, îndeajuns ca să se întoarcă spre Moiraine înainte ca aceasta să o lovească și să îi smulgă brățara. Față în față, căzură amândouă prin ter'angreal. O lumină albă înghiți totul.

CAPITOLUL 53

Cuvinte care pier

În adâncurile unui Vid care continua să se contracteze, Rand văzu cum, parcă de nicăieri, Moiraine se aruncă asupra lui Lanfear. Atacurile asupra lui încetară în clipa în care cele două femei plonjară prin ter'angreal într-o explozie de lumină albă care părea să nu se mai sfârșească; umplu dreptunghiul de piatră roșie, ușor răsucit, ca și cum ar fi încercat să-l inunde și să se izbească de o barieră invizibilă. În jurul ter'angrealului se arcuiau fulgere albastre și argintii, din ce în ce mai violent, însoțite de pocnete și huruituri.

Rand reuși să se ridice în picioare. Durerea încă nu îi trecuse, deși simțea un fel de ușurare ce îi promitea că în curând va scăpa de ea. Nu își putea dezlipi ochii de pe ter'angreal. *Moiraine.* Numele ei îi rămăsese în minte, alunecând prin Vid. Lan trecu pe lângă el, împleticit, hipnotizat de căruță, aplecat în față, de parcă doar mersul înainte l-ar fi oprit să se prăbușească la pământ.

Pe moment, Rand nu putea face mai mult decât să rămână în picioare. Conduse Puterea și îl prinse pe Străjer în firele de Aer.

– Nu... nu poți face nimic, Lan. Nu poți merge după ea.

– Știu, răspunse Lan fără speranță.

Surprins la jumătatea pasului, nu se împotrivi, ci doar privi lung spre ter'angrealul care o înghițise pe Moiraine.

– Lumina să mă aibă în pace, știu.

Între timp, căruța luase foc. Rand încercă să înăbușe flăcările, dar, în clipa în care extrăgea căldura dintr-una, fulgerele aveau grijă să producă alta. Chiar și cadrul ușii începea să fumege, deși era din piatră, un fum alb, acru, care se îndesea sub cupola cenușie. O pală ajunse până la Rand și îl făcu să tușească; simți cum îl mănâncă pielea în locul în care îl atinsese fumul. Desfăcu în grabă țesătura cupolei, o îndepărtă nemaiașteptând să se risipească singură și țesu în jurul căruței un coș înalt din Aer care strălucea precum sticla, care să îndepărteze fumul. De-abia atunci îl eliberă pe Lan. Îl credea în stare să o urmeze pe Moiraine cu orice preț, dacă ajungea la căruța care acum era cuprinsă de flăcări, ca și cadrul ușii de piatră roșie, topindu-se de parcă ar fi fost din ceară, lucru de care un Străjer poate că nu ar fi ținut cont.

– A dispărut. Nu-i mai simt prezența.

Lan parcă și-ar fi smuls cuvintele din piept. Se întoarse și o luă pe lângă șirul de căruțe fără să arunce măcar o privire în urmă. Urmărindu-l pe Străjer din ochi, Rand o văzu pe Aviendha în genunchi, strângând-o în brațe pe Egwene. Dădu drumul *saidinului* și începu să alerge în jos, pe chei. Simți din plin durerea fizică ce i se păruse atât de îndepărtată, însă continuă să alerge, chiar dacă abia putea să își miște picioarele. Asmodean era și el acolo, privind în jur de parcă s-ar fi așteptat ca dintr-o clipă într-alta Lanfear să apară din dosul unei căruțe a lui Kadere sau din vârful uneia pline de saci. Și Mat, care ședea pe vine, cu lancea pe umăr, făcându-i vânt lui Egwene cu pălăria. Rand se opri și îngăimă:

– E...?

– Nu știu, răspunse Mat abătut.

– Încă mai respiră, spuse Aviendha, fără să fie sigură cât va mai rezista, Egwene însă deschise brusc ochii când lângă ea își făcură apariția Amys, Bair, Melaine și Sorilea, dându-l la o parte pe Rand.

Înțeleptele îngenuncheară în jurul celor două tinere, murmurând ceva ca pentru sine și pentru celelalte în timp ce o examinau pe Egwene.

– Simt... începu Egwene încet, apoi se opri să înghită în sec, albă la față. Simt... că mă doare totul.

O lacrimă i se desprinse de gene.

– Cum să nu te doară, zise Sorilea repede. Vezi ce se întâmplă, dacă te bazezi pe spusele unui bărbat?

– Nu poate merge cu tine, Rand al'Thor.

Frumoasa Melanie, cu părul ei auriu, mai mult decât furioasă, nu se uita la el; poate că era furioasă pe el, poate că era furioasă pe ceea ce se întâmplase.

– Am să mă fac bine... dacă mă odihnesc puțin, șopti Egwene.

Bair umezi o bucată de pânză și o puse pe fruntea lui Egwene.

– Ai să te faci bine dacă ai să te odihnești mult. Mă tem că la noapte n-ai să te mai întâlnești cu Nynaeve și Elayne. Ai să stai departe de Tel'aran'rhiod cel puțin câteva nopți, până te mai înzdrăvenești. Nu te uita așa la mine. Dacă e nevoie, îți vom supraveghea visele și te vom da pe mâna Sorileei, dacă îndrăznești să nu te supui ordinului.

– Aes Sedai sau nu, nu vei apuca să nesocotești ordinul de două ori, zise Sorilea, însă cu o undă de compătimire care nu se potrivea deloc cu asprimea feței.

Pe chipul lui Egwene frustrarea era evidentă.

– Eu cel puțin mă simt destul de bine ca să fac ce trebuie să fac, spuse Aviendha.

Chiar dacă arăta la fel de răvășită ca și Egwene, reuși să arunce o privire sfidătoare spre Rand, așteptându-l să riposteze. Sfidarea ei însă păli în clipa în care tânăra își dădu seama că cele patru Înțelepte își întorseseră ochii spre ea.

– Sigur, murmură ea.

– Ba bine că nu, replică Rand sec.

– Absolut, insistă ea, spre el, având grijă să evite privirea Înțeleptelor. Lanfear s-a ocupat mai puțin de mine decât de Egwene. Asta m-a salvat. Am *toh* pentru tine, Rand al'Thor. Nu cred că am mai fi supraviețuit. Era foarte puternică.

Ochii ei rătăciră spre căruța incendiată. Flăcările nemiloase o reduseseră deja la o grămadă de scrum în interiorul coșului transparent; ter'angrealul din piatră roșie nici nu se mai zărea.

– N-am văzut tot ce s-a întâmplat, adăugă ea.

– Au... zise Rand și își drese glasul. Au dispărut amândouă. Lanfear e moartă. Ca și Moiraine.

Egwene începu să plângă în brațele Aviendhei. Aceasta din urmă își lăsă capul pe umărul ei de parcă ar fi vrut și ea să plângă.

– Ești un neghiob, Rand al'Thor, zise Amys ridicându-se în picioare.

Fața aceea surprinzător de tânără de sub eșarfă părea împietrită.

– Și pentru asta, și pentru multe alte lucruri ești un mare neghiob.

Rand îi evită privirea acuzatoare. Moiraine era moartă. Moartă fiindcă el nu avusese inima să omoare o Rătăcită. Nu știa dacă voia să plângă sau să râdă prostește; nu s-ar mai fi oprit nici într-un caz, nici în celălalt.

Docurile, care se goliseră când ridicase cupola, se umpleau din nou, deși puțini îndrăzneau să vină mai aproape de locul în care se înălțase acel zid cenușiu, de pâclă. Înțeleptele îi ajutau pe cei arși, le ușurau ultimele clipe muribunzilor, împreună cu gai'shaini în robe albe și bărbați în cadin'sor. Gemetele și țipetele păreau să îl străpungă la fiecare pas. Nu fusese îndeajuns de iute. Moiraine era moartă; Tămăduirea nu mai era posibilă nici măcar pentru cei grav răniți. Fiindcă el... „N-am putut. Martoră mi-e Lumina, n-am putut!"

Tot mai mulți Aieli se strângeau în jurul lui, privindu-l, unii scoțându-și vălul de-abia acum; tot nu vedea nici o Fecioară. Nu erau numai Aieli acolo. Dobraine, cu capul descoperit pe un cal murg, nu își dezlipea ochii de pe Rand și,

la câțiva pași, Talmanes și Nalese-an, și Daerid, călare, îl priveau pe Mat aproape la fel de intens pe cât îl priveau pe Rand. Oamenii se înșiruiau pe zidul înalt al orașului, bine conturați de soarele care bătea din spate; și mai mulți apăreau pe zidurile despărțitoare. Două dintre siluetele umbrite se întoarseră când Rand privi spre ele, se uitară una la alta și părură că dau înapoi. Rand ar fi pus rămășag că era vorba de Meilan și Maringil.

Lan se întoarse cu caii de la ultima căruță, mângâind botul alb al lui Aldieb, iapa lui Moiraine. Rand se apropie de el.

– Îmi pare rău, Lan. Dacă aș fi fost mai iute, dacă... zise el și răsuflă adânc.

„N-am putut-o ucide pe una și am ucis-o pe cealaltă. Arde-mi-ar ochii Lumina!" Nu i-ar fi păsat dacă s-ar fi întâmplat chiar în clipa aceea.

– Roata țese, spuse Lan și se apropie de Mandarb, verificând chinga armăsarului murg. În felul ei, a fost un oștean, un războinic la fel de mult ca și mine. Asta s-ar fi putut întâmpla de două sute de ori în ultimii douăzeci de ani. Era conștientă de asta, cum eram și eu. A știut să-și aleagă ziua în care să moară.

Vocea lui era la fel de aspră ca întotdeauna, dar ochii aceia albaștri, reci erau roșii de plâns.

– Înțeleg, dar îmi pare rău. Ar fi trebuit să...

Lan nu putea fi consolat cu „ar fi trebuit să" și asta îl deprima pe Rand mai mult ca orice.

– Sper să rămânem prieteni, Lan, după... Pun mare preț pe sfaturile tale – și pe sabia ta – și voi avea nevoie de amândouă în zilele următoare.

– Sunt prietenul tău, Rand. Dar nu pot rămâne, spuse Lan și se întoarse în șa. Moiraine mi-a făcut ceva ce nu s-a întâmplat în sute de ani, de pe vremea când Aes Sedai încă mai legau câte un Străjer, cu sau fără voia lui. Mi-a schimbat legătura pentru ca, la moartea ei, s-o preia altcineva. Acum trebuie s-o găsesc pe cealaltă, ca să devin unul dintre Străjerii ei. Îi sunt Străjer deja. O simt, undeva departe, spre apus, și

mă simte și ea. Trebuie să plec, Rand. E parte din ceea ce a făcut Moiraine. A spus că nu-mi lasă timp să mor războnând-o.

Lan apucă strâns frâiele de parcă ar fi încercat să-l oprească pe Mandarb, de parcă ar fi încercat să nu-și înfigă pintenii în armăsar.

– Dacă o mai vezi pe Nynaeve, spune-i...

Preț de o clipă, fața aceea de piatră deveni imaginea suferinței; preț de o clipă numai, apoi redeveni aceeași față de granit. Lan mormăi ceva în barbă, dar Rand îl auzi: „Rana curată se vindecă cel mai repede și doare cel mai puțin".

Apoi Străjerul zise tare:

– Spune-i că am găsit pe altcineva. Surorile Verzi sunt uneori la fel de apropiate de Străjerii lor precum sunt alte femei față de soții lor. În toate privințele. Spune-i că am plecat ca să devin atât iubitul unei surori Verzi, cât și sabia ei. Se mai întâmplă și așa ceva. A trecut ceva vreme de când am văzut-o ultima oară.

– Am să-i spun tot ce vrei, Lan, dar nu știu dacă mă va crede.

Lan se aplecă din șa ca să îl apuce strâns de umăr. Rand își aminti că îl comparase cu un lup pe jumătate domesticit, ochii aceia însă parcă erau ai unui cățeluș.

– Ne asemănăm în multe feluri noi amândoi. E mult întuneric în noi. Întuneric, durere, moarte. Care radiază din noi. Dacă ai să iubești vreodată o femeie, Rand, las-o să-și găsească pe altul. Va fi cel mai frumos dar pe care i-l poți face.

Îndreptându-se de spate, Lan ridică o mână.

– Pacea să aibă grijă de sabia ta. *Tai'shar* Manetheren.

Vechiul salut. Sângerele adevărat, de Manetheren.

Rand ridică și el o mână.

– *Tai'shar* Malkier.

Lan dădu pinteni calului și acesta făcu un salt înainte, împrăștiindu-i pe Aieli și pe toți ceilalți din calea lui, ca și cum ar fi vrut să-l ducă pe ultimul dintre Malkieri în galop până la sfârșitul drumului.

– Ultima îmbrățișare a mamei să te întâmpine acasă, Lan, murmură Rand, apoi se înfioră.

Aceasta făcea parte din slujba funerară în Shienar, ca și în celelalte părți din Ținuturile de la Hotare.

Încă se mai uitau la el Aielii, oamenii urcați pe ziduri. Turnul va afla ce se întâmplase astăzi sau o versiune a evenimentelor, de îndată ce va ajunge un porumbel acolo. Dacă Rahvin urmărea și el ce se petrece aici – nu îi trebuia decât un corb în oraș, un șobolan aici, pe mal – sigur nu se aștepta la ceva chiar azi. Elaida va crede că e prea slăbit, poate mai docil, iar Rahvin...

Își dădu seama ce face și tresări. „Oprește-te! Cel puțin pentru un minut, oprește-te și jelește!" Nu voia ca toți ochii aceia să fie ațintiți asupra lui. Aielii se dădeau la o parte din calea lui aproape la fel de repede cum o făcuseră și din calea lui Mandarb.

Căpitănia docurilor, cu acoperișul de ardezie, era, de fapt, o singură încăpere cu zidurile de piatră, fără ferestre, cu rafturi pline de registre, suluri de pergament și tot felul de hârtii, luminată de două lămpi așezate pe o masă neșlefuită, acoperită de sigilii și timbre pentru formalitățile vamale. Rand închise ușa cu putere ca să scape de privirile acelea.

Moiraine era moartă, Egwene era rănită, Lan plecase. Un preț prea mare pentru Lanfear.

– Jelește, arde-te-ar focul! strigă el răgușit. Măcar atât merită și ea! Nu mai ai nici o urmă de sentiment în tine?

Se simțea mai mult amorțit. Îl durea tot corpul, dar dincolo de durere parcă era mort. Gârbovit, își vârî mâinile în buzunare și pipăi scrisorile lui Moiraine. Le scoase încet. Ar trebui să se gândească la unele lucruri, spusese ea. Vârî scrisoarea către Thom la loc și rupse sigiliul celeilalte. Paginile erau acoperite de scrisul mărunt, elegant al lui Moiraine.

> Aceste cuvinte vor pieri la câteva clipe după ce vei lăsa scrisoarea din mână – un avertisment pentru tine –, așa că ai grijă. Dacă le citești acum înseamnă că în docuri s-a întâmplat exact ce speram eu...

Rand se opri, privi în gol, apoi citi repede mai departe.

Din prima zi în care am ajuns în Rhuidean, am ştiut – nu trebuie să te întrebi cum; unele secrete aparţin altora şi n-am de gând să-i trădez – că va veni o zi în Cairhien când se va auzi de Morgase. N-am ştiut ce anume se va auzi – dacă ceea ce-am aflat e adevărat, Lumina să se îndure de sufletul ei; a fost o femeie cu o voinţă de fier, încăpăţânată, ca o leoaică uneori, dar o regină adevărată, destoinică şi îngăduitoare –, dar ştiam că vestea va fi legată de ceva ce se va întâmpla în docuri, a doua zi după aflarea ei. Din docuri porneau trei drumuri, dar, dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că m-am dus, ca şi Lanfear...

Mâinile lui Rand se încleştară pe hârtie. Ştiuse. Ştiuse şi tot îl adusese aici. Netezi în grabă hârtia mototolită.

Celelalte două drumuri erau mult mai rele. Pe unul Lanfear te ucidea. Pe celălalt te ducea cu ea şi, la următoarea noastră întâlnire, îţi spuneai Lews Therin Telamon şi erai iubitul ei devotat.

Sper că Egwene şi Aviendha au supravieţuit fără să păţească ceva. Vezi tu, nu înţeleg ce se va petrece în lume, poate doar cu excepţia unui singur lucru, mărunt, care nu te priveşte.

N-am putut să-ţi spun, din acelaşi motiv pentru care nu i-am spus nici lui Lan. Chiar dacă ai fi putut alege, nu eram sigură la ce te vei opri. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri se pare că păstrează o mare parte din faimosul Manetheren, trăsături pe care le împart cu bărbaţii din Ţinuturile de la Hotare. Se spune că un astfel de bărbat primeşte de bunăvoie o lovitură de pumnal ca să salveze o femeie, un târg echitabil după părerea lui. N-am vrut să-mi pui viaţa mai presus de viaţa ta, sigur fiind că, într-un fel, ai juca un renghi sorţii. O siguranţă nesăbuită, din păcate, după cum a demonstrat ziua de azi...

– A fost alegerea mea, Moiraine, murmură el. A fost alegerea mea.

Câteva sfaturi la final.

Dacă Lan nu a plecat deja, spune-i că ce-am făcut pentru el a fost numai spre binele lui. Într-o bună zi, va înțelege și, sper, mă va binecuvânta pentru asta.

Să nu te încrezi pe de-a-ntregul în nici o femeie care e Aes Sedai acum. Nu mă refer numai la cele din Ajah Neagră, deși trebuie să fii mereu cu ochii în patru când e vorba de ele. Ferește-te de Verin la fel de mult ca și de Alviarin. Am făcut lumea să joace cum i-am cântat noi vreme de trei mii de ani. E un obicei greu de înlăturat, după cum am aflat pe propria piele, jucând după cum mi-ai cântat tu. Tu trebuie să joci liber, chiar dacă până și surorile mele cele mai bine intenționate vor încerca să-ți cânte, cum am încercat și eu.

Te rog să-i predai personal scrisoarea lui Thom Merrilin cu prima ocazie. În ea lămuresc o mică problemă despre care i-am vorbit cândva și aș vrea să nu-și mai facă griji.

În sfârșit, ferește-te de jupânul Jasin Natael. Înțeleg de ce îl ții pe lângă tine, deși nu sunt de acord pe de-a-ntregul. Poate că n-ai avut altă soluție. Fii cu ochii în patru. Nu s-a schimbat deloc. Să nu uiți nici o clipă asta.

Lumina să-ți însoțească pașii și să te apere. O să-ți meargă bine.

Era semnată simplu, „Moiraine". Nu-și folosise numele de Casă aproape niciodată.

Reciti penultimul paragraf cu atenție. Moiraine aflase într-un fel sau altul cine era Asmodean. Altfel nu își putea explica. Știuse că unul dintre Rătăciți se afla chiar în fața ei, și asta nu o făcuse nici măcar să clipească. Știuse și de ce îl păstrase pe lângă el, dacă înțelegea bine. Poate că, într-o scrisoare care dispărea în clipa în care o lăsa din mână, Moiraine s-ar fi cuvenit să spună totul clar. Nu numai ce știa despre Asmodean. Despre cum aflase ce aflase în Rhuidean – ceva legat de Înțelepte sau poate nu înțelegea el bine și ratase șansa de a afla mai mult din scrisoare decât de la Înțelepte –, despre Aes Sedai – oare de ce o pomenea pe Verin? Și de ce Alviarin, și nu Elaida? – chiar și despre Thom și Lan. Nu își dădea seama de ce, dar nu credea că Moiraine lăsase o scrisoare pentru Lan; Străjerul nu era singurul care credea în rănile curate. Fu

cât pe-aci să scoată scrisoarea lui Thom şi să o citească, dar poate că Moiraine o protejase la fel cum o protejase şi pe a lui Aes Sedai şi cairhiană, se învăluise în mister şi îl manipulase până la sfârşit. Chiar până la sfârşit.

Tocmai asta şi încerca să evite cu toată vorbăria despre secretoşenia ei. Moiraine ştiuse tot ce se va întâmpla şi îşi înfruntase soarta cu aceeaşi vitejie ca orice Aiel. Venise în întâmpinarea morţii ştiind că aceasta o aşteaptă. Murise fiindcă el nu se îndurase să o omoare pe Lanfear. Nu putuse omorî o femeie, de aceea murise alta. Ochii îi căzură pe ultimele cuvinte.

„O să-ţi meargă bine."

Cuvintele tăiau ca un brici rece.

– De ce plângi aici de unul singur, Rand al'Thor? Am auzit că, după unii locuitori ai ţinuturilor umede, e ruşinos să fii văzut plângând.

Se uită urât la Sulin, care stătea în pragul uşii. Era echipată din cap până-n picioare, cu arcul prins în spate, cu tolba la cingătoare, cu scutul rotund din piele şi cu trei lănci în mână.

– Dar nu plâng...

Avea obrajii umezi. Şi-i şterse repede.

– E cald aici. Asud ca un... Ce doreşti? Credeam că v-aţi hotărât să mă lăsaţi şi să vă întoarceţi în Ţinutul Întreit.

– Nu noi te-am lăsat, Rand al'Thor, replică ea şi închise uşa, se aşeză pe podea şi puse alături scutul şi două lanci. Tu ne-ai lăsat pe noi.

Dintr-o singură mişcare, femeia puse piciorul pe lancea pe care o ţinea în mâini, apăsă şi o rupse în două.

– Ce faci acolo? întrebă Rand.

Sulin aruncă resturile şi apucă altă lance.

– Te-am întrebat ce faci acolo?

Faţa Fecioarei cu părul alb l-ar fi descumpănit până şi pe Lan, Rand însă se aplecă şi apucă lancea din mâinile ei; piciorul ei încălţat într-o cizmă moale se lovi de degetele lui. Cu putere.

– Ai să ne îmbraci în fuste, ai să ne măriţi, ai să faci nişte gospodine din noi? Sau va trebui să stăm lângă foc şi să-ţi

lingem mâna ca să ne arunci o bucățică de carne? întrebă ea încordată, și lancea pocni, umplând palma lui Rand de așchii.

Rand își trase mâna blestemând și scuturând picăturile de sânge.

– Nici pomeneală de așa ceva. Credeam că ați înțeles.

Sulin luă ultima lance, ridică piciorul ca să o lovească, dar Rand conduse Puterea, țesând Aerul ca să o imobilizeze. Femeia îl privi fără să spună nimic.

– Arde-m-ar focul, n-ați spus nimic! De aia le-am ținut pe Fecioare departe de lupta cu Couladin. N-a luptat toată lumea în ziua aia. Iar voi n-ați scos o vorbă.

Sulin făcu ochii mari, neîncrezătoare.

– *Ne*-ai ținut departe de dansul lăncilor? *Noi te*-am ținut departe de dansul lăncilor. Erai ca o fată de-abia măritată cu lancea, gata să se repeadă ca să-l ucidă pe Couladin, fără să te gândești măcar o clipă la lancea pe care ai fi putut s-o încasezi din spate. Ești Car'a'carn. N-ai nici un drept să-ți riști viața fără rost.

Femeia făcu o pauză, apoi continuă calmă:

– Acum du-te și te luptă cu Rătăcițiii. Secretul e bine păzit, dar am auzit destule de la cei care conduc celelalte frății.

– Și tu vrei să mă ții departe de lupta asta? întrebă el rar.

– Nu fi prost, Rand al'Thor. Oricine ar fi putut dansa dansul lăncilor cu Couladin; ai gândit ca un copil. Nici una dintre noi nu se poate confrunta cu Cei Vânduți Umbrei, în afară de tine.

– Atunci de ce...? întrebă el, știind răspunsul.

După ziua aceea înecată în sânge, împotriva lui Couladin, se convinsese că nu le va mai păsa. El dorise să creadă că nu le va mai păsa.

– Cele care merg cu tine au fost alese, zise ea, aruncând cuvintele ca pe niște pietre. Bărbați din fiecare frăție. Bărbați. Nici o Fecioară, Rand al'Thor. *Far Dareis Mai* îți asigură Gloria, iar tu ne-o răpești pe a noastră.

Rand trase adânc aer în piept, căutându-și cuvintele.

– Nu-mi... nu-mi place să văd cum mor femeile. Nu suport, Sulin. Mi se întoarce stomacul pe dos. N-aș putea ucide o femeie chiar dacă ar fi să-mi pierd viața.

Scrisoarea lui Moiraine îi fașni în mână. Murise fiindcă el nu fusese în stare să o ucidă pe Lanfear. Nu fusese numai viața lui în joc.

– Sulin, mai degrabă îl înfrunt pe Rahvin de unul singur decât să văd cum moare una dintre voi.

– Ce prostie! Fiecare dintre noi are nevoie ca cineva să-i păzească spatele. Chiar și Rahvin. Chiar și Roidan din Tunătorii și Turol din Câinii de Piatră, spuse Sulin, privindu-și piciorul ridicat deasupra lăncii, ținut acolo de aceleași fire care îi imobilizau brațele. Dă-mi drumul ca să discutăm pe îndelete.

După câteva clipe de ezitare, Rand desfăcu țesătura. Era pregătit să o prindă din nou, dar femeia își încrucișă picioarele și începu să se joace cu lancea.

– Uneori, mai uit că ai crescut din sângele nostru, Rand al'Thor. Ascultă-mă. Eu sunt ceea ce sunt. *Asta* sunt eu, zise ea și ridică lancea.

– Sulin...

– Ascultă, Rand al'Thor. Eu *sunt* lancea. Când un iubit s-a interpus între mine și lance, am ales lancea. Unele fac invers. Unele ajung la concluzia că au alergat destul cu lancea, că au nevoie de un soț, de un copil. Eu niciodată n-am vrut altceva. Nci o căpetenie n-ar șovăi să mă trimită acolo unde e dansul mai încins. Dacă aș muri acolo, surorile mele dintâi m-ar jeli, dar nici o clipă mai mult dacă ar cădea fratele nostru dintâi. Un Ucigaș-de-Copaci care m-ar înjunghia în somn m-ar onora mai mult decât o faci tu. Înțelegi acum?

– Înțeleg, dar...

Rand înțelegea. Sulin nu voia ca el să facă din ea ceea ce nu era. Tot ce voia era ca Rand să fie dispus să o vadă murind.

– Ce se întâmplă dacă rupi ultima lance?

– Dacă în viața asta n-am parte de nici un pic de onoare, poate voi avea în alta, răspunse ea de parcă ar fi dat o explicație oarecare.

Rand înțelese imediat. Nu trebuia decât să vrea să o vadă murind.

– Văd că nu am de ales, remarcă el.

Ca și Moiraine, de altfel.

– Întotdeauna poți alege ceva, Rand al'Thor. Tu poți alege ceva, eu pot alege ceva. Doar atât permite ji'e'toh.

Rand simți nevoia să o apostrofeze pe Sulin, să înjure ji'e'toh și pe toți cei care i se supuneau.

– Alegeți Fecioarele, Sulin. Nu știu câte pot lua, dar *Far Dareis Mai* va avea la fel ca și celelalte frății.

Rand trecu în grabă pe lângă ea și zâmbetul ei neașteptat. Nu de ușurare. De plăcere. Plăcerea că, în sfârșit, va avea șansa să moară. Ar fi trebuit să o lase înfășurată în *saidin* ca să se ocupe de ea după întoarcerea din Caemlyn. Trânti ușa de perete și ieși cu pași mari pe chei – și se opri.

Enaila era în fruntea unui șir de Fecioare, fiecare înarmată cu câte trei lănci, care se îndepărta de căpitănie, dispărând pe cea mai apropiată poartă a orașului. Câțiva dintre Aielii de pe chei îl priviră curioși, închipuindu-și că e doar un aranjament între *Far Dareis Mai* și *Car'a'carn,* nimic legat de altă frăție. Amys împreună cu alte trei-patru Înțelepte care fuseseră Fecioare cândva priveau și ele cu atenție. Majoritatea celor care nu erau Aieli plecaseră, cu excepția câtorva bărbați care își îndreptau căruțele răsturnate și încercau să privească în altă parte. Enaila făcu un pas spre Rand, apoi se opri și zâmbi când Sulin ieși din căpitănie. Nu de ușurare. De plăcere. Toate Fecioarele din șirul acela zâmbiră de plăcere. Ca și Înțeleptele. Și Amys, care încuviință scurt din cap spre el, de parcă Rand ar fi pus capăt unui comportament absurd.

– Credeam că au să intre una dupa alta ca să te sărute și să te facă să uiți de necazuri, spuse Mat.

Rand se încruntă la el, văzându-l cum stă rezemat de lance, rânjind, cu pălăria lui mare lăsată pe ceafă.

– Cum de poți fi atât de vesel?

Mirosul de carne arsă încă mai plutea în aer, însoțit de gemetele celor arși, bărbați și femei, de care se îngrijeau Înțeleptele.

– Fiindcă sunt în viață, mormăi Mat. Ce vrei să fac, să plâng? Amys spune că Egwene își va reveni în câteva zile.

Mat privi în jur, parcă nevrând să vadă ceea ce vedea.

– Arde-m-ar focul, dacă tot trebuie s-o facem, să trecem la treabă. *Dovie'andi se tovya sagain.*

– Poftim?

– Am spus că e cazul să-i dăm drumul. Ce, te-a asurzit Sulin cu vorbele ei?

– E cazul să-i dăm drumul, zise și Rand.

Flăcările dispăruseră în coșul de Aer, dar fumul alb încă se mai înălța, ca și cum ter'angrealul încă mai ardea. Moiraine. Ar fi trebuit să... dar nu mai putea schimba nimic. Fecioarele se adunau în jurul lui Sulin, câte încăpeau pe chei. Nu mai putea schimba nimic, trebuia să se împace cu gândul. Moartea îl putea scăpa de această povară.

– Să trecem la treabă.

CAPITOLUL 54

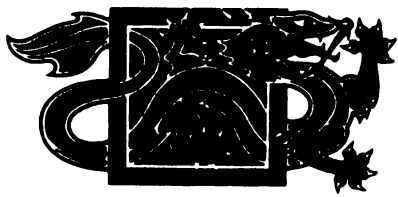

Spre Caemlyn

Cinci sute de Fecioare conduse de Sulin îl însoțiră pe Rand până la Palatul Regal, unde aștepta Bael, în curtea uriașă de după porțile din față, alături de Tunători, Ochi Întunecați și Căutătorii-de-Apă, ca și de bărbați din toate celelalte frății, care umpleau toate spațiile din palat, pe fiecare ușă, până la cel mai mic culoar al servitorilor. Unii priveau de la ferestrele mai joase, așteptând să le vină rândul să iasă. Balcoanele de piatră din jur erau pustii. În toată curtea numai un singur bărbat care aștepta nu era Aiel; tairenii și cairhienii mai ales cairhienii – se țineau departe de grupurile de Aieli. Bărbatul stătea mai sus de Bael, pe treptele cenușii, late, care duceau în palat. Pevin, cu steagul stacojiu ce atârna fără vlagă, ca de obicei cu fața inexpresivă, ca atunci când era înconjurat de Aieli.

Aviendha, în spatele lui Rand, se ținu strâns de el, cu sânii lipiți de spatele lui, până în clipa în care acesta coborî de pe cal. Pe chei avusese loc un schimb de cuvinte între ea și câteva Înțelepte pe care Rand nu ar fi trebuit să îl audă.

Caemlyn
Tar Valon
Andor
to Four Kings
to Far Madding

– Lumina să te călăuzească, spuse Amys atingând faţa Aviendhei. Şi ai grijă de el. Ştii câte depind de el.

– Multe depind de voi amândouă, spuse şi Bair.

– Ar fi mai uşor acum, dacă ai fi reuşit deja, interveni Melaine cu iritare în glas.

– Pe vremea mea, chiar şi Fecioarele ştiau cum să manevreze bărbaţii, remarcă Sulin pufnind dispreţuitoare.

– A reuşit mai mult decât îţi poţi închipui, le zise Amys.

Aviednha clătină din cap; brăţara din fildeş, cu trandafiri şi spini îi alunecă pe antebraţ când ridică mâna ca să o întrerupă pe cealaltă femeie, dar Amys continuă, anticipându-i protestele:

– Am tot aşteptat să ne spună, dar dacă nu vrea...

În momentul acela îl văzu, la doar câţiva paşi de ea, cu frâiele lui Jeade'en în mână şi tăcu. Aviendha se întoarse ca să vadă la ce se uită Amys atât de insistent; când îl văzu, se înroşi brusc, apoi se albi, în ciuda obrajilor arşi de soare. Cele patru Înţelepte îl fixară cu privirea lor scrutătoare, impenetrabilă.

Asmodean şi Mat se apropiară din spatele lui, strunindu-şi caii.

– Femeile învaţă căutătura asta din leagăn? mormăi Mat. Mamele lor le învaţă cum să se uite? Aş zice că, dacă mai stă mult pe-aici, atotputernicul Car'a'carn *se va alege cu câteva scatoalce.*

Clătinând din cap, Rand întinse braţele când Aviendha dădu să descalece. Preţ de o clipă, o ţinu de talie, privind-o în ochii ei limpezi, verzi-albaştri. Tânăra nu îi evită privirea şi nici nu îşi schimbă expresia, mâinile ei însă îi strânseră uşor antebraţele. Ce să reuşească? Rand crezuse că Înţeleptele o puseseră să îl spioneze, dar, dacă Aviendha îi punea câte o întrebare despre unele lucruri pe care nu voia să le împărtăşească Înţeleptelor, o făcea doar fiindcă se înfuria pe secretoşenia lui. Fără viclenie, fără să îl tragă de limbă. Ce-i drept, îl cam bătea la cap. La început, Rand o comparase cu tinerele manevrate de Colavaere, dar îşi dăduse repede seama că altul era adevărul. Aviendha niciodată nu s-ar fi lăsat folosită astfel. Chiar dacă s-ar fi lăsat, ar fi procedat altfel decât să se culce cu el pentru ca mai apoi să-i refuze până şi un sărut, ca să nu mai pomenim că îl făcuse să o urmărească până în pânzele

albe. Chiar dacă i se părea firesc să apară goală în faţa lui, obiceiurile Aielilor erau cu totul altfel. Dacă stinghereala lui o amuza, era fiindcă i se părea o glumă bună. Aşadar, ce anume reuşise să facă? Când toată lumea complota împotriva lui. Oare cine îi mai dorea binele? Rand îşi văzu chipul în ochii ei. Cine îi dăruise colierul acela de argint?

- Şi mie îmi place să fiu adulat, dar nu crezi că azi sunt cam mulţi băgători de seamă?

Rand îi dădu drumul Aviendhei şi făcu un pas înapoi, dar nu la fel de repede ca ea. Tânăra lăsă capul jos, îşi netezi rochia, mormăi ceva despre cum i se mototolise în călătorie, dar nu înainte de a-şi da seama că se înroşise din nou. Departe de Rand gândul de a o pune într-o situaţie neplăcută.

- Bael, ţi-am spus că nu ştiu câţi voi putea lua, zise Rand privind încruntat de jur împrejur.

Cu Fecioarele care se revărsau pe rampă, nu mai puteai arunca un ac în toată curtea. Cinci sute din partea fiecărui neam însemna şase sute de Aieli; sălile palatului probabil că erau ticsite.

Căpetenia Aielilor ridică din umeri. Ca toţi ceilalţi Aieli de acolo, îşi prinsese *shoufa* în jurul capului, gata să o lase pe ochi. Fără bentiţa sângerie, deşi cel puţin jumătate din ceilalţi păreau că poartă pe frunte discul alb-negru.

- Fiecare lance care te poate urma o va face. Cele două Aes Sedai vor sosi curând?

- Nu.

Era bine că Aviendha nu îl mai lăsase să o atingă. Lanfear încercase să le ucidă, pe ea şi pe Egwene, fiindcă nu ştia care din ele era Aviendha. Cum de aflase Kadere? Ce mai conta acum? Lan avea dreptate. Femeile descopereau durerea - sau moartea - când se apropiau prea mult de el.

- Nu vin.

- Se vorbeşte că s-au întâmplat... lucruri ciudate... pe malul râului.

- O mare victorie, Bael, zise Rand obosit. Şi multă glorie.

„Dar nu datorită mie." Pevin coborî, trecu pe lângă Bael şi se opri în spatele lui Rand, cu flamura în mână, cu faţa îngustă, brăzdată de cicatrice, lipsită de expresie.

– Aşadar, tot palatul a aflat despre asta?

– Am auzit, răspunse Pevin şi se opri, negăsindu-şi cuvintele.

Rand îi înlocuise haina de ţară, peticită, cu una din lână roşie, rezistentă, brodată cu Dragoni, câte unul de o parte şi de alta a reverelor.

– Că pleci. Undeva, îngăimă Pevin, părând că îşi epuizase rezerva de cuvinte.

Rand încuviinţă dând din cap. Zvonurile se înmulţeau în palat precum ciupercile după ploaie. Dar atâta timp cât nu ajungeau la urechile lui Rahvin tot era bine. Privi atent acoperişurile de ţiglă şi vârfurile turnurilor. Nici urmă de corbi. Nu mai văzuse un corb de o bună bucată de timp, deşi auzise că oamenii se apucaseră să-i omoare. Poate că îl evitau acum.

– Pregătiţi-vă.

Rand îmbrăţişă *saidinul* şi începu să plutească în pustietate, ferit de orice emoţie. Poarta apăru la baza scării, mai întâi o dungă strălucitoare care părea să se rotească, dând spre o gaură pătrată din întunericul lat de patru paşi. Nu se auzi nici un murmur din partea Aielilor. Cei din spatele lor îl vedeau ca printr-o bucată de sticlă fumurie, o simplă licărire, la care nu puteau ajunge, ca şi cum ar fi încercat să treacă printr-unul din zidurile palatului. Din lateral, poarta era invizibilă, mai puţin pentru cei câţiva îndeajuns de aproape ca să poată vedea ceea ce părea a fi un fir lung de păr, subţire şi întins la maximum.

Mai lată de patru paşi nu o putuse face. Avea şi el limitele lui, după cum susţinea şi Asmodean; mereu i se părea că se loveşte de ele. Cantitatea de *saidin* nu conta. Puterea Supremă nu prea avea de-a face cu porţile în sine; le crea, doar atât. Ce se afla dincolo de ele era altceva. Un vis al unui vis, aşa îi spunea Asmodean.

Păşi prin ea pe ceea ce părea a fi o piatră de pavaj înălţată, din curte, dar aici pătratul cenuşiu era suspendat în

mijlocul unui întuneric de nepătruns, care îi dădea senzația de nimic oriunde s-ar fi întors. Nimic, pentru totdeauna. Dar nu semăna cu noaptea. Se putea vedea pe sine, cum vedea și piatra, perfect. Toate celelalte, peste tot, erau, de fapt, întuneric.

Sosise momentul să vadă cât de mare era platforma pe care o putea face. Gândul îi aduse în față alte pietre, brusc, dublând curtea. Și-o imagină și mai mare. În aceeași secundă, piatra cenușie se întinse cât vedea cu ochii. Tresărind, își dădu seama că cizmele lui începeau să se scufunde în piatra de sub el; nu arăta altfel, dar ceda încet, precum nămolul, ridicându-se în jurul cizmelor. Reduse totul în grabă la dimensiunile inițiale – acum pătratul era din nou solid –, apoi începu să îl mărească treptat, câte un șir de pietre odată. Nu îi trebui mult ca să înțeleagă că nu îi poate ieși o platformă mai mare decât cea pe care o făcuse la prima încercare. Piatra părea solidă în continuare, nu se scufunda sub picioare, dar cel de-al doilea șir nu avea... consistență, ca o carapace goală care putea plesni la primul pas greșit. Oare fiindcă voia o platformă de dimensiuni maxime? Sau fiindcă de la început nu se gândise la una și mai mare? „Toți ne impunem limitele." Gândul îi răsări surprinzător de undeva. „Și ni le impunem mult mai departe decât am avea dreptul s-o facem."

Rand se înfioră. În Vid i se părea că altcineva se înfioară. Era bine că i se aducea aminte de prezența lui Lews Therin în interiorul lui. Trebuia să aibă grijă să nu intre în conflict cu sine însuși în timp ce se va confrunta cu Rahvin. Altfel ar avea... Nu. Nu trebuia să se mai gândească la ce se întâmplase pe chei; nu se va lăsa copleșit de gânduri negre.

Reduse platforma cu un șir de pietre cubice și se întoarse. Bael aștepta în ceea ce părea a fi o ușă pătrată, imensă, ce dădea spre lumină, cu mai multe trepte dincolo de ea. Alături de el, Pevin nu arăta mai tulburat decât căpetenia Aieli, adică era la fel de calm. Pevin purta steagul acela oriunde l-ar fi dus pașii pe Rand, chiar și în Infern, fără să clipească măcar. Mat

își împinse pălăria pe ceafă ca să se scarpine, apoi și-o trase pe ochi, mormăind ceva despre zarurile din cap.

– Impresionant, remarcă Asmodean liniștit. Cât se poate de impresionant.

– Găsește-ți alt moment ca să-l lingușești, harpistule, zise Aviendha.

Fu prima care păși pe ușă, privindu-l pe Rand, nu unde punea piciorul. Ajunse la el fără să își dezlipească ochii de pe fața lui nici măcar o clipă. Dar, odată ajunsă acolo, se legănă brusc, își aranjă șalul pe coate și privi în întuneric. Uneori, femeile păreau mai ciudate decât toate celelalte ființe zămislite de Creator.

Bael și Pevin veniră imediat după ea; apoi Asmodean, strângând cu o mână cureaua tocului în care își ținea harpa, iar cu cealaltă mânerul sabiei; și Mat, călcând maiestuos, dar parcă fără tragere de inimă și mormăind ceva, probabil un reproș legat de ceea ce era nevoit să facă. În Limba Străveche. Sulin avu onoarea să fie prima de după ei, dar, curând, urmară toți ceilalți, nu doar Fecioarele Lăncii, ci și *Tain Shari*, Sângele-Adevărat și *Far Aldazar Din*, Frăția Vulturului, Pavezele Roșii și Gonacii Zorilor, Câinii de Piatră și Mâinile-cuțite, reprezentanți ai fiecărui neam, îmbulzindu-se să treacă.

Pe măsură ce numărul lor creștea, Rand se retrăgea spre capătul celălalt al platformei. Nu era nevoie ca toți să vadă încotro mergea, el însă voia asta. Sigur, ar fi putut rămâne acolo sau s-ar fi putut retrage pe lateral; aici direcția era relativă; oriunde s-ar fi mutat, tot în Caemlyn ar fi ajuns, dacă proceda cum trebuie. Sau în întunericul nesfârșit dacă nu proceda cum trebuie.

Cu excepția lui Bael și a lui Sulin – și a Aviendhei, desigur – Aielii lăsau un mic spațiu în jurul lui și al lui Mat, Asmodean și Pevin.

– Nu vă apropiați de margine, zise Rand.

Aielii de lângă el făcură un pas înapoi. Nu vedea de pădurea de capete înfășurate în *shoufa*.

– E plină? strigă el.

Platforma putea găzdui jumătate din cei care voiau să meargă, nu mai mult.

– E plină?

– Da, răspunse o femeie în cele din urmă, cam în silă – părea a fi Lamelle –, dar oamenii încă se buluceau în fața porții, Aielii fiind siguri că mai era loc.

– Destul! strigă Rand. Opriți-vă! Dați-vă din fața porții! Înapoi!

Nu voia să se întâmple și oamenilor de aici ceea ce se întâmplase cu lancea seancheană.

– Gata, se auzi după câteva clipe.

Era vocea lui Lamelle. Putea pune rămășag că Enaila și Somara erau și ele acolo, undeva. Poarta păru că se lasă pe o parte, subțiindu-se până dispăru într-un fulger de lumină.

– Sânge și cenușă! mormăi Mat, sprijinindu-se dezgustat de lancea lui. E mai rău decât afurisitele de Căi!

Remarca atrase privirea surprinsă a lui Asmodean și privirea întrebătoare a lui Bael. Mat nu observă însă; era prea ocupat cu întunericul din jur.

Nu se simțea nici un fel de mișcare, nici o boare de vânt care să miște flamura ținută de Pevin. De parcă ar fi fost țintuiți locului. Rand însă știa ce se petrece; aproape că percepea cum locul se apropia din ce în ce mai mult.

– Dacă te apropii prea mult de el, va simți cu siguranță, spuse Asmodean și își linse buzele, evitând să se uite în jur. Cel puțin așa am auzit.

– Știu unde merg, replică Rand.

Nu prea aproape. Dar nici prea departe. Își amintea locul foarte bine.

Nici o mișcare. O beznă nesfârșită, în care erau suspendați cu toții. Imobili. Trecu poate o jumătate de oră. Aielii se agitară ușor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rand.

Auzi tot felul de murmure.

– A căzut cineva, spuse în cele din urmă un ins voinic.

Rand îl recunoscu. Meciar. Era *Cor Darei*, o Lance a Nopții. Purta bentița roșie.

– Sper că nu una dintre... începu Rand, dar surprinse privirea dură a lui Sulin.

Se întoarse și privi în întuneric, furia agățându-se ca o pată de Vidul lipsit de emoție. Așadar, nu trebuia să îi pese dacă una dintre Fecioare căzuse de pe platformă. Dar îi păsa. Căzuse pentru totdeauna, prin bezna nesfârșită. Oare va înnebuni înainte de a-i sosi ceasul, de foame, de sete sau de teamă? Prin acea prăbușire teama, chiar și pentru un Aiel, probabil că era îndeajuns de mare ca să îl facă să îi stea inima în loc. Aproape că spera să fie așa; era mai ușor decât cealaltă moarte.

„Arde-m-ar focul, unde e asprimea aia de care eram atât de mândru? O Fecioară sau un Câine de Piatră, lancea e tot lance." Doar că, oricât ar fi vrut să creadă asta, nu putea. „Voi fi aspru!" Le va lăsa pe Fecioare să danseze lăncile unde vor dori ele. Le va lăsa. Știa că va căuta numele tuturor celor care vor muri, că fiecare nume îi va rămâne ca o rană în suflet. „Voi fi aspru. Cu ajutorul Luminii voi fi aspru. Cu ajutorul Luminii."

Aparent nemișcați, suspendați în întuneric.

Platforma se opri. Nu știa cum își dăduse seama, ca și înainte, de mișcarea ei, acum însă sigur se oprise.

Conduse Puterea, și o poartă se deschise exact la fel cum se întâmplase în curtea din Cairhien. Poziția soarelui aproape că era aceeași, dar aici lumina primelor ore ale dimineții cădea pe o stradă pavată și pe un povârniș cu pete cafenii, iarbă și flori sălbatice ucise de secetă, un povârniș care se termina în vârf cu un zid de piatră foarte înaltă, cu pietrele neșlefuite, pentru ca totul să pară firesc. Deasupra zidului Rand văzu cupolele aurii ale Palatului Regal al Andorului, câteva din turnurile albe arborând flamuri ce fluturau în adierea vântului cu Leul Alb pe ele. De partea cealaltă a zidului se afla grădina unde o întâlnise pentru prima oară pe Elayne.

Ochii albaştri plutiră acuzator din Vid, amintirea bruscă a săruturilor furate în Tear, amintirea unei scrisori în care fata îşi punea inima şi sufletul la picioarele lui, a unor mesaje aduse de Egwene în care îşi reafirma dragostea. Ce-ar spune ea acum dacă ar afla de Aviendha, de noaptea petrecută cu ea în coliba de zăpadă? Amintirea unei alte scrisori, care îl respingea cu răceală, o regină care condamna un porcar la întunericul veşnic. Nu mai conta. Lan avea dreptate. Dar el, unul, voia... Ce anume? Cine? Ochi albaştri şi verzi, şi căprui. Elayne, care poate îl iubea şi nu se putea hotărî? Aviendha, care îl ataşa, nelăsându-l să o atingă? Min, care râdea de el şi îl lua de prost? Toate aceste gânduri fulgerară pe lângă pereţii Vidului. Încercă să le ignore, să ignore amintirile dureroase ale altei femei, cu ochii albaştri, care zăcea moartă pe un coridor al palatului, cu mult timp în urmă.

Fu nevoit să rămână acolo, în timp ce Aielii se repeziră în spatele lui Bael, trăgându-şi vălul pe faţă, poziţionându-se la stânga şi la dreapta căpeteniei. Numai prezenţa lui Rand mai menţinea platforma; aceasta avea să dispară în clipa în care Rand păşea pe poartă. Aviendha aştepta aproape la fel de calmă ca Pevin, deşi scoatea din când în când capul ca să se uite în susul şi în josul străzii. Asmodean îşi pipăia sabia şi respira prea repede; Rand se întrebă dacă omul ştia cum să o folosească. Nu că va avea ocazia. Mat privea zidul de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva rău. Şi el intrase în palat pe aici, cândva.

Trecu şi ultimul Aiel cu vălul tras, drept care Rand le făcu semn celorlalţi să iasă şi ei, apoi îi urmă. Poarta dispăru într-o clipă, lăsându-l în mijlocul unui cerc mare de Fecioare cu ochii în patru. Aielii alergau deja pe strada care se curba – după deal; toate străzile din Oraşul Interior se conformau reliefului – dispărând pe după colţuri, încercând să îi anihileze pe toţi cei care ar fi putut da alarma. Alţii urcau povârnişul şi chiar zidul, folosindu-se de piroane de care să se agaţe cu degetele şi să se sprijine cu picioarele.

Rand rămase cu ochii aţintiţi spre stânga, acolo unde strada cobora şi se curba, dispărând din raza lui de observaţie. Turnuri acoperite cu ţiglă, strălucind în soarele dimineţii în peste o sută de culori ce se schimbau încontinuu, acoperişuri de ţiglă până spre unul dintre parcurile Oraşului Interior, unde aleile şi monumentele albe alcătuiau un cap de leu, cel puţin privit din locul în care se afla Rand. În dreapta lui strada se înălţa puţin înainte să se curbeze, cu alte turnuri ascuţite sau rotunde, ce străluceau deasupra acoperişurilor. Aielii umpleau strada, intrând repede şi pe străzile lăturalnice care porneau în spirală din dreptul palatului. Doar Aieli, nimeni altcineva. Soarele era destul de sus pentru ca oamenii să iasă pe străzi şi să îşi vadă de treburi, chiar şi atât de aproape de palat.

Ca într-un coşmar, zidul se desfăcu în câteva locuri, oameni şi pietre căzând peste cei care îl escaladau. Înainte ca bucăţile de zid să alunece şi să se prăvălească în stradă, trolocii apărură prin deschizături, împingând la vale berbecii groşi şi scoţându-şi săbiile curbate ca nişte coase – alţii, înarmaţi cu topoare şi lănci cu ghimpi, uriaşi cu platoşe negre, cu ţepi la umeri şi coate, cu râturi şi boturi, cu ciocuri, coarne şi pene, coborând în fugă, însoţiţi de Myrdraali fără ochi, ca nişte şerpi ce apar la miezul nopţii. De la un capăt la celălalt al străzii, din toate casele ţâşneau troloci urlând şi Myrdraali tăcuţi, pe uşi sau pe ferestre. Fulgerele brăzdau cerul fără nori.

Rand ţesu Focul şi Aerul ca să răspundă Focului şi Aerului, un scut care se întindea încet, încercând să anihileze fulgerele. Prea încet. Un fulger lovi scutul direct deasupra capului său, desfăcându-se în mii de fulgere mai mici, orbitoare, celelalte însă loviră pământul, şi Rand simţi cum i se face părul măciucă, aerul însuşi părând că îl loveşte ca un baros. Fu cât pe-aci să piardă firele, însuşi Vidul, dar continuă să ţească ceea ce nu putea vedea cu ochii încă plini de lumina insuportabilă, să întindă scutul împotriva fulgerelor din ceruri pe care le simţea cum bat în el. Cum bat în scut ca să ajungă

la el – asta însă se putea schimba. Activând *saidinul* prin angrealul din buzunar, ţesu scutul până când se asigură că acoperea jumătate din Oraşul Interior, apoi îl legă strâns. În timp ce se ridica în picioare, îi reveni vederea, apoasă şi dureroasă la început. Trebuia să se mişte repede. Rahvin ştia că era aici. Trebuia să...

Surprinzător, trecuse foarte puţin timp. Lui Rahvin nu-i păsa câţi oameni pierdea. Troloci şi Myrdraali năuci cădeau răpuşi de lăncile Fecioarelor, multe dintre acestea mişcându-se şi ele nesigur. Câteva Fecioare, cele care fuseseră foarte aproape de Rand, de-abia acum se ridicau de pe unde le aruncaseră fulgerele, iar Pevin stătea drept, cu flamura stacojie în mână, cu faţa plină de cicatrice la fel de lipsită de expresie. Alţi troloci răsăreau din găurile zidului de deasupra, iar larma bătăliei umplea străzile în toate direcţiile, fapt care pentru Rand conta mai puţin, de parcă totul se întâmpla departe de el, în altă lume.

Nu toate fulgerele îl vizaseră pe el. Cizmele lui Mat, din care ieşea fum, se aflau la vreo zece paşi de locul în care acesta şedea întins pe spate. Fire de fum ieşeau şi din mânerul negru al lăncii lui, din surtuc, chiar şi din capul de vulpe de argint care îi atârna din cămaşă şi care nu îl putuse apăra de Puterea condusă de un bărbat. Asmodean era carbonizat, într-o poziţie nefirească, putând fi recunoscut numai după tocul harpei încă prins de spatele lui. Iar Aviendha... Fără urme, de parcă s-ar fi întins ca să se odihnească puţin – dacă s-ar fi putut odihni privind soarele fără să clipească.

Rand se aplecă şi îi atinse faţa. Deja rece. Parcă nu era... piele.

– RAAAAHVIIIIN!

Îl descumpăni puţin cuvântul acela care îi ţâşnise din gât. Părea că stă undeva, afundat în propriul lui cap, Vidul din jurul lui şi mai mare, şi mai pustiu, decât fusese vreodată. *Saidinul* urla în el. În momentul acela nu îi mai păsa dacă îl făcea fărâme. Duhoarea pătrundea peste tot, murdărea totul, dar lui nu îi mai păsa.

Trei troloci trecură printre Fecioare, cu topoare ghintuite și lănci încovoiate în mâinile lor păroase, fixându-l cu ochii lor mult prea omenești, cum stătea acolo, părând lipsit de apărare. Cel cu râtul de porc mistreț căzu străpuns în șira spinării de lancea Enailei. Pliscul de vultur și botul de urs se năpustiră asupra lui, unul pe picioare încălțate în cizme, celălalt în patru labe.

Rand simți că zâmbește.

Cei doi troloci izbucniră în flăcări, prin fiecare por, dincolo de platoșa neagră. În clipa în care deschiseră gura ca să țipe, o poartă se deschise chiar în locul în care se aflau. Jumătăți de troloci, arse, retezate scurt, căzură la pământ. Rand se uită prin deschizătură. Nu văzu întuneric, ci o sală impunătoare, străjuită de coloane, cu lei sculptați în piatră, unde un bărbat corpolent, cu aripi albe în părul negru, tresări pe tronul lui aurit. O duzină de supuși, unii în veșminte nobile, alții în platoșe, se întoarseră ca să vadă la ce privea stăpânul lor. Rand aproape că nu-i băgă în seamă.

– Rahvin, spuse el.

Sau altcineva. Nu mai era sigur. Trimițând foc și fulgere înaintea lui, păși pe poartă și o lăsă să se închidă în spatele lui. El era moartea.

Furia lui Nynaeve era prea mare ca să nu poată conduce o undă de spirit asupra femeii de chihlimbar din punga ei. Nici măcar senzația că e privită de niște ochi nevăzuți nu i-o putea domoli în această dimineață. Siuan stătea în fața ei, pe o stradă din Salidar, în Tel'aran'rhiod, o stradă pe care se aflau doar ele, câteva muște și o vulpe care se opri să le privească, nedumerită, înainte de a-și continua drumul.

– Trebuie să te concentrezi, zise Nynaeve pe un ton răstit. Prima oară te-ai controlat mult mai bine. Concentrează-te!

– Dar mă concentrez, fată nătângă! replică Siuan, rochia ei de lână albastră, simplă transformându-se în mătase.

În jurul gâtului avea șalul cu șapte dungi a Supremei Înscăunate, iar pe deget îi strălucea un șarpe auriu care-și mușca

propria coadă. Încruntându-se la Nynaeve, nu păru să își dea seama de schimbare, deși azi purtase de cinci ori aceeași rochie.

– Dacă mă împiedică ceva e licoarea aia dezgustătoare pe care m-ai făcut s-o beau! Câh! Și-acum îi simt gustul. Ca de fiere de plătică!

Șalul și inelul dispărură; gulerul înalt al rochiei de mătase se adânci îndeajuns ca să scoată la iveală inelul de piatră răsucit, care îi atârna între sâni de lănțișorul de aur.

– Dacă n-ai mai insista să te învăț când ai nevoie de ceva ca să te facă să dormi, n-ar mai trebui să bei așa ceva.

E adevărat, la amestecul acela adăugase și un pic de limba-oii, ca și alte câteva ingrediente care nu erau absolut necesare. Dar trebuia să îi dea ceva ca să își mai țină gura.

– Cum să mă înveți pe mine, dacă în același timp le înveți și pe Sheriam, și pe celelalte?

Mătasea păli; gulerul înalt reveni, înconjurat de dantelă albă, iar pe capul lui Siuan apăru o tocă bătută cu perle.

– Sau ai prefera să vin după ele? Zici că ai și tu nevoie de un pic de somn.

Nynaeve se înfioră, încleștându-și pumnii. Sheriam și celelalte nu erau nici pe departe cele care îi întreținea furia. Ea și Elayne le aduceau cu rândul în Tel'aran'rhiod, câte două odată, uneori pe toate șase, și chiar dacă ea le învăța ce și cum, celelalte aveau grijă să nu uite că ea era doar o Aleasă, față de ele care erau Aes Sedai. O singură observație dacă ele făceau o greșeală prostească... Elayne fusese trimisă să frece oalele o singură dată, pe când Nynaeve avea mâinile bășicate de atâta apă fierbinte și săpun; apoi înapoi acolo unde dormea trupul ei. Dar nu ele erau buba. Și nici faptul că nu avea timp să afle cum putea fi anihilată ferecarea. Oricum, Logain era mai cooperant decât Siuan și Leane sau cel puțin mai dispus să o ajute. Slavă Luminii că înțelegea să nu spună nimănui. Sau așa credea el; credea probabil că până la urmă tot îl va Tămădui. Nu, cel mai rău era că Faolain fusese testată și crescută... nu ca să devină o Aes Sedai – ceea era imposibil fără Sceptrul Legămintelor, care era păzit cu strășnicie în Turn –, ci ceva

mai mult decât o Aleasă. Faolain purta acum orice rochie voia și, chiar dacă nu avea voie să poarte șalul sau să aleagă o Ajah, fusese împuternicită să facă altceva. Nynaeve era de părere că, în ultimele patru zile, aceasta adusese mai multe căni cu apă, mai multe cărți – lăsate înadins, cu siguranță! –, mai multe ace și călimări, ca și alte obiecte inutile, decât în toți anii de când se afla în Turn. Dar nici chiar Faolain nu era cea mai rea dintre toate. Nici nu voia să își amintească. Furia ei ar fi putut încălzi o casă toată iarna.

– Dar de ce ești furioasă? întrebă Siuan, acum într-o rochie asemănătoare celor purtate de Leane, numai că mai transparentă decât ele, atât de subțire, încât era greu de spus ce culoare avea.

Și pe asta o mai purtase azi. Oare ce gânduri îi dădeau târcoale? În Lumea Viselor astfel de schimbări trădau gânduri pe care era mai bine să nu le știi.

– Până azi te-ai comportat destul de onorabil, continuă Siuan iritată. Până azi. Și cred că înțeleg de ce. Ieri după-amiază, Sheriam a pus-o pe Theodrin să te ajute să spargi blocul acela mare de piatră. De asta nu mă mai pot înțelege cu tine? Nu-ți place ca Theodrin să-ți spună ce trebuie să faci? Și ea e o sălbăticiune. Dacă e să te învețe cineva cum să conduci Puterea fără ca mai întâi să te urzici, ea este...

– Dar pe tine ce te roade atât de tare ca nu-ți poți păstra rochia?

Theodrin – asta o deranja cel mai mult. Eșecul.

– Poate fiindcă am auzit ceva azi-noapte?

Theodrin era o femeie calmă, cumsecade, răbdătoare; spusese că nu o putea face dintr-odată; îi luase câteva luni ca să spargă blocul ei, ca până la urmă să își dea seama că putea conduce Puterea cu mult înainte de a ajunge în Turn. Eșecul însă o afecta și, mai rău de-atât, dacă afla cineva că plânsese ca un copil în brațele lui Theodrin, când își dăduse seama că nu reușise...

– Am auzit că i-ai dat cu cizmele în cap lui Gareth Bryne când ți-a spus să stai jos și să le lustruiești cum trebuie – nu

știe că Min se ocupă de asta, nu? –, drept care te-a pus pe genunchi și...

Palma lui Siuan o făcu să-i țiuie urechile. Preț de o clipă, nu putu decât să se uite la ea, cu ochii din ce în ce mai mari. Scoțând un țipăt animalic, încercă să-i tragă un pumn în ochi. Încercă, fiindcă între timp Siuan o înșfăcase de păr. În clipa următoare, erau pe jos, în praful străzii, rostogolindu-se și țipând, lovindu-se cu mâinile și picioarele.

Gemând, Nynaeve crezu că o va dovedi pe Siuan, chiar dacă nu își dădea seama cine era deasupra și cine dedesubt. Siuan încerca să o tragă de păr cu o mână în timp ce o lovea cu cealaltă în coaste sau în ce nimerea, Nyaneve însă făcea la fel, drept care, văzând că Siuan se înmoaie, își propuse să o mai sâcâie un minut-două și apoi să îi smulgă tot părul din cap. Icni fără să vrea când cealaltă o lovi în fluierul piciorului. Siuan dădea din picioare, nu glumă! Nynaeve încercă să îi aplice un genunchi în burtă, ceea ce nu era deloc ușor din cauza rochiei. Și, în plus, nu era corect să lovești cu piciorul!

Brusc, Nynaeve își dădu seama că Siuan tremură toată. La început, crezu că femeia plânge. Apoi înțelese că râde în gura mare. Ridicându-se în capul oaselor, își dădu părul din ochi – părul ei era aproape desfăcut – și se uită chiorâș la cealaltă.

– De ce râzi? De mine? Dacă râzi de mine...!

– Nu de tine. De noi.

Scuturându-se în continuare de râs, Siuan o împinse pe Nynaeve. Era ciufulită toată, iar rochia de lână, simplă, pe care o purta din nou, era plină de praf, uzată și cârpită prin unele locuri. Era și desculță.

– Două femei în toată firea să se rostogolească pe jos ca niște... Cred că n-am mai făcut asta de când aveam... 12 ani. Mai lipsea grăsana de Cian ca să mă ia de urechi și să-mi spună că fetele nu se iau la bătaie. Am auzit că odată chiar a pus la pământ un tipograf beat; nu știu de ce.

Siuan chicoti câteva clipe, apoi se liniști și se ridică în picioare, scuturându-se de praf.

– Putem să discutăm ca niște femei în toată firea dacă nu suntem de acord cu ceva... Deși cred că n-ar fi o idee tocmai bună să discutăm despre Gareth Bryne.

Siuan tresări când rochia uzată se transformă într-una elegantă, roșie cu broderii negre-aurii în jurul tivului și al decolteului adânc.

Nynaeve rămăse cu ochii ațintiți asupra ei. Ce-ar fi făcut ca Meștereasă dacă ar fi găsit două femei care se băteau cum se bătuseră ele? Oricum, răspunsul îi ținea furia în frâu. Siuan nu părea să își dea seama că nu avea nici un rost să se scuture de praf în Tel'aran'rhiod. Renunțând să își mai aranjeze părul, Nynaeve se ridică repede; înainte să ajungă în picioare, părul îi atârna perfect peste umăr, iar rochia ei de lână din Ținutul celor Două Râuri parcă tocmai ieșise de la spălat.

– De acord, zise ea.

Le-ar fi făcut, indiferent cine erau ele, să regrete ziua în care se născuseră chiar înainte de a fi aduse în fața Soborului Femeilor. Ce o apucase să dea cu pumnii în stânga și-n dreapta ca un neisprăvit de bărbat? Mai întâi Cerandin – nu voia să se gândească la episodul acela, dar nu avea încotro – apoi Latelle și acum Siuan. Avea să fie așa, furioasă, până termina de distrus blocul? Din nefericire sau poate din fericire gândul acela nu îi influența cu nimic starea de spirit.

– Dacă nu suntem de acord cu ceva... putem vorbi, continuă ea.

– Ceea ce înseamnă că vom țipa una la alta, remarcă Siuan sec. Mda, mai bine așa decât să ne batem.

– N-ar trebui să țipăm dacă tu...! replică Nynaeve și trase adânc aer în piept, privind în altă parte.

Nu avea nici un rost să o ia de la capăt. Simți că se înecă și întoarse capul spre Siuan atât de repede, încât păru că nu ar fi de acord. Spera că așa credea și Siuan. O fracțiune de secundă, văzu fața cuiva la o fereastră de peste drum. Și simți cum îi freamătă stomacul, cum i se strânge de teamă, și atunci se înfurie și mai tare, simțind că i se făcuse frică.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse ea calm.

– Să ne întoarcem! Ai spus că fiertura aia dezgustătoare mă va face să dorm cel puțin două ore, iar noi nu suntem aici de nici jumătate de oră.

– Timpul trece altfel aici.

Să fi fost Moghedien? Fața dispăruse atât de repede încât putea fi cineva care se visase aici pentru o clipă. Dacă fusese Moghedien, nu trebuia – sub nici un motiv – să îi dea de înțeles că fusese văzută. Trebuia să plece de acolo imediat. Simți cum crește frica în ea, ca și furia.

– Ți-am spus doar. O zi în Tel'aran'rhiod poate fi o oră în lumea reală sau invers. Noi...

– Să știi că la mine nu țin chestiile astea. Pe mine nu poți să mă duci cu una, cu două. Ai să mă înveți tot ce le înveți și pe celelalte, așa cum ne-am înțeles. Plecăm când mă trezesc.

Nu mai era timp. Dacă fusese Moghedien? Rochia lui Siuan era din mătase verde acum, și femeia purta din nou etola Supremei Înscăunate și inelul Marelui Șarpe, dar, surprinzător, decolteul era aproape la fel de adânc ca acela dinainte. Inelul ter'angreal îi atârna deasupra sânilor, într-un fel ca parte dintr-un colier de smaralde pătrate.

Nynaeve se mișcă fără să gândească. Întinse mâna și trase de colier atât de tare, încât îl rupse de la gâtul lui Siuan. Aceasta făcu ochii mari, dar, în clipa în care încheietoarea cedă, femeia dispăru, iar colierul și inelul se topiră în mâna lui Nynaeve. Preț de o clipă, se uită la degetele goale. Ce se întâmpla cu cel care era scos din Tel'aran'rhiod în felul acesta? O trimisese pe Siuan înapoi la corpul ei care dormea? Sau în altă parte? Nicăieri?

O cuprinse panica. Rămase țintuită locului. Apoi fugi ca gândul, Lumea Viselor părând că se schimbă în jurul ei.

Acum era pe o uliță prăfuită dintr-un sătuc de case din lemn, toate cu un singur nivel. Leul Alb al Andorului flutura pe un catarg înalt și un singur doc de piatră domina malul unui râu lat, unde un stol de păsări cu ciocul lung se îndrepta spre miazăzi, zburând pe deasupra apei. Peisajul i se părea cunoscut, dar îi luă câteva clipe până să își dea seama unde se

află. Jurene. În Cairhien. Iar râul era Erinin. Aici, împreună cu Egwene și Elayne, se îmbarcase pe *Năluca*, un nume la fel de nepotrivit ca și *Șarpele Râului*, ca să își continue călătoria spre Tear. Momentul acela parcă aparținea unei alte epoci, despre care citise într-o carte.

De ce sărise în Jurene? Simplu, răspunsul îi veni în clipa în care își puse întrebarea. Jurene era singurul loc pe care îl cunoștea destul de bine și la care putea apela în Tel'aran'rhiod fără ca Moghedien să știe despre el. Stătuseră acolo timp de o oră, înainte ca Moghedien să afle de existența ei și era sigură că nici ea, și nici Elayne nu îl mai pomeniseră vreodată, nici în Tel'aran'rhiod, nici în stare de veghe.

Dar asta o ducea la altă întrebare. Aceeași, într-un fel. De ce Jurene? De ce nu ieșea din Vis, de ce nu se trezea în patul ei dacă spălatul vaselor și curățatul podelelor nu o obosiseră atât de mult încât să își continue somnul? „Încă mai pot ieși de aici." Moghedien o văzuse în Salidar, dacă ea fusese acolo. Moghedien știa Salidarul acum. „Pot să-i spun lui Sheriam." Și să recunoască faptul că o învăța pe Siuan? Nu avea voie să atingă ter'angrealele acelea decât cu Sheriam și celelalte Aes Sedai. Nu își dădea seama cum de făcea rost de ele Siuan ori de câte ori avea nevoie de ele. Nu, nu se temea de alte ore petrecute cu coatele vârâte în apă fierbinte. De Moghedien se temea. Furia îi ardea stomacul atât de tare, încât nu i-ar fi stricat niște izma-gâștii din săculețul ei cu ierburi. „M-am săturat... de-atâta frică."

În fața uneia dintre case era o bancă cu vedere la râu. Se așeză și întoarse situația pe toate fețele. Era absurd. De-abia simțea Adevăratul Izvor. Mânui Puterea și deasupra capului îi apăru o flacără. Părea solidă – cel puțin așa îi dădea impresia –, dar vedea râul prin ea. O legă și flacăra se pierdu în aer, ca o ceață, de îndată ce o înnodă. Cum să o înfrunte pe Moghedien când cea mai nevolnică dintre novicele din Salidar era la fel de puternică sau chiar mai puternică decât ea? Tocmai de aceea fugise aici, în loc să părăsească Tel'aran'rhiodul.

Speriată și furioasă că era speriată, prea furioasă ca să gândească limpede, ca să își cântărească bine șansele.

Va părăsi Visul. Indiferent de planurile pe care și le făcuse Siuan; va trebui să rişte alături de Nynaeve. Gândul altor ore petrecute frecând podelele o făcu să își încleşteze mâna pe părul împletit. Altor zile, mai degrabă, poate și însoțite de câteva bețe pe spinare de la Sheriam. S-ar putea să nu o mai lase niciodată să se apropie de ter'angreal, de orice ter'angreal. O vor lua de la Theodrin și o vor da în grija lui Faolain. Ceea ce însemna că nu va mai putea să le studieze pe Siuan și pe Leane, ca să nu mai vorbim de Logain; și sigur nu va mai putea să învețe Tămăduirea.

Într-un acces de furie, conduse din nou Puterea și în față îi apăru o altă flacără. Un pic dacă forța nota, nu o mai vedea. Așa îi trebuia dacă altă cale de a-și potoli furia nu găsise.

– Altă soluție n-am, trebuie să le spun că am văzut-o pe Moghedien, mormăi ea, trăgându-se de păr până simți că o doare. Lumină sfântă, mă vor da pe mâna lui Faolain. Prefer să mor!

– Dar se pare că nu-ți displace să-i faci mici servicii.

Vocea aceea batjocoritoare o făcu să sară de pe bancă de parcă ar fi tras-o cineva de umeri. Moghedien stătea în mijlocul străzii, îmbrăcată toată în negru, clătinând din cap. Cu toată forța de care era în stare, Nynaeve țesu un scut din Spirit și îl aruncă între cealaltă femeie și *saidar*. De fapt, încercă să îl arunce acolo; ca și cum ar fi încercat să cioplească un copac cu o bardă de hârtie. Moghedien nu făcu decât să zâmbească înainte de a tăia țesătura lui Nynaeve, firesc, de parcă ar fi îndepărtat un țânțar de pe față. Nynaeve o privi înmărmurită. Așadar, ajunseseră tot aici. Puterea Supremă, inutilă. Toată furia care clocotea în ea, inutilă. Toate planurile ei, speranțele ei, inutile. Moghedien nu se obosi să riposteze. Nu se obosi nici să își creeze propriul scut. Atât de disprețuitoare era.

– Am bănuit eu că m-ai văzut. Am uitat să mă mai ascund când ai început să te păruiești cu Siuan, zise Moghedien râzând arogant.

Ţesea ceva, alene, fiindcă nu avea motiv să se grăbească. Nynaeve nu ştia ce ţese, dar îi venea să ţipe. Furia fierbea în ea, dar frica îi amorţea simţurile, o pironea în loc.

– Uneori, îmi vine să cred că sunteţi prea incapabile ca să mai învăţaţi ceva, tu şi fosta *Supremă Înscăunată*, şi toate celelalte. Dar nu te pot lăsa să mă trădezi, adăugă Moghedien, încercând să o atingă cu ţesătura ei. Se pare că a sosit momentul să te iau cu mine.

– Opreşte-te, Moghedien! strigă Birgitte.

Nynaeve rămase cu gura căscată. Era Birgitte, ca întotdeauna, cu haina ei albă, scurtă şi pantalonii ei galbeni, largi, cu părul auriu, împletit şi lăsat pe umăr, cu săgeata de argint pregătită în arcul de argint. Era imposibil. Birgitte nu mai făcea parte din Tel'aran'rhiod, se întorsese în Salidar, ca să fie sigură că nimeni nu află că Nynaeve şi Siuan dorm când soarele e sus pe cer şi să pună tot felul de întrebări.

Moghedien era atât de surprinsă, încât firele pe care le ţesuse deja dispărură imediat. Dar şocul nu dură mai mult decât o fracţiune de secundă. Săgeata lucioasă zbură din arcul lui Birgitte... şi se evaporă. Şi arcul se evaporă. Ceva păru că o înşfacă pe Birgitte, trăgând-o de braţe în sus, ridicând-o de la pământ. În clipa următoare, femeia se trezi cu încheieturile de la mâini şi gleznele legate strâns, la o înălţime de nici un picior.

– Ar fi trebuit să mă gândesc şi la tine, spuse Moghedien şi îi întoarse spatele lui Nynaeve ca să se apropie de Birgitte. Ţi-e bine în pielea ta? Fără Gaidal Cain?

Nynaeve se gândi să conducă Puterea. Dar ce să facă? Un pumnal care nu putea să străpungă pielea femeii? O flacără care nu putea să îi pârlească rochia? Moghedien ştia că nu poate face nimic; nici măcar nu se uita la ea. Dacă oprea firele Spiritului care încercau să atingă femeia din chihlimbar, se trezea în Salidar şi dădea alarma. Se uită la Birgitte şi îi veni să plângă. Femeia cu părul auriu atârna acolo, sfidând-o pe Moghedien cu privirea. Moghedien o privea şi ea lung, ca

un sculptor care studiază o bucată de lemn înainte de a începe lucrul.

„Sunt singură", gândi Nynaeve. „Și s-ar putea să nu fac nimic. Sunt singură."

Ridică piciorul de parcă l-ar fi tras dintr-un strat de noroi care îi ajungea până la genunchi; îl ridică și pe al doilea, la fel de greu. Spre Moghedien.

– Să nu-mi faci rău, strigă Nynaeve. Te rog. Să nu-mi faci rău.

Simți cum o trec toți fiorii. Birgitte dispăruse. O fetiță de 3–4 ani, îmbrăcată într-o haină albă, scurtă și pantaloni, galbeni, largi, stătea în locul ei, jucându-se cu un mic arc de argint. Fetița își dădu părul împletit pe spate, îndreptă arcul spre Nynaeve și chicoti, apoi își vârî un deget în gură de parcă nu era sigură dacă făcuse vreo boroboață. Nynaeve căzu în genunchi. Îi venea greu să se târască în rochia ei lungă, dar era mai bine decât să rămână în picioare. Reuși până la urmă și întinse o mână, scâncind:

– Te rog. Să nu-mi faci rău. Te rog. Să nu-mi faci rău.

Din aproape în aproape, se târî spre Rătăcită, ca un gândac rănit care se chinuiește să nu moară în praf. Moghedien o privi în tăcere, apoi spuse:

– Cândva, credeam că ești mai puternică. Acum chiar îmi place cum stai așa în genunchi. Oprește-te, te-ai apropiat destul. Nu că ai avea curajul să te păruiești cu *mine*...

Părea mai mult decât amuzată. Nynaeve șovăi la doi pași de Moghedien. Era destul de aproape. Era singură. Și Tel'aran'rhiod. Imaginea îi prinse contur în minte, brățara de argint pe încheietura mâinii întinse, lesa de argint care o lega de zgarda de argint din jurul gâtului lui Moghedien. Nu-și imagină numai a'damul, și-o imagină și pe Moghedien purtându-l, Moghedien și a'damul, o parte din Tel'aran'rhiod pe care o păstra așa cum voia ea. Știa oarecum ce se va întâmpla; purtase brățara a'dam odată, pentru scurt timp, în Falme. Ciudat, o percepea pe Moghedien la fel cum își percepea propriul corp, propriile emoții, două entități, distincte, dar

amândouă în mintea ei. Sperase un singur lucru, la insistențele lui Elayne. O legătură; simțea Izvorul *prin* cealaltă femeie.

Moghedien își duse repede mâna la gât, făcând ochii mari de uimire. Furie și groază. Mai mult furie decât groază, la început. Nynaeve le simți de parcă ar fi fost ale ei. Moghedien știa ce însemnau zgarda și lesa, dar tot se străduia să se folosească de Putere; în același timp Nynaeve simți o schimbare în interiorul ei, în a'dam, când cealaltă femeie încercă să-și supună Tel'aran'rhiodul. Era simplu să-i contracareze încercarea; a'damul era o legătură pe care o controla ea. Nynaeve nu voia să conducă acele fire care, drept urmare, rămaseră la fel. Lui Moghedien i-ar fi venit mai ușor să ridice un munte cu mâinile goale. Groaza copleși furia.

Ridicându-se în picioare, Nynaeve își fixă imaginea în minte. Nu numai că și-o imagină pe Moghedien legată de a'dam – *știa* că Moghedien e legată, la fel de sigur pe cât își știa numele. Și totuși senzația de schimbare, că i se făcea pielea ca de găină, nu o părăsea.

– Încetează! zise ea tăios.

A'damul nu se mișcă, ci păru că tremură, nevăzut. Își imagină cum cealaltă femeie e urzicată de la umeri până la genunchi. Moghedien se cutremură și începu să gâfâie.

– Încetează, am spus, sau va fi mai rău!

Senzația dispăru. Moghedien o privea speriată, strângând zgarda de argint, ridicată pe vârfuri de parcă ar fi dat să zboare.

Birgitte – fetița care era sau fusese Birgitte – le privea curioasă. Nynaeve se concentră și și-o imagină ca pe o femeie matură. Fetița își vârî din nou degetul în gură și începu să studieze arcul. Nynaeve răsuflă adânc, furioasă. Îi venea greu să schimbe ceva ce făcuse altcineva. Unde mai pui că Moghedien spunea mereu că schimbările ei sunt permanente. Dar, cu siguranță, putea și desface ceea ce făcuse.

– Fă-o la loc.

– Dacă-mi dai drumul...

Nynaeve se gândi din nou la urzici, dar nu doar la o simplă atingere. Moghedien trase aer în piept printre dinții

încleştaţi şi începu să tremure ca un cearşaf întins la uscat şi bătut de vânt.

– A fost cel mai îngrozitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată, spuse Birgitte.

Revenită la vârsta normală, purta haina scurtă şi pantalonii largi, dar nu avea nici arc, şi nici tolbă.

– Am *fost* o fetiţă; dar, în acelaşi timp, am fost şi o închipuire – eu, cea adevărată – în mintea fetiţei. Şi am fost conştientă tot timpul. Ştiam că voi vedea ce se întâmplă şi că voi juca...

Dându-şi părul împletit peste umăr, o privi crunt pe Moghedien.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Nynaeve. Îţi sunt recunoscătoare, sper că mă înţelegi, dar... cum?

Birgitte îi aruncă o ultimă privire fioroasă lui Moghedien, apoi îşi deschise haina şi duse mâna la gulerul bluzei, scoţând inelul de piatră răsucit legat de cureluşă.

– Siuan s-a trezit. Doar o clipă şi nu de tot. Îndeajuns ca să mormăie ceva despre cum i-ai luat asta. Când am văzut că nu te trezeşti nici tu, am ştiut că ceva nu e în regulă, drept care am luat inelul şi am băut ce mai rămăsese din fiertura pe care i-ai făcut-o lui Siuan.

– Nu mai rămăsese aproape deloc. Doar puţin pe fund.

– De ajuns ca să mă adoarmă. Fiindcă veni vorba, are un gust groaznic. Apoi a fost uşor, ca şi cum aş fi căutat dansatori împodobiţi cu pene în Shiota. În unele privinţe am senzaţia că încă mai sunt...

Birgitte se întrerupse şi se uită din nou urât la Moghedien. Arcul de argint îi reapăru în mână, şi o tolbă cu săgeţi de argint la cingătoare, dar, după numai o clipă, dispărură din nou.

– Trecutul e trecut, iar viitorul e în faţa noastră, zise ea hotărât. N-am fost prea surprinsă când mi-am dat seama că amândouă sunteţi conştiente de prezenţa voastră în Tel'aran'rhiod. Ştiam că cealaltă trebuie să fie ea şi, când am sosit şi v-am văzut împreună... Am bănuit că te anihilase, dar am şi sperat că, dacă îi distrag atenţia, poate născoceşti ceva.

Nynaeve simți cum se înroșește de rușine. Ea, una, se gândise să o abandoneze pe Birgitte. Fusese cât pe ce să o facă. Avusese gândul acesta doar o fracțiune de secundă, apoi îl respinsese, însă important era că îl avusese. Ce lașă era. Cu siguranță Birgitte nu se lăsa copleșită de spaimă nici măcar o clipă.

– Era... îngăimă ea, simțind în gură gustul de feriga-pisicii și de frunza-atotștiutorului pisată. Era cât pe ce s-o iau la goană. Mi-era atât de teamă, încât mi se încleiase limba în gură. Era cât pe ce să o iau la goană și să te las de izbelițe.

– Zău? făcu Birgitte și Nynaeve se crispă la reacția ei. Dar n-ai luat-o. Ar fi trebuit să dau drumul săgeții înainte să strig, dar nu mi-a plăcut niciodată să trag în cineva de la spate. Chiar dacă era vorba de Moghedien. Dar până la urmă m-am descurcat... Și acum ce facem cu ea?

Moghedien părea să își fi înfrânt teama. Ignorându-și zgarda de argint, le privi pe Nynaeve și pe Birgitte de parcă ele ar fi fost prizonierele, ea fiind cea care se întreba ce să le facă. Cu excepția mâinilor care îi tresăreau din când în când, ca și cum ar fi vrut să se scarpine în locurile care păstrau amintirea urzicilor, Moghedien părea seninătatea întruchipată, chiar dacă era îmbrăcată în negru. Numai a'damul îi spunea lui Nynaeve că femeia se temea în continuare, aproape ca un sunet nedeslușit, un zumzet abia perceptibil. Ar fi vrut ca a'damul să-i spună și ce gândește Moghedien, nu numai ce simte. Pe de altă parte, era bucuroasă că nu se afla în mintea din dosul acelor ochi negri și reci.

– Înainte de a face ceva... rău, nu uita că știu multe lucruri care ți-ar putea fi de folos, spuse Moghedien. I-am observat pe ceilalți Numiți, am văzut ce uneltesc. Nu crezi că pot fi niște informații foarte valoroase?

– Spune-mi-le și am să văd cât de valoroase sunt, replică Nynaeve.

Ce putea face cu femeia asta?

– Lanfear, Graendal, Rahvin și Sammael urzesc ceva împreună.

Nynaeve trase scurt de lesă, făcând-o pe Moghedien să se clatine.

– Asta știu. Spune-mi ceva ce nu știu.

Femeia era captivă aici, dar a'damul exista numai atâta timp cât se aflau în Tel'aran'rhiod.

– Știai că încearcă să-l facă pe Rand al'Thor să-l atace pe Sammael? Când o va face, îi va găsi și pe ceilalți, așteptând să-l prindă între ei. Graendal și Rahvin vor fi sigur acolo. Lanfear cred că are alt plan, despre care ceilalți nu știu nimic.

Nynaeve schimbă o privire îngrijorată cu Birgitte. Rand trebuie să afle asta. Va afla, de îndată ce ea și Elayne vor putea vorbi cu Egwene, în noaptea aceasta. Dacă vor reuși să țină ter'angrealele cât mai mult.

– Cu alte cuvinte, dacă ajunge să-i găsească, adăugă Moghedien.

Nynaeve apucă lesa de argint de locul în care era prinsă de zgardă și o trase pe Rătăcită aproape de ea. Ochii negri îi înfruntară privirea, dar Nynaeve simți furia prin a'dam, furia care încerca să răbufnească și era ținută în frâu.

– Ascultă-mă cu atenție. Crezi că nu știu de ce te prefaci că ești atât de cooperantă? Crezi că, dacă-i dai înainte cu gura, am să fac o greșeală și-ai să poți scăpa. Crezi că, dacă vorbesc mult, îmi va veni mai greu să te ucid.

Ceea ce era adevărat. Să ucizi cu sânge rece pe cineva, chiar și pe o Rătăcită, era greu, poate peste puterile ei. Ce era de făcut cu femeia asta?

– Dar trebuie să înțelegi un lucru. N-am să te las să vorbești pe ocolite. Dacă încerci să-mi ascunzi ceva, am să-ți fac tot ce te-ai gândit să-mi faci tu mie.

Spaima furișându-se prin lesă ca niște țipete înfiorătoare, adânc în mintea lui Moghedien. Poate că nu știa tot atâta cât știa Nynaeve despre a'dam. Poate credea că Nynaeve îi putea citi gândurile dacă voia.

– Hai, dacă ai cunoștință de vreo amenințare la adresa lui Rand, ceva despre Sammael și ceilalți, spune-mi imediat. Imediat!

Moghedien începu să turuie, din când în când umezindu-și buzele cu limba:

– Al'Thor vrea să-l prindă pe Rahvin. Azi. În dimineața asta. Crede că Rahvin a omorât-o pe Morgase. Nu știu dacă a făcut-o el, cert e că al'Thor așa crede. Dar Rahvin niciodată n-a avut încredere în Lanfear. Nici în ceilalți. De ce ar avea? Crede că i-au întins lui o capană. De aceea le-a întins și el una. A întins fire în tot Caemlynul, ca să știe dacă cineva încearcă să conducă Puterea. Al'Thor va nimeri direct în capcană. Dacă nu a și făcut-o. Cred că voia să plece din Cairhien imediat după răsăritul soarelui. Eu nu m-am băgat în asta. N-am contribuit cu nimic. Eu...

Nynaeve nu voia să o mai audă; sudoarea rece care lucea pe fruntea femeii îi făcea rău, iar dacă mai asculta vocea aia plângăreață... Dădu să conducă Puterea, întrebându-se dacă va avea forța necesară ca să o facă să tacă, apoi zâmbi. Era legată de Moghedien, avea tot controlul. Ochii lui Moghedien se holbară în timp ce Nynaeve țesea firele ca să îi închidă gura și le înnoda. Nynaeve îi vârî și dopuri în urechi, înainte să se întoarcă spre Birgitte.

– Tu ce crezi?

– Vestea o să-i frângă inima lui Elayne. Își iubește mama atât de mult!

– Știu asta! spuse Nynaeve și răsuflă adânc. Am să plâng împreună cu ea, lacrimă cu lacrimă, acum însă trebuie să mă îngrijesc de Rand. Cred că Moghedien a spus adevărul. Aproape că am simțit asta.

Apucă lesa de argint chiar de sub brățară și o scutură.

– Poate că am simțit, poate că doar mi-am imaginat. Tu ce crezi?

– Că a spus adevărul. Femeia asta s-a arătat curajoasă numai atunci când s-a aflat într-o poziție avantajoasă sau a crezut că o poate obține. Iar tu sigur ai băgat-o în toți sperieții.

Nynaeve făcu o grimasă. Furia îi creștea cu fiecare cuvânt al lui Birgitte. S-a arătat curajoasă numai atunci când s-a

aflat într-o poziție avantajoasă. Asta era valabil și pentru ea. O băgase pe Moghedien în toți sperieții. Într-adevăr, și fără să se prefacă. Una era să pălmuiești pe cineva, și alta era să amenințI cu tortura, să vrei să torturezi pe cineva, chiar și pe Moghedien. Iar aici ea încerca să evite ceea ce știa prea bine că trebuie să facă. Curajoasă numai atunci când s-a aflat într-o poziție avantajoasă. De data aceasta furia îi crescu de la sine.

– Trebuie să mergem la Caemlyn. Eu, în primul rând. Cu ea. Chiar dacă nu pot rupe nici măcar o bucată de hârtie cu Puterea pe care o conduc eu, cu a'damul mă pot folosi din plin de forța ei.

– Din Tel'aran'rhiod n-ai să poți influența cu nimic lumea reală, zise Birgitte calm.

– Știu! Știu, dar trebuie să fac ceva.

Birgitte își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Vai, Nynaeve, ce greu îmi vine să fiu în compania unei lașe ca tine, spuse ea și făcu ochii mari, surprinsă. Rămăseseră doar vreo două degete din amestecul tău. Cred că m-am tre...

Dispăru fără să mai termine cuvântul.

Răsuflând adânc, Nynaeve dezlegă firele din jurul lui Moghedien. Sau mai curând o făcu pe ea să le dezlege; cu a'damul era greu să îți dai seama. Păcat că Brigitte nu mai era cu ea. Alți doi ochi. Probabil cineva care cunoștea Tel'aran'rhiodul mai bine decât ea. Cineva care avea curaj.

– Vom face o călătorie, Moghedien, în care mă vei ajuta până la ultima fărâmă de energie. Dacă îmi faci vreo surpriză neplăcută... E de ajuns să-ți spun că tot ce se întâmplă celei care poartă brățara asta se întâmplă și celei care poartă zgarda. De zece ori mai mult.

Privirea speriată a lui Moghedien arăta că femeia îi lua vorbele în serios. Ceea ce era foarte bine, fiindcă nu mințise deloc.

Răsuflă din nou adânc și își imagină singurul loc din Caemlyn pe care îl cunoștea îndeajuns ca să și-l poată aminti.

Palatul Regal, unde o dusese Elayne. Rahvin probabil că era acolo. Dar în lumea reală, nu în Lumea Viselor. Trebuia totuși să facă ceva. Tel'aran'rhiodul se schimbă în jurul ei.

CAPITOLUL 55

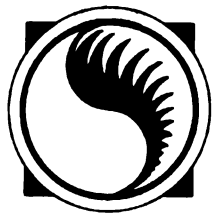

Ard firele

Rand se opri. Petele negre de pe pereții coridorului marcau locurile în care jumătate de duzină de tapiserii dintre cele mai scumpe se prefăcuseră în scrum. Flăcările se căţărau spre altele; mai multe scrinuri şi mese erau carbonizate. Nu din cauza lui. Treizeci de paşi mai încolo, bărbaţi în tunici roşii, împlătoşaţi şi cu coifuri ce le acopereau o bună parte din faţă zăceau în poziţii nefireşti pe lespezile albe, cu sabia în mână, inutil. Nu din cauza lui. Rahvin nu se uitase la pierderi în încercarea de a ajunge la Rand. Atacase inteligent, se retrăsese intelligent, dar, din clipa în care părăsise sala tronului dăduse ochii cu Rand doar o clipă, cât să lovească şi să fugă. Rahvin era puternic, poate la fel de puternic precum Rand, şi mai priceput într-ale luptei, Rand însă avea angrealul în buzunar, omuleţul gras, pe când Rahvin nu avea nimic.

Coridorul îi era cunoscut de două ori, o dată fiindcă îl mai văzuse şi a doua oară, fiindcă mai văzuse aşa ceva.

„Am mers pe aici cu Elayne şi Gawyn în ziua în care am întâlnit-o pe Morgase.“ Gândul alunecă dureros de-a lungul

pereților Vidului. Îi era frig acolo și nu îl încerca nici o emoție. *Saidinul* urla și ardea, el însă era de un calm glacial.

Și încă un gând, ca o împunsătură de pumnal. „Zăcea pe o podea ca asta, cu părul auriu răsfirat, de parcă ar fi dormit. Ilyena Păr-de-Soare. Ilyena mea.

Și Elaida fusese acolo în ziua aceea. A prevestit durerea pe care o voi aduce. Și-a dat seama de întunericul din mine. De o parte din el. Destul.

Ilyena, n-am știut ce fac. Eram nebun! Sunt nebun. Ah, Ilyena!

Elaida știa – o parte –, dar nu mi-a spus nici măcar atât. Ar fi fost mai bine să-mi spună.

Vai, Lumină sfântă, oare există iertare? Tot ce-am făcut a fost din cauza nebuniei. Oare nu există îndurare?

Gareth Bryne m-ar fi ucis dacă ar fi știut. Morgase ar fi pus să fiu ucis. Morgase ar trăi acum. Mat. Moiraine. Câți ar mai fi în viață dacă aș fi murit eu?

Îmi merit chinul. Merit moartea finală. Da, Ilyena, merit să mor.

Merit să mor."

Auzi zgomot de cizme în spatele lui. Se întoarse. Venea dinspre un coridor lat, perpendicular pe cel care se afla el, la nici douăzeci de pași, două duzini de oșteni cu platoșe, coifuri și tunici roșii cu guler alb din Garda Reginei. Numai că Andorul nu mai avea regină acum, iar oamenii aceștia nu o slujiseră cât fusese în viață. Îi conducea un Myrdraal, cu fața palidă, fără ochi, ca o jivină găsită sub o piatră, armura neagră dublă făcându-l să semene și mai mult cu un șarpe în mișcare, cu pelerina neagră, țeapănă, oricât de repede ar fi înaintat. Pe fața acestui Făr-de-Ochi se citea teama, dar în Vid teama era ceva îndepărtat. Șovăiră la vederea lui; apoi Jumate-om ridică sabia cu lamă neagră. Oștenii care încă nu își scoseseră săbiile duseră mâna la mâner.

Rand – parcă așa îl chema – conduse Puterea cum nu o mai conduse niciodată până atunci.

Myrddraalul și oștenii încremeniră și se acoperiră de promoroacă, o promoroacă din care ieșea fum, așa cum ieșea și din cizmele lui Mat. Brațul ridicat al Myrdraalului se rupse cu zgomot. Când atinse podeaua, se făcu fărâme, odată cu sabia.

Rand simțea frigul – da, acesta era numele lui; Rand –, frig ca o lamă de cuțit în timp ce trecea pe lângă ei, în direcția din care veniseră. Frig, dar mai cald decât *saidinul.*

Un bărbat și o femeie ghemuiți lângă perete, servitori în livrele roșu cu alb, aproape de vârsta mijlocie, ținându-se în brațe, protejându-se reciproc. La vederea lui Rand – numele parcă nu era întreg; nu doar Rand –, bărbatul dădu să se ridice de unde se pitise de frica cetei conduse de Myrdraal, femeia însă îl trase de mânecă.

– Mergeți în pace, zise Rand, întinzând o mână.

Al'Thor. Da, Rand al'Thor.

– N-am să vă fac nici un rău, dar, dacă rămâneți, s-ar putea s-o pățiți.

Femeia își dădu ochii peste cap. Ar fi căzut ca o cârpă dacă bărbatul nu ar fi prins-o, dând repede din buzele subțiri, de parcă s-ar fi rugat fără să poată rosti cuvintele.

Rand privi în direcția în care se uita bărbatul. Întinzând mâna dezvelise capul cu coama aurie a Dragonului tatuat pe piele.

– N-am să vă fac nici un rău, repetă el și își continuă drumul, lăsându-i acolo.

Trebuia să-l încolțească pe Rahvin. Să-l omoare pe Rahvin. Pe urmă?

Nici un sunet, doar bocănitul cizmelor lui pe lespezile de ceramică. Și, adânc în mintea lui, o voce pierită care murmura îndurerată numele Ilyenei și ceva despre iertare. Se încordă ca să simtă Puterea lui Rahvin, să-l simtă cum se umple de Adevăratul Izvor. Nimic. *Saidinul* îi săgeta oasele, îi înghețа carnea, îi răscolea sufletul, dar, din afara lui îi venea greu să vadă, trebuia să se apropie și mai mult. Un leu ascuns în iarba înaltă, spusese Asmodean cândva. Un leu turbat. Să-l treacă și pe

Asmodean pe lista celor care nu ar fi trebuit să moară? Și pe Lanfear? Nu. Nu...

Avu doar o clipă ca să se arunce la pământ, o fracțiune de secundă între senzația firelor care se țes în jurul lui și fulgerul gros cât un braț de om, foc lichid, care trece prin zid, ca o sabie, îndreptat spre locul în care îi fusese pieptul. În urma fulgerului, de o parte și de cealaltă a coridoarelor, peretele și frizele, ușile și tapiseriile dispăruseră. Tablouri și bucăți de piatră și tencuială căzeau din tavan.

Așadar, Rătăcitul nu se temuse să folosească focul-răului. Cine-i spusese asta? Moiraine. Sigur ar fi meritat să trăiască.

Focul-răului îi sări din mâini, o săgeată albă, strălucitoare, zburând spre locul din care apăruse celălalt fulger. Rahvin dădu greș, chiar dacă fulgerul lui trecu prin zid, lăsând în urmă o imagine purpurie, tremurată. Rand începu să țească propriile fire. Oare, în sfârșit, reușise?

Ridicându-se anevoie în picioare, conduse Aerul, deschizând ușile arse cu atâta putere încât le făcu să sară din balamale. Înăuntru încăperea era goală. O cameră de zi, cu scaune aranjate în fața unui șemineu de marmură, impunător. Fulgerul lui mușcase dintr-una din arcadele care duceau spre o curte cu o fântână în mijloc și dintr-una din coloanele canelate ce străjuiau aleea de dincolo de ea.

Dar Rahvin nu o luase pe acolo și nici nu fusese răpus de focul-răului. Ceva plutea în aer, un miros ușor de *saidinul* țesut. Rand îl recunoscu. Altfel decât poarta pe care o făcuse ca să zboare spre Caemlyn sau decât cea prin care se topise-n văzduh – acum știa că asta făcuse – spre sala tronului. Dar văzuse așa ceva în Tear, făcuse chiar el una.

Țesu alta acum. O poartă, o deschizătură mai bine spus, o gaură în realitate. De partea cealaltă nu era întuneric. De fapt, dacă nu ar fi știut că drumul era acolo, dacă nu i-ar fi văzut țesătura, poate că nici nu ar fi știut. Acolo, în fața lui, erau aceleași arcade care dădeau spre aceeași curte și aceeași fântână, aceeași alee străjuită de coloane. Preț de o clipă, găurile perfect rotunde pe care focul-răului le făcuse în arcadă

și coloană tremurară, se umplură și redeveniră găuri. Oricum, poarta ducea în altă parte, o reflecție a Palatului Regal, la fel cum, cândva, fusese o reflecție a Stâncii din Tear. Regreta, vag, că nu vorbise despre ea cu Asmodean cât încă se mai putea, pe de altă parte, niciodată nu fusese în stare să vorbească despre ziua aceea, cu nimeni. Acum nu mai conta. În ziua aceea, purtase Callandorul, dar angrealul din buzunarul lui se dovedise suficient ca să îl alunge pe Rahvin.

Păşind repede pe poartă, desfăcu ţesătura şi traversă curtea în grabă. În spatele lui poarta dispăru. Rahvin ar fi simţit poarta aceea, dacă ar fi fost destul de aproape, şi ar fi încercat ceva. Grăsanul din piatră nu însemna că trebuia să aştepte să fie atacat.

Nici un semn de viaţă, doar el şi o muscă. Aşa fusese şi în Tear. Lampadarele de pe coridoare erau neaprinse, cu fitile albe care nu ştiau ce e aceea o flacără, dar chiar şi în ceea ce ar fi trebuit să fie coridorul cel mai întunecat era lumină, care părea să vină de peste tot şi de nicăieri. Uneori, lampadarele acelea se mişcau şi ele, ca şi alte obiecte. Între o privire şi alta, un lampadar înalt se mişca un pas, o vază dintr-o nişă o palmă. Obiecte mai mari sau mai mici, ca şi cum cineva le muta cât timp se uita el în altă parte. Nu îşi dădea seama unde se află, dar ştia că se află într-un loc ciudat.

În timp ce iuţea pasul pe lângă o altă colonadă, încercând să dea de Rahvin, se gândi că, de când mânuise focul-răului, nu mai auzise vocea care o plângea pe Ilyena. Poate că, într-un fel sau altul, şi-l alungase pe Lews Therin din minte.

„Foarte bine." Se opri la marginea uneia dintre grădinile palatului. Trandafirii şi tufele de stea-albă păreau la fel de afectate de secetă cum ar fi fost şi în palatul real. Pe câteva dintre turnurile albe ce se înălţau deasupra caselor flutura Leul Alb, dar şi ele se schimbau cât ai clipi din ochi. „Foarte bine, dacă nu mai trebuie să-mi împart mintea cu..."

Se simţea ciudat. Imaterial. Ridică un braţ şi privi. Vedea grădina prin mânecă şi braţ, ca prin ceaţă. O ceaţă care se subţia. Când lăsă ochii jos, zări aleea pavată prin propriul corp.

„Nu!" Nu era gândul lui. În mintea lui începu să se înfiripe o imagine. Un bărbat înalt, cu ochii negri, cu fața încreștită de griji și părul mai mult alb decât castaniu. „Eu sunt Lews Ther..."

„Eu sunt Rand al'Thor", interveni Rand. Nu știa ce se petrece, dar Dragonul începea să își piardă conturul din brațul cețos pe care îl ținea în fața ochilor. Brațul se înnegri, degetele se lungiră. „Eu sunt eu." Cuvintele lui se repetară în Vid. „Eu sunt Rand al'Thor."

Se chinui să își alcătuiască propria imagine în minte, imaginea celui pe care îl vedea în oglindă, zi de zi, bărbierindu-se, îmbrăcându-se. Îi venea foarte greu. Niciodată nu se privise cu toată atenția. Cele două imagini se măriră și se micșorară, bărbatul cu ochii negri, mai în vârstă, și bărbatul cu ochii albaștri-cenușii, mai tânăr. Treptat, imaginea bărbatului mai tânăr se limpezi, iar cealaltă păli. Treptat, brațul lui deveni mai mat. Brațul lui, cu Dragonul înfășurat pe el și bâtlanul înfierat în palmă. Uneori, ura semnele acelea, acum însă, chiar și închis în Vidul lipsit de emoții, aproape zâmbi la vederea lor.

Oare de ce încercase Lews Therin să pună stăpânire pe el? Ca să îl facă Lews Therin. Cu siguranță, el era bărbatul cu ochii negri și fața chinuită. Dar de ce acum? Fiindcă în locul ăsta, care o fi fost el, o putea face? Stai. Lews Therin fusese cel care strigase acel implacabil „Nu". Nu un atac al lui Lews Therin. Al lui Rahvin, fără să folosească Puterea. Dacă omul fusese în stare să facă asta în Caemlyn, adevăratul Caemlyn, sigur o va face și aici. Probabil că era o capacitate pe care o dobândise aici. Dacă o dobândise Rahvin, poate că o putea dobândi și el. Propria lui imagine îl oprise, îl adusese înapoi.

Se concentră pe cea mai apropiată tufă de trandafiri, înaltă, și și-o imagină atinsă de secetă, străvezie. Ascultătoare, tufa se topi imediat, dar, de îndată ce imaginea din mintea lui dispăru, tufa reveni, exact așa cum fusese înainte.

Rand dădu din cap, gânditor. Deci nu putea face orice. Existau întotdeauna limite și reguli, pe care nu le știa aici. Dar

ştia cum să conducă Puterea, atât cât îl învăţase Asmodean şi învăţase singur, iar *saidinul* încă mai era cu el, toată dulceaţa vieţii, toată putreziciunea morţii. Rahvin trebuie să-l fi văzut atacând. Dacă voiai să conduci Puterea, trebuia să vezi lucrul pe care aveai de gând să îl influenţezi sau să ştii *exact* unde se afla faţă de tine, la un vârf de ac. Poate că aici era altfel, deşi el, unul, nu credea. Aproape regretă că Lews Therin tăcuse din nou. Omul poate cunoştea locul acesta şi regulile lui.

Mai multe balcoane şi ferestre dădeau spre grădină, în unele locuri înalte de patru etaje. Rahvin încercase să-l... nimicească. Apelă la torentul năvalnic de *saidin* prin *angreal*. Fulgere se abătură din cer, o sută, două sute de săgeţi argintii, bifurcate, repezite asupra fiecărei ferestre, asupra fiecărui balcon. Grădina se umplu de tunete, într-o erupţie de pietre. Aerul însuşi trosni, iar părul de pe braţele şi pieptul lui se ridică sub cămaşă. Chiar şi părul din cap începu să se ridice. Lăsă fulgerele să moară. Ici şi colo bucăţi din cadrul de piatră al ferestrelor şi balcoanelor se desprinseră, zgomotul lor în contact cu pavajul fiind înăbuşit de ecourile tunetelor care încă îi mai răsunau în urechi.

În locul ferestrelor se căscau găuri ca nişte orbite dintr-o tigvă de monstru, balcoanele ruinate ca nişte guri rupte. Dacă Rahvin fusese la vreuna din ferestre, cu siguranţă era mort acum. Dar Rand nu credea până nu îi vedea cadavrul. Voia să îl vadă mort.

Cu un rânjet de care nu se credea în stare, se întoarse cu paşi mari în palat. Voise să îl vadă mort.

Nynaeve se aruncă la podea şi se îndepărtă în patru labe când *ceva* străpunse peretele de lângă ea. Moghedien o urmă la fel de repede – dacă nu ar fi făcut-o, ar fi tras-o după ea cu a'damul. Fusese Rand sau Rahvin? Mai văzuse fulgere albe, lumină lichidă, în Tanchico, şi nu ţinea să fie aproape de aşa ceva. Nu ştia ce era şi nici nu voia să ştie. „Vreau să Tămăduiesc, la naiba cu cei doi neghiobi, nu să învăţ un mod fistichiu de a ucide!"

Se ghemui, privi înapoi, în direcția de unde veniseră. Nimic. Un coridor pustiu din palat. Cu o breșă lungă de trei metri în ambii pereți, simetrică, de parcă ar fi fost opera unui meșter zidar, și bucăți de tapiserie împrăștiate pe podea. Nici urmă de Rand sau de Rahvin. Până acum nu îl zărise pe nici unul. Le văzuse doar opera. Din care era să facă și ea parte. Noroc că se putea folosi de furia lui Moghedien, o trecea prin dorința Rătăcitei de a scăpa și o prelua de la ea. Furia ei era ca și inexistentă, cu ea de-abia dacă percepea Adevăratul Izvor, darămite să conducă Spiritul care o ținea în Tel'aran'rhiod.

Moghedien stătea cu capul aplecat pe genunchi, încercând să vomite. Nynaeve strânse din buze. Femeia iar încercase să anihileze a'damul. Colaborarea lor dispăruse repede când descoperiseră că Rand și Rahvin se aflau și ei aici, în Tel'aran'rhiod. Ei bine, încercarea de a desface zgarda aia era ea însăși o pedeapsă. De data asta, cel puțin, Moghedien nu avea nimic în stomac.

– Te rog, spuse Moghedien și o prinse de rochie. Trebuie să plecăm de aici.

Panica o făcea să scoată cuvintele cu greutate. Groaza teribilă pe care o simțea i se citea pe față.

– Cei doi sunt aici în carne și oase. În carne și oase!

– Liniște, zise Nynaeve cu un aer absent. Ăsta e un avantaj, dacă nu cumva mă minți. Pentru mine.

Cealaltă femeie susținu că prezența fizică a cuiva în Lumea Viselor îi limita controlul asupra Visului. Sau, recunoscu ea, după ce uita puțin că e acolo. Recunoscu și că Rahvin nu cunoștea Tel'aran'rhiodul la fel de bine ca ea. Nynaeve spera ca Rahvin să nu îl cunoască la fel de bine ca *ea*. Faptul că știa mai multe decât Rand era neîndoielnic. Prostul naibii! Indiferent de motivul pentru care venise după Rahvin, nu ar fi trebuit să se lase atras aici, unde nu știa care sunt regulile, unde gândurile puteau ucide.

– De ce nu vrei să înțelegi ce-ți spun? Chiar dacă ei doar s-ar fi visat aici, tot ar fi mai puternici decât noi. Aici, în carne

și oase, ne-ar zdrobi fără să clipească. În carne și oase se pot folosi de *saidin* mult mai mult decât ne putem folosi noi de *saidar* în vis.

– Suntem legate.

La fel de absentă, Nynaeve se trase scurt de păr. Nu își dădea seama în ce direcție o apucaseră. Dar știa că, atunci când îi va vedea, va fi prea târziu. Într-un fel i se părea nedrept ca ei să poată conduce Puterea fără ca ea să vadă sau să simtă firele. Un lampadar care fusese tăiat în două se refăcu la loc brusc, apoi se despică din nou, la fel de repede. Focul acela alb probabil că era incredibil de puternic. De obicei, Tel'aran'rhiod se vindeca rapid, indiferent de ce-i făceai.

– Neghioabo, spuse Moghedien suspinând, apucând rochia lui Nynaeve cu ambele mâini de parcă ar fi vrut să o readucă cu picioarele pe pământ. Nu contează cât de curajoasă ești. E-adevărat că suntem legate, dar tu nu contribui cu nimic. Cu absolut nimic. E puterea mea și nebunia ta. Cei doi sunt aici în carne și oase, nu visează! Și folosesc niște lucruri la care tu n-ai visat niciodată! Ne vor distruge dacă mai rămânem aici!

– Vorbește mai încet! zise Nynaeve răstit. Vrei să-l aduci aici pe vreunul din ei?

Nynaeve privi cu grijă în stânga și-n dreapta, dar coridorul era tot pustiu. Auzise oare zgomot de pași, de cizme? Rand sau Rahvin? Fiecare din ei trebuia abordat cu aceeași precauție. Cel care voia să rămână în viață putea lovi înainte să vadă că nu avea de-a face cu dușmani. Ea în nici un caz.

– Trebuie să plecăm, insistă Moghedien cu aceeași intensitate a vocii.

Se ridică în picioare, sfidarea și supărarea urâțindu-i fața. Frica și furia se luptau în ea, dominând când una, când cealaltă.

– De ce să te mai ajut? Ce vrei tu să faci e nebunie curată!

– Vrei să simți din nou urzicile?

Moghedien tresări, dar ochii ei negri rămaseră la fel de încăpățânați.

– Crezi că prefer să mă ucidă decât să mă chinuieşti tu? Chiar *eşti* nebună. Nu mă mişc din loc până nu plecăm de-aici.

Nynaeve se trase iar de păr. Dacă Moghedien refuza să meargă, va trebui să o târască după ea. Ceea ce îi îngreuna căutarea, cu atâtea coridoare. Ar fi trebuit să fie mai aspră încă de când femeia făcuse primele nazuri. Dacă ar fi fost în locul lui Nynaeve, Moghedien ar fi ucis-o fără cea mai mică ezitare sau, dacă ar fi crezut că cealaltă îi este de folos, ar fi subjugat-o total, făcând-o să o venereze. Nynaeve gustase din asta cândva, în Tanchico şi, chiar dacă ar fi ştiut cum se face, nu credea că o putea face altcuiva. O dispreţuia pe femeia asta, o ura cu toată fiinţa. Dar, chiar dacă nu ar fi avut nevoie de ea, tot nu ar fi putut să o ucidă aşa, pur şi simplu. Din păcate, Moghedien probabil că era conştientă de asta.

Şi totuşi Soborul Femeilor era condus de o Meştereasă – chiar dacă membrele Soborului nu cădeau întotdeauna de acord – şi acolo se stabileau pedepsele pentru femeile care încălcau legea sau nesocoteau obiceiurile, ca şi pentru bărbaţi, în unele cazuri. Poate că-i lipsea predispoziţia lui Moghedien de a ucide, pentru a anihila voinţa oamenilor, dar...

Moghedien dădu să spună ceva, însă Nynaeve i-o astupă cu un căluş de Aer. Sau, mai bine zis, o sili pe Moghedien să îl facă singură; cu a'damul care le lega era ca şi cum ar fi condus Puterea chiar ea, Moghedien însă ştia că Nynaeve se folosea de propriile ei abilităţi. Ochii negri scăpărară de indignare în timp ce firele lui Moghedien îi blocară braţele şi îi strânseră poalele rochiei în jurul gleznelor. Mai departe Nynaeve folosi a'damul, ca şi în cazul urzicilor, creând senzaţiile pe care voia să le simtă cealaltă femeie. Nu realitatea; *senzaţia* de realitate.

Moghedien înţepeni în clipa în care o curea de piele păru că începe să îi lovească fesele. Aceasta era senzaţia pe care trebuia să o aibă. Nynaeve îi simţi furia şi umilinţa prin lesă. Şi dispreţul. În comparaţie cu modul sofisticat în care Moghedien îşi chinuia victimele, acesta i se părea potrivit pentru un copil.

– Dă din cap când ești gata să cooperezi din nou, zise Nynaeve.

Pedeapsa nu putea dura prea mult. Nu putea rămâne așa, acolo, în timp ce Rand și Rahvin încercau să își ia viața unul altuia. Dacă murea cine nu trebuie fiindcă ea evita pericolul, ocupată să o pedepsească pe Moghedien...

Nynaeve își aminti de ziua în care împlinise 16 ani, chiar după ce i se permisese să poarte părul împletit. Furase o budincă de prune de la Corin Ayellin, după un rămășag făcut cu Nela Thane și, tocmai când ieșea din bucătărie, dăduse nas în nas cu jupâneasa Ayellin. Când adăugă ceea ce urmase, trimițând totul prin lesă, ochii lui Moghedien mai să îi iasă din orbite.

Înverșunată, Nynaeve repetă doza. „Nu mă oprește ea pe mine!" Din nou. „Am să-l ajut pe Rand chiar împotriva voinței lui." Din nou. „Chiar dacă ne omoară pe amândouă." Din nou. „Ah, Lumină sfântă, Moghedien ar putea avea dreptate, Rand ne-ar putea ucide pe amândouă înainte să afle că e vorba de mine." Din nou. „Lumină sfântă, mi-a fost teamă!" Din nou. „O urăsc!" Din nou. „O urăsc!" Din nou.

Brusc, își dădu seama că Moghedien se dădea de ceasul morții, scuturând din cap atât de tare, încât ai fi zis că mai are puțin și îl scapă de pe umeri. Preț de o clipă, Nynaeve se uită la fața brăzdată de lacrimi a celeilalte femei, apoi se opri și desfăcu firele de Aer. Lumină sfântă, ce făcuse? Ea nu era Moghedien.

– Bănuiesc că n-ai să-mi mai dai dureri de cap.

– Ne vor ucide, îngăimă cealaltă femeie, aproape nedeslușit printre suspine, continuând să scuture din cap.

Nynaeve încercă să nu i se facă milă. Moghedien merita tot ce îi făcuse, chiar mult mai mult de atât. În Turn, una dintre Rătăcite ar fi fost ferecată și executată de îndată ce se încheia procesul, alte dovezi în afară de identitatea ei nefiind absolut necesare.

– Foarte bine. Și-acum vom...

Tunetul sau ceva asemănător cu un tunet clătină din temelii întregul palat; zidurile trosniră şi podeaua se acoperi de praf. Nynaeve fu cât pe-aci să cadă peste Moghedien, amândouă încercând să îşi păstreze echilibrul. Înainte ca lucrurile să revină la normal, auziră un vuiet, de parcă un foc uriaş ar fi încercat să scape pe un coş cât un munte de înalt. Vuietul dură doar câteva clipe. Liniştea care urmă păru şi mai adâncă. Nu. Era zgomot de cizme. Un bărbat care alerga. Zgomotul reverbera de-a lungul coridorului.

– Hai.

Moghedien scânci, dar nu se împotrivi. Avea ochii mari şi respira tot mai repede. Era bine că o adusese pe Moghedien, gândi Nynaeve, şi nu doar ca să poată conduce Puterea Supremă. După toţi anii în care se ascunsese în umbră, Păienjeniţa era atât de laşă, încât, prin comparaţie, Nynaeve se simţea curajoasă. Aproape. Numai furia pe propria ei teamă o făcea să se agaţe de singurul mănunchi de fire care o ţinea în Tel'aran'rhiod. Moghedien era groaza întruchipată.

Trăgând-o după ea cu lesa strălucitoare, Nynaeve iuţi pasul. Pe urmele paşilor care se îndepărtau.

*

Rand păşi cu grijă în curtea rotundă. Jumătate din ea, pavată cu pietre albe, mușca din clădirea de trei etaje care se înălţa în spatele lui; cealaltă jumătate se termina într-un semicerc de piatră străjuit de coloane albe înalte de 5 paşi, care dădeau într-o altă grădină, cu alei de pietriş, umbrite, pe sub copaci mici, cu coroana bogată. Bănci de marmură înconjurau un heleşteu cu frunze de nufăr. Şi peşti aurii, albi şi roşii.

Pe neaşteptate, băncile îşi schimbară forma, lichidă, siluete omeneşti fără chip, la fel de albe şi de aspre precum piatra. Aflase deja cât de greu era să schimbe ceva schimbat de Rahvin. Fulgere îi ţâşniră din buricele degetelor, făcând fărâme siluetele omeneşti din piatră.

Aerul se prefăcu în apă.

Înecându-se, Rand încercă să înoate spre coloane; vedea grădina de dincolo de ele. Trebuia să existe o barieră care să

oprească toată apa asta. Înainte să poată conduce Puterea, siluete aurii, roșii și albe țâșniră în jurul lui, mai mari decât peștii din heleșteu. Și cu dinți. Mușcară din el; sângele se învălătuci în ceața roșie. Instinctiv, se feri de pești cu mâinile, iar partea lui rațională, izolată în Vid, conduse Puterea. Focul-răului țâșni spre barieră, dacă exista așa ceva, în toate direcțiile, în speranța că îl va nimeri pe Rahvin, dacă acesta ținea curtea sub observație. Apa se tulbură, aruncându-l de colo-colo, în graba de a umple tunelurile lăsate în urmă de focul-răului. Scântei aurii, albe și roșii îl împresurară, înmulțind dârele sângerii din apă. Aruncat dintr-o parte într-alta, nu putea găsi o țintă pentru fulgerele lui, care se îndreptau în toate direcțiile. Nu mai putea răsufla. Încercă să se gândească la aer sau la apa în care se prefăcuse aerul.

Și se întâmplă. Căzu cu toată greutatea pe pavaj, printre peștii mici care săreau în toate părțile, se rostogoli și se ridică în picioare. Era din nou aer; chiar și hainele lui erau uscate. Inelul de piatră șovăi între a rămâne neatins și a sta printre ruine, cu jumătate din coloane la pământ. Câțiva copaci, care păreau căzuți în propriile cioturi, se îndreptară, ca imediat să cadă din nou. Zidurile albe ale palatului din spatele lui erau pline de găuri, chiar și cupola înaltă, aurie, de deasupra, iar ferestrele își pierduseră geamurile, crăpăturile din jur arătând ca o pânză de păianjen. Stricăciunile șovăiră, dispărură și apărură din nou. Nu treptat, ca înainte, ci instantaneu. Stricăciuni, fără stricăciuni, apoi câteva, apoi nici una, apoi toate.

Strâmbându-se de durere, își apăsă șoldul, vechea rană, doar pe jumătate vindecată. Îl ustura, ca și cum încercările la care fusese supus o redeschiseseră. Îl ustura peste tot, de la mai bine de o duzină de mușcături. Asta nu se schimbase. Urmele de dinți din haină și pantaloni erau tot acolo. Oare reușise să schimbe apa la loc, în aer? Sau unul din fulgerele lui, aruncate la întâmplare, îl alungase pe Rahvin sau chiar îl ucisese? Nu mai conta, doar dacă nu era ultimul.

Ștergându-și sângele care îi intrase în ochi, cercetă ferestrele și balcoanele din jurul grădinii, colonada înaltă din

partea opusă. Sau mai curând dădu să le cerceteze, fiindcă altceva îi atrase atenția. Sub colonadă zări rămășițele unei țesături. De unde stătea el părea a fi o poartă, dar, ca să vadă cel fel de poartă era și încotro ducea, trebuia să se apropie de ea. Sărind peste o grămadă de pietre care dispăru în clipa în care ajunse deasupra ei, o porni în fugă prin grădină, făcând slalom printre copacii prăbușiți pe alee. Rămășițele dispăruseră aproape de tot; trebuia să se tragă mai aproape înainte de a dispărea complet.

Alunecă și căzu, julindu-și palmele în pietriș. Nu văzu nimic din ce l-ar fi putut împiedica. Era ametit, de parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Încercă să se ridice în picioare, să atingă rămășițele acelea. Și își dădu seama că se întâmplă ceva cu el. Mâinile i se acoperiră de păr; degetele i se micșorară, retrăgându-se în mâini. Aproape ca niște labe de animal. O capcană. Rahvin nu fugise. Poarta fusese o capcană, iar el căzuse în ea.

Disperarea se agață de Vid în timp ce Rand se chinuia să se agațe de el însuși. Mâinile lui. Erau mâini. Aproape mâini. Se încordă și se ridică în picioare. Picioarele lui păreau că se îndoaie în direcția greșită. Adevăratul Izvor dădea înapoi; Vidul se micșora. Panica explodă dincolo de pustiul lipsit de orice emoție. Rahvin încerca să îl schimbe în ceva, iar el nu putea riposta în nici un fel. *Saidinul* îl lăsa, subțiindu-se, subțire chiar și tras prin angreal. Balcoanele din jur îl priveau lung, goale, ca și colonada. Rahvin era sigur la una dintre ferestrele acelea, dar la care? De data asta, nu avea puterea să creeze o sută de fulgere. Și să le dea drumul tuturor odată. El însă putea să o facă. Dacă acționa repede. Dar la care fereastră? Se străduí să fie el însuși, se străduí să tragă *saidinul* în el, salută fiecare pată ca dovadă că încă mai putea conduce Puterea. Clătinându-se într-un cerc neregulat, căută în van, urlă numele lui Rahvin. Urlă ca o fiară scăpată din cușcă.

*

Trăgând-o pe Moghedien după ea, Nynaeve dădu colțul. În fața ei un bărbat dispăru după un alt colț, rămânând doar

zgomotul cizmelor lui. Nynaeve nu își dădea seama de când urmărea cizmele acelea. Uneori, nu le mai auzea și trebuia să aștepte să revină ca să știe în ce direcție să o ia. Alteori, când se opreau, se întâmplau tot felul de lucruri; nu mai văzuse așa ceva: odată palatul răsunase ca un clopot, altădată, părul i se făcuse măciucă după ce aerul începuse să trosnească, odată... Nu mai conta. Acum era prima oară când îl zărise pe bărbatul care purta cizmele acelea. Nu părea a fi Rand, în haina aceea neagră. Avea aceeași înălțime, dar era prea trupeș, cu pieptul prea lat.

Se trezi că aleargă. Pantofii ei solizi se transformaseră de mult în papuci de catifea, ca să nu facă zgomot. Dacă ea îl auzea, și el o putea auzi. Gâfâitul lui Moghedien era mai puternic decât zgomotul pașilor lor.

Nynaeve ajunse la colț și se opri, privind cu băgare de seamă. Avea pregătit *saidarul* – prin Moghedien, dar era al ei. Nu era nevoie. Coridorul era pustiu. La câțiva pași, văzu o ușă și mai multe ferestre crenelate, dar își zise că bărbatul nu o luase pe acolo. Mai aproape, un alt coridor o lua la dreapta. Verifică dacă era gol. Era. O scară urca în spirală dincolo de locul în care se întâlneau cele două coridoare.

Șovăi, o clipă. Bărbatul se grăbea să ajungă undeva. Coridorul acesta ducea înapoi, spre locul de unde veniseră. Doar nu voia să se întoarcă. Trebuia să urce scara.

Cu Moghedien după ea, Nynaeve urcă treptele încet, încordându-și auzul, dar percepu doar răsuflarea întretăiată a Rătăcitei și sângele care îi bubuia cu putere în urechi. Dacă dădea nas în nas cu el... Știa că era deja acolo, undeva, în față. Surpriza trebuia să fie de partea ei.

Se opri când ajunse pe primul palier. Coridoarele de aici erau copia celor de dedesubt. La fel de pustii și la fel de tăcute. Bărbatul urcase mai sus?

Scara vibră ușor sub pașii ei, de parcă palatul ar fi fost izbit de un berbec uriaș, apoi de altul. Din nou, în timp ce un fulger alb străpunse partea de sus a uneia dintre ferestrele crenelate, ricoșă și crăpă tavanul în două.

Nynaeve înghiți în sec, clipind de câteva ori, inutil, ca să scape de ceața aproape violetă care i se lăsase pe ochi. Rand trebuia să fie, încerca să îl lovească pe Rahvin. Dacă se apropia prea mult de el, Rand o putea lovi pe ea. Dacă își arunca fulgerele la întâmplare – așa se părea –, o putea lovi oricând, pe neașteptate.

Vibrațiile încetară. Ochii lui Moghedien luceau de groază. După semnalele pe care Nynaeve le primea prin a'dam, era de mirare că femeia nu se zvârcolea pe podea, urlând și făcând spume la gură. Nu că nu ar fi simțit nevoia să urle și ea. Se sili să urce treapta următoare. În sus sau în jos era același lucru. Încă o treaptă, la fel de dificilă. Încetișor. Nu trebuia să se apropie prea brusc. El trebuia să rămână surprins. Moghedien o urma ca un câine bătut, tremurând.

În timp ce urca, Nynave îmbrățișă *saidarul* cu toată puterea, cu toată puterea lui Moghedien, până în clipa în care dulceața lui deveni aproape durere. Acela era avertismentul. Încă puțin și va atinge punctul maxim, punctul în care se putea fereca, în care îi putea dispărea capacitatea de a conduce singură Puterea. Sau, ținând cont de împrejurări, poate capacitatea lui Moghedien. Sau a amândurora. Oricum, totul se putea termina printr-un dezastru. Cu toate acestea, insistă... *viața*... umplând-o până la refuz, mai-mai să-i plesnească pielea. Mai mult de-atât nu ar fi putut îmbrățișa *saidarul*, dacă ar fi condus singură Puterea. Avea cam aceeași capacitate de a o conduce ca și Moghedien; o dovedise episodul din Tanchico. Era suficient? Moghedien insista că bărbații erau mai puternici. Rahvin, cel puțin – Moghedien îl cunoștea bine – și e foarte probabil ca Rand să nu fi supraviețuit atât de mult dacă nu ar fi fost la fel de puternic. Nu era drept ca bărbații să fie avantajați și când venea vorba de a conduce Puterea. Aes Sedai din Turn mereu spuneau că erau egale cu ei. Pur și simplu nu era...

Bătea câmpii. Răsuflă adânc și o trase pe Moghedien după ea. Scara se termina aici.

Coridorul acesta era gol. Merse până dădu de un alt coridor, perpendicular, și privi cu precauție. Iată-l. Un bărbat înalt, îmbrăcat în negru, masiv, cu părul negru vrâstat în alb, care se uita printre crenelurile uneia dintre ferestre la ceva de dedesubt. Avea fața obosită și plină de sudoare, dar părea că zâmbește. O față frumoasă, ca a lui Galad, dar nu de asta simți cum i se iuțește repirația.

Se uita la ceva – poate la Rand? – cu toată atenția, Nynaeve însă avu grijă să nu facă nici un zgomot. Poate că acolo jos era chiar Rand. Nu își dădea seama dacă Rahvin conducea Puterea. Umplu coridorul din jurul lui cu foc, din perete în perete, din podea până în tavan, punând în el tot *saidarul* pe care îl avea, un foc atât de intens, încât până și piatra începu să fumege. Căldura o făcu să dea înapoi.

Rahvin țipă din mijlocul flăcării – era o singură flacără – și se îndepărtă de Nynaeve clătinându-se înapoi, spre locul în care coridorul dădea spre o alee străjuită de coloane. O fracțiune de secundă, mai puțin, și bărbatul se înconjură de aer limpede, chiar în interiorul flăcării. Fiecare fărâmă de *saidar* făcea din flacăra aceea un infern, dar Rahvin reușea să o țină la distanță. Nynaeve îl vedea prin foc; totul era colorat în roșu, ea însă îl putea vedea. Din haina arsă îi ieșeau fuioare de fum. Fața i se umpluse de pete roșii, un ochi i se albise, mai ceva decât laptele. Dar ambii lui ochi erau plini de răutate când se ațintiră asupra ei.

Nynaeve nu simți nici un fel de emoție prin a'dam, doar abandon. Stomacul i se strânse de groază. Moghedien cedase. Cedase fiindcă vedea moartea cu ochii.

Focul pătrunse prin ferestrele crenelate de deasupra lui Rand, umplând fiecare gaură, apropiindu-se de colonadă în pași de dans. Lupta care se dădea în el se sfârși brusc. Rămase aproape surprins cât de repede redevenise el însuși. Trăsese cu disperare de *saidin*, încercând să îl folosească la maximum. Acum *saidinul* se năpustea în el, o avalanșă de foc și gheață din

pricina căreia genunchii îi cedau, iar Vidul tremura de durerea care îl cresta ca o lamă de brici.

Iar Rahvin venea împleticit, cu spatele, spre colonadă. Era înconjurat de foc, care nu părea să îl atingă. Nu părea să îl atingă acum, dar, cu siguranță, îl atinsese înainte. Numai silueta, imposibilitatea de a fi altcineva, îi spunea că el trebuia să fie. Rătăcitul era o siluetă jumătate carbonizată, jumătate carne vie, crăpată, care l-ar fi pus în încurcătură până și pe cel mai priceput Tămăduitor. Durerea trebuie că era copleșitoare. Doar că Rahvin era în Vid acum, tot ce mai rămăsese din el, învelit în pustiul acela unde durerea fizică era ceva îndepărtat, iar *saidinul* la îndemână.

Deși *saidinul* urla în el, Rand îl lăsă în voia lui. Dar nu ca să Tămăduiască.

– Rahvin! strigă el și din mâini îi țâșni focul-răului, lumină topită mai groasă decât un bărbat, trimis cu toată Puterea de care era în stare.

Îl lovi în plin pe Rătăcit și Rahvin încetă să mai existe. Câinii Celui Întunecat din Rhuidean se transformaseră în mormane de praf înainte să dispară, indiferent de viața pe care ar fi vrut să o aibă sau de Pânza care se străduia să rămână la fel chiar și pentru ei. Înainte de asta, Rahvin pur și simplu... dispăru.

Rand lăsă să moară focul-răului și îndepărtă puțin *saidinul*. Încercând să alunge ceața purpurie care i se lăsase pe ochi, privi în sus, spre gaura imensă din balustrada de marmură, la rămășițele unei coloane aflate cu o palmă deasupra ei și la gaura la fel de mare din acoperișul palatului. Nu tremurau, semn că ceea ce făcuse el depășea capacitatea acestui loc de a se reface. Acum totul i se părea foarte ușor. Poate că exista ceva acolo, sus, care să îl convingă de faptul că Rahvin era mort cu adevărat. Alergă spre o ușă.

Înnebunită, Nynaeve încercă din răsputeri să apropie din nou flacăra de Rahvin. Se gândi că ar fi trebuit să folosească fulgerul. Avea să moară, cât de curând. Ochii aceia îngrozitori

se fixaseră asupra lui Moghedien, nu asupra ei, dar și ea avea să moară.

Focul lichid secționă colonada, atât de fierbinte încât focul ei păru rece prin comparație. Din cauza șocului scăpă țesătura și ridică o mână ca să își apere fața, dar, până să facă gestul, focul lichid dispăru. Ca și Rahvin. Nu îi veni să creadă că scăpase. O fracțiune de secundă, atât de mică încât i se păruse că e doar imaginația ei, când fulgerul alb îl atinsese și Rahvin se prefăcuse în... abur. Doar o fracțiune de secundă. Dar ei tot nu îi venea să creadă. Trase adânc aer în piept, cutremurându-se.

Moghedien își lăsase capul în palme, plângând, tremurând. Singura emoție pe care Nynaeve o percepu prin a'dam era ușurarea, atât de evidentă încât acoperea orice altceva.

Cizme grăbite izbiră treptele de dedesubt. Nynaeve se răsuci pe călcâie și făcu un pas spre scara în spirală. Își dădu seama cu surprindere că bea adânc din *saidar*, pregătindu-se.

Surpriza dispăru la apariția lui Rand. Nu mai arăta așa cum îl știa ea. Avea aceleași trăsături, dar se asprise la față. În ochii albaștri avea o privire de gheață. Găurile din haină și pantaloni, pătate de sânge, ca și sângele de pe față, păreau să i se potrivească.

Așa fioros, nu ar fi fost de mirare să o ucidă pe Moghedien în clipa în care afla cine e. Nynaeve încă mai avea nevoie de ea. Rand știa ce este un a'dam. Fără să mai stea pe gânduri, Nynaeve îl schimbă, făcu lănțișorul să dispară, lăsând numai brățara de argint de pe încheietura ei și zgarda de la gâtul lui Moghedien. Când înțelese ce făcuse, intră în panică, dar răsuflă ușurată când văzu că încă mai era în legătură cu cealaltă femeie. Legătura funcționa exact cum îi spusese Elayne. Poate că Rand nu sesizase nimic. Nynaeve stătea între el și Moghedien; lesa era în spatele ei.

Rand aproape că nici nu o băgă în seamă pe Moghedien.

– Când am văzut flăcările alea, m-am gândit că sunt opera ta sau a... Unde e? Aici te întâlnești cu Egwene?

Ridicând ochii spre el, Nynaeve încercă să nu înghită în sec. Atât de rece îi era privirea.

– Rand, Înțeleptele spun că ceea ce ai făcut, că ceea ce faci e periculos, chiar rău. Spun că pierzi ceva din tine însuți dacă vii aici în carne și oase, o parte din ceea ce te face uman.

– Înțeleptele chiar știu totul? întrebă el și trecu pe lângă ea uitându-se la colonadă. Credeam că Aes Sedai știu totul. Dar ce mai contează? Nu știu cât de uman își poate permite să fie Dragonul Renăscut.

– Rand, eu... Lasă-mă cel puțin să te Tămăduiesc.

Rand rămase nemișcat, lăsând-o să îi ia capul în mâini. Nynaeve se forță să nu tresară. Rănile lui proaspete nu erau grave, erau foarte multe – oare ce anume îl mușcase; nici nu era sigură că era vorba de mușcături –, dar vechea rană, rana pe jumătate vindecată, care nu se vindeca niciodată, de la șold, era un adevărat hău de întuneric, o fântână plină cu ceea ce își închipuia ea că ar fi duhoarea *saidinului*. Mânui mai multe fire, de Aer, Apă, Spirit, chiar și de Foc și Pământ, care însemnau Tămăduirea. Rand nu țipă și nici nu încercă să se împotrivească. Nici măcar nu clipi. Se înfioră. Atâta tot. Apoi o apucă de încheieturi și îi lăsă mâinile în jos. Nynaeve se supuse. Noile răni dispăruseră, fiecare mușcătură, julitură și umflătură, dar nu și rana veche. Care rămăsese neschimbată. Totul, în afară de moarte, putea fi Tămăduit. Totul!

– E mort? întrebă el calm. L-ai văzut murind?

– E mort, Rand. L-am văzut eu.

Rand înclină din cap.

– Dar mai sunt și alții, nu? Alți... Numiți.

Nynaeve simți cum Moghedien se cutremură de spaimă, dar nu privi înapoi.

– Rand, trebuie să pleci. Rahvin e mort, iar locul ăsta e periculos pentru tine, așa cum ești acum. Trebuie să pleci și să nu te întorci în carne și oase.

– Voi pleca.

Rand nu făcu nimic, cel puțin Nynaeve nu văzu sau nu simți nimic – bineînțeles că nici nu putea –, dar preț de o clipă i se păru că spațiul din spatele lui se... schimbase. Nu că ar fi arătat altfel. Doar că... Clipi de câteva ori. Din colonada de

dincolo de el nu dispăruse nici măcar o jumătate de coloană, în balustrada de piatră nu era nici o gaură.

Rand continuă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Spune-i lui Elayne... Roag-o să nu mă urască. Roag-o...

Se crispă de durere. O clipă, Nynaeve îl văzu pe băiatul pe care îl știa, arătând de parcă i s-ar fi luat un lucru foarte prețios. Întinse mâna ca să îl mângâie, dar Rand făcu un pas înapoi, din nou cu chipul împietrit și înnegurat.

– Lan a avut dreptate. Spune-i lui Elayne să mă ierte, Nynaeve. Spune-i că acum iubesc pe altcineva, că în inima mea nu mai e loc pentru ea. Lan a vrut să-ți spun același lucru. Și Lan a găsit pe altcineva. Mi-a zis să te rog să-l ierți. Mai bine să nu te naști decât să ne iubești pe noi.

Rand se retrase din nou, trei pași lungi, coridorul păru că se învârtește ametitor împreună cu el – sau o parte a coridorului – și Rand dispăru.

Nynaeve privi lung spre locul în care stătuse Rand, nu la stricăciunile pricinuite colonadei, care când apăreau, când dispăreau. Lan a vrut să-mi spună ce?

– Un... om extraordinar, zise Moghedien încet. Un om foarte, foarte periculos.

Nynaeve o privi cu luare-aminte. Ceva nou ajungea la ea prin brățară. Spaima era tot acolo, dar atenuată de... Speranță era cuvântul cel mai potrivit.

– Ți-am fost de ajutor, nu? întrebă Moghedien. Rahvin a murit, Rand al'Thor s-a salvat. Fără mine așa ceva n-ar fi fost posibil.

Nynaeve înțelegea acum. Speranță îndreptățită. Mai curând sau mai târziu tot avea să se trezească. A'damul va dispărea. Moghedien încerca să îi amintească de ajutorul pe care i-l dăduse – de parcă n-ar fi forțat-o să i-l dea – ca să fie sigură că Nynaeve nu va găsi puterea să o ucidă înainte de a pleca.

– A sosit momentul să plec și eu, zise Nynaeve.

Expresia lui Moghedien nu se schimbă, dar spaima crescu, la fel și speranța. În mâna lui Nynaeve apăru o cupă mare de argint, ce părea a fi plină cu ceai.

– Bea asta.

Moghedien se trase înapoi.

– Ce...?

– Nu e otravă. Te-aș putea ucide foarte ușor și fără așa ceva, dacă aș vrea. La urma urmelor, ceea ce ți se întâmplă aici e real ca și în lumea reală.

Acum speranța era mai puternică decât spaima.

– Te va face să dormi. Un somn profund; prea profund ca să atingi Tel'aran'rhiodul. E din rădăcina-furcii.

Moghedien luă cana cu precauție.

– Deci nu te urmez? N-am nimic împotrivă.

Dădu capul pe spate și bău toată cana. Nynaeve o privi cu atenție. Cana aceea o va adormi cât de curând. Dar nu se putu abține și îi spuse cu o cruzime de care acum nu îi mai păsa – Moghedien nu trebuia să aibă liniște:

Știai că Birgitte nu e moartă.

Moghedien își mișcă ușor ochii.

– Știai cine e Faolain, continuă Nynaeve.

Cealaltă femeie încercă să facă ochii mari, dar era deja toropită de somn. Nynaeve simțea cum își făcea efectul rădăcina-furcii. Se concentră asupra lui Moghedien, ținută acolo, în Tel'aran'rhiod. Rătăciții nu aveau dreptul să doarmă liniștiți.

– Știai și cine a Siuan, că a fost Supremă Înscăunată. Asta n-am spus-o niciodată în Tel'ara'rhiod. Niciodată. Ne vedem în curând. În Salidar.

Moghedien își dădu ochii peste cap. Nynaeve nu era sigură dacă din cauza ceaiului sau doar fiindcă leșinase, ce mai conta? Îi dădu drumul, și Moghedien închise ochii. Zgarda de argint căzu cu zgomot pe lepezile de piatră. Elayne, cel puțin, ar fi încântată să vadă spectacolul ăsta.

Nynaeve părăsi Visul.

*

Rand alerga pe coridoarele palatului. Stricăciunile păreau a fi mai puține decât își amintea el, dar nu se oprea să se uite cu mai multă atenție. În cele din urmă, ieși în curtea principală, din fața palatului. Rafalele de Aer scoaseră porțile înalte din balamale. Dincolo de ele se afla o piață imensă, ovală, ceea ce căuta el. Troloci și Myrdraali. Rahvin murise, ceilalți Rătăciți erau prin alte părți, dar rămăseseră trolocii și Myrdraalii care amenințau Caemlynul.

Luptau, un adevărat furnicar, sute, poate mii, înconjurând ceva ce el nu putea vedea din cauza platoșelor lor negre și a înălțimii lor, cât un Myrdraal călare. Nu își zări decât flamura stacojie, în mijloc. Unii se întorseseră cu fața spre palat când porțile săriseră cât colo.

Rand rămase țintuit locului. Globuri de foc se rostogoleau prin masa de platoșe negre, lăsând în urmă grămezi de troloci fumegând. Imposibil.

Neîndrăznind să spere sau să gândească, conduse Puterea. Fulgerele îi tâșniră din mâini cu aceeași viteză cu care le țesea, mai înguste decât degetul lui mic, precise și mortale în clipa în care își atingeau ținta. Nu aveau aceeași forță precum cele pe care le folosise împotriva lui Rahvin, dar nu putea risca să îi atingă și pe cei prinși în mijlocul trolocilor. Nu că nu ar fi fost la fel de eficiente. Primul Myrdraal lovit își schimbă culoarea, deveni o siluetă neagră îmbrăcată în alb, apoi se făcu fărâme, fiind spulberat de vânt, în timp ce calul alerga înnebunit de spaimă. Troloci, Myrdraali, toți cei care încercau să îl atace aveau aceeași soartă. Apoi începu să își trimită fulgerele în spatele celor care priveau în direcția opusă, văzduhul umplându-se de un nor de praf scânteietor, care se reînnoia pe măsură ce dispărea.

Nimeni nu îi putea rezista. Țipete sălbatice de furie se preschimbară în urlete de groază în timp ce trolocii și Myrdraali se împrăștiau peste tot, dar cât mai departe de el. Văzu cum un myrddraaal încearcă să îi întoarcă din drum și cum e călcat în picioare, cu tot cu cal, ceilalți dând pinteni cailor ca să scape de acolo.

Rand îi lăsă să fugă. Acum, se uita la Aielii cu vălul pe față care ieșeau din încercuire cu lăncile și cuțitele cu lame groase. Unul dintre ei purta flamura; Aielii nu purtau flamuri, acesta însă încălca regula, cu o bentiță roșie care se vedea de sub *shoufa*. Se duceau lupte și pe câteva din străzile care se terminau în piață. Aieli împotriva trolocilor. Chiar și oșteni în uniforma Gărzilor Reginei împotriva trolocilor. Se pare că unii dintre cei dispuși să ucidă o regină nu îi suportau pe troloci. Rand însă îi văzu doar în treacăt. Acum căuta printre Aieli.

Acolo. O femeie într-o bluză albă, cu o mână ținându-și poalele fustei, iar cu cealaltă, înarmată cu un cuțit scurt, punând pe fugă un troloc; o clipă mai târziu, silueta cu rât de porc mistreț fu cuprinsă de flăcări.

– Aviendha! strigă Rand, dându-și seama de-abia acum că o luase la fugă. Aviendha!

Iată-l și pe Mat, cu haina ruptă și vârful lăncii înroșit de sânge, sprijinit în ea și urmărind cum se îndepărtează trolocii, mulțumit să lase pe altcineva să continue lupta, acum că așa ceva era posibil. Și Asmodean, ținând sabia cu stângăcie și făcând privirea roată, în caz că vreun troloc s-ar fi hotărât să se întoarcă. Rand simți *saidinul* în el, deși foarte slab, și își dădu seama că Asmodean nu luptase prea mult cu sabia.

Focul-răului. Focul-răului care arsese un fir din Pânză. Cu cât era mai puternic, cu atât ajungea mai departe. Și tot ceea ce făcuse o persoană sau alta *înceta să mai existe.* Nu-i păsa dacă focul-răului trimis de el asupra lui Rahvin ar fi ars și o jumătate din Pânză. Mai ales dacă acesta era rezultatul.

Deveni conștient de lacrimile care îi curgeau pe obraji și dădu drumul *saidinului* și Vidului. Voia să simtă tot.

– Aviendha!

O luă în brațe și o învârti de câteva ori, tânăra privindu-l de parcă ar fi înnebunit. Nu voia să o lase jos, dar o lăsă. Ca să îl îmbrățișeze pe Mat. Sau ca să încerce măcar. Mat se feri.

– Ce-i cu tine? Te porți cu noi de parcă am fi înviat din morți. Ceea ce era să și facem. Funcția de general ar trebui să-ți ofere mai multă siguranță!

– Trăiți, zise Rand și izbucni în râs.

Își trecu mâna prin părul Aviendhei; tânăra își pierduse eșarfa și acum părul îi atârna în voie.

– Sunt fericit că trăiți. Asta e tot.

Rand privi din nou piața și simți cum îi dispare zâmbetul de pe buze. Nimic nu îi putea alunga bucuria, dar grămezile de cadavre, în locul în care rezistaseră Aielii, îi amintea de gustul tristeții. Prea mulți dintre ei nu erau bărbați în toată firea. Lamelle, fără văl și jumătate din gât; nu o să-i mai facă supă niciodată. Pevin, cu mânile încleștate pe lancea trolocă, groasă cât încheietura mâinii, înfiptă în piept și cu singura expresie pe care i-o văzuse Rand vreodată. Surpriză. Focul-răului trăsese moartea pe sfoară pentru prietenii lui, dar nu și pentru ceilalți. Prea mulți. Prea multe Fecioare.

„Mulțumește-te cu ce ai. Bucură-te de ceea ce poți salva și nu-ți plânge pierderile prea mult." Nu era gândul lui, dar îl acceptă. Părea o alternativă la a înnebuni înainte ca pata de pe *saidin* să îl facă să-și piardă mințile.

– Unde ai fost? întrebă Aviendha, calmă, părând că răsuflă ușurată. O clipă n-am fost atentă la tine și ai și dispărut.

– A trebuit să-l ucid pe Rahvin, răspunse el liniștit.

Aviendha deschise gura, dar el îi puse degetele pe buze, apoi o împinse ușor. Mulțumește-te cu ce ai.

– Să nu discutăm despre asta. Rahvin e mort.

Bael se apropie șchiopătând, cu *shoufa* în jurul capului, dar cu vălul atârnând pe piept. Avea coapsa plină de sânge, ca și vârful singurei lănci care îi mai rămăsese.

– Gonacii Nopții și Strâmbii Umbrei fug de mama focului, Car'a'carn. Unii dintre locuitorii ținuturilor umede s-au alăturat dansului împotriva lor. Chiar și unii dintre cei împlătoșați, deși mai întâi au dansat împotriva noastră.

Sulin venea din urma lui, fără văl, cu o tăietură urâtă care îi brăzda obrazul.

– Ajunge-i din urmă și omoară-i oricât de mult timp ți-ar lua, zise Rand și făcu mai mulți pași, nefiind sigur încotro, atâta timp cât Aviendha nu era cu el. Nu vreau să-i las liberi

în tot ținutul. Și stai cu ochii pe Gărzi. Am să aflu mai târziu care dintre ele au fost de partea lui Rahvin și care...

Se îndepărtă vorbind și fără să privească în urmă. Mulțumește-te cu ce ai.

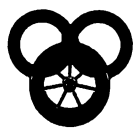

CAPITOLUL 56

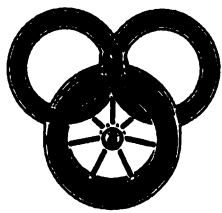

Tăciuni aprinşi

Fereastra era destul de înaltă pentru ca Rand să poată sta în cadrul ei, întinzându-se cu mult deasupra capului său şi mai lată cu o jumătate de metru de o parte şi de alta. Cu mânecile suflecate, privea în jos, la una din grădinile palatului. Aviendha îşi ţinea mâna în bazinul de piatră roşie, uimită şi acum de atâta apă menită doar să fie privită şi să ţină în viaţă peştii ornamentali. La început, fusese mai mult decât indignată, când îi spusese că nu are voie să fugărească trolocii pe străzi. De fapt, Rand nici nu era sigur că tânăra ar fi fost acolo, jos, acum, dacă nu ar fi existat escorta de Fecioare pe care Sulin credea că nu o observase. Rand nu trebuia nici să o audă pe Fecioara cu părul alb amintindu-i Aviendhei că nu mai era *Far Dareis Mai,* dar nici nu ajunsese Înţeleaptă. Fără haină, însă cu pălăria care îl apăra de soare, Mat şedea pe marginea bazinului şi vorbea cu ea. Fără îndoială, încercând să afle dacă ştia că Aielii nu îi lasă pe ceilalţi să plece; chiar dacă Mat îşi va accepta soarta, era puţin probabil că va înceta vreodată să se

plângă de ea. Asmodean ședea pe o bancă, la umbra unui mirt roșu și cânta la harpă. Rand se întrebă dacă acesta știa ce se întâmplase sau dacă măcar bănuia. Nu ar fi trebuit să își amintească nimic – pentru el nu se întâmplase nimic –, dar cine putea spune ce știe un Rătăcit și ce-ar putea deduce el?

O tuse politicoasă îl făcu să se întoarcă.

Fereastra în care stătea era la o palmă și jumătate deasupra podelei pe peretele dinspre apus al sălii tronului, Sala Mare unde regina Andorului primise solii și judecase pricini vreme de o mie de ani. Era singurul loc din care credea că îi putea ține sub observație pe Mat și pe Aviendha fără să fie văzut și deranjat. Șiruri de coloane albe, înalte de douăzeci de pași, se întindeau de o parte și de cealaltă a sălii. Lumina care intra prin ferestrele înalte din pereți se contopea cu lumina multicoloră ce răzbătea prin ferestrele imense din tavanul arcuit, unde Leul Alb stătea alături de portrete ale primelor regine ale ținutului și scene din marile victorii andorane. Enaila și Somara nu păreau impresionate. Rand coborî și întrebă:

– Au sosit vești de la Bael?

Enaila ridică din umeri.

– Vânarea trolocilor continuă.

Judecând după tonul vocii, femeii scunde i-ar fi plăcut să participe și ca la vânătoare. Înălțimea Somarei o făcea să pară și mai scundă.

– Unii dintre orășeni dau o mână de ajutor. Dar cei mai mulți se ascund. Porțile orașului sunt păzite. Cred că nici unul dintre Strâmbii Umbrei nu va scăpa. Dar mă tem că o parte din Gonacii Nopții s-ar putea să scape.

Myrddraalii erau greu de ucis și la fel de greu de prins. Uneori, îți venea să crezi vechile povești în care călăreau pe umbre și dispăreau fără să prinzi de veste.

– Ți-am adus puțină supă, zise Somara, arătând cu capul spre tava de argint acoperită cu un șervet în dungi, pe postamentul pe care se afla Tronul Leului.

Sculptat şi aurit, cu picioarele terminate în labe de leu, tronul era un jilţ masiv cocoţat în vârful a patru trepte de marmură albă, spre care urca un covor roşu, îngust. Leul Andorului, din finilit încrustat pe un fond de rubine, era expus deasupra capului lui Morgase ori de câte ori aceasta se aşeza pe tron.

– Aviendha spune că azi n-ai pus nimic în gură. Este supa pe care ţi-o făcea Lamelle.

– Bănuiesc că nici unul dintre servitori nu s-a întors, spuse Rand şi oftă. Unul dintre bucătari poate? Un ajutor?

Enaila clătină din cap dispreţuitoare. Îşi putea face stagiul de *gai'shain* cu toată bunăvoinţa, dacă se ajungea la aşa ceva, dar ideea ca o persoană să îşi petreacă toată viaţa servind pe altcineva pur şi simplu o dezgusta.

Urcând treptele, Rand se aplecă şi ridică şervetul. Şi strâmbă din nas. După miros, cea care pregătise supa nu era deloc un bucătar mai bun decât fusese Lamelle. Zgomotul de cizme care se apropia de el îi oferi scuza de a întoarce spatele tăvii. Cu puţin noroc poate că nu va fi nevoit să guste din ea.

Bărbatul care păşea pe podeaua din lespezi alb cu roşu sigur nu era andoran, cu surtucul lui gri, scurt şi pantalonii largi, vârâţi în cizmele cu carâmbul întors. Zvelt şi doar cu un cap mai înalt decât Enaila, avea nasul coroiat şi ochii negri, migdalaţi. Părul negru îi era vrăstat cu fire cărunte, şi o mustaţă groasă, ca nişte coarne curbate în jos, îi împodobea gura mare. Se opri ca să facă o plecăciune scurtă, reuşind să nu se încurce în sabia prinsă de cingătoare, în ciuda faptului că ducea două pocale de argint într-o mână şi o cană de lut, astupată, în cealaltă.

– Îmi cer iertare că dau buzna aici, dar n-am găsit pe nimeni care să mă anunţe, spuse el.

Deşi hainele lui erau simple şi pline de praf, înfipt în cingătoare avea un sceptru de fildeş, cu capul de lup.

– Sunt Davram Bashere, Mareşalul-General al Saldaeei. Am venit ca să vorbesc cu Seniorul Dragon, despre care

se spune că e aici, în Palatul Regal. Bănuiesc că lui mă adresez acum.

Preț de o clipă, ochii lui rătăciră spre Dragonii lucioși care se încolăceau, roșii și albi, în jurul brațelor lui Rand.

– Sunt Rand al'Thor, nobile Bashere. Dragonul Renăscut.

Enaila și Somara păşiseră între Rand și nou-venit, fiecare cu o mână pe cuțitul cu lama lungă, gata să își tragă vălul pe față.

– Sunt surprins să găsesc un nobil saldaean în Caemlyn care să dorească să mi se adreseze.

– De fapt, am venit la Caemlyn ca să vorbesc cu Morgase, dar, spre surprinderea mea, i-am găsit pe lacheii nobilului Gaebril sau, mai bine zis, ai regelui Gaebril? Mai trăiește?

Judecând după voce, Bashere se îndoia că Gaebril ar mai fi în viață, nu că i-ar fi păsat prea mult.

– Multă lume spune că și Morgase ar fi moartă, continuă el.

– Amândoi sunt morți, răspunse Rand sumbru.

Se așeză pe tron, rezemându-și capul de Leul Andorului bătut cu finilit. Tronul era prea îngust, fusese destinat femeilor.

– L-am omorât pe Gaebril, dar după ce acesta a omorât-o pe Morgase.

Bashere înălță o sprânceană.

– Atunci să-l salut pe regele Rand al Andorului?

Rand se aplecă înainte, furios.

– Andor a avut întotdeauna o regină, ca și acum. Elayne a fost Domnița-Moștenitoare. După moartea mamei ei, ea este regină acum. Poate că mai întâi va trebui să se încoroneze – nu știu care e legea aici –, dar, din punctul meu de vedere, ea este regina. Eu sunt Dragonul Renăscut. Asta vreau eu, și chiar mai mult. Ce dorești de la mine, nobile Bashere?

Bashere nu dădu de înțeles că furia lui Rand l-ar deranja într-un fel sau altul. Ochii aceia migdalați îl priviră pe Rand cu grijă, dar nu îngrijorați.

– Turnul Alb l-a lăsat să scape pe Mazrim Taim. Dragonul Fals, spuse el, se opri și, văzând că Rand nu intervine, continuă: Regina Tenobia nu mai vrea ca Saldaea să aibă de

suferit din cauza asta, drept care m-a trimis după el, să-l prind și să-i fac felul. Îl urmăresc de mai multe săptămâni. Să nu te temi că am adus o oștire străină în Andor. Cu excepția unei escorte alcătuite din zece oșteni, pe ceilalți i-am lăsat în Pădurea Braem, la miazănoapte, departe de orice hotar pe care Andorul l-a revendicat în ultimii două sute de ani. Dar Taim este în Andor. De asta sunt absolut sigur.

Rand se lăsă pe spătarul tronului, șovăind.

– Nu-l poți avea, nobile Bashere.

– Pot să întreb de ce, Seniore Dragon? Dacă vrei să folosești Aieli în prinderea lui, să știi că n-am nimic împotrivă. Oamenii mei vor rămâne în Pădurea Braem până la întoarcerea mea.

Partea aceasta a planului nu dorise să o dezvăluie atât de curând. Întârzierea îl putea costa, dar intenția lui fusese ca mai întâi să țină bine în frâu neamurile. Dar de ce nu ar începe chiar acum?

– Voi anunța o amnistie. Pot conduce Puterea, nobile Bashere. Nu văd de ce un alt om să fie vânat și ucis sau domolit, doar fiindcă poate face ceea ce pot și eu. Voi anunța că orice bărbat care poate îmbrățișa Adevăratul Izvor, orice bărbat care vrea să învețe poate veni la mine ca să se bucure de protecția mea. Ultima Bătălie se apropie, nobile Bashere. S-ar putea ca nici unul dintre noi să nu mai aibă timp să-și piardă mințile înainte, și nu sunt dispus să risc irosind o viață. Când au apărut din Mana Pustiitoare, în timpul Războaielor cu Trolocii, trolocii erau însoțiți de Stăpânii Spaimei, bărbați și femei care conduceau Puterea în slujba Umbrei. De același lucru vom avea parte la Tarmon Gai'don. Nu știu câte Aes Sedai vor fi alături de mine, dar nu voi alunga nici un bărbat care conduce Puterea, dacă vrea să lupte alături de mine. Mazrim Taim e al meu, nobile Bashere, nu al tău.

– Am înțeles, replică Bashere sec. Ai cucerit Caemlynul. Aud că și Tearul e al tău, Cairhienul va fi și el, dacă nu e deja. Vrei să cucerești lumea cu Aielii tăi și cu armata de bărbați care conduc Puterea Supremă?

– Dacă trebuie, zise Rand la fel de sec. Voi saluta orice conducător care dorește să-mi fie aliat, dar până acum am avut parte numai de intrigi pentru câștigarea puterii sau de ostilitate fățișă. Nobile Bashere, în Tarabon și Arad Doman domnește anarhia, și nici Cairhienul nu stă mai bine. Amadicia stă cu ochii pe Altara. Seanchanii – poate că ai auzit ce se spune despre ei, în Saldaea; tot ce-i mai rău se pare că-i adevărat –, seanchanii, în cealaltă parte a lumii, stau cu ochii pe noi toți. Ici și colo se dau lupte pentru tot felul de ambiții meschine, în condițiile în care Tarmon Gai'don nu e departe. Avem nevoie de pace. De timp, înainte de atacul trolocilor, înainte să se elibereze Cel Întunecat, ca să ne putem pregăti. Dacă singura cale de a găsi timp și pace pentru lumea asta este de a impune pacea, așa voi face. Nu țin neapărat, dar o voi face.

– Am citit *Ciclul Karaethonului,* spuse Bashere și, vârând pocalele sub braț, rupse sigiliul de ceară de pe cană și le umplu cu vin. Dar ce e mai important e că și regina Tenobia a citit Profețiile. Nu pot vorbi în numele Kandorului, al Arafelului sau al Shienarului. Cred că ți se vor alătura – până și un copil din Ținuturile de la Hotare știe că Umbra așteaptă în Mana Pustiitoare să se repeadă asupra noastră –, dar nu pun mâna în foc.

Enaila privi bănuitoare pocalul pe care i-l înmână Bashere, dar în cele din urmă urcă treptele ca să i-l dea lui Rand.

– De fapt, nu pot fi sigur nici de Saldaea, continuă Bashere. Tenobia conduce; eu sunt doar generalul ei. Dar cred că, dacă-i trimit un mesaj, răspunsul va fi că Saldaea acceptă să lupte alături de Dragonul Renăscut. Între timp, mă pun la dispoziția ta, împreună cu cei nouă mii de călăreți saldaeni.

Rand clătină pocalul, privind vinul de un roșu întunecat. Sammael în Illian, ceilalți Rătăciți numai Lumina știa unde. Seanchanii așteptau să treacă Oceanul Aryth, oamenii de aici erau gata să lupte pentru propriul lor interes, indiferent cât ar fi suferit lumea din cauza asta.

– Pacea încă e departe, zise el încet. Până atunci va mai curge sânge, vor mai muri mulți.

– Ca întotdeauna, răspunse Bashere calm.

Rand nu înțelese la ce anume se referea el. Poate și la una, și la alta.

Vârându-și harpa sub braț, Asmodean se îndreptă agale spre Mat și Aviendha. Îi plăcea să cânte, dar nu pentru doi oameni care nu ascultau, darămite să și aprecieze gestul. Nu știa sigur ce se întâmplase în dimineața aceea și nici nu era sigur că dorea să știe. Prea mulți Aieli rămăseseră surprinși la vederea lui, susținuseră că îl văzuseră mort; nu voia amănunte. În peretele din fața lui era o crăpătură lungă și adâncă. Știa de ce muchiile acelea erau atât de ascuțite, de ce suprafața aceea era atât de lucioasă, ca gheața, mai netedă decât ar fi putut-o face orice mână într-o sută de ani.

Alene, dar și înfiorându-se se întrebă dacă, renăscând astfel, era un om nou. El, unul, nu credea așa ceva. Nemurirea nu mai exista. Acesta era un dar al Creatorului; folosea numele acela în minte, neținând cont de ceea ce voia să spună al'Thor. Dovadă sigură că era el însuși. Nemurirea nu mai exista – știa că era vorba de imaginație, deși uneori i se părea că simte cum timpul trage de el către un mormânt pe care nu crezuse niciodată că îl va vedea –, iar puținul *saidin* pe care îl mai putea folosi îi dădea senzația că bea o cană de zoaie. Nu îi părea rău că Lanfear era moartă. Nici de Rahvin, dar mai puțin de Lanfear, pentru tot ce îi făcuse ea. Va râde când vor muri și ceilalți, mai ales când va muri ultimul. Nu știa dacă era un om nou acum, dar știa că se va agăța de smocul acela de iarbă de la marginea prăpastiei cât îl vor ține puterile. Rădăcinile vor ceda până la urmă, va veni și prăbușirea, însă, până atunci, va ști că e viu.

Deschise cu putere o ușă mică, vrând să ajungă în cămară. Trebuia să găsească un vin mai acătării. Un pas, și se opri, albindu-se la față.

– Tu? Nu!

Cuvântul rămase suspendat în aer când moartea îl luă la ea.

*

Morgase își șterse fața de sudoare și își vârî batista la loc – în mânecă –, apoi își aranjă pălăria de paie care cunoscuse și vremuri mai bune. Cel puțin reușise să facă rost de o rochie de călărie ca lumea, deși nici măcar lâna aceea gri, foarte fină, nu se potrivea cu căldura de afară. De fapt, Tallanvor făcuse rost de ea. Lăsând calul să meargă în voie, se uită atentă la tânărul înalt care o luase înainte, printre copaci. Rotunjimile lui Basel Gill scoteau în evidență silueta înaltă și zveltă a lui Tallanvor. Tânărul îi dăduse rochia asigurând-o că e mai bună decât cea în care părăsise palatul în fugă și care îi producea mâncărimi, privind-o fără să clipească, fără să-i spună ceva nelalocul lui. Desigur, ea însăși hotărâse ca nimeni să nu afle cine e, mai ales după ce descoperise că Gareth Bryne plecase din Izvoarele Kore; de ce trebuia să alerge după niște oameni care dăduseră foc hambarului când avea mai multă nevoie de el? Dar acum nu mai conta; se va descurca și fără el. O intrigaseră însă ochii lui Tallanvor când îi spusese pe nume, Morgase.

Oftând, privi peste umăr. Matahala de Lamgwin se uita cercetător la fiecare tufiș, iar Breane, alături de el, nu îl slăbea din ochi. Oștirea ei nu se întărise nici măcar cu un om de la plecarea din Caemlyn. Prea mulți auziseră de nobili exilați din capitală fără motiv sau din cauza unor legi nedrepte ca să facă mai mult decât să surâdă batjocoritor la simpla menționare a ajutorului de care avea nevoie regina lor de drept. Chiar de-ar fi știut cine le vorbește, tot nu ar fi putut schimba nimic. Așadar, iat-o mergând călare prin Altara, ținându-se cât mai aproape de pădure din cauza bandelor înarmate care hălăduiau peste tot, mergând prin pădure cu un cuțitar plin de cicatrice, cu o nobilă cairhiană refugiată, înnebunită de durere, un hangiu mătăhălos care una-două îngenunchea în fața ei numai dacă se uita la el, și un tânăr militar care uneori o privea de parcă ar fi fost îmbrăcată cu una din rochiile acelea pe care le purtase pentru Gaebril. Și Lini, desigur. Cum să o uite pe Lini?

Ca și cum gândul la Lini ar fi chemat-o aproape, bătrâna doică dădu pinteni calului și veni lângă ea.

– Privește mereu în față, zise ea calm. „Leul tânăr atacă cel mai iute și când te aștepți cel mai puțin."

– Crezi că Tallanvor e periculos? întrebă Morgase răstit, iar Lini o privi pieziș, gânditoare.

– Numai atât cât poate fi periculos un bărbat. Frumoasă ținută, nu crezi? Numai că e puțin cam înalt. Mâini puternice. „N-are rost să lași mierea să se învechească înainte s-o mănânci."

– Lini! zise Morgase amenințător.

Bătrâna o tot ținea așa în ultima vreme. Tallanvor era un bărbat chipeș, într-adevăr, avea mâini puternice și gambele frumos arcuite, dar era prea tânăr, iar ea era regină. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se uite la el ca la un bărbat, și nu ca la supusul ei. Tocmai voia să îi spună asta lui Lini – și că nu era în toate mințile dacă își închipuia că se va lua de un bărbat cu zece ani mai mic decât ea; cam atâta era diferența – când văzu că Tallanvor și Gill se întorceau.

– Ține-ți gura, Lini. Dacă îi bagi în cap tot felul de idei tânărului ăluia, să știi că te las pe drum.

Pufnetul disprețuitor al lui Lini l-ar fi aruncat într-o temniță până și pe cel mai înalt nobil din Andor. Asta dacă Morgase ar mai fi fost pe tron.

– Chiar ești sigură că vrei să faci asta, fata mea? „E prea târziu să te răzgândești după ce-ai sărit de pe stâncă."

– Am să-mi găsesc aliați unde am să pot, replică Morgase înțepată.

Tallanvor trase de hățuri, îndreptându-și spinarea în șa. Sudoarea i se scurgea pe față, dar tânărul părea că nu bagă în seamă căldura. Jupânul Gill se trăgea de gulerului vestonului acoperit cu discuri de metal de parcă ar fi vrut să și-l scoată.

– Pădurea se termină și lăsă loc fermelor, spuse Tallanvor. Dar nu cred că te va recunoaște cineva aici.

Morgase îi susținu privirea; pe zi ce trecea îi venea tot mai greu să se uite în altă parte când o privea el.

– Mai avem zece mile și ajungem în Cormaed. Dacă insul acela din Sehar n-a mințit, vom găsi un bac care ne va trece

în Amadicia înainte de căderea întunericului. Ești sigură că vrei să faci asta, Morgase?

Felul în care îi pronunța numele... Nu. Se lăsa în voia închipuirilor absurde ale lui Lini. Din cauza acestei călduri blestemate, probabil.

– M-am hotărât, tinere Tallanvor, și nu vreau să-mi pui cuvintele la îndoială, replică ea pe un ton glacial.

Își înfipse pintenii în coastele calului, făcându-l să se cabreze și astfel să le despartă privirea, și trecu pe lângă el. O putea ajunge din urmă dacă voia. Își va găsi aliați unde va putea. Își va recâștiga tronul și vai de Gaebril sau de oricare altul care se gândea că îl poate ocupa în locul ei.

Iar Lumina l-a binecuvântat cu razele ei.
Iar el a dăruit oamenilor Pacea Luminii.
Legând neamurile de el. Făcând unul din toate.
Dar fărâmele de inimi au lăsat răni adânci.
Și ce-a fost cândva a venit din nou
prin foc și prin furtună
despicând totul în două.
Pentru că pacea lui...
pentru că pacea lui...
...a fost pacea...
...sabiei.
Iar Lumina l-a binecuvântat cu razele ei.

Din *Gloria Dragonului*
Compus de Meane sol Ahelle,
A Patra Vârstă

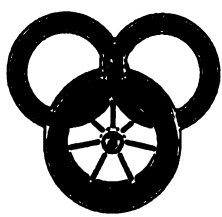

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR. Calendarul toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la aproximativ două secole de la moartea ultimului bărbat Aes Sedai și a fost consemnat în scris la mulți ani după Frângerea Lumii (DFL). Multe consemnări au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, într-atât de multe, încât, la sfârșitul războaielor, existau dispute cu privire la anul exact pe vechiul sistem. Tiam din Gazar a propus atunci un nou calendar, în cinstea presupusei eliberări de amenințarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârșitul Războaielor Troloce, calendarul lui Tiam din Gazar era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Șoim a încercat să întocmească un nou calendar, având la bază întemeierea imperiului său (DLÎ, De la Întemeiere), dar acum acesta este menționat doar de istorici. După distrugerile, crimele și prăpădurile provocate de Războiul de o Sută de Ani, un al patrulea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Chiră-n-zbor, un învățat din rândurile Oamenilor Mării și promulgat de panarhul Farede din Tarabon. Calendarul Farede, care datează de la sfârșitul stabilit în mod arbitrar al Războiului de o Sută de Ani și care consemnează anii Noii Ere (NE) este folosit și astăzi.

a'dam: Dispozitiv Seanchan folosit pentru a le controla pe femeile care pot să conducă Puterea; este format dintr-o zgardă

și o brățară, legate printr-o lesă, toate dintr-un metal argintiu. Nu are nici un efect asupra unei femei care nu poate conduce. *Vezi și: damane,* seanchan, *sul'dam.*

Adevăratul Izvor: Forța motrice a universului, cea care face să se învârtească Roata Timpului. Este alcătuit din două părți – jumătatea masculină *(saidin)* și jumătatea feminină *(saidar)* – care se luptă una cu alta și în același timp conlucrează. *Saidinul* poate fi folosit doar de bărbați, iar *saidarul* doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, *saidinul* a fost pângărit de atingerea Celui Întunecat. *Vezi și:* Puterea Supremă.

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei, nu mai există decât femei Aes Sedai. Privite cu neîncredere și temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulți vinovate de Frângerea Lumii și se crede în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În același timp, puțini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar și în acele ținuturi unde o astfel de legătură trebuie ținută secretă. După ce se obișnuiesc cu Puterea, Aes Sedai par să nu mai îmbătrânească. Iată de ce o femeie în vârstă poate să nu aibă decât, cel mult, câteva fire cărunte. *Vezi și:* Ajah, Suprema Înscăunată, Vremea Nebuniei.

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi și curajoși. Își acoperă chipul cu un văl înainte să ucidă. Războinici necruțători atât înarmați, cât și cu mâinile goale, nu ar pune mâna pe o sabie și nici nu ar merge călare decât dacă ar fi obligați. Muzicanții lor îi însoțesc și îi îmbărbătează în bătălii, Aielii numind bătălia „Dansul" și „Dansul lăncilor". Aielii sunt împărțiți în douăsprezece clanuri: Chareen, Codarra, Daryne, Goshien, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad și Tomanelle. Uneori, vorbesc despre un al treisprezecelea clan, Clanul-care-nu-există, Jenn, întemeietorii Rhuideanului. *Vezi și:* Frățiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel, Rhuidean.

Ajah: Frății în rândul femeilor Aes Sedai, șapte la număr și desemnate prin culori: Albastră, Roșie, Albă, Verde, Brună, Galbenă și Cenușie. Toate femeile Aes Sedai, în afară de Suprema Înscăunată, fac parte dintr-una. Fiecare dintre aceste frății are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme și la

țelurile Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roșie își pune toată energia în slujba găsirii și domolirii bărbaților care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumești și este în căutarea cunoașterii. Ajah Albă, care nu pune mare preț pe lume și pe ființele umane, se dedică filosofiei și căutării adevărului. Ajah Verde (numită, în vremea Războaielor Troloce, Ajah Luptătoare) se pregătește pentru Tarmon Gai'don, Ajah Galbenă se concentrează pe Tămăduire, iar surorile Albastre se ocupă de chestiunile legate de lege și de înfăptuirea dreptății. Cele Cenușii sunt mijlocitoare, căutând să aducă armonie și bună-înțelegere. Există zvonuri referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe Cel Întunecat, dar, oficial, aceste zvonuri sunt infirmate.

Alese: Tinere care se pregătesc pentru a fi Aes Sedai și care au ajuns destul de puternice, trecând de felurite încercări. În general, e nevoie cam de cinci până la zece ani pentru ca o novice să fie Aleasă. Regulile cărora trebuie să li se supună Alesele sunt mai puține decât pentru novice. Mai mult, ele au dreptul să își selecteze învățăturile care le interesează, într-o anumită măsură, precum și să poarte inelul cu Marele Șarpe, dar numai pe arătătorul de la mâna stângă. Ajunsă Aes Sedai, o Aleasă este inclusă în Ajah dorită, capătă dreptul de a purta șalul și își poate muta inelul pe orice deget. Poate, de asemenea, să nu îl poarte, dacă situația o cere.

Alviarin Freidhen: Aes Sedai din Ajah Albă, instruită să devină Păstrătoarea Cronicilor, a doua ca importanță printre Aes Sedai după Suprema Înscăunată. O femeie dominată de rațiune, dar și de ambiție.

Amadicia: Un ținut situat la miazăzi de Munții de Negură, între Tarabon și Altara. Capitala lui, Amador, este locul de baștină al Copiilor Luminii, conduși de Căpitanul Comandant care are, chiar dacă nu recunoaște, mai multă putere decât regele. Accesul în Amadicia le este interzis celor care pot conduce Puterea; odată prinși, sunt întemnițați sau exilați, deși adesea sunt uciși pe motiv că „s-au opus arestării". Steagul Amadiciei este o stea de argint în șase colțuri, prinsă pe un ciulin roșu pe fond albastru. *Vezi și:* a conduce, Copiii Luminii.

Amys: Înțeleaptă din Sălașul Stâncile Reci și Vestitoare-n vise. Femeie Aiel din septul Nouă Văi al clanului Taardad. Soție a lui Rhuarc, soră-de-soț pentru Lian, stăpâna Sălașului Stâncile Reci, și soră-mamă pentru Aviendha.

Andor: Un ținut bogat care se întinde de la Munții de Negură până la Râul Erinin, cel puțin pe o hartă, deși de câteva generații controlul reginei nu a depășit Râul Manetherendrelle, spre apus. *Vezi și:* Domnița-Moștenitoare.

angreal: Relicvă din Vârsta Legendelor care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpânească o parte mai mare din această Putere decât ar putea să facă fără nici un ajutor. Unele au fost făurite spre a fi folosite de către femei, altele, de către bărbați. Zvonurile în legătură cu existența unor *angreale* care pot fi utilizate atât de bărbați, cât și de femei nu au fost niciodată confirmate. Nu se mai știe cum erau făurite. În lume nu există prea multe. *Vezi și:* a conduce, sa'angreal, ter'angreal.

Arad Doman: Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth. În prezent, bulversat în același timp de un război civil, de războaie împotriva celor care s-au declarat de partea Dragonului Renăscut și de războaie împotriva Tarabonului. Cei mai mulți negustători din Arad Doman sunt femei și, potrivit zicalei, „a face negoț cu o domană" înseamnă a face o mare prostie. Domanele sunt celebre sau, mai bine zis, notorii pentru frumusețea, farmecul și ținuta lor scandaloasă.

Aripă-de-Șoim, Artur: Rege legendar, Artur Paendrag Tanreall a domnit între anii AL 943–994. A unit toate ținuturile de la apus de Osia Lumii, ca și câteva de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar și oștiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanșat Războiul de o Sută de Ani. Blazonul lui reprezenta un șoim auriu în zbor. *Vezi și:* Războiul de o Sută de Ani.

Avendesora: În Limba Străveche, „Copacul Vieții". Pomenit în multe povești și legende, în care apar mai multe locuri unde ar putea fi situat. Foarte puțini știu unde se află.

Avendoraldera: Copac care creștea în Cairhien dintr-o mlădiță desprinsă din Avendesora, primită în dar de la Aieli în

566 NE. Nu există totuşi nici o informaţie despre posibila legătură dintre Aieli şi Avendesora. *Vezi şi:* Războiul cu Aielii.

Aviendha: Femeie din Septul Nouă Văi al clanului Taardad, care se pregăteşte să devină o Înţeleaptă. Nu se teme de nimic, doar de soarta ei.

Bair: Înţeleaptă din Septul Haido al clanului Shaarad. Vestitoare-n vise.

Berelain sur Paendrag: Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, Apărătoarea Valurilor, Prima Înscăunată a Casei Paeron. Tânără, frumoasă şi încăpăţânată, cât şi o conducătoare pricepută. *Vezi şi:* Mayene.

Birgitte: Eroină a numeroase legende şi poveşti, faimoasă atât pentru frumuseţe, cât şi pentru vitejie şi măiestria la trasul cu arcul. Purta un arc de argint şi săgeţi, tot de argint, care nu-şi greşeau niciodată ţinta. Unul dintre eroii readuşi la viaţă prin sunarea Cornului lui Valere. Este întotdeauna legată de Gaidal Cain, erou legendar pentru felul în care mânuia sabia. Cu excepţia frumuseţii şi a priceperii cu care mânuise arcul, seamănă prea puţin cu cea din poveştile despre ea. *Vezi şi:* Cain, Gaidal, Cornul lui Valere.

Breane Taborwin: În trecut, o doamnă de rang înalt din Cairhien, acum doar o refugiată fără o leţcaie, care şi-a găsit fericirea alături de un bărbat de genul celor pe care îşi punea servitorii să îi biciuiască.

cadin'sor: Îmbrăcăminte a războinicilor Aieli, formată din haină şi pantaloni în nuanţe de cafeniu şi cenuşiu, care nu se observă printre stânci şi în umbră; încălţările corespunzătoare sunt din piele moale, înşiretate până la genunchi. În Limba Străveche, „veşminte de lucru".

Caemlyn: Capitala Andorului. *Vezi şi:* Andor.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi numele capitalei acestui neam. Oraşul a fost pârjolit şi prădat în timpul Războiului cu Aielii, la fel ca multe

altele, mai mici sau mai mari. Drept urmare, locuitorii au fost siliți să renunțe la muncile câmpului și să importe mari cantități de grâne. Asasinarea regelui Galldrian (998 NE) a dus la un război pentru succesiunea la Tronul Soarelui, oprind transporturile de grâne și lăsând loc foametei. Însemnul Cairhienului este un soare auriu care răsare pe un cer albastru.

callandor: Sabia care nu e Sabie, Sabia care nu poate fi atinsă. Sabie de cristal, păstrată cândva în Stânca din Tear. Un puternic sa'angreal masculin. Mutarea ei din încăperea numită Inima Stâncii a fost, la fel ca și căderea Stâncii, unul dintre principalele semne ale Renașterii Dragonului și ale apropierii de Tarmon Gai'don. Pusă la loc în Inima Stâncii, înfiptă în piatră de Rand al'Thor. *Vezi și:* Dragonul Renăscut, sa'angreal, Stânca din Tear.

Căutătorii Adevărului: O organizație polițienească și de spionaj a Imperiului Seanchan. Deși cei mai mulți sunt supuși ai familiei imperiale, se bucură de puteri extinse. Chiar și unul dintre cei de Sânge (nobilimea din Seanchan) poate fi arestat dacă nu reușește să răspundă întrebărilor unui Căutător sau dacă nu cooperează fără rezerve cu un Căutător, ofensă pe care o stabilesc Căutătorii înșiși și pe care o poate sancționa doar Împărăteasa.

Cel Întunecat: Numele cel mai obișnuit, folosit în toate ținuturile, al lui Shai'tan. Sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de Creator în Shayol Ghul, în clipa Creației. Una dintre încercările de a-l elibera din temniță a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea *saidinului*, Frângerea Lumii și la sfârșitul Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme, iar numele pe care le poartă corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul (numit uneori și Vânt), Focul, Apa și Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme stăpânește mai bine una sau poate chiar două dintre aceste puteri, și mai puțin pe celelalte. În Vârsta Legendelor, Spiritul se găsea deopotrivă la bărbați și la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul și/sau Focul era caracteristică mai ales bărbaților, iar cea de a folosi Apa și/sau Aerul mai ales femeilor. Existau și excepții, dar, pentru că așa stăteau în general lucrurile,

Pământul și Focul au ajuns să fie considerate puteri masculine, iar Aerul și Apa – puteri feminine.

Cele Trei Legăminte: Jurămintele rostite de o Aleasă care devine Aes Sedai, în timp ce ține în mână Sceptrul Legămintelor, un ter'angreal care te obligă să nu-ți încalci cuvântul. Acestea sunt: (1) Să nu rostești nici o vorbă neadevărată. (2) Să nu făurești arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. (3) Să folosești Puterea ca armă numai împotriva Făpturilor Umbrei sau, în ultimă instanță, ca să-ți aperi propria viață, viața Străjerului sau a unei alte femei Aes Sedai. Cel de-al doilea legământ a fost adoptat primul, ca reacție la Războiul Umbrei. Primul legământ, deși respectat în litera lui, este adesea ocolit de către cele care știu să răsucească vorbele. Se crede că ultimele două sunt de neîncălcat.

Colavaere din Casa Saighan: O doamnă de rang înalt din Cairhien, intrigantă, care manipulează oamenii în propriul interes – de fapt, o caracteristică a întregii nobilimi cairhiene –, care are atâta putere încât uneori își uită vulnerabilitatea la o putere mai mare decât a ei.

A conduce: A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi și:* Puterea Supremă.

Copiii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care nu se supune nici unui neam și are drept țel înfrângerea Celui Întunecat și distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de o Sută de Ani pentru a contracara numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizație militară, cu vederi extrem de rigide și pe deplin convinsă că este singura care deține adevărul și știe să deosebească binele de rău. Copiii Luminii le consideră pe Aes Sedai, ca și pe cei care le sprijină Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuți și sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu pe fond alb.

Cornul lui Valere: Obiect legendar pe care îl caută cei porniți în Marele Alai și care îi poate readuce la viață pe eroi pentru a lupta împotriva Umbrei. S-a strâns un nou Mare Alai care să pornească în căutarea Cornului, iar acum există Corniați în foarte multe ținuturi.

Couladin: Un bărbat ambiţios din Septul Domai al clanului Shaido. Frăţia lui de războinici este *Seia Doon*, Ochii Negri.

cuendillar: Substanţă indestructibilă creată în Vârsta Legendelor. Absoarbe orice forţă folosită în încercarea de a o frânge, devenind astfel tot mai puternică. Numită şi Inimă de piatră.

Damane: În Limba Străveche, „Cele-n lesă". Denumire dată de seanchani femeilor care pot conduce Puterea şi care, după cum cred ei, se cade să fie controlate cu ajutorul unui a'dam. Femeile care pot conduce Puterea, dar care încă nu au devenit damane sunt numite marath'damane, literal „cele care trebuie puse în lesă". *Vezi şi: a'dam*, Seanchan, sul'dam.

Dobraine din Casa Taborwin: Un nobil de rang înalt din Cairhien care crede în respectarea întocmai a jurămintelor depuse.

Domniţa-Moştenitoare: Titlul moştenitoarei la tronul Andorului. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei. Controversa privind cine este cea mai apropiată rudă de sânge a dus de câteva ori la lupte pentru putere, ultima fiind „Succesiunea" – cum e numită în Andor, şi „Cel de-al Treilea Război pentru Succesiune în Andor", cum e cunoscută prin alte părţi – care au adus-o pe tron pe Morgase din Casa Trakand.

domolire: Acţiunea întreprinsă de femile Aes Sedai de a-i izola pe bărbaţii care pot conduce Puterea Supremă. Această acţiune este necesară întrucât orice bărbat care învaţă să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidinul* şi, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârşi fapte îngrozitoare, înainte ca murdăria să îl ucidă. Bărbatul care a fost domolit încă mai poate simţi Adevăratul Izvor, dar nu îl mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu şi vindecată, iar dacă bărbatul este domolit la timp, moartea poate fi evitată. Dar bărbatul care este domolit inevitabil nu mai doreşte să trăiască; cei care nu reuşesc să se sinucidă mor oricum într-un an sau doi. *Vezi şi:* Puterea Supremă, ferecare.

Dragon Fals: Nume dat mai multor bărbați care pretind că sunt Dragonul Renăscut. Unii au pornit războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulți au fost incapabili să conducă Puterea Supremă, câțiva însă au reușit. Cu toate acestea, toți au dispărut, au fost prinși sau uciși înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profețiile Dragonului. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestrați au fost Raolin Dușmanul Întunecimii (DFL 335–336), Yurian Arc-de-Piatră (circa 1300–1308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939–943), Logain (997 NE) și Mazrim Taim (998 NE). *Vezi și:* Dragonul Renăscut.

Dragonul Renăscut: Potrivit Profețiilor Dragonului, cel care este reîncarnarea lui Lews Therin Ucigașul-de-Neam. *Vezi și:* Dragonul Fals, Profețiile Dragonului, Dragonul.

Dragonul: Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei acum cu mai bine de trei mii de ani. În nebunia care îi cuprinsese pe toți bărbații Aes Sedai, Lews Therin a ucis toate persoanele cu care avea o cât de mică înrudire de sânge, precum și pe toți cei pe care îi iubea, dobândind astfel numele Ucigașul-de-Neam. *Vezi și:* Profețiile Dragonului, Dragonul Renăscut.

Egwene al'Vere: Tânără din Emond's Field, din Ținutul celor Două Râuri al Andorului. Acum una dintre Alese, se pregătește cu femeile Aiel Vestitoare-n vise și pare a fi o Vestitoare. *Vezi și:* Vestitoare-n vise, Înzestrări.

Elaida do Avriny a'Roihan: Aes Sedai din Ajah Roșie, acum ajunsă la rangul de Supremă Înscăunată. Cândva, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Prorocirii.

Elayne din Casa Trakand: Fiica reginei Morgase, Domnița-Moștenitoare a tronului Andorului, în prezent Aleasă. Blazonul ei este un crin auriu. *Vezi și:* Domnița-Moștenitoare.

Enaila: Fecioară a Lăncii. Din Septul Jarra al clanului Chareen. Sensibilă când vine vorba de înălțimea ei, are o atitudine protectoare ieșită din comun față de Rand al'Thor, dacă ținem cont că e doar cu un an mai mare decât el.

Faile: În Limba Străveche înseamnă „șoimiță". Nume pe care și l-a luat Zarine Bashere, o tânără din Saldaea.

Faolain Orande: O Aleasă căreia nu-i plac Sălbăticiunile.

Far Dareis Mai: În Limba Străveche înseamnă „Fecioarele Lăncii". Una dintre frățiile războinicilor Aieli; spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele care se căsătoresc nu pot rămâne în frăție și nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naște este dat spre a fi crescut de o altă femeie, astfel încât nimeni nu mai știe cine este mama sa. („Nu poți aparține nici unui bărbat, cum nici un bărbat și nici un copil nu-ți pot aparține. Lancea îți este iubitul, copilul și întreaga ta viață.") *Vezi și:* Aiel, Frățiile războinice ale Aielilor.

ferecare: Procedeu prin care o femeie care poate conduce Puterea este definitiv împiedicată de către Aes Sedai să o mai facă. Femeia poate simți în continuare Adevăratul Izvor, dar nu îl poate atinge. S-a aplicat atât de rar, încât novicelor li se cere să țină minte numele și fărădelegile puținelor femei care au fost ferecate. În mod oficial, ferecarea este urmarea unui proces și a condamnării pentru o anumită fărădelege. Când se produce din întâmplare, se numește mistuire. În practică, termenul „ferecare" este folosit și într-un caz, și în celălalt; victimele pur și simplu par să renunțe la tot și mor.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul orașului Tar Valon, al Supremei Înscăunate și al femeilor Aes Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Frângerea Lumii: În Vremea Nebuniei, bărbații Aes Sedai care își pierduseră mințile au schimbat fața pământului. Au doborât lanțuri de munți, au înălțat alții, au ridicat uscatul în locul mărilor și au făcut ca oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părți ale lumii populația a dispărut aproape cu totul, iar supraviețuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Această distrugere este amintită în povești, legende și în istorie sub numele de Frângerea.

Lumii. *Vezi și:* Vremea Nebuniei.

Frățiile războinice ale Aielilor: Toți războinicii Aieli fac parte din câte una din cele douăsprezece frății. Acestea sunt Ochii Întunecați *(Seia Doon),* Frăția Vulturului *(Far Aldazar Din),*

Gonacii Zorilor *(Rahien Sorei)*, Mâinile-cuțite *(Sovin Nai)*, Fecioarele Lăncii *(Far Dareis Mai)*, Dansatorii Munților *(Hama N'dore)*, Lăncile Nopții *(Cor Darei)*, Pavezele Roșii *(Aethan Dor)*, Câinii de Piatră *(Shae'en M'taal)*, Tunătorii *(Sha'mad Conde)*, Sânge Adevărat *(Tain Shari)* și Căutătorii de Apă *(Duahde Mahdi'in)*. Fiecare își are propriile obiceiuri și, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roșii au în sarcină menținerea ordinii, iar Câinii de Piatră servesc de multe ori ca ariergardă în timpul retragerilor, în timp ce Fecioarele sunt deseori trimise în recunoaștere. Clanurile Aielilor se atacă și se luptă frecvent între ele, dar membrii aceleiași Frății nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăjbite. Astfel, există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar și atunci când conflictul e deschis. *Vezi și*: Aiel, Pustiul Aiel, *Far Dareis Mai*.

gai'shain: În Limba Străveche însemna „Juruit Păcii în Bătălie". Aielul care este luat prizonier de un alt Aiel în timpul unui atac sau al unei bătălii este obligat de ji'e'toh să-și slujească învingătorul cu umilință și deplină ascultare un an și o zi, fără să atingă vreo armă și fără să se dedea la violență. Înțeleptele, fierarii, copiii și femeile care au copii mai mici de 10 ani nu pot fi gai'shaini.

Gaidal Cain: Săbier de temut, erou de legendă, mereu legat de Birgitte, la fel de chipeș pe cât era ea de frumoasă. Unul dintre eroii care e readus la viață atunci când sună Cornul lui Valere. *Vezi și:* Birgitte, Cornul lui Valere.

Gaidin: În Limba Străveche însemna „Fratele Bătăliilor". Titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjeri. *Vezi și:* Străjer.

Galad: Seniorul Galadedrid Damodred. Fratele vitreg (de tată, Taringail Damodred) al lui Elayne și al lui Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Gareth Bryne: Cândva, Căpitan-General al Gărzilor Reginei din Andor. Exilat de regina Morgase. Considerat unul dintre cei mai mari generali în viață. Sigiliul Casei Bryne este un taur sălbatic, care poartă la gât Coroana Roșie a Andorului.

Sigiliul personal al lui Gareth Bryne este reprezentat de trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

Gawyn din Casa Trakand: Fiul Reginei Morgase și fratele lui Elayne, căreia, la urcarea pe tron, îi va deveni Primul Prinț al Sabiei. Blazonul lui este un mistreț alb.

grade de rudenie la Aieli: Legăturile de sânge ale Aielilor au o terminologie complicată, derutantă pentru cei din afară, dar foarte precisă pentru Aieli. Câteva exemple sunt suficiente, deși pentru explicații complete ar fi nevoie de un întreg volum. Un frate-dintâi și o soră-dintâi au aceeași mamă. Un al doilea-frate și o a doua-soră se referă la copiii surorii dintâi sau ai fratelui dintâi al mamei unui Aiel, iar surorile-mame și surorile-tați sunt surorile dintâi și frații dintâi ai mamei unui Aiel. Tatăl-mare sau mama-mare se referă la tatăl sau mama mamei unui Aiel, în timp ce părinții tatălului unui Aiel sunt al doilea tatăl-mare sau a doua mamă-mare; Aielul este mai legat prin sânge de mama lui decât de tatăl lui. Mai departe se complică lucrurile datorită unor factori precum capacitatea prietenilor apropiați de a se adopta reciproc ca frate dintâi sau soră dintâi. Când femeile Aiele sunt prietene apropiate și se mărită cu același bărbat – devenind astfel surori-de-soți și soții pentru fiecare în parte ca și pentru bărbat –, complicațiile par și mai evidente.

Illian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu același nume.

Iscoade ale Celui Întunecat: Cei care îl slujesc pe Cel Întunecat, cu credința că vor dobândi putere și răsplăți însemnate, poate chiar nemurirea, după ce va fi eliberat din temniță.

Isendre: Femeie frumoasă și lacomă, care a înfuriat pe cine nu trebuia și pentru prima oară în viața ei a spus adevărul când nu a recunoscut că ar fi furat.

Înalții Seniori din Tear: Stăpânitorii Tearului, unde nu există rege sau regină; sunt constituiți într-un consiliu. Numărul lor nu este fix. De-a lungul anilor, au fost între douăzeci și chiar

doar șase. Nu trebuie confundați cu seniorii din ținut, care sunt nobili ceva mai puțin importanți.

Înțeleaptă: Printre Aieli, Înțeleptele sunt femei alese de către alte Înțelepte și instruite cum să tămăduiască, cum să folosească ierburile și alte lucruri, asemenea Meștereselor. De obicei, există câte o singură Înțeleaptă în fiecare sălaș al unui clan sau al unui Sept. Se bucură de mare autoritate și au responsabilități pe măsură, de asemenea exercită o influență puternică asupra căpeteniilor de Sept și de clan, chiar dacă acestea adesea le acuză că se amestecă prea mult în treburile lor. Înțeleptele se țin departe de conflicte și bătălii și, potrivit ji'e'toh, nimeni nu are voie să le facă rău sau le oprească din ceea ce fac. Unele Înțelepte au capacitatea de a conduce Puterea, dar nu se laudă cu asta. Trei Înțelepte aflate încă în viață sunt Vestitoare-n vise, având capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod și, printre altele, de a vorbi cu alte persoane în visele acestora. *Vezi și:* Vestitoare-n vise, ji'e'toh, Tel'aran'rhiod.

înzestrări: Folosirea Puterii Supreme cu ținte precise. Cea mai cunoscută este Tămăduirea. Unele s-au pierdut, precum Topirea-n-văzduh, adică putința de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipă, fără a străbate, propriu-zis, spațiul. Altele, precum Prorocirea (capacitatea de a prezice viitorul, dar numai în linii mari), se întâlnesc foarte rar. Altă Înzestrare despre care se credea că s-a pierdut este Vestirea-n-vise, care presupune, printre altele, capacitatea unei Vestitoare de a-și înțelege visele pentru a prezice viitorul, cu mai multe amănunte decât Prorocirea. Unele Vestitoare aveau capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod, Lumea Viselor și, se spune, chiar în visele altor persoane. Ultima Vestitoare-n-vise cunoscută a fost Corianin Nedeal, care a murit în 526 NE; acum mai există una, despre care nu știu decât foarte puțini. *Vezi și:* Tel'aran'rhiod.

ji'e'toh: În Limba Străveche însemna „onoare și obligație" sau „onoare și datorie". Codul complex după care se conduc Aielii – pentru a-l explica ar fi nevoie de zeci de volume. Un exemplu simplu: există multe căi de a te acoperi de glorie într-o

bătălie. Cea mai neînsemnată este să ucizi, fiindcă oricine poate ucide. Cea mai însemnată este să atingi un dușman înarmat, viu, fără să îi pricinuiești vreun rău. Undeva, la mijloc, este să îți transformi dușmanul într-un gai'shain. Un alt exemplu: rușinea, care are și ea mai multe nivele în ji'e'toh, este considerată în multe privințe mai rea decât durerea, rana sau chiar moartea. Un al treilea exemplu: există mai multe categorii de toh sau obligație, dar chiar și cea mai neînsemnată dintre ele trebuie îndeplinită în totalitate. Toh este primordială în sensul că Aielul deseori acceptă rușinea, dacă e absolut necesar, pentru a îndeplini o obligație care ar părea minoră unuia din afară. *Vezi și:* gai'shain.

Jocul caselor: Nume dat intrigilor, comploturilor și manipulărilor menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preț pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparența atingerii altuia și pe obținerea de rezultate fără cel mai mic efort vizibil. Cunoscut și ca Marele Joc și uneori prin denumirea din Limba Străveche: *Daes Dae'mar.*

Juilin Sandar: Prinzaș-de-furi din Tear.

Kadere, Hadnan: Un așa-zis negustător ambulant care regretă că a intrat în Pustiul Aiel.

Lamgwin Dorn: Un bătăuș care este credincios reginei.

Lan; al'Lan Mandragoran: Străjer, legat de Moiraine. Regele fără coroană din Malkier, Dai Shan (Seniorul Luptei) și ultimul senior Malkier în viață. *Vezi și:* Străjer, Moiraine, Malkier.

Lanfear: În limba străveche însemna „Fiica Nopții". Face parte din grupul Rătăciților. Spre deosebire de ceilalți Rătăciți, și-a ales singură numele. Se spune că a fost îndrăgostită de Lews Therin Telamon și că a urât-o pe Ilyena, soția acestuia. *Vezi și:* Rătăciți, Dragonul.

Leane Sharif: Cândva Aes Sedai din Ajah Albastră și Păstrătoarea Cronicilor. Acum, decăzută din funcție și ferecată, încearcă să redescopere cine este cu adevărat. *Vezi și:* Ajah.

Lews Therin Telamon; Lews Therin Ucigaşul-de-Neam: *Vezi şi:* Dragonul.

Liandrin: Aes Sedai din Ajah Roşie, originară din Tarabon. Se ştie acum că face parte din Ajah Neagră.

Limba Străveche: Limba vorbită în Vârsta Legendelor. În general, se aşteaptă ca nobilii şi persoanele educate să o înveţe, însă cei mai mulţi ştiu doar câteva cuvinte. Traducerile din Limba Străveche sunt de cele mai multe ori dificile, deoarece unele sensuri se deosebesc între ele într-un mod foarte subtil. *Vezi şi:* Vârsta Legendelor.

Lini: Doica din copilărie a lui Elayne şi, înainte de ea, a mamei sale, Morgase, ca şi a mamei lui Morgase. O femeie cu o personalitate foarte puternică, cu o mare intuiţie şi multe zicale memorabile.

Logain: Bărbat care a pretins cândva că este Dragonul Renăscut, acum domolit. *Vezi şi:* Dragonul Fals.

Lugard: Capitala, cu numele, a ţinutului Murandy, unde populaţia îşi declară loialitatea mai ales faţa de nobilii care conduc oraşele, iar cel care ocupă tronul rareori controlează ţinutul, cu atât mai puţin oraşul. Lugard este un centru comercial de mare importanţă şi un sinonim pentru hoţie, imoralitate şi dezonoare.

Macura, Ronde: O croitoreasă din Amadicia care a încercat să slujească prea mulţi stăpâni şi stăpâne fără să ştie cine sunt aceştia.

Maighande: Una dintre cele mai mari bătălii din timpul Războaielor cu Trolocii. Victoria oamenilor a marcat începutul unei ofensive îndelungate care în cele din urmă i-a împins pe troloci înapoi, în Mana Pustiitoare. *Vezi şi:* Mana Pustiitoare, Războaiele Troloce.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din Ţinuturile de la Hotare, acum înghiţit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului era un cocor auriu în zbor.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Sălaşul trolocilor, al Myrdraalilor şi al altor creaturi ale Umbrei.

Manetheren: Unul dintre Cele Zece Neamuri care au făcut Al Doilea Pact. De asemenea, capitala acestui neam. Atât oraşul, cât şi oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce. *Vezi şi:* Războaiele Troloce.

Mantiile Albe: *Vezi şi:* Copiii Luminii.

Marele Stăpân al Întunericului: Numele pe care îl foloseşte Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, susţinând că ar fi o blasfemie să îi folosească numele adevărat.

Marele Şarpe: Simbolul timpului şi al eternităţii, considerat străvechi chiar şi în Vârsta Legendelor, constând dintr-un şarpe care îşi mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes Sedai li se oferă drept răsplată un inel cu această formă.

Mat Cauthon: Tânăr din Emond's Field, în Ţinutul celor Două Râuri al Andorului, care este ta'veren şi extrem de norocos. Numele întreg: Matrim Cauthon.

Mayene: Oraş-stat la Marea Furtunilor, înconjurat şi oprimat de Tear de-a lungul anilor. Stăpânitoarea din Mayene este numită „Cea Dintâi"; Cele Dintâi susţin că se trag din Artur Aripă-de-Şoim. Însemnul oraşului este un uliu auriu, în zbor, pe fond albastru.

Mazrim Taim: Un Dragon Fals care a făcut prăpăd în Saldaea, fiind în cele din urmă înfrânt şi capturat. Capabil să conducă Puterea, dar şi puternic în sine. *Vezi şi:* Dragonul Fals.

Meilan din Casa Mendiana: Înalt Senior din Tear. General competent, dar la fel de pătimaş când vine vorba de ambiţie sau de ură. *Vezi şi:* Înalţii Seniori din Tear.

Melaine: Înţelcaptă din Septul Jhirad al clanului Goshien. Vestitoare-vise. *Vezi şi:* Vestitoare-n-vise.

Melindhra: Fecioară a Lăncii, din Septul Jumai al clanului Shaido. O femeie duplicitară. *Vezi şi:* Frăţiile războinice ale Aielilor.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat şi clovn. Uşor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrelii colindă mai ales satele şi orăşelele.

Meştereasă: În sate, o femeie care este aleasă în Soborul Femeilor fiindcă poate vindeca, poate prezice vremea şi este

înzestrată cu bună judecată. Este de obicei considerată egala Starostelui, iar în unele sate este chiar superioară acestuia. Este aleasă pe viață și se întâmplă foarte rar ca o Meștereasă să își piardă slujba înainte de moarte. În funcție de ținut, poate avea și alte nume: Călăuză, Tămăduitoare, Femeie cu Judecată sau Căutătoare.

Min: Tânără care are înzestrarea de a citi aurele și imaginile pe care le zărește uneori împrejurul oamenilor.

Moiraine: Aes Sedai din Ajah Albastră. Născută în Cairhien, în Casa Damodred, dar nu din spița moștenitorilor tronului, a fost crescută în Palatul Regal. Folosește rar numele Casei și își ascunde cât poate de bine apartenența la ea.

Morgase: Regina Andorului, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de boltă din argint.

Myrddraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Făpturi monstruoase ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafață, dar este slujit de stigmatul răului. Nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric și la lumina zilei. Au anumite puteri, care izvorăsc din Cel Întunecat, printre care aceea de a-și face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire, și aceea de a dispărea în locuri umbrite. Una dintre puținele lor slăbiciuni cunoscute este reticența de a trece peste o apă curgătoare. În oglindă apar cu trăsăturile încețoșate. Sunt cunoscuți sub diferite nume, în funcție de ținut: Jumate-Om, Făr-de-Ochi, Umbrărău, Pândar, Pierit.

Natael, Jasin: Nume folosit de Asmodean, unul dintre Rătăciți.

Niall, Pedron: Seniorul Căpitan-Comandant al Copiilor Luminii. *Vezi și:* Copiii Luminii.

Nynaeve al'Meara: Femeie care a fost cândva Meștereasă în Ținutul celor Două Râuri din Andor. Acum una dintre Alese.

Ogier: Făptură non-umană, care se distinge prin înălţime (un mascul Ogier adult are în mod obişnuit trei metri), nasul lat, aproape ca un bot, şi urechile lungi, pline cu smocuri de păr. Ogierii trăiesc în regiuni numite steddinguri, pe care le părăsesc rareori, şi nu prea au legături cu oamenii, care cunosc foarte puţine despre ei, considerându-i a fi făpturi de legendă, deşi Ogierii sunt cei care au înălţat, cu multă măiestrie, majoritatea marilor oraşe după Frângerea Lumii.

Osia Lumii: Şir înalt de munţi, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de Ţinuturile de la Apus. Numit şi Zidul Dragonului.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului ţese firele vieţilor omeneşti într-o Pânză a Vârstei, numită uneori pur şi simplu Pânza, care alcătuieşte substanţa realităţii acelei Vârste. *Vezi şi:* ta'veren.

Profeţiile Dragonului: Puţin cunoscute, doar de cei cu învăţătură, şi rareori pomenite, Profeţiile înscrise în *Ciclul Karaethon* spun că Cel Întunecat va ajunge din nou liber şi că Lews Therin Telamon, Dragonul, va renaşte pentru a purta Ultima Bătălie cu Umbra, Tarmon Gai'don. Potrivit Profeţiilor, el va salva lumea... şi o va Frânge din nou. *Vezi şi:* Dragonul.

Pustiul Aiel: Ţinutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii, pe care Aielii îl numesc Ţinutul Întreit. Puţini străini se aventurează în Pustiu; Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri şi nu sunt binevoitori cu străinii. Numai neguţătorii ambulanţi, menestrelii şi Tuatha'an au îngăduinţa să intre aici, deşi chiar şi cu ei contactele sunt limitate. Pe aceştia din urmă, Aielii îi numesc „Pierduţii". Nu sunt cunoscute nici un fel de hărţi ale Pustiului propriu-zis.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să conducă Puterea Supremă. Foarte puţini pot fi învăţaţi să o facă şi încă şi mai puţini se nasc cu această capacitate. Aceştia din urmă nu au nevoie să fie învăţaţi nimic; fie că vor, fie că nu, conduc Puterea Supremă, uneori fără să-şi dea seama ce fac. Această capacitate

înnăscută se manifestă de obicei la sfârșitul adolescenței sau la începutul maturității. Dacă nu sunt învățați să țină Puterea sub control sau dacă nu învață singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorți de izbândă), moartea este inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească și toți – chiar și cei care au învățat să țină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală cumplită care te face să putrezești de viu, o boală provocată, ca și nebunia, de pângărirea *saidinului* de către Cel Întunecat. *Vezi și:* Aes Sedai, a conduce, Cele Cinci Puteri, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.

Rand al'Thor: Tânăr din Emond's Field, din Ținutul celor Două Râuri din Andor. Este ta'veren. Cândva păstor, acum a fost proclamat Dragonul Renăscut și Cel-Care-Vine-cu-Zorile. S-a profețit că îi va uni pe Aieli și apoi îi va distruge. Se pare că este și Coramoor sau Cel Numit, căutat de Oamenii Mării. *Vezi și:* Aiel, Dragonul Renăscut.

Rătăciții: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbați și femei Aes Sedai din Vârsta Legendelor, deci printre cei mai puternici cunoscuți vreodată, care au trecut de partea Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Ei își spun „Cei Numiți". Potrivit atât legendelor, cât și unor fragmente din consemnările istorice, au fost închiși împreună cu Cel Întunecat când temnița acestuia a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a-i speria pe copii. Acestea sunt: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael și Semirhage.

Războaiele Troloce: Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL și au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost împinși înapoi în Mana Pustiitoare; unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puțini supraviețuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente.

Războiul cu Aielii (976–978 NE): Atunci când regele Laman din Cairhien a tăiat din rădăcini Avendoraldera, mai multe clanuri de Aieli au trecut Osia Lumii, au pustiit și au ars capitala regatului, precum și alte orașe mai mici sau mai mari, iar războiul s-a întins în Andor și Tear. În general, se spune că Aielii au fost, în sfârșit, învinși, în Bătălia de la Zidurile Strălucitoare din Tar Valon. De fapt, în acea bătălie, Laman a fost ucis, așa că Aielii s-au întors de unde au plecat, după ce și-au atins atins ținta. *Vezi și:* Avendoraldera, Cairhien, Osia Lumii.

Războiul de O Sută de Ani: (AL 994–1117) Serie de războaie, unele simultane, între alianțe aflate într-o permanentă mutație, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, din cauza luptei pentru imperiu. Războiul a nimicit populația multor ținuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de mari, încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim a fost fărâmițat și astfel au luat ființă neamurile de azi. *Vezi și:* Artur Aripă-de-Șoim.

Războiul Puterii: *Vezi:* Războiul Umbrei.

Războiul Umbrei: Cunoscut și sub numele de Războiul Puterii. A început la puțin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel Întunecat și curând a cuprins întreaga lume. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare fațetă a acestuia, adesea mânjită de atingerea Celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârșit prin închiderea Celui Întunecat la loc, în temniță, în urma unei acțiuni conduse de Lews Therin Telamon, Dragonul, și o sută de bărbați Aes Sedai numiți Cei o Sută de Tovarăși. Contralovitura Celui Întunecat a pângărit *saidinul* și le-a luat mințile lui Lews Therin și ale Celor o Sută de Tovarăși, așa începând Vremea Nebuniei. *Vezi și:* Dragonul, Puterea Supremă, Vremea Nebuniei.

Rhuarc: Aiel, căpetenia clanului Taardad.

Rhuidean: Un oraș mare, singurul din Pustiul Aiel și total necunoscut de restul lumii. Părăsit de aproape trei mii de ani. Cândva, bărbații Aieli aveau voie să intre în Rhuidean numai o

dată, ca să fie testați, în interiorul unui ter'angreal, dacă sunt potriviți pentru funcția de căpetenie de clan (numai unul din trei supraviețuiau), iar femeile numai de două ori, ca să fie testate în același ter'angreal dacă sunt potrivite pentru a deveni Înțelepte, deși cu o rată a supraviețuirii mult mai mare. Acum orașul e din nou locuit de către Aieli, și la un capăt al văii Rhuideanului se află un lac întins, alimentat de un ocean subteran de apă proaspătă, care alimentează la rândul lui singurul râu din Pustiu.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu șapte spițe, fiecare spiță reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârtește, Vârstele vin și pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit, și sunt uitate până la întoarcerea aceleiași Vârste. Pânza Vârstei este ușor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste și de fiecare dată au loc schimbări și mai importante.

rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) atrage atenția acestuia și provoacă neplăceri, dacă nu chiar nenorociri. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-văz, Stăpânul Mormintelor, Păstorul Nopții, Otravă-n sânge, Năpasta Sufletului, Mușcă-Inimă, Arde-Iarba și Mană-n-Frunze. Iscoadele îl numesc Marele Stăpân al Întunericului. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra lui se spune adesea că „rostește numele Celui Întunecat".

sa'angreal: Relicvă a Vârstei Legendelor care permite conducerea Puterii Supreme mai mult decât ar fi posibil sau sigur în alte condiții. Sa'angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult mai puternic. Cel care mânuiește un sa'angreal este mai puternic decât cel care mânuiește un angreal în aceeași măsură în care cel care mânuiește un angreal este mai puternic decât cel care mânuiește Puterea fără nici un ajutor. Acum nu se mai știe cum era făurit. Ca și în cazul angrealelor, există sa'angreale feminine și masculine. Au rămas chiar mai puține decât angrealele.

Saidar; saidin: *Vezi și:* Adevăratul Izvor.

Sălbăticiune: Femeie care a învățat să conducă Puterea Supremă de una singură, numai una din patru supraviețuind experienței. De obicei, astfel de femei ascund ceea ce știu să facă, dar, dacă se află, sălbăticiunile se dovedesc a fi printre cele mai redutabile mânuitoare ale Puterii. Termenul este adesea folosit în sens depreciativ.

Seanchan: (1) Descendenții oștilor pe care Artur Aripă-de-Șoim le-a trimis peste Oceanul Aryth și care au cucerit ținuturi acolo. Convingerea lor este că, pentru ca toată lumea să fie în siguranță, orice femeie care poate conduce Puterea trebuie controlată, iar orice bărbat cu aceeași înzestrare trebuie ucis. (2) Ținutul de unde vin aceștia.

Shayol Ghul: Munte din Ținuturile Pârjolite, dincolo de Mana Pustiitoare. Locul în care se află temnița Celui Întunecat.

Siuan Sanche: Fiica unui pescar din Tear. Conform legilor din ținut, a fost îmbarcată pe o corabie cu destinația Tar Valon, la mai puțin de două zile după ce s-a descoperit că putea conduce Puterea. A fost mai întâi Aes Sedai din Ajah Albastră, apoi a devenit Supremă Înscăunată. A fost decăzută din funcție și ferecată. Acum, încearcă să evite soarta de care se teme cel mai mult.

Stânca din Tear: Fortăreață impresionantă din orașul Tear, despre care se spune că a fost înălțată cu ajutorul Puterii Supreme la scurt timp după Frângerea Lumii. A fost atacată și asediată fără succes de nenumărate ori, dar a căzut într-o singură noapte în mâinile Dragonului Renăscut și ale câtorva sute de Aieli, împlinindu-se astfel două dintre Profețiile Dragonului. *Vezi și:* Profețiile Dragonului.

Stăpânii Spaimei: Bărbații și femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor cu Trolocii și au condus oștirile de troloci, Myrdraali și de Iscoade ale Celui Întunecat. Uneori, cei mai puțin învățați îi confundă cu Rătăciții.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă și prin ea bărbatul dobândește capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare, apă și odihnă vreme îndelungată și de a simți de la distanță atingerea Celui Întunecat. Atâta vreme cât este în

viață, femeia Aes Sedai de care este legat știe că trăiește, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va ști când și cum a murit. Totuși, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes Sedai cât de departe se află și în ce direcție. Majoritatea Ajah cred că o Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, Ajah Roșii refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verzi sunt de părere că o Aes Sedai poate lega câți Străjeri dorește. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviințeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acordul lor. Avantajele pe care le au Aes Sedai de pe urma acestei legături sunt un secret bine păstrat. *Vezi și:* Aes Sedai.

sul'dam: Literal, „mâna care ține lesa". Numele dat de seanchani femeilor care au capacitatea de a controla, folosindu-se de un a'dam, o altă femeie care poate conduce Puterea. O poziție destul de respectabilă printre seanchani. Ceea ce puțini știu e că sul'damele sunt, de fapt, acele femei care pot fi învățate să conducă. *Vezi și:* a'dam, damane, Seanchan.

Suprema Înscăunată: (1) Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viață de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecăreia din cele șapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puțin teoretic, de o autoritate aproape totală în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur și simplu Suprema. (2) Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

ta'maral'ailen: În Limba Străveche, „Nodul Sorții". O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecută în jurul unuia sau mai multor ta'veren. *Vezi și:* Pânza unei Vârste, ta'veren.

ta'veren: Persoană în jurul căreia Roata Timpului țese toate firele vieții alăturate, poate chiar TOATE firele vieții, pentru a forma Nodul Sorții. *Vezi și:* Pânza unei Vârste, ta'maral'ailen.

Tallanvor, Martyn: Locotenent în Gărzile Reginei care își iubește regina mai mult decât viața sau onoarea.

Tanchico: Capitala Tarabonului. *Vezi și:* Tarabon.

Tarabon: Popor de pe țărmul Oceanului Aryth. Cândva un important neam de negustători, de la care proveneau, printre altele, covoare, vopseluri și artificii produse de Breasla Artificierilor. Puține vești au parvenit din Tarabon de când ținutul a fost sfâșiat de anarhie și război civil, ca și de războaiele împotriva Arad Domanului și a celor juruiți Dragonului Renăscut.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. *Vezi și:* Profețiile Dragonului, Cornul lui Valere.

Tear: Neam așezat la Marea Furtunilor. Capitala neamului, un mare port. Pe steagul Tearului sunt trei semiluni așezate pieziș pe un fond jumătate roșu, jumătate auriu. *Vezi și:* Stânca din Tear.

Tel'aran'rhiod: În Limba Străveche, „Lumea Nevăzută" sau „Lumea Viselor". O lume întrezărită în vise care, după cum credeau anticii, înconjoară și pătrund în toate celelalte lumi posibile. Mulți pot atinge Tel'aran'rhiod în visele lor, doar câteva clipe, dar puțini sunt cei care au capacitatea de a pătrunde când vor în ea, deși recent s-au descoperit câteva ter'angreale care îți oferă această posibilitate. Spre deosebire de alte vise, ceea ce li se întâmplă celor vii în Lumea Viselor este real; o rană primită aici există și după trezire, iar dacă cineva moare în Tel'aran'rhiod, nu se mai trezește deloc. *Vezi și:* ter'angreal.

Telamon, Lews Therin: *Vezi și:* Dragonul.

ter'angreal: Relicvă din Vârsta Legendelor care folosește Puterea Supremă. Spre deosebire de angreale și sa'angreale, fiecare ter'angreal a fost creat cu un anumit scop. Unele sunt folosite de Aes Sedai, dar scopurile lor inițiale sunt necunoscute. Pentru unele trebuie să știi să conduci Puterea, în timp ce altele pot fi folosite de oricine. Unele pot ucide sau pot distruge capacitatea de a conduce Puterea oricărei femei care le folosește. Ca și angrealul și sa'angrealul, secretul făuririi lor s-a pierdut odată cu Frângerea Lumii. *Vezi și:* angreal, sa'angreal.

Thom Merrilin: Menestrel și călător mai interesant decât s-ar crede. *Vezi și:* menestrel.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriașă, sunt un amestec monstruos de material uman și animal. Sunt organizați în bande,

similare cu triburile, cele mai importante fiind Dha'vol, Ko'bal și Dhai'mon. Extrem de vicleni, poți avea încredere în ei numai dacă reușești să-i bagi în sperieți.

Ținuturile de la Hotare: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor și Shienar. Istoria lor este un șir nesfârșit de atacuri și războaie împotriva trolocilor și a myrddaalilor. *Vezi și:* Mana Pustiitoare.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei și cu Frângerea Lumii. O perioadă în care bărbații și femeile Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi și:* Frângerea Lumii, Războiul Umbrei, Roata Timpului.

Verin Mathwin: Aes Sedai din Ajah Brună, despre care se știe că ultima oară s-a aflat în Ținutul celor Două Râuri în căutarea unor tinere care puteau fi învățate să conducă Puterea. *Vezi și:* Ajah.

Vestitoare: *Vezi și:* Înzestrări.

Vestitoare-n vise: Numele dat de Aieli femeilor care au capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod. *Vezi și:* Tel'aran'rhiod.

Vremea Nebuniei: Anii de după riposta Celui Întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbații Aes Sedai au înnebunit și au frânt lumea. Durata exactă este necunoscută, dar se crede că ar fi aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. *Vezi și:* Puterea Supremă, Adevăratul Izvor.

Zidul Dragonului: *Vezi și:* Osia Lumii.

CUPRINS

Hărți / 8-9
Prolog: Cad primele scântei / 11
1. Suflând în scântei / 40
2. Rhuidean / 82
3. Umbre palide / 108
4. Amurg / 131
5. Printre Înțelepte / 146
6. Porțile / 171
7. Plecarea / 196
8. Dincolo de hotar / 209
9. Un semnal / 220
10. Smochine și șoareci / 239
11. Trăsura cu nouă cai / 255
12. O pipă veche / 269
13. O cămăruță în Sienda / 277
14. Întâlniri / 293
15. Ce poți afla în vise / 308
16. O ofertă neașteptată / 331
17. Spre apus / 349
18. Un câine al Celui Întunecat / 363
19. Amintiri / 375
20. Pasul Jangai / 401
21. O sabie în dar / 413
22. Țipete de pasăre, noaptea / 427
23. „O cincime vă dau" / 443
24. Mesajul trimis / 454
25. Vise cu Galad / 466
26. Sallie Daera / 478

27. Practica modestiei / 493
28. Prins în capcană / 513
29. Amintiri din Saldaea /529
30. Un rămăşag / 536
31. Zăpezile îndepărtate / 548
32. O lance scurtă / 561
33. Ceva purpuriu / 576
34. O săgeată de argint / 590
35. Smulsă / 609
36. Un nume nou / 619
37. Spectacole la Samara / 638
38. O cunoştinţă veche / 650
39. Întâlniri neaşteptate în Samara / 659
40. Roata ţese / 681
41. Meşteşugul lui Kin Tovere / 703
42. În calea săgeţii / 716
43. Acest loc, această zi / 734
44. Tristeţea mai mică / 755
45. După furtună / 779
46. Alte bătălii, alte arme / 798
47. Preţul unei corăbii / 821
48. Despărţiri / 847
49. Spre Boannda / 861
50. A-i învăţa pe alţii şi a învăţa singur / 894
51. Veşti pentru Cairhien / 923
52. Opţiuni / 953
53. Cuvinte care pier / 975
54. Spre Caemlyn / 989
55. Ard firele / 1018
56. Tăciuni aprinşi / 1044
Glosar /1055

ROBERT JORDAN

În ciclul Roata Timpului
au apărut

OCHIUL LUMII
ÎN CĂUTAREA CORNULUI
DRAGONUL RENĂSCUT
UMBRA SE ÎNTINDE